

Giới thiệu Tiên Sinh Xã Hội Đen Ở Riêng Đi

Tiên Sinh Xã Hội Đen Ở Riêng Đi câu chuyện ngôn tình của tác giả Toán Miêu Nhi xung quanh câu chuyện tình yêu của thủ lĩnh bá đạo và cô gái lạ kì.

Hai người tình cờ gặp nhau, họ cảm thấy mỗi người là sự cần thiết của đối phương, bởi thế mà đã chấp nhận làm người yêu của nhau nhưng có biến cố đã xảy đến.

Họ đã chuẩn bị đi đến việc ký tờ giấy ly hôn, nhưng liệu rằng việc ly hôn có xảy ra, hẳn sẽ làm gì để cô sẽ chấp nhận ở lại bên hắn??

Bạn đang đọc truyện *Tiên Sinh Xã Hội Đen Ở Riêng Đi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 1: Cháo trắng rau dưa

‘Vèo vèo vèo!’

Trong một căn nhà nằm trên sườn núi, một con dao đang xoay tròn 360 độ giữa không trung, rồi sau đó là một tiếng ‘rắc rắc’.

Một người đàn ông đầu húi cua, đoán chừng đã hơn bốn mươi tuổi, đang cúi đầu vì chưa kịp hoàn hồn, thật tuyệt, ngay giữa chân, dưới đôi giày vải màu đen, rất nhiều máu tươi chảy ra..... Hai mắt cứng đờ, sau đó hôn mê bất tỉnh.

"Ôi trời, ôi trời ơi! Thúy Hoa, bà ra tay thật đó à? Nhanh.....nhanh.....nhanh lên, ông Hạ đã ngất rồi, người đâu mau đến đây, mau gọi xe cấp cứu tới đây!" Người hàng xóm vội vã bỏ công việc đang làm qua một bên, xông lên công người đàn ông đã xỉu chạy ra ngoài.

Người phụ nữ tên là Thúy Hoa đứng đó chóng nạnh, trên mặt thì là vẻ khinh thường, hừ lạnh một tiếng, nghiêng đầu đi vào nhà, giống như sự sống chết của người đàn ông kia không hề liên quan đến bà.

Núi Phổ Đà là ngọn núi nổi tiếng trong nước; còn được người ta gọi là ‘Hải Thiên Phật Quốc’. Bao năm qua, bất luận là ngày nghỉ lễ, hay ba trăm sáu mươi ngày trong năm đều có rất đông du khách đến tham quan, nó không giống như biển Thương Long, càng không giống như đảo tràng (*) mà Quan Thế Âm Bồ Tát dùng để giáo hóa chúng sinh, mà đây là thắng cảnh Nam Hải, các du khách bước ra bến tàu, lập tức có thể nhìn thấy một pho tượng to lớn và hùng vĩ như tượng Quan Âm, bất luận mưa gió vui đập như thế nào thì pho tượng vẫn trụ vững tại nơi đó.

*(Đảo tràng: là nơi hội tụ của những người con Phật có cùng một ý hướng chuyên tu theo một pháp môn mà mình đã chọn.)

Lúc này, ở bến tàu tập nập người đi kẻ về, vì đây là tháng giêng, mùa đón tiếp nhiều khách du lịch nhất trong năm, nên các khách sạn nơi đây thường xuyên sử dụng những tấm bảng quảng cáo hấp dẫn để dụ khách.

Nhưng tấm bảng quảng cáo của ‘Khách sạn Bồng Lai’ lại không được thu hút cho lắm, người đang giờ bảng hiệu là cô gái gương mặt thanh tú, tóc đuôi ngựa dài đến eo, áo T-shirt ngắn tay, cánh tay trắng nõn thảnh thơi đưa lên lau mồ hôi hột trên trán, áo khoác cột dưới hông, quần cao bồi màu xanh biển, giày thể thao màu trắng, đúng tiêu chuẩn của một em gái nhỏ.

"Chào ba anh, các anh muốn tìm phòng trọ sao? Không gian của khách sạn chúng tôi rất tao nhã, trong sân vườn có chim hót và hoa thơm, còn có phòng nhìn thẳng ra biển!" Hạ Mộng Lộ tình mắt nhìn ra ba người đàn ông này đang suy nghĩ đến chuyện tìm nhà nghỉ, nên lên tiếng giới thiệu.

Trong đó có một người không thèm nhìn đến tấm bảng quảng cáo, mà nhìn cô một lượt từ đầu đến chân, ánh mắt lộ ra tia bí ối.

Hạ Mộng Lộ vẫn chưa phát hiện, cứ mãi hươ tay múa chân, huyền thoại giới thiệu: "Tiên sinh, hiện tại là mùa du lịch, muốn tìm được khách sạn giá cả hợp lý chẳng dễ tí nào, phòng ốc của chúng tôi rất đẹp nhưng giá chỉ năm trăm đồng, những nhà nghỉ khác giá toàn hơn một ngàn, hay là như vậy đi, các anh đưa chúng tôi thêm một trăm đồng nữa, chúng tôi sẽ bao ăn luôn, được không?" Nếu không phải khách sạn của cô nằm trên sườn núi, cô cũng sẽ như những người khác, không cần phải lo lắng hay lôi kéo khách, cứ ngồi một chỗ, chẳng lo việc không có người thuê.

Người đàn ông nhìn cô hồi lâu, hình như rất hài lòng, vuốt cằm nhỏ giọng hỏi: "Có phục vụ đặc biệt không?"

Phục vụ đặc biệt? Cô trầm mặc, chớp mắt một cái, sau đó như đã hiểu ra, mặt mày hớn hờ: "Đương nhiên là có rồi ạ!"

"Vậy còn chờ gì nữa? Đi thôi!" Không ngờ rằng đến thánh địa Phật Giáo này lại được hưởng đãi ngộ như thế, ba gã đàn ông khoái chí, xem như chuyến đi này không uổng công rồi.

Thật ra thì cô đã sớm tính toán, vì thể về mặt vô cùng tự nhiên, bắt đầu dẫn đường cho các vị khách. Trong lòng thầm nghĩ giàu rồi... giàu rồi, năm trăm đồng, cũng không trả giá, phải chuẩn bị cho mấy người khách này những món ăn chay ngon hơn một chút.

Đường đi đến khách sạn khá xa, nên vừa đi đến cửa khách sạn mọi người đã kiệt sức, ba người đàn ông thở hồng hộc; ngồi xuống ghé làm thủ tục nhận

phòng và giao tiền. Khi tất cả hoàn tất họ liền hỏi: "Người đâu?"

Hạ Mộng Lộ ngỡ ngàng hỏi lại: "Người nào?"

"Phục vụ đặc biệt?" Giống như ý thức được có cái gì đó không đúng, mặt ba người đàn ông trở nên vẩn vơ vô cùng khó coi.

Cô gái lập tức lộ ra nụ cười động lòng người: "Ồ! Để tỏ lòng chân thành, tôi sẽ đích thân phục vụ cả ba anh, các anh thấy như thế nào? Có phải vô cùng bất ngờ hay không? Trong tương lai tôi cũng chính là người chủ của khách sạn này!" Cô vỗ ngực một cái, về mặt đầu kêu ngoao, nói một cách đầy vui vẻ.

Một mình cô? Ba người đàn ông ngỡ ngàng nhìn nhau, nghĩ thầm, chẳng lẽ cái cô muốn chơi 4P với bọn họ? Nhưng tiền đã vào túi người ta, tuy cô gái này không phải rất xinh đẹp, nhưng thể lực dồi dào, coi như bọn họ không quá thua thiệt, chỉ lo lắng rằng cô sẽ chịu đựng không nổi....

Vô đầu suy nghĩ, khỏe mỗi người đàn ông lớn tuổi nhất trong nhóm nổi lên vẻ dâm tà, nói nhỏ với hai bạn thân của mình: "Ăn sơn hào hải vị nhiều rồi, thỉnh thoảng thử cháo trắng rau dưa cũng tốt!"

"Đúng vậy, đúng vậy, cháo trắng rau dưa tốt cho dạ dày!" Hạ Mộng Lộ gật đầu như bằm tỏi, rất sợ khách yêu cầu trả phòng, mẹ cô mà biết chắc sẽ giết cô mất? Cô nghiêng người, tỏ ra vô cùng thần bí sau đó cười hề hề: "Đi ngay bây giờ được không?" Mày chau lại đầy ngụ ý.

"Đi nơi nào?" Nghe vậy ba người đàn ông nuốt nước miếng, tiểu nha đầu này, còn gấp hơn cả bọn hấn, thú vị lắm nha!

"Chùa chiến a!" Cái này còn phải hỏi sao?

Chùa chiến.... Chẳng lẽ cô ta sợ không đáp ứng nổi, cho nên quyết định tìm người chia sẻ? Nhưng vì sao phải đi chùa chiến? Oh, MyGod! Chẳng lẽ những ni cô trong chùa ..... Càng nghĩ lòng càng còn cào, tuy nói bọn họ đã chơi đùa với vô số người phụ nữ, nhưng này ni cô, thật đúng là chưa từng thử qua. Vì thế cả nhóm im lặng, người đàn ông lớn tuổi nhất đem hai ngàn đồng nhét vào tay cô, thêm thường nói: "Chỉ cần vài người phục vụ tốt, sẽ còn thưởng thêm!"

Như nghĩ đến cái gì đó, liền cọt nhả đưa tay sờ sờ khuôn mặt nhỏ bé của cô, sau đó nói: "Dĩ nhiên, cũng sẽ không lạnh nhạt với em!"

Hạ Mộng Lộ đã sớm bị tiền làm cho mờ mắt, đem tờ tiền màu hồng cất vào, sau đó đưa tay ra ngoài, nói: "Xin mời!"

Trên bàn ăn không dính một hạt bụi, ba chén cháo trắng, một chút thức ăn màu xanh lá, thêm vào đó là một bát canh không dầu mỡ, ba người đàn ông đồng thời ngẩng đầu lên, mắt không thèm chớp, hỏi cô: "Cô là khờ thật hay giả ngu với chúng tôi?"

Cô gái vô tội chớp mắt một cái rồi trả lời: "Cháo trắng, chút thức ăn chay, không phải các ông yêu cầu như thế sao? Thế nào? Chẳng lẽ ở nơi cửa Phật này mà các ông muốn ăn thịt cá? Sẽ bị trời đánh đó! Nơi này chính là dưới chân Phật A Di Đà, tôi khuyên các ông chớ gây ra các loại chuyện làm ô nhục danh dự của đại sĩ và Quan Âm, nếu không nhất định sẽ bị người ta hợp sức đánh chết!" Cô khăn trương khuyên nhủ.

"Chúng tôi muốn trả phòng!" Người đàn ông nghiêng lợi gờ vài cái lên mặt bàn, hạ thấp giọng uy hiếp.

Hạ Mộng Lộ sờ sờ cằm nhỏ, cố làm bộ dạng không hiểu hỏi ngược lại: "Tại sao? Ký tên rồi, không thể trả lại phòng, trừ phi các ông có lý do hợp lý!"

Cái con nhỏ này, ba người biết mình đã bị lừa, nếu như nói lý do là không có 'phục vụ đặc biệt' mà đòi tiền phòng lại, chắc chắn sẽ bị lôi vào cục cảnh sát? Thậm chí sẽ bị cô ta làm cho mất mặt, cô gái này phục vụ chu đáo, nhiệt tình đón khách, làm cắt đứt đường lui của bọn họ, mẹ nó! Dám lừa gạt khách hàng à? Thật không biết nên làm như thế nào nữa.

Trong lòng cô gái cười lạnh, khờ? Đùa gì thế, sinh sống ở đây lâu thế rồi, loại khách nào cô cũng đã thấy quá? Đám đàn ông háo sắc này chạy tới đây chơi gái, quả thật làm bẩn thể giới Bồ Tát, không thể không gài bẫy bọn họ.

Paris, Nước Pháp.

Ba mươi chiếc xe Rolls-Royce xa hoa chạy thẳng về phía trước hộ tống một chiếc Ferrari màu bạc vô cùng sang trọng đang chạy ở giữa, họ chạy thẳng đến giáo đường Thánh Tâm, đường sớm đã bị phong kín, tất cả những chiếc xe khác bị buộc phải ngừng lại ở hai bên đường, những người dân của nước Pháp tò mò nhìn chung quanh.

Người nào kêu ngoao như thế? Lại có thể chặn đường đi của bọn họ, chỉ đến tiến đến giáo đường, nhìn sơ là biết người kia đi đến lễ đường để cử hành hôn lễ.

Hai bên đường rộng trở nên rộng thênh thang, dòng người bắt đầu bàn tán, hơn phân nửa là xem cuộc vui.

"Nghe nói là Hắc Diêm Vương Long Hồ kết hôn, hình như tên anh ta là Lạc Vân Hải thì phải?" một ông lão tóc vàng nói lưu loát bằng tiếng Pháp.

Đoàn người nghe thế thì gật gù, vì đây chẳng phải ai xa lạ.

Ở một nơi gần đó, một ông lão cười tà mị, vút tàn thuốc qua một bên, ngoắc ngoắc tay, khiến một nhóm người đang xem náo nhiệt chậm rãi đến gần, ông lão ra lệnh: "Làm việc một cách cẩn thận, thả giết làm ba ngàn người cũng không bỏ qua một người, người nào có thể giết được Lạc Vân Hải, tôi bảo đảm ba đời nhà người đó đều không cần lo cái ăn cái mặc!"

Lời bảo đảm này còn thực tế hơn lời hứa sẽ trao tặng mấy chục tỉ, biết vì sao Bill Gates không đem tiền để lại cho con trai ngược lại quyền góp không? Tiền, một ngày nào đó sẽ hết, duy chỉ có tự làm, thì mới tồn tại được!

"Tối rồi.....tối rồi, đẹp quá đi!"

"Không hổ là nhà họ Lạc cưới vợ, nhìn cực kỳ giống Tổng Thống quốc gia lấy vợ!"

Ngoài giáo đường Thánh Tâm, những chiếc xe liên tiếp chạy đến, tiếng reo hò đĩnh tai như óc ừn ừn kéo đến, cô dâu bên trong xe cũng lấy làm cảm động, kéo tay chú rể cười ngọt ngào nói: "Vân Hải, đây không phải đại biểu tất cả mọi người đều chúc phúc chúng ta sao?"

Bạn đang đọc truyện *Tiên Sinh Xã Hội Đen Ở Riêng Đi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 2: Cô dâu bị trúng đạn

Lạc Vân Hải, đại đương gia Long Hồ, cái tên bang hội nghe có vẻ cừ rích nhưng bên trong lại có rất nhiều nhân tài, đạo này, bạch đạo không thể kiếm được nhiều tiền bằng hắc đạo, một thế lực xã hội đen muốn đứng vững trên toàn thế giới là một chuyện không dễ, mà nhà họ Lạc lại làm được, năm đó Lạc Viêm Hành dựa vào bản lĩnh của mình để tiếp nhận Long Hồ, khiến cho con đường của bang hội vững chắc như bàn thạch.

Lạc Vân Hải có thể ngồi cố định được cho đến bây giờ không phải do cha truyền lại, mà từ nhỏ anh đã lăn lộn trong giới hắc đạo, bên cạnh có chín thuộc hạ được anh tự tay đào tạo, ai cũng là con rồng hùng mạnh, luôn trung thành, tuyệt không có ý chiếm đoạt vị trí của anh, từ khi Lạc Vân Hải nhậm chức, bang hội càng thêm mạnh mẽ, không phải ai cũng có thể làm được như vậy.

Sự nghiệp kinh doanh của Lạc Viêm Hành cũng có nhiều bất ổn, bởi vì bệnh đa nghi của ông quá nặng, nên thân tín thật sự bên cạnh cũng không nhiều, từ khi thu phục được mẹ bảy, tưởng sẽ dễ dàng thu phục thêm bang Phi Vân của mẹ, nhưng nhiều lần đều lấy giò trúc múc nước, đến khi anh lên chức, trực tiếp đem hai bang hội lớn hợp làm một.

Anh là người dám làm dám chịu, những người theo anh từ nhỏ đều biết anh là kẻ có thể không chừa mọi chuyện trong lòng bàn tay, hôm nay mọi chuyện đã sẵn sàng, gió đông tới, Long Hồ trở thành của nhà họ Lạc, chỉ cần anh muốn, nghi thức chuyển quyền thừa kế cũng không phải là không thể làm được!

Nghe vợ yêu nói như thế, người đàn ông hí mắt phượng, nhìn ra phía ngoài, chú rể đẹp trai không mang theo dáng vẻ hạnh phúc của người làm chú rể, một thân âu phục đen, nó mâu thuẫn với làn da trắng như tuyết được thừa hưởng từ mẹ, vô cùng mịn màng, râu cằm cũng được cạo sạch bóng, chân mày chia ba bảy khéo léo, bất luận là mắt mờ to, hay là mắt sáng như sao, mũi cao đến có thể treo lên, môi như thanh đao sắc bén, tất cả đều làm lộ ra vẻ lãnh lùng và phong nhã, trong vạn người chỉ duy nhất có một người.

Cô dâu là người lớn lên bên cạnh anh, lúc này có hơi đỏ mặt, mặc kệ nhìn bao nhiêu lần, Vân Hải là người đàn ông đẹp nhất mà cô từng gặp.

Hấp dẫn, phong cách ưu nhã, chín chắn, kín kẽ, lễ độ, tất cả đều khiến cho phụ nữ chẳng thể kháng cự nổi, cô thật có phúc ba đời, trong lòng của anh chỉ có mình cô mà thôi! Hôm nay là ngày Thái Bảo Nhi hạnh phúc nhất trên đời.

"Bảo Bảo hôm nay rất vui sao?" Lạc Vân Hải dời tầm mắt qua khuôn mặt nhỏ nhắn của cô gái, áo cưới trắng như tuyết hợp với khuôn mặt đang đỏ, nhìn thật đẹp mắt, không tự chủ giờ tay lên phác họa cánh môi vợ mình.

Hơi thở phải nam xông vào mũi làm mặt Thái Bảo Nhi đỏ tới mang tai, hận không có chỗ nào để chui xuống. Vân Hải này, không nghiêm chỉnh tí nào: "Dĩ nhiên là vui rồi!" Đây chính là chuyện cô muốn làm, mục tiêu phấn đấu lớn nhất của đời cô, cô không thể khoác lác nói yêu anh nhất trên trời này, nhưng nếu để nói thật, thì cô thương anh, yêu anh hơn chính bản thân mình.

Anh thấy cô gái nhỏ then thùng như thế, càng thêm quá đáng, tiếp cận môi mỏng, khi chỉ cách cái miệng nhỏ nhắn của cô một centimeters thì mắt hẹp khóa chặt lấy cái miệng nhỏ nhắn vì khản trương mà ngơ ngậy, hỏi: "Mới vừa rồi sao em giống như người đang nói dối vậy? Vân Hải? Em chắc chắn chứ?" Tay phải nâng cằm nhỏ lên, đẩy mắt nổi lên tia tức giận.

"Anh..... Anh đừng.....đứng quá gần..... được rồi.....được rồi, em đầu hàng, ông xã, ông xã được chưa? Anh mau ngồi đằng hoàng, Nguyên Phượng còn ở đây!" Rồi cô lại liếc nhìn Khâu Nguyên Phượng đang lái xe, mỗi lần gọi cái tên này, cô liền không nhìn được mà nở một nụ cười, di Toa Toa thật là đáng yêu, đúng, từ nhỏ di Toa Toa luôn hy vọng có một cô con gái, cho nên đem một đấng mày râu chân chính như Nguyên Phượng nuôi như một đứa bé gái.

Khâu Nguyên Phượng mặc quần áo của chú rể phụ, thấy vô duyên vô cớ bị trúng chiêu, vội vàng giờ tay: "Tôi không nhìn thấy cái gì cả, hơn nữa hai người các người không sợ sao? Còn chưa bái đường đã muốn động phòng rồi. Cũng không phải là không có làm qua!" Đã mang thai ba tháng, còn xấu hổ cái gì nữa!

Lúc này Lạc Vân Hải mới hài lòng, kê miệng thì thào vào lỗ tai cô: "Hôm nay ngoan ngoãn làm cô dâu của anh, nếu không. . . . ." Những lời còn sót lại không thể nghe thấy.

Thái Bảo Nhi càng nghe càng không được tự nhiên: "Ai nha, sao hôm nay anh buồn nôn như thế" Thẹn thùng chết rồi.

"Ha ha!"

Tiếng cười trầm thấp vang lên, Thái Bảo Nhi giận gợn chân, Vân Hải đáng chết, dám trêu chọc cô, nhưng mà ở trong lòng lại nói ‘em yêu anh, đến chết cũng không đổi, cho dù có một ngày anh vĩnh viễn biến mất, hoặc là em biến mất, tâm này, vĩnh viễn đều chỉ thuộc về anh!’

Khâu Nguyên Phụng xoa xoa cánh tay, cũng không thêm kiên đề.

Giờ phút này Lạc Vân Hải toát ra dịu dàng chưa từng có, người đời đều nói anh lãnh khốc vô tình, giết người quyết đoán, chưa bao giờ có người gặp qua nụ cười thật lòng của anh, có ai biết, thật ra anh cũng rất hay cười.

"Đại ca, đến rồi!" Khâu Nguyên Phụng xuống xe, cùng người anh em tốt Khúc Tư Du chào hỏi, sau đó cung kính mở cửa xe, đưa tay chống lên cửa xe: "Xuống xe đi!"

Quả thật, sau khi xuống xe, Lạc Vân Hải liền thu hồi tất cả nụ cười, giờ phút này, anh đã trở thành khối băng không độ C, trên đầu như có ghi chữ ‘người lạ chớ gần’, con người cũng bắn ra sự sắc bén đến kinh người, khom lưng dắt tay của cô dâu đi ra, theo tiếng vỗ tay của mọi người mà đi đến giáo đường, nơi đó, cha mẹ đã sớm đứng chờ.

Thái Bảo Nhi cũng không đùa nghịch nữa, cao quý kéo cánh tay chú rể, ngăn đầu ưỡn ngực bước trên thảm đỏ đi về phía trước, cô thật sự nhìn không được muốn xem ánh mắt mọi người xung quanh thì vô tình thấy một người què đang vứt tàn thuốc xuống, mặc dù cô sinh ra trong giới kinh doanh, nhưng cùng Lạc Vân Hải trải qua rất nhiều sóng gió, những ám hiệu kiểu như thế cô rất am hiểu, nên cô hoảng sợ, thét to: "Cẩn thận!" Không suy tính gì, lập tức xoay người, ôm lấy bà vai chú rể.

"Băng!"

Những tiếng chúc mừng cực kỳ náo nhiệt cũng không thu hút bằng tiếng súng nổ. Làm cho mọi người vô ý hoảng sợ, Thái Bảo Nhi đàn độn nhìn Lạc Vân Hải, mà Lạc Vân Hải cũng đang vận lòng mảy mui đầu nhìn cô dâu của mình.

Mười giây sau, mọi người xung quanh giống như người thấy mùi khói súng, bắt đầu như chim sợ nã, liên tục lùi về phía sau, sắc mặt trắng bệch, một cô gái nhỏ che miệng thét to: "Chảy máu a a a chảy máu....."

Hồ hấp của Thái Bảo Nhi bắt đầu trở nên gấp rút, tay phải run rẩy sờ bên eo, áo cưới trắng như tuyết đã sớm trở thành một mảng đỏ tươi, cô biết mình đã bị trúng đạn, chỉ là muốn xác định một chút xem nó có thật không.....có tổn thương đến đứa bé trong bụng không, nước mắt tuyệt vọng theo khóe mắt lăn xuống: "Đứa bé.....Cứu đứa bé....." Vừa nói xong cô liền ngất xỉu.

"***, có người đánh lên!" Khâu Nguyên Phụng tức giận mắng to, ngại nơi đây không phải Trung Quốc, không dám tùy tiện mang súng theo bên người, và lại địch ở trong tối, bọn họ cũng không có bản lĩnh liều mạng khi tay không vũ khí, chỉ có thể ra lệnh cho thuộc hạ ra sức bảo vệ Lạc Vân Hải: "Đại ca mau rút lui!"

"Giết người rồi, a a a giết người rồi!"

Mọi người lập tức rối loạn, chạy trốn chết làm xáo động cả cục diện.

Bạn đang đọc truyện *Tiên Sinh Xã Hội Đen Ở Riêng Đi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 3: Mưa đạn

Lạc Vân Hải nghiêng đầu, đưa đôi mắt sắc lạnh nhìn về phía người bắn lúc nãy, mặt âm trầm ôm cô dâu đi ra khỏi giáo đường.

"Băng, băng, băng!"

Trong giáo đường vang lên tiếng súng, trước có sói sau có hổ, kẻ địch không dưới ngàn người.

"Con mẹ nó, người nào *** to gan như vậy? Con dâu của lão nương mà cũng dám đánh?" Một người phụ nữ trung niên ban nãy vẫn còn thù mị nhưng bây giờ lại tức giận, quơ tay nhặt chiếc ghế bên cạnh lên đánh vào đám người phía xa: "Vân Hải, tất cả bọn họ đều nhắm vào con, con giao Bảo Nhi cho chúng ta. Con yên tâm, mẹ và cha con sẽ chăm sóc cho nó, con hãy dẫn Nguyên Phụng rời khỏi đây đi!" Trình Thất ôm lấy Thái Bảo Nhi đang hôn mê bất tỉnh, sau đó trừng mắt về phía đám người bên ngoài, những người này là loại người nào thế? Bà đã nói không cần phải làm những chuyện lăng mạn này rồi, cử hành hôn lễ ở Trung Quốc nhất định cũng lăng mạn, hiện tại thì tốt rồi? Muốn lăng mạn mà lại cựa luôn cả tính mạng mình.

Lạc Vân Hải nhìn lồng ngực trống rỗng, sau đó nhìn cô gái trong ngực mẹ, lắc đầu một cái: "Không được, con không thể bỏ các người ở lại đây!"

"Bọn họ đến đây là muốn giết con, con đi rồi, bọn họ tự nhiên sẽ đi theo con, còn không mau đi?" Một người đàn ông trung niên khỏe mạnh mang giày tây đi ra, số tuổi rất khó đoán, kì thực ông đã gần sáu mươi, thể nhưng tóc vẫn đen huyền, trên mặt cũng rất ít nếp nhăn, bộ dáng vô cùng lịch lãm, đứng như câu ngọc của người Châu Á, trẻ như búp bê.

"Cha, con...." Lạc Vân Hải thấy những người đi theo anh lần lượt bị trúng đạn mà ngã xuống đất, cuối cùng liếc mắt nhìn cô dâu nằm trong vũng máu, chỉ có thể cắn răng cùng những người anh em của mình chạy ra xe, sau đó nhấn ga, hai mắt đỏ ngầu hết lớn: "Rút lui!"

Trình Thất ôm chặt lấy con dâu, nhìn chồng mình rồi nói: "Lão già, phải làm sao bây giờ? Chảy rất nhiều máu, cháu của em.... Cháu của em sẽ không sao phải không?" Nếu không có chuyện gì vì sao lại chảy rất nhiều máu? Bà đã mong có cháu từ rất lâu rồi đến nay mới có được.....thế mà.....

Lạc Viêm Hành lạnh nhạt nhìn đám người hỗn loạn kia rồi nói: "Bọn họ đã đi, cảnh sát cũng tới rồi, trước tiên đừng lo lắng gì cả, gọi A Nam tới đây, nói không chừng sẽ giữ được đứa bé, đi!"

"Đứa bé đáng thương, hôm nay là ngày kết hôn của nó, sao lại xảy ra chuyện như vậy? Bảo Nhi, con yên tâm đi, chờ Vân Hải trở lại, chúng ta sẽ tổ chức đám cưới hoành tráng hơn cho tụi con!" Vì con trai bà, ngay cả mạng cũng không cần, đứa nhỏ ngọc, thật làm người khác đau lòng.

Mà bà không biết, có một số việc đã được quyết định từ lâu, người đời vĩnh viễn đều không có cách nào thay đổi.

Trên đường đến sân bay, xuất hiện cảnh ngàn năm khó gặp, hơn mười chiếc xe đua sang trọng đang chạy bạc mạng trên đường lớn, xe của Lạc Vân Hải dẫn đầu, nhìn kỹ thuật lái xe, mọi người đều muốn rớt mắt kiếng, mặc kệ là vì lý do nào, tuổi trẻ cũng không được bóc đồng như thế, đôi mắt sắc bén thỉnh thoảng lại nhìn về kính chiếu hậu, một tay để trên vô lăng, một tay vói xuống dưới gầm xe. Lát sau, một cây súng lục đã ở trong tay anh, khẽ liếc thấy có một chiếc Lamborghini đang cố ý bám sát bọn họ, anh nhếch môi khinh thường.

Đối phương một lòng nghĩ muốn vượt qua xe anh thì anh đột nhiên đưa súng ra ngoài, bắn thẳng vào cửa kính chiếc xe đang đuổi theo.

‘Bằng!’

Đúng một phút sau, tại khúc quanh lớn, chỉ thấy chiếc Lamborghini mất khống chế xông thẳng xuống vách đá, tiếp theo là một tiếng nổ vang trời, người đàn ông mới tiếp tục đạp chân ga.

Chạy theo phía sau chiếc xe không dưới một trăm chiếc xe khác nhau, trong đó có mô-tô cả những chiếc xe vô cùng đặc tiền, quả thật là một nhóm người muốn tiền mà không cần mạng, xã hội bây giờ loạn hết rồi, người tài giỏi mà bị đồng tiền điều khiển, chỉ có thể là ‘sát thủ’, có thể lập tức triệu tập nhiều sát thủ đến như thế thì bản lĩnh của người chủ mưu cũng rất cao.

Mục đích của bọn họ không phải là muốn bắt anh, mà là lấy mạng của anh, đại khái anh đã nhận ra mấy người, bây giờ không phải là lúc điều tra việc này, bảo vệ tánh mạng mới là quan trọng nhất.

Đám người Khâu Nguyên Phụng ở phía sau giật đến ói ra máu, bởi vì một chiếc xe mô tô tự nhiên vượt qua Ferrari của bọn họ, nghe nói này người anh em, anh cũng quá trâu rồi?

Dĩ nhiên, con kiến hôi có lợi hại hơn nữa, cũng không đầu lại sự áp chế của loài người, Lạc Vân Hải nhìn chiếc xe gần máy rơi xuống vách đá, hừ lạnh một tiếng, chỉ cần nửa tiếng là đã có thể đến sân bay rồi, đến nơi đó, đại biểu cho việc bọn họ đã an toàn, nhưng không lâu sau đó, những người kia sẽ xâm nhập vào đám khách mà đuổi theo.

Khâu Nguyên Phụng lấy một giấy tờ chứng nhận ra và nói: "Phiền toái!"

"Mời qua bên này!" Nữ nhân viên phục vụ cúi đầu khom lưng, dẫn các quý khách chạy qua khu VIP.

"Các người đến rồi? Cấp trên có gọi điện thoại nói, máy bay đã chuẩn bị xong, nhưng lượng người đi quá nhiều lại rất gấp, cho nên chỉ có thể vận dụng máy bay chuyên chở hành khách mà thôi. Mong mọi người thông cảm, trong thời gian ngắn như vậy không cách nào điều động nhiều máy bay tư....." Người đàn ông vừa giới thiệu vừa bước nhanh dẫn mọi người chạy về phía phòng chờ.

Giờ phút này Lạc Vân Hải chẳng nghe lọt được một chữ nào cả, trong đầu đều là hình ảnh lúc cô dâu ngã xuống, đáy mắt anh chứa đầy sát khí: "Nhìn đáng ghét những người Trung Quốc bên kia, nói cách khác bên kia có thể đã có người mai phục, máy bay chở hành khách thì không cách nào sửa đổi tuyến đường, chúng ta sẽ đến nơi nào?" Tốt nhất là Bắc Kinh, dưới chân thiên tử, thách bọn họ cũng không dám làm liều.

Khâu Nguyên Phụng thờ dãi nói: "Chiếc máy bay này không phải đến Bắc Kinh, mà là Chiết Giang, những năm gần đây, không ít thương nhân Ôn Châu, Đài Châu, Kim Hoa đều đến đấy, đi máy bay chở hành khách xem như bọn họ đã tài trợ cho chúng ta, bây giờ phải đi Ôn Châu!"

"Ôn châu? Đó là nơi nào?" Lạc Vân Hải vừa đi vừa quay đầu lại hỏi, nghĩ gì đó rồi gật đầu một cái: "Lập tức cho người đến Ôn Châu chờ!" Đến Trung Quốc, đây mới là địa bàn mà anh có thể ra tay.

"Vậy tôi lập tức gọi người....."

Lạc Vân Hải đưa tay đè lại: "Không thể, lái xe tới đó ít nhất cũng phải một ngày một đêm, giờ liên lạc với thế lực đen bên kia cũng không kịp, còn phải nhận thêm phiền toái, bây giờ hãy gọi người chuẩn bị một chiếc du thuyền, đi đường thủy trở về Thành phố F!"

Khâu Nguyên Phụng gật đầu, sau khi lên máy bay rồi gọi điện thoại di động điều động: "A Hoàng, báo Đông Phương Minh thông báo cho chính phủ ở Ôn Châu gần Hải Vực chuẩn bị một chiếc du thuyền, lập tức đi đến, bên này xảy ra chút chuyện.....Đừng hỏi nhiều như vậy, nhanh!"

Quả nhiên, những người thuộc bang Long Hồ vừa lên máy bay, thì có một đám người áo đen chạy theo phía sau, nhìn máy bay đã bắt đầu hoạt động ; vô cùng tức giận, chỉ là trời không tuyệt đường người, đối phương đi bằng máy bay chờ hành khách thì họ còn có cơ hội, người đàn ông què cầm điện thoại di động lên ra lệnh: "Hắn đã lên máy bay, các người chuẩn bị hành động, tôi biết.....Bọn họ chỉ có hai loại lựa chọn, đường bộ và đường thủy, đường bộ chỉ sợ bọn họ không kịp gọi người, chính phủ cũng không dám điều động người đến cứu bọn họ, cho nên bọn họ chỉ có thể đi bằng đường thủy mà thôi, Ôn Châu có đường tắt thông qua thành phố F, ta nghĩ chắc chắn sẽ là đường thủy.....ừ.....Không đúng, là hướng Đào Hoa Đảo kia, ở núi Phổ Đà du khách quá nhiều, dưới chân Bồ Tát, không muốn chết, tôi khuyên các người nên nghe lời tôi!"

Mặc dù đều là một đám người tội ác tày trời, thế nhưng dù sao nơi đó cũng là nhà Nam Hải Quan Âm, ở đó muốn giết người, không phải là hành động sáng suốt, đất Phật sống, có tin hay không là một chuyện, nhưng có thể trêu chọc không lại là một chuyện khác!

Bạn đang đọc truyện *Tiên Sinh Xã Hội Đen Ở Riêng Đi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 4: Đứa bé không còn

"A.....Bác gái.....Bụng con rất đau oa oa oa đứa bé.....Cứu đứa bé....."

Trên hành lang bệnh viện, giờ phút này chỉ toàn nghe tiếng khóc thê lương của cô gái, cô ấy tựa như đã biết chuyện gì sẽ xảy ra, hai tay nắm chặt váy dính đầy máu tươi, khuôn mặt nhỏ nhắn yếu ớt hiện lên vẻ tuyệt vọng, dù chưa chính thức lập gia đình nhưng người trở thành mẹ nào cũng sẽ vô cùng đau đớn khi mất con? Ngoài rahiện giờ vẫn chưa rõ người chồng còn sống hay đã chết, cái loại đau đớn đến kiệt cùng này có ai hiểu được chứ.

Trình Thất đau lòng cực độ, ôm con dâu xông vào phòng cấp cứu khóc nức nở nói: "Sẽ không có chuyện gì đâu, chú A Nam của con rất lợi hại, ông ấy nhất định sẽ cứu được con và đứa bé!" Sau khi đặt con dâu lên bàn mổ, bà cuống quýt kéo tay người đàn ông trung niên cỡ tuổi mình và khẩn cầu: "Tôi tin tưởng ông!"

"A Nam, cố gắng cứu cả hai mẹ con họ!" Lạc Viêm Hành nặng nề vỗ vỗ bả vai người đàn ông kia.

Thấy ai cũng đặt hy vọng vào ông, A Nam khổ não vận lòng mảy, nhìn về phía mấy người bác sĩ đang thực hiện việc cầm máu cho cô dâu, thờ dài nói: "Tôi sẽ cố gắng hết sức! Đại ca, đại tẩu, các người đi ra ngoài trước đi!"

"Nếu như chỉ có thể lựa chọn một trong hai, thì hãy cứu người lớn, cần thêm máu không? Tôi cùng nhóm máu với con bé....." Trình Thất còn chưa nói xong đã bị chồng mình mạnh mẽ kéo đi, ra đến bên ngoài cửa mới chấp tay trước ngực cầu khẩn: "Ông trời, van xin ông cứu đứa nhỏ này, van cầu ngài! Ta nguyện giảm thọ mười năm!"

Trước khi Thái Bảo Nhi hôn mê, cô mở mắt kinh ngạc nhìn chằm chằm ông bác sĩ, trên mặt hiện vẻ van xin, hi vọng, nếu như bất buộ, cô hi vọng sẽ cứu đứa bé, vì đó là đứa bé của cô và Văn Hải.

"Bác trai, người yên tâm, chúng tôi nhất định sẽ đảm bảo an toàn cho anh Hải!"

Hai người đàn ông tài trí bất phàm nói xong liền lui lại ba bước, sau đó xoay người xông ra ngoài phía hành lang.

Mắt ông sáng như đuốc vì dù sao ông cũng đã quen với những loại sóng to gió lớn như thế này, có lẽ bởi vì tai nạn giáng xuống con trai mình, cho nên tinh thần của ông cảm thấy hoảng hốt khác thường, ôm lấy vợ mình nhẹ giọng an ủi: "Con mình có phúc con mình, có lẽ đây chính là số mạng bọn chúng em cũng đừng quá đau khổ!"

"Em có thể không đau khổ được sao? Cái gì gọi là số mạng bọn chúng? Có cái gì bất mẫn có thể nhằm vào em!" Mặt Trình Thất vui vào ngực chồng mình, đột nhiên nghiêng lợi nói: "Mặc kệ là ai, em đều muốn đem bọn họ nghiền xương thành tro!"

Người đứng đầu của bang phái hắc đạo lớn nhất bị tập kích, làm cả thế giới bị dao động, tất cả những người đứng đầu hắc bang ở các nước đều tiến về Trung Quốc, có thể thấy được chuyện này không phải chuyện nhỏ.

Đường thủy chạy thẳng đến thành phố F, những chiếc du thuyền của họ lại bị địch bao vây cả bốn phía, hơn hai trăm chiếc du thuyền làm họ không cách nào đánh lui hết, kẻ địch hiển nhiên đã sớm chuẩn bị.

"Đáng chết, bọn họ giống như biết chúng ta sẽ đi đường thủy, anh Hải, mục tiêu của bọn họ chỉ có mình anh, nên anh hãy lên du thuyền đi trước đi, nơi này đã có tôi đối phó!" Khâu Nguyên Phụng ném súng máy xuống, bên trong bánh xe phụ có chiếc du thuyền nhỏ.

Khúc Tư Du buông ống dòm xuống cau mày lắc đầu nói: "Những người này là ai? Có thể điều động nhiều du thuyền như vậy, thế lực sẽ không nhỏ!"

Thấy Lạc Vân Hải không hề muốn đi liền thúc giục: "Hải ca, tiếp tục như vậy, chúng ta đều nguy hiểm, mục tiêu của bọn họ là ngài, đợi không nhìn thấy ngài, có cơ hội chúng tôi sẽ cố gắng đi đường vòng"

"Không được!"

Lạc Vân Hải quả quyết cự tuyệt, con ngươi lạnh lùng bắn ra tia rét lạnh, đứng thẳng trên mũi thuyền, rất có uy phong, môi mỏng kiên cường lạnh lẽo mở ra: "Hừ, tôi ngược lại rất muốn nhìn xem có phải bọn họ có ba đầu sáu tay hay không!"

"Hải ca, không được ah.....ngài phải đi, Long Hồ thật vất vả mới vững chắc, ngài tuyệt không thể có điều sơ suất!" Khâu Nguyên Phụng không ngờ người đàn ông này lại quan tâm đến bọn họ như vậy, nhưng bây giờ không phải là lúc hành động theo cảm tình, mạnh mẽ đem cái chìa khóa nhét vào trong tay anh, hung hăng đẩy một cái.

Lạc Vân Hải rất nhanh cầm chìa khóa, đầu xoay nhìn về các em cùng nhau lớn lên: "Tôi không thể bỏ lại các cậu!"

Khúc Tư Du cười cười: "Chúng tôi không dễ dàng chết như vậy, còn chưa có uống rượu mừng của ngài đâu, đi thôi!" Xoay người, thu lại nụ cười, hốc mắt bắt đầu ửng hồng, như vậy mới là anh em tốt, mẹ đáng thương còn chưa ôm được con trai, đột nhiên phát hiện mình rất đáng giận, nếu như lúc trước anh nghe lời mẹ chịu kết hôn thì tốt biết mấy? Anh tin tưởng mẹ sẽ không trách anh.

Khâu Nguyên Phụng khổ sở lắc đầu một cái, nhện kích động muốn khóc: "Nếu như, tôi nói nếu như, nói cho bà ấy không cần phải đau khổ, con trai vĩnh viễn yêu bà!"

Mất thấy du thuyền càng đến gần, Lạc Vân Hải cuối cùng nhìn hai anh em một cái, đưa tay làm động tác chúc phúc, sau đó xoay người lái du thuyền đến ngay khe hẹp không có một ai, sau cuộc sống lớn khoảng nửa canh giờ, lại không nghĩ rằng kẻ địch đang phía trước đợi mình, thật đúng là chu đáo đấy.

Mặt không lộ ra tia sợ hãi nằm sấp xuống rút khẩu súng bắn tia ra, lấy ống nhòm nhắm ngay những người trên chiếc du thuyền đằng kia, híp mắt lạnh lùng, sau đó thói quen khát máu trời đất liền bắn ra ba phát đạn.

‘Bằng bằng bằng!’

Tất cả đều bị anh bắn trúng, ba người lần lượt rơi xuống biển, điều này cũng có nghĩa là anh đã gây bút dây động rừng, trong nháy mắt tiếng súng như mưa bay về phía anh, khi cận kề cái chết, cảm giác thích giết chóc trong anh đã hoàn toàn bị khơi dậy, anh liều mình đánh với kẻ địch.

Khâu Nguyên Phụng bên này cũng nguy hiểm không kém, lửa đạn chiến đấu cả ngày, dần dần khẩu súng không còn lực sát thương như trước, gió lớn đi qua, làm cản trở tốc độ đạn bay ra, sau khi cánh tay chống lại những viên đạn thô ráp xong, nhìn du thuyền liên tiếp nổ tung, anh không đồng tình chút nào.

"Ừm!"

"Tư Du!" Khâu Nguyên Phụng kinh hãi, nhìn anh em che ngực ngã xuống đất, máu chảy rất nhiều, nhất thời điên cuồng, hét to lên: "Giết cho tôi!"

Những người trốn ở các góc bắt đầu càn quét điên cuồng. Nhìn nhóm anh em vào sinh ra tử của mình ngã xuống, khiến cho trong lòng anh vào lúc này chỉ muốn báo thù mà thôi, muốn đến phát điên.

Khúc Tư Du thờ hồn hên muốn bò dậy, nhưng lại không có sức, anh móc bóp da trong ngực ra, nhìn tấm ảnh gia đình cười, đáng mẹ ngồi nghiêm chỉnh, mặc dù bề ngoài bình thường, trên mặt hiện đầy vết nám, nhưng ở trong lòng anh, bà vĩnh viễn là đẹp nhất, anh biết bà quan tâm nhất là gia đình ba người họ, Đúng vậy, vì bà, anh không thể chết được, nhanh chóng đè lại lỗ máu đang phun, anh không thể chết được.

"Khâu Nguyên Phụng, giao Lạc Vân Hải ra đây, nếu không tôi sẽ cho nổ thuyền của các người!"

Trên mặt nước biển chỉ còn hơn trăm chiếc thuyền, một người phụ nữ xinh đẹp như hoa, dáng vẻ lạnh lùng hô to, những người này đúng là điên rồi, chẳng lẽ muốn chết cùng sao?

Người này vừa nói xong, đoàn người nhất thời hiểu được địch ở nơi nào, Khâu Nguyên Phụng cười khinh bỉ, đàn ông của bang Long Hồ là loại người sợ chết sao?

Tình thế hiện giờ như là muốn cùng nhau chết, hai bên cũng không thối lui, chém giết càng diễn ra mãnh liệt.

Lạc Vân Hải đề cánh tay bị đạn xuyên phá da thịt, nhìn con thuyền nổ tung trong nước, nước biển trong xanh giờ bị màu đỏ của máu làm nổi bật, khom lưng thở gấp nhếch lên vũ khí của kẻ địch làm của riêng, hoàn toàn thoát khỏi khu vực truyền tin, nhưng lại không biết nên đi hướng nơi nào, la bàn thì bị hư, nhìn mặt trời lặn ở phía hòn đảo xa kia, mặc dù sức cùng lực kiệt, nhưng nơi này cũng không nên ở lâu, chỉ đành phải hướng phía đảo kia chạy đi.

Thật đúng nơi nguy hiểm nhất cũng là nơi an toàn nhất, khe rất sâu, anh lần nữa lặn vào hiểm cảnh, khoe miệng co giật một hồi, con ngươi nhìn chung quanh tra xét, gần hơn hai mươi chiếc du thuyền đang ở trên mặt biển chạy qua, và lại phía trên khe hẹp vẫn còn truyền ra âm thanh của đạn, cánh tay phải bị tổn thương, liều mạng sẽ không đầu hàng bọn họ, đường sống duy nhất chính là mặc cho số phận, nhìn thấy một bè gỗ đang trôi trên mặt biển phiêu lưu, không nói một lời, đem du thuyền điều hướng đến kẻ địch, tung người nhảy xuống nước.

"Đại ca, người xem, đó là du thuyền của Lạc Vân Hải!"

"Lục soát cho tôi, sống phải thấy người chết phải thấy xác!"

"Đại ca, phía trên kia không có ai!" Người đàn ông lấy ống nhòm dòm xuống, cười nhạo nói: "Sợ rằng bị các anh em của mình giết chết rồi, nghe nói ở nơi này có cá mập, roi xuống nước chắc chắn sẽ bị cá mập ăn!"

"Ha ha ha, người nào ở giữa khe hở, đi, đi khe sâu vớt người! Tìm được sẽ có thưởng!"

Mặt trời lặn xuống phía tây, mặt biển cũng dần an tĩnh, người đàn ông rơi vào hôn mê, mà đôi tay vẫn còn nắm thật chặt cây cỏ như muốn cứu mạng, không người nào biết anh trôi tới đâu, chỉ biết là nếu ai rơi xuống đại dương bao la này liền khó sống sót.

Trong bệnh viện, A Nam đi ra phòng giải phẫu, về mặt cực kỳ nặng nề, nhìn Lạc Viêm Hành lắc đầu một cái: "Tôi đã cố gắng hết sức!"

Trình Thất không còn kích động như trước, giờ chỉ còn nghe tiếng khóc của Thái Bảo Nhi ở bên trong, cũng đã biết kết quả, cháu bà đã không còn, không còn, chẳng lẽ là cuộc đời này bà làm nhiều việc ác, giết hại vô số người, cho nên bị ông trời trừng phạt? Đáng thương cho đứa bé kia còn chưa có thành hình.....

Lạc Viêm Hành trong nháy mắt giống như già thêm mười mấy tuổi, đưa tay xoa thái dương, sau gượng ép cười nói: "Người lớn không có việc gì là tốt rồi, A Nam, tôi lại nợ ông một lần, sự tình đã qua, ông muốn cái gì cứ nói?"

"Đại ca, đây là chức trách của tôi, huống chi bây giờ tôi đã không cần cầu xin, đúng rồi, tiểu Hải bên kia như thế nào?"

"Còn chưa có tin tức, chuẩn bị, lập tức về nước!"

Dưới màn đêm núi Phở Đà không nhộn nhịp như ban ngày, dân đảo có thời gian làm việc và nghỉ ngơi, các du khách đi đến đây một ngày, giờ cũng đã say giấc, từng nhà cũng bắt đầu đóng cửa lại, chỉ có vài top du khách đi dạo dọc bờ biển, nghe sóng lớn, hưởng thụ gió biển thổi mát phất, Hạ Mộng Lộ cũng là một người trong số đó.

Bạn đang đọc truyện *Tiên Sinh Xã Hội Đen Ở Riêng Đi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 5: Lệ Toa

"Chị, chị nói xem cô và dượng muốn như vậy cả đời sao? Bọn họ thật đáng thương!" Hạ Nguyệt Đình kéo cánh tay Hạ Mộng Lộ than nhẹ, kể từ khi mẹ mất, là bác thu nuôi cô, cô đương nhiên hi vọng bọn họ được hạnh phúc.

Hạ Mộng Lộ hứ một cái: "Em nói mẹ chị đáng thương chị còn chấp nhận được, cha chị chính là tên khốn kiếp!"

Hạ Nguyệt Đình buồn bực gãi gãi đầu: "Không phải là dượng có một người phụ nữ thôi sao? Sao lại náo lâu như vậy?" Mặc dù cô đến đây chưa lâu, nhưng cô biết nguyên nhân làm bọn họ ở riêng là như thế, dượng ở sau lưng bác cô tìm người phụ nữ để chơi bời, kết quả bị bắt gian tại giường, từ đó về sau hai vợ chồng liền ở riêng.

"Này chứng minh mẹ chị là người phụ nữ có cá tính hiện đại, được rồi, em đừng xen vào việc của người khác, chị không quản được, nói thật ra, chị cũng hi vọng cha mẹ chị hòa thuận, người một nhà thật vui vẻ, vấn đề là tính mẹ chị rất bướng bỉnh, cũng hơn mười năm rồi, mặc kệ ba chị lấy lòng thế nào, bà cũng không nguôi giận!"

"Chị nói bác nghĩ như thế nào?"

"Chị nghĩ mẹ chị vì chị đi, cũng có lẽ mẹ còn tình cảm với cha, cho nên mới không ly hôn, dù sao cũng lớn tuổi như vậy rồi, mặc kệ bọn họ đi, Nguyệt Đình, em trở về trước đi, ngày mai phải đến sớm để đón khách, nghỉ ngơi dưỡng sức cho tốt!"

Hạ Nguyệt Đình quả thật không muốn đi dạo nữa, gật đầu nói: "Vậy được, chị cũng trở về sớm một chút, đúng rồi, ngày hôm qua anh họ gặp được một cô gái nhỏ, rất là xinh đẹp, chị nói có phải anh ấy thích nữ thân hay không?"

Hạ Mộng Lộ hừ lạnh: "Thôi đi, thường nói những người đẹp sẽ là người nẫu hoặc mình tinh thôi!" Anh cô không phải đang nghĩ hèn sao? Chờ anh trở về rồi hỏi không phải được sao?

Xua tan hình ảnh cô gái đi, Hạ Mộng Lộ một thân một mình đi tới bến tàu, theo bậc thang ra đến bờ biển, tối nay trăng thật sáng thật tốt để thưởng thức, ánh trăng chiếu lên mặt biển gợn sóng lăn tăn, thật giống như lòng của cô bây giờ, bốn phía bắn ra rực rỡ, nhưng nhấp nhô bất định, anh trai cô vào học viện quý tộc học nghiên cứu, còn cô thì ngay cả đại học cũng học không được, không thể không ở nhà bôn ba mệt nhọc, có lẽ đây là số mạng của cô.

Hàng xóm đều nói cô không tiền đồ, bởi vì cô có anh trai học nghiên cứu, đây là sự chênh lệch giữa cóc và thiên nga, nào là ngồi không có tương ngộ,

đứng không có tướng đứng? Nào là không có quy củ? Nào là cái nha đầu điên? Nào là không có người lấy? Hừ, đáng đáp xấu xí sao? Không xấu xí, chỉ là cái mông khá lớn, sinh con rất tốt, nhưng sao lần nào xem mắt cũng thất bại đây?

Thất bại thì thất bại, nhưng không thể nói lưu nói vượn được? Hiện tại thì tốt rồi, làm cô bây giờ không ai thèm lấy, ghê tởm hơn chính là giới thiệu tên lưu manh cho cô, hai mươi bốn tuổi, nhìn như một tên lừa gạt, cô mới không cần lãng phí với một gã lưu manh, Hạ Mộng Lộ, kiên trì nguyên tắc của mình, người nhất định sẽ tìm được một người đàn ông tốt.

Nghiêm mặt dữ tợn đứng dậy, gấn sức đem hai tay chống trên bờ, miệng hô lớn: "Tôi muốn gả cho người có tiền, tôi muốn để bọn họ lau mắt mà nhìn." ***, cô nhất định có mệnh đào hoa, lễ mừng năm mới cô lên 25 tuổi nhưng đến bây giờ ngay cả tay đàn ông cô cũng chưa nắm được, cô không phải muốn tìm người bạn trai nói chuyện yêu đương, kéo kéo cánh tay nhỏ bé, hôn hôn đôi môi nhỏ của mình, mà cô muốn có người cùng cô chia sẻ bầu trời, càng nghĩ càng rầu, lần nữa hét lớn: "Tôi muốn đàn ông! Không muốn làm bà cô già, tôi muốn kết hôn!"

Ây da, đứng là hét to lên tâm tình thoải mái hơn nhiều, Quan Âm nương nương nhất định nghe được tiếng lòng của cô, cô thờ cúng người nhiều năm vậy mà? Mắt thấy gần nửa đêm, vừa muốn trở về, liền bị một bóng đen trong đồng đá hỗn loạn hấp dẫn.

Bởi vì có ánh trăng, nên vật thể đằng xa rất nổi bật, đó là vật gì? Sẽ không phải là cá mập chứ? Hoảng sợ chậm chạp đến gần, xoay người nhảy vào đồng đá, khi nhìn rõ là vật gì, lập tức đề tìm lại, đàn ông, thật là linh nghiệm? Là một người đàn ông, nuột nước miêng, nhìn về phía Quan Âm, rung giọng nói: "Tôi nói giỡn mà!"

Trời ơi, sợ quá, cô liền nhấc chân chạy như bay, không đứng, trên đời này làm gì có quỷ thần? Ngộ nhờ là một du khách bị thương nặng, chẳng phải là thấy chết không cứu sao? Lấy hết dũng khí quay lại chỗ cũ, nửa gương mặt người đàn ông bị ngâm trong nước, máu còn đang chảy ra, liền biết người này bị thương rất nghiêm trọng, và lại trên cánh tay toàn là máu, không còn sức sống, đưa tay chọc chọc bả vai của anh rồi hỏi: "Này! Chết chưa vậy? Đừng làm tôi sợ đó!"

Người đàn ông nghe vậy chân mày nhũu chặt lại, cô thấy anh còn cử động liền sợ hãi ngồi liệt trên mặt đất, không chết, nhanh chóng tiến lên đem anh lôi ra mặt nước, sau đó vỗ vỗ gương mặt anh: "Wey wey Wey, anh khỏe không? Nơi này cấm bơi lội đây!"

"Únh khụ khụ khụ khụ khụ!" Lạc Vân Hải bị thương nặng gần như kiệt sức, bây giờ lại bị dày vò như thế, càng thêm choáng váng, phun ra một hợp nước đục, cổ gấn hết sức mới mở mắt được, ngẩng nhìn bốn phía, thanh âm suy yếu hỏi: "Đây là nơi nào?"

Hảo tiểu tử, mặc dù không thấy rõ dung mạo, nhưng âm thanh thật dễ nghe, Hạ Mộng Lộ sợ bị lừa, lập tức buông tay ra nói: "Tôi cứu anh, không phải hại anh, nơi này là núi Phổ Đà, anh là ai? Khuya như vậy sao còn ở trong nước?"

Người đàn ông cắn răng lấy củi chõ chống thân thể mình lên, nhe răng kêu đau đề lại vết thương trên trán, hiện giờ anh không còn đáng về hung ác như lúc đầu, mà gương mặt mê mang không rõ chuyện gì xảy ra, suy tư hồi lâu mới nhìn về phía cô gái cứu anh lần nữa rồi hỏi: "Cô là ai?"

"Tôi là Mộng. . . . Na Lê Toa!" Nói giỡn, ngộ nhờ người này là một tên lường gạt, cô không phải sẽ bị lừa mất hết của cải sao? Nơi này là chốn thị phi, nghĩ vậy cô liền đứng dậy đứng cách xa anh phui mông một cái và nói: "Anh đã không có việc gì, tôi đi đây!"

Lạc Vân Hải kinh hoàng ngồi dậy, mặc kệ anh dùng sức thế nào cũng không thể đứng lên, cả người đều giống như từng bị đánh, đau đớn khó chịu, cái trán càng lúc càng thấy đau, mắt thấy cô muốn mặc kệ mình, anh lập tức đưa tay lên gọi: "Lê Toa!"

‘ Phịch! ’

Anh vừa lật người nằm sấp trên bậc thang thì thấy cô đã trực tiếp đi vào đồng đá hỗn loạn, kêu đau một tiếng, cắn răng bò dậy hung ác nhìn chằm chằm tên ngu ngốc kia, kẻ ngu cũng nghe ra được câu nói kia chỉ là nói có lệ thôi? Đáng chết, cánh tay bị mất miếng da, chắc do cô ra cửa quên thấp hương, cô vốn không nghĩ chõ mồm vào, lần này càng không tâm tình, hại cô bị thương, thứ người như thế chết là tốt nhất.

Vậy mà khi sấp về đến nhà thì cô dừng lại, gãi gãi cổ, ngộ nhờ người nọ chết thật, hiện trường có dấu vết của cô, mặc dù không bị luật pháp truy cứu, có lẽ người đàn ông đó là một người lành khốc và xấu xa thì sao, được rồi được rồi, nhìn cách ăn mặc của người đó cũng biết là người giàu có rồi, nói không chừng cứu được người đó cô còn được một khoản tiền cảm ơn.

Bạn đang đọc truyện *Tiên Sinh Xã Hội Đen Ở Riêng Đi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 6: Bị đánh

Lạc Vân Hải bắt lực nhìn về biển rộng, tròn mắt đen thâm thúy viết đầy chấm hỏi, anh là ai? Sao lại bị thương? Tại sao ở chỗ này? Giờ phút này trong đầu anh như một tờ giấy trắng, cho dù muốn nhớ cũng không nhớ được gì, vô lực dựa vào tấm đá ẩm ướt, một chân cong lên cố gắng nghĩ vì sao tới chỗ này.

"Này! Anh là du khách sao? Rốt cuộc anh là ai? Tên gì?"

Người đàn ông nghe vậy lạnh nhạt quay đầu lại, lạnh lùng nói: "Cô không phải đã đi rồi sao?"

Hạ Mộng Lộ chà sát tay, hận không thể đâm xuống một cái, cô có lòng tốt vậy mà anh xem cô như lòng lang dạ thú, còn nhìn cô bằng ánh mắt bị bỏ rơi, cô đề lừa gạt xuống, tiến lên tiếp tục hỏi: "Anh tên gì vậy?"

"Không biết!" Anh liếc nhìn cô một cái, rồi tiếp tục nhìn biển rộng đến mất hồn.

"Không biết?" Hạ Mộng Lộ kêu lên.

Lạc Vân Hải nhẹ nhàng gật đầu: "Tôi tên gì?" Anh hỏi ngược lại cô.

Hạ Mộng Lộ lại gần nhìn anh dò xét cẩn thận, lúc này mới phát hiện người đàn ông này có khuôn mặt cực kì đẹp trai, nhìn đáng vẻ anh không giống như đang giả bộ, đưa tay sờ lên áo sơ mi của anh; Wow, sợi tơ, còn nữa trên ngón giữa anh mang một chiếc nhẫn kim cương sáng ngời, quần Tây còn là Armani, thắt lưng đều là vàng ròng, mẹ ơi, người như vậy tuyệt sẽ không cùng cô giả vờ ngây ngốc, mất trí nhớ, đúng, cái trán bị thương, tuyệt đối là mất trí nhớ, cô nuốt nước miếng mãnh liệt, cười nói: "Tôi sao biết anh là ai? Tôi nhìn thấy anh là lúc anh nằm trong nước, nếu không phải là tôi kéo anh, nói không chừng anh đã chết đuối, anh có thể bị chấn thương sọ não, như vậy đi, trước cùng tôi về nhà, nói không chừng ngủ một giấc liền nhớ ra tất cả!"

"Cô có lòng tốt như vậy sao?" Anh thấy vẻ mặt cô biến chuyển 180°, lập tức không tin muốn xác nhận lại.

Tiểu tử này, bản lĩnh nhìn người của anh thật sắc bén, nhanh như vậy liền nhìn thấu cô, đưa tay chỉ vào nét mặt như hoa của mình và nói: "Tôi, Tiểu Bạch Thỏ, là người tốt, bây giờ đi được rồi chứ?" Sao nói nhảm nhiều như vậy? Nề mặt khuôn mặt hoàng kim này, nên cô nhin.

Lạc Vân Hải cũng biết tình trạng bây giờ của mình, chỉ còn cách này thôi, gơ cánh tay lên lấy giọng ra lệnh: "Còn không mau đỡ tôi đứng dậy?"

Hạ Mộng Lộ hít một hơi khí lạnh, anh rốt cuộc có nhìn thấy tình hình hiện giờ của mình không? Đây là thái độ cầu người sao? Nhưng vì tiền, cô chỉ có thể cười tươi và nói: "Tuân lệnh!" Sống trên đời mới biết chỉ có "tiền" là nhất, vì vậy bất mãn nói: "Anh cũng phải dùng lực đấy, không biết mình rất nặng sao?" Đáng chết, thật coi cô là dầy tớ sao?

Anh nào muốn đầu võ mồm với cô? Mặt âm trầm cố gắng hoạt động, nhưng cũng vô ích, anh cơ hồ đem hơn nửa sức nặng của mình lên cơ thể bé nhỏ của cô, cứ như vậy khập khểnh đi trên đảo.

"Phịch!"

"A!"

"O o, một chết. . . . . Tôi. . . . . Rồi!" Lấy tay ném anh xuống đất, cô mệt quá phải nằm bệt xuống giường, nhìn trần nhà rồi lau mồ hôi của mình, ai oán nói: "Tôi khỏe thật. . . . . Anh *** đúng là tai họa!"

Lạc Vân Hải vốn muốn nổi giận, nhưng thấy cô nói cũng nói không nổi, liền lựa chọn thức thối, hai chân anh cũng dần khôi phục sức lực, ngồi xếp bằng lên rồi hỏi "Có thuốc lá không?"

"Có a, một trăm đồng một hộp!" Cô vừa nghe có thể kiếm tiền, tinh thần lập tức tỉnh táo, vui mừng đi qua đưa tay tỏ vẻ muốn tiền.

Anh lục lọi trên người mình một hồi, sau đó lắc đầu nói: "Không có tiền!"

Không có. . . . . Hạ Mộng Lộ thất vọng, sau đó linh động chỉ vào quần áo anh rồi nói: "Vậy giờ chỉ có thể lấy quần áo của anh để trao đổi!"

Năm phút sau, cô ôm một đồng quần áo ướt cùng đáng vẻ tham tiền như điên đập cửa đi ra; trong phòng ngủ, trên người anh chỉ còn lại chiếc quần lót bốn góc, cầm lấy hộp cấp cứu cô để lại cho anh, bắt đầu tiến hành băng bó, cho đến khi tất cả đều xử lý tốt, mới nằm vật xuống giường nhìn trần nhà lẩm bẩm: "Tôi là ai?"

Hoa hoàng cúc nở rộ to bằng cái bát lớn, làm mảnh đất bên trong tiểu viện tỏa ngát hương hoa, có vô số hoa cỏ vây quanh nó, chuỗi hoa hòe theo gió rơi xuống; dưới ánh trăng, cây hòe trắng nõn như bạch ngọc điêu khắc mà người có tay nghề xuất sắc tạo thành, Hạ Mộng Lộ hưng phấn đem mấy đóa hoa hòe bỏ vào trong miệng vừa nhai vừa dùng búa đem thắt lưng đập ra, khi thấy một khối vàng rơi xuống đất, lập tức chạy lại, nhặt lên bỏ vào miệng hung hăng cắn xuống.

"Hi!"

Là thật.

Giống như phát hiện ra bảo vật, hai tay run run nhìn ánh trăng run giọng nói: "Vàng, phát tài phát tài rồi!" Đến từng tuổi này, lần đầu tiên cô thấy khối vàng lớn như vậy, cô sẽ đưa cho tiệm vàng bảo họ làm sợi dây chuyền cho mẹ cô.

Ngày kế.

"Mộng Lộ. . . . . Chị họ. . . . ."

Hạ Nguyệt Đình xoa xoa con mắt, thấy không có người mở cửa, liền bưng đồ rửa mặt đẩy cửa ra, liếc thấy trên giường có một bóng dáng, nhưng cô không nhìn kỹ, rồi một môi nói: "Phòng em nước bị chặn, cho em mượn tạm toilet của chị nhé!" Sau đó lười biếng đi vào phòng tắm, nhìn về tấm kính bày ra nhiều loại tư thế khác nhau, thờ dài nói: "Chị nói xem ngực em có thể lớn hơn nữa không?"

Cô chỉ vào một cái nịt vú viền tơ, quần lót hình tam giác; cô gái ở tuổi hai mươi bốn, thường thích chung diện, cô có vòng eo thon, tóc ngắn ngang vai, mắt to hai mí, mặt trái xoan, cái miệng anh đào nhỏ nhắn, tiêu chuẩn của cô gái đẹp, trừ chiều cao 1m6 hơi lùn, cũng không có khuyết điểm gì, không biết có phải cô gái Hạ gia bị lời nguyên hay không, mà đến nay vẫn không có người theo đuổi.

Nguyên nhân đại khái cô cũng biết, cô cũng không phải loại người không biết kiềm chế, mà do gia đình mình; mỗi khi gặp được chàng trai ưng ý, gia đình của đối phương lại hết sức phản đối, Chị họ còn chưa biết, một lần kia chính tai cô nghe thấy cuộc nói chuyện của bọn họ, suy nghĩ một chút, cười nhạo nói: "Chị nhớ lần cầu hôn trước không? Chị nguyên ý nhưng gia đình người ta lại phản đối, thật ra thì không phải họ đối với chị không hài lòng, mà em nghe mẹ của người ta nói gia đình chúng ta quá phức tạp, cũng đúng, chị xem gia đình chúng ta, cô và đượng ở riêng, anh sống với cha, chị sống với mẹ, bây giờ còn cộng thêm em nữa!"

Thật không biết những người đó cưới chị họ hay là gia đình chị nữa, chị cũng không trả lời, chỉ sợ đã sớm nghĩ đến điểm này, vừa đánh răng vừa nói nhảm: "Những người đó là sợ khi anh họ cưới vợ không có tiền mua phòng ở, hỏi những người đó vay tiền, chị, nhưng chị đừng buồn, em tin chị nhất định sẽ già được cho người đàn ông tốt, em cũng vậy!"

Gả cho đàn ông tốt, là mơ ước của mỗi cô gái, giống như trong chuyện cổ tích vậy, Cô bé lọ lem cùng hoàng tử, hoàng tử không nhất định phải có tiền, chỉ cần thật lòng đối tốt với công chúa, như vậy là đủ rồi, và cũng đừng giống như đượng, nhưng xã hội bây giờ. . . . . Aizz!

Rửa mặt xong, đem tóc cột tùy ý ở sau, lúc này mới phờ phạc rửa rượi bụng chậu nước rửa mặt chuẩn bị rồi đi, vậy mà vừa ra đến phòng ngủ liền giật mình, ánh mắt vẫn mơ hồ, cô hoa mắt sao? Hay vẫn chưa tỉnh ngủ?

Nhìn về cái giường của chị, ở đó có một người đàn ông trần truồng đàn ông đôi tay vào sau ót, nhìn về phía cô như có điều suy nghĩ, sắc mặt người đàn ông như là tức giận, cơ thể lúc ẩn lúc hiện, bụng bằng phẳng, nhìn quần lót bốn góc màu xám tro phía dưới, nhìn đến bắp chân mới xác định đây là người đàn ông, cô cũng không nhớ bắp chân của chị mình có nhiều lông như vậy.

Ý nghĩ cô trở nên hỗn loạn, đàn ông? nằm trên giường chị là một người đàn ông cường tráng không mặc quần áo, gió theo cửa sổ thổi vào ngực làm cô lạnh run lên, thế này mới ý thức được mình. . . . . Nháy mắt mấy cái, không biến sắc xoay người, giống như cái gì cũng không thấy, kéo cửa chạy nhanh xuống lầu, trên đường liên tiếp bị ngã nhưng cô vẫn tiếp tục bò dậy chạy thật nhanh.

Nửa giờ sau. . . . .

Trong phòng khách, người đàn ông đã thay một bộ quần áo không có thời trang, đó là đồ Hạ Mộng Lộ hỏi mượn của cha, áo sơ mi sắc hoa, quần cụt màu đen đến đầu gối, chân mang đôi dép lê, cùng lúc trước so với như thể hai người khác nhau, duy chỉ có khuôn mặt và vóc người ngạo mạn bẩm sinh là không thay đổi, mặc dù mất hết trí nhớ, nhưng tư thế ngồi của anh không mất ưu nhã, hai chân bắt chéo, đôi tay ôm ngực, lạnh nhạt nhìn khay trà, như không có chuyện gì xảy ra.

Mà đang ngồi đối mặt với anh, là ba người phụ nữ, tình hình giống như đang thẩm vấn một người ngoài hành tinh.

Mẹ Hạ như gà mẹ bảo vệ con, đề phòng nhìn chăm chăm lão ưng ở đối diện, như một loại cảm thù.

Hạ Nguyệt Đình nuốt nước miếng, chỉ vào anh nói: "Chính là anh ta không mặc đồ ngủ trên giường của chị!"

Hạ Mộng Lộ hung ác đưa tay nhéo người nhiều chuyện này một cái, nhỏ giọng uy hiếp: "Câm miệng của em lại!" Đáng chết, còn không sợ đủ loạn sao?

"Hít!"

Mẹ Hạ hít một hơi khí lạnh, đỉnh đầu cứng ngắc chuyển qua trên người con gái mình.

Hạ Mộng Lộ bị nhìn liền cảm giác tim gan run sợ, cười lảo lỉnh nói: "Ha ha, cái đó, không phải như mẹ nghĩ đâu!"

"Vậy là như thế nào?" Mẹ Hạ bắt đầu xắn tay áo, đừng xem thường cánh tay nhỏ này, hàng năm làm lao động, một người kinh doanh một cửa tiệm, cũng không phải là ngồi không, thấy con gái còn muốn nói gì nữa, liền cắn răng nghiêng lợi hừ lạnh: "Cùng mẹ đi vào đây!" Đứng dậy đi về phía phòng cách vách.

Cô nhỏ giọng mắng nửa ngày, cầu cứu nhìn về hai người, nhưng đối phương lại ngoảnh mặt làm ngơ như muốn nói, chị giải thích a, chị lần này chết chắc rồi, thấy không cầu cứu được ai đành nhắm mắt đi theo mẹ vào phòng.

Hạ Nguyệt Đình nhìn Lạc Vân Hải cười trộm nói: "Kịch hay bắt đầu!"

Lạc Vân Hải nhú mày, có gì hay để xem?

‘ rầm rầm rầm! ’

‘ ba ba pằng! ’

‘ Ai nha. . . . . Đau. . . . . Mẹ. . . . . Đừng đánh nữa, a a a a cứu mạng a, giết người rồi. . . . . ’

Người đàn ông thật không thể tưởng tượng nổi như muốn ngừng thở, rồi nhìn lại cô bé ngồi đối diện với bộ mặt hã hê một chút, sau đó lắc đầu một cái, đây thật là người một nhà sao?

Sau một hồi, trong phòng rơi vào yên tĩnh, cửa bị kéo ra, Hạ Mộng Lộ xoa xoa gương mặt mình, khuôn mặt cô nhất định bị hủy rồi, nhưng cô cố làm một dạng không có sao đi lại chỗ Hạ Nguyệt Đình và Lạc Vân Hải cười nói: "Ha ha, các người vẫn còn ở đây sao, mới vừa rồi cùng bà luyện quyền cước, chắc chắn, không hồ là cao thủ Judo, lợi hại!"

Bạn đang đọc truyện *Tiên Sinh Xã Hội Đen Ở Riêng Đi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 7: Trước chứa chấp anh

Khóe miệng Hạ Nguyệt Đình không cách nào điều khiển tự động co quắp, đối mặt với mặt mũi sưng vù và tóc bị trảo như cái ổ gà của chị, xong rồi, ruột bắt đầu co rút rồi, nhưng cô còn nhìn được, nếu không người bị đánh tiếp theo chính là cô.

Không ai giữu cợt, Mộng Lộ buồn bực, chẳng lẽ mẹ lần này có lương tâm hơn rồi, chỉ để lại nội thương thôi? Mẹ a, ngài cuối cùng cũng để ý đến lòng tự ái của con gái rồi, 24 tuổi rồi, còn bị đánh, truyền ra có phải mất mặt lắm không? Nhất thời thờ phào nhẹ nhõm.

Lạc Vân Hải thấy cô bị như vậy mà vẫn còn mạng đáng về đắc chí, anh nghĩ mình nhìn muốn hỏng rồi, nhìn một đôi mắt gấu mèo 0.0 của cô, lập tức cúi đầu đầu tiên là khắc chế cười nhẹ, sau đó mân chặt môi mỏng làm rung động cả vai, đè nén tiếng cười không ngừng của mình.

"Ha ha ha ha ha ha, chị, lần này bác xuống tay thật mạnh ha ha ha ha ha ha con mắt của chị. . . . . Lỗ mũi của chị. . . . . Ha ha ha ha!" Hạ Nguyệt Đình ôm gối nằm xuống sofa ôm bụng cười điên cuồng.

Lần này Hạ Mộng Lộ hoàn toàn bộc phát, giận dữ hét to: "Các người cầm miệng cho tôi, cười cái gì cười? Có gì đáng cười chứ? Tôi cảnh cáo hai người các người, tốt nhất đừng làm cho tôi bất được bím tóc, nếu không tôi sẽ cho các người đẹp mặt!"

"Muốn ai đẹp mặt? À? Con nói người nào đẹp mặt?" Mẹ Hạ tiến lên đá vài đá.

"A a a a mẹ, con sai lầm rồi, thật đó, con sai lầm rồi, tha cho con đi mà, thật là đau quá!" Hạ Mộng Lộ ôm lấy đầu gối xồm xuống, chủ động thừa nhận sai lầm của mình, được rồi, cời đồ đàn ông là cô không đúng, đem người đàn ông nằm trên giường mình là lỗi của cô, vấn đề là lúc đầu cô bị vàng làm cho mê mẩn, sao có thể suy nghĩ nhiều như thế?

Mẹ Hạ giận dữ sợ, chỉ tiếc rèn sắt không thành thép, nhe răng nói: "Mày được a, đem đàn ông vào nhà liền thôi đi, còn để em gái mày chịu thiệt, mày nói một chút mày. . . . . Tao hôm nay không đánh chết mày không được!"

Lạc Vân Hải mắt thấy bà rút đai lưng ra, lập tức tiến lên kéo tay kia lại, giận dữ hét: "Đủ rồi!"

Chỉ hai chữ, lại khiến ba người phụ nữ run sợ ngay người ra, thật là khí thế, nhưng ngay sau đó mẹ Hạ quay đầu lại với dáng vẻ ngay thẳng, người bị hại là con gái của mình, sao có thể bị dọa sợ được? Vì thế bà liền vùng dậy lưng lên quát về phía anh chị: "Tao còn chưa tìm mày tính sổ, mày lại tự động đưa tới cửa, tao nói mày là thứ đồ lang thang!"

‘ ba ba pằng! ’

Hạ Mộng Lộ biết mẹ rất tức giận, ôm cái ót ngồi chồm hồm trên đất động cũng không dám động, nhưng sao lại không đau chứ? Khiếp sợ ngửa đầu nhìn thử, umh. . . . .

Hạ Nguyệt Đình cũng sợ đến ngáy người, đôi tay che miệng lại, chuyện này. . . . .

Giờ phút này chỉ thấy mẹ Hạ như phát điên vùng mạnh dây lưng, mà người đàn ông cũng không đánh trả lại, mặc cho bà đánh thỏa mái, mỗi lần đánh làm cho người ta như muốn vỡ cả gan mật, chiếc áo sơ mi người đàn ông giờ đã dính đầy máu, nhưng anh không ý định thay ra, cũng không có ngăn cản, giống như đợi cho người đang đánh hạ hỏa mới thôi.

Hạ Mộng Lộ không ngờ mẹ tức giận như thế, cũng không ý muốn dừng tay lại, mà anh ta không sợ đau sao? Đánh hơn mười roi rồi, mắt cũng không nhắm một lần, còn nữa sao anh ta không chịu xin tha thứ? Tính mẹ già nhà mình chính là loại thích mềm không thích cứng, anh càng quật cường mẹ sẽ càng khó chịu.

‘ pàng!’

Đầy lưng đột nhiên chuyển đổi góc độ, đánh xuống gương mặt lạnh lùng của anh, làm khoe miệng anh chảy máu, cô vội vàng đứng dậy ôm lấy mẹ mình rồi hô lớn: "Đừng đánh nữa, mẹ, con và anh ta không có gì cả, con xin thề, nếu còn như vậy nữa mẹ sẽ đánh chết người đó!"

Lạc Vân Hải lấy ngón tay cái lau đi vết máu trên mặt, sau đó mặt không đổi sắc xoay người đi, nhưng anh không đi ra cửa chính, mà là đi đến phòng của cô, đến bên trong phòng mới hung hăng đạp thùng rác một cước, bực mình móc thuốc lá ra hút, chán chường xoa xoa cái ót mình, rốt cuộc anh là ai? Tại sao lại ở chỗ này chịu uất ức như vậy?

"Chỉ là như vậy?"

Trong phòng khách, mẹ Hạ vừa giúp con gái bôi vết thương vừa tức giận hỏi.

Hạ Mộng Lộ uất ức chu mỏ: "Chỉ là như vậy!" Sau đó móc ra khối vàng và quần áo của người đàn ông kia rồi nói: "Mẹ xem, con đã nói không phải như mẹ nghĩ, mà mẹ lại không tin con, đúng là, con rất muốn kết hôn, nhưng con không muốn lấy một công tử ăn chơi mẹ hiểu không?" thật không biết coi cô là cái gì?

"Aiz, Mộng Lộ, con cũng không thể để hấn ở trong phòng con chứ? Nếu là truyền ra ngoài, sau này con sẽ như thế nào? Vừa nhìn là biết hấn ta không phải người tốt rồi, con xem vết thương trên vai, nói không chừng là đào phạm, mau để cho hấn đi đi, nghe lời mẹ a!" Mới vừa rồi bà quả thật hơi quá đáng, chỉ lo đánh con gái thôi.

"Nói không chừng là cướp đấy !" Hạ Nguyệt Đình lầm bầm.

Hạ Mộng Lộ cũng nghĩ như vậy: "Mẹ, một lát con dẫn anh ta đi cục cảnh sát ghi danh, không đúng, hai người nhìn quần áo anh ta mặc là biết không rồi, con khẳng định gia đình anh ta rất giàu có, nói không chừng là do tranh giành tài sản, bị người nhà hãm hại, vậy không phải con đưa dê vào miệng cọp sao? Có câu nói cứu một mạng người, còn hơn xây bảy tòa tháp, như vậy đi, con dẫn anh ta đi bác sĩ, chờ anh ta khỏi hoàn toàn, con sẽ đòi anh ta một khoản tiền!"

Mẹ Hạ cẩn thận suy nghĩ, sau đó cốc đầu con gái mình một cái: "Ngộ nhờ người khỏe rồi bỏ chạy chúng ta tìm ai đòi nợ đây?"

"Chuyện này. . . . ." Đúng vậy, giải phẫu rất đắt tiền, con người chợt sáng lên: "Nếu không như vậy đi, nhìn thân thể anh ta cường tráng, vừa hay con thiếu một hộ vệ kiêm đây tớ, mẹ cũng không biết mỗi ngày đi mua hàng ở nhà họ Thẩm rất mệt mỏi, để cho anh ta làm việc cho chúng ta, để tự anh ta kiếm tiền chữa bệnh mẹ thấy như thế nào?"

Hạ Nguyệt Đình là người thứ nhất giờ tay tán thành: "Em cảm thấy phương án này được đó!"

"Có người chia sẻ công việc đương nhiên là thấy được rồi!" Mẹ Hạ tròn mắt nhìn con gái và cháu mình một cái, chỉ là bọn nhỏ cũng đã lớn rồi, có một số việc nên tự mình làm chủ, suy nghĩ một hồi sau đó gật đầu nói: "Hai con thấy được thì làm vậy đi! Nhưng mẹ cảnh cáo các con, khách sạn Bồng Lai không nuôi tiểu bạch kiểm!"

"Sẽ không có chuyện đó đâu mẹ!" Hạ Mộng Lộ vỗ ngực quả quyết nói.

Hạ Nguyệt Đình kỳ quái nhíu mày: "Chị, chị khi nào tốt bụng như vậy rồi?" nhìn chị cô đâu giống như người thấy chết không cứu đâu.

Hạ Mộng Lộ liếc em mình một cái, cô đương nhiên đâu có lòng tốt như vậy chỉ là cô muốn tìm một người làm việc thay mình!

Bị mẹ đánh từ nhỏ đến lớn giờ cũng thành thói quen, kể từ sự kiện kia của cha, tính tình của mẹ liền trở nên khác thường hay nóng nảy, anh ta thay cô chịu đòn nhưng cũng không trách cô, đây là lần đầu tiên có người thay cô chịu đau, nhìn em họ mình, mỗi lần cô bị đánh chẳng những không giúp một tay, ngược lại như đang xem kịch vui, cảm giác có người thay mình đỡ đau thật là không giống nhau.

Bạn đang đọc truyện *Tiên Sinh Xã Hội Đen Ở Riêng Đi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 8: Tâm hồn tham tiền

"Là ai khi dễ con gái của tôi? Là ai khi dễ con gái của tôi?"

Người còn chưa tới mà tiếng đã tới trước, Hạ Hưng Quốc một đầu húi cua đi tới, giờ đầu búa lên hung hăng đi vào nhà tìm kiếm xung quanh, dáng vẻ

hung thần ác sát, trên người mang tạp dề chưa tháo ra, vài miếng vải cá còn dính lên người tạo ra mùi hôi thối, khiến cho ba người phụ nữ bên trong phòng khách đồng thời nhăn mũi.

Thấy không ai trả lời mình, Hạ Hưng Quốc tức giận trừng mắt nhìn Từ Thúy Hoa: "Tên lưu manh đâu? Chuột vào ổ mèo, tôi xem hần chán sống rồi!"

Mẹ Hạ nhìn thấy chồng mình như mèo nhìn thấy chuột, đứng dậy chống nạnh ưỡn ngực: "Tôi xem là ông chán sống đấy!" Khom lưng cầm lấy ly trà trên khay đập tới, thấy ông né tránh, lập tức chỉ vào cửa bên ngoài rống giận: "Cút!"

Hạ Hưng Quốc chẳng hiểu gì cả, quay sang nhìn con gái của ông.

Hạ Mộng Lộ vội vàng nháy mắt khoát tay ra hiệu, ý bảo cha hãy mau đi đi.

Ông tuy tức giận, dáng ông cũng cao to, nhưng không cách nào nổi giận với vợ mình được, giờ đại khái đã hiểu là một chuyện hiểu lầm, thu cây búa lại, đi tới vợ mình nịnh nọt: "Thúy Hoa, bà yên tâm, có tôi ở đây, ai cũng đừng hòng khi dễ mẹ con ba người, về sau gặp phải loại khách gây khó dễ hay lưu manh cứ việc tìm tôi, gọi tùy lúc. . . . ." Giọng nói thấp xuống từ từ, ông đã ăn nói khép nép như thế mà vợ ông cũng không cảm kích chút nào thật làm cho ông mất hết mặt mũi, nhưng ông vẫn tiếp tục lấy lòng bà: "Được được được, tôi đi, tôi đi là được chứ gì?"

Cuối cùng nhìn vợ mình một cái, đành phải lắc đầu đi ra ngoài.

Hạ Nguyệt Đình kéo ống tay áo Từ Thúy Hoa, ý muốn nói cô đứng cùng chí tuyến với bà; kể từ khi mẹ cô mất, là bác tận tâm nuôi cô khôn lớn, so với mẹ còn thân hơn, cùi chỏ không tự nhiên chỉ ra ngoài, ý muốn nói dưỡng vì bà mà làm đường tăng hơn mười năm, đến nay cũng không có ý muốn ly hôn hay không quan tâm bọn họ, ông ấy chỉ muốn cả đời bên bọn họ, vì sao lại không sống cùng nhau, sao không để cho bọn họ một nhà vui vẻ?

Từ trong đáy lòng, cô luôn hi vọng hai người họ hòa thuận như lúc đầu, vì chuyện này, cô cùng chị họ nói muốn gây lỗi, mà tâm bà vẫn cứng như sắt đá, thật không biết sắp sang năm mới phải làm sao để dưỡng và anh họ cùng đoàn tụ đây.

Hạ Mộng Lộ khom lưng nhặt những mảnh thủy tinh lên, ai oán nói: "Mẹ, cái này rất quý đó!"

"Trên lầu không phải có ba lão sắc quý sao? Chờ bọn hần đi ra rồi đưa những thứ đó vào phòng của họ, đến lúc đó bảo bọn hần bồi thường không phải tốt sao?" Từ Thúy Hoa liếc con gái một cái, tức giận chống nạnh đi vào phòng bếp.

"Chị, cô không thấy cô đơn sao? Dù sao cũng là cả đời, tại sao không ngủ cùng giường chứ? Em thấy cô hành hạ dưỡng mà cũng hành hạ chính mình nữa!"

Hạ Mộng Lộ không thể làm gì đành thở dài, mặc dù trong lòng đối với cha có oán hận một chút, nhưng dù sao cũng là cha mình, từ nhỏ cha cô thương cô nhất, cũng không phải không có khuyên qua, nhưng chẳng những không thành công, ngược lại mỗi lần đều khiến mẹ không vui, chẳng biết sao hôm nay bà bỏ qua cho cô: "Tê. . . . ."

"Ai nha, chị xem sao chị vụng về như vậy? Cái ly này em còn chưa rửa đó, ngộ nhỡ có một khách mắc bệnh truyền nhiễm dùng qua ly này, chị liền xong đời!" Hạ Nguyệt Đình vội vã cuống cuống xông tới, không chút nghĩ ngợi lấy ngón tay nữa của Hạ Mộng Lộ ngậm vào trong miệng nút.

Cô vốn đang uất ức nhưng khi ngón tay cảm nhận được ấm áp liền trở nên vui vẻ, sững sờ nhìn em gái cùng nhau lớn lên với mình, mặc dù em ấy thích xem chuyện cô làm trò cười, nhưng thật ra rất quan tâm cô, liền trêu ghẹo: "Chị còn tưởng rằng em mong cho chị chết sớm đó!"

"Phi!" Hạ Nguyệt Đình nhỏ máu ra, hất tay bắn kia ra, nghiêm mặt nói: "Em không hi vọng chị chết là vì muốn chị chia sẻ công việc với em, đúng rồi chị, ba lão sắc lang kia. . . . . Bọn họ xuống!" Nhắc Tào Tháo, Tào Tháo đến liền, trong lòng liền dâng trào tính toán.

Hạ Mộng Lộ nhanh chóng đem những mảnh vỡ dầu đi, sau đó bộ dạng cực kì hiếu khách nhìn về phía hành lang nói: "Tiên sinh, có phải các anh muốn trà tiền phòng? Đã qua một ngày rồi!"

Tên béo cầm đầu hào phóng móc bóp ra, rút ra một xấp tiền giấy đứng trước mặt cô gái rồi lắc lắc.

Wow, thật nhiều tiền, hai cô gái đồng thời nuốt nước miếng, đang muốn đưa tay ra lấy thì. . . . .

"Hey, không vội!" Tên béo giả bộ như muốn bỏ tiền vào bóp lại, nhìn cô gái ngụ ý cười cười nói: "Tiền ư, dù sao sớm hay muộn gì chúng tôi cũng sẽ cho, hành lý còn ở trong phòng, chẳng lẽ còn sợ chúng tôi chạy mất sao? Danh tiếng khách sạn các cô không được tốt, tôi cũng không dám đảm bảo các cô sẽ lừa gạt gì chúng tôi, cho nên khi nào đi, lúc đó liền đưa tiền, các cô thấy như thế nào? Không được cũng không sao, chúng tôi liền đi tìm chỗ khác!" Ngáng đầu co ngao nói

"Tiên sinh, hay là anh đưa tiền trước. . . . ."

Hạ Mộng Lộ kéo em gái ra, rồi nhún vai nói: "Không thành vấn đề!" Bọn họ nói không sai, ba cái Laptop Apple trong phòng đủ làm thế chân rôi.

Bàn tay mập mập vỗ vỗ đôi má cô và nói: "Rất thích thôi, tôi thích loại người buôn bán sảng khoái như vậy, chúng ta đi thôi!" Nhìn về anh em phía ở sau phát tay một cái.

Cô xoa xoa khuôn mặt nhỏ nhắn của mình, gì chứ, gì mà danh tiếng không tốt, nếu không phải bọn hần háo sắc, chạy tới nơi đây chơi gái, cô lừa được bọn họ sao? Mắt thấy ba người muốn rời khỏi, liền la lớn: "Các anh ở mấy ngày vậy?"

"Năm ngày! Còn nữa, những ngày này chúng tôi đều ăn ở khách sạn, các cô đem những món ngon nhất đắt tiền nhất cho chúng tôi, ông đây có tiền!"

Năm ngày, Hạ Mộng Lộ bẻ ngón tay tính đi tính lại, trời, cộng thêm ngày hôm qua thì tổng cộng sáu ngày, ba gian phòng một ngày được một ngàn rưỡi đồng, cộng thêm chín ngàn nữa, rồi còn tiền những món ăn ngon nhất. . . . .

"A a a chị chúng ta phát tài rồi!"

"Tiền riêng của mình có thể sẽ tăng nhiều lên đây!" Hạ Mộng Lộ chà sát tay, trừ tiền đưa cho mẹ, mỗi ngày mình muốn năm trăm đồng chắc không quá đáng chứ?

Đang lúc mất hai cô phát sáng thì cuộc trò chuyện của ba người đàn ông đi trên đường phố làm cho hai cô như bị sét đánh.

"Béo ca, sao anh cho họ nhiều tiền vậy? Không phải đã nói chỉ chơi hai ngày thôi sao? Anh xem trên đảo này, trừ tượng Phật chính là chùa chiền, anh thật muốn làm hòa thượng sao?"

"Hừ, các cậu thì biết cái gì? Dám lừa gạt ông đây, cũng không hỏi thăm một chút, trước kia ông đây là làm cái gì, ông đây là người từ bang Lăng gia ra, các cậu cứ ăn cho đã ở cho sướng đi!"

Tên cao lập tức hiểu ý, gờ ngón cái lên vui mừng nói: "Thì ra là anh muốn ăn cơm chùa a, Béo ca, anh được lắm đấy, ăn ở mà không cần trả tiền, chỉ là đến lúc đó họ báo cảnh sát thì làm sao đây?"

Tên béo chỉ tiếc rên sát không thành thép liếc mắt một cái: "Cậu ngu ngốc sao? Là chút tiền này quan trọng, hay là danh dự khách sạn quan trọng hơn? Trừ phi họ không muốn làm ăn nữa!"

"Đúng vậy a, em thế nào không nghĩ đến, lừa gạt khách du lịch, một khi lan truyền ra ngoài, về sau đừng mong làm ăn!" Nếu là một người thông minh sẽ không chọn đối nghịch cùng xã hội đen bọn họ, Béo ca quả nhiên lợi hại.

Bạn đang đọc truyện *Tiên Sinh Xã Hội Đen Ở Riêng Đi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 9: Chỉ cho phép nghỉ ngơi năm ngày

"Dậy dậy!"

"Này! Ra ngoài đi, tôi có chuyện này muốn thương lượng với anh!"

Lạc Vân Hải như chẳng nghe thấy gì hút thuốc nhìn ngoài cửa sổ, đôi mắt mơ màng nhìn tượng Quan Âm sừng sững trên đỉnh núi ở phía xa đến xuất thần, nhưng cũng không biết suy nghĩ gì.

Ngoài cửa, Hạ Mộng Lộ thấy mình bị xem nhẹ, trực tiếp lấy chân đạp cửa: "Này, anh đừng có mà quá đáng, tôi là ân nhân cứu mạng anh. . . . . Được rồi được rồi tôi biết bây giờ anh rất đau khổ, nhưng anh như vậy cũng không giải quyết được vấn đề; mẹ tôi nói rồi, từ nay về sau anh phải làm việc cho nhà tôi, khi nào anh kiếm đủ tiền trị bệnh cho anh liền dẫn anh đi giải phẫu, tôi đã hỏi qua, chỉ cần mười vạn, nếu như anh biểu hiện tốt, một tháng sẽ cho anh ba ngàn đồng, còn có thể có tiền thưởng nữa, anh sẽ rất nhanh nhớ lại chuyện trước kia thôi!"

Mười vạn? Đương nhiên là nói xạo rồi, cô chỉ tùy tiện nói một số thôi, có thể ở lại bao lâu thì bấy lâu, điều kiện trước tiên là phải làm việc, phiên muộn móc cái chìa khóa ra vừa dứt vào vừa nói lảm nhảm: "Muốn ở chỗ này ăn ở chùa sao? Không có cửa. . . . ."

‘ ken két! ’

Ah, cô còn chưa có mở khóa ra, nhưng sao cửa đã mở rồi? Ngửa đầu nhìn lên, lại thấy gương mặt làm cô mê mẩn, cũng không biết khuôn mặt này đã mê hoặc bao nhiêu cô gái.

Lạc Vân Hải vận lòng mảy may suy nghĩ một chút rồi nói: "Cho tôi một tháng!"

"Cái gì?" Giọng nói bén nhọn như những tiếng vũ khí va chạm vào phát ra, cực kỳ chói tai, Hạ Mộng Lộ lùi lại hai bước, nói lý với anh: "Anh nói đùa gì vậy hả? Đây là phòng của tôi, một phòng ở trong những khách sạn sang trọng, một ngày ít nhất là tám trăm đồng, cộng thêm tiền ăn uống, mà trên người anh lại không có một đồng nào thì dựa vào đâu để nói như vậy hả?" Nói đùa sao chứ?

"Cô trừ tiền ra thì không có gì để nói sao?" Anh xoa xoa ấn đường.

Hạ Mộng Lộ thành thực lắc đầu: "Người làm ăn không nói tiền thì có chuyện gì để nói? Bây giờ anh là một kẻ lang thang mất trí nhớ, nên không có tư cách nói yêu cầu với tôi, OK, anh muốn nói chờ anh khôi phục lại trí nhớ sẽ trả sao, vấn đề là tôi làm sao biết được khi nào anh mới nhớ ra? Còn nữa, nói không chừng anh chỉ là một người làm thuê, một tháng một ngàn tám cứ như vậy đi! Đúng rồi, tôi biết quần áo anh mặc rất mắc, nhưng làm sao tôi biết được có phải anh lấy trên một xác chết xui xẻo nào hay không? Bên ngoài có mấy cái chén chưa rửa, và mấy phòng khách sạn cũng chưa quét dọn, buổi chiều còn phải đi cửa hàng ở nhà họ Thẩm nữa đấy. . . . ."

Cô lú lú mãi làm anh không nhìn được nữa, đưa tay nói: "Hai mươi ngày!"

"Mười ngày!"

"Chín ngày!"

"Năm ngày, quyết định như vậy, đừng hòng ở trước mặt của bản cô nương cò kè mặc cả, năm ngày, không muốn thì lập tức rút cho tôi!" chỉ ra ngoài cửa vô tình nói.

Lạc Vân Hải gật đầu một cái, để tránh cho lỗ tai mình chịu khổ, thỏa hiệp nói: "Được!" Sau đó phịch một tiếng cánh cửa khép chặt lại, nằm lại giường tiếp tục nghỉ ngơi.

"Cái gì hả, thật cho rằng mình là đại gia thật sao? Không biết lễ phép gì hết!" cô hung hãn đập cái cửa gỗ một lần nữa, cuộc mua bán này thua thiệt rồi, nhưng nhớ tới anh chịu đòn thay cô . . . . . Nhịn!

Cô đi vào phòng bếp bung hai món ăn đã làm xong đi cho anh ta, không làm việc mà muốn ăn thịt sao? Nghĩ vậy cô liền cầm lấy đôi đũa đem thịt nạt bên trong lựa ra riêng, sau đó nhét vào tủ lạnh, cho đến khi nhìn thấy trên món ăn chỉ còn màu xanh lá của rau mới bới thêm nửa chén cơm trắng mang vào phòng cho anh: "Người là sắt cơm là thiết, tôi để cơm ở ngoài cửa, ăn hay không thì tùy anh!"

Anh đang nằm suy tư về một vấn đề nghe thấy vậy liền nhìn về cửa gỗ, có phải là anh rất quá đáng không?

"Này!"

Mộng Lộ xoay người khó hiểu hỏi: "Chuyện gì?"

Lạc Vân Hải bụng đồ ăn lên, lúng túng cười với cô: "Cảm ơn!"

"Ha ha, chúng tôi muốn anh làm việc, tự nhiên sẽ không đối xử khắc khe với nhân viên mình, còn nữa, tôi không gọi là này, tôi tên là Hạ Mộng Lộ, Hạ trong thiên hạ, Mộng trong mộng mơ, Lộ trong vương bằng nhân lộ!" Đang chờ đối phương giới thiệu, nhưng đột nhiên nghĩ đến anh mất trí nhớ, liền leo lên cầu thang, nhìn anh từ đầu đến chân một lần, sau đó vỗ tay một cái: "Về sau gọi anh là A Hải anh thấy thế nào? Anh xem, tôi nhìn thấy anh ở bờ biển, A Hải, rất hay đúng không?"

A Hải. . . . . Lạc Vân Hải trong lòng căng thẳng, không biết vì sao, khi nghe đến tên này, giống như đã từng nghe ở đâu, nên cũng không có ý kiến gì: "Ồ!"

Hạ Mộng Lộ giơ tay lên đánh đầu anh một cái: "Ồ cái gì hả? Tôi cực ghét đàn ông nào nói từ này, nghe rất ngốc!"

Một tên con trai xoa xoa đầu, để tránh bị đánh lần nữa, liền dùng lực đóng sầm cửa lại, trong lòng rung động, A Hải, rõ ràng hai chữ rất bình thường, vì sao mình lại không ghét? Hay bởi vì cái tên này là do cô ấy đặt? Từ khi tỉnh lại cho đến giờ, vẫn là cô ấy luôn chăm sóc cho anh, chắc là như vậy, trái đất tuy lớn, thế nhưng anh chỉ tin một mình cô.

Anh ăn rất từ tốn, mặc dù có cảm giác ăn nhờ ở đậu, nhưng anh cũng không muốn rời đi nơi này, trong lúc vô tình nhìn thấy chiếc nhẫn trên tay, liền buông chén đĩa xuống, cầm lên xoay xoay, nhất định nó có ý nghĩa rất quan trọng? Nên mỗi khi thấy nó, tâm cũng rung động theo, Là vật gia truyền? Di vật cha mẹ? Hay là cái gì?

Thành phố F, trong phòng bệnh xa hoa, Thái Bảo Nhi cầm chiếc nhẫn cười nhìn đến vô thần: "A Hải, con của chúng ta đã không còn, không còn. . . . . Tại sao anh vẫn chưa quay về?" Tất cả mọi người đều đi tìm anh, anh đã nói muốn làm bạn với em cả đời, chăm sóc em, bảo hộ em, và khi em cần anh, bất kể chân trời hay góc bể, anh cũng sẽ xuất hiện trước mặt em, hiện tại em cần anh, nhưng anh lại ở đâu?

Mà vào lúc này, anh đang ngồi trên giường dưới ngọn nến, đầu ngón tay tùy ý lấy một xấp giấy vẽ ở dưới gối nằm, bên trong tờ giấy là những bản vẽ thiết kế, thiết kế? Cô gái này nhìn qua như chẳng có giá trị không ngờ lại có tài như vậy.

Phòng ốc bình thường, thế nhưng lại thiết kế thành một phong cách khác, bất luận là phối hợp màu sắc hay cách tạo bố cục cùng với cách trang trí đều tương đối khá, chỉ là thiết kế hay bị trùng lặp nhìn rất kì cục, nên anh không hài lòng cho lắm, thật không sáng tạo.

Cuối cùng nhìn thấy một hình trong bản vẽ làm Lạc Vân Hải buồn bực ho khan vài tiếng, bật cười nói: "Tham tiền!" Vừa lắc đầu vừa đưa thức ăn vào miệng.

Đó là hình vẽ một cô gái ngồi dưới đất đón lấy những đồng tiền vàng của chàng hoàng tử, ngoài ra còn viết những chữ rất dễ thương "Đạp chết em đi", thật không biết khi vẽ hình này người vẽ có tâm trạng gì.

Trong sân, Hạ Hưng Quốc nhìn thực đơn chất lười nói: "Con gái, con xác định bọn họ rất có tiền?"

"Một xấp tiền rất dày, cha nói xem có giàu hay không?" Nhận lấy hóa đơn, bộ mặt cười mờ ám: "Cha, cha ăn hối lộ sao? Một con lợn ba ngàn đồng sao? Một bữa ăn trên dưới một vạn." Có phải hay không rất tốn kém?

"Cha làm gì ăn hối lộ? Con phải nhìn một cái xem nó bao nhiêu cân, tôi nơi này không ăn hải sản thì đến làm gì? Trừ đi tiền vốn, lấy bọn họ tối đa hai ba ngàn, dĩ nhiên, nếu bọn họ muốn ăn quýt cha sẽ giải quyết bọn họ, sau khi xong việc, chúng ta chia hai!" Không ngờ trong khách sạn này còn có bọn cường hào, thật tức chết người.

Hạ Mộng Lộ mở cờ trong bụng, nhắm mắt cười nói: "Con cảm thấy tương lai thật sáng lạng!" cuộc sống cô được yên ổn rồi, nói không chừng chừng mấy năm nữa cô có thể giương cánh bay xa.

Lần đầu tiên, Từ Thúy Hoa không giương cung bạt kiếm với chồng bà, vừa bỏ mền vào máy giặt vừa nhất nhór: "Các người cũng đừng quên bọn họ yêu cầu khi nào xong mới trả tiền!"

"Sợ cái gì? Dám quýt nợ, mẹ liền đánh bọn họ liệt nửa người!" Đối với quyền cước của mẹ mình cô tương đối tự tin.

Mẹ Hạ lắc đầu một cái: "Ba người này không đơn giản, hơn nữa mẹ con đã là người già khom rồi!" Tiền, ai không muốn kiếm? Chỉ sợ tiền mất tật mang, đã làm ăn thì cần chịu lỗ vốn.

Hạ Mộng Lộ hừ lạnh: "Không phải còn có cha sao? Rồi còn A Hải nữa, con nói với hai người, cũng đừng xem thường anh ta, cả người anh ta đều là bắp thịt, nhất định là người luyện võ, con đoán trước kia hẳn là vệ sĩ, cộng thêm con và Nguyệt Đình, chẳng lẽ còn sợ không trị được bọn họ sao?" Rất lâu không có một khoản tiền lớn như vậy, cộng thêm những người khách khác, tháng này sẽ giàu to rồi.

Bạn đang đọc truyện *Tiền Sinh Xã Hội Đen Ở Riêng Đi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 10: Lộ về hảo sắc

Hạ Hưng Quốc thấy con gái mười phần tự tin, liền đứng lên nói: "Vậy giờ cha đi chuẩn bị thức ăn Trung Hoa cho bọn họ, ha ha!" Hết cách rồi, con trai ông học trong học viện tư nổi tiếng nhất nước, nghe nói hơn phân nửa học sinh đều là người nước ngoài, nhìn một chút, người nước ngoài đánh giá rất cao học viện này, con trai có thể vào đó học, đứng là tu ba đời mới được, cho dù đập nổi bán sắt ông cũng cố gắng cho con đi học .

"Thật không biết ông ta vui cái gì, không phải chỉ học trường tốt sao? Hơn nữa mẹ nghe nói anh trai con ở nơi đó chịu đủ khi dễ, những quý tộc kia là dùng tiền để vào đó học, bại hoại!" Loại trường học như thế, bà mới khinh thường, những người nghèo khổ dốc hết tâm huyết mới thi đậu đại học, những người có tiền, bỏ ra một nghìn vạn, là có thể vào được.

"Bác là đang ghen tỵ người ta!" Hạ Nguyệt Đình đem khách dẫn vào phòng phía sau, khi đi ra vừa vắn nghe những lời ghen tỵ của bà, như nghĩ đến cái gì, hưng phấn lấy điện thoại di động ra, chỉ vào một hình trên web rồi nói: "Đây không phải mình tỉnh hay người mẫu, chị, em đã hỏi qua rồi, cô gái đẹp như tiên nữ này gọi là Lạc Vũ Hinh, chị có biết cô ấy là người thế nào không?" Nét mặt kia của cô, như là vừa phát hiện một vùng đất mới.

Hạ Mộng Lộ lắc đầu một cái.

"Chính là Lạc gia, chị biết nhà họ Lạc không? Chị biết thành phố F không?" Thấy chị cô vẫn lắc đầu, người này mái tóc dài nhưng sao kiến thức lại ngắn như vậy, rồi cô bắt đầu hâm mộ nói: "Chị nghe qua Long Hồ rồi chứ? Cô ấy chính là thiên kim nhà họ Lạc người sáng lập ra bang Long Hồ, chẳng những có tiền, có quyền, ngay cả các quốc gia đều sợ bọn họ ba phần, chắc chắn chắc, cùng là con gái, sao em không có mệnh tốt như vậy? Nhà họ Lạc chỉ có một con gái, nên được hưởng muôn vàn sủng ái, cái trường mà anh họ đang học cũng có cổ phần của Lạc gia đấy!"

Mộng Lộ nghe vậy liền nuốt nước miếng, lợi hại như vậy? Kỳ quái là tại sao anh cô có tấm hình của người ta? Vô đầu buồn bực nói: "Anh chị không phải thăm mền người ta chứ?" Vậy là cóc đòi ăn thịt thiên nga thật rồi.

Hạ Nguyệt Đình nhún vai: "Em làm sao biết được? Chỉ có một tấm hình, không có ghi gì cả, chắc cũng tám chín phần á, trừ đi gia thế, cô ấy có gương mặt như tiên nữ, người đàn ông nào không động lòng chứ?" Mắt to trong veo như nước này, da vô cùng đẹp này, vóc người thì không phải chê, còn dáng của cô, do hàng năm phải chịu gió thổi nắng chiếu, nên da dày thịt béo .

Hạ Mộng Lộ nhìn cô gái nhỏ trong hình làm cả người cô có cảm giác kỳ cục, ngộ nhỡ con cóc thật đem thịt này ăn, cô không phải sẽ gọi cô ấy một tiếng chị dâu sao ? Hình như cô ấy cũng mới 22-23 tuổi thôi?

Được rồi được rồi, đây căn bản là chuyện không thể nào, cần gì phải lo sợ không đâu?

"Ủ, vị không tệ!"

"Vây ngài ăn nhiều một chút, đến rồi đây đến rồi đây, cua hành Bá Vương, canh lươn khoai gừng, thịt cua vây cá, đầu hàu bào ngư. . . . ."

Trong nhà vệ sinh, Hạ Mộng Lộ và Hạ Nguyệt Đình đem bào ngư bỏ vào miệng nếm thử, liên tục khen ngon, trong miệng vẫn còn mùi thơm, thật đúng là đủ cả mùi vị, tay nghề của cha có thể nói thiên hạ vô địch, Hạ Nguyệt Đình nút nút ngón tay, vẫn chưa thỏa mãn: "Oa, lâu rồi không gặp được một khách hàng lớn như vậy, ăn thật ngon, chỉ, thật ra thì chúng ta rất hạnh phúc, thường ăn được những hải sản quý nhất còn gì!" Có vây cá có bào ngư, thật hâm mộ những người có tiền có thể ăn được những món đó.

Hạ Mộng Lộ bụng chén sứ trắng thềm thường: "Khi nào thì mình mới có thể ăn quanh mình chính đại, thôi nhanh lên đi, nếu không sẽ bị cha già phàn nàn đó!"

"Chúng ta chia cái này ra được không?" Chỉ vào chén nhỏ chứa vây cá và bào ngư nuốt nước miếng.

"Không được!" Mộng Lộ lập tức giấu kỹ như giấu bảo bối, đẩy cửa rón ra rón rén đi lại phòng cô.

‘ Ken két! ’

"Này! Mở cửa nhanh, nhanh lên đi!"

Cổ ý dè nén âm thanh làm anh không kiên nhẫn liền đứng dậy, kéo cửa ra lạnh lùng nói: "Không phải nói trong năm ngày sẽ không phiền tôi sao. . . . ."

Nói đến đây liền dừng lại, mày kiếm vặn lại, nhìn chén nhỏ ở trước mặt, không hiểu nói: "Ý gì đây?"

Hạ Mộng Lộ cười hi hi vào nhà, đem đôi đũa nhét vào tay anh, cười nói: "Biết đây là gì không? Bào ngư, vây cá đó, mới đây có ba người giàu có vào ở khách sạn, yêu cầu rất nhiều món ăn mà người bình thường cả đời cũng không ăn được, hắc hắc, tôi trộm một ít, ăn đi!"

Lần đầu tiên, Lạc Vân Hải nghiêm túc nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn của cô, mặc dù vẫn mang chút hơi thở tình quái, nhưng hình như có gì đó không đúng, con người linh động tràn ngập mong đợi nhìn anh, thật giống như đang đợi anh biểu lộ đáng về thụ sủng nhược kinh, buồn bực gãi gãi cái ót nói: "Cô có lòng tốt như vậy à?"

"Thế nào? Sợ có độc à? Nếu không phải là nghĩ anh chưa từng ăn những thứ này, tôi mới không để dành cho anh, mau nếm thử đi!" Tiếp tục đưa món ngon lại gần anh, kỳ quái, về mặt này là như thế nào? Làm cho cô có cảm giác như mình là mẹ ghê, dứt khoát gấp lên đưa qua: "Ăn ngon lắm đó!"

Lạc Vân Hải nháy mắt mấy cái, môi mông khê mở ra, sau đó ưu nhã nhai thức ăn.

Hạ Mộng Lộ nuốt nước miếng mãnh liệt, nhìn chằm chằm cái miệng nhai từ tốn mà tay xiết chặt cái chén nhỏ lại, nếu không phải vì thả con tép bắt con tôm, cô đã sớm cùng em họ chia ra, chỉ là thật ngon như vậy sao? Đột nhiên phát hiện động tác người đàn ông này ăn rất thân sĩ, như một người nổi tiếng trên TV, môi góc cạnh rõ ràng, làm cho người ta không khỏi suy nghĩ vẩn vơ. . . . .

Ánh mắt của cô quá mức trần trụi, anh bị nhìn chăm chú mà hơi xấu hổ: "Khụ! Nhìn đủ chưa!" Đầu ngón tay hơi dùng sức, đâm về cái ót của cô.

‘ oanh ’!

Hạ Mộng Lộ quần bách cúi đầu, cảm thấy huyết khí dâng trào, gương mặt ửng hồng, trời ạ trời ạ, mới vừa rồi cô suy nghĩ gì vậy? Làm gì có cô gái nào nhìn chằm chằm cái miệng đàn ông? Người này cũng thiệt là, không có việc gì sao lớn lên lại đẹp làm chi? Thật muốn điên rồi, bây giờ nên làm sao? Hay là hỏi anh ta có muốn ăn vây cá hay không?

Lạc Vân Hải thấy tay chân cô luống cuống, hai gò má hồng hồng, nghiêm túc nhắc nhở: "Tôi không biết mình đến từ nơi nào, lại càng không biết có vợ con hay chưa, cho nên tốt nhất cô nên khắc chế chính mình!"

"À?" Mộng Lộ đàn độn ngửa đầu, sau đó giận tái mặt đem chén nhỏ để mạnh xuống bàn, học mẹ mình, đôi tay chống nạnh, ngẩng đầu ưỡn ngực gầm nhẹ nói: "Anh đừng có mà chảnh che, nếu không phải tôi thấy anh đáng thương, tôi mới lười quản anh, Hừ! Cuồng tự ki! Đùa giỡn cái gì chứ." Thở phì phò đóng sập cửa đi ra ngoài.

"Người gì chứ? Anh ta cho rằng anh ta là ai? Một kẻ lang thang ngay cả nhà mình ở đâu cũng không nhớ, thật coi trọng chính mình rồi!"

‘ Phịch! ’

Mùi chân đá cái ghế ngồi cho hả giận, người nói người không có việc gì thích xen vào việc của người ta làm chi? Còn đưa đồ ăn ngon, đúng là tự làm tự chịu, nóng nảy vuốt vuốt mái tóc, kỳ quái nhất là bây giờ cô ở đây tức cái gì chứ? Lần đầu tiên nghĩ muốn hiến nụ hôn đầu cho người ta mà bị cự tuyệt? Cho nên mất mặt? Nhất định là như vậy.

Người, quả nhiên đều là động vật xúc động, không trách được năm đó cha xảy ra quan hệ với người phụ nữ khác, gặp phai người xinh đẹp liền không cách nào kháng cự.

Như vậy cũng tốt, Hạ Mộng Lộ, người nhất định phải kiên trì nguyên tắc của mình, gả cho người có tiền, mà không phải loại kẻ lang thang cả đời không có gì, mặc dù nhìn anh ta ăn rất ngon, nhưng về mặt rất bình thản, chứng minh người này rất kén ăn, không làm việc, hết ăn lại nằm, loại đàn ông này cô mới không hiếm lạ.

"Phiền chết rồi, cái gì chứ hả?" Lần nữa gãi gãi đầu, chẳng lẽ cô nghĩ muốn đàn ông đến điên rồi?

Năm ngày sau, một nhà bốn người luống cuống tay chân bắt đầu nhóm danh sách tính tiền, Hạ Mộng Lộ gõ lạch cạch vào hết máy vi tính, mắt to nhìn chăm chăm gào to như tiếng chuông đồng: "Tiền thuê phòng chín ngàn, thức ăn. . . . . Bốn vạn một ngàn ba trăm đồng!" My god, tham ăn thật đấy, trừ đi tiền vốn, còn được mười sáu ngàn đồng, Wow, đến khi nào thì cô mới có thể tiêu xài hết bao nhiêu đó trong một lần?

"Nhiều như vậy sao?" Hạ Nguyệt Đình nuốt nước miếng, vừa muốn nhảy dựng lên hô hào thì lúc này điện thoại di động lại vang lên, như đoán được cái gì, ngưng ngừng móc điện thoại ra nhìn, nhìn xong nụ cười cô liền cứng đờ.

"Wey nhiều như vậy. . . . . Nguyệt Đình, em làm sao vậy?" Hôm nay là ngày huy hoàng, vẻ mặt em ấy như thế là ý gì? Hơn nữa em gái rất ít khi khiếp sợ như vậy, chỉ nhớ em ấy có loại vẻ mặt này là khi nghe tin mẹ em ấy qua đời, để máy tính xuống, tới hỏi: "Nguyệt Đình?"

Hạ Nguyệt Đình nuốt nước miếng, lắc đầu nói: "Em không sao!"

Hạ Mộng Lộ cố gắng nghĩ lại mấy ngày nay em ấy làm cái gì, nhưng đâu có thấy gì kỳ quái a, tối hôm qua chỉ tàn bộ trò chuyện đến khuya thôi, thấy em gái cười tươi, cũng không hỏi tiếp nữa.

Hạ Nguyệt Đình khổ sở nhìn về tin nhắn phía trên điện thoại di động, ‘Đêm qua quả thật rất vui vẻ, chỉ là về sau, chúng ta sẽ không còn quan hệ gì’, ha ha, trên đời này có cô gái nào giống như cô đây? Cõi lòng mong đợi dâng lên lần đầu tiên, ngày thứ hai liền đường ai nấy đi, cô nên làm cái gì? Biết nói với người nhà như thế nào đây?

"Mời ngài xem, đây là thực đơn, đây là tiền phòng, tổng cộng năm vạn lẻ ba trăm đồng, số lẻ xem như khuyến mãi cho ngài, hi vọng lần sau ngày lại đến!" Đôi tay dâng lên hóa đơn, lần đầu tiên cô nói chuyện lễ phép như vậy.

Tên béo nhận lấy hóa đơn nhìn một chút, cười nói: "Tôi biết rồi, đi thôi!" Kéo hành lý xoay người muốn đi.

Hạ Mộng Lộ như tên hòa thượng lùn hai thước với tay sờ không đến đầu (*vì phải suy nghĩ theo cách của người khác nên không biết mình suy nghĩ gì), tiến lên cản đường: "Tiền sinh, các anh còn chưa trả tiền đâu!"

"Tiền? Tiền gì?" Người béo ôm ngực buồn cười hỏi.

Bạn đang đọc truyện *Tiên Sinh Xã Hội Đen Ở Riêng Đi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 11: Quyết nợ? A Hải lên!

Bốn chữ, khiến một nhà bốn người như lọt vào hầm băng, Hạ Hưng Quốc đẩy hẳn ta một cái: "Cậu giả ngu sao? Ăn nhiều như vậy mà không tính trả tiền à?"

Tên béo nghiêng người đỡ ra, nhử mày châm chọc: "Đúng vậy a, tôi giả ngu đó, thì sao nào? Ban đầu chúng tôi đâu định ở khách sạn các người, tôi còn nghe được, những khách sạn khác một phòng cũng chỉ có ba trăm đồng, tôi muốn phục vụ đặc biệt, các người nói có, kết quả đâu? Đề cho ông đây ăn cháo trắng rau dưa, coi tôi dễ khi dễ sao? Tôi không kiện các người lừa gạt khách là tốt lắm rồi, coi như cho các người chút giáo huấn!" Vỗ vỗ bả vai Hạ Hưng Quốc, bộ dạng muốn đi, vậy mà đối phương lại không chịu nhường đường, liền giận tái mặt cảnh cáo nói: "Tránh ra!"

Hạ Mộng Lộ còn chưa từ trong chấn động đi ra, bị mẹ nói trúng rồi, nhưng mở cửa làm ăn, kiêng kỵ nhất là có người gây chuyện, nếu nghiêm trọng là không làm ăn được gì, tại sao có thể như vậy? Tại sao có thể như vậy?

Vốn muốn nói tiền ăn cùng phòng ở không liên quan, nhưng cũng chín ngàn đồng, ba Hạ cười sủa sang lại cả vạt cho tên béo rồi nói: "Người anh em, như vậy không ổn lắm đâu? Như vậy đi, phòng ở chỉ tính cậu ba trăm thôi, cậu thấy như thế nào?"

Tên béo hừ một tiếng, đột nhiên đưa mắt chuyển đến trên mặt Hạ Mộng Lộ: "Cũng không phải là không thể, trừ phi tiểu nha đầu này bởi ông đẩy đi nhậu mua vui. . . . ."

‘ Bốp! ’

Không đợi hẳn ta nói xong, ba Hạ một quyền quất tới, thật đáng buồn là còn chưa đánh tới, liền bị hai người khác mỗi người một cước đánh ngã.

"Cha!" Lần đầu tiên Hạ Mộng Lộ thấy cha bị người đánh, hét lên tới nâng cha dậy, rồi hung ác trừng về phía ba người vô lại.

Tên béo vứt bỏ hành lý, cong tay áo lên, tiến lên muốn bóp cổ mẹ Hạ.

Mặt mẹ Hạ lạnh xuống, vừa muốn đá lại, không ngờ đối phương lại có thể dễ dàng né tránh, ngược lại mình bị quăng một cái tát, nhào tới trong ngực

chồng bà, bà đã nói mà, ba người này không đơn giản, cũng không nghĩ đến võ công bọn họ giỏi như vậy, nhỏ giọng phân phó: "Mộng Lộ, nhanh đi gọi người, gọi những công nhân trong khách sạn đến !"

À? Ngài đều không phải là đối thủ của bọn họ, những người đó tới có ích gì chứ? Thấy tên béo chết bầm kia rút một thanh đao sắc bén ra, ngay sau đó tiến lên như muốn giết người, nếu là báo cảnh sát, chắc hẳn không kịp rồi? Dưới tình thế cấp bách đưa tay nói: "Được, tôi đồng ý các người!"

"Hừ!" Tên béo thu lại cây đao cười âm thầm nói: "Tiểu nha đầu thật thức thời, nhắc nhở các người, muốn báo cảnh sát liền báo nhanh đi, mấy anh em tôi không có tội gì, mà là người bị hại, chúng tôi cũng muốn đòi lại công đạo! Bây giờ ba anh em tôi trở về phòng chờ đợi biểu hiện của các người, nếu không chuyện này *** không xong, Hừ!"

Bọn họ quả thật có tư cách phách lối, một không thể báo cảnh sát, hai không thể tìm hàng xóm, đụng phải người bụng dạ xấu xa, nói không chừng lại đuổi tận giết tuyệt? Dĩ nhiên kẻ thù càng ít càng tốt.

"Con muốn chết sao?" Mẹ Hạ như người điên điên đẩy con gái mình một cái "Con biết mình đang nói gì sao?"

Ba Hạ lý trí đem hai con gái đẩy đi: "Mẹ con ba người đi trước đi, nơi này có tôi. . . . ."

"Xảy ra chuyện gì?"

Người đàn ông năm ngày chưa thấy ánh mặt trời đang đến gần, đầu tóc thì rối bù, cằm thì đầy râu, mặc áo sơ mi bông, quần kaki, người thì buông thả trong rất chán chường, nói năm ngày là năm ngày, nhìn thấy gương mặt hối hận của cô, hai tay nhét vào túi đi đến, tò mò hỏi: "Xảy ra chuyện gì?" Nhìn bộ dạng như trời sắp sụp xuống vậy.

Hạ Mộng Lộ hít hít lỗ mũi, lau nước mắt nói giọng khàn khàn: "Đều là lỗi của con, cha, các người mau nghĩ biện pháp a, con không muốn đi, tại sao chúng ta phải đi? Lừa gạt bọn họ là con, cùng lắm thì con ngồi tù là được chứ gì!"

"Nói ngốc gì đó hả? Cùng lắm thì chịu phạt ít tiền thôi?" mẹ Hạ khản trương nhìn về chồng bà, không còn cách nào để khách sạn không đóng cửa sao?

Ba Hạ lắc đầu một cái: "Là chúng ta lừa gạt trước!"

Hạ Nguyệt Đình kể tóm tắt lại câu chuyện cho Lạc Văn Hải nghe, sau đó như kiến bò trên chảo nóng nói: "Vậy phải làm sao bây giờ? Bọn họ rất lợi hại!"

Lạc Văn Hải cau mày, không tới chốc lát liền nhướn đuôi lông mày: "Các người tin Quan Âm, bây giờ nói bọn họ khinh nhờn Bồ Tát trước, nên muốn trừng phạt nhỏ, mặc dù ý tưởng này hơi kém một chút, xong chịu tí tiền phạt thôi"

Người trong nhà đồng thời kêu lên, đúng vậy, sao bọn họ không nghĩ tới chứ?

"Vấn đề ở chỗ bọn họ là xã hội đen, bên người còn mang theo đao, lỡ sau này gặp phiền toái thì sao?" Đây mới là điều Hạ Mộng Lộ lo lắng nhất.

Anh khinh bỉ ngửa đầu: "Sợ phiền toái còn mở khách sạn?"

"Cứ như vậy đi. . . . ." Cô phát hiện điệu bộ anh từ đầu chí cuối đều thông dong, giống như không để ba người kia vào mắt, đúng rồi, cô thế nào lại quên anh ta là vệ sĩ chứ? Đây em gái ra vọt vào phòng bếp, đem hai cái dao phay nhét vào tay của anh: "A Hải, toàn bộ dựa vào anh!"

Lạc Văn Hải bất mãn nói: "Tại sao là tôi?" Thấy mọi người đều nhìn anh, Đúng vậy a, chẳng lẽ lại để cho người lớn ra tay? Giơ lên dao phay lắc đầu nói: "Cái này mà được sao?" Anh vẫn chưa muốn chết đâu.

Mẹ Hạ đem dao gọt trái cây trên bàn rút ra: "Cái này được không?"

"Cái này quá ngắn!" Ba Hạ vẫn cảm thấy không ổn.

"Xem ra chỉ có thể dùng nó!" Hạ Mộng Lộ hí mắt suy tính kỹ, xoay người đi ra cửa lấy vai cái, sau đó gờ cây đao lớn xuống, nghiêm mặt dữ tợn đưa đến trước mặt anh: "Dùng cái này đi!"

"Tôi. . . . . Tôi có thể được à?" Lạc Văn Hải cảm thấy một thân một mình có chút. . . . . : "Cô xác định trước kia tôi là vệ sĩ hay sao?"

Hạ Mộng Lộ liền túm lưng quần đem anh kéo dài tới cửa cầu thang, chỉ vào phía trên đầu xốt nói: "Anh yên tâm, ban ngày ban mặt, bọn họ không dám giết người đâu, nếu bị thương tiền chữa bệnh tôi trả, còn nếu tàn phế tôi nuôi anh cả đời, thêm một ngàn đồng trợ cấp"

Nghe vậy, Lạc Văn Hải không nói hai lời, chạy thẳng tới trên lầu, nhìn anh rất có khí thế một người tráng sĩ một đi không trở lại.

"Cẩn thận đó!" Ba Hạ phát tay, rồi như nghĩ đến cái gì, kéo con gái qua hỏi: "Con có mua cho hắn tiền bảo hiểm ngoài ý muốn sao?"

"Không có a!" Trời ạ, ngàn vạn lần không được gây tay gây chân nha, xin trời xanh phù hộ!

‘ Phịch phịch! ’

"Béo ca, cô ta đến, hôm nay em không chơi chết cô ta là không được!"

Tên béo xoa xoa cằm, nhíu mày như có thâm ý khác, cố làm bộ đáng phách lối, đốt thuốc lá mới lạnh lùng nói: "Vào đi!"

‘ Phịch! ’

Cửa bị một cước đá cho văng ra, Lạc Vân Hải đi vào phòng, đứng trước TV, cầm vũ khí lên.

Ba người đàn ông liền ngu ngốc, chuyện gì đây? Tên béo đem thân thể dựa sát vào phía sau, cười nhạo nói: "Ông đây từ nhỏ đã lăn lộn trên đời, những kỹ xảo như vậy đối với tôi chẳng là cái gì, tiểu tử, cậu là muốn cùng ông đây đánh nhau sao?" Còn là một thân một mình, đủ can đảm

Hai người kia cũng khinh bỉ nhìn anh, vắn vắn cổ, bắt đầu xắn tay áo, rất lâu không ném thử tư vị của máu rồi.

Lạc Vân Hải hừ nhẹ, khoe môi giương lên đường cong miệt thị, chậm rãi ngẩng đầu, liếc sơ ba người một cái.

‘ lạch cạch! ’

Tên béo khẽ hé miệng, buông điếu thuốc xuống, kinh ngạc ngưng mắt nhìn khuôn mặt của anh, sau đó từ từ đứng lên, nhìn anh em mình một cái sau, không chút nghĩ ngợi, cầm lấy ví da, móc ra thật nhiều giấy hồng lớn, một mực cung kính để trên khay trà, lúc này mang theo dáng vẻ sợ hãi chạy trốn, giống như là gặp ma quỷ, không tới mười giây, mồ hôi đã sớm tuông như mưa, sắc mặt trắng bệch.

Lạc Vân Hải không hiểu gì nhìn chằm chằm sắp tiền kia, chẳng lẽ thật coi anh là người đòi tiền sao? Không phải là năm vạn sao? Cái người tham tiền điên điên khùng khùng chắc chắn sẽ rất vui vẻ.

"Wey wey Wey. . . . ."

Tên béo kinh hãi lau mồ hôi, đẩy cô ra nhấc chân chạy như điên.

Hạ Mộng Lộ lùi lại một bước, hô hấp càng ngày càng gấp rút, sẽ không. . . . . Sẽ không. . . . . Hoang mang lo sợ chạy lên lầu hai: "A Hải. . . . . A. . . . ."

Lạc Vân Hải ném đao lớn xuống, vừa muốn đáp lời, lại thấy hốc mắt cô rất đỏ, liền kinh ngạc, sau đó giả vờ uất ức nói: "Mèo khóc chuột!" Thật sự quan tâm anh sao, nếu vậy sao còn để anh đi**?

Bạn đang đọc truyện *Tiên Sinh Xã Hội Đen Ở Riêng Đi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 12: Người một nhà hạnh phúc

"Đúng vậy, Hạ Mộng Lộ tôi là người không tìm không phải, đến đây là xem anh chết chưa. . . . . Hít!" Thật nhiều tiền, ngồi xổm người xuống cầm lên một sắp tiền vậy vậy, là thật, ba người kia không bị thương, A Hải cũng không sao, liền lau khô nước mắt, ngửa đầu cười nói: "Chuyện gì xảy ra vậy?"

"Wey, A Hải, anh đã nói gì với bọn họ hả ? Tôi thấy bọn họ rất hoảng sợ!" Hạ Nguyệt Đình kiểm tiền lại, mắt nổi đom đóm, cô đời này cũng chưa thấy qua nhiều tiền như vậy

Hạ Hưng Quốc đem anh kiểm tra một phen, ừ, còn tốt không chút bị thương, nếu không phải vì bộ xương già này, ông cũng sẽ không để người ngoài mạo hiểm, lúc này trong lòng cảm giác có chút áy náy nhưng giờ không còn, nhưng nếu đã là một phần tử trong khách sạn, liền có nghĩa vụ đồng cam cộng khổ.

Mặc dù mẹ Hạ không cười ra tiếng, nhưng cũng không ngậm miệng được: "A Hải, cậu thật có bản lĩnh, nói nhanh lên, sao cậu hù dọa bọn họ được vậy?"

Lạc Vân Hải thật thà lắc đầu: "Con cái gì cũng không nói, chỉ liếc nhìn bọn họ!"

Quay. . . . . ? Hạ Mộng Lộ lấy tay đặt lên bả vai anh, mạnh mẽ kéo thấp xuống, nhìn chằm chằm cặp mắt đen nhánh cũng không chớp, anh ta nhìn ba người kia cũng như vậy sao, nhìn cả nửa ngày, nhưng cũng không thấy gì khác thường?

‘ ba! ’

Con người của cô linh động, búng tay cười tà nói: "Nhất định bọn họ là nhìn trong mắt A Hải lộ ra sát khí, cho nên sợ xảy ra án mạng, liền cụp đuôi chạy trốn, có câu nói, lạng sọ cứng rắn, cứng rắn sợ liều mạng, nhất định là như vậy!" Nếu không thì tại sao nha, A Hải cũng không phải là yêu ma quỷ quái, sao có thể dọa bọn họ sợ như thế?

Mọi người bừng tỉnh hiểu ra, thì ra là như vậy!

Cùng lúc đó, ba người đã chạy trốn đến bến tàu và trốn trong góc phòng run lẩy bẩy, tên cao giờ tay lên run rẩy, chỉ về phía khói đăng xa hít mạnh một cái, run rẩy đôi môi nói: "Lạc. . . . . Lạc. . . . . Người nham hiểm!"

Tên béo dùng sức kẹp chặt đáy quần, đứng, hần đã tè ra quần, mới vừa rồi hần đã nói cái gì? Không có gì quá đáng chứ?

"Tại sao Lạc Văn Hải lại ở chỗ này? Điều này không thể, không phải hần ta đang ở nước ngoài cử hành hôn lễ sao? Có phải hay không chúng ta nhìn lầm rồi?" Tên lùn kéo thấp cái mũ xuống, như vậy chín vị phụ tá không ở đây rồi? nhân vật như thế cũng tới địa phương nhỏ này du ngoạn? thật không có khoa học, một đường đi tới không bị người ta giết hại, cái này lại càng kì quái, Chín vị phụ tá chuyên lấy mạng người khác kia, từ trước đến giờ một tác cũng không rồi, sao lại thay đổi vậy?

Nhất định là nhìn lầm rồi, nhìn lầm rồi. . . . .

Tên béo lấy máy vi tính từ trong hành lý ra, sau khi mở máy, liền tìm kiếm những hình của Lạc Văn Hải.

"Mẹ ơi, là là là hần!"

Hần không thể đem máy vi tính ném ra xa, xong rồi, lần này chết chắc rồi, nói không chừng bọn hần đã sớm bị súng chia ngay ót rồi, ai không biết Lạc Văn Hải là một tên tàn nhẫn? Mới vừa rồi còn gọi hần ‘ tiểu tử ’, rồi còn đánh hần, xong rồi xong rồi.

Trong tám ảnh là người đàn ông giống như hóa thân con rồng đen, lạnh lẽo vô tình, tư thế ngồi cao thượng, áo khoác màu đen mở ra, áo sơ mi trắng cổ mở, com lê màu bạc che lưng làm nổi bật lên thân hình hoàn mỹ không tỳ vết, hai chân bắt chéo, quần tây màu bạc, thậm chí ngay cả giày da cũng làm cho anh nổi bật, khuôn mặt cực kì đẹp trai, con mắt mang theo tia rét lạnh, dù là nhìn một cái, cũng làm cho người ta thấy sợ hãi.

Một tay ôm cô đầu của mình, bộ dáng rất thân mật.

Bên cạnh có chín người phụ tá xưng vương ở các nơi, cũng phải gọi anh ta một tiếng anh Hải, thứ người như thế ai không sợ?

Một bang hội hay tổ chức nào có thể làm cho cán bộ quốc gia nhần nhện được? Chỉ có bang Long Hồ thôi.

"Béo ca, chúng ta đi nhanh đi, nói không chừng Long Hồ ở đây làm buôn bán gì lớn, và ở nơi này nằm vùng, nên giờ sẽ chưa đến giết chúng ta đâu!"

"Được! Đi đi đi! Về sau cũng không đến chỗ này nữa !"

"Dầu hành hải hạt dưa đến!"

"Cua đồng hấp!"

"Cá lóc kho tàu!"

Dưới màn đêm cực kỳ thân thiện trong một nhà tiêu chuẩn nông dân, đối với Hạ gia mà nói, e rằng vài chục năm cũng chưa từng sống động như vậy, Hạ Mộng Lộ thấy cha ngồi ở chủ vị, mẹ ngồi ở vị trí kế bên, thật không biết bao nhiêu vui vẻ, lúc này mới thấy giống người một nhà, mặc dù mẹ vẫn khinh thường nói với cha một câu, nhưng có thể ngồi chung một bàn cô cũng thỏa mãn rồi.

"Cậu tên A Hải đúng không? Nghe nói cậu mất trí nhớ, tiểu tử, cậu yên tâm, trong lúc cậu chưa nhớ lại, chúng ta sẽ đối đãi cậu giống như người nhà, ném thử một chút tay nghề của chú!" Ba Hạ đem một con cua đồng để vào chén của anh, tự hào nói: "Không phải là chú khoe khoang, trên đảo này, cua đồng ở chỗ này là ngon nhất!"

Lạc Văn Hải hơi câu nệ, hai tay cầm đôi đũa gắp đầu liên tục, cười nói: "Cám ơn chú!"

"Cám ơn cái gì? Đây vốn là lễ chúc mừng cậu!" Hạ Hưng Quốc đột nhiên lại gần kê vào lỗ tai nói: "Chú đã hơn mười năm không cùng vợ chú ngồi chung một mâm cơm!" Sau đó vui vẻ vì Lạc Văn Hải rót rượu, phóng khoáng nói: "Đây là rượu lâu năm, chú không bỏ được nó, cạn chén!"

"Cạn chén!" Lạc Văn Hải bùng ly rượu lên, ngửa đầu uống một hơi cạn sạch.

Sau khi dâng hết món ăn lên, Hạ Mộng Lộ bên người Lạc Văn Hải, gắp lên một miếng bào ngư đưa qua: "A Hải, anh ăn nhiều một chút, tôi cũng vậy không khách khí!" Dứt lời, cũng gắp một miếng bỏ vào trong chén mình, thật là thơm, lần đầu tiên có thể quang minh chính đại ăn món ăn xa xỉ này, đột nhiên cảm thấy thật hạnh phúc a.

Mẹ Hạ hừ lạnh nói: "Tự mình muốn ăn cứ việc nói thẳng, không lễ phép gì hết, người lớn còn chưa có ăn đâu!" Có ai tham ăn như con gái bà sao?

"Hắc hắc!" Hạ Mộng Lộ cười cười xin lỗi, chỉ trách tay nghề cha quá tốt, đặc biệt là lần anh trai sắp xa nhà, cha làm một con úc long, đến bây giờ vẫn còn thấy ngon tận trong tủy: "Chỉ cần người một nhà vui vẻ, cả đời ăn cơm trắng rau dưa cũng không sao cả!"

Lạc Văn Hải nhú mày: "Cô sẽ cam tâm cả đời ăn cơm trắng rau dưa sao?"

Khỏe miệng Hạ Mộng Lộ giật giật, trợn mắt nói: "Tôi ở trong lòng anh kém cỏi vậy sao? Nếu không phải vì lý tưởng, tôi cũng sẽ không lừa người ta, hơn nữa, loại người như vậy vốn nên trừng trị, một ngàn tám mà thôi, tôi sẽ là một ngôi sao trong tương lai, ở nước ngoài học tốt để trở về Trung Quốc đóng góp cho xã hội, nay còn có người nước ngoài đầu tư vào, đầu tư có hiệu hay không?" Thật coi cô như người tham hư vinh sao?

"Ha ha, cô muốn ra nước ngoài? Học cái gì?" Lạc Vân Hải đùa giỡn hỏi.

"Chỉ đó, ngày ngày nằm mơ có năm mươi vạn để học thiết kế nội thất, năm mươi vạn, đoán chừng khi chị góp đủ, cũng đã vào quan tài rồi!" Hạ Nguyệt Đình dẹp qua tất cả phiền muộn, cố gắng cười trêu ghẹo, Đúng vậy a, khó khi được người một nhà cùng ngồi chung một bàn, không thể làm mất hứng được.

"Ai nói? Chờ chị gả cho người có tiền, chồng chị sẽ giúp chị hoàn thành ước muốn, hơn nữa khi chị trở thành một thiết kế sư nổi tiếng, các người không phải là gà chó lên trời* sao?" Hạ Mộng Lộ không suy nghĩ đúng sai liền phản bác.

*Gà chó lên trời : cả họ được nhờ

‘ Bốp! ’

Mẹ Hạ gõ đầu cô một cái: "Ai là Gà? Ai là chó? Ăn cơm của con đi!" Sau đó trừng mắt nhìn chồng bà: "Chỉ một lần này thôi, về sau khi không cho phép, thì đừng đến nơi này!"

Bạn đang đọc truyện *Tiên Sinh Xã Hội Đen Ở Riêng Đi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 13: Cùng đi mua hàng

Ba Hạ mắng thâm một câu, liếc một cái: "A Hải còn đang ở đây, sao không cho tôi chút mặt mũi?"

"Mặt mũi, ha, ông cũng có mặt mũi sao? Mặt mũi tôi đã sớm bị ông làm mất hết rồi, ai mà không biết tôi có người chồng ngoại tình? Tôi. . . . ."

Mất thấy Từ Thúy Hoa muốn buông dưa xuống, Lạc Vân Hải vội vàng hoà giải: "Cái đó. . . . . Hôm nay không phải là lễ chúc mừng của cháu sao?"

Mẹ Hạ vội ho một tiếng, hung ác trợn mắt nhìn chồng bà một cái, cười nói: "Đúng vậy a, A Hải, hôm nay làm phiền cậu, về sau cậu hãy cùng Mộng Lộ đi mua hàng, tiếp đón khách, lương một tháng ba ngàn được không?"

Hạ Mộng Lộ cùng Hạ Nguyệt Đình nhìn nhau một cái, mới vừa rồi cho rằng họ sẽ cãi vã nhau, không ngờ A Hải lợi hại như vậy, nói một câu liền giải quyết vấn đề.

Lạc Vân Hải lễ phép giơ ly rượu lên: "Vậy thì cảm ơn chú và dì rồi!"

"Được, từ nay về sau chúng ta là người một nhà!" Hạ Mộng Lộ khó khi tốt bụng ôm chầm bả vai anh vui mừng mà nói: "Mặc dù nhìn anh rất ngốc, nhưng hôm nay xem anh đã cứu cả nhà chúng tôi, ngày mai tôi sẽ dẫn anh đi bệnh viện xem tình hình cụ thể việc anh mất trí nhớ một chút, thế nào? Tôi rất tốt đúng không?" Chớp chớp mắt to, cô thật rất là hiền đúng không?

"Có thể coi như vậy!" Lạc Vân Hải cười uống một ly, lúc trước chỉ cảm thấy người nhà này có tâm hồn tham tiền, nhưng khi ở chung, cũng không tệ lắm, biết báo đáp ân tình, lại có lý tưởng, vì để con trai được học đại học danh tiếng nên đành ngậm đắng nuốt cay cố gắng lo đến nơi, hiện tại rất giống người một nhà.

Hạ Mộng Lộ bất mãn nhéo cổ anh: "Cái gì gọi là có thể coi? Rõ ràng là như thế mà!"

"Khụ khụ khụ nghet thờ!" Cô làm dạng không cách nào hô hấp được.

"Hừ!" Hất tay ra, ở trong lòng anh ta, cô chỉ là một người xấu sao.

Lạc Vân Hải khẽ cười một tiếng, khẽ nghiêng đầu nhỏ giọng nói: "Thật ra thì tôi rất thương thức những bản vẽ của cô, cũng tin tưởng trong tương lai cô sẽ là thiết kế sư nổi tiếng!"

Thương thức. . . . . Hạ Mộng Lộ siết chặt chiếc dưa, không thể tin được nhìn anh, nhưng anh đã sớm hòa nhập cùng người một nhà trò chuyện vui vẻ rồi, nên không để ý đến cô, lần đầu tiên có người nói thương thức những thiết kế của cô, mỗi lần mẹ cô nhìn thấy là lấy đem đi vứt bỏ, em gái nói cô nằm mộng giữa ban ngày, hàng xóm nói những thiết kế đó không thực dụng, không ai thương thức cả, nên giờ nghe thế liền cắn môi dưới cười trộm.

Đột nhiên cảm thấy A Hải thật sự rất đẹp trai, mắt xếch hẹp dài, sống mũi rất cao, đôi môi mỏng, hợp với nụ cười tươi, tựa như một chàng trai chói sáng,

ánh mắt trong suốt không tạp chất, người tao nhã lễ độ, chỉ tiếc. . . . . mắt mắt nhìn chiếc nhẫn kim cương trên tay anh, là di vật sao? Nếu như có thể, cô thật sự hy vọng có một người đàn ông vì cô ở rể, nhưng nếu cha mẹ vẫn không hợp lại, cô gả đi mẹ cô phải làm sao?

Ai, quả nhiên trên đời không có bữa cơm nào miễn phí, đây không phải là trời cao phái tới cứu cô, có lẽ người ta có người nhà, có cha mẹ, cô đột nhiên hi vọng A Hải chỉ là A Hải, không có thân thế, không có trí nhớ trước kia, rồi lòng hiếu kỳ giết chết mèo: "A Hải, tôi thấy anh rất để ý chiếc nhẫn này, anh có vị hôn thê sao?"

"Tôi không biết!" Lạc Vân Hải thành thực lắc đầu một cái, nâng tay trái lên, nhắm ngay chiếc nhẫn kim cương nói: "Nhưng nhất định nó có ý nghĩa khác sâu, thế nào? Cô thích?"

Hạ Mộng Lộ đưa tay qua vuốt ve, chắc là rất quý, nói không thích là giả, chỉ là nếu như anh có vị hôn thê. . . . . : "Khụ khụ, đã có ý nghĩa khác sâu, anh phải bảo quản tốt nó!" Vị hôn thê, tiểu tử cứng đầu cứng cổ này, còn về phần vị hôn thê, mặc kệ như thế nào, nếu như là thật, cô thật lòng chúc phúc cho anh.

"Đúng rồi, có đi cục cảnh sát ghi danh cho A Hải không?" ba Hạ nhìn về mọi người trong nhà nói.

"Không được!" Cô lập tức vỗ bàn: "Các người xem, trên trán anh ta có thương tích, cánh tay cũng có vết thương, con xem qua, vết thương này là do một vật bén nhọn tạo thành, một cái hồ lớn như vậy, mặc dù không biết là cái gì gây nên thương tích, nhưng chắc chắn là muốn giết người, nếu để cho những người đó bắt được A Hải, khẳng định không chết cũng tàn phế!" Rốt cuộc những vết thương này là do gì tạo thành đây? Dao găm? Không giống, giống như là vật thể hình tròn, mẹ ơi, tron to mắt nói: "Không phải là vết thương đạn bắn chứ?"

Nghe vậy tất cả mọi người buống bát xuống đĩa, ‘súng’ cái chữ này thật sự nhạy cảm, Lạc Vân Hải lập tức lắc đầu: "Không. . . . . Không thể nào, cô đã nói, tôi chỉ là một vệ sĩ!" Thấy cô còn muốn nói tiếp, vội vàng thúc giục: "Ăn cơm đi, ngày mai không phải còn đi mua hàng sao?" Vết thương đạn bắn sao? Xác thực là tám phần, chẳng lẽ trước kia anh là xã hội đen? Buồn lậu buồn thuốc phiện? Suy nghĩ như vậy, trong lòng không khỏi khủng hoảng.

Giờ trong lòng Hạ Mộng Lộ cảm giác vô đáy, cô không thể ngờ vết thương này là do đạn bắn? Trong đầu suy diễn ra khung cảnh, đó là cảnh sát bắt phạm nhân, A Hải bất hạnh bị phục kích trên thuyền, trúng đạn rơi xuống nước, vậy. . . . . Chính là đào phạm? Chứa chấp đào phạm sẽ bị tội gì?

Hai người lớn cùng Hạ Nguyệt Đình không suy nghĩ nhiều như vậy, vẫn như cũ vui vẻ hòa thuận, duy chỉ có cô là tim gan run sợ.

Ngày kế, không khí sáng sớm trong sạch mát mẻ, ở bến tàu đã tấp nập đông người, đây là lần đầu tiên Lạc Vân Hải tiếp xúc nhiều người như vậy, tâm tình bỗng dung thoải mái, cuộc sống như thế cũng không tồi, mặt trời mọc thì làm việc, mặt trời lặn thì nghỉ ngơi.

Nhìn biển rộng mênh mông bát ngát, hình như lúc trước anh được cứu ở nơi này thì phải?

"Oa rất đẹp trai a!"

"Đi qua xin số điện thoại không?"

"Anh đẹp trai, em có thể chụp hình với anh không?"

Lạc Vân Hải vừa muốn đồng ý, nhưng thấy Hạ Mộng Lộ một bên quăng ánh mắt cảnh cáo, liền cười nói: "Xin lỗi!"

Hạ Mộng Lộ đem vé tàu đưa tới, trùng mắt nhìn nãy cô gái kia một cái: "Đi thôi!" Đẹp trai gì chứ, chính là tên đào phạm.

"Hừ!" Các cô gái kia hừ lạnh một tiếng, xoay người đi.

Lạc Vân Hải biết mình đã vô tình phạm sai lầm, chủ động cầm lấy cái túi trong tay cô, cười lạnh nói: "Chúng ta mua hàng ở đâu? Còn phải ngồi thuyền sao?"

"Nói nhảm, đương nhiên là đi cửa hàng nhà họ Thẩm!" Này còn phải hỏi sao? Ngu ngốc.

"A!" Anh giận tái mặt, bất mãn nhìn chằm chằm mặt đất nói thầm: "Tôi cũng có tôn nghiêm đấy!" Phải chèn ép anh khắp nơi vậy sao? Thật không biết đắc tội cô ở đâu, vô duyên vô cớ nổi giận.

Sau đó, cô và anh bắt đầu đến chợ mua đồ ăn rồi cò kè mặc cả, Hạ Mộng Lộ chọn rau tươi mà không yên lòng, khi chủ bán đưa đồ thì anh nhận lấy, nửa giờ sau, anh mang đồ nặng cả người, nhưng vẫn không chịu để cho cô cầm thứ gì, có một nhân viên giới như vậy, chỉ sợ rất khó tìm đi?

Không nghe rõ các chủ bán nói gì, chờ mua xong đồ trong danh sách liền dẫn anh đi siêu thị.

"A Hải, đem những thứ này lên xe trước đi, rồi anh đi mua thêm những thứ này, đi nhanh về nhanh!" Nói rồi nhét vào tay anh một ngàn đồng.

"Sữa tám mươi chai, dầu gội mười chai, mua nhiều như vậy để làm gì?" Anh kỳ quái liếc nhìn danh sách, cái này đâu giống như bị quên.

Hạ Mộng Lộ không nhịn được khước từ: "Bảo anh đi thì đi đi, sao nói nhảm nhiều như vậy? Còn dư tiền mua thêm không được sao?" Dài dòng.

Lạc Vân Hải giống như phỏng đoán được cái gì, đáy mắt toát ra một tia khổ sở: "Được!" Siết chặt tiền xoay người đi vào siêu thị.

Cô thấy anh đã đi vào cửa, lập tức dùng hết sức chạy đi, A Hải, thật xin lỗi, tôi không muốn người thân tôi bị tổn thương, nếu như anh là tôi, anh cũng làm như vậy đúng không? Nhưng tại sao trong lòng khó chịu như vậy? Đúng vậy a, anh đã cứu cô và người nhà, còn thưởng thức những thiết kế của cô, mới mấy ngày? Cô bắt đầu có chút không bỏ được rồi.

Con người quả nhiên là động vật cảm tính, đó là vết thương đạn bắn, mặc dù không phải bị cảnh sát gây thương tích, nhưng cũng có thể bị xã hội đen bắn nên cô không thể khinh thường, cô chỉ là một cô gái bình thường, có một gia đình bình thường, chịu không được sóng to gió lớn, thật xin lỗi!

Trong siêu thị, anh không đi mua những thứ cô nói, mà là nhẹ nhàng vén rèm lên nhìn bóng dáng xa dần dần, ha ha, kẻ lang thang không có trí nhớ, không dám báo cảnh sát, giờ anh cũng không biết nên đi nơi nào, mang theo vết thương đạn bắn, cô sợ anh hiểu****, dù sao cũng là người không quen biết, nếu như là anh, có lẽ anh cũng làm như thế, chỉ là trong lòng sao không thoải mái chứ?

"Hạ Mộng Lộ, cô là đồ vong ân bội nghĩa!" Cười giễu nói, xoay người đến quầy mua vài bao Trung Hoa*: "Không cần thôi!" Bỏ lại chín trăm đồng, sau đó xoay người đi.

*Trung Hoa : Thuốc lá

Bạn đang đọc truyện *Tiên Sinh Xã Hội Đen Ở Riêng Đi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 14: A Hải làm tên ăn xin

"Rốt cuộc con có lên thuyền không? Con không đi thì bác cho thuyền chạy!" bác thuyền trưởng đem hàng hóa của Hạ Mộng Lộ lên thuyền, sau đó quay đầu nhắc nhở: "Đến giờ đi rồi, bác có thể chờ, nhưng du khách không chờ được!"

Hạ Mộng Lộ nhìn về phía xa, bây giờ anh ta đang ở làm gì? Cũng không biết đường sao? Tại sao đến giờ cũng không quay trở lại? Hay là anh ta đã biết cô có ý bỏ rơi anh? Một ngày, cũng không biết sau khi trở về có bị mắng hay không, cô cũng không biết vì sao mình đứng nơi này đợi anh, có lẽ lương tâm cắn rứt đi, trong đầu tất cả đều là hình ảnh một người mất trí nhớ sinh tồn trong đô thị ồn ào.

Chắc anh ta cũng không biết nơi này là nơi nào, giờ này chắc anh ta cũng chưa có ăn cơm, cô thật muốn điên rồi, một đấng mày râu, có tay có chân, cũng lẩm cẩm đi làm công nhân, cũng không chết đói chứ?

Ngộ nhờ những người đó nhìn anh ta đến ngây ngốc, khi dễ anh ta thì phải làm sao? Mặc kệ nói thế nào người ta đã cứu Hạ gia cô, cho dù là người đó mang tội giết người hay tội ác tày trời gì đó, nhưng bây giờ anh cũng không nhớ gì cả, tựa như con nít mới sinh ra, tại sao cô có thể đem con nít vứt bỏ chứ?

Nhưng ngộ nhờ anh ta khôi phục trí nhớ, giết người diệt khẩu thì sao đây? Những người kia muốn giết anh ta rồi cũng sẽ giết cô thì sao? Không được không được, tuyệt không thể mềm lòng, giữa đầu nói: "Bác thuyền trưởng, đi thôi!" Siết chặt điện thoại di động lập tức nhảy lên thuyền, A Hải, anh đừng trách tôi, nợ anh để kiếp sau tôi trả.

Bác thuyền trưởng nhìn thoáng qua cô, thờ dãi nói: "Làm người, hãy nghe lòng mình, nếu không cả đời sẽ bị cắn rứt lương tâm!" Mặc dù không biết tiểu tử ăn mặc đơn sơ kia làm sao ở Hạ gia, nhưng nhìn cháu gái chần chừ một ngày, đại khái đoán được tiểu tử kia là người phương xa gặp rủi ro nên nương tựa Hạ gia, giờ lại bị cháu gái bỏ rơi, ông cảm thấy tiểu tử kia tốt vô cùng, khỏe mạnh, có thể làm việc, người cũng trung hậu, khiêm tốn lễ độ, ở lại cùng đâu có ăn không ngồi rồi đâu?

Hạ Mộng Lộ nhanh tay tìm một chỗ ngồi ngồi xuống, làm mất điếc tai ngoi.

"Nay nghe nói những người ở chợ đen lừa gạt rất nhiều người dân quê đem bán thân, lấy thân mà không đền tiền. . . . ."

Hạ Mộng Lộ không dám tin ngửa đầu: "Không thể nào?"

"Nếu là bác, không lừa cậu ta mới là lạ!" Bác thuyền trưởng nhìn cô một cái, sau đó vào trong khoang thuyền.

Du thuyền khởi động, Mộng Lộ giầy xéo đôi tay, rơi vào trầm tư, trong đầu đã tạo thành khung cảnh, đó là A Hải nằm trên giường bí mật, bị đánh thuốc mê, rồi người bị mất lấy đi quả thận của anh sau đó để lại một ngàn cho anh, khi A Hải tỉnh lại. . . . . Không được, cô không thể tuyệt tình như vậy, bây giờ phải làm sao đây? Thuyền sắp đi rồi, ‘vụt’ một cái đứng lên, như vậy A Hải sẽ chết, một cô còn ở dưới chân Bồ Tát, như thế nào xấu xa như vậy?

"Đi đi, chúng ta chờ con!" Bác thuyền trưởng tiến lên vỗ vỗ bả vai cô: "Ai bảo bác là người nhìn con lớn lên đâu? Làm người chính là như vậy, một bước lỗi, từng bước lỗi, không cách nào đền bù được!"

Hạ Mộng Lộ nuốt nước miếng, liền nhắc chân chạy như điên, A Hải, mặc kệ anh là người tốt hay là kẻ xấu, bác thuyền trưởng nói đúng, làm theo tim mình mạch bảo thì được rồi.

Màn đêm buồn xuống, mọi vật đều ngủ say, cửa siêu thị ban ngày đầy người nhưng giờ chẳng biết đi đâu, cửa chính cũng đã đóng lại, trên quảng trường chỉ còn vài người qua lại, Lạc Vân Hải xách chân ngồi tựa vào ghế đá, không ngừng hút thuốc, ở dưới chân anh giờ đã đầy tàn thuốc, mùi mấy tiếng ngán ngùn, giống như tang thương gần trăm năm, bộ dáng sa sút, anh không biết mình ngồi đây đợi gì, càng không biết vì sao ở chỗ này chờ, nhưng anh biết trừ ở chỗ này chờ, anh còn biết đi nơi nào?

"A Hải, A Hải anh đang ở đâu? A Hải. . . . ."

Ngay tại lúc anh hút điếu thuốc cuối cùng suy nghĩ cách kiếm sống thì nghe một giọng nói không biết từ đâu đến, nghiêng đầu nhìn về phía quảng trường, thấy cô gái chạy xung quanh với dáng vẻ rất lo lắng, tâm vốn đang lạnh lẽo trong nháy mắt liền nóng như nham thạch, nóng đến hô hấp không nổi, anh cũng không biết từ lúc nào thanh âm của cô thật dễ nghe, ở trong đám người, bóng người nhỏ bé cực kỳ nổi bật, giống như trong thế giới này chỉ có một bóng hình xinh đẹp.

Hạ Mộng Lộ, tôi đã cho cô cơ hội, là cô không biết quý trọng, như vậy về sau đừng mơ tưởng đổi ý nữa, nhìn về người ăn xin nằm ở trong góc cách anh ba thước, liền rút một trăm đồng trong túi ra, tiến lên ngồi xổm người xuống đẩy người nọ một cái: "Này, cho ông một trăm đồng, chỗ này cho tôi? Một canh giờ?"

Ông lão ăn xin từ trong chăn thò đầu ra, mắt không chớp nhìn chằm chằm tờ giấy màu hồng, cười nói: "Được được được!" Cầm lấy tiền nhanh chóng chạy xa, thậm chí còn quên lấy đồ đi.

Lạc Vân Hải liếc nhìn cô gái nóng nảy đứng giữa quảng trường, rồi chui vào trong chăn, đưa tay lên xoa đầu cho rồi tung, sau đó lấy bùn đen trét xung quanh người, lúc này mới bụng chén bê bộ dáng nửa sống nửa chết dựa vào vách tường.

"A Hải. . . . . Anh đang ở đâu a. . . . . A. . . . ." Hạ Mộng Lộ nóng nảy chạy xung quanh, trong lúc vô tình thấy một người ngồi trong góc, mặc dù không thấy rõ dung mạo, thế nhưng cô có thể cảm nhận được, hơn nữa, trên đời làm gì có tên ăn xin nào khỏe như vậy? Hít một hơi khí lạnh, chậm rãi bước lên, mang theo ánh mắt không dám tin, chờ thấy rõ người này đúng là người cô đã vứt bỏ, ‘vụt vụt vụt’ nhanh chóng chạy đến, tiến lên đem chén bê đập nát giập dũ hết: "Nói anh là kẻ lang thang, anh *** thật làm kẻ ăn xin à?" Cái người này không có tiền đồ.

"Hừ!" Lạc Vân Hải vô lực quay đầu, đẩy tay của cô ra, khổ sở nhìn về bầu trời nói: "Một tôi không có sở trường, hai không có bạn bè, ba không có trí nhớ, không ăn xin thì làm cái gì? Chẳng lẽ phải chết đói ở chỗ này?"

Hạ Mộng Lộ lắc đầu liên tục, trời ạ, mới một ngày, liền biến thành bộ dáng như quỷ, nếu như thêm mấy ngày nữa, có phải hay không anh gặp ai đó đi ngang liền quỳ dập đầu chỉ vì một miếng cơm? Đúng vậy a, anh ta không làm ăn xin thì làm cái gì? Thật ra anh ta rất có bản lĩnh, có thể một thân một mình đuổi ba lão sắc quỷ đi, chỉ là anh ta không biết mà thôi, A Hải trước kia có phải hay rất có máu mặt? Rất có tôn nghiêm? Nhưng bởi vì cô lấy oán trả ơn khiến anh ta phải làm tên ăn xin.

Anh còn nói thường thức thiết kế của cô, nếu như không có bác thuyền trưởng, có lẽ cô đã thật sự bỏ đi, A Hải sẽ bị người mang đi, sẽ bị lừa gạt lấy thân, càng nghĩ trong lòng càng đè nén, cuối cùng đưa tay sờ gương mặt đẹp trai của anh, nước nở nói: "Thật xin lỗi!"

Lạc Vân Hải khinh bỉ quay đầu trở lại, nhìn thấy hốc mắt cô hồng hồng, mới làm bộ dạng không sao cả cười cười: "Không có việc gì, có lẽ tôi vốn không phải người tốt, cô là con gái, sợ là chuyện đương nhiên, hơn nữa không phải cô đã quay lại sao? Đừng khóc!" Đôi tay lấm bẩn lau nước mắt của cô, cô khóc vì anh sao? Cái người vốn không tìm không phải này, đang khóc vì anh đấy.

Kể từ khi mất trí nhớ, tâm anh chưa bao giờ nhảy lên, thế nhưng lúc này như đánh trống, như có dòng nước ấm bao quanh, không bức bối nữa, không nặng trĩu nữa, từ từ hồi phục, chưa bao giờ thấy yên tâm như vậy.

Bạn đang đọc truyện *Tiên Sinh Xã Hội Đen Ở Riêng Đi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 15: Tại sao anh hôn tôi ?

"A Hải, anh đừng trách tôi. . . . . tôi thực sự rất sợ. . . . . tôi chỉ là một cô gái bình thường, chưa bao giờ đụng chạm tới súng. . . . . Tôi sợ. . . . ." Tay chân luống cuống cúi đầu giải thích: "Tôi. . . . . Tôi sợ. . . . . Chỉ là bây giờ anh là A Hải, cái gì anh cũng không biết. . . . . Tại sao tôi có thể bỏ lại anh không quan tâm? Nhưng là. . . . . Nhưng là anh đáp ứng tôi!" Nắm lấy hai vai anh khẩn cầu: "Mặc kệ sau này anh có nhớ lại hay không, anh phải đáp ứng tôi, không được tổn thương người nhà tôi, bọn họ cái gì cũng không biết, anh muốn giết thì giết một mình tôi thôi, có được hay không? Anh đáp ứng tôi đi!"

Được rồi, cô là người tốt, không làm được chuyện thất đức, cô thua, thua bởi lương tâm.

Hô hấp Lạc Vân Hải hơi chậm lại, vận lòng mảy kinh ngạc nhìn cô, trong lòng cô đúng là muốn như vậy sao? Nếu đã như vậy, tại sao còn quay trở lại? Tất cả kiên cường giờ trong phút chốc liền tan chảy, dờ khóc dờ cười đem cô kéo vào ngực, cam kết: "Mặc kệ trước kia tôi là người như thế nào, cho

dù là đặc vụ bí mật quốc gia, hay là một do thám không thể lộ hành tung, tôi cũng sẽ không tổn thương người nhà của cô, và cả cô nữa!" Cô kéo ra khoảng cách, kinh ngạc nhìn thẳng vào mắt anh.

"Vây. . . . . Đây chính là anh nói, tôi cảm thấy anh rất dễ bị lừa, thật ra thì tôi cũng không thông minh, anh không cần gạt tôi, tôi còn không muốn chết, kiếp này tôi còn mơ ước lớn nhất chưa hoàn thành, tôi còn chưa thấy anh trai lấy vợ, còn chưa thấy cha mẹ hòa thuận, và chưa thấy Nguyệt Đình lấy chồng nữa, anh không thể gạt tôi!" Không dám bỏ qua bất kỳ thần thái nào trong mắt anh, thấy anh nghiêm túc gạt đầu, cô liền tin tưởng anh, tựa như anh tin tưởng cô có thể trở thành một thiết kế sư, nhất thời nín khóc mà cười, đưa tay nói: "Lấy ra đi!"

Anh lắc đầu không hiểu: "Lấy cái gì?"

"Nói nhảm, lấy tiền chứ còn lấy gì, không phải đã cho anh một ngàn đồng sao?" Cùng cô tính toán? Thôi đi, tiêu tử, anh còn quá non.

Lạc Vân Hải sáng tỏ cảm lên năm gói Trung Hoa: "Tôi tưởng cô cho tôi làm phí sinh hoạt, cho nên xài hết rồi!"

Trung. . . . . Hoa, một bao Trung Hoa hơn tám mươi đồng, Hạ Mộng Lộ đau lòng đưa tay nhỏ bé run rẩy nhận lấy, anh ta anh ta anh ta. . . . . Cứ nhiên mua Trung Hoa, Hạ Mộng Lộ, bao lực là không đúng, người phải tỉnh táo.

‘ Phịch! ’

‘ Bốp bốp! ’

"A a a tên khốn kiếp này, đã nghèo như vậy còn mua thuốc hút, anh trả tiền lại cho tôi, trả tiền đi!"

"Oái, đủ rồi, Hạ Mộng Lộ, cho cô đánh tôi nhưng đừng tức giận. . . . ."

‘ Phịch phịch phịch! ’ cô như nổi điên, hướng về phía bao cát thịt đâm đá, tức chết cô, tức chết cô rồi, một cô còn cảm thấy lương tâm cắn rứt tới cứu anh ta, nhưng anh ta cứ nhiên lấy tiền của cô đi mua thuốc lá, anh ta cho rằng anh ta là ai? Com ăn không nổi, ăn Trung Hoa, có phải nếu cho anh ta thêm một vạn anh ta sẽ mua rượu Mao Đài không? Hạ gia cô sao lại cứu một người ăn không ngồi rồi như vậy?

Hai người cứ như vậy ở trong ổ tên ăn xin vật lộn, người đi đường rồi rít lắc đầu, thật là rừng lớn chim nào cũng có, ngay cả tên ăn xin mà cũng có người muốn cướp.

"Đủ rồi, tay cô không đau sao?" Lạc Vân Hải thấy cô không có ý ngừng lại, mặc dù đối với anh mà nói cứ như gãi ngứa, thế nhưng quả đâm nhỏ của cô có thể chịu đựng được thân hình rắn chắc anh sao? Vừa muốn xoay người cản lại, nhưng chân cô đột nhiên bị trượt, cả người nhào xuống, thấy thể anh nhanh tay ôm lấy cô.

"Ách. . . . ." Hạ Mộng Lộ đầu tiên là đụng sống mũi anh, sau đó cô ngửa người ra sau rồi ngẩng đầu lên sững sờ nhìn cặp mắt sâu thẳm kia, đây là lần đầu tiên cô nhìn anh gần như vậy: "Anh không sao chứ?" Cả nửa ngày mới xuất ra một câu nói như vậy, xong rồi xong rồi, tim đập nhanh quá, cái tư thế này quá dâm dăng rồi.

Đúng vậy, cô đang dặng chân bên hông anh, ngực dán ngực, người đi đường viết: bụng đói ăn quàng, không những cướp tiền, còn muốn cướp sắc.

Ngực có cảm giác mềm mại sẽ không phải là. . . . . Đầu óc Lạc Vân Hải ‘ oanh ’ một cái nổ tung, mùi thơm của cô làm người ta muốn phạm tội, làm anh mất đi tỉnh táo thường ngày, thân thể so với suy nghĩ thành thực hơn, nâng cảm lên hôn xuống, cánh môi mềm mại, đôi mắt tròn to có phải đại biểu đây là nụ hôn đầu của cô không?

Cảm nhận được đầu lưỡi trơn trượt mạnh mẽ xông qua hàm răng, lúc này Hạ Mộng Lộ mới khôi phục lý trí, kinh hoàng xoay người lăn trên mặt đất, sau đó bò dậy cầm lấy này mấy bao thuốc tức giận: "Đi thôi!"

Lạc Vân Hải nín cười trộm, giây kế tiếp, như không có chuyện gì xảy ra đứng dậy vỗ vỗ bụi đất trên người, sau đó nghênh ngang đi trước dẫn đường, thấy cô hồi lâu không có đi theo cũng không quay đầu lại nhắc nhở: "Nếu không trở về, chỉ sợ phải ở nơi này qua đêm! Một phòng khách sạn ở đây chắc cũng một trăm tám mươi đồng đi?"

Hạ Mộng Lộ xoa xoa cái miệng nhỏ nhắn, đây là nụ hôn đầu kém cỏi nhất, đáng ghét, thối chết, rốt cuộc là hút bao nhiêu thuốc lá? Còn chưa đánh răng nữa, cúi đầu oán trách đi theo anh.

Giờ anh hoàn toàn không giống tên ăn xin mới từ trong ổ leo ra, một tay xuyên vào túi quần, dáng đi lười biếng, bước chân lẻ tẻ, rõ ràng chỉ mặc quần cộc áo sơ mi hoa, nhưng mặc ở trên người anh lại không giống, làm vô số người đi đường quay đầu nhìn họ bằng ánh mắt coi thường, mà cô một bộ dạng không mặt mũi nhìn người cúi gằm xuống đất, theo sát phía sau.

Hai cái bóng thật dài đan chặt vào nhau, dây dưa không rõ.

"Trở lại? Nhanh lên một chút, lâu quá rồi đấy, mau lên thuyền!" Bác thuyền trưởng bắt mắt quát lớn.

Lạc Vân Hải lễ phép gạt đầu, cười cảm kích nói: "Cám ơn bác!"

Hạ Mộng Lộ nhìn cũng không dám nhìn bác thuyền trưởng, đi theo phía sau anh ngồi xuống rồi lên nhìn ngoài cửa sổ.

"Này, chỉ là hôn miệng, cô sao vậy? Ở rất nhiều quốc gia, hôn miệng chỉ là một loại lễ ra mắt!" Sẽ không quá lên như vậy chứ?

"Nơi này là Trung Quốc, không có lễ ra mắt như vậy, A Hải, sao anh hôn tôi?" Hạ Mộng Lộ im lặng này giờ, lúc này mới to gan hỏi ra, chẳng lẽ anh ta. . . . . Thích cô? Nghĩ như thế, tâm liền run lên, lớn như vậy, còn chưa ai thổ lộ với cô, nếu như A Hải thích cô, cô nên làm cái gì? Nếu tiếp nhận đầu còn là. . . . . Thật ra thì A Hải cũng không tệ, người cao, mắt xéch, sống mũi cao, đặc biệt là đôi môi mỏng, còn có răng trắng như tuyết, trừ không có tiền, căn bản không có khuyết điểm gì, không biết anh ta có nguyện ý ở rể hay không. . . . .

Lạc Vân Hải khổ não đưa tay xoa ấn đường, vẻ mặt đưa đám nói: "Bây giờ tôi đã hối hận!"

Hạ Mộng Lộ vốn đang tràn đầy ảo tưởng liền hiện lên vạch đen, cái gì chứ, cô còn chưa chê miệng anh ta hôn khói thuốc, lễ ra mắt liền lễ ra mắt, dù sao cũng không phải hôn sâu, chỉ như chuồn chuồn lướt nước mà thôi, không tính là nụ hôn đầu, A Hải chết tiệt, anh chờ đó cho tôi, lại dám ghét bỏ cô, thật đáng ghét.

"Pằng!"

"A a a mẹ, con đã nói rồi, không phải con có ý lười biếng, là thật có chuyện mà!"

"Mày thì có chuyện gì? À? Có biết cả nhà đã chạy đến nhà họ Thẩm tìm kiếm không hả? Có biết người nhà rất lo lắng hay không hả? Điện thoại di động cũng không mở, nói, có phải hay không đi nơi nào chơi rồi hả?"

"Con không có, a a a đừng đánh, đau quá!"

Ba Hạ trợn mắt nhìn trong phòng một cái, lúc này mới quần bách nhìn Vân Hải nói: "Chê cười, họ đó, lâu lâu sẽ náo một lần như vậy, từ từ sẽ thành thói quen thôi, A Hải, mặc dù không biết hôm nay hai người đã xảy ra chuyện gì, nhưng hi vọng cậu hiểu rõ ràng, dù sao chúng tôi cũng không biết cậu là người như thế nào, nhà ở nơi nào, cưới vợ hay chưa, cho nên. . . . . Cậu hiểu chưa?"

Mặt ông đề phòng và lo lắng làm đầy lòng Lạc Vân Hải xẹt qua khổ sở, gật đầu cười nói: "Con hiểu rồi, sẽ không đâu!"

"Tôi xem, cậu là đứa bé ngoan, hiểu chuyện, dĩ nhiên, nếu như cậu chưa có vợ, tôi thật hi vọng con gái gả cho cậu!" Ông nói thật, con gái có thể gả cho người đàn ông thành thực chừng chạc, là tâm nguyện của mỗi cha mẹ, nhưng đáng tiếc.

Lạc Vân Hải không ngờ ông thường thức anh như thế, gãi gãi cái ót thầm nói: "Sẽ không có kết hôn đi?" Một chút ấn tượng cũng không có, nhưng anh không làm cho Hạ gia có cảm giác an toàn, thật hy vọng anh chỉ là A Hải, từ nhỏ sống trên cái đảo nhỏ núi Phở Đà này, không người thân không nhà ở, không biết vì sao khi gặp Hạ Mộng Lộ, cô là người duy nhất anh có ý muốn bảo hộ, cô tựa như nàng công chúa ngư kia, anh sẽ không nhận làm người, cứu anh là Hạ Mộng Lộ, sinh hoạt cùng nhau là Hạ Mộng Lộ, vứt bỏ anh là Hạ Mộng Lộ, tìm anh về cũng là Hạ Mộng Lộ.

Một cô gái nhỏ bình thường, một cô gái có thể làm anh rung động, một cô gái làm anh có ý nghĩ muốn sống cả đời với nhau.

Bạn đang đọc truyện *Tiên Sinh Xã Hội Đen Ở Riêng Đi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 16: Anh Hải sẽ không chết

Thành phố F, bên trong bệnh viện, hai người yên tĩnh thủ hộ bên giường, một người đàn bà khoảng sáu mươi tuổi, tóc trắng xoá, mang đầy vàng bạc, mặt đầy nếp gấp và vết nám, có thể biết, cho dù khi còn trẻ, cũng vô cùng xấu, mà bên người bà là một người đàn ông có số tuổi tương tự, nhưng càng già càng dẻo dai, mày rậm, tóc xám trắng không che giấu được bề ngoài xuất chúng, ngũ quan rõ nét, cũng biết khi xưa là một người đẹp trai tài giỏi, tuy bề ngoài hai người không hợp với nhau nhưng cũng có một đoạn giai thoại.

Khúc Dị thấy vợ mình tiều tụy, liền cởi áo khoác đi vòng qua sau người nhẹ nhàng đắp lên, an ủi: "Không phải nói đã vượt qua giai đoạn nguy hiểm sao? Em cũng đừng quá đau lòng!"

"Anh xem con, người mang dưỡng khí, giống như đã không còn hô hấp, một dạng như lúc nào cũng có thể ra đi, em còn chưa ôm được cháu, không muốn người đầu bạc tiền người đầu xanh, Khúc đại ca, nếu như Du nhi ra đi em nên làm thế nào bây giờ?" Nâng tay của con trai lên, đây là tâm can bảo bối của bà, ông trời sẽ không tàn nhẫn như vậy phải không?

"Không phải còn có anh sao?" Khúc Dị đau lòng đem vợ ôm ngang lên, sau đó đi ra khỏi phòng bệnh.

Trong hành lang, tám vị thanh niên tài tuấn cúi đầu yên lặng rơi lệ, không phải vì Khúc Tư Du, mà là. . . . .

"Như thế nào? Còn chưa tìm được Tiểu Hải sao?" Trình Thất đi ra từ phòng bệnh con dâu lo lắng nhìn đám người cùng nhau lớn lên với con trai bà hỏi.

Đông Phương Hoàng mím môi nức nở nói: "Chúng cháu đã tìm thấy ngày nay, đều lục tung cả Chiết Giang, sợ rằng thật. . . . . Thật. . . . . Roi xuống biển rồi!"

Trình Thất vội vàng lui về sau, nhào vào trong ngực chồng bà, lắc đầu nói: "Sẽ không, Tiểu Hải phúc lớn mạng lớn, năm đó lúc em ôm con bị người đánh như vậy còn chưa chết, sẽ không oa oa oa oa Lạc Viêm Hành Tiểu Hải không chết đúng không? Anh nói đi oa oa oa!" Xoay người bắt lấy bà với chồng mình điên cuồng lay động, bà không tin, không tin.

Lạc Viêm Hành đưa tay ôm lấy vợ mình, nhìn đám người Khâu Nguyên Phượng ra lệnh: "Trước đừng để lộ ra chuyện này, đặc biệt là tiểu thư bên kia, không nên nói cho nó biết, khi không xác định được, phong tỏa tin tức, A Hoàng!"

Cô gái ngựa đầu: "Dạ!"

"Con dẫn người tiếp tục đi tìm, sống phải thấy người chết phải thấy xác, Đỗ Vương cùng Đinh Trầm hai người các con trước xử lý chuyện trong bang, những người còn lại nghĩ biện pháp ổn định tình thế, Tiểu Hải thân chịu trọng thương, đến nay hôn mê bất tỉnh, ta tin tưởng các con có thể làm được!"

Tám người đồng thời gánh vác trách nhiệm nặng nề, gạt đầu lĩnh mệnh, sau đó nhanh chân cùng nhau đi ra, Nhạc Tử Tuyền thu lại vẻ mặt bi thương, vừa đi vừa cắn răng nói: "Tôi đã tra rõ, là Lam Băng bán đứng chúng ta, năm đó khi Hải ca lên đã nói Thanh bang cùng Lam bang đã tâm quá lớn, lại không tuân thủ kỷ luật, cho nên kéo bọn hắn vào danh sách đen của Long Hồ, nhưng cũng không chèn ép họ, bắt quá hai bang hội thấy đối phương thế lực đơn bạc, nên cố ý xâm chiếm lẫn nhau, rồi liên tục chèn ép, kết quả hai bang hợp lại thành một, thành lập bang Thanh Lam, Lam lão nhị cầm đầu, Lam lão đại đã sớm bị Hải ca cho vào ngục giam, Lam lão nhị then quá thành giận, sớm muốn giết Hải ca rửa sạch sỉ nhục trước kia, mà Lam Băng, chính là ‘ Tam gia ’ bang Thanh Lam Lam lão tam!"

"Thiệt hay giả? Nguyên Phượng, cô ta không phải người yêu cậu sao? Tôi nhớ được Valentine mấy tháng trước các người đã lên giường rồi mà, làm sao lại. . . . . ?" chân mày Đỗ Vương nheo lại chất vấn.

Lam Băng cùng bọn hắn vào sinh ra từ hơn mười năm, có thể xem là phụ tá thứ mười, giờ lại thành kẻ địch.

Khâu Nguyên Phượng chán chường thở dài: "Các cậu không ngờ, tôi liền có thể nghĩ đến sao?" Lam Băng chính là Lam lão tam, điều này sao có thể? Mấy tháng trước bọn họ còn thân mật dưới trăng, nhưng ngày kia cô ấy quả thật muốn giết anh, hôm nay còn chưa rõ Hải ca sống chết ra sao, tại sao có thể như vậy? Còn nhớ rõ lần đầu tiên thấy cô là ở trung học cơ sở, cô luôn lạnh lùng, nhàn nhạt, không cùng người khác thân cận, cô độc như vậy, nhưng không mất vẻ đơn thuần, thật ra thì từ khi nào cô ấy liền bắt đầu tìm cách báo thù chứ?

Mười một năm, che dấu đủ sâu.

"Các cậu cũng đừng hỏi hần nữa!" Đông Phương Hoàng liếc đoàn người một cái, Nguyên Phượng đã rất tự trách, aizz, có gì so với bị người yêu phản bội khổ sở hơn sao?

"Tôi cũng tin tưởng Hải ca còn sống, nhớ ngày kết bái anh ấy đã nói gì sao? Anh ấy nói xem như chỉ còn một hơi thở, bò cũng cố gắng bò, nếu như anh ấy chết rồi, sẽ báo mộng cho chúng ta, cả Long Hồ đều đang đợi anh ấy, chị dâu, cha mẹ anh ấy và các anh em trong bang cũng đang đợi anh ấy, làm sao có thể chết được?" Trí Viễn vỗ vỗ bả vai Khâu Nguyên Phượng, bày tỏ an ủi.

Mười người, không thể sinh cùng ngày cùng tháng cùng năm, nhưng nguyên sẽ chết cùng năm cùng tháng cùng ngày, bọn họ còn chưa chết, anh ấy liền không thể chết được!

Đi đến nơi không có người sau, Khâu Nguyên Phượng móc chiếc nhẫn cầu hôn trong ngực ra, cười nhạt một tiếng, hung hăng ném đi, Lam Băng, từ nay về sau, chúng ta sẽ không đợi trời chung, cô tốt nhất cầu nguyện Hải ca không có việc gì, nếu không nhất định sẽ để cô chôn theo!

"Đừng!"

Trong phòng bệnh, thân thể mảnh mai ngời liệt trên mặt đất, nâng tay trái lên, nhìn chiếc nhẫn kim cương trên tay khăn khăn nói: "Lạc Vân Hải, anh là tên lừa gạt, anh cho rằng như vậy em sẽ bỏ qua cho anh sao? Anh cho rằng anh có thể nhắm mắt sao? Em cho anh biết, không có cửa đâu, em sẽ không để anh nhắm mắt, một ngày em không sung sướng, anh liền một ngày đừng mơ tưởng nhắm mắt, đời này em đều muốn anh mang đầy tội ác, là anh phá hủy cuộc đời em!"

Khô sở cảm lấy nhật ký, chẳng lẽ giữa chúng ta chỉ còn lưu lại những hồi ức này sao? Làm sao anh có thể ích kỷ như vậy? Hay là trong lòng anh, một đời một thế chi là ngăn ngừa như thế? Đã từng nhiều người hâm mộ em như vậy, có gia thế hiển hách, bạn trai hoàn mỹ nhất trên đời, nhưng bây giờ trở thành người đáng buồn nhất.

Đã từng trong thế giới của em đều là màu trắng đen, là anh đã vẽ lên nhiều sắc thái, hôm nay anh ngay cả một màu trắng cũng không chịu lưu cho em, chỉ còn một màu tối đen như mực, làm sao anh có thể ác tâm như vậy? Tại sao có thể. . . . . Nhìn những ghi chép từng ly từng tý, sau đó gỡ bút ra hướng cổ tay hung hăng đâm xuống, cảm thụ được máu chảy, cô cũng rất muốn đi cùng anh, nhưng cô không thể, những người kia đã chịu không được đã kích nữa.

Một cái lại một cái, cho đến khi đầm đìa máu tươi mới thu lại, quả nhiên, có thể giảm bớt đau đớn trong lòng không ít, có lẽ có một ngày khi thương tích đầy người, ông trời liền trả anh lại cho cô.

Bến tàu núi Phổ Đà, hai bóng dáng đi xuyên qua đám người, chàng trai vạn lần không muốn đi, còn cô gái thì phấn khởi tung tăng.

"Nhanh lên một chút, sáng sớm chim non mới có còn trùng ấu, tôi cảnh cáo anh, đứng ở nơi này không được nhúc nhích, rồi giờ bảng hiệu lên, giờ mùng ưỡn ngực!" Tay nhỏ bé vỗ mạnh cái mông anh một cái, hôm nay không tin sẽ không dụ được khách.

Quả nhiên, người đàn ông vừa xuất hiện liền hấp dẫn không ít cô gái đến xem, xem đến đỏ mặt đỏ tai.

Lạc Vân Hải nghiêng đầu cắn răng nghiêng lợi mắng một câu rồi mới quay lại cười với những du khách, coi anh là cái gì? Ngưu Lang* sao?

*Ngưu Lang: trai bao

Bạn đang đọc truyện *Tiên Sinh Xã Hội Đen Ở Riêng Đi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 17: Du sơn ngoạn thủy

Quả thật như thế, cô đặc biệt bảo người ta làm tóc anh bóng lên như diễn viên, cho anh mặc chiếc áo đen T shirt bó sát cơ thể, bắp thịt như ả như hiện, quần jean ôm, giày thể thao, cộng thêm vóc dáng 1m88, tuyệt không thua kém người mẫu quốc tế, thậm chí ngay cả đàn ông đều bị anh hấp dẫn, cô gái đáng chết, vì tiền cái gì cũng bán được.

"Khách sạn Bồng Lai, đây là lựa chọn tốt nhất của mọi người, giá ba trăm đồng thôi! Các anh các vị tiểu thư, có xem Tây Du kí chưa? Biết Từ Trú Lâm không? Đúng vậy, khách sạn Bồng Lai của chúng tôi cách Từ Trú Lâm trong truyền thuyết khoảng một trăm mét thôi, phong cảnh đẹp, còn được trai đẹp phục vụ, có phải rất hấp dẫn không? Vậy hãy ghi danh nhanh nào!" Hạ Mộng Lộ mừng rỡ giờ bảng hiệu lên, Wey, thật là đông quá, không ngờ A Hải có sức quyến rũ như vậy.....diendanlequydon.com

"Có thật anh đẹp trai này sẽ phục vụ chúng tôi không?"

"Có thể dẫn chúng tôi đi thăm quan núi Phở Đà sao?"

"Nghe nói thức ăn nơi này rất đặc có thật vậy không?"

Nhiều câu hỏi liên tiếp khiến Mộng Lộ nở hoa: "Tuyệt đối tự mình phục vụ, chỉ cần các người muốn, thì có thể ăn cơm với nhau, các người có thể yên tâm, chỉ cần là du khách trong khách sạn chúng tôi, chỉ tốn năm trăm đồng, bảo đảm mang các người đi khắp núi Phở Đà, bao toàn bộ hành trình, về phần ăn cơm nha, một người sáu chục đồng, tám món mặn hai món canh, muốn ăn cái gì cũng được!" diendanlequydon.com

"Oa, tốt như vậy? Tôi muốn hai gian phòng một người!"

"Tôi muốn phòng nhìn ra biển!"

"Người của tôi tương đối nhiều, nên cho tôi ba gian phòng!"

Mẹ kiếp, chỉ mới mười phút? Những gian phòng nhanh chóng đầy người, Hạ Mộng Lộ giật mình nhìn các du khách, còn mang theo ánh mắt ghen tị, phát tài rồi phát tài rồi, A Hải chính là trời cao phái tới cứu vớt cô, thấy hơn ba mươi khách ghi danh, phía sau còn nhiều người đứng xếp hàng, làm cô không khỏi ảo tưởng mọi người cảm một xấp Mao gia gia đập vào cô, hi hi, mông đẹp thành sự thật rồi, thu hồi tham lam, gật đầu liên tục: "Được được được, xem ra có thể tạo thành một đoàn đội rồi, mọi người theo tôi lên núi nào!"

"Anh đẹp trai cảm hành lý giúp tôi đi!"

"Anh đẹp trai có thể chụp hình chung không?"

Chụp ảnh chung? Đòi mất Hạ Mộng Lộ linh động, cố làm bộ dạng không sao ngăn mấy cô gái lại, nhíu mày nói: "Dĩ nhiên có thể, nhưng mà vị này là người mẫu Philippines do chúng tôi mời về nên không thể tùy tiện được, năm mươi đồng một lần!"

"Này. . . . ." Lạc Vân Hải đầu bốc lên vạch đen, cô gái này càng ngày càng quá đáng.

"Im cái miệng thú của anh lại, không muốn học kỹ thuật hả? Không muốn khôi phục nhớ hả? Tôi đây là đang giúp anh, hơn nữa nếu không kéo được khách, mẹ tôi sớm muộn gì cũng đuổi anh thôi!" Mộng Lộ uy hiếp nói, sau đó kiểm lại tiền mới nhận được, năm mươi, một trăm, một trăm năm mươi. . . . Oh My God, một ngàn năm trăm đồng. . . . .

Giờ trong mắt cô chỉ có tiền, còn anh thì bị mấy cô gái kéo qua bầy đủ loại tư thế, thậm chí có người vòng qua gáy anh, cả người như dán chặt trên người anh, hôn mặt, hôn tai. . . . . Đột nhiên có chút hối hận đi về với cô.

"Mẹ, khách tới rồi, ra ngoài tiếp khách nhanh lên!"

Mẹ Hạ đang cúi đầu oán trách sao không có khách, lập tức đề tìm lại, chuyện này. . . . . Sao nhiều người như vậy?

"Trời ạ, thật là đông!" Hạ Nguyệt Đình vừa chạy xuống vừa kêu lên rồi chạy lại chào mấy du khách, hôm nay là ngày mấy? Núi Phở Đà rất nhiều người sao?

"Mời vào bên trong mời vào bên trong, Mộng Lộ, nhanh dọn phòng cho khách thuê! A Hải, mau mời những người khách uống nước, Nguyệt Đình, mang khách đến phòng khách nghỉ ngơi đi!" Trăm năm mới thấy mẹ Hạ cười tươi như vậy, kéo Lạc Vân Hải giờ ngón tay cái lên: "Tôi biết đều là công lao của cậu, giỏi lắm!" diendanlequydon.com

Bà chân thành tán dương làm Lạc Vân Hải cảm thấy rất tự hào, tất cả đều đáng giá, sau đó nhanh chóng pha trà rót ra ly dâng lên: "Mời uống trà!"

Đám đàn ông hung ác nhìn anh chăm chăm như kẻ địch, đem mặt bạn gái mình quay lại, có gì tốt mà nhìn chứ? Không phải cũng chỉ hai lỗ mũi hai con mắt sao?

Mấy cô gái hận không thể xé rách quần áo trên người anh, không biết cái chỗ kia của anh có xuất sắc không. . . . .

Từ trước tới nay đây là lần đầu khách sạn Bồng Lai đầy khách như vậy, ba người phụ nữ mừng rỡ, dốc hết sức chiêu đãi tí mĩ, ba Hạ cũng cảm thực đơn tiến lên tự đề cử mình: "Tôi là chú A Hải, quán cơm tôi nằm ở dưới kia cách đây năm mươi mét, quán hải sản họ Hạ, đây là thực đơn, ngoài ra có khuyến mãi nữa, hoan nghênh các người ghé qua!"

"Người này muốn đoạt mối làm ăn của tôi, thật là không đề cho. . . . ."

Mất thấy bà muốn đuổi người đi, Lạc Vân Hải nhanh chóng kéo tay bà lại, rì tai nói: "Dì, thôi đi, chú kiếm tiền không phải là suy nghĩ cho con các người sao? Hơn nữa người xem chú rất vui mừng!" diendanlequydon.com

Từ Thúy Hoa kiềm lại tính khí, liếc anh một cái: "Hiện tại liền bắt đầu chân ngoài dài hơn chân trong rồi hả ? Đừng quên cậu là người nhà ai, thôi, hôm nay bỏ qua ông ta, nhìn đến ông ta liền tức!" Vỗ vỗ tạp dề, đi vào phòng bếp.

Lạc Vân Hải thờ phào nhẹ nhõm, thấy Hạ Mộng Lộ đang nhìn anh giờ ngón tay cái lên, liền cười một tiếng, tiếp tục dâng trà cho khách, vui vẻ cũng bị lấy sao.

"Các người nhất định phải thuê tôi làm hướng dẫn viên du lịch sao?"

Đối mặt với khoảng một trăm vị khách, Hạ Mộng Lộ đưa tay chỉ đầu mũi của mình, thấy họ đều gật đầu, tay nhỏ bé bấm mạnh đốt ngón tay một cái, sau đưa ra năm ngón tay nói: "Như vậy đi, một người năm mươi đồng, như thế nào?" diendanlequydon.com

‘ Bóp bóp bóp! ’

Một trăm tờ tiền đập trên mặt bàn, cô gái nào đó nhanh chóng lấy tay đề lại, sau đó chau chau mày tỏ ý xin lỗi: "Các người chờ tôi đi thay quần áo đã! A Hải, tìm một trăm sợi tơ vàng cột vào tay những vị khách đi!" Mẹ ơi, ra cửa đập cút chó, đi vào phòng mình lấy ra hộp bảo bối, những thứ này mẹ không có quyền lợi chiếm lấy, năm ngàn bốn cộng thêm tiền chụp ảnh với A Hải một ngàn năm, sáu ngàn chín, theo tốc độ này, không đến một năm, mình có thể trở thành một thiết kế sư nổi tiếng rồi. diendanlequydon.com

Đội mũ lưỡi trai lên, đem áo khoác cột vào bên hông, giờ là cờ nhỏ màu vàng lên: "Lên đường, trạm thứ nhất, Từ Trúc Lâm, những đứa nhỏ cùng tôi đi phía trước, các cô gái đi ở giữa, đàn ông đi sau cùng, GOGOGO!"

"Cô thật đúng cái gì cũng làm!" Hai tay Lạc Vân Hải nhét vào túi chế nhạo, tiểu gia hóa này, cũng không phải là vô dụng.

"Nói nhảm, không cần đến mấy năm, anh cũng sẽ như vậy thôi!" Thôi đi, không phải là làm hướng dẫn viên du lịch sao? Cũng không phải là chưa làm qua, thấy anh thánh thoi, liếc một cái, cười cầm lấy toàn bộ nhang trong tay các du khách nói: "Sao có thể để các người cầm những thứ này? Yên tâm, đây là vệ sĩ chuyên dụng của chúng tôi, mạnh như trâu, không muốn cầm có thể đưa cho anh ta!"

Lạc Vân Hải đầu bốc lên vạch đen, cái gì vệ sĩ, người mẫu quốc tế Philippines, một cô cũng nghĩ ra, tên lừa gạt.

"Tốt như vậy, vậy được, anh đẹp trai, liền làm phiền anh!"

Các cô gái liền mang đồ nhét vào ngực anh.

"Các người chờ một chút!" Mẹ Hạ xách theo một rương nước suối, phát từng chai một: "Nước ở trên đó rất đắt, những thứ này coi như khách sạn chúng tôi tặng, chúc các người đi chơi vui vẻ!" Nhiệt tình ban phát cho mỗi du khách.

Hạ Nguyệt Đình xách một sọt dưa chuột lên, bác nói rồi, những người này hơn phân nửa vì A Hải tới, tuyệt không thể để cho A Hải mất thể diện, thấy mọi người không hiểu nhìn cô, liền nhún vai cười cười: "Rất nhanh các người sẽ biết!"

Tất cả sẵn sàng, toàn thể lên đường.

Hạ Mộng Lộ giờ cái loa lên vừa đi vừa giăng giải: "Bởi vì cảnh đẹp rất nhiều, cho nên xin đoàn người giữ vững thể lực, bên này không có xe cáp đưa

đón, núi Phở Đà tuy nhỏ, nhưng cùng núi Ngũ Đài, núi Nga Mi, núi Cửu Hoa rất nổi danh, là một trong bốn ngọn núi nổi danh về Phật giáo Trung Quốc, nhớ năm đó quân Nhật xâm lược Trung Quốc đi ngang qua nơi này cũng không dám lơ đãng, nên chọn lối khác. . . . ."

Bạn đang đọc truyện *Tiên Sinh Xã Hội Đen Ở Riêng Đi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 18: Cam kết với nhau

Mộng Lộ giới thiệu kĩ càng mà không hề than vãn, làm Lạc Vân Hải im lặng lắng nghe, vẫn là lần đầu thấy cô lấy tiền sau mà thật xử lý chuyện như vậy, thậm chí ngay cả những lữ khách khác cũng cùng nhau đi tới chỗ cô, không tới chốc lát, đoàn người trăm người thành hai trăm người, một đường cứ như vậy đi tới, có lẽ cô vui vẻ cũng lây sang đoàn người, cô cười, đoàn người cũng sẽ cười theo, cô đau thương, tất cả đều vận lòng mảy, thật ra thì cô đối với anh mà nói không đến mức hư hỏng, cô là một cô gái nỗ lực theo đuổi mơ ước.

"Cô mang theo nhiều dưa chuột để làm gì?" Đến giờ anh cũng không hiểu được.

Hạ Nguyệt Đình đang nhắn tin với về mặt nặng nề, nghe vậy lập tức ngửa đầu, lấy điện thoại di động cất nhanh, về mặt thần bí như có bí mật không thể nói cho ai biết, cười khan nói: "Cái này, một hồi anh sẽ biết!" diendanlequydon.com

"Cô ở đây nhắn tin gì vậy?" Lạc Vân Hải thấy cô có chút khác thường, về mặt như muốn trốn tránh.

Quả nhiên, Nguyệt Đình lập tức bỏ nó vào: "Không cần anh lo!" Giật tái mặt đuổi theo Hạ Mộng Lộ.

Anh mím môi, không cần anh trông nom, Đúng vậy, anh có quan hệ gì với Hạ gia chứ? Tại sao phải xen vào việc của người khác? Nhưng kể lúc được thu nhận vào nhà, anh cảm thấy quản lý Hạ gia là chuyện đương nhiên, có lẽ buổi tối anh đi tìm Hạ Mộng Lộ thương lượng một chút. diendanlequydon.com

"Dưa chuột, năm đồng một trái!"

"Bán dưa chuột đây, năm đồng một trái!"

Đi được khoảng hai canh giờ, dọc đường đi đến Quan Âm Nam Hải, có vô số người đeo cái sọt lớn bán dưa và trái cây, các du khách cũng mệt lả, bọn nhỏ thì ríu rít muốn đi giành, Hạ Nguyệt Đình lập tức lấy ra một trái dưa qua: "Các du khách khách sạn Bồng Lai, bà chủ nói rồi, cảm ơn các người đã chọn khách sạn chúng tôi, biết các người chắc chắn sẽ mua, cho nên sớm bảo tôi chuẩn bị tốt, muốn ăn thì trực tiếp lại đây lấy, không lấy tiền đâu!"

"Có thật không?" Bọn nhỏ hưng phấn bừng bừng tiến lên cướp đoạt.

Những người lớn không dám tin nhìn Hạ Nguyệt Đình, thì ra là cô mang nhiều dưa chuột là vì không để cho bọn họ uống tiền, phục vụ như thế, dù là tốn nhiều tiền hơn nữa họ cũng cam tâm tình nguyện, rất nhiều du khách hài lòng nhét tiền bo cho cô: "Cô mệt rồi, không ngờ lần đi này có nhiều chuyện ngạc nhiên như vậy, chúng tôi rất vui về!"

Hạ Mộng Lộ kéo Lạc Vân Hải qua tự hào nhướn mày: "Như thế nào? Khách sạn chúng ta không có đen như anh nghĩ chứ?"

"Tạm được, nếu như là tôi, cũng sẽ lựa chọn khách sạn các người!" Anh khó khi tán dương, đi bộ vài tiếng, mà mọi người vẫn là một khuôn mặt tươi cười nhẹ nhàng, cái này chứng minh năng lực kia rồi. diendanlequydon.com

"Đoàn người mau cùng nhau đi lên, trước mặt chính là Quan Âm nương nương núi Phở Đà rồi, đây là tượng Quan Âm lớn nhất thế giới, nếu thành tâm cầu nguyện, nhất định có thể thành sự thật, dĩ nhiên, hi vọng mọi người rút ra từ câu chuyện ông lão đánh cá và con cá vàng, đừng quá tham lam. . . . ."

"Oa!"

"Thật to, thật là cao!"

Ngửa đầu nhìn lại, dọc đường đi lên ngọn núi, rừng cây xanh um, không khí tươi mát, sóng biển phơi phới, người thì tập nập, tượng kim đồng Quan Âm đứng sừng sững trên ngọn núi cao nhất cho dù dãi gió dầm mưa, mưa dập gió vùi, thì vẫn đứng yên trên đỉnh, vĩnh viễn không ngã, và kề bên tượng kim đồng là vị Phật đang ngồi với dáng tay trái cầm kinh Phật, tay phải ấn vô úy*, trông rất hiền lành và thần kì, thể hiện Quan Thế Âm Bồ Tát "Con mắt tình tường xem chúng sanh, lời thề sâu như biển hướng tới bản thân".

* tay mặt với các ngón tay duỗi ra chỉ về phía trước, ngang tầm vai. Đây là ấn quyết mà Phật Thích Ca sử dụng ngay sau khi đắc đạo. Phật Bất Không Thành Tựu (sa. amoghasiddhi) cũng hay được trình bày với ấn này

Trong nháy mắt chung quanh đã không còn ồn ào, đứng dưới chân Quan Âm, Lạc Vân Hải không chớp mắt ngắm nhìn tượng Phật, tránh đi chòm sáng

chối mắt, chống lại ánh mắt mỉm cười, nhất thời trong đầu thoáng qua đoạn hình ảnh, có một người cầm súng máy trong tay, chiến đấu trong biển máu, một tay người đó nắm chặt quả đấm, làm cổ người đàn ông khác vỡ vụn, nhưng mặt người đó không chút thay đổi, khí phách lộ ra ngoài, tuyết tinh lãnh khốc, trên mặt người kia không một tia thương hại, ảm áp, lạnh lùng như vậy, giống như Atula thích giết chóc thành tánh, người đó cùng anh có khuôn mặt giống nhau y đúc, trong nháy mắt, cả kho hàng máu chảy thành sông. . . . .

"Ừm!" Vận lòng mày nhanh chóng cúi đầu, đó là anh sao? Không thể nào, không phải anh, lần nữa quật cường ngửa đầu lên.

‘ Nếu Lam lão đại không chịu cúi đầu quy thuận, thì để cho hắn tự sinh tự diệt, tôi tin tưởng không bao lâu, hắn sẽ bị găm đến không còn hài cốt! ’

Trong giọng nói lộ ra sự tàn nhẫn, khoe miệng nâng lên nụ cười khát máu, giống như Lam lão đại đó chết với anh mà nói không quan trọng, đây chính là trí nhớ trước kia của anh sao? Không tự chủ đi theo bậc thang từng bước từng bước bước lên, dường như muốn chứng minh cái gì.

‘ Họ Lạc , người muốn đem chúng ta đuổi tận giết tuyệt, ba mươi năm, cho các người theo bên người, các người không sợ gặp báo ứng sao? ’

‘ Ha ha, báo ứng? Ông cảm thấy tôi sẽ tin tưởng báo ứng sao? Lam lão đại, ba ngày, tôi nhất định sẽ làm ông vào tù! ’

"A Hải, anh làm gì đấy, A Hải. . . . ." Hạ Mộng Lộ thấy đối phương không trả lời, đáng chết, anh ta cho là anh ta tới chơi phải không? Đem các du khách giao cho Hạ Nguyệt Đình, liền chạy theo anh.

Khi leo lên được ngọn núi cao nhất, Lạc Vân Hải bắt mắt nhìn về phía mặt tượng Phật, anh không phải người kia, những thứ này đều là Quan Âm áp đặt ảo ảnh cho anh, nhưng không biết tại sao tâm anh như bị ai néo, không thờ nổi, nhưng vẫn không chịu buông tha, anh thật muốn xem nó còn có thể cho anh bao nhiêu hình ảnh đáng sợ.

"A Hải?" Hạ Mộng Lộ thấy anh mồ hôi đầm đìa, sắc mặt trắng bệch, lo lắng hỏi: "Có phải nhớ được chuyện trước kia không?" Nhớ lại sao? Vậy có phải đại biểu anh ta sẽ phải rời khỏi đây sao? Rõ ràng trước đây không lâu còn nghĩ đem anh ta vứt bỏ, vì sao giờ phút này trong lòng bất an như vậy? Tại sao lo lắng chứ? diendanlequydon.com

Lạc Vân Hải nắm hai quả đấm, anh không phải ác ma, anh là A Hải, anh không phải ác ma giết người, tại sao trong đầu xuất hiện những đoạn ngắn như vậy? Tại sao? Giết người là phạm pháp, nhưng anh lại giết nhiều người như vậy, lắm lắm nói: "Tôi không có giết người!" Lại nhìn Hạ Mộng Lộ, giải thích nói: "Tôi không có giết người!"

Hạ Mộng Lộ nuốt nước miếng, sau gật đầu nói: "Tôi tin tưởng anh, A Hải, có phải anh nhớ tới cái gì đáng sợ không? Nếu là đáng sợ, thì không cần phải suy nghĩ? Anh xem anh, chảy nhiều mồ hôi như vậy, đừng nghĩ nữa!" Vội vàng lau hết mồ hôi trên trán anh.

Đột nhiên, anh đưa tay đem cô ôm vào trong ngực, tay siết mạnh lại, rung giọng nói: "Tôi thấy một người có dáng dấp giống tôi, giết thật nhiều người, Hạ Mộng Lộ, nếu quả thật tôi giết người thì làm sao đây?" Sẽ bị bắn chết sao?

Mộng Lộ nghe vậy tim gan run sợ, có lẽ A Hải thật sự là sát thủ xã hội đen, nợ máu thật mệt mỏi, không chỉ là tội phạm truy nã, làm sao bây giờ? Nhận thấy anh giống như bị ác quỷ ám, khẽ lay động, coi như như vậy thì như thế nào? A Hải là A Hải, ác ma giết người là ác ma giết người, gương mặt cười ôm lấy anh, an ủi: "Trong lòng tôi, anh chỉ là A Hải, chỉ đơn giản như vậy!"

Lạc Vân Hải khẽ kéo ra khoảng cách, đưa tay vuốt những sợi tóc tung bay của cô, khẽ sở nói: "Nếu người đó là tôi, cô không sợ sao?"

"Tôi không sợ, bởi vì A Hải nói qua, vĩnh viễn không làm thương tổn tôi, nhưng nếu tương lai anh nghĩ, cảm thấy những tháng ngày đó không dễ chịu, tôi sẽ thay anh giữ bí mật, có câu nói là con hư biết nghĩ lại quý hơn vàng, chỉ cần anh thành tâm sửa đổi, tôi sẽ vĩnh viễn bảo vệ anh!" Sợ, cô sớm sợ qua, vào giờ phút này lại cảm thấy không sao cả, A Hải là một người tốt.

Lời nói này khiến lòng anh lần nữa rung động, bảo vệ anh, cô còn nói bảo vệ anh: "Hạ Mộng Lộ, đột nhiên tôi không muốn nhớ lại trước kia, đây chính là ngay trước mặt Bô Tát, cô không thể nói dối!"

"Vậy anh cũng không thể nói dối, không tổn thương tôi và người nhà!"

"Ừm!"

Hai người nhìn nhau cười, sau đó tiếp tục ôm nhau, từ xa nhìn lại, ở trước mặt tượng Phật cao vút, hai người thật nhỏ bé, nhưng không cách nào coi thường.

Bạn đang đọc truyện *Tiên Sinh Xã Hội Đen Ở Riêng Đi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 19: Muốn biết thì đi theo tôi

"Các người mau nhìn, này, tiểu nha đầu, người đàn ông kia là bạn trai của chị cô sao?"

"Thật hâm mộ, hình dáng chị cô cũng rất xinh đẹp, đúng là trai tài gái sắc ha!"

"Cảm giác có Bò Tát phù hộ tình yêu thật tốt!"

Các cô gái kéo Hạ Nguyệt Đình qua dò thăm tin tức, họ không còn ôm ảo tưởng gì với anh nữa, làm trong lòng bạn trai các cô trong nháy mắt thoải mái, đột nhiên cảm thấy lựa chọn khách sạn này không tồi, phục vụ tốt, giá tiền phải chăng, lại nhiệt tình với khách.

Hạ Nguyệt Đình đầu tiên là nhìn về phía một người đàn ông mà cô chưa bao giờ nói chuyện, cô phát hiện từ lúc bắt đầu người đàn ông kia hỏi cô rất nhiều vấn đề, như là khách sạn các người có gì đặc sắc, hoặc là so sánh các khách sạn với nhau, điện thoại đi động chụp không ngừng, có thể nhìn ra được người này đến đây là ghi chép tìm hiểu du lịch nơi này, nếu hài lòng, nhất định sẽ có nhiều khách đến đây, nhưng cô không có nhiều mưu mô như chị Mộng Lộ, phải làm thế nào mới có thể làm cho người nọ thật hài lòng, đi đến núi Phở Đà liền quyết định ở khách sạn Bồng Lai đây?

Cô đột nhiên nảy ra một ý, rồi tự tiện làm chủ cười gật đầu: "Đúng vậy, bọn họ giống như có chút mập mờ, đúng rồi, bà chủ nói cảm ơn các người đã ở khách sạn Bồng Lai, cho nên từ hôm nay vào buổi tối khách sạn chúng tôi quyết định sẽ tổ chức tiệc trong sân, một người chỉ ba mươi đồng, là có thể tham gia!" Bác a, bác cũng đừng trách con, một người ba mươi đồng, giá này chắc được đi?

"Rẽ như vậy? Được đó!"

"Ừ, có chương trình nữa!" Mộng Lộ siết chặt cánh tay nhỏ bé, thật ra thì mình rất có thiên phú làm ăn nha, ít nhất cũng không lỗ vốn.

Ban đêm, người một nhà ngồi trong sân thương lượng đối sách, Hạ Mộng Lộ ôm chầm bả vai Hạ Nguyệt Đình giáo dục: "Nguyệt Đình, chuyện như vậy về sau tốt nhất hãy thương lượng trước, không chừng chúng ta có thể nghĩ cách hay hơn!"

Lạc Vân Hải lắc đầu: "Nếu như người nọ thật là đến đây tìm hiểu du lịch, tôi cảm thấy có thể làm một hoạt động nho nhỏ, các người nghĩ, hẳn viết tắt nhiên có lý do của hắn, người này ra ngoài du ngoạn chắc quen biết nhiều người có tiền ở trên mạng, coi như là một loại quảng cáo miễn phí, các người có cảm thấy nếu mở tiệc có phải rất nhảm chán hay không? Có lẽ chúng ta nên làm những hoạt động độc đáo để thu hút khách!"

"Độc đáo? Phải làm gì mới độc đáo chứ?" Hạ Mộng Lộ dùng lực quạt cây quạt, tiếc kiệm lời, như vậy nếu lần sau du khách đến cũng muốn làm như vậy, chẳng phải sẽ lỗ lớn sao?

"Làm như vậy sẽ không phô trương lãng phí, lại làm cho bọn họ vui vẻ, đi ra ngoài chơi, đương nhiên là vui vẻ rồi!"

Ba Hạ xoa xoa đôi tay, gật đầu đồng ý: "A Hải nói không sai, vui vẻ quan trọng nhất, vấn đề là trời nóng quá, cậu vui vẻ khi ra ngoài nắng làm cá nướng sao? Rồi còn phải lo làm phiền đến những người xung quanh!"

Lạc Vân Hải rơi vào trầm tư, độc đáo, nhưng không bị lỗ, con người đột nhiên sáng lên: "Tập hợp đoàn người đến bờ cát du ngoạn tập thể như thế nào? Hai giờ, buổi tối ra ngoài bơi lội, chơi một trò chơi nhỏ trên bờ cát, như vậy sẽ không quấy rầy ai, ngày mai chúng ta đi cửa hàng nhà họ Thẩm mua một trăm vòng bơi, và đồ bơi, mỗi món trừ tiền vốn, chỉ lấy mười đồng, cho mười vòng bơi mười đồng một cái?"

‘ Bốp! ’

Hạ Mộng Lộ đột nhiên vỗ tay ra tiếng: "Tôi thế nào không nghĩ đến chứ? Những người bán rong trên bờ cát đều là quỷ hút máu đầu thai, nếu như chúng ta lấy giá rẻ. . . . . Ai nha A Hải, anh cái người này đầu óc không thông minh không ngờ thật là có tài mà không được trọng dụng, tôi cảm thấy phương án này có thể thực hiện được!" Lại phát hiện một con đường phát tài rồi.

"Bốp bốp bốp!" Ba Hạ lập tức vỗ tay ủng hộ, tính trẻ con không bỏ được huyết sát: "Không tệ không tệ, chờ đoàn người chơi mệt rồi quay lại, tôi sẽ tự thân làm buổi tối cho bọn họ, ngày mai A Hải, Mộng Lộ, Nguyệt Đình ba người các con đi mua đồ, đồ tắm các con đến chỗ Nhị bá mua, hẳn không dám đòi giá cao đâu!"

"Còn có nhang, hôm nay chính tôi thấy người ta bán nhang ở trên đó rất đắt, chúng ta mua mười đồng một bó, rồi bán cho họ hai mươi đồng, như thế sẽ kiếm được bội tiền!" Lạc Vân Hải tiếp tục bổ sung, tuy nói không kiếm được bao nhiêu, nhưng sẽ thuận tiện cho du khách hơn, lại không làm người ta cảm thấy thua thiệt, dĩ nhiên, chủ yếu nhất là kiếm tiền, nhưng nếu hai nhà chịu hợp tác, khi du khách ở lại nơi này, đến chỗ chú ăn cơm sẽ hơn một chút, có lẽ sẽ tốt hơn.

Chỉ tiếc đến nay đi vẫn không chịu chú ý, nhưng mà anh tin tưởng không bao lâu, hai người này sẽ ở cùng một mái nhà, chỉ cần dùng đúng phương thức, không tin sẽ không được.

Hạ Nguyệt Đình hưng phấn liền đứng lên nói: "Vậy con đi ngủ trước đây!"

"Con bé này, gần đây làm sao vậy?" Mẹ Hạ kỳ quái oán trách: "Thật mất hứng!"

Nguyệt Đình cắn môi dưới, đi vào phòng mà không dám quay đầu lại, sao mà dám nói đây? Làm thế nào bây giờ? Bác biết nhất định sẽ đánh chết cô, chuyện mất mặt như vậy sao cô nói được chứ, chán chường cởi quần áo đi vào phòng tắm, chẳng lẽ trực tiếp nói cho bọn họ biết cô với Cố Văn Nam đang ở cùng một chỗ? Thậm chí còn bị người chơi đùa? Hạ gia nhìn như rất dễ, kì thực là một gia đình bảo thủ, cộng thêm cái đảo nhỏ bé, lời người đáng sợ, về sau cô thế nào lập gia đình đây?

Rốt cuộc cô nên làm sao đây? Cha mẹ, con gái nên làm cái gì bây giờ? Lần đầu tiên hy vọng bác là mẹ cô đến đường nào, như vậy cô mới có niềm tin tuyệt đối bác sẽ làm hết khả năng để giúp cô, coi như bị đánh nửa sống nửa chết cũng không sao, cô sợ là sợ bọn họ sẽ không quan tâm đến cô, loại cảm giác đó, làm cô không thể nào tiếp thu được .

Đột nhiên phát hiện thật ra là mình không có gì cả.

"Cô không quan tâm đến em cô sao?"

Mất thấy đoàn người đã rời đi, Hạ Mộng Lộ chuẩn bị đi tắm rồi ngủ, Lạc Vân Hải liền bắt mặn hỏi.

Hạ Mộng Lộ lập tức ngồi xuống lại, nhỏ giọng nói: "Anh cũng đừng ở trước mặt em ấy nói như vậy, sao tôi không quan tâm em ấy chứ? Tôi vẫn xem em ấy như em gái mình, nhưng ở tại trong lòng em ấy thủy chung không xem chúng tôi như người thân, cho nên em ấy không chịu nói chuyện gì, chúng tôi muốn đem em ấy làm người thân, nhưng em ấy luôn luôn như gần như xa, tôi cũng không biết rốt cuộc làm thế nào mới gọi là quan tâm em ấy, mẹ tôi nói rồi, đợi em ấy lớn hơn tí nữa, sẽ tìm cho em ấy một người chồng tốt, còn bây giờ thì duy trì tình trạng hiện tại!"

"Biểu hiện kỳ quái của em cô rất nhiều ngày rồi, cô cũng không đi hỏi đã xảy ra chuyện gì, điều này cũng gọi quan tâm sao?" Lạc Vân Hải cười nhạo nói.

"Tôi hỏi, em ấy lại không nói tôi biết làm thế nào?" Phiền chết rồi, gần đây nha đầu này đến cùng là đang làm cái gì? Trước kia ồn ào nhất chính là cô, kể từ A Hải đến. . . . . Trời, cô sẽ không phải là thích A Hải đi?

Lạc Vân Hải đầu bốc lên vạch đen, ánh mắt kinh ngạc của cô gái này làm anh bất đắc dĩ lắc đầu: "Muốn biết sao?"

"Tôi đương nhiên muốn biết!"

"Đi theo tôi!" Một tên con trai đứng dậy kéo tay của cô bé, rón ra rón rén lên vào phòng Hạ Nguyệt Đình, thấy người ở bên trong tắm, liền nhìn cái điện thoại ở trên giường, lặng lẽ cầm lên mở ra, phát hiện còn có một tin nhắn chưa phát ra ngoài .

‘ Em có thể xử lý chuyện phòng bếp giúp anh, cũng có thể sanh con dưỡng cái giúp anh, anh mệt mỏi, em có thể xoa vai đấm chân cho anh, anh đói bụng, em có thể nấu cơm cho anh ăn, anh không vui, có thể mắng em, đánh em cũng không sao, em không biết mình đã làm sai chuyện gì, ba năm, thật phải chia tay như vậy sao. . . . . ’

Hạ Mộng Lộ cơ hồ vừa nhìn thấy tin nhắn đó liền trừng mắt, đoạt lấy, cắn răng nói: "Hạ Nguyệt Đình đáng chết, muốn ở cùng với tên cặn bã sao!" Lật tới tin nhắn phía trên một cái, nhìn thấy hàng chữ to đùng, làm cô trực tiếp ngồi liệt trên mặt đất.

‘ Đêm qua quả thật rất vui vẻ, chỉ là về sau, chúng ta sẽ không còn quan hệ gì, cứ như vậy đi! ’

Run rẩy môi mong đợi nhìn về phía anh nói: "Cái này rốt cuộc là ý gì?" Hẳn không phải như cô nghĩ chứ? Thấy bộ dáng A Hải khó có thể mở miệng, lo lắng hỏi: "Anh là đàn ông, anh nói cho tôi biết, đây rốt cuộc là có ý tứ gì?"

Lạc Vân Hải vội ho một tiếng, quay đầu lúng túng nói: "Chính là ý cô nghĩ đó!"

"Tôi muốn chính là ý tứ kia?" Trong mắt nhất thời đầy tràn hơi nước, tiếp tục lật tin nhắn lên trên, đều là tin nhắn của người đàn ông kia, cái gì hối hận, cái gì muốn tiếp tục cùng Nguyệt Đình ở chung một chỗ, cái gì muốn có toàn bộ em ấy, cuối cùng là hẹn gặp nhau ở bến tàu, tên khốn kiếp này, còn muốn đánh đã chiến nữa sao, nghĩ vậy cô liền đứng dậy nhắc chân đạp cửa kiếng: "Hạ Nguyệt Đình, em ra đây cho chị, em nói cho chị biết, chuyện này rốt cuộc là như thế nào?"

Trong phòng tắm, Nguyệt Đình tóm chặt khăn tắm, lắc đầu kêu gào nói: "Không cần chị lo!"

Bạn đang đọc truyện *Tiên Sinh Xã Hội Đen Ở Riêng Đi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 20: Ra tay đánh người

"Em cũng biết sợ sao? À? Không dám ra ngoài gặp người sao? Chị đã nói với em, Cố Vân Nam không phải đồ tốt, em xem hán, ngồi không đứng tướng ngồi, đứng không đứng tướng đứng, nhìn như một tên du côn, làm một quán ăn phải đóng cửa mấy lần, nếu không phải là cha hán chống cho hán, thì đã sớm làm ăn xin đi, cả ngày ở đây quỵến rũ con gái, làm sao em có thể ở cùng với hán? Ba năm, con mẹ nó trước kia em bị đánh chưa đủ sao? Còn nhớ rõ lúc ấy là bị ai làm cho vào bệnh viện? Em nói đi, em nói cho chị!" Hung hăng lau đi nước mắt, dùng sức lôi kéo cửa, nhưng đối phương cũng không phải ngồi không, kéo thế nào cũng không ra, cuối cùng không lựa lời nói mắng: "Con mẹ nó em chính là bị coi thường, Hạ Nguyệt Đình, sớm biết em là người như vậy, nhà chúng tôi nói gì cũng sẽ không chứa chấp em, có bản lĩnh em đợi mãi đi. ...."

Lạc Vân Hải nằng thảm một câu, mạnh mẽ che miệng cô lại, nhỏ giọng mắng: "Đầu cô bị kẹp cửa rồi hả? Lúc này em cô cần chính là an ủi, mà không

phải chùi rửa!"

Quả nhiên, Hạ Nguyệt Đình buông lỏng tay ra, như chịu đựng cái gì ngời xỏm xuống, khăn khăn nói: "Đúng vậy, em chính là đê tiện, vậy thì thế nào? Chị cho rằng em rất muốn đợi ở chỗ này sao oa oa oa này hơn mười năm em đi theo làm việc, có oán trách qua sao oa oa oa chị cho rằng em không muốn tiếp tục đi học sao? Nếu không phải là các người nói gì anh họ còn chưa cưới vợ, em sẽ nghỉ học sao? Oa oa oa chị hiểu được cảm giác ăn nhờ ở đậu sao? Em chỉ muốn có một nhà chân chính thuộc về mình, mọi chuyện có thể do em quyết định, này cũng có lỗi sao?" Hạ Mộng Lộ đáng ghét, cư nhiên mắng cô đê tiện, Hạ Mộng Lộ đáng hận, tại sao có thể nói cô như vậy?

Hạ Mộng Lộ đưa tay che miệng lại nghẹn ngào ngồi xuống: "Chị cho là em giống như chị, không nghĩ đi học..... Em cảm giác chúng tôi đang hại em.... Cho là chúng tôi không coi em là người nhà, chỉ xem em là người làm miễn phí, Nguyệt Đình, em cũng quá không có lương tâm oa oa oa mẹ vì em thao tâm, bà ấy chính là sợ em có cảm giác này, chúng tôi cũng hi vọng em có thể buông ra, đem mình làm người trong nhà!"

"Oa oa oa em nên làm thế nào bây giờ? Chị nói cho em biết, nên làm cái gì đi? Chính bản thân anh ấy nói muốn kết hôn cùng em, nhưng hiện tại lại cùng người phụ nữ khác qua lại với nhau!" Ai tôi nói cho cô biết, con đường sau này nên đi như thế nào?

Lạc Vân Hải day day thái dương, bên tai tất cả đều là tiếng than vãn của hai cô gái, kéo Hạ Mộng Lộ về phía sau nói: "Tim hần đi, Nguyệt Đình, cô mau chạy ra đây mặc quần áo tử tế!"

Hạ Mộng Lộ đưa tay đẩy ra: "Chi bằng anh? Tên kia không phải là người đứng đắn, cả ngày cùng nhóm bạn bè không tốt ở chung một chỗ, anh thật sự cho rằng hủ dọa ba người kia đi là rất lợi hại sao? Lúc trước Cố Vân Nam đem tất cả cảnh sát đánh cho vào bệnh viện đấy!"

"Cô cứ như vậy xem thường tôi? Đứng lên!" Đã bị bắt nạt, còn phải im hơi lặng tiếng sao? Anh vĩnh viễn không làm được, trong mắt hiện ra tia lạnh, cả người tràn đầy sát khí.

Mộng Lộ hoài nghi nhìn về anh, có lẽ cô nên tin tưởng anh, trong nhà chỉ có duy nhất một người đàn ông, hít hít lỗ mũi, gạt đầu nói: "Ừ, hôm nay phải cho hần ta biết kết quả của việc bắt nạt chúng ta, Nguyệt Đình, em lập tức ra ngoài cho chị, nếu dám vì hần nói chuyện, chị liền nói việc này cho cha mẹ!"

Hạ Nguyệt Đình lấy hết dũng khí, tìm ra một bộ quần áo mới mặc vào, việc đã đến nước này, cô quyết định không cần nhịn nữa, tốt nhất đánh chết, cô mới sẽ không đau lòng cái tên khốn kiếp này, dù sao cái tên khốn kiếp này cũng không cưới cô, càng không cam lòng bị lừa, lấy ra một bụng oán hận, về phần về sau như thế nào, sau này hãy nói, bây giờ cô phải tìm hần ta nói chuyện, nếu không trong lòng không bỏ được, có lẽ sau buổi tối hôm nay, tất cả sẽ tốt.

"Cầm cái này lên!"

Chuẩn bị sẵn sàng sau, Hạ Mộng Lộ đem một cây côn gỗ nhét vào tay anh, sớm đã muốn dạy dỗ tên lưu manh này rồi, chỉ cần người không chết, có thể làm gì thì làm, cô cũng không tin Cố Vân Nam dám kiện, nơi này bằng chứng như núi, chỉ cần hần còn muốn tiếp tục ở tại núi Phô Đà, muốn kết hôn sinh con, nhất định sẽ không đem chuyện làm lớn.

"Đến đây, mấy anh em ăn uống và ca hát cho đã đi! Các em phục vụ cho tốt, nếu không không trả tiền đấy!"

Bên trong phòng ăn nhà họ Cố, mười mấy người đàn ông ôm ấp các cô gái xinh đẹp uống rượu mua vui, tràn đầy hào khí, uống hết lại rót, cực kỳ vui vẻ.

Cố Vân Nam được cho là một người nổi bật nhất, nhất to mảy rậm, ngũ quan cân đối, vóc người to lớn cao ngạo, chọc cô gái trong lòng làm cô ta lộ vẻ thẹn thùng, sau đó nắm tay của đối phương lên cho vào trong vạt áo, dù qua mấy năm, loại đẹp trai này cực kỳ hiếm thấy.

Người đàn ông cũng không cũng không keo kiệt, trực tiếp mở áo ngực của cô gái, không e dè giầy xéo: "Đồ ** phóng đảng!" Hải hước cúi đầu hôn khóe môi cô gái.

‘ Rầm! ’

Nhóm người đang định nâng chén lên lần nữa thì cửa bị một cước mạnh mẽ đá văng ra, nhưng họ cũng không kinh hoàng, mà cười nhìn về phía cửa.

Hạ Mộng Lộ dẫn đầu vào phòng, không khí bên trong ngột ngạt mùi thuốc lá làm người ta nôn mửa, nhần mũi chán ghét trừng mắt về phía Cố Vân Nam: "Cố Vân Nam, anh thật quá đáng?" Cư nhiên tìm nhiều cô gái tới đây vui đùa như vậy, sẽ không sợ bị thiên lôi đánh sao? Dưới chân Bò Tát, há lại cho hần làm xằng làm bậy sao?

Cố Vân Nam cười nhạo một tiếng: "Tôi tưởng là ai chứ, thì ra là đại tiểu thư Hạ gia, thế nào? Là muốn bức hôn ông đây hay muốn cưỡng gả?" Đùa giỡn nhìn về Hạ Nguyệt Đình phía sau.

"Cố Vân Nam, cái người này một tên lương gạt!" Hạ Nguyệt Đình trừng mắt liếc nhìn người đàn ông còn đang ôm một cô gái trong lòng, không nói lời gì, tiến lên cầm một ly rượu lên hất vào người hần ta.

‘ Áo! ’

"A!"

Cô gái thét lên lui ra, Cố Vân Nam nhắm mắt đem rượu trên mặt lau khô, đứng dậy tát trên mặt Hạ Nguyệt Đình một cái, giận dữ hét: "Cũng không nhìn một chút mình là mặt hàng gì, cấp cho ông đây, ông đây còn ngại bản!" Mặt phượng lạnh lùng nheo lại, có thể thấy được con tức không nhỏ.

Hạ Nguyệt Đình che gương mặt nóng hừng hực, không dám tin nhìn về phía hắn ta: "Anh có ý tứ gì? À? Anh nói đi, anh có ý tứ gì?"

"Có ý tứ gì? Chính là không muốn nhặt giày rách, Hạ Nguyệt Đình, tôi rất bội phục kỹ năng diễn xuất của cô, thật, không biết bị bao nhiêu người đàn ông chơi đùa còn dám nói với ông đây là lần đầu tiên, thật cho rằng ông đây không biết gì sao? Lốp màng kia của cô đâu? Chạy đi đâu? Đừng nói với tôi cô trời sanh không có!" Khom lưng đập cái bàn một cước, đôi tay chống nạnh cổ găng hít sâu.

"Ha ha, thì ra là như vậy, thì ra là như vậy!" Không trách được lại đột nhiên đổi tính, lúc ấy trời tối, cô quả thật không chú ý tới mình có chảy máu không xem ra hôm nay nhay sông Hoàng Hà cũng rửa không sạch, dĩ nhiên, cô cũng không muốn rửa sạch cái gì, ít nhất hiện tại cô biết không phải cô có chỗ nào không bằng người ta, chỉ là lốp màng kia làm hắn đổi ý mà thôi, trên mặt đau nhói nói cho cô biết, thật ra thì như vậy rất tốt, chị họ nói không sai, loại này uống rượu say động một chút là ra tay đánh phụ nữ, người đàn ông như vậy không thích hợp với cô.

Cô không chịu nổi giày vò, một tát này làm cô tỉnh táo hoàn toàn, hắn không thương cô, bởi vì hắn giống cô, chỉ là muốn có một người bầu bạn mà thôi, muốn xây dựng một gia đình, nhìn lại người đàn ông ở trước mắt cùng mấy cô gái một chút, muốn xây dựng gia đình với loại người này có ích lợi gì chứ?

"Anh nói cái gì?" Hạ Mộng Lộ đem em gái kéo ra phía sau, ngửa đầu nhìn chằm chằm người đàn ông: "Cố Vân Nam, con mẹ nó anh quả thật chính là đồ cặn bã!"

"Lặp lại lần nữa!" Cố Vân Nam một tay chống nạnh, chỉ vào lỗ mũi cô nói.

Hạ Mộng Lộ vốn cũng rất sợ nhưng bởi vì người nhà mình bị khi dễ mà biến mất, giận dữ hét: "Tôi nói anh là một tên cặn bã!"

Bàn tay trong nháy mắt nâng lên, vậy mà vừa muốn đánh rớt xuống .....

‘Bốp!’

Một cây gậy không biết từ chỗ nào bay tới, trúng ngay giữa mu bàn tay Cố Vân Nam.

‘Răng rắc’

"Đáng chết!"

Tiếng đầu khớp xương vỡ vụn làm đau hắn ta, mấy người chung quanh lập tức nhặt bình rượu lên đứng dậy đi ra cửa: "Là ai?"

Một bóng dáng chậm rãi đi vào, Lạc Vân Hải giống như khinh thường xem bọn họ, hai tay nhét vào túi cười tà đi tới sau lưng cô gái, lúc này mới ngửa đầu buồn cười nhìn đám người, sau đó dừng lại trên cánh tay Cố Vân Nam đang che: "Đánh phụ nữ, thật bản lĩnh đấy!" Sau đó nâng một cái chân lên dậm bàn thủy tinh, chỉ vào Hạ Nguyệt Đình và Hạ Mộng Lộ rồi nhìn Cố Vân Nam nói: "Nói xin lỗi!" Giọng điệu không cho cự tuyệt, quay đầu đùa giỡm nhìn mặt đất.

Hạ Mộng Lộ không ngờ lúc A Hải tức giận kinh người như vậy, chính cô cũng bị giật mình, một thân một mình xông vào trong đám người vẫn còn cười được, anh ta tin chắc chắn sẽ thắng sao, vấn đề là anh ta làm sao cũng đem cây côn ném đi? Chẳng lẽ muốn đấu tay không với mười mấy người đàn ông to lớn sao?

Hạ Nguyệt Đình ôm thật chặt cánh tay Hạ Mộng Lộ, trong lòng nói A Hải đẹp trai quá.

Bạn đang đọc truyện *Tiên Sinh Xã Hội Đen Ở Riêng Đi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 21: Muốn cô gả cho tôi

Cố Vân Nam cùng các anh em nhìn nhau một cái, thấy mọi người đang chờ hành động, rục rịch ngóc đầu dậy, nhất thời nhếch môi cười tà nói: "Tôi không muốn thì sao hả?"

"Ồ đâu ra tiểu tử không biết điều như vậy? Mấy anh em đánh!"

Lạc Vân Hải vén tay áo lên, đem hai cô gái đẩy xuống sau lưng mình, vẻ mặt từ từ chuyển đổi hung ác, thấy mấy bình rượu đang bay tới chỗ mình, anh liền trở tay nhặt cái ghế bên cạnh lên quăng tới.

"A, A Hải cẩn thận!" Lần đầu tiên thấy đánh nhau, Hạ Mộng Lộ bị sợ liền gọi Hạ Nguyệt Đình dậy ôm lấy em gái mình, run lấy bầy, quá đáng sợ, cái chân ghế nện vào đầu tên đầu trọc, rồi chảy máu thật nhiều.

Trong nháy mắt trong phòng toàn là tiếng đánh nhau, ngạc nhiên là những người khác căn bản không cách nào đánh vào thân Lạc Vân Hải, mọi cử động của anh giống như đã luyện qua nhiều năm, như biết một giây kế tiếp đối phương sẽ ra chiêu thức gì, nên dễ dàng tránh thoát, lúc rơi xuống đất, quả đấm mạnh mẽ đánh xuống đầu một người khác, một cái tay khác nắm tóc một người đàn ông lên khát máu ném mạnh xuống mặt đất.

‘Bốp bốp!’

Hai người ngã xuống đất không dậy nổi.

"Oa!" Hạ Nguyệt Đình quên cả đau, cứ giương mắt thương thức màn chiến đấu, thật không thể tưởng tượng nổi, A Hải đến tột cùng là người nào? Người sáng suốt đều nhìn ra anh ta là một người luyện võ.

Cả người Lạc Vân Hải cũng rơi vào tình trạng xơ xác tiêu điều, không nói không cười, đáy mắt sát ý nồng nặc, tuy anh ra tay không lấy mạng người ta, nhưng cũng biến thành bộ dạng nửa sống nửa chết, mỗi một chiêu đều ở chỗ trí mạng, nếu dùng sức, liền có thể đem người ta vào chỗ chết, sau đó một tay nắm vạt áo một người, rồi ném người đó bay lên không, hai chân mạnh mẽ nhanh như gió, quét qua bên đầu mỗi người.

"A a!"

Theo tiếng kêu rên, Cố Vân Nam đang núp phía sau ghế salong, thấy tất cả mọi người bay ra bốn năm mét, trúng mấy vật cứng sau đó liền rơi xuống đất, làm cả phòng ăn bàn ghế đều bị hỏng.

Hai mươi giây, làm liền một mạch, Lạc Vân Hải vứt bỏ người vô dụng cuối cùng, cũng không đi xem những người kia khóc lóc thảm thiết, nghiêng đầu lạnh lùng chống lại cặp mắt Cố Vân Nam: "Còn phải đánh sao?"

"Không không không không!" Cố Vân Nam run rẩy nhìn về phía hai cô gái cao ngạo, xanh mặt nói: "Thật xin lỗi!"

Hạ Mộng Lộ ngẩng đầu ưỡn ngực, hừ lạnh nói: "Chưa hết giận!"

‘Rầm rầm rầm!’

Khoảng mười người đồng thời lăn một vòng trên mặt đất, Cố Vân Nam cũng không ngoại lệ, sau đó bò đến cạnh Hạ Nguyệt Đình ôm chân cô rung giọng nói: "Nguyệt Đình, thật xin lỗi, anh không phải là người!" Vừa nói hấn ta vừa tát mặt mình "Anh không nên mê gái, anh sai lầm rồi, ngày mai anh sẽ đi cục dân chánh làm giấy hôn thú, về sau anh tuyệt đối sẽ đối với tốt với em, thật, anh thề!"

"Đúng vậy, đúng vậy, hấn tuyệt đối không dám khi dễ cô đâu!"

"Cô nên đồng ý hấn đi!"

Nhóm người khiếp sợ nhìn về phía Lạc Vân Hải, đây tột cùng là ai? Quá đáng sợ, đấu hơn mười người, thế nhưng không bị thương chút nào, cao thủ, cao thủ trong cao thủ, khi nào nhà họ Hạ có một nhân vật như vậy?

Lạc Vân Hải thấy Cố Vân Nam sợ chết như vậy, cười lên một tiếng: "Người cũng xứng?"

Hạ Nguyệt Đình lấy hết dũng khí, một cước đá văng người đàn ông, dù hấn muốn chạy trốn cũng tốt, cứ nhiên không chút cốt khí đi cầu một cô gái, cô làm sao lại thích một người như vậy? Phụ họa nói: "Không sai, Cố Vân Nam, hôm nay tôi nói cho anh biết, chính là đàn ông của toàn thế giới đều chết sạch, Hạ Nguyệt Đình tôi nhìn cũng sẽ không nhìn lại anh một cái, đồ bỏ đi, nếu không phải trước kia thấy anh là người đàn ông tốt, thì có quỷ mới thích anh! Chúng ta đi!"

Hạ Mộng Lộ ở trong lòng vỗ tay ủng hộ, đây mới là em gái Hạ Mộng Lộ cô chứ.

Cố Vân Nam bóp quyền cắn răng, gân xanh nổi lên, nhưng lại không dám lỗ mãng, các anh em bị thương thành như vậy, chẳng những phải tốn tiền chữa bệnh cho mười mấy người, còn không cách nào kiện lên cấp trên, đánh rớt rằng chỉ có thể nuốt vào bụng, sau đó nhìn về Lạc Vân Hải cười đùa nói: "Đại ca, tôi biết sai thật rồi, thật, về sau ngài chính là đại ca tôi, ngài gọi tôi làm gì, tôi liền làm cái đó, tôi nhận anh làm đại ca!"

"Chúng tôi cũng nguyện ý đi theo đại ca!"

Mấy người đàn ông trong phòng đều ngẩng đầu nhìn anh chằm chằm không lay động, chòm khôn chọn cảnh mà đậu, bọn họ tin tưởng nếu đi theo người đàn ông này, nhất định có thể làm nên một sự nghiệp lẫy lừng, cũng không phải không muốn kinh doanh, mà là người đầy ngập nhiệt huyết không cam lòng chỉ làm một quán ăn nhỏ, họ căn bản không có tâm làm ăn.

Lạc Vân Hải sừng sốt, anh không ngờ mọi chuyện sẽ diễn biến thành như vậy, tròng mắt liếc xung quanh sau đó xoay người đi ra ngoài, lúc gần đi ném lại một câu nói: "Nếu để cho tôi biết các người làm chuyện ác, thì sẽ không là kết cục này!"

"Dạ dạ dạ, đại ca ngài yên tâm, chúng tôi nghe ngài!" Cố Vân Nam cười hi hi nhìn các anh em nói: "Tất cả đứng lên, đi bệnh viện xem vết thương trước, không cho có ý định báo thù, đi!"

Giống như Bá Nhạc, bị đánh nửa sống nửa chết nhưng không một người căm hận, mặc dù người đàn ông kia không hề có ý muốn thu bọn hấn, nhưng chỉ cần kiên nhẫn, thì mài sắt cũng thành kim thời.

Đến trên bờ cát Hạ Mộng Lộ mới hung hăng vỗ ngực một cái: "Mới vừa rồi làm tôi sợ muốn chết, cũng may A Hải thật sự có bản lĩnh!"

"Không phải là có bản lĩnh, rõ ràng là đã làm rất nhiều, chị, mặc dù trong lòng em rất vui mừng, nhưng chị có nghĩ tới A Hải không phải người bình thường hay không?" Hạ Nguyệt Đình liếc xéo người đàn ông phía sau đang đi đến.

"Đó là đương nhiên, người chị nhìn trúng, có thể kém sao?" Hạ Mộng Lộ nuốt nước miếng, cô tuyệt không thể nói cho bất luận kẻ nào, trước kia A Hải từng giết rất nhiều người, là một sát thủ xã hội đen, cô phải bảo vệ anh, càng hy vọng anh vĩnh viễn đừng nhớ lại những thứ không tốt trước kia, anh ta chỉ là A Hải, A Hải nhà họ Hạ.

Nghi ngờ xoay người, thấy anh hoang mang ngẩn nhìn biển rộng, không biết có phải là ảo giác hay không, lúc này, cô giống như nhìn thấy một vị thiên thần, nhìn thấy người nọ như một nhân vật lớn đứng trên cao, nhưng nhân vật lớn sẽ tự ra tay giết người sao? Nhân vật lớn mà không có ai đến tìm sao? Có lẽ cô đã tâm, anh chính là tên sát thủ, nhưng cuối cùng bị người đuổi giết ngược lại, cô đã suy tính, nếu như vết thương này là cảnh sát tạo thành, như vậy núi Phổ Đà chắc chắn bị lục soát, nhưng đến nay cũng không gặp qua một nhân vật nào khả nghi.

Chỉ có người của xã hội đen mới không dám làm lớn, nên cho là anh chết rồi.

Lạc Vân Hải nâng đôi tay lên, nói thật ra, trước khi đi anh cũng không nghĩ đến mình có võ, tất cả đều là phản xạ có điều kiện, võ công vận dụng vô cùng thuần thực, giống như có linh hồn trong thân thể chỉ phớt anh ra chiêu như thế nào, né tránh như thế nào, trước kia anh đến tột cùng là người như thế nào? Được người ta gọi đại ca thì lại có một loại cảm giác quen thuộc, cũng không kích động, ngược lại cảm thấy đó là chuyện đương nhiên, hay là nói anh đã từng là người đứng đầu?

Vì sao lại bị người đuổi giết đây?

"A Hải, mới vừa rồi anh thật là lợi hại ồ!" Hạ Mộng Lộ leo lên bả vai anh, cười dựng thẳng ngón cái tán dương.

Lạc Vân Hải khôi phục lại vẻ mặt dịu dàng và vui vẻ, nhún vai cười cười: "Tự tôi cũng rất kinh ngạc!"

"Thế nào? Vừa bắt đầu cũng rất sợ sao? Vậy mà anh còn cật lực mạnh sao?"

"Đây là trách nhiệm người đàn ông, coi như sợ cũng muốn lên, phải hay không?"

Lòng Hạ Mộng Lộ căng thẳng, thật sao? Quả thật đủ đàn ông, lần nữa phát hiện A Hải thật sự rất có sức quyến rũ, làm cô nảy lên ý nghĩ to gan, mãnh liệt lắc đầu một cái, không được, mặc dù anh ta không có kết hôn, nhưng ngộ nhờ anh ta đã có người yêu, nếu khôi phục lại trí nhớ, cô nên đi nơi nào đây? Mẹ nói, tình yêu là cảm giác đẹp nhất trên đời, nhưng cũng có khả năng làm người ta khổ sở muốn đời, thì ra là cũng không biết từ lúc nào, cô đã bắt đầu có ý muốn kết hôn với anh.

Lạc Vân Hải thấy cô vẫn nhìn chằm chằm vào chiếc nhẫn trên tay anh, nên anh nâng bàn tay lên, đem chiếc nhẫn tháo xuống.

"Anh làm gì đây?" Hạ Mộng Lộ kinh ngạc dè tay anh lại.

"Không phải cô thích à!" Nói xong cất vào trong áo, thấy cô còn muốn nói gì nữa, không nịn được kéo Hạ Nguyệt Đình qua giáo dục: "Nguyệt Đình, tôi thật lòng xem cô là em gái mới nói cho cô những lời này, tôi biết rõ cô rất muốn có một gia đình riêng mình, nhưng chuyện hôn nhân tuyệt không đơn giản như cô nghĩ, bây giờ cô còn nhỏ, có một số việc cô vẫn không rõ, hôn nhân không có tình yêu, cũng sẽ không bằng chú với dì, cô nên học bác cô một ít, bà ấy mới là yêu thật lòng, có thể vì chồng mình mà cả đời cô độc, mặc dù rất khổ sở, cũng không muốn chia lìa, không phải chỉ cần một thứ là có thể chi phối gia đình, vậy sẽ chôn vùi nửa đời sau của cô, hiểu không?"

Hạ Nguyệt Đình gật đầu một cái: "Tôi hiểu, A Hải, cảm ơn anh, tôi quyết định muốn tìm người đàn ông giống như anh vậy, mặc kệ hấn có cho tôi quản lý gia đình hay không, chỉ cần hấn có thể ở bên tôi đồ tôi vui về lúc khổ sở, khi tôi bị người ta khi dễ có thể giúp tôi hả giận, thứ tôi muốn không phải là một gia đình, một người chồng tốt, coi như hấn là tên ăn mày, chỉ cần trong lòng hấn có tôi là được!" Có tiền thì có ích lợi gì chứ? Bị người làm thương tổn chẳng những mặc kệ, ngược lại còn tổn thương tới cô, loại đàn ông không dám đương như vậy cô mới không cần.

"Em thật không còn thương Cố Vân Nam sao? Về sau sẽ không liên lạc với hấn chứ?" Hạ Mộng Lộ yêu thương xoa xoa đầu em gái. ....

Nguyệt Đình lấy điện thoại đi động ra, đem số điện thoại Cố Vân Nam xóa: "Sẽ không!" Vĩnh viễn không, cô đột nhiên rơi vào trong lòng ngực ấm áp, sau đó cũng đưa tay ôm lấy: "Chị, chị yên tâm, Nguyệt Đình biết rồi, sau này sẽ không nghĩ như vậy nữa, bác chính là mẹ em, chị chính là chị của em, về sau chúng ta cùng nhau đồng cam cộng khổ!"

"Vốn đã có máu mủ rồi, sao còn nói vậy chứ? Nguyệt Đình, hôm nay chị thật vui về!"

"Em cũng vậy, em chưa bao giờ vui về như vậy!" Có lẽ cô căn bản không yêu Cố Vân Nam, có lẽ trước kia, thấy nhà hấn mở quán ăn, cuộc sống bảo đảm nên mới cho rằng mình yêu hấn, còn bây giờ coi như về sau hấn trở thành người có tiền nhất thế giới, cô cũng không cần.

Hạ Mộng Lộ xoa đi nước mắt vui sướng, một tay kéo một người đi về nhà: "Đây tất cả đều là công lao A Hải, A Hải, anh muốn thưởng cái gì?"

"Tôi à? Tôi nghĩ muốn. ...." Cô giả cho tôi, Lạc Vân Hải cúi đầu cười khỏ, coi như cô nguyện ý, chú cũng sẽ không đồng ý, ai nguyện ý giả con gái cho người không có quá khứ chứ? Nhưng mỗi lần nghĩ đến Hạ Mộng Lộ muốn cùng một người đàn ông khác đi xa, trong lòng liền khó chịu khác thường, là tham muốn giữ lấy sao? Nhưng anh vì sao không muốn đoạt lấy Hạ Nguyệt Đình hoặc là cô gái khác? Ngay cả mình năm nay bao nhiêu tuổi anh cũng không biết, phải làm sao chứng minh cho họ thấy chứ: "Không muốn gì cả!"

Còn nữa, chiếc nhẫn này thật là vật đính hôn sao?

Bạn đang đọc truyện *Tiên Sinh Xã Hội Đen Ở Riêng Đi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 22: Hát tặng một bài

"Tôi muốn món này, thật chỉ năm mươi đồng sao?"

"Chớ giành chớ giành, ai cũng có phần cả, mỗi món năm mươi đồng, chọn món xong thì trở về phòng thay đồ, nhớ mặc áo khoác, sau đó tôi sẽ dẫn mọi người du lịch bờ biển, tất cả đều miễn phí!"

"Khách sạn các người thật tuyệt, tôi thích rồi, chuyến đi này thật không uống công!"

Nhìn mọi người chạy lên phía trước tranh đoạt đồ bơi yêu thích, ba Hạ ôm chặt bà vai Lạc Vân Hải thở dài nói: "Nếu như cậu là con chú, chú nhất định đem quán ăn giao cho cậu!"

Lạc Vân Hải xấu hổ gãi gãi đầu: "Chú nói đùa!"

"A Hải, kể từ khi cậu đến nhà họ Hạ, cái nhà này liền thay đổi, cậu xem đi của cậu, ngày nào miệng cũng cười toe toét, nghe nói hôm nay cậu và Mộng Lộ đi chế tạo dây chuyền cho nó?" Tại sao ông đưa cho con mình thì lại nghĩ có dụng ý khác, còn người ngoài đưa thì cảm thấy rất đẹp?

"Vâng, không tốn tiền nhà!" Hạ Mộng Lộ lấy khối vàng kia chế tạo sợi dây chuyền, có lẽ trong lòng cô, người một nhà bình an quan trọng hơn so với vinh hoa phú quý, người hiếu thuận như thế, anh không nghĩ được có chỗ nào hư, ở chung càng lâu, phát hiện nha đầu này càng làm người khác ưa thích, trước kia là anh hiểu lầm cô.

Hạ Hưng Quốc tiếc hận lắc đầu một cái, nếu như có thể, ông thật hy vọng gả con gái cho cậu ta, đáng tiếc!

"Đã chuẩn bị xong chưa? Lên đường nào!" Hạ Mộng Lộ kích động phát phát lá cờ, thì ra thay đổi phương thức làm ăn, cũng vui sướng như vậy, giống như trở lại tuổi thơ vậy.

Các du khách cũng có tính trẻ con không kém, khi còn bé lúc cha mẹ nấu cơm thì sẽ chạy đi cùng các bạn chơi đùa, chơi mệt rồi, về đến nhà món ngon mẹ làm, Hạ gia cho bọn họ có cảm giác gia đình, nếu như điều kiện cho phép, thật muốn ở đây mười ngày nửa tháng.

"Oa, nước thật là xanh, thật mát nhanh, mau xuống đi mọi người!"

"Ào..... dám tạt tôi, các chị em, lên đi nào.....!"

Các du khách không cần sắp xếp, nam nữ tự động tách ra, sau đó xuống nước đánh trận với nhau, Hạ Mộng Lộ khiêu khích nhìn Lạc Vân Hải đưa ra ngón cái, sau đó chậm rãi quay ngược xuống.

Lạc Vân Hải buồn cười, đưa ngón tay giữa ra tỏ vẻ khi dễ, không tới chốc lát, đội ngũ hai bên liền xảy ra cuộc chiến dưới nước, cô lấy ra bản lĩnh dùng chậu nước rửa mặt của mình chứa đầy nước hung hăng tạt qua người kia, những người đàn ông khác cũng không chịu thua kém, mấy phút trôi qua làm các quân lính của các cô gái tan rã.

"Ha ha ha ha ha!" Lạc Vân Hải thấy Hạ Mộng Lộ té phịch trong nước liền sảng khoái cười to, cô bị hất chống vó đến không bò dậy nổi, những người đàn ông khác càng vỗ tay nhiệt liệt, cùng nhau đưa ngón tay giữa khi dễ.

Một cô gái đã hoàn toàn bị chọc giận, nhỏ ngậm nước biển đứng lên giận dữ hét: "Các chị em, người chúng ta nhiều hơn bọn họ, hung hăng đội cho tôi, để cho bọn họ nhìn một chút phụ nữ chúng ta không phải dễ khi dễ như vậy!"

"Cố lên cố lên!" Hạ Nguyệt Đình không còn u sầu nữa, cô đã buông ra hoàn toàn, vui đùa hét lên: "Giết cho tôi!"

Mới bắt đầu một vòng chiến đấu, xa xa nhìn đến, trên bờ cát một nhóm người chơi đùa cực kỳ vui vẻ, khiến cho nhóm người khác khác cũng tiến lên tham gia cuộc chiến, đám lái buôn tròn mắt hốc mồm, bãi biển lớn như thế, đây là lần đầu tiên có cảm giác thân thiện như vậy, cái loại vui vẻ mệnh mông như vậy làm bọn họ cũng muốn tiến lên chơi đùa.

Trận chiến dưới nước diễn ra trong hai giờ, không ít người đã kiệt sức, Hạ Mộng Lộ vớt bỏ chậu nước rửa mặt nằm trên bờ cát thở hổn hển, nghiêng đầu người đàn ông nằm bên cạnh, nước dính vào làm đáng người anh hiện ra thật rõ, quần bơi thấm ướt, xuống chút nữa, 'ưng ực' cô nuốt nước miếng mãnh liệt, nghiêng đầu khiển trách: "Chỗ ấy của anh quá rõ ràng rồi!"

Lạc Vân Hải không hiểu, vừa cúi đầu nhìn, xác thực chỗ đó của anh rất dễ làm người khác chú ý, trêu chọc nói: "Cái này gọi là hùng vĩ, là kiêu ngạo đàn

ông!" Cô gái nhỏ đỏ mặt, cô cũng sẽ đỏ mặt, như nghĩ đến cái gì, cổ làm kinh ngạc: "Chẳng lẽ cô chưa từng thấy qua?"

"Tôi .... tôi không phải người cuồng xem cái đó!" Cô cũng không phải là biến thái, làm sao có thể xem chỗ đó của đàn ông? Xong rồi xong rồi, ở đây nói chuyện gì chứ? Quá sắc tình rồi.

"Nếu như cô muốn nhìn, khi trở về tôi không ngại cho cô xem thoải mái!" Một tên con trai kê vào lỗ tai cô gái có ý thổi hơi mập mờ.

Hạ Mộng Lộ ‘vụt’ một cái ngồi dậy, tay chân luống cuống, lần đầu tiên bị đàn ông trêu đùa như vậy, trái tim nhỏ bé của cô không thể chịu đựng được nữa, hai gò má đỏ lên, giầy xéo đôi tay ai oán nói: "Tôi biết anh biết tôi thích anh, nhưng là A Hải, anh nói anh có thể có nhà, tôi tuân thủ quy tắc, anh không được nhử loạn tôi ....tôi không phải loại cô gái tùy tiện như anh nghĩ, nếu như không có điều gì cam kết, cũng đừng nói những lời như vậy nữa!" Cấn môi dưới muốn đứng dậy né ra, nhưng lại bị một cái tay nắm thật chặt, cô không hiểu nghiêng đầu, lần nữa hít khí lạnh, bởi vì không biết lúc nào khuôn mặt anh đã phóng đại trước mặt cô, gần gũi có chút quá mức.

Lạc Vân Hải lật người kiểm cô lại thật chặt, vận lông mày không dám tin hỏi: "Cô yêu thích tôi?"

Ở Hạ Mộng Lộ xem ra, anh là đang chất vấn cô, đáng chết, miệng rách này, sao lại nói ra, nên vội ho khan nói: "đàn ông và phụ nữ, hấp dẫn lẫn nhau vốn là thiên tính, không có gì là kỳ quái, anh yên tâm, tôi sẽ không có ý nghĩ quá phận với anh!" Làm thế nào bây giờ? Về sau thế nào ở chung? Chắc sẽ rất lúng túng? A Hải có cảm thấy đó là gánh nặng rồi sau đó lặng lẽ rồi đi hay không?

Đều nói dám yêu dám hận là cô gái kiên cường, thật ra thì có lúc, thích cũng không đại biểu cả đời sẽ ở cùng với nhau, nhưng tại sao lại sợ như vậy? Lúc nào đã sinh ra lệ thuộc vào A Hải rồi?

Cô mặc bộ đồ bơi đơn giản, ngực nâng cao lên nhưng lại bị cánh tay anh đè xuống, tóc bởi vì dính nước mà dính vào hai bên má, những hạt nước trên mặt chuyển động nhẹ, cái miệng nhỏ nhắn đỏ tươi khe hở, răng trắng tinh như ẩn như hiện, xương quai xanh trắng nõn theo tiếng hô hấp dồn dập mà phập phồng, quần cực ngắn làm lộ ra đôi chân thon dài trắng như tuyết, đối với bất kì người đàn ông bình thường nào mà nói, không thể nghĩ ngờ là cảnh xuân rung động.

Lạc Vân Hải đưa tay lau đi những giọt nước, ngón cái vuốt ve đôi mày thanh tú của cô, không hề có ý trêu ghẹo nữa, mà khàn khàn nói: "Nếu như nói .... Tôi nói nếu như mà tôi chỉ là một tên nghèo, tên là A Hải, cô sẽ nguyện ý ở cùng tôi sao?"

Có ý tứ gì? Hạ Mộng Lộ không dám nhìn tới ánh mắt của anh, anh ta có ý gì chứ? Lại muốn chọc ghẹo mình nữa sao? Nghĩ vậy mới hung ác nhìn anh, mới phát hiện trong mắt anh trong suốt, không có nửa điểm tình dục, cô cho là anh ta là muốn cùng cô làm chuyện kia, nếu thật như vậy, cô sẽ xem thường anh ta, nên cười gât đầu một cái: "Tôi nguyện ý!"

"Tại sao? Không muốn gả cho người có tiền nữa sao?"

"Trước kia tôi không biết cảm giác yêu là gì, biết rồi, bây giờ tôi mới biết cảm giác yêu một người, hẳn chính là người có tiền nhất trên đời, vô luận hẳn làm gì, hẳn ngủ nướng, cũng không có người nhẫn tâm đi gọi tỉnh, hẳn ngáy ngủ, cũng là một loại nhịp điệu tuyệt vời, hẳn mê mang nhìn biển rộng thì tôi sẽ nghĩ cách dời đi sự chú ý của hẳn, đùa cho hẳn vui, hẳn vui vẻ thì tôi sẽ len lén cười, luôn muốn đem những món ăn ngon nhất trên thế giới để dành cho hẳn, mới bắt đầu thì lyến tiếc cho hẳn ăn, đến cuối cùng mình lại không ăn, trong lòng tôi, A Hải là người chính trực, dám làm dám chịu, chưa bao giờ nói dối, lời hứa đáng giá nghìn vàng, hẳn là người tốt!" Vậy tôi đây? Ở trong lòng anh, Hạ Mộng Lộ tôi chỉ biết tham tiền thôi sao? Người có ý nghĩ ăn bám xã hội sao?

Lạc Vân Hải không ngờ cô nói ra những lời này, sau đó nằm ngang trở về, nhìn vầng trăng khuyết cười khò: "Nhưng tôi là ma đầu giết người!"

Hạ Mộng Lộ lắc đầu một cái, nghiêm túc nói: "Tôi thích A Hải bây giờ, tôi mặc kệ trước kia anh là người nào!" Cô tin tưởng A Hải tuyệt đối không phải là một người vong ân phụ nghĩa, người đàn ông có mới nói cũ: "Vậy còn anh? Nghĩ thế nào?"

"Tôi nghĩ cái gì?"

"Anh thích tôi không?"

Anh nhắm mắt mím chặt môi mòng, sau một hồi mới gật đầu một cái: "Ừ!" Nhưng không cách nào bảo đảm một đời một thế.

Điểm này Hạ Mộng Lộ cũng hiểu, có lẽ giữa cô và anh hữu duyên vô phận, cũng có lẽ không bao lâu nữa anh ta sẽ rời đi, nhưng không sao, anh thích cô như thế đủ rồi, dù sao cũng hơn là yêu đơn phương chứ ? Thích anh chính trực, thích anh nói một không hai, thích anh thảnh thơi bước bình thản thong thả im lặng, thích hơn vì đừng cảm giúp em gái cô hả giận, thích anh khi bất lực sẽ ôm lấy cô tìm kiếm an ủi, cô biết anh không phải người đàn ông biết nói lời ngon tiếng ngọt, cũng không kỳ vọng anh trả lời tại sao thích cô.

Nhiều đó đủ rồi, Hạ Mộng Lộ cô vẫn có người thích, làm người nha, sao có thể đòi hỏi quá nhiều? Đứng dậy phui mông một cái rồi đáp anh một cước: "Bọn họ chơi cùng một rồi, trở về ăn cơm thôi!"

"Cô đối xử với người trong lòng thế sao?" Lạc Vân Hải xoa bóp chân bắt nắn oán trách.

"Thế nào? Anh cũng không phải người nào của tôi, đợi ngày nào đó anh có câu trả lời chắc chắn, anh không có người trong lòng, chị đây sẽ rất dịu dàng đi thôi!" Lần nữa hung hăng đạp anh một cước.

Cô gái này thật là thô lỗ.

"Đến đây, cậu hát một bài đi, đừng khách khí, hãy xem như nhà của mình!" Mẹ Hạ thật lâu không vui sướng như vậy: "Những thứ này đều là ông lão nhà tôi tự mình xuống bếp làm!"

Ba Hạ vô cùng tự hào ưỡn ngực lên, rõ ràng cũng rất quan tâm ông mà.

Các lữ khách thủ sừng nhuộc kinh, ba mươi đồng ăn bao nhiêu món ngon cũng được, còn được du lịch tham quan thắng cảnh, những nơi khác chắc chắn sẽ không có chuyện như vậy, vừa ăn vừa vỗ tay tán dương.

Hạ Mộng Lộ cầm micro nói thử vài tiếng, sau đó giải thích với mọi người: "Ngày mai đoàn người sẽ rời khỏi nơi này, nói thật, trong lòng tôi thật không muốn chút nào, chỉ là trên đời không có bữa tiệc nào không tàn, Mộng Lộ phải chào tạm biệt các chú các dì các anh các chị rồi, hôm nay nhận được rất nhiều lời khen ngợi làm tôi rất vui, cảm ơn các người đã ủng hộ khách sạn chúng tôi, tiếp theo, tôi xin ca một ca khúc, coi như lời chào tạm biệt với các vị!"

"Được!"

"Bóp bóp bóp!"

Lạc Vân Hải vừa gấp thức ăn cho Hạ Hưng Quốc vừa huyt gió trợ uy, cuối cùng cũng không quên nói móc: "Đừng khi hát xong, đoàn người không muốn ăn!"

"Ha ha ha ha!"

Trong nháy mắt người đồng như trảy hội, nhón nháo hò hét, vui sướng vây lượn.

"Đi đi đi, không cho quấy rối, tôi nói chứ không phải khoe khoang đâu nha, hồi còn đi học tiếng hát của bản cô nương đứng đầu đó nha, bêu xấu với mọi người rồi!" Cô ần chốt mở điều chỉnh âm thanh, theo tiếng nhạc vui vẻ cô lắc lắc cái mông xoay người, thấy không ít người chờ cô làm trò cười, liền hăng giọng, cầm micro lên nhìn chân trời xa xôi khẽ mở môi đỏ mọng thâm tình hát lên: "Gió thổi cát, bướm yêu hoa, câu chuyện ngày xưa, như trăng trong nước, chuyện tình hoa trong kính!"

"Bóp bóp bóp!"

Tiếng vỗ tay như sấm, làm chấn động điếc cả tai, cả Lạc Vân Hải cũng không khỏi đi theo đoàn người cùng vỗ tay theo tiết tấu, rốt cuộc nha đầu này còn có bao nhiêu chuyện bất ngờ nữa đây? Mặc dù anh không thuộc bài hát này, nhưng anh biết không thể nào rời khỏi tiếng nhạc đó, nghe rất cảm động, cuốn lấy lòng anh.

Hạ Mộng Lộ giống như đã sớm biết có kết quả này, nên có mười phần tự tin: "Hàng rào tre, tỷ bà gỗ, chấp tay dưới ánh trăng, ai ở đàn hát, nhớ thương phương xa, năm ấy giữa mùa hạ, người mang hành lý trên lưng rời nhà.... "

Rất nhiều cô gái đi theo cùng nhau giờ đua lên đứng đưa thân thể xướng theo bài hát, làm cho chiếc sân nhỏ trở nên vui vẻ, sung sướng theo âm nhạc, trên mặt mọi người đều nở nụ cười thật tươi.

Bạn đang đọc truyện *Tiên Sinh Xã Hội Đen Ở Riêng Đi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 23: Xem mắt

"Mọi người đi bình an, nhớ giới thiệu bạn bè đến nơi này với nhé!"

"Được rồi, nhất định nhất định!"

Hạ Mộng Lộ vui mừng tạm biệt hơn trăm người du khách sau đó chấp tay trước ngực ảo tưởng kiếm được một vạn khoảng thu nhập thêm, thật ra thì kiếm được năm mươi vạn cũng không khó khăn lắm nha, nghĩ vậy cô liền vui vẻ vỗ vỗ anh và nói: "Nếu tôi có thể thành nhà thiết kế nổi tiếng, về sau chị nuôi em!"

Lạc Vân Hải lơ đãng cất một tiếng, trêu chọc nói: "Nuôi tôi bao lâu?"

"Cả đời, như thế nào?" Nghiêng đầu tự hào hỏi ngược lại, chỉ cần anh nguyện ý, cô cũng không ngại.

Giờ khắc này, anh có thể cảm nhận được như thế nào là hạnh phúc, mặc dù anh cảm thấy mình có năng lực tự nuôi sống mình, nhưng anh tình nguyện đứng sau lưng ủng hộ cô, giống như lý tưởng của cô đã sớm trở thành một phần mạng sống của anh, chỉ cần cô vui vẻ, anh cảm thấy rất ý nghĩa, nên

không nhận được ôm chầm thân thể mềm mại của cô rồi nói: "Vậy tôi ở nhà làm việc nhà sao?"

"Vậy anh hãy học làm đầu bếp như cha của tôi và quản lý việc nhà!" Nói xong cô liền hối hận, tại sao bây giờ nói đến nửa đời sau hai người ở chung là chuyện đương nhiên rồi? Là bởi vì cô và anh đã bày tỏ tình cảm với nhau sao? Mỗi tình đầu đầu rồi, một đoạn tình đầu không biết kết quả.

Mẹ Hạ kinh ngạc nhìn về hai người đang ôm lấy nhau, chẳng lẽ Mộng Lộ .... Họ khan nói: "Khụ khụ, Mộng Lộ, di Vương mới giới thiệu một người rất tốt cho con, đi chuẩn bị một chút, buổi chiều đi cùng với mẹ!"

Hạ Mộng Lộ bất mãn kéo mẹ cô rồi nói: "Mẹ, con không phải đã nói không cần xem mắt sao?"

"Thế nào? Thật muốn làm gái ế sao? Con đã không còn nhỏ, Mộng Lộ, con không thấy cử chỉ của A Hải rất ưu nhã, học thức sâu rộng, bản lĩnh không tầm thường sao? A Hải nhất định không phải là người bình thường, nghe mẹ, đừng tìm kích thích, ngộ nhớ ngày nào đó cậu ta nhớ tới trong nhà có vợ con, tin tưởng mẹ, như thế sẽ rất đau, mẹ sẽ không hại con, nhà tiểu tử kia cũng mở khách sạn, đang ở bên tàu bên kia, lấy người bình thường như vậy cũng rất hạnh phúc!" Tại sao con bà vẫn không chịu hiểu chứ? Thấy con gái có chút do dự liền tiếp tục nói: "Đang lúc tình cảm chưa phát triển, hãy cắt đứt đi, mẹ là người từng trải, cũng trải qua thời tuổi trẻ, con thật muốn cùng mẹ cả đời cô độc như vậy sao? Đối với một cô gái mà nói, rất khó nhận, hoặc là ngày nào đó người nhà của cậu ta tìm tới, con làm sao mà chịu nổi hả? Con gái nhà họ Hạ tuyệt không để cho người ta khi dễ!"

"Nhưng ngộ nhớ anh ấy không nhớ thì sao?" Đây không phải là tự cô hủy một mối lương duyên chứ?

"Con tỉnh lại đi, đàn ông xuất sắc như vậy, há không có người trong lòng? Người con có thể coi trọng, con xác định người khác kém hơn con sao? Nói không chừng hiện tại đang có người phụ nữ vì cậu ta mà quyết định cô đơn tới già đâu, nghe lời mẹ, buổi chiều đi cùng mẹ!" Đứa bé đáng thương, thế nào dễ dàng yêu một người như vậy đây? A Hải đến rồi cuộc là phúc hay là họa đây?

Đúng vậy, anh ta rất xuất sắc, há không có người trong lòng? Coi như anh ta đã từng là xã hội đen, nói không chừng người phụ nữ anh ta cùng loại người với anh cùng anh đồng sinh cộng tử, cái loại cảm giác sinh tử đó không phải Hạ Mộng Lộ có thể thích hợp, coi như cô nguyện ý nuôi người không trí nhớ như anh ta, nhưng cô không cách nào bảo đảm khi càng lún càng sâu thì đột nhiên anh ta ra đi không nói lời nào, không bao giờ gặp nhau, loại bi kịch này cô chịu không nổi, nên gật đầu nói: "Vậy cũng tốt, chẳng qua con có một yêu cầu, nếu một ngày anh ấy không khôi phục trí nhớ, thì một ngày không thể đuổi anh ấy đi, khôi phục sau, nếu anh ấy không muốn đi thì vẫn cho anh ấy ở lại đây, mẹ, tại sao lòng của con đau quá vậy?" Giữa đầu muốn ngăn cản dòng nước mắt chảy ra, thì ra là người sống có nhiều sự bất đắc dĩ như vậy.

Mẹ Hạ đưa tay lau đi nước mắt của con, yêu thương nói: "Đau dài không bằng đau ngắn, về sau cứ đơn giản đi theo bên cạnh mẹ, ai cũng không dám khi dễ con, đợi có đứa bé, có lẽ con cũng sẽ không muốn nói đến chuyện yêu đương!"

Lạc Vân Hải không biết họ đang nói cái gì, cầm lấy cây chổi đem rác gom chung một chỗ, cả đời, nếu thật có thể cả đời thì tốt biết bao?

"A Hải!"

"Hả? Thiết kế đại sư có gì phân phó?" Cô cung kính chào.

Tại sao anh luôn cười ảm áp đến như vậy? Không buồn không lo, có lúc cô thật rất hâm mộ anh, nghĩ vậy liền hít sâu một cái, khẽ sờ cười nói: "Buổi chiều tôi đi xem mắt, mẹ nói người này không tệ, đáng đáp được, hơn nữa tốt nghiệp đại học danh tiếng, rất có đầu óc buôn bán, tôi nghĩ tôi phải kết hôn!"

Nụ cười Lạc Vân Hải không giảm, gật đầu nói: "Vậy rất tốt, kết hôn không phải là điều cô muốn sao? Vậy tôi .... Tôi .... Ngày mai đi vào thành phố tìm phần công việc ...."

"A Hải, anh có thể tiếp tục ở lại, tôi hi vọng anh hiểu, tôi cũng rất muốn tiếp tục cùng anh cùng nhau ở đây. .... "

Nghe vậy, anh thu lại nụ cười, cúi đầu quét sân trầm giọng nói: "Vậy tại sao lại muốn đi xem mắt, còn phải kết hôn?"

Hạ Mộng Lộ bất đắc dĩ nhún vai: "Tôi cũng là vì chúng ta, vì tôi, không nghĩ mình đi đến đường cùng, còn vì anh, là không muốn sau khi anh nhớ lại sẽ khó xử, chẳng lẽ anh không nghĩ tới, có lẽ có người bên kia ngày ngày khổ khổ chờ đợi anh sao?" Dứt lời, xoay người đi vào trong phòng khách.

Lạc Vân Hải hốt nhiên rác đi đổ, liền vì vậy, cho nên không chấp nhận anh sao? Có phải rất không công bằng? Quả nhiên, số người, trời đã định trước, tùy duyên đi, chỉ cần cô cảm thấy đáng thì tốt rồi.

"Ừ, đáng đáp không tệ!"

Bên trong phòng tiếp khách cổ xưa, Hạ Mộng Lộ thận trọng giầy xéo đôi tay, tận lực ngồi nghiêm chỉnh, liếc nhìn người đàn ông đối diện, hai mươi sáu tuổi, 1m8, có chút mập, ngũ quan cân đối, không có khuyết điểm gì, nếu là lúc trước, cô nhất định hài lòng một trăm vạn lần, nhưng giờ phút này cô lại không thấy vui, thật là buồn cười tới cùng, trước kia, nghĩ muốn kết hôn, bên nhà trai lại không đồng ý, bây giờ bên nhà trai đồng ý, cô lại không thấy kích động.

Mấy người lớn nhìn kỹ cô từ trên xuống dưới, nhìn thấy cô rất có tri thức hiểu lễ nghĩa .

Người đàn ông thấy cha mẹ nhìn sang, lập tức xấu hổ gật đầu một cái, bày tỏ rất hài lòng.

Di Vương thấy thế liền cười nở hoa, xem ra sắp có một hôn lễ rồi : "Đoán chừng ngày mai hai người bọn họ có thể đi cửa hàng nhà họ Thẩm tham quan

rồi, nếu như không ý kiến gì nữa, tôi liền chọn ngày, như thế nào?" Giới thiệu nhiều lần như vậy, nha đầu này xem như phải gả ra ngoài rồi.

"Nhưng mà nhà họ Tôn chúng tôi cưới vợ cũng có quy củ, là xuất thân phải trong sạch, Mộng Lộ, trước kia con có bạn trai không?" Mẹ Tôn hỏi vấn đề không nên hỏi, dù sao ở xã hội này, đã không còn thích hợp nữa.

"Không có không có, tuyệt đối không có!" Mẹ Hạ lập tức phụ họa.

Nhưng Hạ Mộng Lộ không vui, ngửa đầu hỏi ngược lại: "Vậy nhà họ Hạ chúng tôi cũng có một quy củ, đó là xuất thân trong sạch, xin hỏi con trai của ngài từng có bạn gái sao?"

Tất cả mọi người không ngờ nhìn cô gái khéo léo như vậy lại nói ra lời nói như thế, mẹ Tôn khẽ cau mày: "Hắn là đàn ông, dĩ nhiên không giống nhau!"

Ha ha, thật là buồn cười nên cô liền trả lời: "Nhưng bây giờ là xã hội nam nữ bình đẳng!"

"Đứa nhỏ này, sao lại nói như vậy? Bà mối Vương, bà không phải đã nói cô ta dụ dăng điếm tình. ...."

Không đợi người lớn nói xong, Hạ Mộng Lộ liền tiếp tục nói: "Hôn nữa sau khi kết hôn tiền trong nhà phải do cháu bảo quản, xã hội bây giờ đều là phụ nữ trông nom tiền, tránh khỏi chồng mình ở bên ngoài ăn chơi ngoại tình!"

Bạn đang đọc truyện *Tiên Sinh Xã Hội Đen Ở Riêng Đi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 24: Cái gì? Kết hôn cùng anh ta?

Tôn đại thiếu bất mãn nói: "Sao có thể như vậy?"

"Mộng Lộ, con đang nói bậy gì đó?" Mẹ Hạ sợ hết hồn, con gái bà hôm nay uống lộn thuốc sao? Người chồng tốt như vậy đi đâu có thể tìm chứ?

Mẹ Tôn giận không hề nhẹ, cười lạnh nói: "Nhà họ Tôn chúng tôi không có quy củ này, ai cũng nói quan hệ gia đình nhà họ Hạ rất phức tạp, quả nhiên không giả, đúng rồi, nghe nói chồng bà từng ngoại tình sao? Vì vậy các người mới ở riêng hơn mười năm, nhà các người đã là như thế, có tư cách gì yêu cầu người khác không ngoại tình?" Xem bộ dáng là muốn vạch mặt rồi, không sai, con dâu này bà không muốn nổi, miệng lưỡi bén nhọn, hiện tại không đem bà vào mắt, đến khi cưới về thì không biết sẽ đến mức nào nữa?

Mẹ Hạ nghiêng răng, cũng không la mắng con gái, đứng lên trừng mắt chỉ vào mẹ Tôn gầm nhẹ nói: "Bà có ý gì? Bà nên làm rõ, con gái của tôi không phải không ai thèm lấy, Chồng của tôi làm chuyện gì thì liên quan đến con gái tôi? Ý của bà là sau khi cưới con gái tôi, là có thể ở bên ngoài công khai bao gái sao?"

"Tôi không có ý này, con trai tôi là người trung hậu đáng hoàng, như thế nào làm ra loại chuyện đó? Chỉ là chuyện hôn sự này, chúng tôi với không nổi ha ha!" Khinh bỉ bụng qua ly trà nhấp nhẹ, buồn cười, sao bà có thể nghĩ Hạ gia tốt đây.

Hạ Mộng Lộ thấy mẹ bị cười nhạo, cũng không tiến lên giúp một tay, mỗi lần xem mặt thất bại thật ra cũng là nguyên nhân này? Cô cũng cảm thấy danh tiếng nhà cô không được tốt cho lắm, có cha mới có con gái, nếu sau này kết hôn, cũng không tránh khỏi bị rút xương sống, nhưng kia đều do cha nhất thời bị mê bởi sắc đẹp, có quan hệ gì với cô và mẹ cô chứ? Tại sao những người này luôn thích đem cô và cha cô nhập làm một chứ?

"Tôi còn không lạ gì, Mộng Lộ, chúng ta đi!" Mẹ Hạ mạnh mẽ kéo con gái đi, đáng chết, Hạ Hưng Quốc, lát trở về sẽ tìm ông tính sổ.

Hạ Mộng Lộ tránh đi sự lôi kéo của mẹ, bung lên một chén nước tạt trực tiếp vào mặt mẹ Tôn, đôi tay chống nạnh trên cao nhìn xuống cảnh cáo: "Ngồi ở đây trách mắng người khác cũng không xem thử mình là thứ gì, có người mẹ cay nghiệt như vậy, cấp cho tôi, tôi còn phải suy nghĩ. ...."

‘Bốp!’

Mẹ Tôn cực kỳ tức giận phun lá trà ra, đứng dậy tát Mộng Lộ một cái, mặt trừng to chửi: "Hạ Mộng Lộ, Tôn gia tôi chịu lấy cô đã là phúc tu ba đời của cô rồi, cô có tài, vậy sao đến giờ vẫn không ai thèm lấy hả? Đến cả người què cũng không muốn lấy cô, biết tại sao không? Bởi vì cô chẳng những không có giáo dưỡng, mà còn không có tư cách đó, hừ!" Hung hăng nhỏ xuống đất mấy bãi nước miếng.

Mẹ Hạ nhìn thấy như vậy liền bị chọc tức, vén tay áo lên đi qua túm lấy tóc lôi kéo: "Bà hừ ai hả? Hừ? Bà hừ ai chứ? Già mà không kính, hôm nay lão nương không đánh chết bà chính là đồ ngu!"

"Các người như vậy còn ra thể thống gì nữa? Hạ Mộng Lộ, còn không mau dẫn mẹ cô cút?" Tôn đại thiếu trợn mắt lên giận dữ nhìn cô gái mà một khắc

trước hân còn muốn lấy cô, người đàn bà đánh đá, quả thật chính là người đàn bà đánh đá, cũng không nhìn một chút đây là đâu, cứ nhiên chạy tới đây la lối om sòm.

Tâm tình Hạ Mộng Lộ vốn không tốt, nãy giờ quậy như vậy cũng đã kiệt sức, thấy mẹ bị nắm đầu tóc bù xù, nghẹn ngào can ngăn: "Mẹ, đừng đánh, mau dừng tay!" Thấy kéo không ra liền hét lớn: "Mẹ còn chưa đủ mất mặt sao?"

Hai người già giống như người điên đánh nhau, không ai nhường ai, người nào kéo ra cũng không được, đang lúc mẹ Hạ ôm cái mặt đầy máu thì mẹ Tôn không cần suy nghĩ, bắt lấy tóc của bà, sau đó kéo đi ra ngoài cửa, nhưng làm thế nào cũng không đi ra được, không hiểu ngửa đầu lên.

Mặt Lạc Vân Hải không lộ ra cảm xúc gì bắt lấy cổ tay mẹ Tôn, sau đó dùng lực, một tiếng 'Răng rắc' thanh thúy vang lên, xương cổ tay bị lệch, làm người đó phải la lên, mẹ Hạ nhanh chóng thoát khỏi tay người kia, đưa tay xoa mặt mình một chút rồi nắm lấy Lạc Vân Hải cắn răng nghiêng lợi ra lệnh: "A Hải, dạy dỗ người đàn bà độc ác này một chút!"

Hạ Mộng Lộ lúng túng cúi đầu, không biết nên như thế nào cho phải.

Nhưng Lạc Vân Hải không đi dạy dỗ ai, mà kéo tay Hạ Mộng Lộ mạnh mẽ dắt đi ra ngoài, đi ngang qua cửa chính thì đập cánh cửa kia một cước, có thể nói là lực lớn vô cùng, một cánh cửa trong nháy mắt ngã xuống đất, tở về cảnh cáo.

"Mẹ ơi!" Mẹ Tôn sợ chạy vào ngực chồng mình.

Từ Thúy Hoa sửa sang lại đầu tóc, lạnh lùng nói: "Hiện tại biết sợ sao? Tôi cảnh cáo các người, ai còn dám ở sau lưng nói xấu con gái tôi, kết quả sẽ như cánh cửa kia!" Chỉ chỉ cánh cửa, nghiêng đầu nhìn bà Vương nói: "Nhìn xem người bà giới thiệu đi? Thật cho là con gái của tôi không ai muốn sao? Ngày mai đi nhà họ Hoắc, nói cho ông Hoắc, Mộng Lộ nhà ta gả cho con trai hân! Hừ!"

Bà Vương sững sốt, ông Hoắc? Nhà ông ta không phải một đứa con trai sao? Và lại mất tích gần hai mươi năm, sao có thể cưới được?

"Con nuôi?"

Sắp xếp phòng ngủ gọn gàng đâu vào đấy, người đàn ông dinh đầy tro bụi trên đầu không dám tin nhìn người em gái kết nghĩa, vô duyên vô cớ giới thiệu với ông người con nuôi, còn buộc phải đồng ý?

Mẹ Hạ khổ sở gật đầu: "Ừ, em đã suy nghĩ, nếu Mộng Lộ thích A Hải, A Hải cũng thích Mộng Lộ, thì thành toàn cho bọn nó đi, đừng là do bọn nó chọn, không phải Hoắc Hâm nhà anh còn chưa tìm được sao? A Hải kia là người đang hoàng, tương lai anh sẽ có người nuôi dưỡng đúng không? A Hải không phải là người vong ân phụ nghĩa, cứ để cho cậu ta thể thân Hoắc Hâm, được không?" Như thế thì con gái bà cũng sẽ không bị lời ra tiếng vào, làm như vậy có lẽ là hơi xúc động, nhưng bà nhìn ra A Hải thật tâm che chở cho con gái bà, nên liền đánh cuộc cậu ta không có vợ con.

Nói không chừng cả đời cũng không nhớ lại đâu? Và lại chính mình dạng buộc con gái đi kết hôn, nếu A Hải nhớ lại mình không có vợ con, Mộng Lộ sẽ hận bà cả đời, có cái gì so với chia rẽ tình cảm người khác xấu xa hơn? Con tự có phúc của con, sau khi nghĩ thông, bà cảm thấy sắp có được một con rể tốt nên vui mừng.

Bờ biển, Hạ Mộng Lộ uất ức bấu môi, không nhìn tới ai nữa.

Lạc Vân Hải giơ tay lau khô nước mắt cô, nhẹ giọng khiển trách: "Cô ngu ngốc sao? Bị người khi dễ cũng không biết gọi người? Nếu không phải là tôi len lén đi theo, khẳng định khuôn mặt nhỏ nhắn này sẽ hắc hắc cho mà xem!"

"Tại sao anh lén đi theo phía sau?" Mộng Lộ kỳ quái vặn lông mày.

"Tâm ý tương thông? Tôi biết rõ cô cần tôi, về sau dù ở đâu, chỉ cần cô cần tôi thì tôi sẽ trước sẽ xuất hiện trước mặt cô!" So với cô gái, thì anh có chút vui sướng khi người gặp họa, không ai thêm lấy tốt vô cùng, tốt nhất cả đời không ai thêm lấy.

Hạ Mộng Lộ suy tư hồi lâu, sau đó nín khóc mà cười: "Ừ! Đây là lời anh nói, tôi không buộc anh đâu đó!" Khi cần, sẽ xuất hiện, nghe cũng không tệ lắm, cô quyết định, về sau không bao giờ đi xem mắt nữa, cho dù không thể ở chung một chỗ với A Hải, nhưng chỉ cần lúc nào cũng được bên cạnh anh ta là được rồi, hai người, có thể ở cùng nhau bao lâu thì bao lâu, cô thích loại cảm giác được nâng niu này.

"Cái gì? Kết hôn? Con kết hôn với anh ta?"

Âm thanh kinh sợ thét chói tai làm chấn động cả tòa lâu.

Bạn đang đọc truyện *Tiên Sinh Xã Hội Đen Ở Riêng Đi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 25: Kết hôn

Ba Hạ cùng mẹ Hạ nhìn nhau, nhất trí gật đầu.

Lạc Vân Hải cau mày hoài nghi, có phải quá đột ngột hay không? Hơn nữa bọn họ không phải luôn phản đối anh và Hạ Mộng Lộ kết giao sao?

Hạ Mộng Lộ cũng không cảm thấy làm như vậy là đúng. Quả thật cô muốn ở chung một chỗ với A Hải, vĩnh viễn ở chung một chỗ, nhưng không phải như vợ chồng. Ngộ nhớ ngày nào đó A Hải hối hận, cô phải làm thế nào? Nên kéo mẹ qua một bên khiến trách: "Mẹ làm gì vậy?"

Mẹ Hạ thở dài: "Con gái, con thương cậu ta sao?"

"Con.....Nhưng ngộ nhớ sau này anh ấy hối hận thì phải làm sao? Con phải thế nào?"

"Đính hôn, cũng không phải là kết hôn, con sợ cái gì? Đến lúc đó con mới chính thức là vợ cậu ta, cho dù cậu ta hối hận, cũng sẽ chịu trách nhiệm. Lui vạn bước mà nói, nếu cậu ta bỏ con thì ít nhất đã từng sống cùng nhau. Con nhìn mẹ đi. Tuy mẹ như lửa với nước với cha con nhưng mẹ không hối hận...bởi vì mẹ đã từng yêu ông ấy. Mẹ tin A Hải không phải kiểu người đàn ông không chịu trách nhiệm!"

"Không phải hai người luôn phản đối à?"

"Mẹ không ép buộc con, mẹ cũng nhìn ra, trừ cậu ta ra, con sẽ không muốn ở chung với người nào, con định cứ thế với A Hải à? Đến khi nào đây? Các con cũng không kết hôn. Nếu cả đời cậu ta không nhớ được chuyện trước kia thì con cứ đi theo cả đời vậy à? Nhưng nếu mẹ ép buộc con cùng người khác lập gia đình, lại sợ sau này con hận mẹ, hận bản thân mình!"

Đúng vậy, cô căn bản không muốn cùng người khác ở chung một chỗ, chỉ muốn cùng A Hải. Cứ như vậy, còn không bằng cùng anh kết hôn. Dù là ngày nào đó anh đi, cô cũng muốn sống cùng. Cô tin tương trời cao sẽ không tàn nhẫn như vậy, nói không chừng A Hải chỉ là một người mờ côi, không có người yêu nào, càng không có đính hôn, không có gì cả, hoặc là vĩnh viễn đều không nhớ chuyện trước kia.....

Người nha, cần gì cố kỵ nhiều như vậy? Có một mối hay không? Cười gật đầu nói: "Được, con nghe mẹ, mẹ, mẹ yên tâm, coi như anh ấy có người yêu thật, con cũng có lòng tin đánh bại người đó, con yêu anh ấy, nên nhất định có thể!" Nếu quả thật có người kia, như vậy thật xin lỗi! Tôi sẽ không để cho anh ấy lại sống trong cảnh chém giết, tôi sẽ giúp cô chăm sóc anh ấy thật tốt, đến chết cũng không đổi.

"A Hải, còn cậu thì sao?" Mẹ Hạ giải quyết con gái xong, mặt mày hớn hở hỏi Lạc Vân Hải.

"Cháu.....Để cháu suy nghĩ một chút!"

Dứt lời, xoay người chạy ra sân, tìm cái ghế ngồi xuống, rút thuốc lá ra đốt, roi vào suy nghĩ. Quá đột ngột, đột nhiên làm anh không biết phải làm sao. Hạ Mộng Lộ là một cô gái tốt. Anh không muốn hại cô, dĩ nhiên, cho dù có người yêu gì đó, anh cũng tin tưởng sau khi khôi phục trí nhớ, vẫn lựa chọn Hạ Mộng Lộ. Nhưng nếu anh là một tử tù, ngày nào đó bị bỏ tù, cô phải làm sao?

"Này, anh nghĩ gì thế? Sao? Không muốn à?"

Một cô gái dời ghế qua ngồi đối diện với anh, nhẹ nhàng nói: "Vẫn cảm thấy Hạ Mộng Lộ tôi không xứng với một kẻ lang thang như anh sao?" Đáng ghét, cô đã đồng ý, anh ta còn suy tính.

"Tôi không muốn làm hại đời cô, có thể đợi sau khi tôi nhớ ra tất cả....."

Trong lòng Hạ Mộng Lộ ê ẩm một hồi, cô vì anh ta, bỏ ra tất cả cảm tình, vậy mà không đáp lại chút nào. Nhớ ư? Nếu như gần đến chết cũng không nhớ được thì sao? Muốn cô đợi đến đầu tóc bạc hết sao? Tại sao? Cô nuốt nước miếng hung ác nói: "Anh sợ là mình có người trong lòng chứ gì? Anh sợ cô ấy khổ sở, đã như vậy, ngày mai anh đi đi, tôi không nói giỡn, tôi là nghiêm túc, cũng không phải uy hiếp anh, chỉ là tôi không muốn hăm quá sâu, sâu đến không cách nào kiềm chế, không muốn phá hủy cuộc đời tôi như vậy, A Hải, những năm này tôi để dành không ít tiền, tôi cho anh hết, tự đi tìm công việc tốt,nhớ lại cô ấy sớm một chút!" Cô đứng dậy vô lực chạy về phòng mình.

"Tại sao cứ hơi một chút là cô lại đẩy tôi ra xa vậy?" Không biết làm như vậy khiến người ta rất đau đớn sao?

"Vậy anh nói cho tôi biết nên làm thế nào? Tôi là người, tôi có tri giác, tôi sẽ đau, tôi muốn có cha mẹ chăm sóc, anh thật muốn tôi đợi anh đến đầu bạc sao? A Hải, tôi bắt đầu hối hận khi mang anh về, ít nhất cuộc sống trước kia của tôi rất đơn giản, vui vẻ, sẽ không đầy tâm sự, trong lòng luôn lo lắng như bây giờ!"

Lạc Vân Hải vứt tàn thuốc xuống, tiến lên lau hết nước mắt cô, cố làm uất ức: "Nếu không kết hôn sẽ bị đuổi đi, được, tôi bằng lòng cưới cô, như vậy được chưa? Đừng khóe!"

Vốn định nổi giận, nhưng thấy trên mặt anh toàn ý đùa giỡn, lúc này cô mới nín khóc mà cười: "Ừ, lời này là anh nói, làm con rể nhà họ Hạ không đơn giản như vậy đâu, giặt quần áo nấu cơm, làm tất cả việc nhà, còn phải đi ra ngoài kiếm tiền nuôi tôi!"

"Vậy cô gả cho người giúp việc.....Được được được, trong nhà có chuyện gì, tôi đều làm, vậy cô làm gì?"

Sắp kết hôn rồi, sắp được kết hôn cùng A Hải rồi, vì sao trong lòng kích động như vậy? Anh nguyện ý cưới cô, nghe vậy cô phách lối chỉ vào lỗ mũi

mình nhủ mày nói: "Tôi phụ trách làm giám đốc của anh, hắc, cảm giác có người sai bảo thật không tệ, được rồi được rồi, tôi đồng cam cộng khổ cùng anh, đồng hội đồng thuyền, được chưa?" Nâng lên khuôn mặt nhỏ nhắn xinh đẹp, sao cô chịu được anh bị khi dễ chứ?

Nụ cười ngây thơ của cô luôn làm anh xúc động, không nói ra được cảm động, trong lòng anh, anh chỉ là một kẻ lang thang, ác ma giết người, nhưng cô vẫn muốn lấy anh? Ngón cái anh mon tron vuốt cánh môi đỏ tươi của cô, không kìm hãm được, cúi đầu hôn xuống.

Hạ Mộng Lộ cũng không kháng cự, ngượng ngùng nhắm hai mắt lại, nâng cao cằm lên, đôi tay nắm chặt áo anh một cách căng thẳng, làm như vậy, rốt cuộc là đúng là sai? Có lẽ là sai đi, nhưng cô không quản được tìm mình, tự nguyện lao đầu vào lửa thiêu thân, có phải rất ích kỷ hay không? Vậy thì ích kỷ một lần đi, cho dù tương lai có bao nhiêu cực khổ, chỉ cần giờ phút này A Hải là của cô, cô cũng chấp nhận.

Trước kia cô không hiểu tình yêu có bao nhiêu sức quyến rũ, không hiểu mẹ vì sao không chịu cùng chôn gối với cha, nhưng cũng không tái hôn, hiện tại cô đã hiểu, thật đã hiểu.

Lần đầu tiên có người đưa lưỡi vào miệng cô, hơi thở phai nam khiến người ta không kháng cự được mà rơi vào trầm luân, đưa tay vòng qua cổ anh, nhón chân lên, đáp lại không lưu loát, thì ra đây chính là hôn, cô thích anh hôn mình, thích mùi thuốc lá mê người trong miệng anh, thích động tác dịu dàng của anh, thích anh làm trái tim cô đập nhanh hơn.

‘Đừng đừng đừng!’

"Anh Hạ, xin chào anh, xem chú rể này, bộ dáng thật không tệ!"

"Vóc dáng không nhỏ, chúc mừng chúc mừng!"

Ngày hôm đó, nhà họ Hạ đãi tiệc, hàng xóm, họ hàng gần xa đều đến chúc mừng, chiêng trống vang trời, ngay cả các du khách cũng dừng bước lại chia sẻ niềm vui, chúc phúc cho họ.

Tuy ba Hạ không hài lòng với cuộc hôn nhân này lắm, nhưng con đã lớn, tự nhiên có ý nghĩ riêng của mình, muốn quản cũng không quản được, lại thêm vợ mình đã đồng ý, trong lòng có chút sầu lo, tuy vậy nhưng ông vẫn cười đáp lại: "Cám ơn, mời vào bên trong mời vào bên trong!" Được rồi, nếu con gái nguyện ý gả, con rể nguyện ý cưới, vậy ông chúc phúc bọn họ đầu bạc răng long, và lại người con rể này cũng rất tốt, không tệ không tệ.

"Nghe nói là Hoắc Hâm nhà anh Hoắc đúng không? Nhà anh Hoắc là thuyền trưởng phụ trách việc đưa đón đến cửa hàng họ Thẩm, sau này nhà họ Hạ không tốn phí đi đường rồi!"

"Con trai của anh Hoắc không phải thật lâu trước đây bị người bắt cóc rồi sao?"

"Nhất định là trở lại rồi, này còn phải hỏi sao?"

"Con bé Mộng Lộ này, tương lai thật có phúc, nhìn tiểu tử kia, mắt to mày rậm, màu da khỏe mạnh, có thể xem là người đẹp trai nhất núi Phở Đà chúng ta rồi!"

"Thoạt nhìn cũng đông khách, cười không ngừng nha!"

Tiếng nghị luận của mọi người truyền đến trong lỗ tai mẹ Hạ, làm bà cười không khép miệng, đây xem như mối lương duyên trời định chứ? Nhất định là Bỏ Tắt phù hộ, hơn nữa là con rể tới nhà, nửa đời sau sẽ có phúc.

Hạ Mộng Lộ và Lạc Vân Hải cùng nhau đi rót rượu cho các vị khách, một bộ áo cưới trắng nõn hợp với giày Tây, nhất thời trở thành một đoạn giai thoại làm những người trên núi hâm mộ, cô cũng không ngờ A Hải mặc âu phục đẹp trai như vậy, thấy mấy ánh mắt bạn học ghen tỵ, cô đi qua rót rượu nói: "Cám ơn các bạn đã đến tham gia hôn lễ!" Là muốn đến xem cô gả cho cái mặt hàng gì chứ gì? Hừ, A Hải của cô là chú rể đẹp trai nhất núi Phở Đà.

Quả nhiên, mấy cô gái nhìn chú rể không chớp mắt, đập cút chó sao chứ? Tại sao lời đồn đãi nói cô gái không ai thèm lấy thế nhưng lại có số đào hoa như thế chứ? Đáng ghét.

Ban đêm, trong phòng tân hôn, Hạ Mộng Lộ tham tiền như điên ngồi đếm tiền mừng, Wow, tự nhiên có năm vạn đồng, phát tài phát tài rồi.

So với những người khách ở bên ngoài đã say mèm, Lạc Vân Hải uống rượu cả ngày nhưng mặt không hồng không thờ gấp, đẩy cửa ra nhìn thấy vợ mình ngồi xếp chân ở trên giường điểm tiền, lắc đầu một cái rồi khóa trái cửa, ngồi kế bên cô xấu hổ nói: "Mộng Lộ.....Chúng ta.....Có phải nên ....." Động phòng hay không?

Hạ Mộng Lộ vội ho một tiếng, xoa xoa khuôn mặt nhỏ nhắn hồng hào của mình, lắc đầu nói: "Không được!" Dem tiền bỏ vào hộp bảo bối, chính nghĩa nói: "Tuy nói chúng ta đã kết hôn, nhưng tôi còn chưa chuẩn bị việc sinh con đường cái, tôi....." Cô không muốn giống như mẹ, một mình nuôi dưỡng đứa bé, đau lòng giây xéo áo cưới nói: "Cho tôi chút thời gian được không?"

Lạc Vân Hải đưa tay cung chịu chiếc mũi thon của vợ mình nói: "Cũng không biết là ai uy hiếp muốn kết hôn, thế nào? Hối hận sao?" Đứa ngốc, nếu sợ, cần gì phải làm vậy?

Mỗi lần vừa nghĩ đến trên giấy hôn thú viết tên tuổi của Hoắc Hâm, lòng cô luôn lo lắng, đó không phải tên tuổi thật của A Hải, kết hôn, Hạ Mộng Lộ cô kết hôn, mơ ước đã trở thành sự thật rồi, cả người cũng ngập tràn hạnh phúc, mà càng như vậy, thì càng sợ hãi: "A Hải, nếu như có một ngày anh nhớ ra, anh sẽ rời khỏi tôi sao?"

"Đĩ nhiên sẽ không, cô là vợ của tôi, nơi này đã là nhà của tôi, sao có thể rời đi được?" Vì sao con gái luôn thích suy nghĩ lung tung chứ? Anh có chút mệt mỏi cời áo khoác xuống, sau đó nằm vào trong chăn, đưa tay nói: "Đến đây, ngủ đi!"

"Tôi sợ!" Tâm đã mất rồi, nếu như ngay cả thân cũng mất, về sau cô còn cái gì chứ?

Đầu Lạc Vân Hải bốc lên vạch đen, dùng sức cời áo cưới cô ra, không cho cô cự tuyệt, mạnh mẽ đem thân thể mềm mại kéo vào trong ngực, đắp chăn mỏng lên nói: "Ngủ!"

Hạ Mộng Lộ hoang mang sợ hãi giữa giữa: "A Hải, van cầu anh, cho tôi chút thời gian có được hay không? Không biết vì sao, tôi thật rất sợ, tôi. ...."

"Nếu cô còn cử động tiếp nữa, tôi không đảm bảo được sẽ ăn cô ngay đó!" Một tên con trai buộc chặt cánh tay, cắn nhẹ lỗ tai cô gái uy hiếp, coi anh là cái gì? Liều Hạ Huệ sao?

Hạ Mộng Lộ kinh ngạc tròn to mắt, cô cảm thấy có cái gì đó đang nổi dậy muốn xé rách cô, thân thể cứng ngắc không dám động đậy, hô hấp của người đàn ông càng ngày càng nặng nề, nhìn rất khó chịu sao? Đây lòng có một âm thanh nói cho cô biết, không thể làm như vậy, có lẽ trời cao đã nhắc nhở, là cô nghĩ quá nhiều hay nên qua đập lửa đây?

Nằm trong lòng ngực cường tráng, cảm giác chân thật như vậy, cô rụt rè ngửa đầu, nhưng hai mắt đối phương đã nhắm lại, một ý nghĩ mãnh liệt nảy sinh trong lòng cô, đây chính là lý do tại sao cô thích anh, anh là chính nhân quân tử, tuyệt sẽ không ép buộc cô, nhưng cô không thể mềm lòng: "Nếu như nửa năm sau, chúng ta còn ở chung một chỗ, tôi sẽ sinh đứa bé cho anh!"

Mây kiếm chậm rãi sơ tán ra, nhếch môi nói: "Được!" Mắt sáng mở ra, mí mắt rũ xuống, kê sát lại nhìn thẳng vào mắt vợ mình, làm thế nào bây giờ, thật là muốn giải quyết tại chỗ, nhưng anh không thể, anh đã mất đi tư cách này, vì sao anh còn chưa nhớ lại? Ôm người đẹp trong ngực, không thể nghĩ ngờ là một loại hạnh hạp: "Trong nửa năm này, chúng ta phải ngủ cùng nhau, không cho nói không, phải gọi tôi là chồng và cho tôi nắm tay hôn môi, nếu như cô không đồng ý, tôi liền nói việc này cho chú. .... Cha vợ mẹ vợ!" Trong mắt anh không có ý thương lượng.

Người đàn ông này, sao có nhiều yêu cầu như vậy? Đã nói nửa năm rồi, anh ta gấp cái gì chứ? Đáng chết, mới kết hôn đã bắt đầu khi dễ cô, nếu cha mẹ biết không biết có giết cô hay không? Anh được đấy A Hải, xem như anh lợi hại: "Những thứ này không thành vấn đề, nhưng anh cũng phải đồng ý một yêu cầu của tôi!"

Anh lập tức cười tà ác, nhanh chóng cúi đầu ngậm cái miệng nhỏ của cô.

"Ừm. .... Anh còn chưa đồng ý yêu cầu của tôi. ...."

"Hôn xong lại nói!"

"Nói xong lại hôn!"

"Hôn xong. .... Ừm. .... Hạ Mộng Lộ, người đàn bà chanh chua này, muốn mưu sát chồng sao?" Một tên con trai lấy tay đè lại chỗ giữa hai chân hít khí lạnh, chiêu thức hèn hạ như vậy, ai dạy cô vậy?

Hạ Mộng Lộ không sao cả nhún nhún vai: "Đừng tưởng rằng con gái dễ chọc, yêu cầu của tôi rất đơn giản, là từ giờ phút này không cho phép anh cùng bất kỳ cô gái nào liếc mắt đưa tình, càng không cho phép cùng cô gái xa lạ. .... Không đúng, nói chuyện với cô gái đẹp hơn tôi, nhưng tôi cảnh cáo anh, cái gì tôi cũng có thể dễ dàng tha thứ, nhưng chồng ngoại tình là không thể tha thứ, trong đôi mắt không thể bẻ cong sự thật! Nếu anh để tôi chụp được, đầu tiên sẽ móc hai mắt anh, sau đó chặt hai chân của anh, nhưng anh đừng lo, tôi sẽ nuôi anh cả đời." Cô cười vô hại nói.

Lạc Vân Hải kêu oan một tiếng, lúc nào thì anh liếc mắt đưa tình rồi hả? Chắc chắn chắc, anh đã lấy một dạ xoa sao: "Cô yên tâm, tôi không giống như cha vợ!" Aizz, hôn nhân quả nhiên là phần mộ, nhìn cũng không thể nhìn sao? Vậy thì còn cái gì là thân thể tự do? Đây còn là tự mình móc ra phần mộ chứ.

Bạn đang đọc truyện *Tiên Sinh Xã Hội Đen Ở Riêng Đi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 26: Kim Mao Sư Vương

Mặt trời đỏ rực từ từ lặn xuống chiếu quanh các hòn đảo và ngọn núi, nhìn từ trên trời xuống, nhà họ Hạ sao mà nhỏ bé quá, nhưng lại sáng chói vạn trượng, tuy không phải là nhà giàu nhất thế giới, nhưng cũng không thua kém người khác, trong tay nắm vô số ban hội giữ mạch máu kinh tế, nhưng lại sống trong một ngôi nhà nhỏ.

"A Hải, là như vậy, cũng không phải là cha vợ bắt nạt con, chủ yếu là Trạch Nguyên, do học phí của anh trai Mộng Lộ quá lớn, theo quán com này của

cha, mỗi tháng cũng chỉ đủ phí tiêu xài một tháng của nó, mà đứa bé kia cũng không chịu thua kém người khác, nhà trường nói có cơ hội sẽ xuất ngoại học tập thêm, cho nên cha muốn đem việc này giao cho con, nhưng con yên tâm, về sau khách sạn của mẹ con sẽ giao cho hai con xử lý, tiền kiếm được sẽ là của các con!"

Mùi hoa thoang thoảng trong khắp nhà, người một nhà mặt đối mặt thương lượng với nhau, mặc dù mẹ Hạ rất muốn mở miệng nói quyền nuôi dưỡng con cái, nhưng con gái cũng nên có nhà riêng của mình: "Nếu như hai người các con muốn ở riêng, vậy sau này khách sạn thu vào các con bảy, mẹ ba, mẹ sẽ đem tiền để dành của mình cho anh trai con ra nước ngoài!"

Hạ Mộng Lộ phiền não gãi gãi đầu, ở riêng? Phân nhà? Sao cô có cảm giác sau khi kết hôn tất cả đều thay đổi? Một mình cô không đủ sức chống lên một nhà, A Hải đối với khách sạn cũng không hiểu rõ cho lắm, mà mẹ cứ như vậy muốn đem mọi chuyện cho cô xử lý, ngộ nhờ cô làm cho phá sản thì sao? Hơn nữa mọi chuyện trước đây không phải do mẹ cô quản lý sao? Cô chỉ phụ trách kiểm khách cùng quét dọn vệ sinh, đi mua hàng hóa, muốn quản lý khách sạn lớn như vậy, rồi phải luôn nghĩ cách phát triển khách sạn, cô tự nhận mình còn chưa được: "Mẹ, cha, hai người nói cái gì đó? Ai muốn ở riêng với hai người? Người một nhà không thể ở cùng một chỗ suốt đời sao?"

"Mẹ nói ở riêng, không phải là chia nhà ở, cái con bé này, thật không làm người khác yên tâm được, hai mươi lăm rồi, bộ dạng như một đứa bé, lúc nào mới lớn được đây?" Mẹ Hạ gõ đầu cô một cái.

"Ai u!" Một cô gái nào đó đau đớn che đầu lại, cười hắc hắc nói: "Người xem, con liến thích như vậy, A Hải, anh nói vài câu đi, bây giờ chúng ta đã là người một nhà!" Cô thật sự không quyết định được, nếu phải đi ra ngoài, cô sẽ nhất quyết cự tuyệt, thật vất vả mới xuất hiện một nhân tài trong nhà, sao có thể bỏ qua chứ? Nhưng A Hải là ở rể, nếu anh không đồng ý, cô cũng không thể để anh chịu uất ức.

Lạc Vân Hải thận trọng gật đầu: "Nếu anh vợ có chí hướng như vậy, đối với nhà ta cũng là một chuyện vui, nếu có thể xuất ngoại, vừa có tiền đồ rộng mở, vừa có thể làm nở mày nở mặt với tổ tông, mặc kệ như thế nào, cũng không thể chôn vùi rường cột nước nhà, mặc dù phải tắng gia bại sản, con cũng muốn cung cấp cho anh ấy, còn chuyện ở riêng, đợi anh ấy học thành tài sau rồi hãy nói, cha mẹ cảm thấy thế nào?"

"Ai nha A Hải!" Hạ Hưng Quốc nghe vậy vô cùng kích động cầm lấy hai tay anh, cảm kích rơi nước mắt nói: "Cha biết mình không có nhìn lầm người mà, vậy chúng ta cùng nhau nuôi dưỡng nó, con yên tâm, Trạch Nguyên thành tài, nhất định sẽ không quên con!" Có con rể tốt như vậy, có thể đi đâu tìm được chứ? Không có nửa điểm lòng riêng, tổ tiên nhà họ Hạ được phù hộ rồi...

"Đứa bé ngoan, thật lòng mẹ không muốn nói chuyện này với con, mẹ thật rất cảm động, mẹ cũng sẽ không bạc đãi con, dù sao hai con kết hôn, tương lai sẽ có đứa bé nuôi dưỡng, như vậy đi, bắt đầu từ bây giờ tiền mẹ kiếm được sẽ đưa cho nó, chờ khi nó xuất ngoại, rồi chúng ta kiếm tiền dành dụm cho các con, tương lai khách sạn này cũng sẽ đưa cho các con kinh doanh, đem mọi chuyện cho con xử lý!" Đứa nhỏ này, quá được lòng người, cương trực công chính, trung thực, không tệ không tệ.

Hạ Mộng Lộ giờ ngón tay cái với chồng mình, người đàn ông cô xem trọng, chính là không giống nhau, cô thật tự hào.

Lạc Vân Hải lễ phép cười cười: "Vậy trước tiên cảm ơn cha mẹ!"

"Cảm ơn cái gì? Người một nhà không nói hai lời, con đem cái này cho cha nuôi cảm đi, mẹ sẽ không hại con... cha nuôi con là một người đáng thương, tuy gia sản có ngàn vạn, nhưng không có người thừa kế, ông ấy vốn định trước khi chết đem số tiền đó đi quyên góp, lần này tốt lắm, con cứ đợi một thời gian, mẹ cam đoan khi ông ấy về già, ông ấy sẽ đem tất cả tài sản cho con, đến lúc đó con mua khách sạn này, như vậy mỗi tháng sẽ không phải đóng thuế, nếu tương lai con không nuôi ông ấy, không chăm sóc tốt ông ấy, như vậy mẹ sẽ rất thất vọng!"

"Vợ của ông ấy đâu?" Lạc Vân Hải không hiểu hỏi.

Hạ Mộng Lộ khoát tay: "Sớm cùng người khác bỏ đi rồi, khi Hoắc Hâm chưa đầy mười tuổi đi Bắc Kinh chơi, nhưng đến giờ vẫn chưa trở về, tìm hơn một năm cũng không tìm được, một năm sau, thím cũng bỏ đi, người ta nói có thể là rất lâu trước đây thím ở Bắc Kinh có người khác, cố ý đem Hoắc Hâm đi, hoặc là bị lừa bỏ đi, dù sao đến bây giờ cha nuôi vẫn đợi hai mẹ con bọn họ, không chịu tái giá!"

"Nếu cha nuôi có tiền như vậy, vì sao bọn họ còn bỏ đi?"

"Những năm gần đây cha nuôi con mới kén hợp đồng được vài chiếc thuyền, trước kia ông ấy nghèo phải ngày ngày tới chỗ này ăn ké, anh Hoắc này cũng thật không có tiền đồ, xem như vợ ông ấy quay về, cũng không thể quay lại như trước a, aizz! Thôi, hơn mười năm cũng chưa trở lại, chắc sau này cũng không về đâu, những chuyện của đời trước, các con đừng bàn luận thêm gì nữa, A Hải, đưa cái này mang đi đi!" Mẹ Hạ lấy bình rượu thưởng đẳng giao cho anh: "Đây là rượu Mao Đài chính tông đó, mấy ngàn đồng một chai đó, xem như lễ ra mắt ông ấy đi!"

Lạc Vân Hải khổ sở nhận lấy, tại sao người nhà họ Hạ đối xử với anh tốt vậy? Lễ ra mắt này đáng lẽ anh phải là người bỏ tiền ra, nhưng đáng tiếc anh ở nhà họ Hạ nửa năm cũng không có nhiều tiền để dành, hình như từ khi kết hôn đến bây giờ, anh chưa làm được gì cho họ, ngược lại họ luôn giúp anh xử lý mọi chuyện, ý thức được gánh nặng về sau, gánh nặng nhà ở, rồi còn nuôi dưỡng cha mẹ và vợ mình nữa, nhưng nếu anh vợ có tiền đồ như vậy, có lẽ về sau còn có anh ấy chia sẻ với anh.

Trong phòng khách trang trí cổ xưa, khắp nơi đều có tranh chữ cổ, nếu không phải trong góc có cái tủ lạnh, thật giống như căn nhà cổ đại, Lạc Vân Hải đưa tay nhận lấy điều thuốc ông đưa, đứng dậy quỳ xuống đất gọi: "Cha nuôi!"

"Đứng lên đứng lên!" Mặt mày cha Hoắc hớn hỏ, đỡ con nuôi lên hưng hăng vỗ vỗ bả vai làm quen: "Hảo tiểu tử, vóc dáng không nhỏ nha, chuyện của con cha nuôi đều đã nghe qua, không cần nhớ quá nhiều, mắt trí nhớ nha, xem như con không nhớ cái gì, cha nuôi cũng sẽ đối xử với con như con trai ruột của mình, bởi cha nuôi uống một ly nào!" Ông vui vẻ rót đầy rượu vù mới thu được con trai, nâng chén cảm khái: "Aizz, hơn mười năm rồi, cha nuôi vẫn luôn một mình, chưa bao giờ nghĩ tới sẽ có con người con nuôi bên cạnh, sau này cha nuôi sẽ không cô đơn nữa rồi, A Hải, cha nuôi thật có phúc!"

Lạc Vân Hải cười không nói, một người, có thể không cô độc sao? Trong phòng thật ngăn nắp, nhưng lại thiếu không khí vui mừng, một người đàn ông tóc hoa râm, số tuổi so với cha vợ không kém nhau bao nhiêu, vì sao nhìn ông ấy cứ như ông già đã tám mươi? Nàng chén giữa đầu uống một hơi cạn sạch: "Nếu đã gọi một tiếng cha nuôi, làm con trai như con, về sau sẽ nuôi dưỡng cha, nếu cha nuôi rảnh, thì qua nhà con ngồi chơi!"

"Đó là đương nhiên, cha nuôi cũng không có gì đưa cho con!" Nói qua đứng dậy chạy vào trong phòng, lúc đi ra trong tay cầm theo một quyển sổ nói: "Cái này xem như quà ra mắt cha nuôi cho con, mặc dù cha nuôi không phải là người giàu có gì, nhưng ở núi Phổ Đà này, cũng coi như giàu có!"

Lạc Vân Hải mở ra xem, lập tức đóng lại, trả lại cho ông nói: "Cha nuôi, cái này không được..."

Ông bắt mắt cau mày: "Sao vậy? Xem thường cha nuôi à? Con là con rể của em trai cha, cũng là con nuôi cha, cha nuôi còn sợ con lừa gạt cha nuôi hay sao? Bảo con cầm thì cứ cầm lấy đi, về sau hãy thường xuyên đến chỗ cha nuôi bởi cha uống rượu, tán gẫu về chuyện thường ngày, để cho ông già này không thấy cô đơn là được rồi!"

"Nhưng nhiều quá sao con dám..."

"Con có ý gì đây, về sau không muốn trả công sao?" Mày cha Hoắc nhíu lại càng sâu.

Lạc Vân Hải không thể không siết chặt sổ con: "Cha nuôi yên tâm, tiền này con giữ giúp cha, lúc nào cha cần gấp, con sẽ đưa cho cha!"

"Cái thằng này, bọn họ nói con không tham lam, chính trực, lúc đầu còn không tin, hiện tại cha nuôi tin rồi, con trai, tiền này đối với cha mà nói không là gì đâu, đợi một ngày nào đó hai chân cha nuôi đứng vững nơi này, mọi thứ ở đây cha đều sẽ cho con, cha không có yêu cầu gì khác, cha chỉ mong con đối xử tốt với vợ con, cha nuôi đã vui mừng lắm rồi!" Thấy khỏe miệng anh khẽ nhếch cười chân mày ông liền nhướng cao lên: "Cha cảnh có con, coi như một ngày nào đó con có người con gái nào khác, cũng không được quên lời này của cha, Mộng Lộ mới là vợ cưới hỏi đăng hoàng của con, nếu con phụ lòng nó, cha sẽ xem như mắt mình có mắt như mù, sẽ thất vọng cực độ!"

"Sẽ không có chuyện này đâu, cha nuôi thấy con giống loại người bỏ vợ sao?" Nghiêm túc cùng cha nuôi nhìn nhau, anh có lòng tin, anh có thể cùng Mộng Lộ đi đến cuối con đường, anh yêu cô, bắt đầu từ lần gặp đầu tiên, ánh mắt của anh đã không rời khỏi cô được, trước kia như vậy, bây giờ cũng như thế, và về sau cũng vậy, Hạ Mộng Lộ là vợ của anh, bất luận ai cũng không thể thay thế được.

Cha Hoắc nghe được như vậy liền kêu lên một tiếng: "Không không, A Hải là một nam tử hán, nên sẽ có trách nhiệm nặng nề, cha nuôi tin tưởng con!"

Bến tàu núi Phổ Đà

"Nhanh lên một chút, anh chưa ăn cơm sao? Thân hình cũng cao lớn mà! Hạ Trạch Nguyên, em nói cho anh biết, mắt bán tiểu thư tôi bị mù nên mới lên chiếc thuyền hồng này của anh, nếu không phải vì đôi mắt to này thì sao em có thể thích một người nghèo rách rưới như tôi chứ?"

Giữa ban ngày ban mặt, người đến người đi, tại ngay chỗ đám đông, có một cô gái xinh đẹp giống như tiên nga đang chỉ vào đôi mắt mình tức giận tròn trừng mắt nhìn người đang xách mấy cái túi du lịch, một người đàn ông trẻ tuổi tay cầm hai cái ví da và mấy gói thức ăn vặt. Người đàn ông bị đẩy hô to gọi nhỏ, thấy những du khách rời đi dần dần, con gái bây giờ, thật quá đáng rồi.

Tuy Hạ Trạch Nguyên không được xem như là chàng trai đẹp, nhưng bề ngoài cũng xem như có nét hơn người, một đầu tóc vàng, bên tai trái thì mang chiếc khuyên tai màu đỏ đậm sáng lấp lánh, môi hồng răng trắng, da thịt trắng nõn trơn bóng, gương mặt tuấn tú không tỳ vết, chiếc áo màu đen bó sát người, áo khoác da màu đỏ, quần jean rách như của những ăn xin, giày thể thao màu vàng, ở thành thị thì đây được cho là mô-đen, nhưng ở nông thôn xã hội phong kiến, thì đây được xem như là con sư tử vàng, tên ăn trộm đầu đường xó chợ. diendanlequydon.com

Cô gái ăn mặc không kém bao nhiêu, tóc dài nhuộm với nhiều màu sắc rực rỡ khác nhau, bộ đồ như một ăn xin, nhưng nếu một người hiểu biết về vải vóc sẽ nhận ra đây chính là hàng hiệu, một cái thắt lưng, đoán chừng cũng tiền vạn trở lên, còn đôi giày đang mang của người đàn ông kia, chắc cũng hai hay ba vạn gì đó, tuyệt đối không thấp hơn.

Đặc biệt là cái túi trên tay người đàn ông kia, là cái túi Hermes với số lượng có hạn, làm cho những cô gái khác đều không ngừng hâm mộ lau nước miếng, cái túi đó hình như là một trăm ba mươi lăm vạn thì phải? Đúng là người có tiền mà, đáng tiếc họ chỉ có thể thưởng thức thôi...

Lạc Vũ Hinh đối với những ánh mắt ghen tị kia thì làm như không thấy, hừ lạnh một tiếng giọng cổ tay lên, lộ ra một chiếc đồng hồ Patek Philippe màu hồng, đây chính là quà sinh nhật cha tặng cho cô, không phải là tiền thôi sao? Cô không có gì cả, nhưng tiền thì cô có xài mấy đời cũng không hết, dĩ nhiên, cô cũng có thứ không mua được, tỷ như chiếc Rolls-Royce màu đen mấy năm kia của anh trai cô, không sao, sinh nhật năm nay của cô, anh trai cô đã đồng ý cô tặng cô một chiếc Rambo cực kỳ đẹp, đối với một sinh viên hai mươi tuổi, chiếc Rambo đã rất tốt rồi. diendanlequydon.com

"Cái đó... Vũ Hinh, anh có thể đem đầu nhuộm lại tóc đen trước, rồi mua một bộ đồ, gỡ cái khuyên tai xuống được không?" Hạ Trạch Nguyên khom lưng hướng đại tiểu thư van xin, tha cho anh đi, cái đức hạnh này, nếu để cho cha mẹ anh nhìn thấy, có thể sẽ đuổi hẳn ra ngoài luôn không? Đường đường là một người đàn ông thực thụ, hai mươi sáu tuổi, cư nhiên ăn mặc như một người lãng lơ.

Nhưng có tình vị tiểu thư này thích đem anh biến thành như vậy, làm anh không dám nhìn người, nếu như anh biết cô là thiên kim của nhà họ Lạc, đánh chết anh cũng không dám trêu chọc, lần này tốt lắm, người ta đã chấp nhận sự theo đuổi của anh, từ nay về sau phải chịu sự sai khiến của cô, bỏ rơi cũng không dám bỏ rơi, đây chính là xã hội đen, anh chọc nổi, người nhà anh không chọc nổi, chẳng những coi anh là đầy tớ sai bảo, muốn là gì thì làm, muốn anh ăn cái gì thì anh phải ăn cái đó, muốn anh mặc gì anh phải mặc cái đó, khi nào cuộc sống anh mới như lúc đầu chứ? diendanlequydon.com

Hết cách rồi, anh thật lòng thích cô, không muốn nhìn thấy cô bị toàn trường xa lánh, càng không muốn thấy cô bởi vì không vui liền mua say, một cô gái

khỏe mạnh, cả ngày uống đến say mềm, thì sẽ thành ra cái gì chứ?

Không phải tất cả tình yêu đều là tốt đẹp chính là, dĩ nhiên, đối với cô mà nói, tình yêu là hạnh phúc, nhưng đối với người đàn ông này mà nói, là một loại khổ sở, cũng không phải là khổ sở hoàn toàn, thỉnh thoảng cũng có vui vẻ.

Lạc Vũ Hinh hung ác nâng cằm nhỏ lên: "Anh có ý gì chứ? Biết khuyên tai này đắt bao nhiêu không? Nếu không phải là đến gặp cha mẹ của anh, để cho anh có cảm giác áo gấm về nhà, em mới không mua cho anh đâu, còn có áo da, quần jean, đôi giày này, biết bao nhiêu người mơ ước mà không mặc được không, hừ, anh cỏi đi, em đi liền bây giờ!" Đại tiểu thư nổi giận, không phải chuyện đùa, dứt khoát quay đầu đi. diendanlequydon.com

"Đừng đừng đừng, cứ như vậy đi, đi đi đi!" Cố gắng hết sức ngăn bạn gái lại, rồi cùng nhau chạy đến khách sạn, xong rồi xong thật rồi, nếu hừ cha biết được chắc chắn sẽ giết anh chết mất, ngay cả em gái cũng sẽ cười nhạo anh, và lại bạn gái như cộp me, không bị người ta nói không có tiền đồ mới là lạ.

"Nguyệt Đình, anh trai sắp đến rồi đó, đi, chị đi..." Còn chưa nói xong, hai cô gái liền hóa đá, gương cái miệng nhỏ nhắn nhìn chằm chằm hai người ở cửa.

"Mẹ ơi!"

"Không phải chứ" Hạ Mộng Lộ nuốt nước miếng, nhắm dụi dụi mắt, rồi mở ra lần nữa, rung giọng nói: "Anh trai, anh bị bệnh hay đầu bị nước vào rồi hả?" Trời ơi, ai tới nói cho cô biết đến tột cùng đã xảy ra chuyện gì không? Tại sao đầu của anh trai cô... hai mươi sáu rồi, sao có thể như những đứa 9x? Thiếu não sao? Hơn nữa còn dẫn theo bạn gái nhỏ cũng như thế: "Phốc ha ha ha ha anh trai, đầu của anh ha ha ha ha... Tốt. . . . . Tốt ha ha ha ha tốt rất khác biệt!" Sắp có trò hay để nhìn rồi, không biết mẹ cha sau khi nhìn thấy sẽ như thế nào đây. diendanlequydon.com

Sắc mặt Lạc Vũ Hinh đen lại, hai người ngọc này cười gì vậy? Cười thương thức của cô có vấn đề sao? Nghĩ vậy nên bất mãn nói: "Mau tránh ra!" Kéo bạn trai qua chạy thẳng tới trên bậc thang nhà chính.

Hạ Mộng Lộ bị đẩy ngã trên mặt đất, cũng không tức giận, dứt khoát nằm trên mặt đất vỗ mặt đất cười không ngừng, còn là một em gái nhỏ cay cú, cười chết cô rồi, mẹ không cầm cây chổi quét bọn họ ra nhà mới là lạ đó.

Đầu Hạ Trạch Nguyên nổi đầy hắc tuyến, làm thế nào đây? Ai tới cứu hần với? Vừa nghĩ tới trong tay cha cầm một cây dao... Xong đời rồi.

Bạn đang đọc truyện *Tiên Sinh Xã Hội Đen Ở Riêng Đi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 27: Anh?

Hạ Nguyệt Đình đỡ Hạ Mộng Lộ đứng dậy, lau sạch nước mắt trên mặt cô rồi hỏi, "Chị! Chị đừng cười nữa! Chị có thấy cô gái này nhìn quen quen không?" Hình như đã gặp ở đâu đó rồi?

Hạ Mộng Lộ gật đầu, đúng là nhìn rất quen. Cô phúi phúi đất trên móng xuống, vẫn không nín được cười, bỗng nhớ ra gì đó, trợn mắt la, "Là.... .... Là người nhà họ Lạc.... ..."

"Má ơi, đúng rồi, chính là cô ấy, Lạc Vũ Hinh! Anh họ 'cua' được cô ấy rồi hả?" Hạ Nguyệt Đình che miệng, thiệt hay giả đây? Anh họ thiệt lợi hại! Đây chính là cô chủ giàu nhất thế giới đó!

"Hai chị em đang làm gì đó? Tay em sao vậy?"

Lạc Vân Hải vừa về tới, thấy tay Hạ Mộng Lộ dính đầy bụi đất, tóc tai xốc xếch, bộ dạng nhếch nhác như vừa đánh nhau với ai xong thì đau lòng, vừa phúi bụi thay cô vừa hỏi, "Rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?"

Hạ Mộng Lộ cảm thấy vô cùng tự hào, nhà họ Hạ sắp phát tài rồi! Mặc dù tính tình cô gái này không được tốt lắm, d.đ.đ. l. q.đ.đ nhưng trong mắt cô ấy không hề có khinh bỉ. Người ta thường nói, con gái nhà giàu thường kiêu ngạo, quả đúng thật! Chắc chắn, nửa đời sau của anh hai xong rồi!

"Cha mẹ, con đã về!"

Trong phòng khách, cha mẹ Hạ Mộng Lộ đang nhanh nhẹn dọn chén đĩa lên bàn, nghe tiếng vui mừng ngẩng đầu lên, sau đó, cả hai đều đứng hình, nhìn chằm chằm Hạ Trạch Nguyên không chớp mắt, một lúc sau, về mặt ba Hạ càng ngày càng vặn vẹo, cuối cùng lửa giận ngút trời, lập tức xoay người nhặt cây lau nhà lên hét to, "Thằng nhóc này, cả nhà khổ sở lo cho mày ăn học, mày lại chung diện giống quỷ như vậy, hôm nay không đánh gãy xương mày thì tao không phải cha mày nữa!"

“Cha.... .. Ai da.... .. Cha.... .. Cha bình tĩnh một chút.....” Hạ Trạch Nguyên vừa chạy vừa kêu.

Lạc Vũ Hình nuốt nuốt nước miếng, nhìn mẹ Hạ không chớp mắt, chẳng lẽ mình làm sai rồi sao? Tại sao trong mắt mẹ Hạ lại lộ ra vẻ chán ghét? Giống như mình đã dạy hư con của bác ấy vậy. Lạc Vũ Hình thấy Hạ Trạch Nguyên phải trốn xuống dưới bàn, bèn tức giận la to, “Đủ rồi! Hai bác đừng có quá đáng!” Sao lại có cha mẹ thô lỗ như vậy, vừa

thấy con mình đã đánh ?!

“Cô im đi!” Ba Hạ đập cây lau nhà xuống sàn, “Cô lập tức biến khỏi đây cho tôi!”

Hạ Trạch Nguyên vội vàng bò ra khỏi bàn, che trước mặt bạn gái, “Cha, cha nói gì vậy?” Biến cái gì mà biến, thật khó nghe! Hạ Trạch Nguyên cố ưỡn ngực nói to, “Không liên quan gì tới cô ấy hết, là con tự nguyện!” Minh đã hai sáu rồi, còn hề chút là đánh, không thèm quan tâm gì đến mặt mũi của mình gì hết.

“Mày, mày.... .. Muốn chọc tao tức chết phải không?” Ba Hạ đỡ đầu, chỉ tay về phía Hạ Trạch Nguyên, “Biến! Biến hết cho tao! Nhà họ Hạ không có một đứa du côn lêu lổng như mày!” Nhìn A Hải mà coi, quả thật là một trời một vực, không cách nào bì được!

Lạc Vũ Hình cười hi hi, núp sau lưng Hạ Trạch Nguyên, ló người ra le lưỡi làm mặt xấu, “Biến thì biến! Cha mẹ như vậy, không có cũng chẳng sao! A Trạch, chúng ta đi! Về sau em nuôi anh!” Nói xong, kéo Hạ Trạch Nguyên đi.

Mẹ Hạ tức đến mức sắp ói ra máu, thấy chồng mình xui xẻo trên đất, bèn hét, “Còn không mau đi! Muốn tức chết ba mày sao?” Bà vừa vuốt ngực cho chồng vừa nói, “Minh à, không sao, đừng giận nữa!”

“Đúng là nghiệp chướng mà!” Hạ Hưng Quốc càng ngày càng thờ ơ, hoa mắt chóng mặt tựa vào ngực vợ, lắc đầu liên tục, đáng lẽ không nên cho con mình đi học trường nổi tiếng gì gì kia, giờ thì hay rồi, một đứa trẻ ngoan bị dạy thành người không ra người quỷ không ra quỷ thế này!

Lạc Hải Vân nhìn trần trời vào phòng, đây chính là Hạ Trạch Nguyên? Lạc Vân Hải kéo tay Hạ Trạch Nguyên trách, “Anh còn không mau đổi về như lúc đầu?” Ai nói thử xem, sao anh vợ lại có tạo hình kỳ cục thế này?

Hạ Trạch Nguyên lúng túng gãi gãi ót, “Cậu chính là em rể? Mau giúp anh khuyên cha đi, cha có bệnh cao huyết áp!”

“Anh còn biết cha có bệnh cao huyết áp?” Lạc Vân Hải trừng Hạ Trạch Nguyên một cái, rồi đi vào phòng đỡ ba Hạ ngồi xuống ghế sa lon, “Cha à, nhất định là có hiểu lầm gì đó, cha bình tĩnh đã!”

Hạ Mộng Lộ và Hạ Nguyệt Đình thì chỉ lo nhìn chăm chăm Lạc Vũ Hình, đây chính là viên ngọc quý của nhà họ Lạc, ~~đẹp~~☆L☆qđ đáng đáp lại xinh đẹp, thật hâm mộ!

Lúc này không ai phát hiện ra vẻ mặt vô cùng ngạc nhiên của Lạc Vũ Hình, mắt chữ A mồm chữ O, nhìn chăm chăm vào Lạc Vân Hải.

Sau tai người đó có một nốt ruồi đen, chắc chắn là anh hai, không sai vào đâu được! Mà không! Nếu đúng là anh mình, thấy mình thế này, chắc chắn sẽ lập tức dạy dỗ mình một trận, làm sao có thể không liếc mình một cái như bây giờ ?!

Chẳng lẽ anh hai đang có nhiệm vụ bí mật, không thể để lộ? Không đúng, không đúng, dù vậy cũng không cần gọi một người xa lạ là ‘cha’ chứ ? Cha vợ ư.... .. Minh không nhớ bác Thái có đi phẫu thuật thẩm mỹ lúc nào đâu, hay là có đi mà bị thất bại?

Lạc Vũ Hình thử gọi một tiếng, “Anh?”

Lạc Vân Hải đang rót nước cho ba Hạ, nghe vậy, dừng lại động tác, nghiêng đầu, nghi ngờ hỏi, “Cô biết tôi?”

Hả? Cái gì mà ‘Cô biết tôi?’ ? Hơn nữa về mặt anh hai thật kỳ quái, chẳng lẽ đổi tính?

Lạc Vũ Hình thấy mọi người đang chăm chú nhìn mình, ngay cả ba Hạ cũng vậy, bèn gật đầu một cái, sau đó lại lắc, rồi gật, “Xem như.... .. Xem như là biết đi?”

Hôm qua mẹ còn nói anh hai đang đi hưởng tuần trăng mật với chị dâu, lẽ nào mẹ lại lừa mình? Có khi nào lời đồn là thật? Nhà họ Lạc đang tổ chức buổi lễ kết hôn hoành tráng ở Paris thì bị đánh lén! Nhất định là vậy, nếu không sẽ không cách nào giải thích được, tại sao xung quanh đây lại không có người của Long Hồ, có thể bọn họ vẫn chưa tìm được anh hai? Mà mình bỗng trùng hợp gặp được?

“Cô thật sự biết tôi?” Lạc Vân Hải kích động tiến lên nắm lấy hai vai Lạc Vũ Hình lắc lắc, “Tôi là ai? Tôi tên gì? Cô kêu tôi là anh, vậy cô là người thân của tôi sao?”

Lạc Vũ Hình ngẩn người một lúc, bỗng nghĩ ra gì đó, vội bắt lấy tay Hạ Mộng Lộ kéo vào một căn phòng, khóa trái cửa, “Nhanh nói cho tôi biết, anh ấy bị sao vậy?”

Hạ Mộng Lộ nhún vai, “Như cô thấy đó, nửa năm trước, tôi thấy anh ấy nằm trên bờ biển.... ..” Hạ Mộng Lộ kể thật chi tiết chuyện lúc trước.

“Rồi sao anh ấy biến thành em rể của A Trạch?” Không thể nào, hoàn toàn không thể nào!

Hạ Mộng Lộ thận trọng nói, “Trước tiên cô hãy nói cho tôi biết, anh ấy là ai đấy!”

“Không được, cô nói trước, rốt cuộc là đã xảy ra chuyện gì?”

“Thì anh ấy bị mất trí nhớ, sau đó chúng tôi yêu nhau, kết hôn, đơn giản vậy thôi!”

“Chúa ơi!” Lạc Vũ Hinh hét lên. Anh hai hoàn toàn quên hết mọi chuyện lúc trước sao? Không nhớ rõ chị dâu? Lại còn thích người khác? Quá đáng sợ! Nếu nói ra.... .... Cô gái trước mắt này đang sống rất hạnh phúc.... .... Hơn nữa còn là người nhà của bạn trai mình..... Minh nên làm gì đây?

Hạ Mộng Lộ ngập ngừng hỏi, “Lúc trước..... Anh ấy vẫn chưa kết hôn đúng không? Cũng không có bạn gái?”

Lạc Vũ Hinh xoa xoa mồ hôi lạnh trên trán, gật đầu, “Đúng!”

“Cô gọi anh ấy là anh, có ý gì?” Hạ Mộng Lộ nhớ nhà họ Hạ có một trai một gái, con trai không biết tên là gì, nhưng chắc chắn không thể nào là A Hải, người ta là đại ca xã hội đen nổi tiếng, A Hải làm sao mà kinh khủng thế được!

“À, là đàn anh lúc học.... .... Tiểu học, đúng, đúng, là đàn anh lớp trên!” Lạc Vũ Hinh đang bối rối nên nghĩ được cái gì nói đại cái đó.

Chuyện của anh hai, để anh hai tự giải quyết đi, mình không thêm đóng vai người ác đâu! Hơn nữa sau khi mất trí nhớ, dĩ nhiên đàn anh lại biết đỡ người khác, là chuyện trước kia anh ấy không bao giờ làm, cứ từ từ quan sát xem sao đã.

Lạc Vũ Hinh cố ra vẻ bình tĩnh kéo tay Hạ Mộng Lộ cười nói, “Cô chính là em gái của A Trạch phải không? Xin chào, tôi tên là Lạc Vũ Hinh, đặc biệt tới chúc mừng cô, nếu cô không chào đón, tôi sẽ đi liền!”

“Không không không!” Giỡn hoài! Mình còn chưa hỏi chuyện về A Hải xong, sao có thể thả cô ta đi, “Chào đón chứ! Dĩ nhiên là chào đón rồi! Cô vừa tới, cả nhà tôi bỗng như rục rịch hẳn!”

Lạc Vũ Hinh chỉ chỉ ra bên ngoài, “Nhưng cha mẹ cô hình như rất ghét tôi!”

Đó là do bọn họ không biết, cô là ‘cục vàng’ của nhà họ Lạc đấy thôi! “Vấn đề này, cô cứ giao cho tôi, với điều kiện tiên quyết là cô phải đội mũ! Cha tôi hơi bảo thủ, không thể chịu nổi kích thích như vậy!” Kiểu tóc khoa trương thế này!

“Ồ! Được! Vậy cô cho tôi mượn một bộ quần áo đi!”

Cũng không phải được nuông chiều quá mà hư, ít nhất còn biết nghe lời. “Không thành vấn đề! Cô chờ ở đây, tôi sẽ đi lấy cho cô ngay!”

Lạc Vũ Hinh gật đầu một cái, chờ Hạ Mộng Lộ vừa đi khỏi, lập tức lúi đi động ra gọi về nhà, điện thoại vừa thông lại không biết có nên nói cho cha mẹ biết hay không?

Hạ Mộng Lộ vừa kết hôn với anh hai, lần này mình lại tới chúc mừng, chẳng lẽ kết hôn mới hai ngày đã dẫn chú rể đi? Thôi cứ hỏi rõ ràng trước rồi nói sau.

Trời ơi, nếu người nhà họ Hạ biết anh hai chẳng những có người yêu, mà nhà họ Lạc còn có một đứa con dâu thì sẽ phản ứng thế nào đây? A Trạch có cảm thấy như sét đánh giữa trời quang rồi chia tay với mình luôn không? Phải làm sao đây?!

Bạn đang đọc truyện *Tiên Sinh Xã Hội Đen Ở Riêng Đi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 28: Cả nhà vui vẻ

“Mây..... Nhanh bảo cô gái kia đi đi, nếu không mây cũng dừng về nữa!”

Hạ Trạch Nguyên khổ không thể tả, vội vàng giải thích, “Cha! Cha hiểu lầm rồi, thật ra cô ấy là một cô gái rất tốt, chỉ là quen mặc đồ ‘thời trang’ thôi mà!” Tại sao cha mẹ không thể thông cảm chứ? Vũ Hinh muốn tạo ấn tượng tốt với cha mẹ nên mới ăn diện tí nì, có điều hơi quá một chút thôi!

“Mây muốn tức chết cha mẹ phải không?” Mẹ Hạ dậm chân la, dậm mạnh lên ngực, chỉ còn thiếu khóc nháo đòi thất cổ. Người ta nói gái lớn gà chồng là thành con người ta, không ngờ trai lớn cũng khó mà quản được.

Hạ Nguyệt Đình nháy mắt với Hạ Trạch Nguyên mấy cái, cười hi hi nói, “Nếu cô dượng biết cô ấy là con gái nhà ai, bảo đảm cô dượng sẽ không đòi đuổi cô ấy đi nữa!” Ngược lại, có thể còn cung phụng như Bò Tát nữa ấy chứ.

“Nó là con cái nhà ai?”

Lạc Vân Hải cũng nhú mày nghe.

“Cô ấy chính là tiểu thư nhà họ Lạc nổi tiếng ở thành phố F, Lạc Vũ Hinh! Con gái ruột của Lạc Viêm Hành bang Long Hồ, em gái duy nhất của Lạc Vân Hải! Tiền của Bill Gates nếu đổi thành nhân dân tệ, chất lên sẽ cao hơn đỉnh Everest, còn tiền nhà họ Lạc nếu chất lên thì cao gấp ba lần đỉnh Everest đó!” Lạc Hạ Nguyệt nói xong, cầm chiếc giỏ đặt trên bàn của Lạc Vũ Hinh lên, nuốt nuốt nước miếng, “Hermes.... .... Nhãn hiệu mà con nằm mơ cũng không dám tưởng, ai có thể cho con một chiếc giỏ Hermes, con sẽ tình nguyện làm trâu làm ngựa cho người đó!”

Mình nhất định phải nhanh chóng làm thân với chị dâu họ tương lai mới được, dù không có Hermes, cho mình một cái LV mình cũng thỏa mãn lắm rồi!

Ừ thì, mình có hơi ham mê hư vinh, nhưng trên đời này trừ thần thánh ra, có ai mà không mê chứ!

“Hà.... .... Thiệt hay giòn vậy? Con không nhìn lầm chứ?”

Quả nhiên, mẹ Hạ lập tức đẩy chồng ra. đi đến nhà họ Lạc, cả châu Á không ai không biết! Mặc dù chưa từng lộ ra nhà họ Lạc có bao nhiêu tài sản, nhưng có tin đồn nhà họ Lạc là nhà giàu nhất thế giới hiện nay, người ta kiếm tiền, không phải tính theo tháng theo ngày mà tính theo giờ! Trời! Con trai mình đang lui tới với người như vậy?

Lạc Vân Hải ngạc nhiên nhìn anh vợ, “Hai người đúng là đang yêu nhau?”

Hạ Hưng Quốc cũng không ngờ, “Con trai ngoan, thật sao?” Mặc dù việc này chứng minh con trai mình có sức hút, nhưng kiểu con gái đó sao lại coi trọng con trai mình? Chẳng lẽ chỉ đang đùa giỡn nó!

Hạ Trạch Nguyên không ngờ vừa nghe thấy tên của bạn gái, cả nhà đã lập tức thay đổi thái độ, chợt cảm thấy tự hào, gật đầu nói, “Đương nhiên là thật! Cả nhà đừng nhìn cô ấy giống như nhìn quái vật, thật ra Vũ Hinh rất dễ gần, chỉ là tính tình hơi tiểu thư một chút, có thể do từ nhỏ sống sung sướng, ở nhà họ Lạc có thể xem là dưới một người trên vạn người, được cha mẹ cưng chiều từ nhỏ, những người bên cạnh cũng chỉ biết nịnh hót cô ấy, nên cô ấy không biết cách nói chuyện cho lắm, tóm lại hi vọng cả nhà có thể thông cảm, xem cô ấy như người bình thường là được rồi!”

“Nó chính là hòn ngọc quý trên tay đại ca xã hội đen, không phải con chán sống chứ! Dù nó thích con, cha mẹ nó sẽ thích con sao? Không tự nhìn lại xem mình có bản lĩnh gì!” Ba Hạ vẫn không đồng ý lắm. Có tiền thì sao? Có thể chết chôn theo à! Hơn nữa, nếu phải ở rể, không bị xem thường mới là lạ.

Mẹ Hạ tức giận đập vai chồng một cái, “Nói gì đó? Con cháu tự có phúc của con cháu, con à, mẹ thấy con bé kia cũng không đến nỗi nào đâu, mẹ ủng hộ con!”

“Đúng đó anh! Em cũng ủng hộ anh! Mà anh có thể nói chị dâu mua cho em một cái giỏ LV được không?”

“Nó thích ăn cái gì? Để mẹ kêu cha con nấu!”

Hạ Hưng Quốc nghe vậy, nói, “Hai người cứ thấy tiền là mắt sáng rồi, sớm muộn gì cũng bị thiệt! Hừ!” Nấu nấu cái gì? Cái kiểu quen ăn món ngon vật lạ kia có thể nuốt nổi cơm rau dưa sao?

Hạ Hưng Quốc liếc con trai một cái, ngốc, nhìn cái vẻ mặt vui sướng của nó kia, không có phong thái như mình hồi xưa chút nào!

Hạ Hưng Quốc nhanh chóng móc di động ra, “Ừ à, lập tức chạy tới nhà họ Thẩm mua một ít rau tươi về đây, thêm cả nhân sâm, vây cá, bào ngư loại tốt nhất!” Cũng chưa có dịp uống một trận cho đã với con rể, giờ con trai đã có bạn gái, về sau hẳn là càng ngày càng vui vẻ!

“Bác gái!”

Lạc Vũ Hinh kéo mũ lưỡi trai thấp xuống che hết mớ tóc, mặc áo thun rộng đơn giản, quần jean dài, mang giày thể thao.

Vừa nãy, Hạ Mộng Lộ đã dạy Lạc Vũ Hinh cách ứng phó với ba Hạ và mẹ Hạ.

Vì bạn trai, cố lên!

Trong mắt những người khác, Lạc Vũ Hinh đang rất vô lễ, bởi vì cô nhìn trần nhà mà chào. đi đến nhà họ Lạc, cả châu Á không ai không biết! Nhưng mẹ Hạ không hề tức giận, kéo Lạc Vũ Hinh lại, nhìn lên nhìn xuống một lượt, khen, “Ăn mặc thế này, thật giống như hoàn toàn trở thành người khác! Lạc Vũ Hinh phải không? Không phải bác nói gì con, nhưng con vốn xinh xắn, sao phải tự chà đạp mình thành thế kia! Cứ đơn giản thế này, rất đẹp!” Không biết cha mẹ nó giáo dục con cái thế nào, có phải nó làm gì cũng thấy tốt hay không? Không thể quá nuông chiều được!

Rất đẹp! Lạc Vũ Hinh cúi đầu nhìn lại mình, rõ ràng rất xấu xí mà! Hơn nữa, loại vải gì thế này, mặc khó chịu chết được! Nhưng bác gái mà khen có lẽ cũng không tệ lắm! Lạc Vũ Hinh đỏ mặt nói, “Thật à?”

“Đúng đó chị dâu, như vậy đẹp hơn lúc này gấp trăm lần ấy chứ! Chị dâu, chị ngồi đây đi!” Hạ Nguyệt Đình kéo Lạc Vũ Hinh ngồi xuống ghế chính trong bàn ăn, bóp vai cho Lạc Vũ Hinh, “Chị dâu, nhà tụi em khác nhà chị, hơi giản dị, nhưng có câu nhà nhỏ mới ấm áp, không phải sao?”

Mọi người đều im lặng như tờ, không ngờ Hạ Nguyệt Đình là người ba phải như vậy.

Hạ Trạch Nguyên biết đã thoát nạn, ôm vai Lạc Hải Vân, giờ ngón cái lên, “Không ngờ em gái tôi lại có phúc như vậy! Cậu rất đẹp trai!”

Lạc Vũ Hình liếc qua, thấy anh hai cũng ngồi xuống theo Hạ Trạch Nguyên thì trộm nuốt nước miếng.

“Anh cũng không kém mà! Uống rượu, uống rượu!” Lạc Vân Hải rót cho anh vợ một ly, rồi tự rót cho mình, sau đó uống cạn một hơi.

Hạ Mộng Lộ thấy Lạc Vũ Hình cứ nhìn chằm chằm A Hải, lập tức dùng chân đạp mạnh anh một cái, nhe răng nói, “Uống cái gì mà uống? Còn không mau đi giúp cha nấu cơm!”

Lạc Vân Hải vội vàng đứng dậy nói, “Anh quên mất! Mọi người từ từ ăn nha, con xuống phụ cha đây!”

“Nhanh đi!” Hạ Mộng Lộ đẩy Lạc Vân Hải một cái, cười nói, “Xin lỗi, chồng em là vậy đó, chị đừng chấp!”

“Khụ khụ khụ!” Lạc Vũ Hình sắc nước, ngạc nhiên nhìn Hạ Mộng Lộ, “Chồng..... Chồng em?”

Cho mình một vụn lá gan, mình cũng không dám gọi anh hai là em rể, nếu không ngày nào đó anh hai nhớ lại quá khứ, chắc chắn sẽ chôn sống mình!

Lạ lùng hơn chính là vừa rồi rõ ràng Hạ Mộng Lộ đạp anh hai một cái, vậy mà anh hai không hề tức giận, ngược lại còn cười, nếu là lúc trước, sợ rằng đã sớm giết ngay người đó rồi! Còn biết nấu cơm? Thiệt hay giỡn đây? Nhất định, mẹ tình nguyện tin là trên đời này có quỷ, cũng sẽ không tin anh hai biết nấu ăn!

Đây cũng là lần đầu tiên thấy anh hai cười chân thật đến vậy, trước kia anh hai chỉ cười giả, cười nhạt, cười lạnh mà thôi, chẳng lẽ mất trí nhớ có thể làm người ta đổi tính? Chuyện này quá đáng sợ! Hay đó không phải là anh hai mình? Không được, một lát phải hỏi chị Đông Phương thử xem, điếm, đàn, lè, quý, đồn mà không, hỏi Đỗ Vương đáng tin hơn, tên kia lúc nào cũng cười hi hi, nhưng khá được việc. Đúng! Chỉ có Đỗ Vương mới có thể giúp mình!

Lạc Vũ Hình lấy di động ra, cười nói, “Con đi nhà vệ sinh một lát!”

“Anh Đỗ, em là Vũ Hình nè!”

“Hả? Sao bỗng nhiên lại gọi anh? Có phải lại gây họa rồi không?”

Lạc Vũ Hình đen mặt nói, “Không phải! Em hỏi anh, anh hai em đang ở đâu?”

Đỗ Vương ngập ngừng mấy giây.

“Tất nhiên là đang đi hưởng tuần trăng mật với chị dâu em.... ....”

“Xạo! Anh em rõ ràng đang ở núi Phở Đà! Anh Đỗ.... ... Anh Đỗ? Anh còn nghe không?”

“Em nói anh em đang ở đâu?”

Giọng Đỗ Vương cực kỳ nghiêm túc, hình như đang rất sốt ruột.

“Núi Phở Đà! Giờ em đang ở núi Phở Đà nè! Anh em đang ở đây, em tận mắt nhìn thấy, hiện là em rể của bạn trai em, anh hiểu không? Nửa năm trước anh hai mất trí nhớ, được em gái của bạn trai em cứu, hai người họ vừa kết hôn, anh em đang rất vui vẻ, bị em gái của bạn trai em đạp mà vẫn cười, anh Đỗ, làm sao bây giờ?”

“Kết hôn? Sao có thể? Em đừng làm gì hết, trước tiên nói cho anh biết vị trí cụ thể, anh lập tức dẫn người qua.... ....”

Lạc Vũ Hình kinh hãi, lắc đầu, “Không được! Anh đừng nói cho ai hết, cứ từ từ đã, giờ anh hai vừa kết hôn với em gái của bạn trai em, nếu anh dẫn anh ấy đi, vậy em làm sao? Nhà họ sẽ hận chết em mất! Em tới chúc mừng đám cưới chứ không phải tới phá đám!”

“Cũng đúng! Mà giờ anh dẫn anh ấy về, chưa chắc anh ấy đã chịu, cho anh địa chỉ, để anh tự mình qua xem tình huống thế nào rồi tính tiếp!”

“Được! núi Phở Đà, khách sạn Bồng Lai!” Chỉ có anh Đỗ là hiểu mình nhất! Dù sau này mọi chuyện có lộ họ cũng sẽ không đổ lỗi mình. Anh Đỗ à, cái danh người ác anh tới gánh đi, em chỉ là cô gái nhỏ hai mươi tuổi mà thôi!

Lạc Vũ Hình nở nụ cười, tự thấy mình càng ngày càng thông minh.

Bạn đang đọc truyện *Tiên Sinh Xã Hội Đen Ở Riêng Đi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 29: Giả làm đạo sĩ

Bóng đêm từ từ buông xuống,

Ánh trăng chiếu xuống mặt biển, nhấp nhô theo con sóng.

Trong sân nhỏ, tiếng cười đùa vang khắp nơi, dường như nó chính là nơi bình yên trong lòng mọi người, lánh xa trần thế, không có lừa gạt, không có những lo toan của cuộc sống, đơn giản và bình dị.

Lạc Vũ Hình giờ chén lên nhận lấy cục móng heo mẹ Hạ gấp cho, sau khi cắn thử một miếng nhỏ, lập tức trợn to mắt, “Rất ngon! Con chưa từng ăn cái móng heo nào ngon đến thế này! Ngon hơn đầu bếp trong nhà con nấu nhiều!”

“Thật không?” Hạ Hưng Quốc vui vẻ nhìn Lạc Vũ Hình, lúc đầu còn sợ Lạc Vũ Hình không hài lòng, ai ngờ nghe là còn ngon hơn đầu bếp trong nhà họ Lạc. Đầu bếp nhà họ Lạc không phải là đầu bếp nổi tiếng ở nước ngoài sao?

“Thật ạ! Bác trai, đặc biệt là món.... .. Món rau muống này nè, ngon không thể chê, về sau con có lộc ăn rồi!” Hạ Vũ Hình quyết định, đời này không phải trai nhà họ Hạ không lấy! Lạc Vũ Hình vừa ăn ngấu nghiến như hổ đói, vừa nghĩ có cơ hội phải kêu cha mẹ ném thử mới được.

Hạ Nguyệt Đình kích động nói, “Món đó.... .. Món đó.... .. Chị dâu, rau muống là em xào đó!”

Ba Hạ bùng ba chén tỏ yến lên, “Tổ yến nấu với đường mía, không ngọt lắm đâu, Vũ Hình, con ném thử đi, A Hải chén này là của con!”

Chỉ có ba chén, chặm là không còn. Hạ Mộng Lộ và Hạ Nguyệt Đình đồng thời đưa tay kéo lấy chén tỏ yến cuối cùng, “Của con!”

“Của em!”

Mẹ Hạ dùng đũa đập lên mu bàn tay của Hạ Mộng Lộ và Hạ Nguyệt Đình, “Không của ai hết! Chén này cho anh của hai đứa!”

Hạ Mộng Lộ xoa xoa mu bàn tay, chu miệng nói, “Mẹ thiên vị! Con lớn từng này còn chưa được uống tổ yến hồng như vậy đó! Người ta vừa mới kết hôn mà!”

“Đúng! Cô, không phải nên nhường cho người nhỏ ăn sao?” Hạ Nguyệt Đình nói.

“Hừ! Hai đứa bây càng lớn càng không hiểu chuyện! Có bản lĩnh thì tự mình mua đi, mẹ không tin hai đứa không có mấy vạn tiền riêng!” Mẹ Hạ nói xong nhanh chóng đẩy chén tỏ yến đến trước mặt con trai, rồi gấp ba con bảo ngư to nhất và ba phần vây cá cho Lạc Vũ Hình.

Lạc Vũ Hình nhìn ba người ngơ ngẩn, bỗng thấy rất hâm mộ, có lẽ đây mới gọi là người một nhà, cãi nhau âm ỉ, chứ không giống mình, đừng nói là bị đánh, lớn thế này còn không biết cãi nhau là gì, người thân cưng chiều, bạn bè nhường nhịn, người lạ sợ hãi, duy chỉ có Trạch Nguyên là thỉnh thoảng tức giận trách mình. Lạc Vũ Hình đẩy chén tỏ yến đến trước mặt Hạ Nguyệt Đình, còn lại bảo ngư vì cá đều cho Hạ Mộng Lộ, “Ồ nhà tôi ăn mấy thứ này nhiều rồi, hai người ăn đi!”

Hạ Mộng Lộ và Hạ Nguyệt Đình nhìn nhau, tuy kêu chị dâu, nhưng hai người đều biết, Lạc Vũ Hình còn nhỏ hơn hai người hai tuổi, nên cũng ngại nhận, lúng túng đẩy về lại, “Không không không, mấy món này cha đặc biệt nấu cho chị, chị không ăn sao được?”

“Vũ Hình, kệ hai đứa nó, con cứ ăn đi, con tưởng nó chưa từng ăn thật sao? Cũng không biết người nào cứ mỗi lần có khách gọi món đó là lại lên đi nhà vệ sinh xén bột phần!” Mẹ Hạ liếc một cái khinh bỉ.

Lạc Vân Hải buồn cười, đưa phần của mình cho vợ, “Không sợ người ta cười à?”

Hạ Mộng Lộ cười hi hi kéo tay Lạc Vân Hải làm nũng, “Chỉ có A Hải của em là hiểu em rõ nhất!”

“Anh muốn uống với ba và em rể mấy ly, Nguyệt Đình, cho em đó!” Hạ Trạch Nguyên nói. Chỉ cần cả nhà hòa thuận là tốt rồi.

“Hi hi, cảm ơn anh họ!”

Lạc Vũ Hình thấy Lạc Vân Hải mỉm cười cưng chiều nhìn Hạ Mộng Lộ ôm cánh tay mình thì bồn chồn không yên. Xem ra anh hai đang thật lòng, vậy chị dâu Bảo Nhi phải làm sao đây? Từ nhỏ chị Bảo Nhi đã có nguyện vọng gả cho anh hai, nên luôn quan tâm chăm sóc cha mẹ, và tận trách nhiệm với mình. Người trong bang Long Hồ đều nói họ là một đôi trời sinh, thanh mai trúc mã, mà anh hai cũng chưa từng nhìn cô gái nào khác lâu hơn ba giây, chưa từng có tin đồn yêu đương gì.

Anh hai yêu Thái Bảo Nhi, hơn nữa không phải hai người đã ở cùng nhau sao? Chẳng lẽ tương lai mình có hai chị dâu? Chuyện này quá đáng sợ! Hạ Mộng Lộ nhìn thế nào cũng không phải là người sẽ chịu chung chồng, mà chị Bảo Nhi cũng vậy, nếu thế, cuộc sống sao này của Hạ Mộng Lộ sẽ ra sao?

Như vậy chẳng khác nào anh hai đang bắt cả hai tay, lừa gạt tình cảm của em vợ tương lai của mình sao? Vấn đề lớn nhất trước mắt là mình nên giúp ai? Giúp em vợ tương lai, thì chắc chắn cha mẹ sẽ đuổi mình ra khỏi nhà, bởi vì chị Bảo Nhi là đứa con dâu mẹ rất vừa lòng, có học vấn, hiểu lễ nghĩa, gia

cảnh lại hùng hậu. Còn em vợ tương lai có gì? Cô ấy chẳng có gì hơn được chị Bảo Nhi cả.

Dù về sau anh hai có lựa chọn em vợ tương lai, ba mẹ chắc chắn sẽ phản đối, còn nếu giúp chị Bảo Nhi, nhất định sẽ có khúc mắc với Trạch Nguyên. Trời ơi! Con mới hai mươi tuổi thôi, đừng bắt con lựa chọn có được không?

Nếu anh hai vẫn cứ trong tình trạng mất trí nhớ này, thì tất nhiên mình hi vọng anh hai và em vợ tương lai sẽ ở bên nhau, bởi vì mình chưa từng thấy anh hai vui sướng và hiền lành như thế này bao giờ.

Lễ độ với mọi người, không có vẻ mặt cao hơn đầu, luôn một bộ ‘các người đều là người trần mắt thịt, không có việc gì thì đừng nói chuyện với ta’, lạnh như một khối băng. So với dáng vẻ hiện tại, thật chẳng khác nào hai người.

Về phần chị Bảo Nhi, mình không ghét, nhưng cũng không thích nổi, chuyện gì chị ấy cũng thích giấu trong lòng, lúc nên tức giận, chị ấy cười, lúc nên cười, chị ấy cũng cười, khiến người ta không thể hiểu nổi, dĩ nhiên sẽ không muốn đi làm thân. Còn Hạ Mộng Lộ, có gì nói đó, bất mãn chính là bất mãn, vui giận đều hiện rõ trên mặt, khiến người ta càng thích làm bạn hơn.

“Vũ Hinh, một tiểu thư như cô, sao lại thích anh tôi vậy?” Hạ Mộng Lộ chống tay hỏi.

Trong nháy mắt Lạc Vũ Hinh đã đưa ra một quyết định trọng đại, đó là đứng ở trung gian, yên lặng theo dõi diễn tiến, không giúp ai hết, “Lúc tôi bắt lực nhất, anh ấy sẽ yên lặng đứng sau lưng tôi. Anh ấy rất ngốc, cứ đứng như vậy, không nói một lời, khi đó tôi không thêm quan tâm tới anh ấy, nhưng anh ấy vẫn không đi, cứ vậy một tháng, mỗi khi tôi không vui, chỉ cần quay đầu lại là sẽ thấy anh ấy. Lúc tôi mượn rượu giải sầu, anh ấy sẽ giắt lấy rượu uống hết tất cả, sau đó té xuống đường cái mà ngủ. Bị tôi mắng anh ấy cũng không tức giận, tôi hỏi tại sao, mọi người biết anh ấy nói gì không?”

“Nói gì?” Hạ Mộng Lộ nuốt ruột hỏi.

“Anh ấy nói cần gì phải so đo với một chú chó nhỏ đang nổi giận? Mọi người nói anh ấy có đáng đánh không? Từ nhỏ tôi đã luyện võ, nên một đấm đánh ra, anh ấy lền gục, ba ngày không thể đi học. Cho tôi một ngày, tôi tưởng bạn tốt nhất nói xấu sau lưng, nên rất khổ sở, chạy đi uống rượu một mình, uống đến mê mang không biết gì, bị mấy tên đàn ông đùa giỡn, anh ấy xông lại đánh cho bọn chúng bỏ lê bò càng, mà chính anh ấy cũng thương tích đầy mình, tôi đưa anh ấy đi bệnh viện, sau đó.... Sau đó chúng tôi....” Lạc Vũ Hinh đỏ mặt, cúi đầu nhìn chén cơm.

Mọi người trở mắt nhìn nhau. Mẹ Hạ la lên, “Chỉ như vậy?”

Lạc Vũ Hinh ngượng ngùng gật đầu, vậy còn chưa đủ sao? Từ nhỏ đến lớn, ngoại trừ các anh em trong nhà, chưa có ai dám vì mình mà không quan tâm mạng sống như vậy, hơn nữa chỉ mới bị trêu chọc, mà Trạch Nguyên đã tức sùi bọt mép.

“Chị chưa từng nghĩ là ngộ nhớ anh ấy biết thân phận thật của chị nên mới....” Hạ Nguyệt Đình hít một hơi, dễ lừa quá!

“Không đâu! Lúc đó anh ấy hoàn toàn không biết tôi là ai!” Lạc Vũ Hinh lập tức giải thích.

Hạ Trạch Nguyên gật đầu phụ họa, “Đúng vậy! Nếu anh biết từ đầu thì đã không tự mình chuốc cực vào thân! Mọi người nhìn anh đi, một thanh niên tốt đã bị chà đạp thành thế này đây!”

“Em chà đạp anh hồi nào? Còn không phải là vì muốn tạo ấn tượng tốt cho nhà anh sao? Quý mới biết chỗ anh phong kiến tới vậy!” Lạc Vũ Hinh bắt nắn vung quả đấm uy hiếp.

“Đó! Mọi người xem, hề chút là đòi đánh đòi giết, anh nói cho em biết, chắc chắn chỉ có anh mới chịu được em, nếu là người khác, đã sớm học máu mà chết, cậu thấy đúng không, em rồi!”

Lạc Vân Hải dờ khóc dờ cười, “Như nhau thôi!” Vợ mình cũng là dạ xoa đấy thôi! Hoàn toàn không coi chồng ra gì!

Hạ Mộng Lộ đen mặt, lập tức đứng dậy bóp lấy cổ Lạc Vân Hải, một lát sau biến thành anh chạy em đuổi. Mọi người cười ầm lên, ba mẹ Hạ cũng đã đón nhận đứa con dâu không dễ chọc này, về phần con trai vì người ta mà vào bệnh viện, hai người chẳng những không thấy đau lòng, ngược lại còn thấy tự hào, vậy mới là đàn ông đích thực!

Hạ Nguyệt Đình nhìn cảnh này mà ước ao, không biết lúc nào mình mới gặp được một người đàn ông tốt như anh họ và anh rể.

Mặc dù Lạc Vũ Hinh trông có vẻ điêu ngoa, nhưng rõ ràng cô rất giỏi võ vậy mà lần nào cũng đánh hụt, đây chính là tình yêu sao? Dù ngoài miệng nói ác, nhưng hành động lại không nỡ làm đối phương bị thương.

Vào giờ phút này, cách đó không xa, có một chiếc du thuyền cực kỳ xa hoa đang chậm rãi đến gần.

Người đàn ông đứng bên mép thuyền, mặc đồ tây trắng thơm. Hai cô gái xinh đẹp trình quần áo được gấp chỉnh tề lên.

“Tất cả đã chuẩn bị xong ạ!”

Đỗ Vương nghe vậy, hít sâu một hơi rồi thở dài nói, “Thì ra là núi Phở Đà!” Hèn chi, tìm khắp nơi vẫn không thấy! Mất trí nhớ? Đã kết hôn? Sống rất vui vẻ? Đại ca, anh có biết bác trai bác gái vì anh mà đau khổ thế nào? Có biết con của anh đã không còn? Có biết chị dâu mỗi ngày lấy nước mắt rửa mặt?

Dù thế nào, anh em vĩnh viễn đứng ở phía anh, anh chọn ai cũng vậy, anh em tuyệt đối không ngăn cản, miễn anh vui vẻ là được!

Đỗ Vương nhận lấy quần áo, đi vào khoang thuyền, tới một phòng ngủ trống lẻ, thay đồ tây bằng quần áo của đạo sĩ, đội nón âm dương và túi vải lên người.

Đỗ Vương nhìn gương, chắc lưỡi một cái, chỉ mặc một bộ đồ mà thấy cả người khác hẳn, cũng may mình vốn đẹp trai sẵn, nên bận gì cũng quyến rũ.

Theo tin tức dò la được, người nhà họ Hạ cực kỳ keo kiệt, của nặng hơn người, cho nên nếu muốn xâm nhập vào chỉ có một cách, mặc dù là biện pháp Đỗ Vương hoàn toàn không thích, nhưng vì để bảo vệ đại ca đang mất trí nhớ hai bốn trên hai bốn giờ, chỉ có thể làm như vậy.

Một đời lấy lưng của mình sắp bị hủy trong chốc lát! Chắc chắn là ông trời thấy mình sống quá tự tại nên mới có ý giày vò mình đây mà!

Đỗ Vương háng giọng, lạnh lùng nói với mười tên cấp dưới đang đứng ngay cửa, “Chưa từng thấy đạo sĩ hả?”

Mười người nghe vậy đều cúi đầu, quả thật chưa từng thấy.

“Lo mà giữ miệng!”

“Dạ!”

Cho bọn họ một trăm vạn lá gan, cũng không dám đi tuyên truyền vì sao cấp trên lại phải ăn mặc thế này ?!

Bạn đang đọc truyện *Tiên Sinh Xã Hội Đen Ở Riêng Đi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 30: Anh hai, anh muốn em đi gạt người ?!

“Chỉ là kết hôn thôi mà! Có phải ở cử đầu mà lười vậy chứ !?”

Trong sân, Hạ Nguyệt Đình vừa ngáp vừa dùng chổi hất hất mấy cái lon rỗng nằm trên mặt đất. Từ lúc đám cưới tới giờ, không thấy chị họ dậy sớm làm việc nữa, mỗi ngày ngủ thẳng tới trưa mới dậy, chờ đấy, tới lúc mình đám cưới, cũng làm biếng như vậy cho coi!

Mới tờ mờ sáng, nhưng trên đường đã có không ít người qua lại. Ngoài cửa khách sạn Bồng Lai, Đỗ Vương đứng dậy vươn tay vươn chân cho đỡ mỏi vì đã ngồi xôm cả đêm, sau đó nhặt phát trần lên, ần ần chòm râu dài cho chắc, nhìn cũng có mấy phần giống thần tiên. Đỗ Vương từ từ bước vào cửa, thấy một cô gái ăn mặc mộc mạc, tóc tai bù xù đang quét sân, bỗng nghĩ: xem ra chuyện này cũng không tệ lắm. Cô gái này mặt mày thanh tú, eo nhỏ, mỏng vênh hơn hẳn những cô gái cả ngày son phấn nhiều .

Hạ Nguyệt Đình thấy Đỗ Vương nhìn chằm chằm mộng mình thì cau mày trừng Đỗ Vương, già mà không đứng đắn!

“Chào cô.....”

Hạ Nguyệt Đình không đợi Đỗ Vương nói xong đã quơ quơ cây chổi đuổi, “Đi đi, không có tiền đâu!”

“Là sao?” Đỗ Vương cúi đầu nhìn lại quần áo và đạo cụ của mình, xanh mặt nói, “Bản đạo xin tiền cô khi nào?”

Hạ Nguyệt Đình cười lạnh, chống nạnh hỏi, “Không phải ông muốn xem bói cho tôi sao? Xem bói rồi thì phải trả tiền đúng không?” Hạ Nguyệt Đình thấy Đỗ Vương gật đầu, bèn khinh bỉ, “Vậy không phải xin tiền thì là gì?”

Đỗ Vương cố gắng kiềm lại ý muốn giết người, gượng cười nói, “Bản đạo không thu phí!”

Hạ Nguyệt Đình nghe vậy, nháy mắt mấy cái, có người nói chỉ có thầy bói không lấy tiền mới linh, bèn lập tức bước đến gần Đỗ Vương nịnh hót, “Vậy ngài xem cho con thử đi!”

Không thể nói là keo kiệt mà phải nói là vất cổ chảy ra nước! Ham món lợi nhỏ!

Đỗ Vương làm bộ bấm bấm ngón tay, rồi lắc đầu nói, “Ấn đường của cô có màu đen, mây đen che đỉnh núi, báo hiệu hôm nay có điềm xui, cô phải cẩn thận!”

“Hả?” Mây đen che đỉnh núi? Hạ Nguyệt Đình ngửa đầu nhìn trời, rõ ràng trời rất trong xanh mà!

Đỗ Vương tiếp tục bấm ngón tay, nói, “Năm nay cô bao nhiêu tuổi?”

“Mười sáu!” Hạ Nguyệt Đình lo lắng nói.

“Sắp thành bà thím rồi, còn giả bộ thiếu nữ!” Đỗ Vương hừ lạnh một tiếng, nhìn thẳng vào mắt Hạ Nguyệt Đình.

Hạ Nguyệt Đình cũng cảm thấy hơi quá, bèn sửa lại, “Mười tám rồi!”

Đỗ Vương vẫn không nói lời nào.

“Hai mươi mốt!”

Vẫn không nói.

Thật là, truy đến cùng như vậy làm gì?! Hạ Nguyệt Đình khoát tay nói, “Rồi, hai mươi bốn, tới tết là hai mươi lăm, được chưa?”

Đỗ Vương gật đầu một cái, vuốt vuốt chòm râu, ra vẻ tiếc nuối, “Cô là ngôi sao xấu chuyển thế, nếu bản đạo tính không làm, cô đã mất cha mất mẹ từ nhỏ, đúng không?”

Hạ Nguyệt Đình gật đầu lia lịa, “Đúng vậy, đúng vậy! Thần tiên, ngài đúng là cứu tinh của con!”

“Cô không chỉ mang mệnh khắc người thân, mà còn có số đào hoa, nhất định cả đời cô độc. Mỗi người đều có số mệnh riêng của mình, số của cô là không con không cháu, ở gần ai là người đó sẽ gặp tai họa ngập đầu!”

Hạ Nguyệt Đình trừng mắt, “Ông chém gió vừa thôi!”

Đỗ Vương giật giật khoe miệng, tiếp tục nói, “Không chỉ vậy, trong vòng ba ngày, xung quanh cô nhất định sẽ xảy ra chuyện không may đổ máu!” Đỗ Vương hát phát trần về phía ngực Hạ Nguyệt Đình rồi tiếp, “Hôm nay trên người cô đã có một điềm xấu!”

Hạ Nguyệt Đình vội che ngực, điềm xấu? Chẳng lẽ đang nói cái áo nhỏ mình mới mua có vấn đề? Có kiêng có lành, chị họ vừa mới kết hôn, mình không muốn gặp xui đầu, “Vậy tôi cởi ra ngay!” Hạ Nguyệt Đình xoay người định cởi áo nhỏ ra.

“Không được! Vạn lần không được! Một khi cô xua đuổi nó một cách mạnh mẽ, vậy bộ ngực khủng của cô sẽ bị lộ ra trước mặt mọi người!”

Hạ Nguyệt Đình nhắm mắt hít sâu một hơi, không muốn tiền mà muốn sắc à! Tên giả mạo đáng chết, dám động đến cô đây! Hạ Nguyệt Đình dùng hết sức đập cây chổi về phía Đỗ Vương, “Cút ngay!”

“Này, này, có gì từ từ nói, cô phải mời tôi làm phép giải hạn cho cô, nếu không sẽ gặp tai ương.... ..”

“Đi chết đi!”

“Chuyện gì vậy?”

Hạ Mộng Lộ đang đánh răng, nghe ồn ào bèn ra xem thử, thấy Hạ Nguyệt Đình đập người, thì vội vàng kéo lại, “Người tới là khách, em điên rồi sao?”

“Khách cái gì mà khách? Lão chính là tên lừa gạt, đồ háo sắc, không biết xấu hổ!” Hạ Nguyệt Đình vừa che ngực vừa la.

Lúc này, mẹ Hạ và Lạc Vân Hải cũng chạy ra xem cuộc vui.

“Sao vậy? Có chuyện gì à?” Mẹ Hạ hỏi.

Đỗ Vương chớp chớp mắt nhìn Lạc Vân Hải, trời, đại ca đang mặc cái gì vậy? Áo sơ mi, và quần cộc! Thật là hủy hình tượng! Sao này nếu đại ca nhớ ra chắc chắn sẽ muốn mổ bụng tự sát cho mà xem!

“Anh hai, rốt cuộc em tìm được anh rồi!” Đỗ Vương vút phát trần qua một bên, rót nước mắt, ôm thật chặt hai vai Lạc Vân Hải, “Anh hai.... .. Em tưởng anh chết rồi chứ!”

Lạc Vũ Hình vừa nhìn tạo hình của Đỗ Vương vừa nghĩ khoa trương quá!

“Cậu là ai?” Lạc Vân Hải cảm thấy người trước mặt rất quen, nhưng không nhớ được rốt cuộc là ai.

“Em là em của anh nè, anh hai, anh không nhận ra em sao..... Anh sao rồi?” Đỗ Vương sờ sờ trán Lạc Vân Hải, rồi tiếp, “Anh hai.... ..”

Nửa tiếng sau.... ..

Trên bàn ăn, mọi người đều không động đũa, chỉ có mỗi Đỗ Vương là ăn lấy ăn để. Mẹ Hạ và Hạ Nguyệt Đình trơ mắt nhìn nguyên nồi com to đùng đều vào bụng Đỗ Vương, mười chén, má ơi, cứ thế này những người khác chết đói mất thôi, làm sao mà sống nổi? Không được, phải tìm cách đuổi đi ngay!

Đỗ Vương ăn hết chén cuối cùng xong, ra vẻ như mấy đời chưa được ăn no, vỗ vỗ bụng, than thở, “Nửa năm rồi mới được ăn một bữa no thế này đây!”

Chỉ có cậu là no, những người còn lại đang đói rã ruột đây! Hạ Mộng Lộ vừa oán thăm vừa nhìn qua lại giữa mặt chồng mình và mặt Đỗ Vương, hỏi, “Cậu xác định anh ấy là anh hai của cậu?” Hoàn toàn không thấy điểm nào giống hết!

Đỗ Vương thành thật lắc đầu, “Chúng tôi không phải anh em ruột!”

Năm chữ ‘không phải anh em ruột’ khiến ba người phụ nữ nhà họ Hạ thờ phào một hơi, không phải ruột thịt là tốt rồi, cho ít tiền đuổi đi là xong, chứ cứ một bữa mười chén cơm thế này làm sao nuôi nổi!

“Tôi là cháu của di Ba của anh ấy! Còn thân hơn cả anh em ruột!”

Một câu này khiến ba người phụ nữ của nhà họ Hạ như rơi vào vực sâu không đáy, nhìn bộ dạng cậu ta hẳn là chưa từng làm việc nặng, ở lại chỉ biết ngồi không ăn cơm trắng, mà dù có bắt làm, trong nhà cũng không có việc gì dư để phân cho cậu ta, phải xử lý sao bây giờ?

Lạc Văn Hải nửa tin nửa ngờ, “Sao cậu lại biết tôi ở đây mà tới?”

“Đương nhiên là em không biết!” Đỗ Vương giải thích, “Anh hai, anh quên rồi sao? Từ khi ba mẹ anh và ba mẹ em đều mất, thì em bị đưa đến cô nhi viện. Ngày đó, Đại Cầu bên cạnh em giành lấy đồ của lão rùa kia, lão liền dẫn người đánh đuổi hai anh em ta đến trước cửa nhà họ Thẩm, bọn họ còn mang theo súng, em khó khăn lắm mới thoát khỏi, thì nghe tin anh đã chết, ngay cả quan tài cho anh em cũng mua xong rồi, mấy ngày trước em vô tình thấy anh ở chợ, còn tưởng em nhận sai người nữa chứ, hỏi thăm khắp mới biết anh ở đây. Anh hai, quả nhiên anh không chết.... Anh biết không.... Nửa năm nay em sống rất khổ sở, từ ngày không có anh, ... Ngày ngày em đi ăn xin.... Chỉ thiếu điều phải bán máu mà sống! Giờ thì tốt rồi.... Về sau, anh đi đâu em theo đó.... Em nhất định phải ở cùng một chỗ với anh!”

Lạc Vũ Hình nghe Đỗ Vương kể lễ thể thắm, suýt nữa là cảm động đến rơi nước mắt, anh Đỗ Vương, anh học được kỹ năng này từ đâu vậy?

Lạc Văn Hải hỏi, “Cậu thật là em của tôi?”

Đỗ Vương nghe vậy ngửa đầu nháy nháy mắt, “Anh nhìn đôi mắt trong sáng của em nè, giống đang gạt người sao?”

“Tại sao phải ăn mặc như vậy?”

“Em cũng không còn cách nào khác, đã không có nghề nghiệp gì, mà đi công trường làm thợ hồ lại thấy vất vả quá, đi làm công cho người khác thì sợ bị bắt nạt, hết cách, em chỉ có thể đi tu, nhưng em không muốn làm hòa thượng, điểm ba chấm trên đầu rất đau, hơn nữa em đẹp trai thế này, cạo trọc rồi chẳng phải rất khó coi sao? Sau này làm sau cưới vợ? Vì vậy, rốt cuộc em quyết định làm đạo sĩ, giả coi bói cho người ta để lấy chút tiền sống qua ngày!” Làm ơn đừng hỏi nữa, em hết biết bịa sao nữa rồi, cũng may là không dẫn đám cấp dưới theo, nếu không về sau làm sao ngẩng đầu làm người?

Hạ Mộng Lộ kéo mẹ Hạ và Hạ Nguyệt Đình lại nói nhỏ, “Không những hao ăn mà còn rất làm biếng!” Nhất định không thể giữ người này ở lại, đi tu mà vẫn muốn cưới vợ? Đúng là bại hoại của xã hội.

Lạc Văn Hải xúc động vỗ vỗ vai Đỗ Vương, “Cậu yên tâm, nếu hai ta đã từng đồng cam cộng khổ, là anh hai, anh nhất định sẽ không bỏ mặc cậu, về sau chỉ cần anh hai có cơm ăn, chắc chắn sẽ không để cậu phải ăn cháo!”

Lời Lạc Văn Hải khiến ba người phụ nữ của nhà họ Hạ choáng váng, xem ra không đuổi đi được rồi!

“Cám ơn anh hai!” Đỗ Vương cảm động rút nước mắt, đại ca vẫn là đại ca như ngày nào, dù có mất trí nhớ vẫn không bạc đãi anh em, không uống công mình đi theo đại ca đã nhiều năm.

“Sẽ không phải là kẻ lừa đảo chứ?” Mẹ Hạ kéo Hạ Mộng Lộ nhắc nhở.

Hạ Mộng Lộ lắc đầu, nghĩ: lừa đảo sao có thể nói được rõ ràng như vậy? A Hải từng nói, không biết trước kia làm nghề gì, nhưng anh nhớ anh đã từng giết rất nhiều người, mà lúc cứu anh quả thật trên người anh có vết đạn. A Hải không có người thân, như vậy cũng tốt, sẽ không sợ anh đột nhiên bỏ đi nữa, chỉ một điểm này, đã đủ để cô cho cậu ta ở lại.....

“Cậu tên gì?”

“A Đỗ?” Đỗ Vương nhanh chóng đáp.

Hạ Nguyệt Đình hừ một tiếng, “Người ta cũng tên A Đỗ nhưng người ta là người nổi tiếng, còn anh thì sao!” Đồ vô dụng!

Đỗ Vương cau mày, con bé này bị gì vậy, sao cứ nhắm vào mình? Hừ, đàn ông tốt không thèm chấp con gái!

Cứ như vậy, nhà họ Hạ không thể không giữ lại vị khách không mời mà đến này, phải dọn một căn phòng cho Đỗ Vương ở. Mẹ Hạ bận rửa chén, nên nói “Nguyệt Đình, con giúp A Đỗ dọn phòng đi!”

“Dạ? Con không muốn!” Hạ Nguyệt Đình lập tức từ chối, bình thường mình đã ghét cái loại con trai làm biếng rồi, chứ huống là vừa làm biếng vừa háo sắc vừa không có khí phách đàn ông thế này.

Đỗ Vương thầm nghĩ rằng, lúc đầu còn cảm thấy cô gái này lương thiện, không ngờ hoàn toàn ngược lại, còn không bằng cả những cô gái chỉ biết son phấn kia.

Lạc Vân Hải đỡ lời, “Nguyệt Đình, nghe anh, đi dọn phòng đi, anh sẽ dẫn Đỗ Vương ra bến tàu đón khách!” nói xong, kéo tay Đỗ Vương, “Đi thay đồ khác thôi!”

Hạ Nguyệt Đình giận dỗi đá văng cái nón âm dương dưới chân, tại sao lại là mình?

Đỗ Vương không thèm nhìn Hạ Nguyệt Đình nữa, người xa lạ mà thôi, dĩ nhiên mình không mong gì cô ta sẽ dọn phòng cho mình, coi như đi huấn luyện quân sự thôi mà!

Hai mươi bảy năm qua, bất cứ chuyện gì Đỗ Vương cũng không thích người khác nhúng tay vào, đặc biệt là chuyện riêng, cho nên dù trong nhà có tiền cũng không thuê người giúp việc.

“Anh rể đúng là ăn no rảnh việc, tự ôm phiền toái vào người!”

Trong phòng ngủ, Hạ Nguyệt Đình hung hăng ném ba lô hành lý của Đỗ Vương xuống đất. Tiếng “Cạch” từ ba lô khiến Hạ Nguyệt Đình chú ý, cô ngồi xổm xuống nhặt đồ rơi lên. Khi thấy một thanh súng lục màu đen, Hạ Nguyệt Đình kinh hãi ngồi bệt xuống đất, trời ơi, đồ thiết hay giả vậy? Hạ Nguyệt Đình run rẩy cầm khẩu súng lên, khá nặng, là thép, hơn nữa còn có mùi thuốc súng.... .... Là thật!

Hạ Nguyệt Đình mở hết ba lô ra: dầu gội, sữa tắm, kem đánh răng, bàn chải đánh răng, dao cạo râu, mã tấu..... Cuối cùng là một ví tiền màu đen, không thấy nhãn hiệu, nhưng chất lượng thì khác một trời một vực với hàng bán vỉa hè. Hạ Nguyệt Đình rút tấm danh thiếp ra, tổng giám đốc công ty quốc tế Long Hồ, Đỗ Vương!

Đỗ Vương..... A Đỗ.... .... Chính là một trong tám vị tổng giám đốc của tập đoàn Long Hồ, dưới một người trên vạn người!

Không có nhầm lẫn gì chứ?

Khuôn mặt in trên giấy chứng minh nhân dân của Đỗ Vương đã chứng minh tất cả.

Rốt cuộc là sao?

Hạ Nguyệt Đình sợ Đỗ Vương đột nhiên trở về, nên nhanh chóng nhét hết đồ vào trong ba lô lại, rồi để bên cạnh ti vi, danh thiếp có thể là thật, nhưng chứng minh nhân dân thì không cách nào giả được! Tại sao Đỗ Vương lại tới đây? Chẳng lẽ tới để khảo sát xem nhà họ Hạ có xứng cưới Lạc Vũ Hinh hay không?

“Xin hỏi Thiên Ý Cư đi như thế nào?”

Đang lúc Đỗ Vương đi theo Lạc Vân Hải đến bến tàu thì có ba người khách hỏi đường. Thiên Ý Cư? Hình như là ở phía trước khoảng một trăm mét.

Đỗ Vương vừa định chỉ đường thì đã bị Lạc Vân Hải kéo lại nói nhỏ, “Cậu nói với họ, gần đây ở khu này không được an ninh, các khách sạn trong vòng hai trăm mét quanh đây đều có vụ mất cắp đồ quý, trước mắt còn chưa bắt được thủ phạm! Sau đó anh sẽ nghĩ cách kéo họ đến khách sạn nhà mình!”

“À, được!” Đỗ Vương lập tức gật đầu chạy đi. Mà không đúng! Đỗ Vương lộn ngược trở về, nhìn Lạc Vân Hải với vẻ mặt khó tin, “Anh hai, anh muốn em đi gạt người ?!”

Trời ơi, đại ca bị sao vậy? Tuy nói anh em trong bang là xã hội đen, nhưng những chuyện lừa gạt thất đức thế này tuyệt đối chưa bao giờ làm! Hôm nay, đường đường một tổng giám đốc như mình lại vì mấy trăm đồng mà.... .... Về sau, mình làm sao dám ngẩng mặt mà sống nữa?

Nếu ngày nào đó đại ca nhớ ra mọi chuyện, biết mình đã thấy được đáng về anh ấy lúc này, có thể sẽ giết mình diệt khẩu hay không đây?

Chứng kiến càng nhiều, mình lại càng nguy hiểm! Đại ca anh có thể bình thường một chút được không?

Lạc Vân Hải nhún vai, “Không làm ?! Vậy để anh!”

“Đừng đừng! Để em! Để em!” Đỗ Vương vội ngăn lại, loại chuyện mất mặt thế này sao dám làm phiền đại ca!

Đỗ Vương đột nhiên cảm thấy thế này thật sống không bằng chết. Tại sao trong Long Hồ nhiều người như vậy mà Vũ Hinh lại tìm mình, chẳng lẽ kiếp trước mình gây quá nhiều nghiệp chướng?

Đỗ Vương gãi gãi ót, tiến lên khom lưng chào ba người khách kia rồi chỉ về hướng khách sạn Bồng Lai, nói, “Toàn bộ khách sạn ở núi Phở Đà này đều có trộm, chỉ trừ khách sạn nhà chúng tôi là không có! Ba người ở chỗ chúng tôi chứ?”

Ba người khách kia há to miệng mà dòm Đỗ Vương.

Lạc Vân Hải trầm mặt một câu, thấy mấy người tới đón khách của những khách sạn khác đang chậm rãi tới gần, mặt lộ vẻ hung hăng thì lập tức đứng cách xa Đỗ Vương ra, làm bộ ‘tôi không biết anh ta’, chờ thời cơ để chạy trốn.

Bạn đang đọc truyện *Tiên Sinh Xã Hội Đen Ở Riêng Đi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 31: Đừng có đụng vào đồ của tôi!

“Nhóc kia, mới nói gì đó?”

Đỗ Vương nghiêng đầu nhìn về phía người vừa đẩy vai mình, cảm giác khá mới mẻ, kể từ khi tốt nghiệp trung học, đã thật lâu không ai dám dùng giọng điệu như vậy để nói với mình, “Anh vừa đẩy tôi hả?”

Lạc Vân Hải thấy không ổn liên tục nháy mắt ra hiệu với Đỗ Vương, “bớt gây phiền phức đi!”

Đỗ Vương làm như không thấy, bắt đầu xắn tay áo lên. Nhớ ngày đó, bị gần một trăm kẻ ngăn ở kho hàng, mà mình vẫn sống tới giờ đây thôi?

“Ai cho cậu nói như vậy? Không những đẩy mà còn muốn đánh cậu nữa đó!” Một bà thím xông lên đá Đỗ Vương một cái.

Đỗ Vương vừa định đánh trả, nhưng thấy là phái nữ, thì lập tức kiềm lại, quay đầu nhìn Lạc Vân Hải cầu cứu.

Mười mấy người còn lại dần dần ép sát Đỗ Vương.

Đỗ Vương thấy hơn phân nửa là phái nữ, không cách nào ra tay được, bèn lui đến bên cạnh Lạc Vân Hải, “Anh hai! Em nghe anh!” Chỉ cần đại ca nói một tiếng, ai thêm quan tâm mấy người là nam hay nữ!

Lạc Vân Hải sờ sờ cằm, ra vẻ bí hiểm, từ từ lui về phía sau, rồi hô lớn, “Go!” xong chạy ù té.

Đỗ Vương nghe lệnh, lập tức xông lên, trái đấm phải đá, nhưng vừa quay đầu lại, mắt bỗng tròn to, không ngờ vị đại ca mình liều chết đi theo đã sớm chạy trốn mất dạng, đại ca.... .... Anh thật là không có nghĩa khí!

Mấy bà thím cầm bảng ghi tên khách sạn mình đập tới tấp lên người Đỗ Vương, vừa đá vừa kéo tóc, vừa nhéo mặt.... ...

“Này, còn đánh nữa là tôi đánh lại đó nha!” Đỗ Vương ôm đầu chạy trốn, giờ mới hiểu chữ ‘Go’ vừa rồi của Lạc Vân Hải có nghĩa là gì.

Nếu đánh những người này thì về sau khách sạn Bồng Lai sao có thể tồn tại ở núi Phổ Đà được nữa! Đại ca, anh muốn chạy thì làm ơn báo một tiếng chứ! Không thể đánh trả, chẳng lẽ chỉ có thể chịu đòn? Mà còn là một đám phụ nữ nữa chứ!

Chỉ chớp lát, khuôn mặt vốn tuấn tú của Đỗ Vương đã có vết máu loang lổ, thê thảm đến mức không nỡ nhìn.

Một người đàn ông xông lên đá một cái thật mạnh lên lưng Đỗ Vương.

“A!” Đỗ Vương ngã ập xuống, chóp mũi cọ lên mặt đất, đau thấu xương. Đáng chết! Những người này có định ngừng hay không đây?

Mấy người đi đường che miệng kêu to, mười mấy người bao vây đánh một người đến mức đỏ máu thế kia, không biết có nên báo cảnh sát hay không?

Bọn họ đánh không hề nương tay. Rốt cuộc thấy đã rồi, một bà thím đạp cái cuối cùng lên ót Đỗ Vương, hung hăng nói, “Chưa thấy ai không biết xấu hổ như tên này, được rồi, đi thôi!” Xong đoàn người thần nhiên đi về phía bến tàu.

Đỗ Vương nhắm mắt, cố nén lửa giận. Nếu không phải đang mang trên người trách nhiệm nặng nề, hôm nay chắc chắn sẽ có người chết!

“Cậu không sao chứ? Mau về thôi!”

Lạc Vân Hải tròn mắt nhìn Đỗ Vương, chẳng phải đã báo chạy đi hay sao? Đánh không lại mà còn hăng máu.

Đỗ Vương nhìn Lạc Vân Hải, khoe miệng giật giật, nhưng rốt cuộc không biết phải nói gì.

Từ nhỏ đến giờ, có lúc nào mình phải chịu khuất nhục thế này chứ?

“Muốn trách thì trách chính cậu đi! Những người này không hề dễ chọc, chọc bọn họ, khách sạn Bồng Lai phải làm sao?... ...”

Đỗ Vương tức giận xoay người đi. Nếu không phải đã từng sống chết cùng nhau, xưng anh em từ thời tiểu học, thật muốn đập đại ca một cái!

Trong mắt Đỗ Vương tràn đầy đau lòng, thất vọng, và bất đắc dĩ.

Một đại ca đầy khí phách và nghiêm nghị đã đi đâu mất rồi? Cam chịu ở chỗ này làm con rể, còn vì mấy trăm đồng tiền mà đi gạt người! Lạc Vân Hải, rốt cuộc anh muốn phải thế nào mới có thể nhớ lại những anh em đã vào sống ra chết với anh?

Lạc Vân áy náy nói, “Nếu muốn sống sót, phải hiểu được quy luật sinh tồn, từ từ rồi cậu cũng hiểu thôi!”

Đỗ Vương hừ lạnh một tiếng, sải bước đi. Nếu mình không biết quy luật sinh tồn thì không biết đã chết bao nhiêu lần rồi!

Đỗ Vương về tới khách sạn Bồng Lai thì lập tức móc di động ra gọi, “Lập tức phái Tiểu Hứa của bên A Nam đến núi Phô Đà! Tới nơi thì gọi cho tôi!”

Mình không tin với khả năng chữa bệnh cao siêu của Tiểu Hứa mà đại ca còn không nhớ lại được.

Lạc Vân Hải gãi gãi ót, không hiểu mình đã làm sai cái gì, mà Đỗ Vương lại giận. Giữ cậu ta lại có phải là một quyết định sai lầm không? Dù sao cậu ta cũng vừa mới tới nhà họ Hạ, hi vọng sẽ không gây ra phiền phức gì cho cả nhà.

Đỗ Vương về phòng, thấy Hạ Nguyệt Đình đang cúi húi lau sàn nhà, cố nén giận nói, “Ra ngoài đi!”

Hạ Nguyệt Đình giật bắn mình, té rập xuống sàn, sau đó run rẩy đứng dậy, nhìn Đỗ Vương một cách sợ hãi, “A! Vâng!”

Đỗ Vương thấy lạ bèn nói, “Đứng lại!”

Hạ Nguyệt Đình nuốt nuốt nước miếng, “Gi..... Gì vậy?”

Cứ nghĩ tới Đỗ Vương là xã hội đen, Hạ Nguyệt Đình đã sợ đến mức không dám ngẩng đầu lên, mồ hôi lạnh túa ra cả người, không dám thở mạnh.

Đỗ Vương ngộ ra có thể Hạ Nguyệt Đình đã biết thân phận của mình, nhìn về phía ti vi, mím môi hỏi, “Chẳng lẽ cô giáo không dạy cô không thể lục xem đồ của người khác hay sao?”

“Thật xin lỗi! Thật xin lỗi!” Hạ Nguyệt Đình run đến mức đánh rơi khăn lau xuống đất, vội giải thích, “Tôi.... .... Tôi chỉ muốn giúp anh dọn dẹp lại, tôi... ... Thật xin lỗi!” Chết rồi, anh ta sẽ không nỡ súng giết chết mình chứ? Làm sao bây giờ?

Đỗ Vương thấy bộ dáng khiếp đảm của Hạ Nguyệt Đình thì cực kỳ chán ghét, “Không sai, tôi chính là Đỗ Vương, cho nên tốt nhất cô hãy ngậm miệng lại! Nếu không đừng trách tôi không nể tình!” Đỗ Vương đang trong cơn giận nên nói mà không hề lựa lời.

Lúc này Hạ Nguyệt Đình giương mắt nhìn Đỗ Vương, thấy vẻ mặt thâm thúy của anh thì vô cùng ngạc nhiên, nhưng không dám hỏi nhiều, “Anh sẽ làm hại chúng tôi sao?”

“Tôi không có nghĩa vụ phải trả lời câu hỏi của cô! Còn nữa, về sau cấm đụng vào đồ của tôi!” Đỗ Vương đóng sầm cửa phòng lại, tức giận đập bàn trà một cái, vì dùng lực quá mức cộng thêm sàn nhà vừa lau, nên anh trượt một cái, đập mạnh xuống đất.

Hạ Nguyệt Đình nghe tiếng động mạnh, mở cửa thấy vậy, chỉ biết che miệng, cười gượng nói, “Quên.... .... Quên nhắc anh, sàn nhà vừa lau nên rất trơn, cẩn thận trượt!” sau đó vội vàng đóng cửa lại, chạy đi như bay.

Hạ Nguyệt Đình thấy Hạ Mộng Lộ đang tưới hoa, vừa định nói ra bí mật động trời, lại nhớ tới lời cảnh cáo của Đỗ Vương, bèn nghĩ: thôi, cứ để tự nhiên đi, nhất công lại phản tác dụng!

Không ngờ, đời này mình lại được gặp tận mắt người nổi tiếng như vậy, vừa đẹp trai vừa có tiền vừa có quyền, chính là hoàng tử trong mộng của tất cả các cô gái, quan trọng nhất là anh ta lại còn độc thân.

Dĩ nhiên, làm sao anh ta sẽ thích một cô gái bình thường như mình chứ, mà tất nhiên mình cũng chẳng có bất kỳ ảo tưởng nào với anh ta.

Xã hội này trông thì như rất coi trọng, nhưng thật ra vẫn bảo thủ như ngày nào, đặc biệt là những người đàn ông như anh ta sao có thể thích một cô gái đã bị thất thân như mình chứ? Đỗ Vương lại càng không thể nào, vì có lời đồn anh ta ghét nhất là dùng lại đồ người khác đã dùng, từ nhỏ như một ly trà, đến lớn như một chiếc xe mấy chục triệu.

Thì ra cảm giác mất đi tư cách được ảo tưởng là như vậy!

Đầu đông, đêm rất lạnh.

Từ ngày đó về sau, không riêng gì Hạ Nguyệt Đình mà mọi người trong nhà họ Hạ đều rất ít nói chuyện với Đỗ Vương, mỗi người đều có suy nghĩ riêng. Lạc Vân Hải cảm thấy người anh em này thật quá lười biếng! Mẹ Hạ và Hạ Mộng Lộ cho rằng, Đỗ Vương nên tự biết mọi người không hoan nghênh mình mà đi đâu cho khuất mắt đi, ăn thì nhiều hơn bò mà làm thì còn ít hơn cả heo, tự cho mình là rất ghê gớm, cả ngày ngồi trên ghế phơi nắng, học phong cách của đại gia.

Còn Hạ Nguyệt Đình không dám nói chuyện là vì sợ. Hai ngày rồi, vẫn không thấy anh ta nói một câu nào, hôm nay anh ta lại nhìn ra biển với vẻ mặt thất vọng. Vết thương trên mặt anh ta vẫn chưa bớt, tại sao chị họ và anh rể lại không đưa thuốc cho anh ta chứ?

“Nguyệt Đình, nói thế nào cậu ta cũng là người thân của A Hải, em đi đưa cái này cho cậu ta đi!”

Hạ Mộng Lộ nhét một chai thuốc bôi vào tay Hạ Nguyệt Đình, thờ dài nói, “Không biết đến lúc nào cậu ta mới ý thức được mình là kẻ trắng tay, chẳng lẽ cậu ta nghĩ mình là ông chủ nhà giàu, muốn gió được gió, muốn mưa được mưa hay sao?”

Đi công trường, sợ mệt; đi làm, sợ bị bắt nạt; đi tu, sợ xấu! Trời ơi, tội gì ông phải để một kẻ ký sinh trùng như vậy sống trên đời làm gì?

Hạ Nguyệt Đình vội nói, “Tại sao lại là em? Em không đi đâu!”

“Kêu em đi thì em đi đi! Chị tin rằng cậu ta sẽ sửa đổi, vấn đề là thời gian thôi!” Dứt lời, Hạ Mộng Lộ bước thẳng vào phòng.

Sóng biển đập từng đợt vào bờ.

Đỗ Vương ngồi một mình trên mỏm đá, một tay vuốt vuốt điện thoại di động, nhìn xa xa phía mặt biển tối đen.

Hạ Nguyệt Đình ngồi xuống bên cạnh Đỗ Vương, đưa chai thuốc ra, “Cho anh nè!”

Bạn đang đọc truyện *Tiên Sinh Xã Hội Đen Ở Riêng Đi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 32: Hôn

Đỗ Vương chỉ liếc chai thuốc một cái, rồi tiếp tục nhìn ra xa, “Không nên ảo tưởng tôi là hoàng tử trong mơ của cô, lại càng đừng nghĩ dùng những hành động thế này để lấy lòng đàn ông, loại con gái như vậy, chỗ nào cũng có!”

Anh ta bị hoang tưởng à? Hạ Nguyệt Đình đen mặt, mở nắp chai thuốc, quét ra một ít rồi bôi đại lên mặt Đỗ Vương. Nếu không do chị họ bắt, mình mới không thêm tự ngược thế này đâu, “Là chị họ kêu tôi cảm ối!”

Đỗ Vương nghe vậy, không né nữa, để im cho Hạ Nguyệt Đình bôi thuốc, “Đừng nói với tôi là cô chưa hề có ảo tưởng gì với tôi! Quý mới tin!”

Hạ Nguyệt Đình bôi thuốc, rồi dán băng cá nhân lên cho Đỗ Vương xong, đứng dậy nhìn Đỗ Vương cười nói, “Anh yên tâm, tôi vĩnh viễn sẽ không có ảo tưởng gì với anh hết!” sau đó nhảy xuống khỏi mỏm đá.

Nếu là trước đây, có lẽ mình sẽ có ảo tưởng, nhưng sau đêm kia, tư cách để ảo tưởng cũng không còn nữa rồi!

“Xạo!” Đỗ Vương vứt tàn thuốc xuống biển, phản bác một cách khinh bỉ.

Hạ Nguyệt Đình nhướn mày, giận nói, “Dù tôi không làm gì được anh, nhưng anh cũng đừng có quá đáng! Tự xem mình rất ghê gớm, cho là tất cả phụ nữ đều phải thích anh mà tự cao tự đại! Thôi đi! Tôi cho anh biết, như lời anh nói đó, họ theo anh đơn giản chỉ vì tài sản của anh, khi anh không còn gì nữa, ai sẽ chịu theo anh?” Vốn rất hâm mộ anh ta, cảm thấy anh ta có tất cả những gì mà mình mơ ước, đột nhiên lại cảm thấy anh ta thật đáng thương.

Đỗ Vương nghe vậy, vẻ mặt càng ngày càng âm trầm, thấy Hạ Nguyệt Đình ngửa mặt nhìn mình với vẻ kiên cường, bèn nở nụ cười, “Không ngờ cô rất có khí phách, được, coi như này giờ tôi nói bậy, tới đây, nói chuyện với tôi một chút!”

“Tại sao tôi phải nghe theo lời anh?” Hạ Nguyệt Đình nói xong xoay người bước đi.

“Một vạn nhân dân tệ! Chỉ tâm sự thôi!”

Một vạn tệ.... .. Hạ Nguyệt Đình nhanh chóng quay lại, ngồi xuống mỏm đá, một loạt động tác rất liên mạch, “Tâm sự đi!”, vừa nói vừa xòe tay ra.

Đỗ Vương thấy Hạ Nguyệt Đình thật không có chút ảo tưởng nào với mình thì cảm thấy hơi mất mát, “Cô có biết có biết bao nhiêu người mong chờ được nói chuyện với tôi không?” Con nhỏ chết tiệt, dám đòi tiền thật, chẳng lẽ mình còn không đáng vài tờ tiền?

“Tôi nói rồi, họ là vì tiền của anh mà thôi, tôi cũng vậy, mau lấy ra đi!”

Đỗ Vương chặc lưỡi, “Cô rất thẳng thắn!” rồi móc ra hai mươi tờ tiền đô đưa cho Hạ Nguyệt Đình, “Phần dư xem như là tiền boa cho cô! Mà chị họ cô và anh tôi có thật là yêu nhau thật không? Hay chỉ là giả vờ chơi?” Nếu không phải yêu nhau thật, thì tốt quá rồi, về sau tội nghiệt sẽ bớt đi.

Hạ Nguyệt Đình đang vuốt ve mấy tờ tiền, nghe vậy trừng Đỗ Vương nói, “Anh không hỏi anh họ tôi và Vũ Hình, mà hỏi chị họ và anh rể làm gì?”

“Trả tiền lại cho tôi!” Đỗ Vương vươn tay ra định giật lại mấy tờ tiền.

“Tôi nói, tôi nói! Anh hỏi cái gì tôi cũng nói hết!” Hạ Nguyệt Đình lập tức nhét tiền vào trong áo, nói, “Đương nhiên là yêu nhau thật! Chị họ tôi đã từng tuyên bố không cưới người không có tiền, nhưng giờ lại đồng ý lấy một người lang thang không có gì cả như anh rể, chứng tỏ chị ấy rất thích anh rể, hơn nữa, chị họ còn nói, nếu có một ngày anh rể ra đi, chắc chắn chị ấy sẽ tự sát!”

Đỗ Vương nghe vậy, sắc mặt tái nhợt, ho khan không ngừng, “Khụ khụ..... Chị họ cô nói sẽ tự sát?” Không nghiêm trọng như vậy chứ?

Hạ Nguyệt Đình nhin cười, khoát tay nói, “Đùa anh thôi! Mặc dù tôi không biết tại sao anh lại hỏi chuyện này, nhưng chị họ tôi quả thật rất thích anh rể, anh rể cũng rất yêu chị ấy, ngày kết hôn, anh rể cứ cười ngu suốt đó!”

“Nếu như, tôi nói là nếu như, thật ra ở nhà anh hai tôi còn có một.... ..” Đỗ Vương thấy khuôn mặt tươi cười ngây thơ của Hạ Nguyệt Đình thì không cách nào nói hết câu được.

Nhưng hết cách rồi! Nếu muốn đại ca nhớ lại, trước mắt chỉ có cô gái này có thể giúp mình, không thể để đại ca tiếp tục lãng phí thời gian ở đây được, “Còn có một người vợ chưa cưới đang chờ anh ấy, hai người là bạn chơi từ nhỏ, thì sao?”

“Tôi..... Tôi không biết! Giả thiết của anh hơi quá đáng! Hơn nữa, anh rể lại không phải là anh hai của anh, đừng tưởng tôi không biết, anh đang gạt chúng tôi, anh và anh rể hoàn toàn không biết nhau!”

Đỗ Vương lắc đầu, “Tôi không quen anh ấy nên mới hỏi, nếu như anh ấy có một người vợ chưa cưới đang chờ ở nhà, mà người đó có thể là vì cứu anh ấy mà suýt chết oan, thì cô nghĩ sao? Không biết gì về quá khứ của anh ấy mà cứ kết hôn, có phải quá qua loa hay không? Nhà cô không sợ, một ngày nào đó, anh ấy bỗng nhiên nhớ lại quá khứ và vứt bỏ chị cô sao?”

Hạ Nguyệt Đình gãi gãi ót, “Vấn đề này, tất nhiên là chúng tôi đã từng nghĩ tới. Tôi không phải là chị họ nên không biết chị ấy nghĩ thế nào. Nhưng tôi có thể chắc chắn, chị họ thật sự yêu anh rể, cho nên, nếu anh không muốn bị nhà tôi ghi hận thì tốt nhất không nên nói ra giả thiết này, Vũ Hinh cũng nói, anh rể là đàn anh lớp trên của cô ấy, anh rể vẫn chưa có vợ chưa cưới gì hết mà!”

“Tôi chỉ nói là nếu như, nếu như thôi, cô hiểu không?”

“Tôi từ chối trả lời vấn đề không có thật này!”

Đỗ Vương phiền não móc thuốc lá ra hút tiếp.

Nếu sau khi đại ca đi, mà Hạ Mộng Lộ thật sự tự sát thì chuyện lớn rồi. Còn cả Vũ Hinh nữa, nếu Vũ Hinh tức giận bỏ nhà đi, bác trai bác gái có giết mình không?

“Thôi, cô cứ giữ tiền đi! Ngày mai cô giúp tôi một chuyện, xong việc tôi sẽ cho cô thêm một vạn nữa, được không?”

“Thật hả?” Hạ Nguyệt Đình vừa nghe ‘một vạn’, mắt liền phát sáng, thấy Đỗ Vương gật đầu thì lập tức ôm lấy hai vai Đỗ Vương mà lắc, “Anh chính là thần tài của tôi! Tôi yêu anh chết mất! Anh nói đi, việc gì? Chỉ cần tôi làm được, dù lên núi đao biển lửa cũng nhất quyết không chối từ!”

Cứ thế này, chẳng mấy chốc, mình sẽ thành triệu phú mất thôi!

Đỗ Vương chưa thấy ai tham tiền đến vậy, nhin cười nói, “Vũ Hinh từng nói nếu cô ấy không cưới được chồng thì tôi cũng đừng mong được sống yên! Cô đoán không sai, tôi là do anh Vân Hải phái đến để khảo sát nhà cô, nếu anh họ cô thật sự yêu Vũ Hinh, nhà họ Lạc sẽ không ngăn trở. Trước mắt tôi chưa xác định nhà cô có thật là không vì tiền tài của nhà họ Lạc hay không, nên vẫn phải tiếp tục quan sát, cho đến khi hai người đó kết hôn mới thôi! Cá nhân tôi thì đứng ở bên phía nhà cô, biết tính tình Vũ Hinh hơi khó chịu, anh họ cô lại có thể khiến cô ấy chịu phục, vì vậy rất khâm phục anh họ cô, do đó tôi quyết định sẽ giúp đỡ người nhà cô, mà đầu tiên chính là giúp anh rể cô, một người mất trí nhớ thì chẳng khác nào mất đi một nửa linh hồn, cho nên, kẻ tham tiền, cô có đồng ý cùng với tôi giúp anh rể cô mau chóng khôi phục trí nhớ không?”

Hạ Nguyệt Đình không ngờ Đỗ Vương lại tốt đến thế, bèn gật đầu như bấm tỏi, “Tất nhiên là tôi đồng ý! Nhưng phải giúp thế nào?”

“Đơn giản thôi! Trong bang Long Hồ của chúng tôi, người tài vô số, trong đó có một bác sĩ có thể ví như kiếp sau của Hoa Đà tình nguyện đến đây giúp, nhưng tôi lại không thể nói rõ thân phận thật của mình, nếu bọn họ biết tôi do anh Vân Hải phái tới, vậy còn khảo sát thế nào được, đúng không?”

“Cho nên?”

“Cho nên, chúng ta sẽ lén sắp xếp cho vị bác sĩ này ở lại nhà cô, để người đó có thể liên tục quan sát bệnh tình của anh rể cô. Cô cứ nói người đó là người thân của cô, mỗi ngày người đó sẽ trả cho cô tiền ở và tiền ăn đầy đủ. Vậy được chứ?”

Hạ Nguyệt Đình cau mày, “Vậy có cần tôi giúp gì đâu?”

“Sai rồi! Khách trọ bình thường sao có thể tiếp xúc thường xuyên với anh rể cô được? Cho nên mới cần cô nói đó là người thân của cô, sẽ khám bệnh miễn phí cho anh rể cô. Chẳng lẽ cô không muốn giúp anh rể cô mau chóng nhớ lại mọi chuyện sao?” Đỗ Vương sốt ruột tiến sát mặt Hạ Nguyệt Đình hỏi. Vấn đề lớn trước mắt là nếu đại ca không chịu chữa thì làm sao hết bệnh được, chỉ có người nhà họ Hạ khuyên anh ấy mới nghe thôi.

Hạ Nguyệt Đình thấy mặt Đỗ Vương quá gần, hô hấp bỗng chậm lại. Không ngờ Đỗ Vương mà cũng có lúc cần mình như vậy! Mà tự nhiên anh ta tiến

sát thể này làm gì chứ?

Hạ Nguyệt Đình gật đầu một cách vô thức, “Được!”

“Ok!”

Đỗ Vương không ngờ Hạ Nguyệt Đình lại dễ gạt đến vậy, bèn ấn lên môi cô một nụ hôn xem như phần thưởng, “Vậy ngày mai tôi sẽ dẫn người đó tới đây! Nhớ, người đó là người thân của cô! Tôi tin tưởng cô có thể làm tốt! Tôi phát hiện cô thật đáng yêu, càng lúc càng đáng yêu!” Đỗ Vương nói xong vui vẻ huýt sáo chạy đi.

Hạ Nguyệt Đình đã hoàn toàn hóa đá, ngón tay vuốt ve môi mình một cách vô thức.

Mình rất đáng yêu sao? Nhưng anh ta không có lý do gì để gạt mình cả! Tại sao anh không phải là A Đỗ mà lại là Đỗ Vương chứ? Nếu anh là A Đỗ, vậy tôi có thể bắt chước chị họ cho anh ở rể, sau đó hạnh phúc cả đời rồi.

Hạ Nguyệt Đình cắn chặt môi dưới, vùi mặt vào đầu gối, cuộn người lại, tưởng tượng trên thế giới này chỉ còn lại một mình cô.

Nhưng một lúc sau Hạ Nguyệt Đình bỗng phát hiện, thì ra, không cần tưởng tượng, quả thật cô chỉ có một mình cô đơn.

Những con sóng không ngừng vỗ mạnh vào mỏm đá. Cô gái ngồi trên đó cũng chẳng khác gì mỏm đá không có sự sống, không biết vui buồn giận hờn.

Bạn đang đọc truyện *Tiên Sinh Xã Hội Đen Ở Riêng Đi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 33: Có thể hồi phục

Ở thành phố F, có một khu biệt thự luôn khiến mọi người chú ý, đó là khu ‘Biệt thự nhà họ Trình’, mặc kệ qua bao lâu vẫn sừng sững như ban đầu, nơi ở của những thế hệ nòng cốt lúc trước trong bang Long Hồ khi về già. Từng tòa biệt thự nối liền nhau, thống nhất theo phong cách châu Âu.

Buổi chiều, dưới gốc cây đa, một nhóm người đang ngồi đánh mạt chược.

“Gánh!”

“Ông lại gánh, ở đâu mà nhiều gánh vậy chứ?” Trình Thất liếc Ma Tử một cái.

Lạc Viêm ngồi một góc vuốt ve món đồ chơi con trai thường chơi hồi còn bé, đó là một con trăn bằng nhựa dài chừng một thước.

Bạch Diệp Thành cầm hai lon bia đi tới. “A Nhiễm cũng đi hơn mười năm rồi đúng không?”

Lạc Viêm cười khò gật đầu, “Đúng vậy, trước kia tôi và chị dâu cậu luôn bận rộn công việc, bốn ba khắp nơi trên thế giới, để Tiểu Hải ở nhà một mình, chỉ có A Nhiễm làm bạn với nó! Giờ A Nhiễm mất, Tiểu Hải cũng mất. Tôi bỗng nghĩ có phải do bình thường mình làm quá nhiều điều ác hay không?” Lạc Viêm nhìn trời hỏi, tại sao lại xảy ra chuyện người đầu bạc tiền người đầu xanh chứ?

Bạch Diệp Thành vỗ vỗ vai Lạc Viêm, “Đừng nghĩ nhiều nữa, còn có Vũ Hinh mà!”

Lạc Viêm khẽ lắc đầu, “Cậu không hiểu đâu Tiểu Hải có ý nghĩa đến thế nào đâu! Nó tựa như một sợi dây vô hình vững chắc nối thật chặt giữa tôi và chị dâu cậu, có lẽ không có nó, tôi và chị dâu cậu cũng không thể cùng nhau tới bây giờ!”

Trình Thất siết viên mạt chược, thấy vẻ mặt ưu thương của chồng, bỗng cúi đầu ghen ngào, quả thật đã có rất nhiều chuyện xảy ra, nếu không có Tiểu Hải, thì sẽ không có những kỉ niệm hạnh phúc nhưng bây giờ.

Ma Tử và Lộ Băng cũng thờ dài, từ khi giao bang lại cho bọn nhỏ, nơi đây vẫn luôn tràn ngập tiếng cười, từng là anh em cùng nhau vào sống ra chết, già rồi có thể tập trung ở một nơi an dưỡng, thỉnh thoảng tổ chức đi du lịch đâu đó. Nhưng từ khi Tiểu Hải mất đi, khu biệt thự này giống như bị nguyên rủa, không còn tiếng cười nữa.

“Giờ phải bàn xem nên cho đứa nào thay thế Tiểu Hải!” Đông Phương Minh không đành lòng nhìn mọi người buồn bã, bèn nói sang chuyện khác.

Lạc Viêm gật đầu tán thành, “Để các anh em trong bang tự động bỏ phiếu bầu đi!” Chín người kia từ trước tới giờ thân thiết như hình với bóng, luôn luôn đặt lợi ích của bang lên hàng đầu, nên thật ra ai đứng đầu những người còn lại cũng tuyệt đối nghe theo.

Thái Bảo Nhi bụng nổi canh nắm tuyết lên mức cho mỗi người một chén, cười nói, “Các cô các chú, đây là món mới con vừa học, mời các cô chú nếm

thử! Cha mẹ, hai người cũng thử nha!”

Trình Thất và Lạc Viêm đều nhận lấy chén, lòng thầm may mắn ông trời còn cho nhà họ đưa con dâu tốt như vậy. Trình Thất nói, “Bảo Nhi à, con xem con còn trẻ như vậy, hay là ba mẹ giới thiệu cho con.... ..”

“Mẹ! Mẹ biết rõ con không cần mà! Từ khi A Hải mất, lòng của con cũng đi theo anh ấy rồi, về sau mẹ đừng nói những lời như vậy nữa. A Hải không thể tròn đạo hiếu với cha mẹ, con sẽ thay anh ấy!” Mặc dù hôn lễ vẫn chưa hoàn tất, nhưng trên giấy tờ, trên luật pháp, mình đã là vợ của A Hải!

Thái Bảo Nhi tiến lên ôm chầm lấy bà vai Trình Thất làm nũng nịu, “Con chỉ muốn sống với cha mẹ cả đời thôi!”

“Bảo Nhi, mẹ biết con hiếu thuận, nhưng lúc về già thì sao? Mẹ và ba con giờ không có ước mơ gì cả, chỉ ngồi ăn chờ chết, nhưng chúng ta không cảm thấy cô độc, bởi vì biết bên cạnh còn có một người sẽ cùng đi với mình đến cuối đời, còn con?” Trình Thất vỗ về mặt Thái Bảo Nhi một cách thương yêu.

Thái Bảo Nhi nhún vai, “Con còn có những kỉ niệm mà, rất nhiều kỉ niệm đẹp! Hơn nữa, A Hải vẫn luôn sống trong tim con, anh ấy vẫn luôn làm bạn với con. Khi già rồi, con sẽ mang theo tro cốt của anh ấy đi du lịch như cha mẹ vậy. Được rồi! Không nói chuyện này nữa, cha mẹ nếm thử canh con nấu đi!” Không biết tại sao cha mẹ cứ mong mình tái giá? Tình yêu là như vậy đó, cho dù người kia không ở bên cạnh, chỉ cần còn yêu, thì sẽ cảm thấy hạnh phúc thôi.

Vân Hải, hiện giờ có phải anh đang ở trên trời dõi theo cả nhà không? Anh yên tâm, em sẽ chăm sóc cha mẹ thật tốt! Cả đời!

Trên bến tàu núi Phô Đà, ngày ngày vẫn luôn tấp nập.

Đỗ Vương thoáng thấy bóng Tiểu Hứa bèn hô to, “Tiểu Hứa, bên này!”

Tiểu Hứa nghe vậy, nhìn xung quanh tìm kiếm, hồi lâu sau mới thấy được Đỗ Vương, “Anh Đỗ, anh mặc cái gì vậy?” Trời ơi, thật là không có khiếu thẩm mỹ!

“Một lời khó nói hết! Không bị ai chú ý chứ?”

“Dĩ nhiên là không! Em rất cẩn thận, anh cứ yên tâm!”

“Cậu nhớ rõ, tôi và cậu không quen nhau, cậu là con trai của chị họ của mẹ Hạ Nguyệt Đình! Đây là Hạ Nguyệt Đình, hai người làm quen đi!” Đỗ Vương kéo Hạ Nguyệt Đình qua giới thiệu.

Hạ Nguyệt Đình hơi cúi đầu, lễ phép nói, “Chào anh!”

“Xin chào! Cô hãy nói cho tôi biết về tình trạng của đại..... Của anh Hải đi!”

“Anh ấy bị thương nặng ở đầu, nhưng vẫn không đi bệnh viện khám, nói bây giờ thấy khỏe rồi, không muốn tốn tiền.....”

Ba người vừa đi vừa nói chuyện. Tiểu Hứa nghe Hạ Nguyệt Đình nói xong, biết bệnh này nhất định là do có máu tụ trong não, cử động tay chân và chức năng ngôn ngữ vẫn bình thường, vậy chỉ cần tìm được chỗ máu tụ, rồi cho dùng thuốc kết hợp châm cứu, qua mấy tháng sẽ khôi phục như thường.

“Được không?”

Tiểu Hứa gật đầu, “Bệnh này em đã gặp rất nhiều, chữa không dưới trăm ca, anh yên tâm, chỉ cần anh ấy không có triệu chứng đau đầu dữ dội, vậy không có gì đáng ngại, dĩ nhiên, em có dân theo một vài thiết bị làm xét nghiệm, chỉ cần tìm được chỗ máu tụ, từ từ điều trị sẽ hồi phục thôi!”

“Từ từ? Có thể khôi phục tức thời được không?” Đỗ Vương cau mày.

“Việc này..... Có thì có, nhưng cụ thể thế nào không thể nói trước được!”

Trong phòng khách nhà họ Hạ, mẹ Hạ nghe nói có người đến chữa bệnh miễn phí cho con rể thì vui ra mặt, bung trà rót nước hết sức nhiệt tình, “Ngồi đi con! Thăng bé này, đẹp trai quá!” Chẳng lẽ thích Nguyệt Đình nên mới hăm hở đến lấy lòng?

“Bác gái đừng khách sáo! Con đang nghiên cứu đề tài về theo dõi người bị mất trí nhớ vì nguyên nhân bên ngoài và theo dõi toàn bộ quá trình điều trị cho đến khi hồi phục, đúng lúc nghe thấy Nguyệt Đình nói về anh Hải nên mới tới, hi vọng không quấy rầy cả nhà ạ!”

“Không hề, không hề! Mộng Lộ! Còn không mau đi dọn phòng cho Tiểu Hải!”

Hạ Mộng Lộ cau mày nhìn Tiểu Hứa. Mình có thể cảm nhận được, người này đúng là một bác sĩ giỏi, đáng lẽ phải vui mới đúng chứ, vì sao trong lòng cứ không yên thế này?

Chẳng lẽ là do sợ A Hải khôi phục trí nhớ thì sẽ rời đi, nhưng Vũ Hinh đã nói A Hải không có vợ hay người yêu gì khác, mà A Đỗ cũng nói anh ấy không có người nhà, vậy loại dự cảm này từ đâu mà ra?

“Nguyệt Đình, Tiểu Hứa thật sự là thân thích của em hả? Sao trước kia chưa từng nghe em nhắc tới?” Hạ Mộng Lộ kéo Hạ Nguyệt Đình qua một bên

hỏi thăm

Hạ Nguyệt Đình gật đầu, “Dĩ nhiên ạ! Là họ hàng bên mẹ em, em cũng mới biết cách đây không lâu. Chị đừng suy nghĩ nhiều, người ta tới giúp chúng ta, một đồng cũng không lấy, chị còn nghi ngờ người ta! Người ta là bác sĩ cao cấp chuyên khoa thần kinh đó!”

Hạ Mộng Lộ nghe vậy, nghĩ chắc do mình lo lắng không đâu thôi, Nguyệt Đình chắc chắn sẽ không bao giờ làm chuyện gì gây hại cho nhà họ Hạ. “Vậy được rồi! Thay chị cảm ơn cậu ấy! A Hải đi mua đồ rồi, chờ anh ấy trở về sẽ đề cậu ấy khám!” Hạ Mộng Lộ ôm chặt lấy Hạ Nguyệt Đình, “Cảm ơn Nguyệt Đình, không ngờ em vẫn luôn quan tâm đến chuyện của A Hải như vậy, chị thật sự rất cảm động, thật sự!”

“Hi hi!” Hạ Nguyệt Đình chợt dạ cười gượng hai tiếng, chỉ tiếc công lao này là của Đỗ Vương, dĩ nhiên, nếu mình có một trăm vạn, nhất định sẽ lấy ra hết cho anh về đi khám bệnh, đáng tiếc mình quá nghèo.

Mặt trời lặn phía tây, Lạc Vân Hải mới xách bao lớn bao nhỏ về nhà, thấy Hạ Mộng Lộ đang ngồi trên ghế ngắn người, có vẻ tâm sự nặng nề, bèn quỳ xuống vuốt ve gò má của Hạ Mộng Lộ, “Đã xảy ra chuyện gì? Đang nghĩ gì vậy?”

Hạ Mộng Lộ ngược mắt lên, “Hôm nay một người họ hàng của Nguyệt Đình tới nói là bác sĩ, đang nghiên cứu đề tài nên tới chữa trị miễn phí cho anh. Cậu ấy nói anh có thể khôi phục trí nhớ. Nhưng không biết tại sao, em lại không thấy vui tí nào, ngược lại còn thấy lo lắng không yên. A Hải, nếu anh thật nhớ lại mọi chuyện, anh có quên em không? Có rời khỏi em không?” Không hiểu sao, mình lại có xúc động muốn đuổi Tiểu Hứa đi, nhưng mình không thể ích kỷ như vậy được, người ta đã không lấy tiền, lại chẳng có lý do gì để tước đoạt quá khứ của A Hải được!

Lạc Vân Hải cười nói, “Cô ngốc, dĩ nhiên sẽ không! Em là vợ hợp pháp của anh mà. Hơn nữa, trong ấn tượng của em, anh là người không có trách nhiệm vậy sao? Nhìn xem anh mua gì cho em này!” Lạc Vân Hải đưa cái hộp gấm ra.

Anh sẽ luôn ở bên em sao? Đến khi đầu bạc răng long? Dù có bão táp mưa sa cũng không lùi bước? Đến tận cuối đời? Anh làm được không? Sau khi nhớ lại quá khứ, có khi nào anh sẽ chán ghét cuộc sống như bây giờ hay không?... ..

Hạ Mộng Lộ mở hộp gấm ra, vui mừng cảm sợi dây chuyền bằng bạch kim lên, điểm đặc biệt là trên đó có lồng chiếc nhẫn của cô, “Tặng em?”

Lạc Vân Hải mỉm cười gật đầu, đeo dây chuyền lên cổ cho vợ mình, “Đây là vật duy nhất thuộc về anh, giờ anh tặng em, nó đại biểu anh đã thuộc về em!” Tại sao anh lại đề cô lo lắng? Đều là lỗi của anh.

Hạ Mộng Lộ che miệng lại, nghẹn ngào rơi lệ, rồi ôm cổ Lạc Vân Hải nức nở, “A Hải, cảm ơn anh, cảm ơn vì anh đã tốt với em như vậy, mà em còn suốt ngày nghĩ không đâu. Từ nay về sau em sẽ không như vậy nữa!”

“Cô ngốc, chờ anh khôi phục trí nhớ, hai chúng ta sẽ cố gắng kiếm tiền cho em đi Đức du học, trong lúc đó anh sẽ ở lại quản lý khách sạn, chờ khi em học xong về, anh cũng được thom lây. Em nhất định sẽ là một nhà thiết kế tuyệt vời, về sau nhà của chúng ta sẽ do em tự mình thiết kế, khi em đi làm, anh sẽ ở nhà làm việc nhà, trông con, lúc đó không cho phép em ghét bỏ anh vô dụng! Anh sẽ rất đau lòng đó!” Lạc Vân Hải vừa nói vừa vỗ nhẹ lưng Hạ Mộng Lộ để trấn an cô.

Hạ Mộng Lộ lắc đầu liên tục, “Tất nhiên là không! Em sẽ nỗ lực học tập rồi kiếm rất nhiều tiền, tương lai sẽ mua một căn nhà lớn. Ha ha! Chồng à, hiện giờ em cảm thấy rất hạnh phúc, trước kia luôn sợ không ai thèm lấy mình, chẳng ngờ ông trời lại ban anh cho em! Em yêu anh! Rất yêu!”

Lạc Vân Hải lau đi nước mắt trên mặt Hạ Mộng Lộ, “Anh cũng yêu em!”

Thành phố F. Nhà họ Lạc.

“Đông!” Chiếc nhẫn cưới trên tay Thái Bảo Nhi bỗng rớt xuống, đập xuống sàn nhà tạo ra tiếng vang.

Thái Bảo Nhi cúi người nhặt lên, khó hiểu nghĩ, trước kia muốn tháo ra còn cần dầu trơn, tại sao hôm nay lại vô cớ rơi xuống?

Bạn đang đọc truyện *Tiên Sinh Xã Hội Đen Ở Riêng Đi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 34: Muốn tặng thuyền cho cô ấy

“Anh Phụng, đã bắt được người, đang nhốt ở tầng hầm để xe!”

“Cô gái này khá nguy hiểm, lại có thù không đội trời chung với Long Hồ, giữ ở đây không phải là hành động sáng suốt!”

“Hay là ‘xử’ cô ta?”

Khâu Nguyên Phụng không nói lời nào, về mặt vô cảm, ánh mắt âm trầm kinh người, khiến đoàn người đi theo không dám nhiều lời.

Anh Phụng không nở sao? Cô gái kia chẳng những thiếu chút nữa hại chết anh Phụng mà còn khiến anh Hải đến nay sống chết không rõ, người như vậy nên bị nghiền xương thành tro, mãi mãi không được siêu sinh!

Một người phụ nữ trung niên vừa đẩy đẩy mắt kính vừa nói, “Ngài như vậy, sớm muộn gì cũng sẽ làm mất lòng anh em!”

Khâu Nguyên Phụng hí mắt nói, “Giết cô ta? Chẳng phải quá nhẹ nhàng?”

Phải để cô ta sống không được mà chết cũng không xong!

Lam Băng, tất cả đều do cô gieo gió thì gặt bão, chẳng oán được ai!

Trong một căn phòng tối tăm bẩn thỉu, Lam Băng đang cố gắng gỡ hết sức, nhưng hai tay bị trói quặt ra sau rất chặt, khiến cô không cách nào gỡ ra được, lại thêm chân cũng bị xiềng.

Khâu Nguyên Phụng khóa trái cửa lại, cúi người xuống, tóm lấy mái tóc dài của Lam Băng kéo ngược lên, rồi hung hăng tát cô một cái.

“A!”

Lam Băng nghiêng đầu đi, không muốn nhìn thẳng vào mắt Khâu Nguyên Phụng, cũng không xin tha. Đến nước này, dù có xin tha cũng vô ích! Lạc Vân Hải chết rồi, Lam Băng biết mình cũng chẳng sống lâu được.

Khâu Nguyên Phụng thấy Lam Băng không còn vẻ hay thẹn thùng như thường ngày, hung hăng xoay mặt cô lại, “Tôi đối với cô tốt như vậy, cơ hồ dành tất cả yêu thương cho cô, vậy mà đổi lấy chỉ là phản bội, Lam Băng, chẳng lẽ trong lòng cô, chỉ có thù hận thôi sao?”

Khâu Nguyên Phụng gỡ băng keo trên miệng ra cho Lam Băng.

“Muốn giết cứ giết, cần gì nhiều lời... .... A!” Đầu Lam Băng bị đập mạnh vào tường, một dòng máu nóng ầm từ từ chảy xuống, Lam Băng cố gắng ngồi thẳng dậy, nhún vai nói, “Không sai, trước giờ tôi chỉ lợi dụng anh, không hề yêu anh, nghe anh nói yêu thương gì đó, tôi cảm thấy rất ghê tởm!”

“Được!” Khâu Nguyên Phụng gật đầu một cái, “Ghê tởm phải không? Vậy tôi sẽ cho cô biết thế nào là càng ghê tởm!” Khâu Nguyên Phụng nói xong, lạnh mặt xé nát quần áo của Lam Băng, ôm ngang cô lên, ném mạnh lên bàn không thương tiếc.

Lam Băng thấy Khâu Nguyên Phụng kéo dây lưng ra, ý thức được anh muốn làm gì, cô hoảng sợ né ra, nhưng xương tay cô đã bị gãy lìa, không cách nào né được, chỉ có thể bất lực nhìn trần nhà. Từ trước đến giờ anh vẫn luôn dịu dàng, thì ra cũng có khi lạnh lùng như vậy, Khâu Nguyên Phụng, anh đang hành hạ em, hay đang tự hành hạ chính mình?

Khâu Nguyên Phụng thấy Lam Băng không phản kháng, càng thêm tức giận, cúi người nói với giọng khàn khàn, “Ngay cả hôn nhân tôi cũng chuẩn bị xong rồi, đã chọn được một nơi lãng mạn, muốn cho em một ngày khó quên nhất, nhưng tại sao em phải đối với tôi như vậy? Tại sao? Em nói đi, tại sao?”

Một giọt lệ nóng cháy rớt xuống má Lam Băng.

“Ông Lam chính là cha tôi, anh nói tôi phải làm sao đây?” Lam Băng cắn răng nói.

Khâu Nguyên Phụng cười khổ nói, “Em có thể nói với tôi mà, dù có chết, tôi cũng sẽ đưa cha em ra ngoài an toàn, nhưng giờ em đang làm gì? Anh Hải chết rồi, tôi cũng sắp chết, Lam Băng, đó thật là những điều em muốn sao?”

“Không sai! Anh giết tôi đi!”

“Giết cô? Không, tôi sẽ không giết cô! Nếu cô thật lòng muốn chết, không cần tôi ra tay cô cũng đã chết rồi! Tôi rất khó hiểu, tại sao cô vẫn còn sống để chờ tôi giết? Tường này không đủ cứng? Hay cần đầu lưỡi không đủ chết người?” Hai mắt Khâu Nguyên Phụng đỏ ngầu, gần như điên cuồng, lau đi nước mắt trên mặt, “Cứ tưởng xương của cô cứng lắm, ai ngờ cũng chỉ đến thế thôi!”

Lam Băng hít một hơi, nhắm chặt hai mắt, thừa nhận khổ sở do đối phương gây ra.

Hồi lâu sau, Khâu Nguyên Phụng chấm dứt, mặc lại quần xong, nhìn chăm chú vào bụng của Lam Băng, rút cuộc siết chặt quả đấm, cắn răng nện mạnh xuống.

“A!” Lam Băng hét một tiếng, sắc mặt trắng bệch như tờ giấy, đau đớn ôm bụng cuộn người lại, “Anh.... Anh muốn làm gì?”

Khâu Nguyên Phụng nhìn chăm chăm dòng máu không ngừng chảy ra từ giữa hai chân Lam Băng, gần từng tiếng nói, “Quên nói cho cô biết, Tiểu Hứa nói cô đang mang thai!” xong lập tức xoay người bước nhanh ra ngoài.

Lam Băng vẫn đang bị trói, không mảnh vải che thân nằm trên bàn.

Mang thai? Buồn cười! Mất cũng tốt, sống chỉ bất hạnh thêm thôi, không có mẹ, ba lại không thích! Nhưng tại sao trong tim lại thấy đau đớn như vậy?

Tại sao số phận mình lại là thế này? Tất cả đều là gieo gió gặt bão, trách ai được?

Em thật không muốn lừa anh, chỉ muốn tiếp cận Lạc Vân Hải, không muốn tổn thương những người khác, nhưng đến gần Lạc Vân Hải quá khó!

Lam Băng biết vì sao Khâu Nguyên Phụng lại không giết cô, bởi vì anh vẫn không nỡ, mà cô cũng vậy, nên mới không đập đầu tự sát cho rồi. Có lẽ cứ tiếp tục ở đây, cuối cùng thành người không ra người quý không ra quý, lúc đó, anh sẽ chán ghét em, sẽ không thấy khổ sở nữa.

Lam Băng tin tưởng sẽ có một ngày như vậy. Ngày mà dù cô có chết, anh cũng sẽ không có tí cảm xúc nào.

Ngoài cửa, Khâu Nguyên Phụng vẫn chưa đi, chán chường ngồi trượt xuống bờ tường.

Tại sao tình cảm của cha và mẹ lại vững chắc đến vậy? Còn tình cảm của mình lại thế này? Tình cảm của thế hệ trước thật khiến người ta hâm mộ, không có thù hận, không có phân bội, mẹ mặc dù ngây ngô chỉ có trí tuệ của đứa bé mười tuổi, nhưng mẹ cũng biết không thể làm ra bất cứ việc gì gây tổn thương cha!

Núi Phổ Đà.

“Anh Hải, anh chịu khó một chút, em chuẩn bị châm cứu đây!”

Lạc Vân Hải ngồi xếp bằng, cười nói, “Không có gì!”

Tiểu Hứa siết chặt kim, ngón trỏ đặt lên vùng sau tai của Lạc Vân Hải, cẩn thận châm kim vào.

Hạ Mộng Lộ nắm thật chặt tay Lạc Vân Hải, ngừng thờ nhìn chăm chú, cứ như người đang bị châm không phải là anh mà là cô.

Thậm chí Lạc Vân Hải còn phải vỗ vỗ lên mu bàn tay Hạ Mộng Lộ để trấn an, tỏ vẻ anh không đau.

“Này, cậu chắc châm như vậy được chứ? Không phải máu tụ ở sâu trong não sao?” Hạ Mộng Lộ lo lắng hỏi.

“Chỉ cần như vậy, mấy tháng sau, nhất định sẽ hồi phục như thường! Dĩ nhiên còn phải uống thuốc nữa!” Tiểu Hứa vừa rút kim vừa dặn dò, “Tốt nhất kiêng đồ cay, đặc biệt là hải sản, nếu không một khi máu tụ ngày càng nhiều, thì thần tiên cũng không cứu nổi!”

Lạc Vân Hải xoa xoa trán, quả thật thấy thoải mái hơn hẳn, “Cảm ơn cậu nhiều! Hôm nay còn châm nữa không?”

“Một tuần một lần là được rồi!”

Lạc Vân Hải nghe vậy thở phào nhẹ nhõm, đứng lên nói, “May quá, tôi đang bận!”

Hạ Mộng Lộ kéo Đỗ Vương qua một bên hỏi thăm, “A Đỗ, gần đây anh ấy đang làm gì vậy? Suốt ngày đi ra bờ biển!” Cứ đi sớm về trễ, chẳng lẽ anh ấy có bí mật không muốn ai biết hay sao?

Hạ Nguyệt Đình không đợi Đỗ Vương mở miệng đã cười nói, “Anh ấy muốn làm một chiếc thuyền tặng cho chị vào ngày sinh nhật đó!”

“A! Vậy về sau khi đi mua đồ ở nhà họ Thẩm, chị không cần phải canh đứng giờ tàu chạy để về nữa rồi! Hơn nữa có thể thỉnh thoảng đi hóng gió, chỉ nghĩ thôi đã thấy thích!” Nhưng sinh nhật mình phải tới mùa xuân năm sau lận, chẳng lẽ anh ấy muốn chuẩn bị từ bây giờ?

Hạ Mộng Lộ càng nghĩ càng thấy hạnh phúc, “A Hải là người đàn ông tốt nhất mà chị từng gặp! Chị càng ngày càng yêu A Hải rồi!”

“Chắc, nhìn vẻ mặt kinh khủng của chị kia, nổi hết cả da gà!” Hạ Nguyệt Đình giả bộ xoa xoa tay, chạy ra khỏi phòng.

Đỗ Vương thấy vậy càng trong lòng càng thấy khó chịu, nếu có một ngày hạnh phúc này không còn nữa, mà ‘kẻ tham tiền’ lại là đầu sỏ gây nên, họ có ghét cô ấy không? Cô ấy có tự dẫn vật không? Cô ấy nhất định sẽ hận chết mình!

Bạn đang đọc truyện *Tiên Sinh Xã Hội Đen Ở Riêng Đi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 35: Chúng ta sẽ hạnh phúc

“Ồ! Chẳng phải em gái nhà họ Hạ đây sao? Không kéo được người khách nào à?”

Một giọng nam lưu manh vang lên khiến Hạ Nguyệt Đình lùi lại vài bước, đối diện với mấy người tới, “Cố Vân Nam, anh muốn làm gì?”

Cố Vân Nam gãi gãi đầu, huyệt sáo một hơi, tiến lên ôm lấy bả vai Hạ Nguyệt Đình cười nói, “Không có gì, chỉ là muốn.... ..” Cố Vân Nam dừng một chút, đổi thành vẻ mặt nịnh nọt rồi tiếp, “Nguyệt Đình, anh biết sai rồi, thật đó, em tha thứ cho anh được không? Em xem, kể từ lần đó, anh không đi tìm bất kỳ cô gái nào nữa, lòng anh vẫn không quên được em, chúng ta làm hòa được không?”

Hạ Nguyệt Đình cười nhạt đẩy Cố Vân Nam ra, “Những lời này anh đã nói vô số lần rồi!” Lần nào cũng vậy, nhưng trước kia mình bị che mắt mới ngoan ngoãn nghe theo lời anh ta, giờ sau khi thấy được tình cảm thật sự giữa anh rể và chị họ, mình sẽ không bao giờ tin anh ta nữa!

“Nguyệt Đình, anh thề, nếu anh lại đánh em, nắn em nữa, hoặc là bỏ rơi em, anh sẽ bị trời đánh tan xác, em xem, anh mua cả nhẫn luôn rồi này!” Cố Vân Nam nhìn xung quanh một vòng, sau đó cười cười quỷ xuống đất, giờ chiếc nhẫn lên cao, “Gả cho anh nha? Về sau anh sẽ chăm sóc em, tiền anh kiếm được đều giao cho em giữ hết!” Cũng đến tuổi phải kết hôn rồi, xem mắt nhiều lần đều bị thất bại, thôi thì cưới cô ta cho xong!

Hạ Nguyệt Đình nhìn chằm chằm chiếc nhẫn trên tay Cố Vân Nam.

Được một người đàn ông quý gồi trước mặt cầu hôn không phải là ước mơ lớn nhất đời mình sao? Nhưng tại sao người cầu hôn mình lại là một kẻ như thế? Không ai thêm muốn mới tìm đến mình! Chẳng lẽ anh ta cho là mình không biết nửa năm qua anh ta vẫn liên tục xem mắt nhưng không một lần thành công sao?

Trước mặt mọi người, được một người đàn ông quý gồi cầu hôn có phải mình nên cảm động đến mức chảy nước mắt? Đã có lúc mình cho rằng anh ta là hoàng tử trong mơ, nhưng anh ta lại không hề biết quý trọng, giờ khi chỉ nghĩ đến anh ta thôi mình đã thấy ghê tởm, anh ta lại cầm nhẫn tới cầu hôn! Tại sao chứ?

Đúng lúc này, mấy người bạn của Cố Vân Nam đồng thời huyệt sáo cổ vũ. “Đồng ý đi! Đồng ý đi!”

Chẳng mấy chốc, người đi đường tụ tập lại thành vòng tròn, để cổ vũ cho Cố Vân Nam.

Bỗng một cánh tay xuất hiện, kéo mạnh Hạ Nguyệt Đình ra sau.

“Muốn cướp hôn hả?”

“Mau xem này, có người tới cướp hôn!”

Mấy người khách kích động la to, đây là tiết mục do núi Phở Đà cố ý dàn dựng? Nhưng người đến cướp hôn quả là đẹp trai hơn nhiều!

Lúc này cảnh tượng trở thành, Cố Vân Nam giờ nhẫn lên cầu hôn Đỗ Vương, Đỗ Vương giờ tay ra tiếp nhận chiếc nhẫn, rồi lập tức ném vào đám đông.

“Khốn khiếp! Muốn chết hả?” Cố Vân Nam tức giận hét.

Đỗ Vương xoay xoay cổ, cười không nói.

Ba tên đàn ông đứng sau lưng Cố Vân Nam đồng thanh hỏi, “Mày là ai?”

Hạ Nguyệt Đình sợ gây chuyện phiền phức bèn tiến lên nói, “Được rồi, Cố Vân Nam! Anh đi đi, tôi không muốn kết hôn với anh!”

“Tại sao?” Cố Vân Nam kinh ngạc tròn to mắt. Bị từ chối? Bị Hạ Nguyệt Đình từ chối? Sao có thể? Con nhò này ngay cả trong mơ cũng ao ước được kết hôn với mình không phải sao?

Đỗ Vương không giả bộ trầm mặc nữa, kéo cầm Hạ Nguyệt Đình lại gần, cúi đầu, biểu diễn một nụ hôn nóng bỏng.

Xung quanh bỗng im phăng phắc. Cố Vân Nam siết chặt hai quả đấm, trừng mắt nhìn.

Hạ Nguyệt Đình gần như nín thở. Lần này hoàn toàn khác với lần trước, Đỗ Vương vói cả lưỡi vào trong miệng cô, hôn một cách dịu dàng và cẩn thận, như là sợ làm cô đau. Khi hai chân Hạ Nguyệt Đình mềm nhũn, chuẩn bị trượt xuống thì một vòng tay mạnh mẽ siết chặt hông cô, giữ cô đứng vững.

Đỗ Vương hôn xong, liếm liếm môi, trên gương mặt tràn đầy vẻ hạnh phúc, “Tại sao hả? Bởi vì tôi là người đàn ông của cô ấy, trên thế giới này, cô ấy chỉ có thể tiếp nhận lời cầu hôn của tôi!” Đỗ Vương cười khinh bỉ hai tiếng rồi kéo Hạ Nguyệt Đình băng qua đám người.

Đột nhiên, Đỗ Vương quay đầu lại tung ra một đá. Cố Vân Nam chưa kịp đánh lén thì bị Đỗ Vương đá văng ra xa vài mét, nằm bẹp dưới đất không dậy nổi.

Ba người bạn của Cố Vân Nam thấy thế vội hung hăng xông lên.

“A!” Hạ Nguyệt Đình chưa kịp hiểu chuyện gì xảy ra thì đã bị đẩy ra xa, sau khi xoay tròn một vòng nhìn lại thì thấy bốn người bạn Cố Vân Nam đã nằm bẹp dưới đất.

Tốc độ của Đỗ Vương hoàn toàn không thua gì anh rể!

Đỗ Vương nắm cánh tay một người lên, kéo mạnh, đập mạnh xuống hõm vai của hắn ta, một tiếng “Rắc” vang lên tuyên bố hắn ta đã bị trật khớp vai.

“A a a a!”

Mấy người khách lập tức lùi về phía sau, la lên sợ hãi.

Không tới mười giây, Đỗ Vương đã hạ gục bốn người kia trong khi bản thân không chút sứt mẻ, thậm chí còn lộ vẻ mặt tiếc hận vì đánh chưa đã tay, sau đó tiếp tục kéo Hạ Nguyệt Đình vẫn đang ngây ngốc đứng nhìn đi.

Hạ Nguyệt Đình không theo kịp bước chân của Đỗ Vương, mấy lần suýt té, lúc này mới phát hiện hình như Đỗ Vương đang giận, chẳng lẽ anh đang ghen? Đến bờ cát, Đỗ Vương đẩy mạnh Hạ Nguyệt Đình ra nhờ vậy cô mới chắc chắn anh đang giận thật, bèn hỏi “Tại sao anh lại xen vào chuyện của tôi?”

Đỗ Vương đen mặt nhìn Hạ Nguyệt Đình, “Cô là đồ ngốc hả? mấy ngày trước tôi còn thấy tên kia đang trái ôm phải ấp hai tiếp viên trong quán bar đi rêu rao trên đường kia! Đàn ông tốt trên thế giới chết sạch rồi sao? Hay là cô có khuynh hướng tự ngược?”

Còn tưởng anh ta đang ghen chứ!

Hạ Nguyệt Đình tức giận ngồi dậy, hai tay vòng lại ôm đầu gối, nhìn chằm chằm mặt biển nói, “Tôi nói muốn gả cho anh ta lúc nào? Anh không tới tôi cũng sẽ từ chối mà!”

Đỗ Vương cau mày, ra vẻ không tin ngồi xuống bên cạnh Hạ Nguyệt Đình, “Tôi thấy rõ ràng cô hưng phấn tới mức sắp khóc luôn!”

Hạ Nguyệt Đình cười khỏ, “Tôi chỉ đang suy nghĩ, tại sao khi muốn thì không được, khi không muốn nó lại tới mà thôi!”

“Trước kia quả thật hai người có lui tới?”

“Quen nhau hơn ba năm, nhưng đã chia tay rồi!”

“Vậy tại sao hắn ta còn vô cùng tự tin mà cầu hôn cô ngoài đường? Chẳng lẽ vì hắn ta biết cô nhất định sẽ đồng ý?”

Nghe vậy, Hạ Nguyệt Đình lúng túng vắn vắn ngón tay, cắn chặt môi dưới, cúi đầu, ngập ngừng nói, “Bởi vì tôi và anh ta đã từng.... Từng ngủ một lần!” Hạ Nguyệt Đình không dám ngẩng đầu lên nhìn vào mắt Đỗ Vương.

Nhất định anh ta đang cảm thấy mình lẳng lơ, rất hối hận vì đã hôn mình!

Đỗ Vương không nói gì nữa, móc thuốc lá ra hút, nhìn xa xa về phía chân trời.

Cô ta có quan hệ với người khác thì liên quan gì tới mình, tại sao mình lại tức giận chứ?

“Dù chị Mộng Lộ và cô vẫn xem tôi là người thân, nhưng dù sao cũng không phải con ruột. Có khi nào anh thấy cô quan tâm đến tương lai của tôi như quan tâm chị Mộng Lộ chưa? Cô chưa từng nói sau này sẽ cho tôi một phần khách sạn, cũng chưa bao giờ lo lắng tìm cho tôi một người chồng tốt, có lẽ một ngày nào đó khi tôi làm ra chuyện khiến cô không cách nào tha thứ được, cô sẽ đuổi tôi ra khỏi nhà không thương tiếc mà không giống như con gái ruột dù có làm gì sai cũng sẽ được tha thứ.

Tôi muốn có một gia đình của riêng mình, do chính mình làm chủ, không cần lo lắng sẽ bị đuổi đi. Nhưng tôi không có! Tôi cảm giác mình thật nhỏ bé trong hơn một tỉ người ở Trung Quốc này, không biết tương lai ra sao. Tôi vẫn luôn tìm kiếm! Cố Văn Nam nói nhà của hắn ta chính là nhà của tôi, tôi muốn làm gì cũng được.... Tôi đã tin tưởng hắn ta, nghĩ rằng hắn ta sẽ cho tôi một gia đình mà tôi luôn mơ ước. Nào ngờ, ngay sáng hôm sau khi tôi trao cho hắn ta thứ quý giá nhất đời mình, hắn ta lại nói ngủ với tôi không thích bằng ngủ với mấy cô gái bao!”

Hạ Nguyệt Đình che mặt nước mắt.

Khi nghe chuyện những người con gái khác bị lừa tình, mình luôn cười họ ngu, nhưng không ngờ chuyện như vậy cũng sẽ xảy ra với mình.

Đỗ Vương lẳng lặng nghe, an ủi, “Không phải cô muốn một mái nhà, mà là một người có thể cho cô cảm giác an toàn, một người có thể làm cho cô hoàn toàn tin tưởng. Nhưng tên kia chỉ biết làm tổn thương cô. Nếu một ngày nào đó cô làm ra việc khiến hắn ta không cách nào tha thứ được, hắn cũng sẽ đuổi cô đi không thương tiếc. Khi đó cô sẽ phát hiện người chữa cháp cô sẽ chỉ có người cô mà cô không tin tưởng thôi!”

“Tôi còn có hi vọng sao? Đàn ông các anh có phải rất để ý đến chuyện vợ mình không còn trong sạch không?” Đêm đó quả thật là lần đầu tiên của cô, nhưng Cố Văn Nam lại không hề tin.

“Dĩ nhiên là không! Nếu một người đàn ông thật sự yêu cô, anh ta sẽ chấp nhận tất cả những gì thuộc về cô. Con gái bọn cô khi tìm chồng, chẳng lẽ nhất quyết phải tìm những người đàn ông chưa bao giờ yêu? Hoàn toàn không thực tế! Những người đàn ông thành công ai mà không từng có vài mối tình, trừ khi là một người nghèo kiệt xác, hoặc sinh lý bất thường mới vậy.”

“Anh có không?” Hạ Nguyệt Đình lau nước mắt, nghiêng đầu hỏi.

“Tôi.....” Đỗ Vương phiền muộn đốt thêm một điếu thuốc nữa, rồi nghiêm túc giải thích, “Tôi luôn đặt công việc lên hàng đầu, cả ngày lo đánh đánh

chém chém, làm gì có thời gian mà đi dỗ dành con gái? Con gái rất phiền!”

“Vậy anh là người sinh lý không bình thường sao?”

Cô ngốc này, rõ ràng mình tốt bụng tới an ủi cô ta, vậy mà cô ta lại thắc mắc lung tung!

Hạ Nguyệt Đình ý thức được mình hỏi phải vấn đề không nên hỏi, bèn lúng túng giải thích, “Tôi chỉ thuận miệng hỏi vậy thôi!”

“Tóm lại, cô phải tin tưởng vào bản thân mình, lần sao mở to mắt ra mà nhìn, không nhất định phải có tiền, hay có nhà, chỉ cần người đó đặt cô ở vị trí thứ nhất, không trêu hoa ghẹo nguyệt là đủ rồi! Đừng yêu cầu quá cao, gì mà không nhà không xe là kéo vào danh sách đen. Cứ nhìn cấp dưới của tôi mà xem, có mấy ai không phải từ tay trắng mà lên? Giờ thì biệt thự mấy trăm vạn, xe sang mười mấy chiếc! Chỉ cần chịu tiến tới, không lùi lùi biếng, rồi sẽ giàu thôi!”

Hạ Nguyệt Đình cười gật đầu, không buồn phiền nữa, thẹn thùng hỏi thăm, “Tôi có thể theo đuổi anh không?” Hạ Nguyệt Đình ý thức được mình nói quá lộ liễu, bèn vội vàng bổ sung, “Tôi không nói anh nhất định phải đồng ý, tôi chỉ hỏi thử thôi, nếu anh không đồng ý tôi không trách anh đâu..... Chỉ là....”

Làm sao bây giờ? Phải giải thích thế nào anh ấy mới không hiểu lầm đây?

Đỗ Vương ghen lời, cuối cùng đành nói một câu, “Tôi rất khó theo đuổi!”

Tuy mình chỉ lớn hơn cô ngốc này ba tuổi, nhưng trong mắt mình, cô ấy chỉ là đứa em gái chưa lớn, suy nghĩ còn rất ngây thơ, mình với cô ấy là người của hai thế giới, hoàn toàn không có tiếng nói chung.

Hạ Nguyệt Đình nghe vậy, lại tưởng rằng Đỗ Vương đã gián tiếp chấp nhận, chỉ cần cô chịu cố gắng, nhất định sẽ thành công.

Phải làm sao đây? Tim mình đập nhanh quá, một người đã nói sẽ đặt vợ lên vị trí thứ nhất, tuyệt đối sẽ không trêu hoa ghẹo nguyệt đang cổ vũ mình theo đuổi anh!

“Em sẽ cố gắng!” Hạ Nguyệt Đình nói xong, thẹn thùng chạy nhanh về nhà.

Đỗ Vương tự đập mạnh vào ót một cái. Đành tới đâu hay tới đó vậy! Dù sao mình ở đây cũng không lâu, về thành phố F thì sẽ không còn liên quan gì tới nơi này nữa. Người muốn kết hôn với mình không biết bao nhiêu mà kể, nhưng người dám nói trước mặt sẽ theo đuổi mình cũng chỉ có cô ngốc này thôi!

“Chị, em đã thổ lộ với A Đỗ! Em nói muốn theo đuổi anh ấy! Chị dạy em làm cách nào theo đuổi được đi!”

“Phụt! Khụ khụ khụ!”

Hạ Mộng Lộ suýt chết vì sắc Sprite, khụ đến đỏ mặt, trợn to mắt nhìn Hạ Nguyệt Đình, “Em khùng hả? Tiểu Hứa tốt như vậy không theo đuổi, theo đuổi tên lười biếng đó làm gì? Em nhìn cậu ta coi, rõ ràng trên người không có một đồng, phải ăn nhờ ở đậu, mà còn ra vẻ đại gia! Nguyệt Đình à, sao mắt em kém vậy?”

Hạ Nguyệt Đình bất mãn chu môi, “Em còn đang hi vọng anh ấy không có gì kia kìa!” Như vậy hai người sẽ cùng nhau xây dựng tương lai tươi đẹp.

“Em làm bầm gì đó?”

“Không có gì! Chị đừng nói nữa, tóm lại em thích A Đỗ, không cần biết A Đỗ là ai! Anh ấy lười, thì em siêng hơn một chút là được! Chị, lần này em rất nghiêm túc, chị phải tin tưởng em! Chị không biết đâu, vào lúc em đau khổ nhất, cho rằng mình sẽ cô độc cả đời, thì chính A Đỗ đã cho em hi vọng để yêu.....” Hạ Nguyệt Đình kể lại những điều Đỗ Vương đã nói rồi kết luận, “Nếu anh ấy có thể nói được những lời đó, chứng tỏ anh ấy không thể là người xấu được!”

Hạ Mộng Lộ nghi ngờ nhìn chằm chằm Hạ Nguyệt Đình, lâu rồi mới thấy cô sung sướng như vậy, “Cậu ta nói vậy thật sao?” A Hải cũng từng nói, trong lòng anh, mình là người quan trọng nhất, có thể nói ra những lời giống như A Hải từng nói, vậy có lẽ.... ..

Mắt Hạ Nguyệt Đình sáng rỡ, “Dạ, nhưng anh ấy còn chưa đồng ý, chị giúp em được không?”

A Đỗ không đồng ý? Giỡn hả? Tại sao cậu ta lại không đồng ý? Chẳng lẽ có gì đó nhầm lẫn? Dĩ nhiên, chỉ cần Nguyệt Đình thích, mình sẽ ủng hộ, “Chị cũng chưa từng theo đuổi con trai mà, thôi, cứ để tự nhiên đi, ở chung lâu rồi sẽ phát sinh tình cảm thôi! Tục ngữ có câu, ‘Gần quan được ban lộc’, Nguyệt Đình, chị tin em nhất định thành công! Được rồi, giờ chị phải đi tìm cậu ta tới phụ A Hải lấp thuyền đây!”

“Hả?” Hạ Nguyệt Đình bất mãn, “Lấp thuyền rất khó.... ..”

“Sao? Không muốn theo đuổi người ta nữa à? Chỉ có tiếp xúc với nhau nhiều, em mới có cơ hội, đi thôi! A Đỗ là anh em với A Hải, chúng ta lại là chị em, nếu hai đứa thành đôi được, vậy sẽ thân càng thêm thân! Chờ sau này có thời gian bốn người chúng ta sẽ đi du lịch nước ngoài với nhau! Hì, chỉ nghĩ thôi đã thấy vui rồi!”

Hạ Nguyệt Đình gật đầu một cái, nghe không tệ!

Tại sao A Đỗ không phải là A Đỗ mà lại là Đỗ Vương chứ.... ..

“Chúng ta sẽ hạnh phúc! Cực kỳ hạnh phúc! Nguyệt Đình, có phải đang có cảm giác mọi chuyện đang ngày càng tốt đẹp hay không?”

“Dạ! Hi vọng có thể mãi mãi như vậy, chị em ta không xa rời nhau, có phúc cùng hưởng!”

Nếu mình và Đỗ Vương đến được với nhau, tất cả thù lao có được sẽ cho chị Mộng Lộ đi học hết, giúp cả nhà kiếm thật nhiều tiền! Không phải đã nói chỉ cần cố gắng, mọi chuyện đều có thể sao?

Lạc Vân Hải đặt tua vít xuống, đẩy đẩy Hạ Mộng Lộ nói nhỏ, “Hai người kia hôm nay uống lộn thuốc hả?” Trước kia có nhò cũng không chịu đi, giờ lại xung phong đến.

Hạ Mộng Lộ cười trộm, “Nguyệt Đình không nói em còn không chú ý! Hai đứa nó thật có tướng vợ chồng! Đừng hỏi nhiều nữa, làm việc thôi!” Minh mất hết sức mới kéo được A Đỗ đến đây làm việc, hỏi nhiều, cậu ta ngại chạy mất thì sao?

Hôm nay biển lặng, không có gió, xanh biếc một màu.

Mọi người đều cười đùa vui vẻ chỉ trừ Đỗ Vương. Tất nhiên Đỗ Vương biết ba người kia đang vui vì cái gì.

Hạ Nguyệt Đình quả thật không xấu, thậm chí có thể nói là dễ thương, nhưng thân phận hai người quá cách biệt, sao có tướng vợ chồng được? Hiện giờ, nhò mê tiền này cứ như được uống thuốc kích thích, cười mãi không ngừng! Chỉ làm việc chung với mình thôi mà, có cần phấn khích dữ vậy không?

Không phải anh Đỗ không thích em, mà là chúng ta hoàn toàn không có cơ hội, hi vọng sẽ có ngày em hiểu được cái gì gọi là ‘thực tế’. Đó không gọi là yêu mà chỉ là một loại ảo tưởng, đa số con gái đều có ảo tưởng, luôn cho một người đàn ông có đại vị xã hội thành hoàng tử trong mơ của mình, nhưng khi ở chung mới phát hiện, sự thật hoàn toàn ngược lại, thần tượng chỉ có thể là thần tượng mà không thể trở thành chồng.

Bạn đang đọc truyện *Tiên Sinh Xã Hội Đen Ở Riêng Đi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 36: Anh Hải ở núi Phổ Đà

Nửa năm sau.

Thành phố F.

Trong phòng làm việc của tổng giám đốc tập đoàn Long Hồ, tám người: Nhạc Từ Tuyền, Đông Phương Hoàng, Gia Cát Khổng Ngôn, Biên Tri Ngụy, Khúc Tư Du, Đinh Trạh, Hứa Trí Viễn, Khâu Nguyên Phụng đang ngồi trên ghế sa lon, người hút thuốc, người trầm tư.

Trước mặt tám người có ba người đàn ông đang quỳ dưới đất.

Bản Từ nói, “Em thật sự không dám lừa các anh chị, một năm trước bọn em đã thấy chủ tịch Lạc ở núi Phổ Đà, sau nghe nói các anh chị không ở núi Phổ Đà thì đã thấy kỳ lạ, nửa năm trước, bọn em lại thấy anh Đỗ cũng ở đó, hỏi thăm mới biết quả nhiên là chủ tịch Lạc mất tích, bởi vậy, ba người bọn em vội tới đây báo ngay!”

Đông Phương Hoàng vuốt vuốt cằm, suy tư.

Nhạc Từ Tuyền nhìn Đông Phương Hoàng một cái, lại nhìn mấy người còn lại rồi nói, “A Hoàng, quả thật nửa năm qua không thấy Đỗ Vương ở đây, có vẻ bọn họ không nói láo!”

“Ba người có biết dám lừa gạt chúng tôi sẽ có hậu quả gì không?” Đông Phương Hoàng lạnh lùng nói.

“Dĩ nhiên là bọn em không dám! Bọn em có mạng chúng có tới đây!” Bản Từ móc ra mấy tấm hình.

Khâu Nguyên Phụng nhận lấy nhìn thử, lập tức, tròng lớn mắt. Trong hình là Lạc Vân Hải đang mặc một cái áo sơ mi trắng rộng thùng thình, kèm chiếc quần đùi hoa văn sặc sỡ, ôm một cô gái trẻ chuyện vui vẻ, quan trọng nhất là cô gái được ôm kia môi hồng răng trắng, cười tươi như hoa, hai người như là một đôi vợ chồng yêu thương nhau thắm thiết.....

“Cái gì?” Nhạc Từ Tuyền vừa nhìn hình đã hô to.

Đông Phương Hoàng cau mày hỏi, “Rốt cuộc chuyện này là sao?” Đúng là anh Hải trăm phần trăm, nhưng nếu quả thật anh Hải còn sống, tại sao không liên lạc với các anh em? Và tại sao Đỗ Vương cũng giấu?

Bàn Tử thấy tám người đều đang nhìn mình, bèn giả thích, “Cũng vì thấy lạ nên bọn em mới ở Phở Đà điều tra tới giờ! Thì ra, năm trước, khi chủ tịch Lạc đến Phở Đà thì đã bị mất trí nhớ, được cô gái tên là Hạ Mộng Lộ này cứu, sau hai người ở lâu sinh tình, nhà họ Hạ mới nhận chủ tịch Lạc làm con rể! Ngay cả giấy kết hôn cũng lấy luôn rồi!”

“Không thể nào! Anh Hải đã sớm đăng ký kết hôn với.... ..”

“Chủ tịch Lạc nhận một người đàn ông gọi là Hoắc Hâm làm cha nuôi để đăng ký hộ khẩu và kết hôn được hơn nửa năm rồi, chắc cũng sắp có em bé luôn! Chuyện này quá đáng sợ nên bọn em không dám nói sớm, sợ bị giết, nhưng dù sao bọn em cũng từng là thành viên của bang nhà họ Lăng, trước giờ vẫn liên minh với bang Long Hồ, nên dù có chết, em nghĩ cũng nên đến báo cho các anh chị biết! Nửa năm trước anh Đỗ đã tới núi Phở Đà, hơn nữa còn dẫn theo bác sĩ Hứa để giúp chủ tịch Lạc hồi phục trí nhớ. Tất cả những lời em nói đều là thật! Nếu dám nói dối, các anh chị có thể giết chết bọn em ngay lập tức!” Bàn Tử nói xong xoa xoa mồ hôi lạnh trên trán.

Bàn Tử đang đánh cuộc, thắng, cả đời sống giàu sang, thua, sẽ đi đời nhà ma!

Tám người đều đứng bật dậy. Điều thuốc trong miệng Hứa Trí Viễn rớt xuống đất, vẻ mặt giống như nghe thấy chuyện Sao Hỏa muốn tấn công trái đất.

Đồng Phương Hoàng đỡ trán, “Xong đời! Xong đời! Nếu chuyện này là thật, không biết sau khi nghe xong Bảo Nhi có tự sát hay không đây?”

“Bình tĩnh đã! Như vậy, đừng lộ chuyện này ra vội, chúng ta tới núi Phở Đà trước xem tình hình thế nào! Tiểu Hứa rất giỏi, có cậu ta ở đó, sớm muộn gì anh Hải cũng khỏi hẳn thôi! Ôi trời ơi!” Nhạc Từ Tuyên sốt ruột đi lòng vòng quanh phòng.

ất trí nhớ, kết hôn, sắp có con, anh Hải, anh đang vi phạm luật một vợ một chồng đó! Đây là lừa gạt tình cảm của gái nhà lành một cách trắng trợn!

Hứa Trí Viễn viết một tấm chi phiếu mười triệu đô đưa cho Bàn Tử, “Chuyện này không được để lộ ra ngoài, cái này xem như thù lao!”

Bàn Tử vui vẻ nhận lấy, rồi rít cảm ơn rồi dẫn anh em của mình đi ra.

Phát tài rồi!

“Chúng ta đi nhanh đi! Giờ không nên đánh cỏ động rắn, cứ giả làm khách du lịch! Nhớ là ngàn vạn lần không được để bác trai và bác gái biết, bác gái rất nóng tính, hơn nữa trong lòng bác gái, Thái Bảo Nhi rất hoàn hảo không ai có thể thay thế, nếu bác gái biết chuyện e rằng sẽ dẫn người tới giết cả nhà Hạ Mộng Lộ gì kia! Tương lai chẳng may anh Hải vẫn còn tình cảm với cô gái kia thì hậu quả chúng ta không gánh nổi đâu!” Nhạc Từ Tuyên là con gái nên khá tinh tế, lập tức dặn dò bảy người còn lại.

“Có nghiêm trọng tới mức đó không? Bác gái sẽ không đến mức lấy oán trả ơn chứ?”

“Cậu thì biết cái gì? Bác gái chỉ tốt với người bác ấy quan tâm thôi, những người khác chỉ là con kiến! Anh Hải mặc dù mất trí nhớ nhưng hẳn là bản tính sẽ không thay đổi, nếu anh ấy thật sự yêu cô gái đó, sau này khi nhớ lại tất cả, chưa hẳn sẽ xuống tay được, ngộ nhờ anh ấy không bỏ được, vậy chẳng phải chúng ta tự tìm phiền toái hay sao?”

“Đỗ Vương cũng thiệt là, biết mà không nói sớm!”

“Đỗ Vương nhất định là có lý do riêng của mình!”

Núi Phở Đà.

“Đừng bỏ lỡ, đừng bỏ lỡ! Người mẫu nổi tiếng nhất Philippin đây! Là một nô lệ toàn năng! Muốn chụp hình thì mau xếp hàng! Chỉ giới hạn trong hai giờ! Năm mươi đồng một tấm! Mạo zô mạo zô!”

Lạc Vân Hải cầm loa quảng cáo trên bến tàu, vẻ mặt hớn hờ!

Có thể không vui được sao? Có người chết thay thật là tốt!

Đỗ Vương đen mặt nhìn tạo hình của mình, không có áo, chỉ mặc một cái khố da hổ, cộng thêm đôi giày rom, nhìn chẳng khác gì bộ lạc nguyên thủy!

Tạo hình này thu hút không ít ánh nhìn của các chị em phụ nữ, nhưng vấn đề mình đường đường là tổng giám đốc của Long Hồ, một giờ kiếm được vài chục vạn, lại vì năm mươi đồng tiền mà ‘bán sắc’ ở đây. Anh Hải à, chẳng lẽ anh thật sự vì tiền mà không màng đến mặt mũi của anh em sao?

“Anh à, có thể đổi kiểu khác không?”

Lạc Vân Hải cười nói, “Được, để tôi!” xong định cởi áo ra.

“Đừng đừng! Để em! Để em!” Đỗ Vương nghiêng răng nghiêng lợi nói.

Nửa năm trước thì đòi làm thuyền, làm xong rồi lại bày chuyện nói muốn kiếm tiền mua một chiếc nhẫn kim cương cho Hạ Mộng Lộ, cứ như Hạ Mộng Lộ là trời của anh ấy vậy.

Hạ Mộng Lộ nói đi đông, anh Hải tuyệt đối không dám đi tây, bảo ngồi cạnh, tuyệt không dám đứng. Trước kia có thấy anh ấy cưng chiều Thái Bảo Nhi

đâu. Nửa năm rồi, mình chẳng thấy Hạ Mộng Lộ có gì đáng giá để anh Hải phải làm vậy. Về ngoài không đẹp bằng Thái Bảo Nhi, phong cách không cao nhã bằng, nói năng cũng tầm thường hơn Thái Bảo Nhi, chẳng lẽ đây chính là ‘tình nhân trong mắt hóa Tây Thi’?

Nếu không có mình, chắc chắn anh Hải sẽ ‘bán sắc’ để kiếm tiền, chỉ vì một chiếc nhẫn kim cương vớ vẩn!

Lạc Vân Hải mặc dù không biết tại sao chiều này lúc nào cũng có tác dụng, nhưng A Đỗ đúng là anh em tốt!

“Tạo kiểu đi!” Lạc Vân Hải vừa nói vừa nâng máy ảnh lên, “Tùng người một! Nguyệt Đình, mau thu tiền!”

Chương 36.2: Anh Hải ở núi Phô Đà

Hạ Nguyệt Đình đứng nhìn ngây người, kinh ngạc không hiểu vì sao Đỗ Vương lại đồng ý làm, bèn lại gần Đỗ Vương nói nhỏ, “Sao anh lại nghe lời anh rề vậy? Để anh ấy làm cũng được mà!” Hạ Nguyệt Đình thấy vẻ mặt háo hức của mấy cô gái kia thì rất buồn bực.

Đỗ Vương dường như đã quen việc Hạ Nguyệt Đình bảo vệ mình như bảo vệ miếng ăn, “Đương nhiên là vì muốn chị cô có một sinh nhật khó quên rồi! Nếu không vì cô, tôi tuyệt đối sẽ không đi giúp hai người họ!”

Bởi vì mình sao?

Hạ Nguyệt Đình nghe vậy, tim bỗng đập rộn ràng.

Mặc dù nửa năm qua, A Đỗ vẫn chưa cho mình câu trả lời chắc chắn, nhưng mình cảm thấy, A Đỗ đã bắt đầu quen với sự hiện diện của mình, có lúc còn kể chuyện cười cho mình nghe, còn nói nguyên nhân không chấp nhận là vì mình chưa chín chắn. Mình sẽ cố gắng cải thiện, cho đến khi A Đỗ hài lòng mới thôi. Điều lãng mạn nhất là A Đỗ nói, trước khi mình trở nên chín chắn hơn, anh ấy tuyệt đối sẽ không qua lại với bất kỳ cô gái nào khác.

Hạ Nguyệt Đình càng nghĩ càng thấy ngọt ngào, không khó chịu vì Đỗ Vương bị mấy cô khách kia dòm ngó nữa, còn cổ vũ họ, “Mạnh dạn lên! Muốn làm kiểu nào cũng được! Hay để anh ấy ôm cô đi, thân mật một chút!”

“Đứng đứng, chính là như vậy, một hai ba!” Lạc Vân Hải chụp xong, rồi nói, “Xin cô đợi một chút, cha nuôi, cha nhanh rửa hình cho cô ấy đi!”

Ông Hoắc ra hiệu Ok, rồi vừa rửa hình vừa nói, “Nhanh lên nữa đi, còn nhiều người đang đợi kìa!”

“Khi nào mới tới phiên chúng tôi vậy?”

“Người phía trước, xin nhanh lên một chút!”

“Áy da, không được chen lấn!”

“Mấy người không được chen ngang!”

Bên trong đám người chen lấn, Đông Phương Hoàng đã sớm hóa đá.

Chẳng lẽ Đỗ Vương cũng mất trí nhớ? Không thể nào, mới đây cậu ta còn gọi bản báo cáo doanh thu tới mà!

Đinh Trâm ho một tiếng, nói “May mà người phát hiện anh Hải trước là cậu ta chứ không phải tôi!”

“Đúng vậy! Chúng ta nên may mắn vì điều đó!” Biên Tri Ngụy cười hi hi phụ họa, không quên lấy ra máy ảnh quay lại toàn bộ cảnh này. Đây quả thực quả lợi thế tốt nhất để uy hiếp Đỗ Vương.

“Anh Hải sao lại biến thành thế này?” Nhạc Từ Tuyền nhìn chằm chằm Lạc Vân Hải, đau lòng nói.

Người được xem là vua của xã hội đen, đang như một tên hề, mua vui cho đám người kia.

Đông Phương Hoàng ôm lấy Nhạc Từ Tuyền cười nói, “Cậu không thấy từ nãy đến giờ anh Hải vẫn luôn cười sao? Nói thật, tôi chưa bao giờ thấy anh ấy cười vui vẻ đến vậy, lúc đi học cũng chưa từng thấy, có phải vì ở chỗ này vui vẻ hơn ở Long Hồ nhiều?”

“Cậu nói tôi mới thấy, đúng là giống như uống thuốc lác vậy, thật không biết việc đó thì có gì vui chứ? ”

“Mỗi người đều có định nghĩa khác nhau về vui vẻ. Tôi bỗng hi vọng anh Hải có thể mãi như thế này, không có buồn lo, hạnh phúc cười to, có lẽ Hạ Mộng Lộ chính là suối nguồn vui vẻ của anh ấy! ”

“Các cậu nói, sau khi anh Hải nhớ lại mọi chuyện, sẽ giải quyết chuyện này như thế nào? ”

Đông Phương Hoàng nói, “Mọi người có dám cá không? Cá xem rốt cuộc anh Hải sẽ chọn ai? ”

“Còn phải cá sao? Dĩ nhiên là Bảo Nhi rồi! Dù Hạ Mộng Lộ có tốt hơn nữa, chẳng qua cũng chỉ có một năm tình cảm, nhưng Bảo Nhi và anh Hải cưới hỏi đăng hoàng, lại là bạn từ nhỏ đến lớn, tình cảm kia không phải chỉ một Hạ Mộng Lộ là có thể phá vỡ được! ”

“ Cá thì cá, tôi cá là Bảo Nhi! ” Nhạc Tử Tuyền nhún vai.

“ Muốn chơi đúng không? Vậy tôi cũng cá Bảo Nhi! ”

“ Bảo Nhi! ”

Trong tám người thì có đến bảy người cá là Thái Bảo Nhi.

Đồng Phương Hoàng vỗ tay nói, “ Không ai chọn Hạ Mộng Lộ đúng không? Tôi chọn Hạ Mộng Lộ! Nếu các cậu thua, mỗi người đưa tôi hai mươi triệu, nếu tôi thua, tôi sẽ đưa mỗi người hai mươi triệu, được không? ”

“ A Hoàng, cậu muốn phá sản à? ” Nhạc Tử Tuyền nói, “ Được rồi, được rồi! Chỉ là đùa thôi mà, chúng ta đi thôi! ”

“ Không! Không đùa đâu! Phá sản cũng không sao, còn có ba tôi đỡ mà! Cứ quyết định vậy đi! ”

Anh Hải vốn là người trọng tình cảm, lúc bình phục, dù nhất thời có thể không tiếp thu được, nhưng khi nhớ lại những vui vẻ lúc bên nhau, chắc chắn anh ấy sẽ chọn Hạ Mộng Lộ! Dĩ nhiên, mình cũng không nắm chắc hoàn toàn, chỉ khoảng bảy mươi phần trăm mà thôi.

“ Cũng được! Cá thì cá! Kho tiền của chú Đồng Phương không nhỏ, đừng nói chỉ là cho đứa con gái ruột này vài tỷ, dù đòi mạng chú ấy cũng cho mà! ” Đình Trạm đồng ý. Thua thì mất hai mươi triệu mà thôi, xem như tặng một cái siêu thị đi!

“ Tôi còn phát hiện một chuyện động trời nữa! ” Nhạc Tử Tuyền nhìn chằm chằm Hạ Nguyệt Đình nói. Nhạc Tử Tuyền quan sát này giờ, thấy Hạ Nguyệt Đình cứ nhìn lên Đỗ Vương mã.

Rốt cuộc ở núi Phở Đà này còn có bao nhiêu chuyện động trời nữa đây!?

Đồng Phương Hoàng gật đầu, “ Xem ra mùa xuân của Đỗ Vương nhà chúng ta sắp đến rồi! ”

Khâu Nguyên Phụng lắc đầu không dám tin, “ Thảm mỹ của cậu ta càng ngày càng khiến người ta không dám khen! ”

“ Ủ, chỉ có cậu là có khiếu thảm mỹ thôi! Đúng rồi! Lam Băng người ta tài hoa hơn người, lúc nào cũng là học sinh giỏi nhất trường, lạnh lùng thần bí! Vấn đề là rốt cuộc người cô ta muốn giết chính là cậu đó! ” Nhạc Tử Tuyền nói.

Người như bọn họ luôn thích tìm người đơn thuần đáng yêu như cô gái kia làm bạn, bởi vì, tiền thì bọn họ kiếm được rất nhiều, nên chỉ cần mỗi khi về nhà, sẽ có người kia mang tới ấm áp là đủ rồi.

Sau khi nhìn thấy Lam Băng, Nhạc Tử Tuyền bỗng cảm thấy loại ấm áp đó quả thật là một ao ước xa vời.

Bởi vì bọn họ có thể xem như ma quỷ, cho nên, ma quỷ không muốn kết hợp với ma quỷ mà là thiên sứ có thể đem đến ánh sáng tươi đẹp. Muốn tìm một người lương thiện, vĩnh viễn không nghĩ tới chuyện làm tổn thương họ, lặng lẽ ủng hộ họ. Đáng tiếc, thiên sứ vốn ít, mà thiên sứ chịu ủng hộ ma quỷ lại càng ít hơn.

Khâu Nguyên Phụng nghe vậy, mặt trầm xuống, “ Cậu muốn kiểu đàn ông đó thì ở quán bar có đây! Cũng chỉ loại muốn ăn com chùa đó mới có thể tình nguyện bị phụ nữ chèn ép! ”

“ Hừ! Tôi nghe nói anh Hải vẫn luôn bị chị dâu mới chèn ép đấy thôi! Khâu Nguyên Phụng, cậu dám nói anh Hải là loại ăn com chùa hả! ”

“ Khâu Nguyên Phụng, cậu không muốn sống nữa à? ” Đồng Phương Hoàng cũng chen vô góp vui.

“ Con gái các cậu thật là ... Các cậu nói tại sao trong hội chúng ta lại có hai đứa con gái miệng lưỡi sắc bén thế này? ” Khâu Nguyên Phụng cầu cứu mấy người còn lại.

Hữu Trí Viễn cười khê, giảng hòa, “ Đàn ông tốt không chấp nhặt với phụ nữ! Cậu nói không lại họ đâu! Chỉ có thể giải thích, bản tính của phụ nữ vốn là lạnh mồm lạnh miệng! ”

“ Và rất đoàn kết! ” Nhạc Tử Tuyền vỗ vỗ vai Đồng Phương Hoàng nói. May mắn chỉ Đồng Phương có con gái, nếu không một mình sẽ cô đơn lắm đây.

“ Được rồi, đừng cãi nữa! Chúng ta đi mau đi, để lâu, sớm muộn gì bác gái cũng phát hiện ra thôi! Tôi tin A Đỗ sẽ luôn đặt Long Hồ làm hàng đầu, có cậu ta ở đây, chuyện anh Hải trở về chỉ là sớm hay muộn! ” Hứa Trí Viễn nói xong, dẫn đầu bước đi.

Nhạc Tử Tuyền bắt mắt nói, “ Không được! Tôi còn chưa thấy chị dâu mới của chúng ta mà! ”

“ Chẳng phải nhìn hình rồi sao? ”

“ Nhưng vẫn chưa thấy người thật! ”

“ Chờ anh Hải nhớ lại, cậu sẽ thấy! ”

Nhạc Từ Tuyền thở dài bất đắc dĩ. Tại sao những người này lại không quan tâm chút nào vậy? Chẳng lẽ bọn họ không muốn biết được cuộc sống anh Hải ở đây ra sao? Không muốn biết nơi ở của anh Hải? Không muốn xem tình cảm của anh ấy và chị dâu?

Nhạc Từ Tuyền thấy Đông Phương Hoàng cũng lắc đầu bất đắc dĩ, đành đi theo mấy người kia.

Bạn đang đọc truyện *Tiên Sinh Xã Hội Đen Ở Riêng Đi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 37: Động phòng

Đỗ Vương vừa huyết sáo vui vẻ vừa đi về phòng mình. Thời gian quả thật khiến người ta quen dần với mọi thứ, Đỗ Vương không còn thấy khó chịu khi sống ở đây nữa, gần như quên đi cuộc sống tranh đoạt trước kia, hoàn toàn thả lỏng.

Trong khách sạn, không khí rất hòa thuận, mỗi khi kiếm được món lời nho nhỏ, mẹ Hạ sẽ làm thêm vài món ăn ngon, rồi cả nhà quây quần thưởng thức. Bầu không khí đó tuyệt đối không có được khi ở Long Hồ!

“Anh chưa ngủ à?” Đột nhiên một cái đầu nhỏ với mái tóc ướt nhẹ nhàng vào cửa hỏi.

Đỗ Vương gạt đầu, “Cô cũng chưa ngủ hả?”

Hạ Nguyệt Đình ngượng ngùng đi vào, hai tay chấp sau lưng, cúi đầu mím môi nâng hai tay lên cao, “Cho anh nè!”

“Hả?” Đỗ Vương mở cái hộp trong tay Hạ Nguyệt Đình ra, thấy là một đôi giày đi chơi khoảng hai ngàn nhân dân tệ thì lập tức gõ đầu Hạ Nguyệt Đình nói, “Cô dư tiền không có chỗ tiêu hả?” Bình thường ăn một bữa cơm bảy tám mươi đồng còn lăm bầm nửa ngày! Hôm nay uống lộn thuốc?

Hạ Nguyệt Đình xoa xoa ót, cười hi hi nhét đôi giày vào trong ngực

Đỗ Vương, “Mua theo cỡ chân của anh! Còn nữa.... .... Sinh nhật vui vẻ!” Nói xong, đỏ bừng mặt, chạy nhanh ra khỏi phòng. Đỗ Vương ngăn người nhìn theo bóng Hạ Nguyệt Đình. Nếu nói cho cô biết giày cỡ vạn nhân dân tệ ở nhà mình chất đầy chừng hai học tù.... .... Và trong phòng để quần áo riêng của mình, cho dù là một cái cà vạt cũng giá trị xa xỉ....

Nhưng trong đó không hề có bất kỳ một vật nào có giá trị kỉ niệm cả! Đột nhiên cảm thấy đôi giày này thật nặng!

Sinh nhật vui vẻ? Ha ha, từ nhỏ đến lớn, lần đầu tiên có người chúc mừng sinh nhật mình.

Không phải người thân bạn bè không nhớ rõ mà chủ yếu là mọi người thấy không cần thiết, dần dần cũng quên mất luôn, không ngờ cô gái này chỉ xem qua chứng minh nhân dân của mình một lần từ nửa năm trước mà nhớ mãi tới giờ. Bình thường mua quần áo cho mình đều không cần hỏi kích cỡ, lần nào cũng vừa người, có phải bất kỳ thói quen hay tật xấu nào của mình, cô ấy đều rõ như lòng bàn tay?

Có đáng không? Biết rõ thân phận của mình, nhưng chưa bao giờ hỏi xin gì hết, thậm chí còn trả lại một vạn mình đã cho! Rốt cuộc cô ấy là người thế nào? Không hỏi nhà mình có mấy căn, xe có mấy chiếc, chỉ quan tâm cha mẹ mình tính tình thế nào, thích kiểu con dâu gì. Trong khi người khác theo mình nửa năm, chỉ sợ đã được cho biệt thự tới mấy căn!

Nửa năm qua, thật sự cô ấy không nhận được bất kỳ thứ gì từ mình cả, thậm chí còn tiêu phí khá nhiều! Hay tất cả là bẫy rập của cô ta? Biết rằng giờ bỏ ra, tương lai sẽ nhận được hồi báo lớn hơn gấp nhiều lần?

Ngoại trừ lý do đó, mình không nghĩ ra được lý do nào khác nữa. Nếu nói do thích mình, thì càng kỳ lạ, con gái ra khỏi cửa không phải đều bắt đàn ông móc tiền túi sao? Có kiểu con gái thích đàn ông tiêu tiền của mình sao? Cho nên kết luận chỉ có thể là vậy.

Trong tình yêu, nếu có lẫn những toan tính, thì đó không còn gọi là tình yêu nữa. Có lẽ nếu mình chỉ là A Đỗ, Hạ Nguyệt Đình sẽ không phí nhiều tâm tư cho mình như vậy! Bỗng thấy rất chán ghét về ngoài hoa lệ của mình!

Nhưng.... Đôi giày này đúng kiểu mình thích, nếu cô ấy đã đưa, có lý nào lại không nhận?

Đỗ Vương vô tình thấy một bóng đen đang lấp ló ở chỗ nhà tắm, nhìn kỹ mới biết đó là Lạc Vân Hải. Đỗ Vương yên lặng tiến đến gần thấy trong nhà tắm có người, bèn nghiêng răng nói, “Anh Hải, anh...”

Lạc Vân Hải giật nảy mình, sau đó bùm miêng Đỗ Vương kéo ra trước sân, “Suyt!”

Trong phòng tắm, Hạ Mộng Lộ không hề biết chuyện diễn ra bên ngoài, đang vui vẻ ngâm nga một khúc hát, kỳ cọ sạch sẽ.

Ngày mai là sinh nhật mình rồi, A Hải đã hứa sẽ cho mình một ngày khó quên, cho nên tối nay mình sẽ trao hết cho A Hải, để ngày mai khỏi gò bó.

Trước sân, Đỗ Vương nhìn Lạc Vân Hải một cách khinh bỉ nói, “Anh Hải, anh đang làm gì vậy? Nhìn lên người ta tắm? Chẳng lẽ nửa năm qua hai người chưa ‘làm’ gì hết?” Không phải chứ? Còn tưởng hai người sắp có em bé luôn rồi!

Lạc Vân Hải thản nhiên nói, “Nhìn vợ mình tắm thì có gì sai?”

“Đây không phải là điểm chính, quan trọng anh là chủ tịch của... Nói tóm lại, sao anh có thể làm chuyện hạ lưu như vậy được?” Biết nhiều chuyện xấu của anh Hải như vậy, ngày nào đó anh Hải nhớ lại chắc chắn sẽ giết chết mình mất!

Lạc Vân Hải lắc đầu thờ dãi, “Nửa năm rồi, ôm vợ yêu trong ngực mà không tiến được đến bước cuối cùng, làm sao mà sống nổi? Cô ấy có thể tự nhiên ngủ thẳng đến sáng, nhưng anh thì không được, muốn nhìn một chút lại không thể nhìn, cứ tiếp tục như vậy, chắc anh điên mất!”

Đỗ Vương giận nói, “Dù vậy anh cũng không thể nhìn xem người ta tắm được!”

“Chẳng lẽ cậu muốn tôi nhìn trực tiếp? Không bị giết chết mới lạ đó!” Lạc Vân Hải gãi gãi đầu.

“Cô ấy là vợ hợp pháp của anh sao anh lại không dám...” Đỗ Vương khinh bỉ nói tiếp, “Nửa năm rồi còn không làm ăn được gì, em không tin, sau khi anh ‘làm’ xong cô ấy lại cắt đứt quan hệ với anh!”

Lạc Vân Hải cười khề lắc đầu, vỗ vỗ vai Đỗ Vương, “Con gái ấy há, cậu phải nghiên cứu từ từ, họ rất nhạy cảm với chuyện đó, nếu họ không muốn mà cậu cứ ép buộc, vậy chẳng khác nào cưỡng bạo! Đặc biệt đối với vợ mình, càng phải thận trọng, cô ấy cho phép mới được. Không nên cho rằng cậu thích thì họ cũng thích, sau đó xem phản kháng của họ thành giả bộ từ chối, sau cùng có lẽ học sẽ không cự tuyệt, nhưng tuyệt đối sẽ ảnh hưởng đến tình cảm vợ chồng!”

Thôi đi, cứ ra vẻ như anh hiểu lắm ấy! Đỗ Vương cười nói, “Đàn ông cưới vợ là vì cái gì? Không phải vì để nói dối tông đường? Để thỏa mãn đàn ông sao? Bằng không cưới làm gì? Nếu là em, cô ấy không chịu được thì trực tiếp trối lại luôn, thử xem cô ấy phản kháng thế nào?” Phiền phức!

“Ha ha, chờ ngày nào đó cậu gặp được người cô gái khiến cậu có cảm giác sợ cô ấy bị tổn thương như tôi thì hăng bàn tiếp!” Lạc Vân Hải nói xong bèn đi vào phòng ngủ.

Cái gì? Giờ mình chưa đủ tư cách sao? Anh Hải à, trước kia anh nhất định sẽ không chịu đựng như vậy đâu!

Không được, phải tìm cách cho anh Hải sớm khôi phục trí nhớ thôi! Buồn cười! Vợ chồng làm chuyện đó mà sợ tổn thương gì chứ?

“Anh vẫn chưa ngủ à? Ngày mai em sẽ đi!”

“Đi? Anh Hải còn chưa nhớ lại, mà cậu đi đâu?”

Tiểu Hứa nói: “Hiện giờ máu bầm đã tan gần hết rồi, muốn anh ấy nhớ lại thì chỉ cần có một kích thích nhẹ, hoặc bị đánh mạnh vào đầu như lúc trước là khôi hoàn toàn. Nhưng em không có bản lĩnh kích thích anh ấy, cũng không dám đập đầu anh ấy, nên chuyện còn lại, anh xem rồi làm đi!”

Đỗ Vương vui mừng nói: “Thật sự chỉ cần một kích thích nhỏ là được?”

“Đúng, khi bị kích thích máu sẽ dồn nhanh lên não, hòa tan chút máu bầm còn sót lại, lúc đó anh ấy sẽ nhớ ra mọi chuyện!”

“Vậy còn đánh mạnh vào đầu là sao?”

“Đám mạnh xuống huyết Bách hội của anh ấy một cái, nhưng không thể dùng vật cứng nhọn, chỉ có thể dùng vật tròn, cũng không thể quá mạnh, nếu không sẽ phản tác dụng, cho nên em mới nói anh xem rồi làm đi!”

Đỗ Vương sờ sờ cằm, suy nghĩ.

“Suyt!” Hạ Nguyệt Đình kéo Đỗ Vương quay lại, trách, “Anh làm gì vậy? Tối nay ai cũng không được đi làm phiền họ? Chị họ khó khăn lắm mới có dũng khí làm việc kia, anh rề cũng chuẩn bị tặng nhẫn vào tối nay, thời khắc lãng mạn như vậy, sao có thể cho người khác tới làm phiền?”

“Tại sao?”

“Anh quên à? Anh rề vừa mới mua một chiếc nhẫn kim cương, chuẩn bị tặng cho chị họ vào tối nay đó!”

Đỗ Vương co giật khóe miệng, Hạ Nguyệt Đình vẫn cho rằng anh Hải sẽ sống cả đời ở nơi tồi tàn này với Hạ Mộng Lộ? Quá ngây thơ!

“Tôi có việc tìm anh Hải, không thì tối mai đi!”

Đỗ Vương đang định bước đi, thì phát hiện Hạ Nguyệt Đình chỉ mặc một bộ áo ngủ bằng voan mỏng tang, bộ ngực cao vút lúc ẩn lúc hiện, trong nháy mắt, Đỗ Vương cảm thấy máu trong người mình bỗng như sôi trào.

Hạ Nguyệt Đình theo bản năng đưa hai tay lên che ngực nhưng đột nhiên nghĩ, đây không phải là cơ hội tốt để tiến thêm một bước sao, bèn buông hai tay ra, kéo tay Đỗ Vương. “Em... không ngại...”

“Chuyện đó... Thôi để sau hãy nói đi!” Đỗ Vương cau mày bước đi.

Đáng lẽ có người tự động hiến dâng, Đỗ Vương sẽ không cự tuyệt, nhưng trong tiềm thức, anh lại không muốn làm như vậy. Còn tại sao không thể, thì chính anh cũng không hiểu được!

Vốn không phải là trinh nữ, không sợ bị quấy rầy bất chấp trách nhiệm, nhưng tại sao mình vẫn cự tuyệt?

Hạ Nguyệt Đình uất ức chu môi.

Mình đã chủ động vậy rồi mà... Chẳng lẽ A Đỗ cũng gạt mình? Hoàn toàn không hề nghĩ đến việc tiếp nhận mình? Hay là do mình không có sức quyến rũ? Rốt cuộc còn phải đợi bao lâu nữa?

Không! Cần gì phải bí qua như vậy? Nhất định là do anh ấy không muốn xảy ra quan hệ trước khi kết hôn, muốn đợi đến đêm tân hôn, đúng!

Nghĩ vậy, Hạ Nguyệt Đình vui vẻ nhảy lên giường ngủ tiếp.

So với Cố Vân Nam thì quả là một trời một vực, vừa đẹp trai, vừa đàn ông!

“Chờ ngày nào đó cậu gặp được người con gái khiến cậu có cảm giác sợ cô ấy bị tổn thương...”

Quả thật mình sợ Hạ Nguyệt Đình bị tổn thương. Cô gái này trông có vẻ ngốc, nhưng nếu phát hiện trước giờ mình luôn giả vờ, chắc chắn sẽ rất khổ sở!

Dù vậy, thì tại sao chứ, cô ấy chẳng qua cũng như một người qua đường mà thôi! Chẳng lẽ giống như anh Hải nói, đây chính là tình yêu?

Nghĩ tới đây, Đỗ Vương gần như hóa đá.

Không! Không thể nào! Sao mình có thể ngây thơ tới mức thích một cô gái như vậy? Cả ngày chỉ thích mơ mộng, cổ tình lấy lòng mình để được lợi!

Chắc chắn là do mình biết hai người sẽ không có tương lai nên không muốn dính líu nhiều, xuất phát từ lương tâm mà thôi! Mình đang càng ngày càng trở nên kỳ quái, ngày mai phải nghĩ biện pháp giúp anh Hải nhớ lại tất cả, rồi nhanh chóng rời khỏi, quên hết những chuyện ở nơi này thôi!

Trong phòng cưới, Hạ Mộng Lộ chỉ mặc một chiếc áo sơ mi trắng, cố ý mở rộng cổ áo, để lộ cặp chân trắng nõn, liên tục liếc mắt đưa tình với Lạc Vân Hải.

Hạ Mộng Lộ cứ đổi tư thế này rồi đến tư thế khác, nhưng Lạc Vân Hải vẫn không chút phản ứng.

Chẳng lẽ tư thế của mình không đúng, không đủ quyến rũ? Trên mạng đều nói những tư thế này đều có thể khiến mấy ông chồng phun máu mũi mà! Bình thường, nếu mình chỉ mặc mỗi chiếc áo sơ mi anh ấy đã kích động rồi mồn một, hôm nay lại chẳng có chút phản ứng gì?

“Chồng à...!”

“Ừ!”

Lạc Vân Hải vẫn dán mắt vào tivi như trước.

Đây chắc chắn là cái bẫy đang chờ mình ngoan ngoãn nhảy vào! Nửa năm rồi, mỗi lần mình cố tình ám chỉ, đều làm bộ như không hiểu, hôm nay lại cố ý ăn mặc thế này, không phải bẫy thì là gì? Mình không có ngu đâu!

Bạn đang đọc truyện *Tiên Sinh Xã Hội Đen Ở Riêng Đi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 38: Một ngày vui vẻ

Nhất định là đang thử mình đây mà, một khi mắc bẫy, sẽ bị phân giường, hừ, không thể ‘làm’ đã khổ sở lắm rồi, nếu còn không được ôm, chắc chắn sẽ điên mất!

Hạ Mộng Lộ đen mặt, trừng Lạc Vân Hải.

Tên đầu gối này, rốt cuộc đang nghĩ cái gì? Người ta cố gắng tới mức này đã thấy mắc cỡ muốn chết, còn không biết đường chủ động?

Hạ Mộng Lộ dứt khoát cởi hết nút áo ra, chỉ chừa mỗi một viên chỗ rốn, để lộ áo ngực viền ren bên trong, cười quyến rũ, “Chồng à, đêm dài dài đằng, em vẫn chưa buồn ngủ, tới đây nói chuyện phiếm đi!”

“Thôi! Hôm nay anh sẽ ngủ trên sofa!” Lạc Vân Hải vươn tay giăn gân giăn cốt xong nghiêng người nằm xuống sofa.

Ngủ trên sofa? Sao được! Hạ Mộng Lộ sốt ruột, tròng Lạc Vân Hải nói, “Vậy thì từ nay về sau anh cứ ôm sofa ngủ suốt luôn đi, hử!” xong, tắt đèn, phủ chăn lên, đưa lưng về phía Lạc Vân Hải.

Lạc Vân Hải bỗng nhớ tới lời hứa nửa năm trước, hôm nay chẳng phải là vừa đúng nửa năm sau ngày cưới? Chẳng lẽ cô ấy.... .... Nghĩ tới đây, anh vội tắt ti vi, chui tọt vào chăn, nhìn chằm chằm trần nhà ngẩn người.

Mới rồi, rõ ràng cô ấy đang cố ý quyến rũ mình mà, đúng là chuyện bình thường nghĩ cũng không dám nghĩ!

Lạc Vân Hải vừa nhớ tới cặp đùi đẹp trắng như tuyết của Hạ Mộng Lộ, là máu trong cơ thể như sôi trào. Với anh lần này cũng tính là lần đầu, nên không khẩn trương mới là lạ.

Lạc Vân Hải đợi gần mười phút vẫn không thấy Hạ Mộng Lộ nhúc nhích, bèn xoay người, rút ngắn khoảng cách, hôn lên vành tai cô, thấy cô không phản kháng, anh càng thêm can đảm, vuốt ve xuống eo cô.

Hạ Mộng Lộ vô cùng khẩn trương, khẽ rụt cổ lại, “A Hải..... Nhột!”

Nghe vậy Lạc Vân Hải càng làm tới, ôm chặt lấy Hạ Mộng Lộ, hôn cuồng nhiệt hơn, “Nhột chỗ nào, hả?”

“Lỗi tai..... Á, anh đừng.... ....” Những lời còn lại đã bị Lạc Vân Hải nuốt vào miệng.

Lạc Vân Hải kéo Hạ Mộng Lộ đối mặt với mình, rồi đột nhiên nắm lấy tay cô nhét vào trong quần anh.

Hạ Mộng Lộ giật bắn người, cố gắng giật tay ra.

Lạc Vân Hải không ngờ vợ mình lại nhát như vậy, kẻ sát lỗi tai cô chọc, “Thích không?”

Thích cái đầu anh đó, không ngờ bình thường đáng vẻ đạo mạo, nhưng vừa lên giường đã biến thành ‘cảm thụ’ như vậy.

“Kiên nhẫn một chút! Có thể sẽ rất đau, nhưng rất nhanh sẽ không sao nữa, vợ à, anh yêu em!”

Hạ Mộng Lộ dĩ nhiên biết sẽ đau, vừa định nói chờ một chút, thì ba chữ ‘anh yêu em’ đã khiến lòng cô mềm nhũn, đến khi muốn ngăn cản thì không kịp nữa rồi, đành cắn răng chịu đựng đau nhức.

A Hải, vì anh, dù có khổ sở hơn nữa, em vẫn chịu được, vì yêu anh, em nhất định sẽ cố gắng học tập để trở thành một nhà thiết kế giỏi, sẽ kiếm rất nhiều tiền, rất nhiều tiền!

“Chồng à, em yêu anh!”

“Lúc này đừng nói những lời như vậy, anh sợ sẽ không nhận được, khiến em bị thương!”

“Em yêu anh!”

“Sớm muộn gì anh cũng chết trong tay em! Nhưng anh thích! Ai bảo em là bảo bối của anh chứ! Nói thêm mấy câu nữa đi!”

“Chồng à, em yêu anh, trước kia, bây giờ và sau này đều như vậy, đời đời kiếp kiếp yêu anh, luôn muốn làm bảo bối của anh!”

Còn có người khác ngoài cha mẹ xem mình là bảo bối, cảm giác này thật tốt đẹp! Thích đến muốn chết! Rất muốn đứng ở nóc nhà mà hô to lên cho cả thế giới biết, cô thật sự yêu A Hải, yêu đến mức muốn trao tất cả của mình cho anh, muốn sinh con cho anh, yêu đến mức.... .... Sợ mất đi.

Anh không phải người có tiền, nhưng anh có tài năng, thỉnh thoảng sẽ nói ra nhiều thứ ngoại ngữ mà cô nghe không hiểu. Anh không có quyền thế, nhưng có một trái tim chung thủy. Tất cả những điểm thiếu sót đã được vô số ưu điểm thay thế!

Anh chính là một A Hải có một không hai, hơn hẳn những kẻ giàu có quyền thế ngập trời kia, là một A Hải không bất kỳ ai có thể thay thế được, là chồng của Hạ Mộng Lộ cô, là người giỏi nhất thế giới!

Sau mấy phen ‘đại chiến’, Hạ Mộng Lộ vẫn còn thẹn thùng, ngăn không cho Lạc Vân Hải bật đèn, lẳng lặng nằm yên nghe tiếng tim đập của anh.

Lạc Vân Hải dở khóc dở cười, thật không nhận ra, cô quý nhỏ thường ngày lại thẹn thùng đến vậy.

Lạc Vân Hải mò tay xuống gối, lấy ra một chiếc nhẫn đeo vào ngón áp út cho Hạ Mộng Lộ, sau đó nhét một chiếc nhẫn khảm kim cương kiểu nam vào tay cô, “Đến phiên em!”

Hạ Mộng Lộ sờ sờ lên ngón tay mình, ngạc nhiên bật đèn lên. Trên ngón áp út của cô là một chiếc nhẫn khảm viên kim cương lớn chừng hạt đậu. “A! Lớn quá! Chồng à, chẳng lẽ anh lấy hết tiền kiếm được tháng này của chúng ta để mua nhẫn? Không phải nói chớ sau này em kiếm được nhiều tiền.....”

“Là tiền anh và A Đỗ kiếm được!” Lạc Vân Hải ngồi dậy, vuốt ve mặt Hạ Mộng Lộ, “Thích không?”

“Thích, thật sự rất thích, chồng à, cảm ơn anh!”

Lạc Vân Hải nhướn mày, nghiêm túc nói, “Ba giờ sáng! Sinh nhật vui vẻ! Còn không mau đeo cho anh!”

Hạ Mộng Lộ cảm động đến mức khóc lên, hít hít mũi, đeo nhẫn vào ngón áp út cho Lạc Vân Hải, sau đó hạnh phúc nhào vào ngực anh, “Đây là sinh nhật lãng mạn nhất trong đời em!” Chẳng những tặng thuyền, còn cả một khối kim cương to đùng, cô dám chắc đây là viên kim cương lớn nhất ở núi Phô Đà này.

Cô là người phụ nữ hạnh phúc nhất thế giới!

Lạc Vân Hải vỗ nhẹ lên lưng Hạ Mộng Lộ một cách yêu thương, “Được rồi, ngủ đi, để ngày mai còn dậy sớm, không phải em rất muốn ngồi du thuyền lượn quanh núi Phô Đà một vòng sau, ngày mai sẽ thỏa mãn nguyện vọng nho nhỏ đó của em!”

“Không phải nguyện vọng nho nhỏ đâu, trước kia, đối với em mà nói, nó là một nguyện vọng rất xa xỉ! Hi hi, chết rồi, chồng à, em hưng phấn tới mức không ngủ được! Anh chính là món quà ông trời ban cho em, ngày mai em nhất định phải quỳ lạy cảm ơn Bồ Tát, mà cũng có thể do đời trước em đã làm rất nhiều chuyện tốt!”

“Thật sao?” Lạc Vân Hải buồn cười nói.

Hạ Mộng Lộ gật đầu một cách kiên định, “Đúng vậy! Người đàn ông tốt nhất trên thế gian này không phải anh thì là ai!”

Ngoài phòng, vạn vật vẫn biến đổi theo cách riêng của nó. Có lẽ, không lâu nữa, Hạ Mộng Lộ vẫn sẽ cảm thấy Lạc Vân Hải là người đàn ông tốt nhất trên đời, chỉ có điều người đó không thuộc về cô mà thôi.

“Mộng Lộ, không phải mẹ không muốn tổ chức sinh nhật cho con, chủ yếu vì nhà chúng ta không giàu gì, không có nhiều thời gian để tổ chức! Nếu A hải đã chủ động thu xếp, vậy mẹ nhân dịp gom lại hai mươi lăm năm tặng con một lần luôn! Đây!”

“Đây là của cha!”

“Đây là của cha nuôi!”

Sáng sớm, Hạ Mộng Lộ đang nấp nhắm mắt mở bụng chậu rửa mặt ra khỏi cửa phòng, đã thấy mọi người tụ tập đông đủ, chia bao lì xì ra. Cô cười nói, “Nhiều dữ ạ!” rồi mở thử ra, mỗi bao có ít nhất là một vạn! Lần đầu tiên cô được cho nhiều tiền đến vậy!

“Theo lý con đã lập gia đình nên không cho con, mà chỉ xem như bù lại phần lúc trước!”

Hạ Mộng Lộ đang định cất tiền thì bị Lạc Vân Hải kéo sang một bên, “Sao?”

Lạc Vân Hải đen mặt, kê miệng nói nhỏ vào tai Hạ Mộng Lộ, “Tiền và cha mẹ làm hòa, cái nào quan trọng hơn?”

“Ý anh là sao?”

“Em xem, cha mẹ gặp mặt đã không còn cãi vã, nhưng vẫn phân phòng ở, em không cảm thấy đây là cơ hội ngàn năm có một sao?”

Hạ Mộng Lộ bỗng hiểu ra, có ý làm về khổ sở nhét hai bao lì xì vào tay cha mẹ lại, “Nếu cha mẹ thật sự hi vọng con có một sinh nhật vui vẻ, thì hai người làm hòa đi! Mẹ, tuy cha đã từng có lỗi với mẹ, nhưng nhiều năm qua, cha vẫn luôn bảo vệ mẹ con chúng ta, nếu trong lòng cha không có mẹ, sợ rằng cha đã sớm lấy người khác. Mẹ như vậy là đang tự hành hạ mình, cũng đang hành hạ cha. Ước mong lớn nhất của con là thấy cha mẹ vui vẻ như lúc đầu, giống những gia đình khác, không cần phân phòng mà ở! Xin mẹ đó!” nói xong, Hạ Mộng Lộ đột nhiên quỳ xuống.

Cha Hoắc thấy vậy, cũng khuyên, “Em dâu à, chúng ta còn sống được bao năm nữa đâu? Đừng để tới lúc nhắm mắt xuôi tay mới thấy hối hận! Làm cha mẹ, chẳng lẽ không nên làm gương cho bọn nhỏ sao? Hãy cho bọn nhỏ biết hôn nhân không hề đáng sợ!”

Ba Hạ cũng quỳ xuống, đỏ mắt nói, “Minh à, tôi biết sai rồi, từ nay về sau, tôi tuyệt đối sẽ không làm chuyện hồ đồ như vậy nữa! Nói thật, mặc dù khách sạn càng ngày càng kiếm được nhiều tiền, nhưng trong lòng tôi vẫn luôn thấy trống rỗng, mình đánh tôi cũng được, mắng tôi cũng được, nhưng hãy cho tôi có cơ hội chăm sóc mấy mẹ con!”

“Mẹ, mẹ tha thứ cho cha đi!” Lạc Vân Hải cũng góp lời.

Hạ Nguyệt Đình lau nước mắt, ôm lấy mẹ Hạ nói, “Đây cũng là ước mong của con, mỗi lần thấy những người khác đều có cha mẹ ở chung vui vẻ, con thật sự rất hâm mộ! Cô à, xin cô đó!”

“Đúng vậy! Hai bác đã già vò nhau mấy chục năm rồi, cứ vậy mãi chẳng phải rất uổng phí? Bác nhẫn tâm nhìn bác trai cô đơn tới chết sao?” Đỗ Vương

gãi gãi ót, bày tỏ ý kiến.

Mẹ Hạ siết chặt nắm tay, hét to, “Đứng lên!”

“Mẹ, con không đứng lên! Mẹ tin tưởng cha đi, cha thật biết sai rồi, mẹ tha thứ cho cha đi!” Hạ Mộng Lộ lắc đầu nói.

Mẹ Hạ yên lặng hồi lâu, cuối cùng thấy ánh mắt mong đợi của mọi người, thở dài một tiếng nói, “Được!”

Cũng đúng, còn sống được mấy năm nữa đâu! Bà không hề muốn hành hạ ai, chẳng qua là trong lòng thấy rất khó chịu! Có lẽ không chỉ là giày vò hai người, mà còn giày vò thêm nhiều người xung quanh nữa, nhưng chỉ cần chồng mình thật lòng hối cải thì bà không hề hối hận.

Ba Hạ vui mừng đứng dậy, ôm chặt lấy mẹ Hạ, “Minh à, thật xin lỗi, thật sự xin lỗi....”

Mẹ Hạ mỉm cười, ôm thật chặt người đàn ông mình thích nhất đời này, người đàn ông bà tình nguyện đợi cả đời. Phụ nữ nhà họ Hạ chính là như vậy đó, một khi yêu, sẽ chung thủy cả đời với nửa còn lại, không hề chùn bước.

“Cha, mẹ!” Hạ Mộng Lộ kích động nhào vào lòng cha mẹ, “Đây là ngày hạnh phúc nhất trong hai mươi lăm năm qua của con!”

Thật sự rất hạnh phúc! A Hải, cảm ơn anh!

Lạc Vân Hải và ba Hoắc nhìn nhau cười vui vẻ.

Ba Hoắc ôm lấy Lạc Vân Hải nói, “Chỉ con là có cách! À, chẳng phải mấy đứa nói muốn đi chơi sao? Nhanh đi chuẩn bị đi, bọn ta ở nhà làm cơm trưa chờ mấy đứa về, bánh sinh nhật đã có rồi, tội con đi chơi đi!”

“Đừng đó! Đi đi, đi sớm về sớm!” Mẹ Hạ cũng cười gật đầu, bà biết con gái chắc chắn không thể nghĩ ra cách này được, hẳn là ý của con rể. Bà nằm mơ cũng không ngờ, nhà họ Hạ sẽ có một đứa con rể tốt thế này.

“Dạ, con đi đánh răng đây! Nguyệt Đình, em cũng mau đi!” Hạ Mộng Lộ nháy mắt với Hạ Nguyệt Đình.

Hạ Nguyệt Đình gật đầu, xoay người vào phòng, kéo ngăn tủ lấy nhẫn cầu hôn ra.

Thành công hay thất bại quyết định ở lần này!

Hạ Nguyệt Đình nhìn chiếc nhẫn nam trong hộp gỗ, nếu đã nói là theo đuổi A Đỗ vậy phải làm cho đến nơi đến chốn, đây là chiếc nhẫn cô tốn một vạn nhân dân tệ mua, xem như một nửa gia tài của cô. Vốn cũng định mua một chiếc rẻ chút, đáng tiếc anh ấy không phải A Đỗ mà là Đỗ Vương, mua rẻ quá không được. Nhưng dù có thất bại cũng không sao, cô sẽ không ngừng cố gắng, cho tới khi anh gật đầu mới thôi.

Người ta thường nói, nữ theo đuổi nam chỉ cách một tầng lụa mỏng, nhưng tại sao với cô lại như cách cả tầng núi lớn thế này? Dù cuối cùng người đứng bên cạnh anh không phải là cô thì cô cũng không hối hận, vì cô đã từng cố gắng hết sức rồi!

Cô cũng không biết tại sao cô lại thích anh như vậy, chỉ biết từ sau nụ hôn kia, trong lòng cô không thể chứa thêm người thứ hai được nữa, lúc nào cũng nghĩ về anh. Lúc cô cần được an ủi nhất thì anh ở bên cạnh nói với cô, đừng tự ti, cô có thể tự do theo đuổi ước mơ của mình như bất kỳ cô gái nào khác, cô vẫn còn cơ hội. Khi cô khổ sở, anh luông lạng lẽ đứng sau lưng, khích lệ cô, khiến cô vui vẻ, và có hi vọng.

Có lẽ người ngoài nhìn vào sẽ nghĩ do cô ham mê hư vinh, thích tiền tài của anh, nhưng chỉ có người nhà là biết cô ao ước có được một người chồng đơn giản giống như anh rể vậy, cả nhà vĩnh viễn ở bên nhau. Đã có lúc cô định buông tay vì hai người gần như ở hai thế giới khác nhau, nhưng cô sẽ cố gắng khắc phục. Cô sẽ thuyết phục cô dượng cũng dời tới thành phố F.

Thật ra cô cũng có lòng riêng, hi vọng sẽ có được kha khá sinh lễ, cỡ năm triệu nhân dân tệ là được rồi, đủ cho chị họ đi du học.

Mặc dù cô biết cô không giá trị năm triệu, nhưng cô sẽ bồi thường anh bằng cách khác, cùng lắm thì về sau cố gắng kiếm tiền trả lại cho anh. Tóm lại miễn sau cả nhà vẫn ở chung một chỗ là được. Không phải là muốn báo đáp công ơn nuôi dưỡng hay gì, mà chỉ là một loại thói quen mà thôi, thói quen đã hơn mười năm!

Đỗ Vương, anh nhất định phải đồng ý đó! Xin ông trời hãy phù hộ cho con!

Hạ Mộng Lộ phấn khích hô to, “Chuyến du lịch vòng quanh núi Phổ Đà, xin được phép bắt đầu, đi thôi!”

“Nhớ về sớm ăn cơm trưa đó!” Mẹ Hạ phát tay một cái.

Đáng lẽ bọn nhỏ vui vẻ mình phải mừng mới phải, tại sao lại có cảm giác như sắp có chuyện xấu xảy ra thế này? Chẳng lẽ do mình suy nghĩ quá nhiều!

Nghĩ vậy, mẹ Hạ lại hô to, “Bốn đứa nhất định phải cẩn thận đó!”

Đỗ Vương quay đầu nhìn lại ngôi nhà mình đã ở nửa năm, phát tay với mẹ Hạ.

Bác gái, không phải A Đỗ độc ác, mà là Long Hồ thật sự rất cần anh Hải, không thể không có anh ấy, người nhà của anh ấy cũng vậy. Xin lỗi! Nhưng

hai bác yên tâm, con sẽ giúp con gái hai bác hoàn thành ước mơ của cô ấy.

Con chỉ có thể làm được đến đó!

Bạn đang đọc truyện *Tiên Sinh Xã Hội Đen Ở Riêng Đi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 39: Khôi phục trí nhớ

Phía xa, mặt trời đỏ rực một màu. Nước biển xanh ngắt trải tận chân trời.

Hôm nay, khách du lịch vẫn đông đúc như thường ngày, nhưng trên bờ biển thì chỉ có bốn người đang bận rộn.

Hạ Mộng Lộ mặc một bộ đồ bơi kín đáo màu xanh biển in hoa vàng, dài tới nửa đùi, do chính Lạc Vân Hải chọn, vì anh không thích cô mặc quá hở để người khác dòm ngó.

Mỗi người đều cầm một cái phao bơi chuẩn bị lên thuyền Lạc Vân Hải tặng cho Hạ Mộng Lộ. Chiếc thuyền tuy không hề hào nhoáng, chỉ từ đám đồ cũ lắp ráp nên, nhưng được sơn mới lại nên trông cũng bắt mắt.

Hạ Nguyệt Đình không phải là cô gái thích đồ hở hang, nên mặc đồ bơi cũng kín chẳng kém gì Hạ Mộng Lộ, đầu đội thêm một chiếc mũ rộng vành, đang tích cực thoa kem chống nắng, cô vẫn luôn cho rằng con gái thì phải trắng hồng không tỳ vết mới đẹp.

Lạc Vân Hải chỉnh hướng thuyền, quay đầu nói, “Xong hết chưa? Chúng ta đến khe núi trước, sau đó chạy quanh đảo du lịch đặng kia một vòng, rồi mới về lại Phở Đà!” Anh rất có lòng tin với chiếc thuyền do tự mình lắp ráp.

Đỗ Vương vẫn cười nãy giờ, nhưng nếu là người hiểu rõ anh, sẽ phát hiện mắt anh không hề có vẻ cười. Anh cố ra vẻ phấn khích, vung lá cờ hô to, “Go!”

“A! Gió mát quá!”

“A!”

Hai chị em Hạ Mộng Lộ vui vẻ đứng lên giang tay hô to. Đây chính là thuyền của bọn họ!

“Chị!” Hạ Nguyệt Đình đột nhiên hét lớn, “Sinh nhật vui về!!!”

Hạ Mộng Lộ đề xuống nút mở máy đĩa, âm nhạc vang lên tận mây xanh. Cô lắc lư người, giơ tay trái lên cao, nhắm ngón áp út ngay mặt trời chói chang. Minh kết hôn rồi! Không bao lâu nữa, trong bụng sẽ có thêm một sinh mệnh mới!

Tối qua đại chiến mấy hiệp, cộng thêm thân thể hai người đều khỏe mạnh, cô có dự cảm ‘nòng nọc nhỏ’ đã vượt qua được chương ngại, tiến vào giai đoạn trưởng thành! Sinh con cho người đàn ông mình yêu chính là mơ ước của mọi phụ nữ!

Hạ Mộng Lộ đặt chiếc nhẫn lên môi, hôn mạnh một cái, “Hạnh phúc quá đi mất!”

Lạc Vân Hải nghe vậy, nhếch miệng cười theo. Có thể mang lại hạnh phúc cho người phụ nữ mình yêu, chính là mơ ước của mọi người đàn ông!

Đỗ Vương nghe vậy, lại càng thấy bứt rứt. Anh nhìn cây gậy bóng chày cạnh chân một cái, nghĩ: thôi, chờ chút nữa đi!

Đến khe núi, Lạc Vân Hải cau mày, cảm thấy cảnh này rất quen.

Rất nhiều du thuyền đang ở phía trước, thuyền gặp nạn.... .... Anh tung người nhảy vào biển sâu....

Lạc Vân Hải tròn to mắt nhìn về khe núi.

Nước biển bị máu nhuộm đầm cả một vùng, rất nhiều người nổi lênh bênh trên nước.... ..

Chẳng lẽ đây là nơi mình gặp nạn?

Đỗ Vương nhìn theo Lạc Vân Hải, đứng, chính là chỗ này! Người của Long Hồ khi tìm kiếm ở đây gần như đã đào sâu ngọn núi đến ba thước, chẳng lẽ anh Hải nhớ ra điều gì? “Anh Hải, anh sao vậy?”

“Không có gì!” Lạc Vân Hải vội ho khan một tiếng, chuyển hướng con thuyền ra khỏi khe núi, thấy hai chị em Hạ Mộng Lộ đang nằm dài trên thuyền tắm nắng thì giảm tốc độ nói, “Cậu lái đi!”

Đỗ Vương nhún vai, “Ok!”

Hạ Mộng Lộ kéo Hạ Nguyệt Đình nói nhỏ, “Sau nửa năm quan sát, chị thấy tính A Đỗ rất được! Mặc dù hơi lười biếng, nhưng rất quyết đoán, nói một là một, hai là hai, không giống kẻ thích khoác lác. Hơn nữa cậu ta chỉ lười thôi, chứ nếu muốn làm, thì đều làm tới nơi tới chốn! Em có nhớ lần để cậu ta rửa chén không? Cọ chén đến mức phát ra tiếng vang luôn, chùi phòng bếp sạch chưa từng có, còn quét không còn một hạt bụi! Hắn là một người đàn ông vô cùng nguyên tắc, không làm thì thôi, còn làm thì phải làm cho tốt nhất!”

“Chị cũng thấy vậy à? Em nói rồi, khả năng nhìn người của em làm sao mà kém được! Chị, em nghĩ kỹ rồi, nếu hôm nay em thành công, đến mùa thu chúng ta sẽ đi du lịch tới Bắc Kinh nha! Em lớn thế này còn chưa tới thủ đô lần nào, là người Trung Quốc sao có thể không đi đến Bắc Kinh một lần chứ?”

Chỉ nghĩ thôi đã thấy thích rồi, muốn đi Vạn Lý Trường Thành, muốn đi Hương Sơn ngắm lá phong, muốn đi Cố Cung cảm thụ cung cấm thời nhà Thanh, không biết có khác gì trên ti vi không? Muốn đi xem nơi ở của thái hậu Từ Hi, muốn đi ăn vịt nướng ở tiệm Toàn Tự Đức mà những người khách thường nói bên cổng Thiên An.

Hạ Mộng Lộ thích thú nói, “Chị cũng chưa đi bao giờ! Được rồi, đến mùa thu, chúng ta sẽ cùng đi! Quyết định vậy đi! Bây giờ bắt đầu có tiền dư rồi, muốn chơi thì chơi, chi phí thì hai chị em mình mỗi người một nửa ha?”

“Không thành vấn đề!” Ấy da, nói yêu đương thật tốn kém! Trước kia để dành được bốn trăm ngàn nhân dân tệ, đến nay chỉ còn hơn một trăm. Từ giờ phải tiếp tục cố gắng, tranh thủ đến lúc đó được thêm hai trăm nữa mới được, dù hơi tốn kém, nhưng cả đời chỉ có một lần, rất đáng!

“Đang nói gì vậy?” Lạc Vân Hải lại gần ôm lấy Hạ Mộng Lộ. Trải qua tối qua, tình cảm của hai người đã tiến thêm một bước dài, càng ngày càng thân mật.

Hạ Mộng Lộ nháy mắt ra hiệu với Hạ Nguyệt Đình, “Còn không mau ‘hành động’?”

Hạ Nguyệt Đình ngại ngùng nói, “Chờ một chút!”. Hồi hộp quá! Mình còn chưa chuẩn bị tâm lý xong? Nếu thất bại biết làm sao?

“Ngốc!” Hạ Mộng Lộ liếc Hạ Nguyệt Đình một cái, nói với Lạc Vân Hải, “Bọn em đang bàn, thu này sẽ đi Bắc Kinh chơi, anh không được phép phản đối, là người Trung Quốc, sao có thể không đi thăm thủ đô một lần chứ? Nếu không chờ tới lúc có con, chúng ta sẽ không có cơ hội đi nữa đâu, tranh thủ đi trước cho đã, tương lai khỏi phải hối hận! Anh xem, như cha mẹ em, tới nay vẫn chưa từng đi du lịch xa lần nào đó!”

“Được! Em nói gì cũng được hết!” Lạc Vân Hải cung chiêu vuốt vuốt tóc Hạ Mộng Lộ.

Bắc Kinh..... Tại sao trong đầu lại có hình ảnh về nó? Nhất định là đã từng đi? Tại sao lại không nhớ ra?

Gần đây luôn có một số hình ảnh vụt hiện lên trong đầu, càng ngày càng nhiều, cũng càng ngày càng rõ ràng, có phải đang báo hiệu sẽ nhanh chóng nhớ lại mọi chuyện?

Hạ Mộng Lộ vui sướng nói, “Anh đồng ý? A Hải, em càng ngày càng yêu chết anh!” Hạ Mộng Lộ đẩy Lạc Vân Hải sang một bên, kéo Hạ Nguyệt Đình sang, bắt đầu bàn bạc kế hoạch cụ thể. “Tháng tám được không?”

“Không, tháng chín!”

“Mười lăm tháng tám là tốt nhất!”

“Tháng chín đi mà! Lúc đó lá phong ở Hương Sơn sẽ phủ đầy trời, rất đẹp! Hơn nữa, mười lăm tháng tám là ngày lễ, khắp nơi toàn là người, chen không cũng đủ chết rồi!”

Hạ Mộng Lộ nói, “Cũng đúng ha, nói không chừng ngay cả khách sạn cũng tăng giá! Được! Tháng chín đi! Chị mong sao ngày mai là tới tháng chính liền!”

Hạ Nguyệt Đình tròn mắt, ngày mai có tiền đi sao? Đúng là nằm mơ giữa ban ngày!

Lạc Vân Hải bị đẩy qua một bên, đành phải đi tìm Đỗ Vương nói chuyện, lái thuyền vượt qua khe núi trở lại Phố Đà.

Lúc này Hạ Mộng Lộ và Hạ Nguyệt Đình đang cầm súng nước bắn nhau, tiếng cười ngây thơ của họ giống như tiếng nhạc tuyệt diệu khiến người ta không đành lòng cắt ngang.

Chẳng mấy chốc hành trình đã qua ba tiếng, Đỗ Vương nhìn về phía xa xa, khẽ nói, “Có nhớ ai là Lạc Viêm Hành không?”

Lạc Vân Hải nghiêm túc đáp, “Không nhớ rõ, nhưng nghe rất quen!”

Đỗ Vương mỉm cười, tiếp tục nói, “Anh Hải! Anh tên là Lạc Vân Hải! Lạc Viêm Hành chính là cha của anh! Mẹ anh tên Trình Thất!” Tại sao những lời nằm mộng cũng muốn nói ra này, giờ đây lại trở nên khó mà mở miệng như vậy?

“Cậu nói gì?” Lạc Vân Hải kinh ngạc nhìn Đỗ Vương, “Tôi tên Lạc Vân Hải? Là Lạc Vân Hải của tập đoàn Long Hồ? Lạc Viêm Hành và Trình Thất của Long Hồ chính là cha mẹ ruột của tôi?”

Không thể nào? Nhưng tại sao tên của hai người kia lại nghe quen đến vậy?

Lạc Vân Hải tròn to mắt, trong đầu bỗng thoáng qua hình ảnh một người phụ nữ luôn làm bộ hung hăng, nhưng thỉnh thoảng lại hiền lành cười nói, “Tiểu Hải, nhớ mẹ không? Mẹ về rồi này!”

Lạc Vũ Hinh.....

“Anh, anh đừng lúc nào cũng xem em như con nít nữa, em lớn rồi.... ..”

“Anh Hải, đây là báo cáo doanh thu của năm nay.... ..”

Lạc Vân Hải ôm lấy đầu mình. Anh phần nộ túm lấy cổ áo Đỗ Vương, “Cậu biết cái gì? Cậu có mục đích gì? Cậu không phải là em họ của tôi đúng không, nói mau, rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?”

“Ha ha, Nguyệt Đình, chịu chết đi!” Hạ Mộng Lộ nói xong thì phun nước xối xả vào người Hạ Nguyệt Đình.

Hạ Nguyệt Đình cười to nói, “Em đã sớm chuẩn bị rồi! Tiếp chiêu nè!”

Hai người không hề nhận ra sự bất thường của Lạc Vân Hải, vẫn tiếp tục chơi đùa vui vẻ.

Đỗ Vương cầm lấy gậy bóng chày, trong đầu như có một giọng nữ vang lên, ‘Đừng làm như vậy, xin anh đừng làm như vậy!’, nhưng không biết là giọng của ai. Đỗ Vương nhìn thẳng vào mắt Lạc Vân Hải hỏi, “Muốn biết em là ai?”

“Hỏi nhầm!” Lạc Vân Hải đỏ mặt, nghiêng răng nghiêng lợi nói.

“Được!” Đỗ Vương gạt đầu một cái, rồi bất ngờ vung cây gậy lên đập thẳng xuống đầu Lạc Vân Hải.

Nghe thấy tiếng “Rầm!” Hạ Mộng Lộ hét lớn một tiếng, vội xông về phía Lạc Vân Hải, “A Đỗ, cậu điên à! A Hải, A Hải! Anh sao vậy?”

“Anh làm gì đó?” Hạ Nguyệt Đình hung hăng đẩy Đỗ Vương một cái, cũng ngồi xồm xuống lay Lạc Vân Hải.

Hai mắt Lạc Vân Hải nhắm nghiền, chân này nhũn chặt, giống như đang nghĩ chuyện gì rất đáng sợ, Hạ Mộng Lộ ôm thật chặt anh, lo lắng nói, “A Hải? A Hải? Anh sao rồi?”

Đỗ Vương ném cây gậy xuống đất. Anh biết giọng nữ đó là ai rồi, chính là cô gái này, là Hạ Nguyệt Đình, tất cả đã kết thúc, mọi chuyện sẽ trở về đúng quỹ đạo của nó, nhưng tại sao trong lòng lại rối rắm, lại đau thế này?

Hạ Nguyệt Đình thấy Lạc Vân Hải vẫn không tỉnh lại, bèn bắt lấy tay Đỗ Vương lay, “Anh điên hả? Đang yên đang lành sao lại đánh anh ấy? Hai người cãi nhau à? Dù vậy cũng không thể đánh người.....” Bỗng dưng Hạ Nguyệt Đình không nói nên lời nữa, bởi vì cô phát hiện, hình như có một số việc đã hoàn toàn thay đổi, đây không phải là Đỗ Vương mà cô biết, vẻ mặt của anh trở nên thật đáng sợ, anh khinh thường nói chuyện với cô, thậm chí cả nhìn cũng không muốn nhìn lấy một cái.

Hạ Nguyệt Đình nhỏ giọng nói, “Thật xin lỗi, em..... Em không có ý la anh, nhưng anh làm vậy là không đúng, không nên đánh anh rề!”

“Vân Hải, có phải mọi người đang chúc phúc cho chúng ta.... ..”

‘Cẩn thận!’

‘Àm!’

‘Đứa bé..... Hãy cứu đứa bé.....’

‘Vân Hải, bọn họ đều nhắm vào con, hãy để Bảo Nhi ở đây, con yên tâm, mẹ và cha sẽ chăm sóc.....’

‘Vân Hải, hình như em có.....’

‘Có cái gì?’

‘Anh biết rồi còn rằng hỏi, dĩ nhiên là có thai!’

‘Anh sắp làm cha? Ha ha, anh sắp làm cha!’

‘Em không muốn bụng bự mặc áo cưới!’

‘Anh sẽ cho em một hôn lễ khó quên, đi, nhanh nói cho cha mẹ, tháng sau chúng ta kết hôn!’

‘Vân Hải, hình như em mắc bệnh sợ hãi trước hôn nhân!’

‘Ngốc! Sợ cái gì? Yên tâm, anh sẽ chăm sóc em thật tốt cả đời, dù sợ em cũng không còn con đường nào khác, chỉ có thể gả cho anh, đi thôi!’

‘.....’

Lạc Vân Hải vẫn nhắm mắt nằm trong ngực Hạ Mộng Lộ, khóe mắt chảy ra một giọt nước, bàn tay siết chặt thành nắm, dường như đang khắc chế sự phẫn nộ không cách nào tả xiết.

Hạ Mộng Lộ xoa đầu Lạc Vân Hải, may mắn không có chảy máu, thấy anh khóc, lòng cô cũng đau như dao cắt, khóc theo, “Chồng à.....”

“Anh Hải không phải chồng cô!”

Hạ Mộng Lộ nghe Đỗ Vương nói vậy, ngạc nhiên ngẩng đầu lên hỏi, “Cậu nói gì?”

Đỗ Vương cặp thuyền vào bờ xong mới nghiêng đầu nhìn Hạ Mộng Lộ, lạnh nhạt nói, “Tôi nói, anh ấy không phải chồng cô, anh ấy tên là Lạc Vân Hải!” Đỗ Vương móc chứng minh nhân dân của Lạc Vân Hải ra ném tới, “Anh ấy là người đứng đầu bang Long Hồ. Một năm trước, lúc tổ chức hôn lễ với chị dâu.... Thái Bảo Nhi ở Pari thì bị đánh lén, để dụ kẻ địch, anh ấy buộc phải bay về Ôn Châu, định đi tàu về thành phố J, thì lại bị vây ở đây nên mới gặp nạn, dạt tới Phố Đà, Hạ Mộng Lộ, anh ấy không phải là chồng cô, trên luật pháp, anh ấy là chồng của con gái nhà họ Thái, Thái Bảo Nhi! Đây là giấy kết hôn!” Đỗ Vương ném tiếp một tờ giấy hồng tới.

Hạ Mộng Lộ vừa thấy chứng minh nhân dân của Lạc Vân Hải đã khiếp sợ không nói nên lời, thêm cả giấy kết hôn thì đôi môi và cả bàn tay bắt đầu run rẩy, thân thể cứng đờ, không cảm nổi một tờ giấy, liên tục lắc đầu.

Cuối cùng, Lạc Vân Hải cũng mở mắt ra, quả nhiên, trong mắt anh không còn dịu dàng và yêu thương như thường ngày mà là một ánh mắt lạnh lùng và xa lạ.

Lạc Vân Hải cau mày ngồi dậy, không nhìn bất cứ ai, lúc trước, nếu có một cô gái xa lạ đụng vào anh, nhất định anh sẽ tàn nhẫn đẩy ra, nhưng lần này không như vậy, anh nhìn vào đôi tay nhỏ bé đang ôm mình, hồi sau, thân nhiên tách ra.

Hạ Mộng Lộ dùng hết sức nắm thật chặt, nhưng cuối cùng vẫn không chống lại được sức mạnh của Lạc Vân Hải, móng tay cô gần như sắp bong ra, dù vậy cô vẫn không hề thấy đau đớn, vì có một chỗ còn đau đớn hơn gấp ngàn lần.

Sau khi đẩy Hạ Mộng Lộ ra, Lạc Vân Hải mặt hầm hầm nhảy xuống thuyền.

“A Hải..... A Hải, hu hu, đó không phải là sự thật đúng không? A Hải.....” Hạ Mộng Lộ muốn đứng lên đuổi theo, nhưng đôi chân cô dường như không còn nghe theo sự điều khiển của bộ não nữa, muốn đứng cũng không đứng nổi.

Hạ Nguyệt Đình siết thật chặt hộp nhẫn trong tay, liên tục lắc đầu, “Tôi đã nói rồi, nếu anh đến vì Vũ Hinh thì tại sao cô ấy đã đi từ lâu mà anh còn ở lại? Tại sao anh lại nghe lời anh rể tới vậy..... Hu hu, Đỗ Vương, thật ra anh ở đây là để chờ ngày này đúng không?”

Hạ Mộng Lộ ngửa đầu nhìn về phía đứa em gái mà cô luôn tin tưởng nhất, “Em biết anh ta?” Chẳng lẽ anh ta chính là Đỗ Vương bên cạnh Lạc Vân Hải đó sao? Nhất định là như vậy rồi! Nhưng tại sao ngay cả Nguyệt Đình cũng gạt cô? Tại sao?

Đỗ Vương trốn tránh bằng cách tung người nhảy xuống khỏi thuyền, không quay đầu lại, nói “Không sai! Cuối cùng mới thấy cô thông minh một lần!”

“Anh vẫn luôn gạt tôi? Anh có biết tôi đã chuẩn bị trao cả đời mình cho anh không? Ngay cả nhẫn tôi cũng mua luôn rồi, hu hu, sao anh có thể gạt tôi chứ?” Hạ Nguyệt Đình ném chiếc nhẫn vào lưng Đỗ Vương. Tại sao lại như vậy? Cả nhà nhất định sẽ hận chết cô, “Tiểu Hứa cũng là người của anh đúng không? Tại sao lại muốn tôi nói là người thân của tôi? Tại sao lại hại tôi? Hu hu, anh biết rõ tôi không phải là con gái ruột của cô mà, tại sao còn hại tôi.....”

Đỗ Vương nghe vậy, mắt đỏ ngầu nhìn chằm chằm chiếc nhẫn trên mặt đất một lúc rồi vội vã bước đi.

Lạc Vân Hải không trở về khách sạn Bồng Lai mà đi vào một khách sạn khác, mượn phòng xong chạy thẳng lên lấy đi động ra bấm số, “Cho các cậu thời gian tới tôi phải có mặt ở núi Phố Đà, những chuyện khác, sau này sẽ tính sổ sau!” Gặp chuyện, Lạc Vân Hải không hề dùng bạo lực để giải quyết mà tỉnh táo một cách lạnh lùng, ngồi ở đầu giường đợi cấp dưới đến.

Hạ Mộng Lộ đứng trước khách sạn ngó vào bên trong, A Hải đã chạy vào đây, anh ấy không chịu về khách sạn Bồng Lai nữa sao? Không, anh ấy tên là Lạc Vân Hải. Anh có thể nhớ đường chạy đến đây, chứng tỏ anh không quên cô. Nghĩ vậy, Hạ Mộng Lộ bèn quyết tâm chạy vào khách sạn, đập cửa phòng Lạc Vân Hải, “A Hải, anh mở cửa đi! A Hải? Mau mở cửa cho em! Anh có ý gì? Hu hu, rốt cuộc anh nghĩ gì? Em thật sự rất sợ, xin anh mau mở cửa đi! Anh nói cho em biết, rốt cuộc anh muốn sao? Chúng ta cùng nhau bàn bạc được không?”

Anh từng nói, anh yêu cô, anh từng nói, cả đời này sẽ không để cô bị tổn thương, anh từng nói, muốn ở bên nhau mãi mãi, vậy giờ là sao? Tại sao lại không nói gì?

Thật sự muốn ra đi? Không! A Hải sẽ không bỏ lại cô, tuyệt đối không! A Hải của cô không phải là một người vô trách nhiệm như vậy! Ông trời ơi! Cầu

xin ông hãy giúp con!

Trong phòng, Lạc Vân Hải vẫn cứ cau mày, hút hết thuốc này đến thuốc khác, dường như không hề nghe thấy tiếng la lớn bên ngoài, hoặc có thể hoàn toàn không hề chú ý tới, hoặc không muốn đối mặt, giống như tất cả chỉ là một cơn ác mộng, tỉnh rồi, ác mộng sẽ biến mất.

“Hu hu, A Hải, em tin anh là Lạc Vân Hải, nhưng anh mở cửa ra trước đi, dù gì chúng ta cũng là vợ chồng, cứ nói chuyện đã! Anh thật sự quyết tâm không để ý tới em sao? Anh muốn em phải làm sao đây? Tại sao lại đối xử với em như vậy?” Chẳng lẽ chỉ vì cô không xuất thân cao quý mà có thể đùa giỡn cô sao?

Không công bằng, rất không công bằng, anh cứ bỏ đi thẳng như vậy, em phải làm sao?

Dưới lầu, Đỗ Vương xách theo túi du lịch bước từng bước lên cầu thang, đến cửa nói, “Cô Hạ, tôi nói rồi, anh Hải không phải là chồng cô, anh ấy có một người vợ cũng yêu anh ấy không thua gì cô, ngày đó nếu không nhờ chị dâu thì anh Hải đã chết rồi, chị dâu đã đỡ thay anh Hải một phát súng trí mạng, mặc dù chị dâu khỏe lại nhưng con của họ đã mất, hiện giờ mỗi ngày chị dâu đều ở nhà mong chờ anh Hải trở về, giúp anh Hải chăm sóc cha mẹ anh ấy, nếu như cô thật sự yêu anh Hải, không muốn anh ấy trở thành một người đàn ông bội bạc vì cô mà bỏ chị dâu, thì đừng buộc anh ấy nữa!”

Cô buộc anh?

Buồn cười! Bây giờ chính hai người đang ép tôi mà!

Hạ Mộng Lộ lê từng bước chân nặng nề xuống lầu, đứng ở một góc khách sạn, cô nhất định phải nghe chính miệng anh nói!

“Em đã chuẩn bị giúp anh những thứ này từ sớm!”

Lạc Vân Hải lạnh lùng nhìn chằm chằm Đỗ Vương, nhận lấy túi xách đi vào phòng tắm, quanh thân tản ra một luồng khí lạnh khiến Đỗ Vương run rẩy cả người. Chạy trời không khỏi nắng! Anh Hải, đến lúc đó, mong anh hãy nương tay!

“Ở đâu? Người ở đâu?”

Lúc này, cha mẹ Hạ Mộng Lộ và cha nuôi của Lạc Vân Hải xuất hiện, tay cầm dao xông đến. Hạ Mộng Lộ bỗng cảm thấy ấm áp hẳn, có lẽ đây mới chính là ý nghĩa của người nhà! Mặc kệ đối phương có thân phận gì, họ sẽ luôn đứng về phía cô!

Bạn đang đọc truyện *Tiên Sinh Xã Hội Đen Ở Riêng Đi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 40: Khôi phục trí nhớ 2

Trong căn phòng nhỏ, Hạ Nguyệt Đình co người nằm trên giường, mặt trắng bệch, đôi mắt mờ mịt. Cô không biết phải làm sao hết, cô đã lừa cả nhà rằng Tiểu Hứa là người thân của cô, đã sớm biết thân phận thật của Đỗ Vương lại không báo, nên mới bị Đỗ Vương lợi dụng giúp anh rã khôi phục trí nhớ, anh rã ở lại thì tốt rồi, nếu anh rã bỏ đi.... Thì cô chính là tội nhân, cả nhà sẽ hận chết cô mất!

Ai đó làm ơn nói cho cô biết cô phải làm thế nào để thay đổi cục diện này đi! Cô thật sự rất sợ, cô chỉ muốn có một cuộc sống đơn giản, nhưng sao lại khó như vậy?

Hạ Nguyệt Đình càng nghĩ càng sợ, rúc đầu sâu thêm vào chăn, tay ôm chặt ót, rồi bỗng phát hiện mình thật giống một con đà điểu, khi gặp nguy hiểm sẽ lập tức vùi đầu cho rằng mình đã trốn nhưng thực chất đang để lộ thân mình to lớn cho thợ săn bắt được.

Là bọn họ bức cô thành một con đà điểu!

Trước cửa khách sạn Duyên Lai, mẹ Hạ tay cầm dao chặt thịt, tay vặn lỗ tai Hạ Mộng Lộ trách, “Con gốc à? Không biết đi tìm cha mẹ? Nếu không nhờ Nguyệt Đình nói, có phải chờ nó bỏ đi rồi mới về nhà khóc lóc?”

Hạ Mộng Lộ hít hít mũi. Người kia không còn là A Hải, đã là một người xa vời tới mức nằm mơ cô cũng không dám nghĩ, nếu không nhờ duyên phận, có lẽ hai người vĩnh viễn không có cơ hội gặp. Giờ cô đang rất rối, buổi sáng còn cảm giác mình là người hạnh phúc nhất thế giới, tại sao chỉ trong chớp mắt đã mất hết tất cả?

Trách A Hải? Cô có tư cách gì mà trách? Người ta cũng chẳng phải cố ý lừa gạt, là do cô quá ngây thơ, không suy nghĩ kỹ càng đã yêu người ta, rồi kết hôn, rồi làm chuyện thân mật!

Tại sao Vũ Hình lại không nói sự thật? Tại sao Đỗ Vương lại nói đó là anh họ mình? Cô đúng là đồ ngu! Bây giờ mới phát hiện từ khi tới đây, Đỗ Vương chưa bao giờ kể về quá khứ của A Hải, có lẽ người ta lừa dối chuyện, khinh thường lãng phí thời gian để lừa cô thêm.

Cô lại đi tìm người ta là vệ sĩ gì đó, còn nói dù người ta có giết người cũng không quan tâm, nhưng chỉ chớp mắt người ta đã thành người đứng đầu bang Long Hồ. Xã hội đen có thể không giết người? Nhưng cô vẫn như trước, chẳng quan tâm, hay nói khác hơn cô không phải không quan tâm mà là không có tư cách để quan tâm, người ta có người nhà, có vợ, còn Hạ Mộng Lộ cô là gì? Chỉ là người thứ ba!

Từ bỏ sao? Không! Cô không cam lòng, không muốn buông tha! Sao có thể nói quên là quên chứ? Anh chính là A Hải của cô, cô không cách nào quên được sự dịu dàng, và từng giây phút ngọt ngào bên nhau được!

Đúng! Cô phải tranh thủ, không phải nói hạnh phúc là do tự mình giành lấy sao? Dù thất bại, tương lai cũng không phải hối hận!

“Thằng nhóc này! Đúng là đồ quên ân phụ nghĩa, chúng ta tốt với nó như vậy, còn định giao tất cả gia sản cho nó, trông nhờ nó dưỡng già, vậy mà.... ....! Chúng ta đi tìm nó hỏi cho rõ!” Ba Hoắc đỏ mặt kéo Hạ Mộng Lộ lên lầu, hung hăng đập cửa phòng Lạc Vân Hải, “A Hải, mau ra đây.....”

“Két!”

Cửa mở ra, Hạ Mộng Lộ vui mừng lau nước mắt, vọt vào đầu tiên, nhưng bỗng dừng lại giữa chừng, kinh ngạc nhìn người đàn ông ngồi trên giường với tư thế cao quý, người đó hoàn toàn khác xa A Hải trong lòng cô!

Người đó cắt tóc ngắn, dùng keo xịt tóc vuốt tất cả tóc mái ra đằng sau, lộ ra vầng trán cao, dù trời rất nóng vẫn mặc tây trang thắt cà vạt thẳng thớm, mím chặt đôi môi mỏng, giống như loài chim ưng cao ngạo và cô độc trên bầu trời, lạnh lùng nhìn ra ngoài cửa sổ, đáng vẻ như quý tộc.

Lúc này mấy người đã hoàn toàn tin tưởng A Hải quả đúng là Lạc Vân Hải, người được xem như vua của xã hội đen! Nhưng điều này cũng không thể ngăn bọn họ đòi lại công bằng cho Hạ Mộng Lộ! Mẹ Hạ khóc nói, “A Hải, con có còn nhận mẹ vợ không?”

Lạc Vân Hải vẫn ngồi im không nói.

Thấy vậy, ba Hạ vung cây gậy gỗ mạnh lên bàn, đập bay khay trà, “Thằng nhóc này! Lúc trước nếu không phải cậu luôn miệng hứa hẹn, tôi tuyệt đối sẽ không giao con gái cho cậu, giờ cậu muốn làm thế nào? Cậu là Lạc Vân Hải, là cậu chủ nhà họ Lạc, chúng tôi chọc không nổi, cũng không với cao nổi, nhưng chúng tôi cũng là người, cũng có tình cảm, có lòng tự trọng, có quyền bảo vệ tình cảm của mình, đúng không?”

“Tình cảm?”

Lạc Vân Hải quay đầu lại nói, “Đúng là một năm qua mấy người chăm sóc tôi, chưa bao giờ đối xử tệ, nhưng mục đích ban đầu của mấy người là để được lợi từ tôi, không phải sao?”

“Ý của cậu là, không nhận tôi là cha nuôi nữa?” ba Hoắc không thể tin Lạc Vân Hải sẽ nói những lời này, bèn tiến lên hỏi.

“Chú nhận tôi làm con nuôi, không phải cũng vì nhà họ Hạ sao? Chú cho tôi cái gì, tôi đều giao lại cho Hạ Mộng Lộ hết, về mặt pháp luật thì chúng ta không nợ nhau gì cả!”

Mỗi lời của Lạc Vân Hải chẳng khác nào từng nhát dao đâm vào lòng Hạ Mộng Lộ, rõ ràng vẫn gương mặt đó, nhưng tại sao khí thế lại khác nhau quá chừng? Sao có thể nói ra những lời vô tình như vậy? Phải chăng trong lòng anh, cô chẳng phải bảo bối gì hết mà chỉ là một người xa lạ?

Ba Hạ gật đầu nói, “Được! Chuyện đó coi như xong, nhưng còn con gái tôi, cậu không thấy nợ nó gì sao?”

“Tôi muốn nói chuyện riêng với cô ấy một chút!” Lúc này Lạc Vân Hải mới chuyển mắt nhìn sang Hạ Mộng Lộ.

Hạ Mộng Lộ gật đầu một cái, “Được! Cha mẹ, cha nuôi, mọi người cứ ra ngoài trước, con nói chuyện với anh ấy một chút!”

“A Hải, mẹ chỉ muốn nói cho con biết, tình cảm của con người không thể chỉ tạo dựng nên trong nháy mắt! Ban đầu, quả thật mẹ thấy con được việc nên mới chịu giữ lại, nhưng về sau mẹ đã thay đổi suy nghĩ, đồng ý giao con gái của mẹ cho con, chứng minh mẹ đã đón nhận con, không muốn chiếm lợi gì từ con hết! Mẹ vốn định phân nhà, nhưng do con tự nói không, nên mẹ định cứ để đó về sau sẽ cho hai đứa hết, mẹ tuyệt đối không gạt con, tin hay không tùy con!”

Chờ mọi người đi ra hết, Hạ Mộng Lộ mới bước từng bước một về phía Lạc Vân Hải, ngồi xuống bên cạnh anh, run rẩy vươn tay vuốt ve gương mặt anh, ép mình nở nụ cười, “Anh yên tâm, em sẽ không ồ ào gì hết, chúng ta bình tĩnh nói chuyện được không, có phải hiện tại trong lòng anh đang rất khổ sở?”

Lạc Vân Hải rũ mắt xuống, mím môi gượng cười, “Đúng vậy!”

“Bởi vì anh cảm thấy anh đã phản bội cô ấy, cho nên khổ sở đúng không?”

Lạc Vân Hải lại gật đầu, móc thuốc lá ra đốt một điếu, rồi thờ dãi nói, “Chúng tôi chơi chung từ thời tiểu học, đến nay đã hơn hai mươi năm. Tôi đã quen nụ cười, nước mắt của cô ấy, quen có cô ấy bên cạnh, quen những món cô ấy nấu. Chúng tôi cũng từng cãi vã, nhưng cô ấy rất hiền, chưa bao giờ oán trách tôi, luôn cố chịu đựng một mình, cho đến khi tâm tình tốt lên mới lại gặp tôi. Mỗi khi thấy cô ấy như vậy, tôi rất áy náy, từ nhỏ đã tự nhủ, phải luôn yêu cô ấy, bảo vệ, chăm sóc, không để cô ấy buồn.

Khi cô ấy nói tôi sắp làm cha, tôi đã kích động tới mức mất ngủ hai đêm liền. Khi chúng tôi đi đăng ký kết hôn, cô ấy nói cô ấy là cô dâu hạnh phúc nhất

thế giới! Cứ nghĩ sau này chúng tôi sẽ giống như cha mẹ tôi, hạnh phúc bên nhau tới già. Đáng tiếc, vào ngày diễn ra hôn lễ, tôi đã thất hứa, không bảo vệ tốt cô ấy, còn hại chết con của chúng tôi. Hạ Mộng Lộ, tôi biết cô đang đau khổ, nhưng tôi nói cho cô biết những điều này không phải để làm cô tổn thương, mà chỉ mong cô hiểu, giữa chúng ta chỉ là trò đùa của ông trời, tôi không thể cho cô cái gì!”

Hạ Mộng Lộ cười khê nói: “Trong lòng anh, em và anh, chẳng qua chỉ đơn giản là một trò đùa?”

“Em đã hai mươi lăm, có một số việc, dù tôi không nói, em cũng có thể hiểu được!”

“Làm sao đây? Em không hiểu! Không biết hết lòng yêu một người cũng là một loại sai lầm! Em chưa từng có ý nghĩ sẽ tổn thương đến người khác, nhưng bây giờ em muốn ích kỷ một lần, muốn anh lại trở thành A Hải của em, có được không?” Hạ Mộng Lộ vừa nói vừa cố nén nước mắt.

Lạc Vân Hải im lặng.....

Hạ Mộng Lộ đứng lên nói, “Anh hãy suy nghĩ kỹ đi, không cần trả lời gấp. Trong lòng em, A Hải chính là chồng em, ai cũng đừng mong cướp anh ấy đi! Mặc kệ anh ấy là ai, mang tội giết người cũng được, là thanh niên xấu, hay là Lạc Vân Hải cũng được, anh ấy mãi là chồng em! Em biết hiện tại em rất yếu ớt, nhưng chỉ cần em không từ bỏ, thì anh ấy sẽ trở lại. Em là Hạ Mộng Lộ, chủ tương lai của khách sạn Bồng Lai, khi nào anh suy nghĩ xong, hãy trở lại nói cho em biết quyết định của anh!” Cô không muốn hạnh phúc của cô biến mất chỉ sau một cuộc nói chuyện ngắn gọn.

A Hải, lần này, em lựa chọn tin tưởng duyên phận, nghe theo số mệnh, mong anh hãy nhớ từng kỉ niệm chúng ta đã có trong một năm qua, đừng qua loa cho xong, còn lại, dù là núi cao vực sâu, em cũng tình nguyện đi với anh.

Lạc Vân Hải ngồi im thật lâu. Không hề nghĩ, một cô gái nhỏ nhỏ như vậy lại có bản lĩnh đảo loạn cuộc sống của anh, Hạ Mộng Lộ, một ngày nào đó em sẽ hiểu, chúng ta ở hai thế giới hoàn toàn khác nhau, vĩnh viễn không cách nào lại gần!

Khi mặt trời ngả về phía tây, núi Phở Đà xuất hiện một cảnh tượng trước đây chưa từng có, hơn ba mươi chiếc trực thăng từ bốn phương tám hướng bay tới, khiến khách du lịch sợ tới mức lập tức trốn vào phòng không dám ra ngoài.

“Tiểu Hải ở đâu?” Sau khi xuống đất, Trình Thất lập tức bắt lấy Đỗ Vương hỏi.

“Đỗ Vương, Vân Hải thật sự còn sống?” Thái Bảo Nhi kích động tới mức không cách nào bình tĩnh nổi.

Vân Hải còn sống, trời ơi Vân Hải còn sống! Nhất định là do ông trời đã nghe thấy lời thỉnh cầu của mình, chồng mình còn sống!

Đỗ Vương chỉ về phía khách sạn Duyên Lai, “Đang ở trong đó, phòng hai lẻ tám!”

“Mau! Mau! Ông à, con chúng ta còn sống, đi mau đi mau!” Trình Thất kéo Lạc Viêm Hành chạy như điên.

Hạ Mộng Lộ thấy có hơn một trăm người đàn ông mặc áo đen bao vây bãi biển không cho phép bất kỳ ai tới gần thì kinh ngạc không thôi. Cô biết nhà họ Lạc có tiền, nhưng không ngờ lại đến mức này. Ba mươi chiếc trực thăng! Cảnh này dường như chỉ có thể thấy trên tivi! Và chỉ nhìn cô gái ngay cả giờ tay nhắc chân cũng thấy cao nhã kia, thì người bình thường cũng đã biết, cô gái có thể đứng bên cạnh Lạc Vân Hải là người nào.

Thái Bảo Nhi, con gái yêu của một tập đoàn quốc tế, chẳng khác gì một cô công chúa! Hai người quả là xứng đôi! Tình cảm hơn hai mươi năm sao có thể vì một năm tình cảm của mình mà tan vỡ chứ? Trong lòng anh chỉ có Thái Bảo Nhi, không có cô!

Có lẽ, anh sẽ không bao giờ trở lại?

Chương 41.1: Lạc Vân Hải yêu Hạ Mộng Lộ

Nửa tiếng sau, Trình Thất dẫn mọi người đến nhà họ Hạ.

Mẹ Hạ, ba Hạ, ba Hoắc ngồi trên ghế sa lon nhìn Trình Thất. Ba Hạ nói với mẹ Hạ, “Đi pha trà đi!”

“Không!”

“Nói bà đi thì đi đi!” ba Hạ nói.

Mẹ Hạ cắn răng đứng dậy. Đáng ghét! Chạy tới đây làm mất hình sự cho ai xem? Nếu không nhờ bọn họ, nói không chừng Lạc Vân Hải đã chết mất xác rồi!

Đông Phương Hoàng khó hiểu nghĩ, anh Hải định làm gì? Chẳng lẽ mình sẽ thua? Không thể nào, giờ chỉ là anh Hải chưa suy nghĩ kỹ mà thôi, chắc chắn không bao lâu nữa, anh Hải sẽ đổi ý!

Trình Thất lạnh lùng nhìn ba người bên nhà họ Hạ, sau đó lấy ra một tờ chi phiếu và một bản hợp đồng, “Tôi rất cảm ơn cả nhà đã giúp tôi chăm sóc Tiểu Hải trong một năm qua. Cả nhà cũng biết, con tôi có thân phận đặc biệt và lại đã kết hôn với con gái nhà họ Thái, vợ chồng nó rất hòa hợp, nếu chuyện này truyền ra ngoài, ít nhiều sẽ có ảnh hưởng, cho nên hi vọng cả nhà có thể quên hết mọi chuyện đi!”

“Rầm!”

Mẹ Hạ làm rơi bình trà trong tay xuống đất, tiến lên cầm lấy tờ chi phiếu xe tan tành rồi vút vào mặt Trình Thất, “Bà nghĩ con gái tôi gả cho con trai bà chi vì tiền? Tôi cho bà biết, nhà họ Hạ chúng tôi không có vô liêm sỉ tới vậy! Không sao, coi như bị chó cắn một lần chứ chẳng có gì to tát! Nơi này không chào đón mấy người, lần!” Mẹ Hạ chỉ thẳng ra cửa.

Trình Thất cũng không tức giận, đứng lên nói, “Tôi tin tưởng các vị là thật lòng thương Tiểu Hải, là mẹ của nó, tôi cảm thấy rất vinh hạnh, cũng rất bội phục ‘cốt khí’ của các vị, các vị đã nói vậy thì chúng tôi không dám quấy rầy nữa, tạm biệt! Đi!” Trình Thất thấy Hạ Mộng Lộ đang khóc đứng ngoài cửa, khẽ thở dài nói, “Cháu à, đừng đi tìm nó nữa, hai đứa không có duyên đâu!”

Hạ Mộng Lộ lắc đầu lùi về sau, nhìn chằm chằm Trình Thất, đây chính là mẹ của A Hải sao? “Không, con muốn nghe chính miệng A Hải nói, chỉ cần anh ấy nói không, con sẽ lập tức buông tha, mặc kệ bác có đồng ý hay không, con chỉ muốn hỏi A Hải một câu, chẳng lẽ tình yêu của con ở trong mắt anh ấy chẳng đáng giá mấy đồng sao? Con nghe nói, bác cũng dựng nghiệp từ hai bàn tay trắng, nên con tin bác cũng hiểu được tâm tình của con!”

“Không sai, tôi đã từng bắt đầu từ hai bàn tay trắng, lúc sáu tuổi đã theo nghiệp này, sau đó còn ngồi tù, ra tù mới phát hiện, tất cả huy hoàng từng có đã mất, phải làm lại từ đầu! Tôi ăn muối còn nhiều hơn cháu ăn cơm, sóng gió nào mà tôi chưa thấy? Tôi chưa từng ra tiêu chuẩn cho con cháu của mình, cũng không kỳ thị ai hết, nhưng hi vọng cháu hiểu, Bảo Nhi chính là con dâu tôi đã nhận định, trước kia, bây giờ và về sau cũng vậy, bất kỳ ai cũng không thay thế được! Giờ trừ tiền ra, chúng tôi còn có thể cho cháu thứ gì? Chẳng lẽ cháu muốn hai vợ một chồng? Cho dù nhà cháu đồng ý, tôi cũng không chấp nhận! Hạ Mộng Lộ, buông tha đi, cứ tiếp tục như vậy sẽ chỉ làm cháu đau khổ hơn thôi!” nói xong, Trình Thất đen mặt bước ra ngoài.

Hạ Mộng Lộ siết chặt nắm tay. Cô nhất định phải nghe chính miệng A Hải nói. Cô yêu anh chứ không phải yêu mẹ anh, cô biết có thể sẽ tự rước lấy nhục, và càng nhiều tổn thương hơn, nhưng nó có thể giúp cô hoàn toàn chết tâm!

Nghĩ vậy, Hạ Mộng Lộ xoay người chạy ra ngoài, cô muốn bảo vệ tình cảm của mình, ai cũng không ngăn được!

“Mộng Lộ? Mộng Lộ! Con bé ngu ngốc này!” ba Hạ giận đến dậm chân, người ta đã nói tới mức này, nó còn chạy theo làm gì?

Mẹ Hạ ngồi bệt trên đất, nghiêng đầu nhìn bàn đồ ăn phong phú, hôm nay là sinh nhật của Mộng Lộ, tại sao bọn họ lại gây tổn thương cho nó? Cứ như sấm sét giữa trời quang như vậy, nó làm sao chịu nổi!

Trên bờ biển, Lạc Vân Hải chần chừ không chịu lên máy bay, chân như mọc rễ, không thể bước về phía trước, giống như chỉ cần anh vừa bước lên máy bay, cả Phố Đà sẽ biến mất, nhà họ Hạ và Hạ Mộng Lộ cũng biến mất không dấu vết.

Lạc Vân Hải cứ đứng đó nhìn ra mặt biển không nói một lời, sau khi đeo lên mắt kính gọng vàng, anh càng trở nên khó hiểu. Ngay cả Thái Bảo Nhi đang đứng bên cạnh cũng không biết anh đang nghĩ gì, hay là nói anh đang đợi ai? Chẳng lẽ đang đợi cô gái tên Hạ Mộng Lộ, người đã kết hôn với anh được nửa năm?

Không! Mình không thể để chồng mình bị cướp đi!

Thái Bảo Nhi tiến lên, dịu dàng khoác tay Lạc Vân Hải cười nói: “Anh đang nghĩ gì vậy?”

“Tiểu Hải, đi thôi!” Trình Thất lo lắng thúc giục, không muốn ở đây thêm một giây nào nữa.

Lạc Viêm Hành thấy có bóng dáng người đang chạy tới từ xa, bèn nói: “Tôi đi một chút rồi quay lại!”

Lạc Vân Hải nghiêng đầu nhìn Thái Bảo Nhi, vỗ vỗ tay cô để trấn an, “Em lên trước đi, anh đứng thêm một chút……” bỗng anh ngạc nhiên nhìn chằm chằm vào mu bàn tay Thái Bảo Nhi, khi thấy trên mu bàn tay vốn trắng nõn giờ chằng chịt vết sẹo thì ngạc nhiên hỏi, “Đã xảy ra chuyện gì?”

Thái Bảo Nhi khò sở nhưn vai, “Em cho là anh đi rồi, lòng em đau tới mức không thở nổi, chỉ có cách khiến mình đau tới mức không thở nổi, chỉ có cách khiến mình đau đến về thể xác mới có thể không nhớ tới nỗi đau trong lòng. Vân Hải, anh biết em không thể không có anh mà, chúng ta về nhà được không?”

Vết cũ vết mới tổng cộng hơn một trăm, khiến Lạc Vân Hải nhìn còn thấy ghê, mắt anh đỏ lên, đau lòng ôm chặt Thái Bảo Nhi, “Được!”

“A Hải……”

Hạ Mộng Lộ chạy thật lâu mới thấy được Lạc Vân Hải, nhưng tiếng kêu đã dừng ngang khi thấy anh đang ôm Thái Bảo Nhi. Cô cắn chặt môi dưới, rất sợ mình sẽ phát ra tiếng khóc. Cô bỗng cảm giác mình tựa như một con hề, cái ôm dịu dàng đó không bao giờ là của cô nữa rồi!

Thái Bảo Nhi nghe vậy, xoay người nhìn về phía Hạ Mộng Lộ, cô rất cảm ơn Hạ Mộng Lộ đã chăm sóc Vân Hải lâu như vậy, nhưng anh ấy là chồng cô, cái gì cô cũng có thể cho, dù là tập đoàn nhà họ Thị, hay cả Long Hồ, nhưng anh là ngoại lệ. Hạ Mộng Lộ, thật xin lỗi, tôi yêu anh ấy, yêu đến mức điên cuồng, không thể không có anh ấy, thật xin lỗi!

Lạc Vân Hải, nói nhỏ với Thái Bảo Nhi, “Ngoan, em lên trực thăng trước đi, anh đi một lúc rồi về!”

“Không được gạt em!” Thái Bảo Nhi làm nũng.

“Ngốc, anh đã gạt em lần nào chưa?”

“Anh đã nói, tuyệt đối không phụ em, nhưng giờ thì sao?”

“Cái đó..... Là vì anh không nhớ.... Nghe lời!” Lạc Vân Hải cúi đầu đặt một nụ hôn lên trán Thái Bảo Nhi.

Thái Bảo Nhi đỏ mặt chạy về phía Trình Thất.

Hạ Mộng Lộ đang cố gắng kiềm chế để mình không té xỉu. Cô chính là Hạ Mộng Lộ của núi Phở Đà, là bà chẳng rất kiên cường, rất mạnh mẽ, vĩnh viễn sẽ không ngã xuống! Hạ Mộng Lộ quệt mặt một cách thô bạo để lau nước mắt, xoay người chạy tới một chỗ trống, cô biết Lạc Vân Hải sẽ đi theo.

Nếu anh ấy là A Hải, anh ấy nhất định sẽ đi theo..... Cô biết, anh sẽ cho cô một câu trả lời dứt khoát, chứ không im lặng mà biến mất.

“Ông tới làm gì?” ba Hạ tức giận trừng Lạc Viêm Hành.

Lạc Viêm Hành cười cười, rút bao thuốc ra, chia hai điếu về phía ba Hạ và ba Hoắc.

Hạ Hưng Quốc trừng một hồi vẫn đưa tay ra nhận, dù gì người này cũng là cha của A Hải!

Lạc Viêm Hành tự mình châm lửa cho ba Hạ và ba Hoắc xong mới nói, “Thật ra, nếu không có Bảo Nhi, tôi rất vui lòng tiếp nhận con gái anh, cô bé rất tốt, rất hiền lành, rất ngây thơ, Tiểu Hải quá thâm trầm, vì vậy nên tìm một người vợ có thể mang tới niềm vui cho nó, nhưng về điểm này, Bảo Nhi cũng đã làm được. Tôi chưa bao giờ tham dự vào chuyện riêng của Tiểu Hải, nhưng Bảo Nhi đã là vợ nó, chính là một phần của nhà họ Lạc, tôi có trách nhiệm phải bảo vệ nó!”

“Tôi hiểu, chúng tôi cũng đã nghĩ thông, chỉ có Mộng Lộ là còn chưa buông được!” Hạ Hưng Quốc bắt đầu đi lắc đầu.

“Mong anh cố gắng khuyên nhủ nó, tôi tin nó là một đứa bé kiên cường, rồi sẽ khá lên!”

“Tôi biết rồi! Anh đi đi!” ba Hạ gạt đầu một cái, lại nói, “A Hải.... Nó là một đứa bé tốt, không có duyên làm cha vợ của nó, là do tôi không có phúc!” Nói xong, ba Hạ xoay người gạt nước mắt.

Lạc Viêm Hành thở dài một tiếng, vỗ vỗ vai va Hạ, sau đó không thể không bước đi.

Bên này, Hạ Nguyệt Đình biết chuyện cũng không tự nhốt mình trong phòng nữa, cô muốn đi nhìn Đỗ Vương lần cuối, vì nếu giờ không đi, tương lai thật sự không có cơ hội nữa rồi. Cô rất hận tại sao mình lại mềm yếu như vậy!

Ai ngờ, vừa bước ra khỏi cửa đã nhìn thấy Đỗ Vương đứng trong sân, Hạ Nguyệt Đình tiến lên hỏi, “Anh còn chưa đi?”

Đỗ Vương lúng túng đáp, “À..... Tôi tới để cảm ơn cô đã thích tôi... Chúng ta tới đây là hết!”

“Tôi biết rồi!” Hạ Nguyệt Đình xoay người đi vào, cầm cây kéo ngồi xổm xuống cắt đứt cô ve.

Chỉ như vậy? Không tức giận? Không mắng mình? Đỗ Vương cau mày nói, “Thật ra tôi vẫn luôn gạt cô, tôi chưa từng nghĩ tới chuyện sẽ ở cùng một chỗ với cô, tôi chỉ lợi dụng cô để Tiểu Hứa tiếp cận anh Hải!”

“Tôi biết!”

Vậy tại sao không nổi giận? Đỗ Vương phiền não gãi gãi ót, anh đang hi vọng cô sẽ cho anh một cái tát, rồi đập mấy phát. như vậy trong lòng anh sẽ không phải rối rắm như bây giờ, “Tôi chưa bao giờ thích cô!”

Hạ Nguyệt Đình cười khò, “Tôi biết!”

“Cô biết? Biết tại sao không tức giận? Hạ Nguyệt Đình, chẳng lẽ sau khi bị người khác quăng, cô không thể giống như chị cô hỏi này hỏi nọ sao?”

“Không!” Hạ Nguyệt Đình lắc đầu.

“Tại sao?”

Hạ Nguyệt Đình khụt khịt mũi, để cây kéo xuống, ngửa đầu nói: “Bởi vì tôi cũng giống như anh, nên tôi sẽ không!”

Đỗ Vương cau mày, “Cô đừng ra vẻ như tôi đang lừa gạt tình cảm của cô như vậy, tôi chưa từng hứa hẹn gì hết! Hơn nữa, đó cũng không phải là yêu, Hạ Nguyệt Đình, cô có dám nói, cô không phải vì tiền tài của tôi mới đối tốt với tôi? Mới không ngừng lấy lòng tôi? Bình thường, lúc nam nữ đi dạo phố, có mấy cô gái sẽ tự mình móc tiền túi chứ?”

Bạn đang đọc truyện *Tiên Sinh Xã Hội Đen Ở Riêng Đi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 41: Lạc Vân Hải yêu Hạ Mộng Lộ

Nửa tiếng sau, Trình Thất dẫn mọi người đến nhà họ Hạ.

Mẹ Hạ, ba Hạ, ba Hoắc ngồi trên ghế sa lon nhìn Trình Thất. Ba Hạ nói với mẹ Hạ, “Đi pha trà đi!”

“Không!”

“Nói bà đi thì đi đi!” ba Hạ nói.

Mẹ Hạ cắn răng đứng dậy. Đáng ghét! Chạy tới đây làm mặt hình sự cho ai xem? Nếu không nhờ bọn họ, nói không chừng Lạc Vân Hải đã chết mất xác rồi!

Đông Phương Hoàng khó hiểu nghĩ, anh Hải định làm gì? Chẳng lẽ mình sẽ thua? Không thể nào, giờ chỉ là anh Hải chưa suy nghĩ kỹ mà thôi, chắc chắn không bao lâu nữa, anh Hải sẽ đổi ý!

Trình Thất lạnh lùng nhìn ba người bên nhà họ Hạ, sau đó lấy ra một tờ chi phiếu và một bản hợp đồng, “Tôi rất cảm ơn cả nhà đã giúp tôi chăm sóc Tiểu Hải trong một năm qua. Cả nhà cũng biết, con tôi có thân phận đặc biệt và lại đã kết hôn với con gái nhà họ Thái, vợ chồng nó rất hòa hợp, nếu chuyện này truyền ra ngoài, ít nhiều sẽ có ảnh hưởng, cho nên hi vọng cả nhà có thể quên hết mọi chuyện đi!”

“Rầm!”

Mẹ Hạ làm rơi bình trà trong tay xuống đất, tiến lên cầm lấy tờ chi phiếu xe tan tành rồi vút vào mặt Trình Thất, “Bà nghĩ con gái tôi gả cho con trai bà chỉ vì tiền? Tôi cho bà biết, nhà họ Hạ chúng tôi không có vô liêm sỉ tới vậy! Không sao, coi như bị chó cắn một lần chứ chẳng có gì to tát! Nơi này không chào đón mấy người, lần!” Mẹ Hạ chỉ thẳng ra cửa.

Trình Thất cũng không tức giận, đứng lên nói, “Tôi tin tưởng các vị là thật lòng thương Tiểu Hải, là mẹ của nó, tôi cảm thấy rất vinh hạnh, cũng rất bội phục ‘cốt khí’ của các vị, các vị đã nói vậy thì chúng tôi không dám quấy rầy nữa, tạm biệt! Đi!” Trình Thất thấy Hạ Mộng Lộ đang khóc đứng ngoài cửa, khẽ thở dài nói, “Cháu à, đừng đi tìm nó nữa, hai đứa không có duyên đâu!”

Hạ Mộng Lộ lắc đầu lùi về sau, nhìn chăm chăm Trình Thất, đây chính là mẹ của A Hải sao? “Không, con muốn nghe chính miệng A Hải nói, chỉ cần anh ấy nói không, con sẽ lập tức buông tha, mặc kệ bác có đồng ý hay không, con chỉ muốn hỏi A Hải một câu, chẳng lẽ tình yêu của con ở trong mắt anh ấy chẳng đáng giá mấy đồng sao? Con nghe nói, bác cũng dưng nghiệp từ hai bàn tay trắng, nên con tin bác cũng hiểu được tâm tình của con!”

“Không sai, tôi đã từng bắt đầu từ hai bàn tay trắng, lúc sáu tuổi đã theo nghiệp này, sau đó còn ngồi tù, ra tù mới phát hiện, tất cả huy hoàng từng có đã mất, phải làm lại từ đầu! Tôi ăn muối còn nhiều hơn cháu ăn cơm, sóng gió nào mà tôi chưa thấy? Tôi chưa từng ra tiêu chuẩn cho con cháu của mình, cũng không kỳ thị ai hết, nhưng hi vọng cháu hiểu, Bảo Nhi chính là con dâu tôi đã nhận định, trước kia, bây giờ và về sau cũng vậy, bất kỳ ai cũng không thay thế được! Giờ trừ tiền ra, chúng tôi còn có thể cho cháu thứ gì? Chẳng lẽ cháu muốn hai vợ một chồng? Cho dù nhà cháu đồng ý, tôi cũng không chấp nhận! Hạ Mộng Lộ, buông tha đi, cứ tiếp tục như vậy sẽ chỉ làm cháu đau khổ hơn thôi!” nói xong, Trình Thất đen mặt bước ra ngoài.

Hạ Mộng Lộ siết chặt nắm tay. Cô nhất định phải nghe chính miệng A Hải nói. Cô yêu anh chứ không phải yêu mẹ anh, cô biết có thể sẽ tự rước lấy nhục, và càng nhiều thương tổn hơn, nhưng nó có thể giúp cô hoàn toàn chết tâm!

Nghĩ vậy, Hạ Mộng Lộ xoay người chạy ra ngoài, cô muốn bảo vệ tình cảm của mình, ai cũng không ngăn được!

“Mộng Lộ? Mộng Lộ! Con bé ngu ngốc này!” ba Hạ giận đến dậm chân, người ta đã nói tới mức này, nó còn chạy theo làm gì?

Mẹ Hạ ngồi bệt trên đất, nghiêng đầu nhìn bàn đồ ăn phong phú, hôm nay là sinh nhật của Mộng Lộ, tại sao bọn họ lại gây tổn thương cho nó? Cứ như sấm sét giữa trời quang như vậy, nó làm sao chịu nổi!

Trên bờ biển, Lạc Vân Hải chần chừ không chịu lên máy bay, chân như mọc rễ, không thể bước về phía trước, giống như chỉ cần anh vừa bước lên máy bay, cả Phố Đà sẽ biến mất, nhà họ Hạ và Hạ Mộng Lộ cũng biến mất không dấu vết.

Lạc Vân Hải cứ đứng đó nhìn ra mặt biển không nói một lời, sau khi đeo lên mắt kính gọng vàng, anh càng trở nên khó hiểu. Ngay cả Thái Bảo Nhi đang đứng bên cạnh cũng không biết anh đang nghĩ gì, hay là nói anh đang đợi ai? Chẳng lẽ đang đợi cô gái tên Hạ Mộng Lộ, người đã kết hôn với anh được nửa năm?

Không! Mình không thể để chồng mình bị cướp đi!

Thái Bảo Nhi tiến lên, dịu dàng khoác tay Lạc Vân Hải cười nói, “Anh đang nghĩ gì vậy?”

“Tiểu Hải, đi thôi!” Trình Thất lo lắng thúc giục, không muốn ở đây thêm một giây nào nữa.

Lạc Viêm Hành thấy có bóng người đang chạy tới từ xa, bèn nói, “Tôi đi một chút rồi quay lại!”

Lạc Vân Hải nghiêng đầu nhìn Thái Bảo Nhi, vỗ vỗ tay cô để trấn an, “Em lên trước đi, anh đứng thêm một chút.... ....” bỗng anh ngạc nhiên nhìn chăm chăm vào mu bàn tay Thái Bảo Nhi, khi thấy trên mu bàn tay vốn trắng nõn giờ chằng chịt vết sẹo thì ngạc nhiên hỏi, “Đã xảy ra chuyện gì?”

Thái Bảo Nhi khỏ sở nhưn vai, “Em cho là anh đi rồi, lòng em đau tới mức không thở nổi, chỉ có cách khiến mình đau đớn về thể xác mới có thể không nhớ tới nỗi đau trong lòng. Vân Hải, anh biết em không thể không có anh mà, chúng ta về nhà được không?”

Vết cũ vết mới tổng cộng hơn một trăm, khiến Lạc Vân Hải nhìn còn thấy ghê, mắt anh đỏ lên, đau lòng ôm chặt Thái Bảo Nhi, “Được!”

“A Hải.....”

Hạ Mộng Lộ chạy thật lâu mới thấy được Lạc Vân Hải, nhưng tiếng kêu đã dừng ngang khi thấy anh đang ôm Thái Bảo Nhi. Cô cắn chặt môi dưới, rất sợ mình sẽ phát ra tiếng khóc. Cô bỗng cảm giác mình tựa như một con hề, cái ôm dịu dàng đó không bao giờ là của cô nữa rồi!

Thái Bảo Nhi nghe vậy, xoay người nhìn về phía Hạ Mộng Lộ, cô rất cảm ơn Hạ Mộng Lộ đã chăm sóc Vân Hải lâu như vậy, nhưng anh ấy là chồng cô, cái gì cô cũng có thể cho, dù là tập đoàn nhà họ Thi, hay cả Long Hồ, nhưng anh là ngoại lệ. Hạ Mộng Lộ, thật xin lỗi, tôi yêu anh ấy, yêu đến mức điên cuồng, không thể không có anh ấy, thật xin lỗi!

Lạc Vân Hải, nói nhỏ với Thái Bảo Nhi, “Ngoan, em lên trực thăng trước đi, anh đi một lúc rồi về!”

“Không được gạt em!” Thái Bảo Nhi làm nũng.

“Ngốc, anh đã gạt em lần nào chưa?”

“Anh đã nói, tuyệt đối không phụ em, nhưng giờ thì sao?”

“Cái đó.... ... Là vì anh không nhớ..... Nghe lời!” Lạc Vân Hải cúi đầu đặt một nụ hôn lên trán Thái Bảo Nhi.

Thái Bảo Nhi đỏ mặt chạy về phía Trình Thất.

Hạ Mộng Lộ đang cố gắng kiềm chế để mình không té xỉu. Cô chính là Hạ Mộng Lộ của núi Phở Đà, là bà chẳng rất kiên cường, rất mạnh mẽ, vĩnh viễn sẽ không ngã xuống! Hạ Mộng Lộ quệt mặt một cách thô bạo để lau nước mắt, xoay người chạy tới một chỗ trống, cô biết Lạc Vân Hải sẽ đi theo.

Nếu anh ấy là A Hải, anh ấy nhất định sẽ đi theo..... Cô biết, anh sẽ cho cô một câu trả lời dứt khoát, chứ không im lặng mà biến mất.

“Ông tới làm gì?” ba Hạ tức giận trừng Lạc Viêm Hành.

Lạc Viêm Hành cười cười, rút bao thuốc ra, chia hai điếu về phía ba Hạ và ba Hoắc.

Hạ Hưng Quốc trừng một hồi vẫn đưa tay ra nhận, dù gì người này cũng là cha của A Hải!

Lạc Viêm Hành tự mình châm lửa cho ba Hạ và ba Hoắc xong mới nói, “Thật ra, nếu không có Bảo Nhi, tôi rất vui lòng tiếp nhận con gái anh, cô bé rất tốt, rất hiền lành, rất ngây thơ, Tiểu Hải quá thâm trầm, vì vậy nên tìm một người vợ có thể mang tới niềm vui cho nó, nhưng về điểm này, Bảo Nhi cũng đã làm được. Tôi chưa bao giờ tham dự vào chuyện riêng của Tiểu Hải, nhưng Bảo Nhi đã là vợ nó, chính là một phần của nhà họ Lạc, tôi có trách nhiệm phải bảo vệ nó!”

“Tôi hiểu, chúng tôi cũng đã nghĩ thông, chỉ có Mộng Lộ là còn chưa buông được!” Hạ Hưng Quốc bắt đầu đi lắc đầu.

“Mong anh cố gắng khuyên nhủ nó, tôi tin nó là một đứa bé kiên cường, rồi sẽ khá lên!”

“Tôi biết rồi! Anh đi đi!” ba Hạ gạt đầu một cái, lại nói, “A Hải..... Nó là một đứa bé tốt, không có duyên làm cha vợ của nó, là do tôi không có phúc!” Nói xong, ba Hạ xoay người gạt nước mắt.

Lạc Viêm Hành thở dài một tiếng, vỗ vỗ vai ba Hạ, sau đó không thể không bước đi.

Bên này, Hạ Nguyệt Đình biết chuyện cũng không tự nhốt mình trong phòng nữa, cô muốn đi nhìn Đỗ Vương lần cuối, vì nếu giờ không đi, tương lai thật sự không có cơ hội nữa rồi. Cô rất hận tại sao mình lại mềm yếu như vậy!

Ai ngờ, vừa bước ra khỏi cửa đã thấy Đỗ Vương đứng trong sân, Hạ Nguyệt Đình tiến lên hỏi, “Anh còn chưa đi?”

Đỗ Vương lúng túng đáp, “À..... Tôi tới để cảm ơn cô đã thích tôi.... .... Chúng ta tới đây là hết!”

“Tôi biết rồi!” Hạ Nguyệt Đình xoay người đi vào, cầm cây kéo ngồi xổm xuống cắt đứt cô ve.

Chỉ như vậy? Không tức giận? Không mắng mình? Đỗ Vương cau mày nói, “Thật ra tôi vẫn luôn gạt cô, tôi chưa từng nghĩ tới chuyện sẽ cùng một chỗ với cô, tôi chỉ lợi dụng cô để Tiểu Hứa tiếp cận anh Hải!”

“Tôi biết!”

Vậy tại sao không nổi giận? Đỗ Vương phiền nào gãi gãi ót, anh đang hi vọng cô sẽ cho anh một cái tát, rồi đập mấy phát, như vậy trong lòng anh sẽ không phải rối rắm như bây giờ, “Tôi chưa từng thích cô!”

Hạ Nguyệt Đình cười khỏ, “Tôi biết!”

“Cô biết? Biết tại sao không tức giận? Hạ Nguyệt Đình, chẳng lẽ sau khi bị người khác quăng, cô không thể giống như chị cô hỏi này nọ sao?”

“Không!” Hạ Nguyệt Đình lắc đầu.

“Tại sao?”

Hạ Nguyệt Đình khịt khịt mũi, để cây kéo xuống, ngửa đầu nói, “Bởi vì tôi cũng giống như anh, nên tôi sẽ không!”

Đỗ Vương cau mày, “Cô đừng ra vẻ như tôi đang lừa gạt tình cảm của cô như vậy, tôi chưa từng hứa hẹn gì hết! Hơn nữa, đó cũng không phải là yêu, Hạ Nguyệt Đình, cô có dám nói, cô không phải vì tiền tài của tôi mới đối tốt với tôi? Mới không ngừng lấy lòng tôi? Bình thường, lúc nam nữ đi dạo phố, có mấy cô gái sẽ tự mình móc tiền túi chứ?”

Thì ra là trong lòng anh, cô chỉ là một cô gái ham mê giàu sang!

Hạ Nguyệt Đình đứng bật dậy, “Muốn biết tại sao? Bởi vì từ nhỏ tôi đã như vậy rồi! Cái gì cho được tôi đều cho người khác hết, mong rằng họ sẽ chơi với tôi, kết quả, một người bạn cũng chẳng có! Tôi chẳng biết tại sao, tôi đối với họ tốt như vậy, chưa bao giờ dùng đồ của họ, ngược lại tất cả đồ tốt của mình đều cho đi, nhưng họ lại càng không thích tôi. Giờ thì tôi đã biết, chính anh đã giúp tôi hiểu, tôi làm vậy chỉ khiến họ cảm thấy tôi đang muốn khoe khoang, đang cười nhạo họ không mua nổi một món đồ, càng làm người ta cảm thấy tôi đang cố sức nịnh nọt để đạt được mục đích nào đó. Cảm ơn anh đã cho tôi một bài học đắt giá, để tôi hiểu thì ra xã hội không đơn giản như tôi tưởng, không phải mọi người đều như tôi nghĩ!”

Đỗ Vương kinh ngạc tròn to mắt, trách “Tại sao cô lại để ý cái nhìn của người khác đến vậy? Mình sống cho mình là được rồi, người khác kệ họ!”

“Anh không phải là tôi nên mãi không thể nào hiểu được! Học xong lớp bảy là tôi đã bắt đầu làm việc ở đây, mỗi tháng cô đều cho tôi kha khá tiền tiêu vặt, nhưng đến giờ tôi vẫn chẳng để dành được bao nhiêu, anh có biết tại sao không? Bởi vì tôi cũng dùng nó để báo hiếu với cô. Tôi luôn hi vọng người bên cạnh được vui vẻ, họ cười, tôi mới cười được. Tôi cho rằng chỉ cần đối tốt với anh, anh sẽ bị cảm động, không ngờ, hoàn toàn ngược lại! Anh biết thế nào là tự ti sao? Nếu tôi chưa từng có chuyện gì với Cố Vân Nam, tôi sẽ không phải tích cực tới mức này, tôi thiếu sẽ không bị người ta nói là đồ ham giàu sang. Đỗ Vương, anh nói rất đúng, tôi quá ngây thơ, ngây thơ một cách quá đáng, nghĩ mọi chuyện rất đơn giản! Anh đi đi! Vĩnh viễn đừng trở lại! Tôi không muốn nhìn thấy anh nữa!”

Mọi chuyện đều trở lại điểm xuất phát.

Đỗ Vương áy náy nói, “Thật xin lỗi!”

Không sao, do chính cô quá ngây thơ, đơn phương thích người ta, trách ai được? Người ta là ai chứ? Sao có thể coi trọng một con nhóc như mình? Đúng là nằm mơ giữa ban ngày, mơ mộng hão huyền!

Hạ Nguyệt Đình thấy Đỗ Vương còn chưa đi, bèn khom người nhặt cây chổi lên, đập tới, “Anh cút đi! Tôi cho anh biết, đời này, Hạ Nguyệt Đình tôi sẽ không ngu như vậy nữa, bị lợi dụng bị lừa gạt là do tôi gieo gió gặt bão, còn anh cũng chỉ là căn bã chẳng khác gì Cố Vân Nam!” Tại sao cô luôn thích phải loại người này?

Đỗ Vương thấy Hạ Nguyệt Đình kích động, không thể không bước đi.

Thôi, giờ không phải lúc nói chuyện này. Nếu tương lai thấy không yên lòng, lại nghĩ biện pháp đón cô ấy qua là được. Có lẽ đúng như anh Hải đã nói, mình đã yêu, bởi vì mình không nở thấy cô ấy khóc, không buông tay được, nên mới chạy tới tạm biệt. Chẳng biết từ lúc nào, ở Phố Đà đã có một người khiến mình không muốn rời đi, một người khiến mình đau lòng.

Trên bờ biển, Hạ Mộng Lộ bước đi một cách vô thức, biết sau lưng có Lạc Vân Hải đi theo, nhưng anh không nói lời nào, nên cô cũng chẳng mở miệng, gần mười phút sau, cô mới xoay người, lạnh nhạt nói, “Thật ra thì tôi đã có câu trả lời, anh không cần thiết phải đi theo!”

“Thật sao? Em cứ đi như vậy không phải là vì muốn tôi theo sao?” Lạc Vân Hải đứng chấp tay sau lưng, vẻ mặt ôn hòa.

“Hiện giờ tôi không có gì để nói hết, anh muốn nói gì thì nói đi, tôi nghe!”

“Được! Chúng ta hãy đối mặt với thực tế một cách lý trí! Tôi không muốn nợ gì em. Lúc đầu em dẫn tôi về nhà là vì có ý đồ, đã lấy hết đồ của tôi, tiếp theo, mẹ em thấy tôi cường tráng mới cho ở lại làm công, nhưng em cảm thấy tôi không phải là người thường, nên đưa tôi đi, mặc dù không hiểu tại sao em lại dẫn tôi về lại, nhưng tuyệt đối là có mục đích! Sau đó, em đi xem mắt thất bại, mẹ em sợ mất mặt, mới gả em cho kẻ đã mất trí nhớ là tôi đây. Ở nhà họ Hạ một năm này, tôi tự thấy đã mang đến cho nhà em không ít lợi ích kinh tế.....”

Anh ta đang sợ mình sẽ kiện nên mới ra sức giải thích?

Hạ Mộng Lộ tức cười gật đầu, “Vậy còn tối qua? Lạc Vân Hải, là một người đàn ông, anh không nghĩ đến chuyện phải phụ trách sao?” Là ai tối qua nói yêu cô? Là ai đeo nhẫn cho cô? Là ai nói muốn yêu thương cô cả đời?

Lạc Vân Hải gặt tái mặt, móc ra một tờ chi phiếu, “Nói đi, bao nhiêu mới có thể bịt miệng của cô?”

Thấy thế, trái tim vốn cứng rắn của Hạ Mộng Lộ như hồng mắt, cảnh này cô từng tưởng chỉ có thể thấy trên ti vi, mỗi lần nam chính làm như vậy, nữ chính sẽ xoay người đi, còn cô sẽ chửi nam chính một trận, nhưng giờ, cô lại xòe tay phải ra, “Anh đã nói sẽ kiếm cho tôi đủ năm trăm ngàn nhân dân tệ, vậy giờ lấy ra đi, năm trăm ngàn!”

Rõ ràng gió biển ẩm như vậy, tại sao cô lại có cảm giác như đang trong hầm băng? Cảm thấy lạnh từ trong người lạnh ra, thật sự rất muốn học những cô gái khác, quỳ xuống ôm gối anh cầu xin, mong anh mềm lòng!

Không được! Minh cũng có tự tôn của mình, không thể thấp hèn như vậy, nhất định phải chịu đựng!

Lạc Vân Hải lập tức viết năm trăm ngàn lên tờ chi phiếu, vút lên người Hạ Mộng Lộ rồi xoay người nói, “Tôi không hi vọng chuyện này lộ ra ngoài, cô hãy.... .. Giữ gìn sức khỏe!” xong, bước chân càng ngày càng xa.

Hạ Mộng Lộ lại khóc, A Hải, anh thật cứ vậy mà đi? Không cảm thấy quá tàn nhẫn sao?

Rốt cuộc Hạ Mộng Lộ vút bỏ tôn nghiêm gì đó, vọt tới, ôm lấy Lạc Vân Hải từ phía sau, “Chồng à, anh đừng tuyệt tình như vậy! Chẳng lẽ anh đã quên, chúng ta ôm nhau ngủ nửa năm, mỗi tối anh ôm em rõ ràng rất khó chịu, nhưng vẫn không nỡ bức ép em, quên chúng ta đã nói mùa thu sẽ đi Bắc Kinh sao? Quên chính anh kêu em phải gọi anh là chồng? Quên hôn lễ của chúng ta? Anh đã nói sẽ không để em phải khổ sở, đã nói sẽ cố gắng kiếm tiền cho em đi du học, đã nói chờ em làm có tiền sẽ ở nhà lo việc nhà..... !”

Lạc Vân Hải cứng người lại, ảm đạm cúi đầu nhìn đôi tay đang ôm chặt lấy mình, tiếng khóc bất lực của Hạ Mộng Lộ như ngàn mũi dao đang đâm vào tim anh. Anh dùng sức kéo tay cô ra, xoay người ôm lấy cô, vuốt vuốt lưng cô, nói “A Hải yêu em, rất yêu em, yêu đến nỗi mỗi phút mỗi giây đều nghĩ đến em, nhưng tôi không phải là A Hải, tôi là Lạc Vân Hải, tôi không yêu em, trong lòng tôi đã chứa một người con gái khác, không thể có người thứ hai, Mộng Lộ, quên tôi đi, có lẽ không bao lâu nữa, sẽ có một A Hải đích thực đứng bên cạnh em. Mong em hạnh phúc!”

Lạc Vân Hải quyết tuyệt buông tay, bước nhanh về phía trục thẳng.

Hạ Mộng Lộ ngơ ngác nhìn Lạc Vân Hải đi xa dần, không đuổi theo nữa, bởi vì cô phát hiện cô yêu anh như con thiêu thân lao đầu vào lửa, rốt cuộc đã bị lửa thiêu trụi. Cô la lớn, “Lạc Vân Hải, tôi hận anh! Đời này kiếp này, tôi sẽ không bao giờ tha thứ cho anh! Đồ khốn kiếp!” hô xong, ngồi bệt xuống đất.

Anh đi đi, từ nay về sau, A Hải hay Lạc Vân Hải gì đó đều không liên quan gì tới tôi nữa, một đêm trinh tiết đổi lấy năm trăm ngàn nhân dân tệ, hẳn cũng tính là gái bao cao cấp?

Tôn nghiêm bị người yêu nhất chà đạp thật không dễ chịu gì! Hạ Mộng Lộ bắt đầu gào khóc như một đứa trẻ bị bắt nạt, không sao, rồi sẽ khá hơn, Hạ Mộng Lộ, khóc xong thì hãy đứng lên, xem như đây là trò đùa của ông trời đi!

Lạc Vân Hải bước chậm lại. Hận sao? Hận đi, cô nên hận anh. Khóc xong thì hãy đứng lên, tiếp tục làm Hạ Mộng Lộ không lo không nghĩ!

Lạc Vân Hải ngửa đầu ngăn giọt nước sắp chảy xuống, đây chính là chỗ khác nhau giữa A Hải và Lạc Vân Hải, xử sự rất quả quyết.

Giống như có một sức mạnh vô hình đang kéo khoảng cách giữa hai người càng ngày càng xa, xa tới mức không thể chạm. Lạc Vân Hải bước lên trục thẳng, chỉ mấy phút sau, chỉ còn lại một điểm đen loáng thoáng trên bầu trời. Hạ Mộng Lộ khóc mệt, nước mắt cũng cạn, cứ ngồi ngẩn người nhìn theo đoàn trục thẳng từ mắt hút.

Chồng à, không cần biết anh là ai, Mộng Lộ sẽ mãi không quên anh, dù kiếp này không có duyên, vẫn hi vọng anh có thể sống hạnh phúc, cảm ơn anh đã mang đến cho em tất cả trong một năm qua. Chúc hai người sớm sinh con trai, đầu bạc răng long.

“Mộng Lộ, con mở cửa ra đi, được không? Nghe mẹ nói, mọi chuyện rồi sẽ tốt lên, đừng luôn nhốt mình trong phòng! Ngoan, mở cửa ra! Ba ngày rồi, rốt cuộc con muốn thế nào?”

“Đừng vậy, chúng ta nói chuyện một chút được không?” Ba Hạ cũng đập cửa nói.

Trong phòng, Hạ Mộng Lộ đang ôm một cuốn album hình, ngơ ngác ngồi trên giường, xung quanh là hình cưới bị xé tả tơi. Cô chỉ cần nửa tháng thôi, tại sao mọi người cũng không cho?

Chỉ là thất tình? Không! Không phải là thất tình, không phải chỉ đơn giản là mất bạn trai, mà đã không còn chồng. Trong phòng còn lưu lại hơi thở của anh, trong tủ quần áo vẫn còn đồ của anh, trong đâu đâu là bóng dáng anh! Vẫn là vợ chồng son, giờ chỉ còn lại mỗi mình cô, chẳng ai hiểu được lòng cô đau đến chừng nào, bởi vì họ không phải là cô.

Được rồi! A Hải của cô đã chết, không về được nữa!

Hạ Mộng Lộ vuốt về khuôn mặt tươi cười của người trong hình. A Hải, giờ anh đang làm gì? Đã ăn cơm chưa? Có phải anh đang ôm vợ của anh, tích cực tạo con? Thật xin lỗi, Mộng Lộ không cách nào giữ anh lại được, đã để Lạc Vân Hải dẫn anh đi, thật xin lỗi!

Em không phải là người vợ tốt, ngay cả chồng mình cũng chẳng bảo vệ được, ngày nào đó anh trở lại, nhất định sẽ trách em có đúng không? Em nói rồi, đời này em chỉ có một mình anh, Mộng Lộ nói được là làm được, đến chết cũng không đổi, anh yên tâm, Mộng Lộ sẽ sống rất tốt, Lạc Vân Hải cho em

năm trăm ngàn, em sẽ đi hoàn thành giấc mộng của mình, tuyệt đối không cho anh mất mặt, nhất định sẽ trở thành một nhà thiết kế xuất sắc.

“Em yêu anh!” Hạ Mộng Lộ cúi đầu hôn lên bức ảnh.

Ngoài cửa, mẹ Hạ giận muốn nổ phổi, xoay người nói, “Đều do cái đứa ăn cây táo rào cây sung kia, vì một thằng đàn ông mà hại chị mình, đáng chết!”

“Bà định làm gì?” ba Hạ kéo mẹ Hạ lại.

“Tôi làm sao? Nó đã biết từ sớm Đỗ Vương tới vì A Hải, nhưng vẫn không báo với chúng ta, còn nói họ Hứa gì kia là người thân của nó. Nếu nó biết Đỗ Vương không phải là em A Hải, vậy chắc chắn biết A Hải không thể nào không có người thân, nó biết A Hải là người nhà họ Lạc, nhưng vẫn gạt chúng ta! Vì sao? Là vì nó mê Đỗ Vương, cho rằng sau khi xong chuyện Đỗ Vương sẽ ngó ngang tới nó! Kết quả thì sao? Người ta phải mông chạy mất tiêu! Giờ nó còn dám mặt dày ở lại đây! Hôm nay đừng ai mong can được tôi!” mẹ Hạ gạt tay ba Hạ ra, chạy thẳng lên lầu hai, đập cửa phòng Hạ Nguyệt Đình xông vào.

Hạ Nguyệt Đình run run ngồi dậy, hai tay siết chặt đầu gối, cô biết, chắc chắn mẹ Hạ sẽ không bỏ qua cho cô, cô rất sợ! Chưa bao giờ sợ tới mức này.

“Cô, lập tức thu dọn đồ đạc rút ra khỏi đây cho tôi, nhà chúng tôi không cung nổi Bồ Tát sống như cô!” mẹ Hạ mở tủ quần áo ra, ném hết tất cả đồ đạc của Hạ Nguyệt Đình xuống đất.

“Cô, con xin lỗi, hu hu, con biết sai rồi, hu hu, con không muốn đi! Con không còn nơi nào để đi hết hu hu!”

Mẹ Hạ lấy va ly ra, nhét đại quần áo của Hạ Nguyệt Đình vào, kéo khóa xong, trực tiếp đẩy Hạ Nguyệt Đình đang chỉ mặc áo ngủ ra khỏi cửa.

“A!”

Hạ Nguyệt Đình xoa cái ót bị đụng đau, nói, “Cô! Con biết đi đâu bây giờ? Hu hu, con thật sự không có ý, xin cô tin tưởng con! Hu hu!” Hạ Nguyệt Đình quỳ gối xuống đất, cúi thấp đầu van xin.

“Cô là đồ ăn cây táo rào cây sung, chân ngoài dài hơn chân trong! Không có chỗ để đi? Làm sao cô biết không có chỗ? Đi tìm Đỗ Vương đi, cô chịu giúp nó, chứng tỏ nó đã đồng ý sẽ đối đãi với cô thật tốt, đi đi, đừng để tôi thấy mặt cô nữa! Cút!” mẹ Hạ chỉ ra ngoài cổng rống.

Hạ Nguyệt Đình đành gạt nước mắt xách va ly đi. Mẹ Hạ đóng sầm cổng lại, hoàn toàn ngăn cô bên ngoài.

Cô biết, chỉ cần cô kiên trì nhận sai và xin tha thứ, mẹ Hạ sẽ mềm lòng, nhưng cô không muốn làm như vậy, bởi vì cô đã hại chị họ và anh rể phải chia lìa, cô là kẻ có tội, cô không cách nào đối mặt với chị họ được nữa, không cách nào đối mặt với cả nhà.

Hạ Nguyệt Đình bước trên con đường mình đã đi hơn mười năm, giờ này chỉ còn vài người đang đi dạo vừa nói vừa cười. Cô thật sự rất hâm mộ những người này còn có thể cười được.

Hạ Nguyệt Đình kéo va ly đến bến tàu, nhìn lại về hướng nhà họ Hạ. Tạm biệt cô, tạm biệt dương, tạm biệt anh chị, cảm ơn cô dương đã nuôi dưỡng Nguyệt Đình nhiều năm, kiếp sau con nhất định sẽ báo đáp. Tạm biệt Phở Đà! Cha mẹ, đừng hận mọi người, tất cả đều là lỗi của con, là con bị ma quỷ ám mới làm như vậy, đều là lỗi của con.

Cùng lúc đó, ở thành phố F, nhà họ Lạc.

Thái Bảo Nhi cố ý mặc một bộ đồ ngủ bằng ren hết sức quyến rũ đi tới phòng làm việc của Lạc Vân Hải, thấy anh đang bận rộn giải quyết công việc đã tồn đọng một năm qua, bèn tiến lên ngồi vào lòng anh, bất mãn hỏi, “Công việc quan trọng đến vậy sao? Quan trọng hơn cả em?”

Lạc Vân Hải đặt bút xuống, thuận thế ôm chặt lấy Thái Bảo Nhi, cười khổ nói, “Không có công việc, làm sao nuôi sống được gia đình? Doanh thu của Long Hồ một năm này không tốt lắm, anh vẫn chưa tìm ra nguyên nhân, em một thì ngủ trước đi!”

“Không! Anh vừa về đã đâm đầu vào phòng làm việc không chịu ra, có phải vì Hạ Mộng Lộ mới vậy không? Chẳng lẽ anh hoàn toàn không quên được cô ấy?” Thái Bảo Nhi cau mày nói, ba ngày rồi, không phải đến công ty thì vào phòng làm việc, phòng ngủ cũng không bước vào một bước, chẳng lẽ anh định ngủ ở phòng làm việc cả đời?

“Làm gì có chuyện đó? Em thấy đấy, quả thật anh có rất nhiều chuyện phải xử lý, ngoan! Đừng nháo, những tài liệu này rất quan trọng, ngộ nhờ để cảnh sát thừa cơ thì Long Hồ sẽ bị phiền to!”

“Em mặc kệ, đã một năm không gặp! Hôm nay anh phải trả lại cho em một đứa con, chồng à, được không?”

Lạc Vân Hải xoa xoa trán, nâng mặt Thái Bảo Nhi lên đặt xuống một nụ hôn nóng bỏng.

Thái Bảo Nhi rất vui, bắt đầu đưa tay gọi lên dục vọng của Lạc Vân Hải.....

‘A Hải, em yêu anh.... ..... A Hải.... ..... Em chưa từng hạnh phúc đến thế này, thật sự rất yêu anh, rất yêu.... ..... A Hải.... .... A Hải..... A Hải.... ....’

Lạc Vân Hải nhắm mắt lại, rõ ràng đã đã cắt đứt hoàn toàn, vì sao vẫn không thể quên được giọng nói kia?

Thái Bảo Nhi cũng phát hiện khác thường. Lạc Vân Hải hoàn toàn không hề có hứng thú, dù cô trêu chọc thế nào, anh cũng không có phản ứng, nhất định là vì Hạ Mộng Lộ, nhất định là vậy!

Thái Bảo Nhi ráng hôn mạnh hơn.

‘A Hải..... Chúng ta vĩnh viễn không rời xa nhau được không.... ...’

Đáng chết!

Lạc Vân Hải bắt đầu dĩ né ra, cau mày nói, “Bảo Bảo, cho anh chút thời gian được không?”

“Bao lâu? Mười phút? Hay một giờ?”

“Ý anh không phải vậy, gần đây công việc tồn đọng rất nhiều, chờ anh xử lý xong, có lẽ sẽ tốt hơn!”

Thái Bảo Nhi buồn bã đứng dậy, “Em chờ anh!”

Lạc Vân Hải thở dài một hơi, thấy Thái Bảo Nhi ra khỏi cửa xong, tiếp tục lật xem xấp tài liệu dày cộm, siết chặt cây bút, lại không biết viết chỗ nào, đang muốn đứng dậy đi tắm cho tỉnh táo, bỗng phát hiện chiếc nhẫn trên ngón áp út của mình. Nhớ lại cảm giác vui mừng lúc chọn nhẫn, tổn mất hai giờ mới được!

Lạc Vân Hải cố sức kéo nó ra, nhưng dù dùng sức thế nào, nó vẫn không nhúc nhích. Anh đứng dậy bước vào phòng tắm, đồ một đồng sửa tắm ra cho trơn, kéo đến mức rách da, nhưng vẫn không có tác dụng

Lạc Vân Hải âm thầm rửa sạch tay, giơ cao tay lên, lắc đầu nói, “Mày còn ý lại vào tao?”

Một khắc kia, có phải Hạ Mộng Lộ cảm thấy chồng mình đã chết?

Hạ Mộng Lộ, chắc em vẫn đang con núp trong phòng cưới khóc một mình? Dường như anh có thể nghe được tiếng khóc đê nén của cô. Em có gì mà phải khóc? Nên khóc là anh mới đúng, không biết còn tưởng anh bị ‘liệt dương’ mất rồi. Ngày trước, chỉ cần Thái Bảo Nhi vừa hôn, anh đã cảm thấy sôi trào, còn giờ.... .... Lạc Vân Hải quét kem đánh răng ra, dùng sức đánh mạnh.....

‘Chồng à, cái có hình đầu con trai này là của anh, còn cái có hình đầu con gái là của em, miệng mỗi người có rất nhiều vi khuẩn nên không thể dùng lẫn lộn bàn chải đánh răng được, về phần kem đánh răng, chúng ta dùng chung một tuýp nha! Cảm giác rất ấm áp, đúng không?’

Lạc Vân Hải đặt bàn chải đánh răng xuống, rút khăn mặt.... ...

‘Chồng à, em mới mua cho anh một chiếc khăn cotton siêu mềm cho anh nè!’

‘Chồng à, tất cả quần nhỏ của anh em đều để trong cái ngăn này.... ...’

Đáng chết! Tại sao cả nhìn quần nhỏ cũng có thể nghĩ tới cô ấy?

‘Chồng à, đừng lúc nào cũng cau mày, rất dễ già, ngoan, giãn ra, đúng, cứ như vậy sẽ đẹp trai hơn nhiều!’

Hạ Mộng Lộ, chẳng lẽ em là miếng kẹo mè xừng đầu thai?

Lạc Vân Hải ném khăn lông xuống trở về bàn làm việc tiếp tục đọc tài liệu, lúc mệt mỏi nhất cảm giác như có một đôi tay đang vuốt ve trên vai anh.

‘Chồng à, em phát hiện chữ anh thật đẹp, đẹp hơn nét chữ như cua bò của em gấp trăm lần! Tính sổ quan trọng, nhưng sức khỏe còn quan trọng hơn! Sao, lực vậy đủ chưa? Thoải mái không?’

“Ừ, tạm được.... ...” Lạc Vân Hải vừa nói xong bỗng đen mặt, tại sao? Từ ngày trở về, hình bóng Hạ Mộng Lộ cứ như âm hồn không tan, lúc ăn cơm, cảm giác cô đang ngồi bên cạnh anh, lúc thức dậy thì ôm gối đầu nói, ‘Vợ à, dậy đi!’, ngay cả vào nhà vệ sinh trong đầu cũng văng lên giọng cô, ‘nước rất quý, đi tiểu đừng xả nhiều!’ Đáng sợ hơn là, khi ký tên, không để ý sẽ ghi thành Hạ Mộng Lộ, vì lúc ở nhà họ Hạ, mỗi lần ký sổ đều dùng tên cô.

Anh nhất định là điên rồi!

Không! Hạ Mộng Lộ chỉ là một người xa lạ không có bất kỳ ảnh hưởng gì tới mình hết!

Mười ngày sau.....

“Cái gì? Nguyệt Đình đi rồi? Mẹ, sao mẹ có thể làm vậy? Con vẫn nói với Nguyệt Đình, mẹ luôn coi Nguyệt Đình là con ruột, đối xử với hai chị em như nhau!”

Hạ Mộng Lộ vốn đang buồn bã, giờ nghe Hạ Nguyệt Đình bị đuổi đi, thì càng buồn thêm. Cô lập tức vọt vào phòng Hạ Nguyệt Đình, mở ngăn kéo, lấy ra một cuốn sổ màu đỏ, nhẹ nhàng lật ra ra, bên trong là mười ngàn nhân dân tệ được xếp rất chỉnh tề, kèm theo một tờ giấy.

‘Chị, em chắc chị sẽ thấy cuốn sổ này, khi đó có lẽ em đã đi rồi. Nguyệt Đình thật sự không cố tình hại chị, quả thật em biết thân phận của A Đồ, nhưng A Đồ nói anh ấy tới là vì muốn xem xét nhà chúng ta, sợ Vũ Hinh tới đây sẽ bị bắt nạt, em không hề nghi ngờ gì hết, sau lại, A Đồ nói muốn giúp anh rể khôi phục lại trí nhớ, em nghĩ rằng anh ấy nể mặt Vũ Hinh mới làm vậy nên đồng ý giúp. Em cứ tin lời Vũ Hinh tưởng rằng anh rể chưa có bạn gái. Em thật sự không ngờ mọi chuyện sẽ biến thành thế này.

Chị! Thật xin lỗi, là em hại chị. Em không có nhiều tiền, chỉ có bao nhiêu đây gửi chị, coi như là chuộc tội. Chị yên tâm, em sẽ tự chăm sóc mình thật tốt, nếu có duyên, không chừng sẽ gặp lại. Chị đừng trách cô, bởi vì em hiểu tâm tình của một người mẹ! Đừng tìm em, chị sẽ không tìm thấy đâu. Chị nhớ lúc nhỏ chúng ta thường chơi trò trốn tìm không? Chị chưa bao giờ tìm được em cả! Em chỉ muốn giấu mình đi như con đà điểu. Cảm ơn cả nhà đã chăm sóc em trong thời gian qua. Nguyệt Đình luôn ghi tạc trong lòng. Kiếp này không báo đáp được, đành để kiếp sau!”

“Hu hu, mẹ! Mẹ xem này, Nguyệt Đình chẳng mang theo một đồng nào cả, mẹ bắt Nguyệt Đình phải sống sao đây? Nó chưa từng đi xa nhà lần nào, ngộ nhờ gặp phải kẻ xấu thì biết làm thế nào?” Hạ Mộng Lộ cúi tò giấy vào ngực mẹ Hạ, vừa khóc vừa chạy ra bến tàu.

Nguyệt Đình, con nhỏ ngốc này, rốt cuộc em đã đi đâu? Chị không hề trách em!

Hạ Nguyệt Đình, em đã đi rồi?

Không sao! Chỉ cần em chăm sóc mình thật tốt, thì đi đâu cũng được, chị sẽ không ép em.

Hạ Mộng Lộ hướng ra biển hô to, “Hạ Nguyệt Đình, em nhất định phải chăm sóc mình thật tốt, không được để người ta bắt nạt, biết không?”

Mẹ Hạ đọc xong tờ giấy, hung hăng tát mình một cái, lúc ấy quá tức nên mới đuổi nó đi, cứ ngỡ một lúc sau sẽ trở lại, ai dè, đợi mấy ngày cũng không thấy người! Rốt cuộc cái nhà này thâm tới mức nào ông trời mới chịu đây?

Hôm sau.

Mẹ Hạ bung một chén tổ yến vào phòng Hạ Mộng Lộ, thấy trong phòng không ai bèn nói, “Mộng Lộ, mẹ biết sai rồi, mẹ không nên trút giận lên Nguyệt Đình, ngày ngày mẹ sẽ cầu phúc cho Nguyệt Đình, nhất định nó sẽ trở về!” mẹ Hạ đợi mãi không thấy trả lời, bèn kéo cửa nhà vệ sinh ra nhìn thử, bên trong nào có ai?

Mẹ Hạ thấy là lạ, vội chạy tới tủ quần áo xem thử, nấy bộ đồ, hộ chiếu và chứng minh nhân dân của Hạ Mộng Lộ đều không thấy. Mẹ Hạ run rẩy mở lá thư trên bàn ra.

‘Cha mẹ, con không phải bỏ nhà đi. Con đi theo đuổi ước mơ của mình! Về phần khi nào trở lại, phải chờ tương lai ra sao mới biết. Lúc đi A Hải để lại cho con năm trăm ngàn, cho nên cha mẹ không cần lo lắng con không có tiền. Con đã quên A Hải, xem như anh ta chưa từng xuất hiện, cũng sẽ không đi làm phiền anh ta. Chuyện này, anh ta cũng là người bị hại. Xin cha mẹ tha thứ vì con đã không trực tiếp nói lời từ biệt với cha mẹ.

Còn nơi con đi, tạm thời con cũng chưa biết, dù sao chỉ cần không phải châu Á là được. Nhất định lúc gặp lại, con sẽ dẫn về cho cha mẹ một đứa con rể tốt. Sắp tới, có lẽ con không cách nào liên lạc với cha mẹ được, xin hãy tha thứ cho sự ích kỷ của con. Chỉ có quên hoàn toàn mới có thể làm lại từ đầu. Đúng rồi! Cha mẹ hãy nói với anh hai, Vũ Hinh là một cô gái tốt, anh hai hãy cố lên. Con yêu cha mẹ. Hạ Mộng Lộ!”

“Đều đi hết rồi!”

Ba Hạ cắt bức thư đi, ôm mẹ Hạ vào lòng, “Không phải còn có tôi sao? Con cháu tự có phúc của con cháu, hãy để tụi nó bay đi!”

“Hu hu, ông à, trong nhà chỉ còn lại hai chúng ta!” Tiếng cười nói vui vẻ của bọn nhỏ mất rồi! Tất cả là do một tay mình tạo nên, nếu như không đuổi Nguyệt Đình đi, Mộng Lộ cũng sẽ không đi! Nếu lúc đầu không làm mối cho A Hải và Mộng Lộ thì cái nhà này cũng không biến thành như bây giờ!

“Bà yên tâm, đời này tôi chắc chắn không bay đi đâu, vĩnh viễn ở bên cạnh bà, đừng khóc, bọn nó đi thì chúng ta vẫn phải buôn bán, để kiếm tiền nuôi Trạch Nguyên!”

Trong phòng chủ tịch của Long Hồ. Mười người, cả nam cả nữ đang nhanh chóng xử lý văn bản.

Anh Hải trở về quả nhiên không khí khác hẳn!

Đông Phương Hoàng nói, “Anh Hải, ông Tào đã tới phòng họp. Đây là người đã ký hợp đồng làm ăn với Long Hồ nửa năm trước, còn là người nghiệp của ông Brown, nghiên cứu ra phương pháp chế tạo bom nguyên tử, chắc chắn có thể chế được hai viên mỗi năm, nếu muốn tiếp tục hợp tác, thì phải tạo mối quan hệ tốt, nên khi nói chuyện cố gắng nhẹ nhàng một chút!”

Lạc Văn Hải ném tài liệu trong tay xuống, đứng dậy lấy bản hợp đồng đã soạn sẵn từ tối qua lên, nói “Đi thôi!”

“Đạ!” Chín người còn lại đồng thanh.

“A Hoàng, cậu sắp phá sản rồi! Cậu xem, tới giờ anh Hải vẫn không đề cập đến Phở Đà một chữ nào!”

Đông Phương Hoàng đen mặt nói, “Kỳ hạn ba tháng vẫn chưa tới!”

“Tới lúc đó sẽ có tiền!” Hứa Trí Viễn cười nói.

Đông Phương Hoàng xì một tiếng, rõ ràng từ lúc anh Hải về tới giờ vẫn không ở chung phòng với Thái Bảo Nhi ngày nào!

Trong phòng họp, người đàn ông trung niên chờ đã lâu, thấy cửa chính mở, lập tức đứng dậy đưa tay ra, “Ông Lạc!”

Những người còn lại cũng rồi rít đứng dậy chào.

“Ông Tào! Mời ngồi!”

Tào Mân vừa ngồi vừa nói, “Đã nghe từ lâu, ông Lạc tài giỏi hơn người, hôm nay gặp mặt, quả không sai!”

Lạc Văn Hải nhếch môi tỏ vẻ tiếp nhận, ngồi xuống xong, bình tĩnh nói, “Ông Tào cũng không hề thua kém! Tôi đã xem đề nghị của ông. Long Hồ quyết định sẽ ra giá cao thu mua ‘vũ khí’ do quý công ty sản xuất ra!” xong, đẩy hợp đồng tới trước.

“Thầy tôi từng nói, sản phẩm này chỉ Long Hồ mới dám mua!” Tào Mân cầm hợp đồng xem, “Nghe nói chữ của ông Lạc rất đẹp, quả nhiên tai nghe không bằng mắt thấy, nét chữ rất có lực.....” Tào Mân bỗng nhiên ngừng lại.

Gần trăm người trong phòng họp đều nhìn về phía Tào Mân. Rất có lực rồi sao nữa? Bọn họ không muốn nghe nịnh hót mà là cần Tào Mân ký tên vào hợp đồng!

Lạc Văn Hải cau mày chờ, cũng không hiểu Tào Mân muốn nói gì.

Tào Mân nhìn hồi lâu, rồi cuộc mở miệng, “Chữ của ông Lạc rất có phong thái của một vị đại tướng, không biết có phải vì tôi ở nước ngoài lâu nên hơi nhầm không, nhưng tại sao tôi có cảm giác chữ ‘Lạc’ này khá giống chữ ‘Hạ’?”

“Hạ?” Đỗ Vương há hốc mồm, thiệt hay giỡn đó?

Lạc Văn Hải đột nhiên ngồi thẳng người.

Tào Mân lúng túng cười cười, “Ông Lạc có khả năng viết chữ ‘Lạc’ giống như chữ ‘Hạ’, tôi thật sự bội phục!” Tào Mân càng nhìn càng khó hiểu, xoa xoa mồ hôi lạnh, “Còn chữ ‘Văn’ này sao cứ như chữ ‘Mộng’? Hạ Mộng Lộ? Ông Lạc, là ông đã sửa tên, hay đang cố ý đùa tôi đây?” Tài liệu quan trọng như vậy, có thể ký sai sao?

“Ha ha!” Đông Phương Hoàng không nhịn được, cười ra tiếng, thấy Lạc Văn Hải nhìn cảnh cáo thì vội vàng nín cười.

Hạ Mộng Lộ? Bọn Đỗ Vương đều cau mày, chẳng lẽ anh Hải bị ma ám? Dùng tên Hạ Mộng Lộ ký hợp đồng?

Tào Mân im lặng chờ Lạc Văn Hải giải thích.

Lạc Văn Hải cười gượng nói, “Có thể đã nhầm lẫn với một tài liệu khác! Chúng tôi tuyệt đối không có ý xem thường quý công ty. Thật sự xin lỗi! Ba ngày sau chúng tôi sẽ gửi một bản hợp đồng khác tới tận nơi ông Tào nghỉ lại!”

“Ồ! Thì ra là vậy! Không có gì! Ông Lạc, tôi hi vọng chuyện như vậy sẽ không có lần thứ hai!” Tào Mân đen mặt dẫn cấp dưới rồi đi. Không phải xem thường thì là gì?

Đội đoàn Tào Mân đi hết, Lạc Văn Hải cau mày, thầm rủa, nhất định là do A Hải đang giờ trò quý! Đáng chết! Hạ Mộng Lộ đúng là âm hồn không tan, chỗ nào cũng có. “Tan hợp!”

“Chủ tịch sao vậy?”

“Ai biết!”

Trong hành lang, Đông Phương Hoàng hást cầm, xòe tay ra, “Đưa đây!”

“Chẳng phải chỉ là viết sai một cái tên thôi sao? Kỳ hạn ba tháng vẫn chưa tới!” Nhạc Từ Tuyên đập tay Đông Phương Hoàng một cái. Anh Hải thiệt là, sao lại ký tên thành Hạ Mộng Lộ chứ? Chẳng lẽ anh ấy thật không quên được? Lần này có trò vui xem rồi.

“Ba tháng? Được, tới đó rồi xem!” Đông Phương Hoàng nhún vai nói. Một người hai mươi tỷ, bảy người là một trăm bốn mươi tỷ, phát tài rồi!

Ba tháng sau....

Trong phòng làm việc, Lạc Văn Hải buồn bã nhìn Thái Bảo Nhi, “Bảo Bảo, có thể cho anh thêm chút thời gian không?”

Thái Bảo Nhi nghe vậy, đau lòng nhìn Lạc Văn Hải hỏi, “Đã ba tháng rồi, anh vẫn chưa tìm lại mình sao? Văn Hải, anh định bắt em đợi tới khi nào?”

“Hiện giờ, thật sự anh không có tâm trạng!”

“Bởi vì Hạ Mộng Lộ?”

Lạc Vân Hải không muốn lừa gạt, bèn gật đầu nói, “Đúng, mỗi ngày cô ấy đều xuất hiện trong đầu anh, Bảo Bảo, anh nghĩ.... ....” Ba tháng qua, đầu anh như sắp nổ tung, ăn ngủ không yên, mỗi ngày anh đều nghĩ giờ Hạ Mộng Lộ đang sống ra sao? Có phải đã tìm được A Hải của riêng cô rồi? Có phải đang rúc vào lòng một người đàn ông khác? Dù là ghét, thích, hay lo lắng, tất cả đều là Hạ Mộng Lộ. Càng kiểm chế không muốn nghĩ nữa, thì lại càng nghĩ nhiều hơn!

Lạc Vân Hải cho rằng, chỉ một tháng là có thể quên được Hạ Mộng Lộ, nhưng ba tháng đã qua, chẳng những không quên được, ngược lại hình bóng cô càng xuất hiện thường xuyên hơn. Lúc ăn cơm, sẽ nghĩ, nếu cô thấy cả bàn đồ ăn ngon lành này không biết sẽ phản ứng thế nào? Lúc đi mua đồ thì nghĩ, nếu anh nói một câu, “Thích cái gì cứ lấy đi, anh tính tiền!” chắc chắn cô sẽ vui như điên. Ngay cả đi vệ sinh, đi đánh răng rửa mặt, cũng nhớ tới cô.

Giờ cô vẫn đang chờ anh sao? Có phải đã gầy? Có đang khóc?

Thái Bảo Nhi nức nở nói, “Anh nghĩ cái gì? Anh nói đi anh nghĩ gì?”

Lạc Vân Hải thấy vậy, vừa lau nước mắt cho Thái Bảo Nhi vừa nói, “Bảo Bảo, anh không khống chế được mình. Trước kia, anh tuyệt đối không tin sẽ có một người con gái khiến anh phải nóng ruột nóng gan như vậy. Mỗi lần nhắm mắt, là anh lại thấy hình ảnh cô ấy ngồi xồm trên giường khóc thút thít. Ngày anh đi, anh không dám nhìn thẳng vào mắt cô ấy, vì trong đôi mắt đó chứa đầy đau khổ và tuyệt vọng, lúc đó anh tự nói với mình, một ngày nào đó có thể.... ....”

“Anh yêu cô ấy? Em thì sao? Anh nói đi, em phải làm sao? Anh không yêu em nữa đúng không?”

“Anh yêu em!”

“Vậy anh muốn bắt cả hai tay?”

Lạc Vân Hải xoa xoa trán, lắc đầu nói, “Em biết anh không phải loại người đó mà! Nhưng anh cần thời gian để quên đi! Anh chỉ nghĩ không muốn lừa em! Anh mệt mỏi quá, chưa bao giờ mệt đến mức này!”

Thái Bảo Nhi gượng cười nói, “Nếu cả đời cũng không quên được thì sao?”

Cả đời? Lạc Vân Hải siết chặt tay, nếu Hạ Mộng Lộ biết anh không thể quên được cô thì cô sẽ phản ứng ra sao?

Đáng chết! Tại sao anh lại nghĩ tới cô nữa rồi! Chẳng lẽ, anh.... .... Yêu cô? Yêu đến mức điên cuồng? Không có bất kỳ ham muốn nào với người đã từng yêu nhất, thậm chí chỉ nói với Bảo Nhi một câu thôi đã cảm thấy như đang phản bội cô, vì vậy mà trốn tránh hơn ba tháng. Hạ Mộng Lộ, em nói tôi phải làm sao đây?

“Em cho anh thời gian tĩnh táo một chút được không?”

“Anh phải tĩnh táo chuyện gì? Vân Hải, em thấy được trong mắt anh..... Sự bài xích đối với em! Là sự bài xích! Anh hiểu không? Trước kia, mỗi lần thấy em, mắt anh sẽ tỏa sáng, nhưng giờ mỗi lần em xuất hiện, anh đều cố gắng trốn tránh! Hơn nữa, anh quên rồi sao? Hôm nay là sinh nhật em! Anh quên, bởi vì trong lòng anh đã không có em nữa! Em không muốn bất kỳ món quà nào hết, chỉ muốn anh hãy suy nghĩ thật kỹ rồi nói cho em biết. Anh yên tâm, em không phải là người sẽ cố gắng dây dưa hay níu kéo gì hết!”

Dứt lời, Thái Bảo Nhi chạy nhanh vào phòng ngủ, nhốt mình trong phòng tắm, cầm lấy cây trâm trên bồn rửa tay đâm mạnh vào đùi.

Vân Hải yêu Hạ Mộng Lộ! Anh đã thay lòng đổi dạ! Cô không hận Hạ Mộng Lộ, bởi vì Hạ Mộng Lộ cũng là người bị hại, lúc đó tìm Hạ Mộng Lộ đau đớn thế nào, có lẽ cũng giống như cô bây giờ.

Thái Bảo Nhi nhìn chăm chăm vết thương trên đùi. Từ khi nào cô lại thích dùng cách này để giảm bớt đau khổ trong lòng? Nếu như Vân Hải thật sự nói, anh chọn Hạ Mộng Lộ, cô phải làm sao? Cười chúc phúc cho họ?

Những cô gái khác gặp phải tình huống này sẽ làm gì? Ai nói cho cô biết đi!

Vân Hải, dù anh chọn ai, Bảo Bảo cũng sẽ không trách anh. Nếu anh chọn Hạ Mộng Lộ, Bảo Bảo sẽ chúc phúc cho hai người. Đó chính là yêu! Yêu là tranh đoạt, nhưng yêu cũng là buông tha, là chúc phúc.

Cố gắng níu kéo sẽ chỉ làm cả ba khổ sở thêm, không phải sao?

Trong phòng chủ tịch.

Đỗ Vương khó hiểu nghĩ, anh Hải gọi mình tới làm gì? Hơn nữa còn có vẻ khó nói nên lời!

Lạc Vân Hải gõ gõ ngón tay xuống bàn, nhìn Đỗ Vương hồi lâu mới nói, “A Đỗ, cậu nói tôi có nên đi Phở Đà một chuyến không?” Không đợi Đỗ Vương trả lời, đã tiếp, “Thật ra, không đi cũng không sao ....”

Đỗ Vương tròn to mắt, “Anh Hải, anh muốn đi? Em cũng vậy! Em cảm thấy gần đây mình làm bậy quá nhiều, lương tâm hổ thẹn, muốn đi bái lạy Bò Tát, tẩy rửa tâm hồn bản thiện!”

Ba tháng qua, ngày nào anh cũng lo lắng nhỏ tham tiền sống có tốt hay không. Đã không buông được, vậy cứ can đảm tiến tới, dù Hạ Nguyệt Đình không thích cuộc sống của anh, hận anh, ghét anh, dù có thể sẽ bị cô chém chết, anh vẫn muốn cưới cô, còn hơn cả ngày mất hồn mất vía.

Nếu cứ luôn nhớ nhưng cô như vậy, không cưới thì thật có lỗi với bản thân!

“Tôi nói không đi cũng không sao!” Lạc Vân Hải vốn định tìm lý do để lừa mình, ai ngờ, Đỗ Vương không chỉ không phản đối, còn ra vẻ háo hức muốn đi.

“Anh Hải, anh thật không thấy mình có tội? Gần đây không có làm việc gì trái lương tâm?” Đỗ Vương cố ra vẻ nghi ngờ, rõ ràng rất muốn đi, còn làm bộ không vui! Lúc thấy anh Hải kí tên nhầm, thì anh đã biết, anh Hải không thể quên được Hạ Mộng Lộ. Trước kia anh không hiểu, nhưng giờ đã biết, con người không thể kháng cự được tình yêu.... .... Anh đã yêu Hạ Nguyệt Đình rồi, yêu cô nhóc tham tiền kia. Lần này dẫn cô về, là có thể thấy cô bỏ tới bỏ lui trong phòng lau chùi! Càng nghĩ càng thấy vui!

Không đúng! Chẳng lẽ anh yêu cô chỉ vì muốn cô thành người giúp việc cho anh? Người giúp việc? Không tệ! Cứ nói cho cô biết, hãy làm người giúp việc cho anh, lời này rất khí phách, sẽ không mất mặt, cứ vậy đi!

Lạc Vân Hải vẫn còn đang suy nghĩ, có nên đi hay không. Một khi đi, thì không còn đường lui nữa, từ trước tới giờ, anh luôn quyết đoán, làm việc dứt khoát, đi, không có nghĩa chỉ nhìn một lát, mà phải dẫn người về! Vậy còn Bảo Nhi? Nhưng một khi anh đã nghĩ tới chuyện dẫn Hạ Mộng Lộ về đã chứng minh anh đã không còn yêu Bảo Nhi, chẳng phải sao? Đúng vậy, đã không còn yêu! Từ khi trở lại, anh đã không tìm được cảm giác từng có, lúc nào cũng nghĩ tới Hạ Mộng Lộ, vừa nghĩ tới chuyện đi Phở Đà, thì đã thấy vui về!

Đúng! Anh đã yêu Hạ Mộng Lộ!

Lạc Vân Hải đứng lên nói, “Đi!”

“Vâng!” Đỗ Vương vui vẻ nói. Nhỏ tham tiền, hoàng tử trong mơ của em sắp tới, có vui không?

Cô yêu anh như vậy, nhất định sẽ rất vui!

“Anh đi tìm cô ấy?”

Trước cửa, Thái Bảo Nhi đưa tay chặn đầu xe.

Lạc Vân Hải xuống xe, gật đầu, “Bảo Bảo, anh yêu cô ấy, anh đã quyết định, nếu không quên được, vậy hãy nghe theo trái tim. Anh biết như vậy rất có lỗi với em, nhưng anh tin đây là trời cao an bài, hãy quên anh đi!”

“Không thể không đi?” Thái Bảo Nhi thở dốc, cố gắng giữ bình tĩnh.

Cô thua rồi! Thua một cách thảm hại!

“Anh có thể không đi, nhưng dù ở lại, trong lòng anh chỉ toàn hình bóng cô ấy, em thật sự hi vọng như vậy? Anh không chờ nổi một phút giây nào nữa, rất muốn biết hiện giờ cô ấy sống thế nào, muốn đón cô ấy về, muốn cưới cô ấy!” Lạc Vân Hải nặng nề nói, “Thật xin lỗi!” sau đó xoay người bước vào trong xe, “Đi!”

Thái Bảo Nhi lùi lại một bước. Ha ha, anh yêu cô ấy, anh phải cưới cô ấy, còn em? Lạc Vân Hải, anh rất dứt khoát!

Cô sẽ không níu kéo, vì cô biết với cô, anh chỉ có áy náy, trong khi, cô cần chính là yêu mà không phải áy náy.

Vào lúc này, anh có thể nói yêu Hạ Mộng Lộ, chứng tỏ anh thật yêu, đáng buồn hơn, anh không còn yêu cô, nếu không sao có thể dứt khoát ra đi như vậy?

Vân Hải, chỉ cần anh hạnh phúc, vậy hãy đi đi!

Còn cô phải đi đâu đây?

Cha mẹ, cảm ơn hai người đã yêu con, nhưng Bảo Nhi không chỉ cần như vậy, nếu đã không có được trái tim của Vân Hải, thì chẳng còn gì nữa!

Không sao, chẳng phải chỉ là một người đàn ông thôi sao? Cô chẳng hiếm lạ gì! Cái gì cũng có thể mất hết, nhưng tôn nghiêm thì không thể! Anh nói đúng, anh ở lại, đều không tốt với cả ba.

Cho dù, lúc này anh quay lại, cô cũng không thêm quan tâm, Thái Bảo Nhi cô không đề tiện như vậy, loại nam nhân này, không có cũng chẳng sao!

Nhưng tại sao, nước mắt cứ rơi mãi?

Qua kính chiếu hậu, thấy Thái Bảo Nhi bước đi, Đỗ Vương liên tục chặc lưỡi, “Không hổ là anh Hải của bọn em. Không biết đến lúc nào em mới được như anh, bỏ rơi con gái dứt khoát như bỏ một bộ quần áo! Anh quả là đàn ông trong đàn ông.....”

Lạc Vân Hải trừng Đỗ Vương, “Lo lái xe đi!”

“Em có nói sai sao? Chị Bảo Nhi cũng thật đáng thương! Sau khi anh đi, chính chị ấy chăm sóc cha mẹ anh, còn nói sẽ giúp anh chăm sóc cả đời!”

Lạc Vân Hải xoa xoa thái dương, thờ dài nói, “Tôi không biết phải bù đắp cho Bảo Nhi thế nào, cũng không muốn cô ấy bị tổn thương, nhưng cứ tiếp tục thế này, chẳng những khiến cô ấy đau khổ, còn làm chậm trễ cả đời cô ấy. Nếu có thể quay ngược thời gian, tôi thật hi vọng, chúng tôi có thể sống yên bình cả đời! Ba tháng này, ban ngày tôi nghĩ Hạ Mộng Lộ, đến tối nằm mơ cũng thấy Hạ Mộng Lộ, ngay cả tôi cũng không tin trên đời sẽ có người có thể khiến tôi điên cuồng đến vậy! Tôi không thể nào không chế được bước chân mình, lúc nào cũng muốn bay đến Phổ Đà!”

“Đột nhiên cảm thấy mình thật hạnh phúc! Không phải rồi rầm nhiều như anh.” Đỗ Vương nói. “Anh đón Hạ Mộng Lộ về, vậy chị Bảo Nhi thì sao?”

Lạc Vân Hải thờ dài một hơi, “Đến lúc đó rồi tính. Cậu nói.... ..... Mộng Lộ vẫn còn chờ tôi sao?”

“Chắc còn! Yêu một người rất dễ, nhưng quên một người lại không đơn giản tí nào, giống như em, không ngừng tự nói, Hạ Nguyệt Đình chỉ là một cô gái quê, không xứng đáng làm chị dâu của vô số đàn em, chỉ là một cô gái bình thường không có bất kỳ sức hút nào, nhưng em lại không quên được cô ấy!”

Lạc Vân Hải dở khóc dở cười, thì ra còn có người giống mình. Duyên phận quả là điều kỳ diệu, trước kia khi ở bên Thái Bảo Nhi, quả thật vui vẻ, nhưng không tới mức cách một ngày cũng không chịu nổi như bây giờ. Hạ Mộng Lộ không xinh đẹp như những diễn viên nữ muốn leo lên giường anh, nhưng anh lại yêu Hạ Mộng Lộ, tới mức không ai có thể thay thế được, một Hạ Mộng Lộ khiến anh mất ăn mất ngủ.

Thật không thể tưởng tượng nổi trái tim anh cũng có lúc đập điên cuồng thế này! Vì biết nó sắp đi gặp người nó thích nhất! Đây mới là tình yêu thật sự?

Núi Phổ Đà.

“Đến rồi! Anh xem, bến tàu vẫn đông khách như cũ!” Nhưng tại sao rõ ràng là đến giờ đón khách lại không thấy bóng chào của khách sạn Bồng Lai? Nhỏ tham tiền điên khùng và Hạ Mộng Lộ đâu? Chẳng lẽ còn đang ngủ nướng?

Lạc Vân Hải ngừng thờ, cười nói, “Đi thôi!”

“Anh còn cười được? Em đang sợ sẽ bị họ đuổi ra khỏi nhà đây!”

“Tức giận chứng tỏ trong lòng còn có cậu! Nếu chẳng quan tâm mới phiền toái!” Lạc Vân Hải nghĩ, với tính cách nóng nảy của Hạ Mộng Lộ, không tức giận mới là lạ.

Hai người chạy thẳng đến khách sạn Bồng Lai, lòng tràn trề hi vọng. Nhưng tới nơi, mẹ Hạ lạnh lùng đập hai tờ giấy xuống mặt bàn, “Hai đứa nó đi rồi! A Hải, chính cậu ép Mộng Lộ đi! Nó không nói cho chúng tôi cách liên lạc, không báo nó đi đâu. Nhà họ Hạ chúng tôi rất cuộc thiếu cậu cái gì mà cậu phải hại chúng tôi như vậy? Giờ cậu sung sướng chưa? Trong nhà chỉ còn hai kẻ già này thôi!”

Hạ Hưng Quốc cầm lon bia uống ừng ực, không thèm nhìn hai người.

Lạc Vân Hải sừng sốt cầm tờ giấy lên, đọc hơn mười phút.

Chữ đã xấu còn viết nhiều như vậy! Đi đâu cũng được? Không muốn gặp anh nên mới nói vậy? Hạ Mộng Lộ, em cho rằng sẽ thoát được tôi sao?

Lạc Vân Hải đi vào phòng cưới của hai người. Trong phòng không có bụi, xem ra có người thường quét dọn. Lạc Vân Hải tìm hồi lâu, mở ra hộp để tiền của Hạ Mộng Lộ, phát hiện chiếc nhẫn kim cương anh tặng cô, và giấy đăng ký kết hôn đều không có.

Em vẫn không bỏ được!

Ông trời đang khảo nghiệm anh! Hạ Mộng Lộ, dù em đi đâu, anh đều sẽ tìm được em, nhất định!

Lạc Vân Hải đang định ra ngoài, lại phát hiện dưới gầm giường có hai que thử thai, chẳng lẽ..... Nhất định là Hạ Mộng Lộ sẽ không vô cơ mà mua que thử thai! Đáng chết! Một mình bỏ chạy thì thôi, còn mang theo con của anh! Không được! Anh phải mau chóng tìm ra cô!

Đội đã! Cô sẽ không phá thai chứ? Hạ Mộng Lộ, anh đã ba mươi rồi, nếu em dám phá.... .. Anh tin tưởng cô nhất định sẽ không.

Bên này, Đỗ Vương đang nghe mẹ Hạ khóc kể.

“Đều tại tôi tức quá.... Cứ tưởng nó sẽ quay về, ai ngờ.... ..”

Trời! Nhóc tham tiền của anh bị đuổi ra khỏi nhà!

Đều do anh hại cô.... ..

Đỗ Vương bước vào phòng ngủ của Hạ Nguyệt Đình, đồ đạc trong phòng vẫn y như cũ, nhưng đã không còn cảm giác ấm áp như trước. Anh cảm quyền nhặt ký của cô lên xem.

Nhật ký bắt đầu từ hơn nửa năm trước, ghi lại tất cả những chuyện vụn vặt giữa anh và cô, suy nghĩ muốn yêu nhưng không dám của cô, vô số lần cô định thổ lộ, lại sợ bị từ chối.... ..... Bên trong tràn đầy tình yêu của cô, nhưng anh lại chưa bao giờ quý trọng! Ngay cả anh cũng hoài nghi, anh có sức hút

đến mức khiến một cô gái yêu say đắm đến vậy sao?

‘Anh đi rồi! Giống hệt như lúc tôi, rất dứt khoát! Tôi rất muốn hỏi, anh có từng yêu em không? Nhưng câu này phải vào lúc chia tay người ta mới hỏi, tôi không muốn chia tay nên cố nén không hỏi ra. Buồn cười nhất là, chúng tôi chưa từng chính thức ở bên nhau, thì sao có thể chia tay? Khi thấy những người từ trên mấy chiếc trực thăng kia cung kính chào anh, thì tôi đã hiểu, tại sao anh không thích tôi. Tại sao anh không phải A Đỗ mà lại là Đỗ Vương chứ? Vấn đề này đã theo tôi cả nửa năm, tôi ghét Đỗ Vương, nhưng không cách nào biến anh thành A Đỗ được, sớm muộn cũng có ngày anh sẽ rời đi.

Hôm nay, chính là ngày đó. Tôi nghĩ, chẳng bao lâu nữa tôi cũng phải đi thôi, cô nhất định sẽ không tha cho tôi. Nếu anh rể và Đỗ Vương không xuất hiện thì tốt biết bao? Chúng tôi sẽ mãi vui vẻ như ngày xưa, không buồn không lo! Giờ tôi đang rất sợ, tôi không ngừng cầu nguyện cô đừng tìm tôi, mọi người đừng tìm tôi, tôi đã là con đà điểu bị trăm ngàn vết thương rồi, không chịu nổi bất kỳ đá kích nào nữa!’

Đà điểu? Hạ Nguyệt Đình, em quả thật rất giống con đà điểu, gặp chuyện liền trốn đi, không dám đối mặt! Tại sao em không đợi tôi đến? Em đã đi đâu? Đến một nơi khác là nơi nào? A Đỗ đã trở lại, sẽ không bao giờ bỏ mặc em nữa! Hoàng tử của em đã trở lại, nhưng em đang ở đâu?

Là đà điểu đúng không? Dù em có vùi đầu ở đâu, tôi cũng sẽ tìm thấy em trong biển người mê mông, nhất định!

“Hai cậu đi đi! Tôi không muốn nhìn thấy hai cậu nữa!” mẹ Hạ không hiểu vì sao hai người trở lại, cũng không muốn biết.

Lạc Vân Hải và Đỗ Vương quỳ xuống trước mặt ba mẹ Hạ, dập đầu một cái.

Lúc sắp lên thuyền, Lạc Vân Hải bỗng quay đầu đi tới nhà ba Hoắc, thấy ông đang ngồi uống trà, bèn lúng túng chào, “Cha nuôi!”

Ba Hoắc cười nhạo nói, “Đừng gọi vậy! Tôi không dám trèo cao!”

“Con biết, dù con làm gì, mọi người cũng không tha thứ, nhưng điều duy nhất con có thể làm là giúp mọi người tìm ra cô ấy, cha nuôi yên tâm, con nhất định sẽ tìm được Mộng Lộ!”

“Tìm được nó rồi thì sao?” Ba Hoắc tròn mắt nhìn Lạc Vân Hải, “Cậu tìm nó làm gì? Cậu đã có vợ còn tìm nó làm gì? Nó bỏ đi cũng vì ở đây có quá nhiều kỷ niệm không muốn nhớ lại, người nó không muốn gặp nhất chính là cậu!”

Lạc Vân Hải mỉm cười, kiên định nói, “Con sẽ cưới cô ấy!” Dứt lời, xoay người bước đi.

Ba Hoắc vui vẻ nói, “Coi như thằng nhóc cậu có lương tâm!” Con nuôi của ông sao có thể là loại vô tình vô nghĩa? Mộng Lộ à, của con thì sẽ mãi là của con, ai cũng không giành được.

“Anh Hải, anh về trước đi!”

Lạc Vân Hải lạnh lùng cau mày, “Cậu điên hả? Để tôi về một mình?”

Đỗ Vương kích động nói, “Hồ sâu ngàn thước cũng không bằng tình cảm của anh dành cho em, nhưng em muốn đi tìm cô ấy! Cô ấy không có hộ chiếu, chắc chắn vẫn còn ở Trung Quốc, em sẽ đến từng thành phố tìm, nhất định sẽ tìm được! Anh ngồi thuyền về trước đi!”

“Ngộ nhờ cô ấy lên ra nước ngoài thì sao?”

“Cô ấy không dám đâu! Lá gan của cô ấy còn nhỏ hơn kim!”

“Không được! Cậu phải về với tôi!” Muốn tìm người không phải dễ như vậy, chẳng khác gì mò kim đáy bể, hơn nữa, hiện tại anh đang khó chịu, ai cũng đừng mong được dễ chịu.

Đỗ Vương co quắp mặt, “Tại sao?”

Lạc Vân Hải cười lạnh vỗ vai Đỗ Vương, “Chúng ta, có phúc không nhất định phải cùng hưởng, nhưng gặp nạn nhất định phải cùng chịu!” Sau đó đen mặt bước lên thuyền.

Anh được lắm! Chết cũng muốn kéo em theo làm đệm lưng! Nếu cả đời anh không tìm được, chẳng lẽ em cũng không thể đoàn tụ với đà điểu nhỏ?

Trách ai? Đây chính là trừng phạt anh Hải dành cho mình vì đã lừa anh ấy suốt nửa năm!

Bạn đang đọc truyện *Tiên Sinh Xã Hội Đen Ở Riêng Đi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 42

Năm năm sau.... ....

Trong sân bay quốc tế thành phố F, người đông như nước, ở cửa ra, có một cô gái đầu đội nón mây rộng vành, mặc áo sơ mi đỏ nhạt đồng thùng, áo khoác ngắn màu trắng, quần dài màu vàng nhạt, giày cao gót màu đỏ, đeo mắt kính màu tím thần nhiên kéo va ly bước đi, trên tay là một chiếc nhẫn kim cương sáng rực rỡ, không hề chú ý đến ánh mắt mê mẩn của những người đàn ông xung quanh. Một người đàn ông mặc đồ âu tiến lại, “Người đẹp, có thể cho tôi số điện thoại không?” vừa nói vừa quơ chiếc điện thoại khám kim cương lên.

Cô gái lùi bước, không nói gì, bởi vì cô biết.... ...

“Chú à, hiện giờ mẹ con không rảnh, con sẽ đọc giùm!”

Quả nhiên một bé trai bỗng xuất hiện, khuôn mặt nhỏ nhắn hồng hào, mắt to rất đáng yêu, mở khóa chiếc điện thoại di động trong tay, tìm ra số của mẹ mình rồi giơ cao lên nói, “Đây là số của mẹ con!” Sau đó lấy về, tìm một lúc lâu, lại giơ lên, “Đây là số của con!” tiếp theo, “Đây là số của cha con! Chú đều muốn biết à?”

Người đàn ông kia há hốc miệng, đã kết hôn? Có chồng? Đáng sợ hơn là đã có con lớn chừng này? Người đàn ông lúng túng nói, “Không cần!”

“Chú đừng đi! Còn có số của anh con nữa.... ....” Cậu bé bắt mắt cau mày, ngửa đầu nói, “Mẹ, có phải những chú này chỉ thích mẹ mà không thích cha và tụi con? Con đói quá, còn định xin chú ấy mời chúng ta ăn cơm.....!” Những người này thật không tốt bụng! Cậu đã nhiệt tình tới mức đó rồi!

Hạ Mộng Lộ tròn mắt, sao cô lại sinh ra một nhóc con tinh ranh vậy chứ?

Cậu bé nghiêng đầu nhìn thẳng vào mắt Hạ Mộng Lộ.

Cậu không phải đứa bé, cậu là thanh niên trẻ, là bảo bối của mẹ!

Cứ nhìn cách cậu bé ăn mặc, người ta sẽ nghĩ ngay cha cậu là xã hội đen! Áo sơ mi trắng, áo vét màu đen, quần tây đen, kính đen cậu rất thích màu đen, và chỉ mặc hai màu đen trắng.

Mẹ thường nói với cậu, quả là ‘sức mạnh của di truyền’, cậu không biết cái gì là ‘sức mạnh của di truyền’, cậu chỉ biết cậu có một người cha cứ thấy gái đẹp là chảy nước miếng!

Cậu bé nghiêng đầu nhìn sang bên cạnh, “Thật xinh!”

Hạ Mộng Lộ nghe vậy nhìn theo, thấy một nữ tiếp viên hàng không đang đi về phía này thì đen mặt, đúng là gần mực thì đen, giống tên kia như đúc, cứ thấy gái đẹp là đứng nhìn trân trối. Không! Không phải đứng nhìn trân trối mà là.... ....

“Chị ơi! chị ơi!” Cậu bé vội vàng chạy đuổi theo cô tiếp viên, “Chị!”

“Hả?” Cô tiếp viên cúi đầu nhìn, thấy cậu bé dễ thương bèn ngồi xổm xuống, cười nói, “Sao vậy cậu bé?”

A, giọng nói rất dễ nghe, còn cả cười ươm ươm, xinh đẹp hơn mẹ nhiều, hơn nữa chân thật là trắng!

“Cậu bé? Có chuyện gì không?”

Thơm quá, mắt thật đẹp, chết rồi, chết rồi, cậu bị điện giật rồi, muốn xin số điện thoại quá.... ....

“Thật xin lỗi, đứa nhỏ này, thần kinh hơi bị bất thường!” Hạ Mộng Lộ xông lên ôm cậu bé bỏ vào xe đẩy, “Không được quấy!”

Kỳ Khanh Khanh chu miệng, hung gì chứ? Lúc nào đó cậu mất hứng, bỏ nhà chạy theo một chị gái xinh đẹp cho mẹ lo chết luôn!

“Tạch tạch!”

Ăn cơm mất ba mươi đồng, ba mươi đồng có ít quá không? Hiện giờ một cái trứng cũng đã sáu đồng, bốn người sợ là ăn không đủ, được rồi, vậy thì ba mươi một đồng, cơm nước xong thuê xe đến chỗ ở cần hai mươi đồng, mẹ đi công ty lại tốn hai mươi đồng, buổi tối mua thức ăn khoảng năm mươi đồng, năm mươi đồng? Nhiều vậy? Ở nhà nấu cơm sao có thể mắc hơn ăn ngoài được? Hai mươi đồng là đủ rồi.... ....

Lại có một cậu bé khác mặc đồ tây đen cầm máy tính xuất hiện, hai đứa giống nhau như đúc, chỗ khác duy nhất là một hết nhìn đồng tới nhìn tây, mắt sáng rỡ xem người đẹp, còn một thì ôm máy tính gõ chăm chú, bộ dạng tính toán tỉ mỉ như ông cụ non khiến người ta dở khóc dở cười.

“Đào Đào, đừng tính nữa, ngoan, nhìn đường kìa!”

Kỳ Đào Đào bĩu môi, mắt vẫn không rời khỏi máy vi tính, “Chỉ còn lại năm ngàn thôi, con không muốn phải theo cha và mẹ đi ngủ ngoài đường. Mẹ! Mẹ xem những đứa trẻ khác kìa, cha mẹ của họ làm ăn càng ngày phát, chỉ có cha mẹ là càng ngày càng trì trệ, dù sao, cha mẹ đừng mong con sẽ giao tiền ra!” Đáng thương cho cậu, mới có bốn tuổi đã phải học cách quản lý gia đình! Mẹ tiêu tiền như nước, cha thì vừa có tiền là đi mua hàng hiệu để lừa tình

nữ sinh ngay, vì vậy thật sự đã từng ngủ vòm cầu tạo phúc cho mấy con muỗi rồi.

“Mẹ, mau nhìn, mau nhìn, con chưa từng ăn nước đá bào của Trung Quốc lần nào, mẹ mua cho con một ly đi!” Kỳ Khanh Khanh chỉ về cửa hàng đằng trước mà gào, hai mắt sáng lên.

“Được rồi, được rồi, Đào Đào đưa ví tiền cho mẹ!” Hạ Mộng Lộ nói xong chạy qua lấy cái ví nữ đang được khóa trên người Kỳ Đào Đào.

Kỳ Đào Đào vội vàng ôm ví vào ngực, bộ dáng như bị đòi mạng, “Không được! Chẳng phải em là thanh niên trẻ sao? Thanh niên thì không được ăn đá bào!” Đáng ghét! Cái gì cũng đòi ăn, không sợ bị rụng hết răng hay sao?

Kỳ Đào Đào hung hăng trừng em trai.

Kỳ Khanh Khanh bắt đầu la lối om sòm, “Em mặc kệ, em muốn ăn đá bào, em muốn ăn đá bào.... ....”

“Đào Đào, nghe mẹ nói, chỉ cần mẹ đi làm, lập tức sẽ có tiền ngay, thật, mẹ tuyệt đối sẽ không để hai con phải ngủ ngoài đường! Nhanh đưa ví cho mẹ!”

Kỳ Đào Đào trừng mắt, “Không cho! Mẹ, mẹ đừng lúc nào cũng chiều em, lần nào cũng chỉ ăn một miếng rồi bỏ!”

“Không nghe lời mẹ thật sao?” Hạ Mộng Lộ giận nói, mới bốn tuổi mà sao giống ông cụ non quá vậy!

Kỳ Đào Đào đáp, “Chúng ta không còn nhiều tiền, ai biết sau khi mẹ đi làm có kiếm được tiền hay không?”

Hạ Mộng Lộ lười nói nữa, giật mạnh ví tiền lại, rút tiền ra nhét vào tay Kỳ Khanh Khanh, “Đi mua đi!”

“Hi hi, rất ngọt!” Kỳ Khanh Khanh cố ý nói lớn, quơ tay múa chân để chọc tức Kỳ Đào Đào.

Quả nhiên, Kỳ Đào Đào mím môi, nức nở, “Hức hức!”

Hạ Mộng Lộ đau đầu nhét cái ví vào trong ngực Kỳ Đào Đào, “Cho con nè! Ai mà thèm!”

Kỳ Đào Đào vẫn không đi, đứng tại chỗ thút thít. Cậu rất tủi thân, trong lòng vô cùng khó chịu, mẹ không hề thương cậu, bắt nạt một đứa bé thật ghê tởm, cậu sẽ không tha thứ cho mẹ!

“Đào Đào, em con muốn ăn đá bào, chẳng lẽ con không chịu mua?”

Kỳ Đào Đào ngửa đầu hô to, “Vậy sao mẹ không mua cho con? Hu hu hu!”

“Mua, mua, mua cho con, được chưa? Đưa tiền cho mẹ!” Lần này Kỳ Đào Đào lập tức giao ví tiền ra.

Hai cậu bé vừa ăn kem vừa vui vẻ bước ra sân bay. Ngoài đường, một thanh niên khoảng hai lăm hai sáu tuổi, đẹp trai ngời ngời, đang ra sức ngoác tay với họ.

Kỳ Lăng Phong vừa bỏ hành lý vào cốp xe taxi vừa huýt sáo nói, “Các con, chúng ta về nhà!” xong dang hai tay ra. Nhưng hai cậu bé thân nhiên lướt qua như không hề nghe thấy, leo lên ghế sau của taxi. Sự thật chứng minh Kỳ Đào Đào nói không sai, Kỳ Khanh Khanh chỉ ăn vài miếng đã vút phần còn lại qua cửa sổ xe.

Kỳ Lăng Phong đen mặt, hai nhóc con này, hoàn toàn không thèm để ý mình! Hạ Lăng Phong bắt đắc dĩ nhún vai nói với Hạ Mộng Lộ, “Vợ à, tội nó chỉ thương em thôi!”

“Ồ này không phải Berlin, đừng gọi bậy, và lại trên luật pháp mà nói, cậu còn độc thân, Lăng Phong, kiếm một cô gái tốt sống qua ngày đi, đừng cà lờ phát phờ cả ngày nữa, nếu như cậu không nói thì chẳng ai biết cậu là họa sĩ nổi tiếng Kỳ Lăng Phong đâu! Đừng tự hủy hình tượng của mình!” Hơn nữa cô đã hơn ba mươi, cậu ta chỉ mới hai mươi lăm, cô không muốn bị nói là trâu già gặm cỏ non.

“A, có sao đâu, dù gì chúng ta đều độc thân, bắt đắc dĩ lăm gộp thành một đôi không tốt sao?” Kỳ Lăng Phong nháy mắt một cái, thấy Hạ Mộng Lộ trừng, giả vờ nói, “Đau lòng quá!”

Sau khi lên xe, Kỳ Khanh Khanh dựa vào cửa sổ than ngắn thở dài, còn Kỳ Đào Đào vẫn đang lo tính toán hôm nay đã tiêu bao nhiêu tiền. Vốn chỉ cần xài mười đồng, giờ thì tốt rồi, hai cây kem tốn mất hai mươi đồng, cuộc sống này đúng là không cách nào sống nổi mà!

Hạ Mộng Lộ rút một xấp tài liệu ra đọc, đây là tài liệu chi tiết về công ty cô sắp đi làm, biết người biết ta trăm trận trăm thắng.

Chẳng trách sao thầy lại cho cô tài liệu trước, thì ra thành tích của công ty này thậm chí còn có nguy cơ phải đóng cửa. Hạ Mộng Lộ rút ra mấy tờ thiết kế xem, trời, thời đại này ai thích loại cửa sổ cũ kỹ này nữa? Còn phòng khách lại thiết kế y như phòng ngủ.

Hạ Mộng Lộ bắt đắc dĩ lắc đầu. Nhưng cô có lòng tin sẽ giúp công ty sống lại, nhất định!

“A, là trụ sở chính của Long Hồ, mọi người mau nhìn, thật to!” Kỳ Khanh Khanh bỗng nhiên hô to chỉ vào khu nhà to ven đường. Tận sáu mươi tầng? Khuôn viên rộng mênh mông, có mười mấy sân đá bóng lớn, thật hâm mộ những người được sống bên trong!

Không ai nhìn thấy bàn tay đang cầm tư liệu của Hạ Mộng Lộ chốt siết chặt, đầu cứng ngắc không quay đi nhìn. Lần thứ hai nghe đến hai chữ đó, cô đã không còn kích động như ban đầu nữa, ba mươi tuổi, sao vẫn có thể sống mãi trong mơ? Cô đã từng ảo tưởng về hoàng tử, từng yêu hận, ngay cả con cũng có rồi, những gì một người phụ nữ phải trải qua, cô đều trải qua hết.

Giống như lời mẹ Lạc Vân Hải, mưa gió mà chưa từng thấy?

“Mẹ, sau khi lớn lên, con cũng muốn tới đây làm!” Kỳ Khanh Khanh cứ chồm người nhìn ra cửa xe.

Kỳ Đào Đào không thêm đề ý tới Kỳ Khanh Khanh, cậu cũng có ước mơ, nhưng ước mơ của cậu là thành ông chủ, để cấp dưới đi làm! Ngụ ngốc! Ôi trời, sao tiền càng ngày càng ít thế này? Hôm nay đã tiêu một trăm mười đồng, đến nhà mới phải mua rất nhiều thứ, không tới một tháng sẽ chẳng còn đồng nào, may mắn không tốn tiền mướn phòng, phòng kia là tài sản duy nhất cha mẹ của cha để lại, ày da, nếu không có mình, mẹ nhất định sẽ chết đói mất!

Kỳ Lăng Phong nặng nề nhìn về phía khu nhà kia, thấy vẻ mặt Hạ Mộng Lộ vẫn thản nhiên, xem ra cô đã nghĩ thông. Còn nhớ rõ lúc mới gặp, mỗi ngày cô đều ngơ ngẩn, nếu không phải đồng hương, anh đã chẳng thêm quan tâm, hai người thuê chung phòng trọ, cô giúp anh giặt quần áo nấu cơm, đến cuối cùng ngay cả tiền cha mẹ để lại cho anh đi du học cũng lấy ra hết cho cô sinh con, sinh con xong phải ở cữ, ở cữ xong lại đi học thiết kế.

Cũng may hai đứa nhóc rất đáng yêu. Ai biết xử nam như anh, ngay cả môi của con gái cũng chưa từng hôn, lại có hai đứa con lớn thế này? Ai, tất cả tuổi thanh xuân đều lãng phí trên hai nhóc này rồi! Mỗi lần đi xem mắt vừa nghe nói anh có hai đứa con trai, những cô gái kia đã chạy mất dép.

Anh cũng từng nghĩ đến chuyện bỏ mẹ con họ đi tìm hạnh phúc cho riêng mình không dưới một trăm lần, nhưng cuối cùng vẫn không bỏ được? Không phải vì anh yêu Hạ Mộng Lộ, giỡn à, cô lớn hơn anh tận năm tuổi, nữ sinh viên năm ba đã là cực hạn! Không bỏ được chính là vì hai nhóc đã kêu anh là cha suốt mấy năm này, đó là con anh, là con thân hơn cả con ruột, anh nhìn hai đứa ra đời, dạy đi bộ, dạy nói chuyện, dỗ đi ngủ, anh còn nhớ rõ lần đầu tiên Đào Đào gọi anh là cha, anh đã kích động tới mức khóc lên.

“Cha! Cha đừng buồn! Lại muốn bỏ đi? Cha đừng mãi già về mặt này với tụi con, mặc dù cha không phải là cha ruột của tụi con, nhưng cha cứ yên tâm, chờ Đào Đào trưởng thành, Đào Đào nhất định sẽ kiếm thật nhiều tiền cho cha xài, mua cho cha một đồng gái đẹp, cho nên trước khi tụi con lớn lên, cha đừng suy nghĩ nhiều quá!” Cậu không thích cha mẹ chia tay, gia đình như vậy sẽ không hạnh phúc!

Hừ, chờ hai nhóc lớn lên, ta đã già rồi, mua gái đẹp có lợi ích gì nữa?

Nếu không phải sợ ba người họ sống khó khăn, anh đã sớm lấy vợ sinh con cho rồi.

“Răng rắc!” Cửa mở ra, hai nhóc háo hức vọt vào nhà, nhưng..... Nhìn đèn treo xiêu vẹo, và phòng khách bẩn thỉu với giấy dán tường sập rơi, tất cả mong đợi đã hóa thành thất vọng, không phải nói giống hoàng cung? Không phải nói nhà rất lớn? Sao cuối cùng chỉ còn hai phòng ngủ một phòng khách thế này?

Kỳ Đào Đào không một lời oán trách, bắt đầu khom lưng dọn dẹp, có nhà ở đã tốt lắm rồi, mặc dù phòng ở cũ, nhưng còn tốt đi thuê phòng, hơn nữa hôm nay phải tranh thủ dọn dẹp cho xong, mới không cần ở khách sạn, rất tốn tiền!

“Hả? Cha! Nhà của cha sao lại rách nát dữ vậy? Tệ hơn nhà chúng ta thuê ở Berlin nhiều! Chỗ đó dù gì còn có ba phòng ngủ một phòng khách, còn nhà này chỉ có hai phòng ngủ, cha một phòng, mẹ một phòng, vậy tụi con ở đâu?” Kỳ Khanh Khanh cúi đầu chán chường, xem ra ước mơ có một căn phòng riêng không thành hiện thực được rồi, cậu không muốn ở chung phòng với anh hai tí nào vì anh hai không thú vị gì hết.

Kỳ Lăng Phong gãi gãi ót, “Chuyện đó.... .. Nhà chúng ta vốn không giàu có gì, chấp nhận tạm đi! Cha sẽ ở phòng khách, ngủ trên sofa, hai con một gian, Mộng Lộ một gian, được không?”

Hạ Mộng Lộ nói, “Như vậy không được đâu!”

“Không có gì! Được rồi, hai đứa phụ cha dọn dẹp! Mộng Lộ đi công ty đi, cứ giao hai đứa cho tôi! Cậu phải ráng kiếm tiền! Giờ cậu là trụ cột của cả nhà đó!”

“Cũng được! Cả nhà yên tâm, mẹ nhất định sẽ cố gắng, tạm biệt!” Hạ Mộng Lộ đặt hành lý xuống, giặt ví chạy đi.

Kỳ Đào Đào vọt ra cửa hô to, “Chỉ được tiêu mười đồng, đi tàu điện ngầm cho rẻ!”

“Biết rồi!”

“Không biết mẹ biết thiệt hay biết giả đây!” Kỳ Đào Đào xoa xoa đầu, thôi, cậu tin mẹ sẽ không để cả nhà bị đói.

Trong phòng làm việc chật hẹp, Hạ Mộng Lộ xem qua tư liệu về nhân viên xong, ngửa đầu nói, “Công ty vẫn luôn trong trạng thái giảm doanh thu sao?” Hạ Mộng Lộ đẩy đẩy gọng kính lên, cô không bị cận nhưng cổ tình đeo cho giống người lãnh đạo, điều này cô học được từ Lạc Vân Hải.

Mười nhân viên im lặng gật đầu.

“Mọi người phải tươi tỉnh lên, khách hàng thấy bộ dạng này của mọi người.... .. Nếu là tôi, tôi cũng sẽ lựa chọn công ty khác. Hiện giờ cạnh tranh trong ngành thiết kế không hề nhỏ, chúng ta phải có sự đổi mới! Nếu thầy đã giao công ty cho tôi, thì tôi có nghĩa vụ phải đưa công ty đi lên. Tôi biết mọi

người đang mất tinh thần, nhưng hãy cho tôi một tháng thử xem, nếu cảm thấy còn có đường cứu vãn, chúng ta sẽ cùng nhau cố gắng, một ngày nào đó, công ty Lam Đồ của chúng ta sẽ trở nên nổi tiếng trong ngành!” Ấy da, sao thầy lại quảng cho cô cục diện rồi rầm thế này? Khác xa trong tưởng tượng!

Mười nhân viên vẫn rệu rã như cũ, gập đầu một cái, rồi kéo nhau đi ra ngoài. Nổi tiếng trong ngành? Quản lý mới đến nào cũng nói như vậy, kết quả thì sao? Không phải đều bỏ đi hết? Hơn nữa lần này còn là một phụ nữ!

“Đây là những hợp đồng mới nhất, chúng tôi tự thấy không có khả năng thiết kế đúng ý của họ, nên đang định trả lại!” Một nhân viên nữ lớn tuổi nhất nói.

“Để tôi xem họ yêu cầu những gì!” Hạ Mộng Lộ lễ phép cười cười.

Yêu cầu khá nhiều, vừa phải mới mẻ độc đáo phù hợp với thời đại, còn phải hai mươi năm sau vẫn không lạc hậu, là một căn nhà cho ba người ở. Hạ Mộng Lộ suy nghĩ một lúc, rồi ký tên trên hợp đồng.

Hợp đồng thứ hai, yêu cầu cũng rất nhiều, dĩ nhiên kiến thức mấy năm nay học được không phải vô ích, cô đều có thể thỏa mãn, thậm chí có thể cho thêm nhiều ý tưởng hay hơn nữa, nhưng điểm khó là, khách hàng là Đông Phương Hoàng, một trong chín người đứng đầu Long Hồ. Hơn nữa, biệt thự cần thiết kế là biệt thự Lạc Vân Hải mới mua ở sát bờ biển. Cô không biết tại sao Đông Phương Hoàng lại tìm đến Lam Đồ, một công ty sắp đóng cửa! Hiện giờ có nhiều công ty nổi tiếng như vậy, tại sao phải là Lam Đồ?

Cố ý hay chỉ là vô tình? Hạ Mộng Lộ vừa định bỏ qua, thì thấy số tiền được viết trên bản hợp đồng, tay cô bỗng run run. Nếu có thể thỏa mãn hết tất cả yêu cầu, sẽ được trả ba mươi triệu, ba mươi triệu.... .... Đủ để mua một căn biệt thự! Ba mươi triệu, đúng là một khiêu chiến cực lớn, nhận hay là không nhận? Cô vừa mới ra nghề, ngộ nhờ làm hư, phải bồi thường cả trăm triệu!

Đông Phương Hoàng, cô có ý gì? Bất kể là cố ý hay không, ba mươi triệu quả thật khiến Hạ Mộng Lộ dao động, nếu làm được, Lam Đồ không chỉ sống lại, mà còn có được tiếng vang trong ngành, nhưng nếu tiếp nhận, lúc làm có phải tiếp xúc với Lạc Vân Hải không?

Hạ Mộng Lộ đẩy những hợp đồng còn lại qua một bên, nhìn chằm chằm ba mươi triệu kia trăm tư, suy nghĩ gần hai tiếng đồng hồ, rốt cuộc quyết định ký tên, đóng dấu!

Điều nên tới rồi cuộc sẽ tới, không nên tới có xin cũng không được, nếu đã nói không còn quan tâm thì mắc gì cô phải sợ tiếp xúc với anh ta? Dù gặp thì sao? Sợ anh ta cướp con đi? Giỡn à, lúc đầu chính anh ta vứt bỏ cô, quyền nuôi dưỡng không thể nào thuộc về anh ta được, hơn nữa, nói không chừng anh ta đã có tận mấy đứa, còn cả Thái Bảo Nhi nữa, sao có chuyện gì được!

Hạ Mộng Lộ gỡ cây viết xuống chiếc nhẫn kim cương trên tay trái, thật sự rất kỳ quái, mặc kệ cô dùng cách nào, vẫn không gỡ nó ra được, thậm chí cô từng cố ý nghĩ chặt luôn ngón tay cho rồi, sự tồn tại của nó, chẳng khác nào là sự mỉa mai với cô.

Lạc Vân Hải, anh cũng ba mươi rồi, nghe nói anh vẫn như cũ làm mưa làm gió một cõi, sức hút không hề giảm, thật không rõ, một ông già ba mươi lăm tuổi thì có sức hút gì, đúng vậy, chỉ là một ông già, sẽ không tạo được bất kỳ ảnh hưởng gì với cô hết.

“Chủ tịch tới, nhanh nhanh nhanh!”

“Đứng ngay ngắn, đứng ngay ngắn!”

Trong hành lang, các nhân viên nữ rồi rít xếp thành hàng, khom lưng chào. Có cô không cưỡng được sự tò mò, lén ngẩng đầu lên nhìn. A! Đẹp trai quá!

Lạc Vân Hải đi giữa đoàn người, mặc áo khoác màu đen, một tay đút vào túi quần theo thói quen, vẻ mặt không giận tự uy, tiếng báo cáo liến thoắng không ngừng sau lưng dường như không gây ảnh hưởng gì tới anh.

“Ông Tào lại sản xuất hai quả, uy lực càng ngày càng lớn. Trong vòng năm năm chúng ta đã mua của họ tám quả bom nguyên tử. Hơn nữa, ông Tào rất có dã tâm, đang bí mật chế tạo thuyền chiến, nếu cứ tiếp tục mua, một khi tin tức lộ ra, sợ rằng chúng ta sẽ thành mục tiêu tấn công của cả thế giới!”

“Đứng vậy! Xin chủ tịch nghĩ lại! Dù sao, ở Trung Quốc còn được, nhưng các anh em ở nước khác..... Tóm lại, chúng ta không cần mua nhiều vũ khí nguy hiểm như vậy, không biết còn tưởng chúng ta đang định dẫn phát chiến tranh thế giới!”

“Số vũ khí chúng ta hiện có đã đủ để tự bảo vệ mình, chỉ cần tùy tiện đưa ra hai quả bom nguyên tử đặt ở thành phố quan trọng là bọn họ sẽ không dám làm liều. Nhưng sản lượng bên ông Tào càng ngày càng lớn, nếu chúng ta tiếp tục thu mua hết, vậy thì không còn là phòng vệ chính đáng nữa rồi!”

Bọn họ đều không biết trong lòng chủ tịch đang nghĩ gì, quốc gia sao có thể cho phép một băng xã hội đen giữ một đồng vũ khí có thể hủy diệt cả trái đất được?

Lạc Vân Hải bước vào thang máy, đẩy đẩy gọng kính, trên khóe mắt không hề có nếp nhăn như Hạ Mộng Lộ tưởng tượng, dường như năm tháng không để lại dấu vết trên người anh. Anh nhếch môi, “Đã nói dù bên đó sản xuất bao nhiêu, chúng ta vẫn mua hết, không thể nuốt lời!”

“Nhưng lúc trước là một năm một quả, hiện giờ là một năm hai quả, ai biết về sau một năm sẽ sản xuất được bao nhiêu? Lại còn đang bí mật chế tạo thuyền chiến....”

“Vậy có cách giải quyết không?”

Nhạc Tử Tuyền nghiêm mặt nói, “Nếu muốn mua, cũng không phải không có cách. Năm đó chủ tịch trước đã từng ký hợp đồng với Trần Vinh bên quân

đội, hàng năm sẽ cung cấp một lượng lớn vũ khí cho họ. Hiện giờ đối phương yêu cầu tiếp tục kéo dài hợp đồng thêm mười năm. Anh Hải có thể hẹn Trần Vĩnh bàn chuyện, em nghĩ Trần Vĩnh rất có hứng thú với những vũ khí hạng nặng này, hoàn toàn không có hại với họ!”

“Cậu nói thật dễ dàng!” Đỗ Vương hừ lạnh, “Trần Vĩnh tinh ranh hơn cả cáo, cái giá hắn ta đưa ra sợ rằng chỉ bằng giá chúng ta mua từ tay ông Tào, vậy chúng ta lời cái gì?”

“Cũng đúng! Nhất định Trần Vĩnh sẽ không ra giá cao hơn, nhưng các cậu đã từng nghĩ tới chưa, nếu không có chúng ta, Trần Vĩnh hoàn toàn không thể mua được những vũ khí thế này! Hơn nữa, nhiều năm nay, số vũ khí chúng ta bán giá thấp cho họ, có biết bao nhiêu người ra giá cao hơn? Bom nguyên tử và thuyền chiến chúng ta bán không được giá cao, nhưng các vũ khí khác lo gì không có đường tiêu thụ?” Nhạc Từ Tuyền nhướn mày nói.

Nghe vậy, Lạc Vân Hải dừng bước, nghiêng đầu nhìn Nhạc Từ Tuyền, “Ý của cậu là từ nay về sau chúng ta chỉ bán vũ khí hạng nặng cho Trung Quốc, còn những vũ khí khác không cung ứng cho họ nữa?”

“Đừng vậy! Bỏ đi hợp đồng lúc trước, lấy số vũ khí vốn cung cấp cho họ bán cho những nước khác với giá cao hơn, em nghĩ hắn ta sẽ không từ chối!” Nếu không phải do chủ tịch đòi trước muốn đặt trụ sở chính ở Trung Quốc, thì chẳng phải phiền phức thế này.

Xã hội đen sợ nhất cái gì? Tất nhiên là quân đội và cảnh sát! Không cung cấp? Như vậy ở đây làm gì còn chỗ cho họ đặt chân? Đã từng nghĩ, chờ chủ tịch trước về hưu sẽ đi khỏi Trung Quốc, nào ngờ giờ anh Hải cũng luân hãm ở đây luôn, chẳng biết có phải lời nguyên hay không? Tại sao lãnh đạo của Long Hồ đều thích con gái Trung Quốc hết ?

“Nếu vậy, Từ Tuyền hãy phụ trách kế hoạch này đi!” Lạc Vân Hải nói xong, bước ra thang máy đi vào phòng làm việc.

Nhạc Từ Tuyền ngẩng cao đầu, đắc ý nói, “Đây chính là năng lực!”

“Dừng!” Đỗ Vương cười nói.

Nhạc Từ Tuyền thấy Đông Phương Hoàng hơi thất thần bèn hỏi, “A Hoàng, cậu đang nghĩ gì vậy? Đừng có tính chuyện gài chúng tôi nữa nha, một người hai mươi tỷ đã sắp mất rồi, không còn tiền cho cậu gạt nữa đâu!”

Đông Phương Hoàng cười, “Cho các cậu xem cái này, nhưng không được nói lộ ra, nếu không về sau Hạ Mộng Lộ sẽ giết tôi mất!” vừa nói vừa lấy đi động ra cho mọi người xem hình. Trong hình là ba mẹ con Hạ Mộng Lộ.

Đỗ Vương ngạc nhiên hô to, “Trời ơi, sao mà cậu tìm được cô ấy? Hai đứa bé này là con ai?” Đúng rồi, anh Hải từng nói, có thể Hạ Mộng Lộ đang mang thai.

Chẳng lẽ.... ..

“Tôi thật sự rất bội phục Hạ Mộng Lộ, sinh con trai không nói, còn là một đôi! Một tên Kỳ Trường Khanh, một tên Kỳ Tùng Đào, bốn tuổi lẻ năm tháng. Tôi cũng mới biết gần đây. Vừa thấy tên Hạ Mộng Lộ, bên sân bay đã gọi điện tới, bảy ngày trước cô ấy đặt mua vé máy bay, hôm nay vừa về nước! Không ngờ, người chúng ta gần như lật tung cả nước Đức lên vẫn không thấy lại đang ở Berlin học thiết kế!” Nói tới cũng khéo, anh Hải mới mua biệt thự, chưa kịp thiết kế thì Hạ Mộng Lộ trở về, không phải duyên phận thì là gì?

Vì vậy, Đông Phương Hoàng lập tức giao trách nhiệm nặng nề này cho Lam Đồ. Tất nhiên, có thể Hạ Mộng Lộ sẽ không đồng ý, nhưng giờ Lam Đồ đang cần vốn quay vòng, cô ấy sẽ không cưỡng lại được sự hấp dẫn của ba mươi triệu! Dù sao tiền là do anh Hải chi, cô ấy dùng cũng chẳng có gì, hơn nữa, tương lai Hạ Mộng Lộ sẽ vào ở trong biệt thự này, để cô ấy tự thiết kế nơi mình ở, chẳng phải rất tốt! Dù cô ấy thiết kế thế nào, anh Hải cũng sẽ không phản đối. Hạ Mộng Lộ, cô chính là cứu tinh của tôi!

“Còn em gái của cô ấy đâu? Có ở chung với cô ấy không?” Đỗ Vương bắt lấy vai Đông Phương Hoàng lắc mạnh, “Cậu nói đi, có không?”

Đông Phương Hoàng lắc đầu, “Không có! A Đỗ, tôi khuyên cậu từ bỏ đi, năm năm rồi, cậu không mệt, nhưng tôi giúp cậu tìm cũng mệt. Hạ Mộng Lộ ra nước ngoài, nên chỉ cần cô ấy về là biết được ngay, còn Hạ Nguyệt Đình không đi máy bay, ai biết cô ấy trốn ở đâu? Nói không chừng, đang ở một nơi rừng rú nào đó, cậu bảo tôi tìm thế nào?”

Đỗ Vương cười khò, “Đừng nói năm năm, cho dù năm mươi năm, tôi cũng không từ bỏ!” nói xong bước đi. Mọi người nhìn theo bóng lưng cao lớn của Đỗ Vương chỉ thấy thật cô độc, trong năm năm không biết đã bao nhiêu lần anh mượn rượu giải sầu.

Nhạc Từ Tuyền cúi đầu thờ dài, “Nguyên Phụng, thật ra bọn tôi đã không trách Lam Băng nữa, anh Hải cũng không trách cô ấy, cậu.... ..”

Khâu Nguyên Phụng cau mày, trầm mặc bước đi.

“Nghe nói cha Lam Băng.... .. Chết rồi. Tự sát ở trong ngục. Bang Thanh Lam cũng biến mất. Các cậu nói, cô ấy còn có thể thích Nguyên Phụng không?”

Đông Phương Hoàng cười lạnh, “Bị một người đàn ông nhốt năm năm, làm nhục năm năm, cậu còn thích hắn được sao? Đừng ai nhắc lại chuyện này nữa! Tính ra Lam Băng cũng thật kiên cường, lâu như vậy còn sống được, thật ra tôi cảm thấy, có khi cô ấy chết đi còn sướng hơn. Xem ra Nguyên Phụng vẫn còn yêu cô ấy!”

“Hừ!” Nhạc Từ Tuyền phản bác, “Cậu ta yêu Lam Băng? Yêu mà mỗi ngày ở bên ngoài ăn chơi đàng điếm? Cậu không thấy, năm năm này cậu ta là

khách quen của hộp đêm, bao đường gái có đến mười cô là ít.....”

“Vậy sao cậu ấy còn không kết hôn? Ba mươi hai rồi đó! Lúc đầu, tôi cũng cho rằng Lam Băng rất sợ chết, nhưng khi kết hôn rồi tôi mới biết, Lam Băng không phải sợ chết, hơn nữa cô ấy cũng không phải người sợ chết, cô ấy kéo dài hơi tàn, nói không chừng là vì Nguyên Phụng!”

“Đây chỉ là suy đoán của cậu thôi! Biết đâu do người ta muốn chờ thời cơ lật ngược tình thế thì sao, núi xanh còn đó, sợ gì không có củi đốt!” Nhạc Từ Tuyền không hiểu sao Đông Phương Hoàng lại nói giúp Lam Băng.

Hứa Trí Viễn ôm vai Nhạc Từ Tuyền khuyên, “Hỏi thế gian tình là chi? Vô quyết dày có móng tay nhọn! Lam Băng dù cứng rắn cỡ nào, chừng mười năm cũng sẽ luân hãm trong sự dịu dàng của Nguyên Phụng, còn Nguyên Phụng cũng không cách nào thoát ra được nữa, Từ Tuyền, đây gọi là yêu!”

“Đúng vậy! Có lẽ một ngày nào đó, Lam Băng thật chết đi, Nguyên Phụng cũng không sống nổi!” Gia Cát Không Ngôn nói chen vào.

Coi như mọi người đều tha thứ cho Lam Băng, thì Lam Băng cũng không tự tha thứ cho mình được, cha cô vì Nguyên Phụng mà chết, còn Nguyên Phụng thì cứ nghĩ cô không yêu anh, cảm giác bị lừa gạt. Vòng lẩn quẩn này, ngoại trừ hai người họ, ai cũng không giúp được.

Nhạc Từ Tuyền day day thái dương, “Tôi và chồng tôi không có nhiều rắc rối tới vậy, phiền chết! Lam Băng đã phá thai bảy lần, bảy lần rồi! Các cậu có biết đại biểu cho điều gì không? Tiểu Hứa từng nói, có khả năng Lam Băng sẽ không mang thai được nữa, nhưng giờ hình như lại đang có, nếu phá nữa, Nguyên Phụng sẽ cả đời không có con cháu! Di Toa Toa cũng thật là, không khuyên con trai mình gì hết, chú Khâu không chấp nhận Nguyên Phụng và Lam Băng ở bên nhau, chúng ta khuyên lại không nghe, cứ nhốt người dưới đất như vậy, không nói diên mới lạ! Mặc kệ cậu ta, muốn nghe thì nghe, không nghe thì thôi!”

Đỗ Vương cũng vậy! May là Hạ Mộng Lộ đã trở lại, không lo cho anh Hải nữa, những người khác cũng xem như hạnh phúc, chỉ còn hai người này thôi!

Hạ Nguyệt Đình không phải đã phẫu thuật chỉnh dung rồi chứ? Hay đã đổi tên đổi họ? Nếu không, Long Hồ lớn mạnh như vậy, tìm một người tìm mãi vẫn không ra? Khi tìm được cô ấy rồi, nhất định phải treo ngược lên quất vài roi mới hả giận, đáng ghét!

Trong phòng chủ tịch, Lạc Vân Hải tập trung tinh thần nhìn vào bản hợp đồng viết tay từ hơn ba mươi năm trước, do Lạc Viêm Hành ký với Trần Vĩnh, phía dưới còn có một sấp tư liệu được cho là bảo vật của Long Hồ.

Trên bàn làm việc, bên cạnh máy tính là hình cưới của Lạc Vân Hải và Hạ Mộng Lộ. Lạc Vân Hải cầm hình cưới lên, vuốt ve khuôn mặt cô, “Năm năm rồi, em còn chưa chịu về? Có biết cha mẹ rất lo lắng cho em? Có biết Vũ Hình đã kết hôn với anh hai em? Tại sao em lại khiến nhiều người lo lắng như vậy? Năm năm, một cú điện thoại cũng không gọi về!”

Hạ Mộng Lộ, không ngờ em lại ác đến vậy! Hãy nói cho tôi biết, rốt cuộc em đang ở đâu? Hiện giờ sống thế nào? Đã kết hôn? Hay đã.... .... chết?

Hoặc nếu em đang sống rất hạnh phúc, thì không về cũng được, tôi sẽ giúp em chăm sóc người nhà em.

“Anh Hải, ông Lý đến!”

“Ừ!” Lạc Vân Hải đặt khung hình xuống, cầm bản hợp đi ra ngoài.

Trong phòng khách, một nữ nhân viên mới cười nói, “Mọi người đoán xem, chủ tịch sẽ thích cô gái thế nào?”

Trưởng phòng sùng sốt, nhìn cấp dưới của mình, thấy cô kia vẫn đang liên tục sửa sang tóc tai, bèn cau mày nói, “Đi làm thì lo làm việc cho tốt! Đừng nằm mơ giữa ban ngày!”

“Sao trưởng phòng lại nói vậy? Em chỉ hỏi thử mà thôi!” Cô kia dậm chân.

Một cô khác khuyên, “Trưởng phòng cũng là có ý tốt! Hơn nữa, cậu mới hai mươi ba, còn chủ tịch đã ba mươi lăm!”

“Có liên quan gì đâu? Trong lòng tôi, chủ tịch xuất sắc hơn bất kỳ người đàn ông nào khác, không hề già, vừa đẹp trai, vừa có tiền, lại không lăng nhăng!”

“Người ta đã ly dị!”

“Sau khi ly dị tức là đàn ông độc thân không phải sao?”

“Được rồi! Tóm lại cậu đừng mơ tưởng gì nữa! Chủ tịch từng có một người vợ là bạn từ nhỏ, kết hôn lúc hai mươi chín tuổi, cậu cảm thấy cậu hơn được cô ấy? Sau đó, chủ tịch yêu một cô gái khác, vì cô này mà ly hôn với người vợ đã chơi với nhau hơn hai mươi năm. Chủ tịch không phải không lăng nhăng mà là tình nguyện độc thân vì cô gái kia, cậu hiểu không?” Tại sao nữ nhân viên mới nào cũng có tư tưởng này vậy? Thật ra, lúc mới tới, cô cũng có, nhưng sau khi nghe được nhiều tin đồn, thì đã từ bỏ.

Cô kia nghe vậy, thất vọng chu miệng, ai mà lợi hại như vậy? Có thể khiến chủ tịch dợ đã năm năm? Thật hâm mộ!

Công ty thiết kế Lam Đồ

“Xin chào, tôi đến để nộp đơn ứng tuyển, đây là bản vẽ của tôi.... .... Là cô?” Thái Bảo Nhi há hốc miệng nhìn Hạ Mộng Lộ. Tại sao Hạ Mộng Lộ lại ở

đây?

Hạ Mộng Lộ cũng ngậy người, “Là cô?” Thái Bảo Nhi? Tuy chỉ gặp một lần, nhưng cô nhớ rất rõ, trái đất thật nhỏ!

Thái Bảo Nhi nhún vai, “Chính là tôi, thì sao? Rất không vui? Cũng đúng, làm sao cô vui cho nổi? Thật xin lỗi, tôi đi nhầm chỗ!” nói xong cầm bản vẽ trên bàn lên, định bước đi.

“Đợi đã.....!” Hạ Mộng Lộ đứng dậy bước vòng qua trước mặt Thái Bảo Nhi, “Cô tới xin việc?” xong đoạt lại bản vẽ trên tay Thái Bảo Nhi, bản vẽ này rất phù hợp với yêu cầu của khách hàng, hơn hẳn thiết kế của mấy người trong công ty, không phải lờ lẹt thì là cũ kỹ, “Không phải nhà cô rất giàu sao?”

Thái Bảo Nhi đen mặt, “Trong lòng cô, người giàu thì không có lý tưởng, không có khả năng sao? Cô đang ghen tỵ hay kỳ thị?”

“Tôi không có ý đó. Chúng tôi đã dán đơn tuyển người, cô đến nộp tự nhiên tôi sẽ không kỳ thị gì hết. Tôi rất hài lòng với thiết kế của cô!”

“Hừ, nịnh hót!” Thái Bảo Nhi vòng tay ôm ngực, nhưng không lập tức bỏ đi.

Hạ Mộng Lộ đen mặt, “Mắc gì tôi phải nịnh hót cô?”

Thái Bảo Nhi sững người một chút, rồi nói, “Vậy cô nói thử xem, cô hài lòng chỗ nào?”

“Đầu tiên, cô thiết kế trang trí trên trần nhà rất tuyệt, phù hợp sở thích của dân thành phố, không đơn điệu, nhưng cũng không xa hoa lãng phí, vì dù sao hơn phân nửa khách hàng của chúng tôi là hộ gia đình bình thường chứ không phải biệt thự cho giới cực giàu. Thứ hai, trong phòng khách của một căn hộ bình thường, cô có thể thiết kế được một quầy rượu độc đáo như vậy sẽ khiến khách hàng cảm thấy nhà mình sang trọng hơn hẳn. Điều duy nhất không hợp lý là, quầy rượu hình tam giác, chiều cao thích hợp với người lớn, tại sao cô còn muốn thêm năm bậc thang ở dưới?”

Thái Bảo Nhi đáp, “Nếu là hộ gia đình, nhất định sẽ có trẻ con, cao như vậy làm sao trẻ con đứng tới?”

“Ok, coi như cô đúng. Nhưng cô có từng nghĩ, chỉ người lớn mới uống rượu, trẻ con lên làm gì? Còn nữa, nếu quả thật trẻ con muốn uống, thì bậc thang này phải là hình tròn không có góc nhọn, chứ không nên hình vuông. Trẻ con rất hiếu động, không cẩn thận va phải góc bậc thang thì sao? Cha mẹ nào lại chấp nhận nguy cơ này tồn tại?”

Thái Bảo Nhi cau mày. Đúng! Tại sao mình lại không nghĩ ra chứ?

Thái Bảo Nhi đáp, “Vậy tôi bỏ bậc thang đi là được!”

Hạ Mộng Lộ hơi nhếch môi, không ngờ cũng có ngày mình có cơ hội dạy dỗ Thái Bảo Nhi, cảm giác không tệ! “Phòng dành cho trẻ con, dùng giấy dán tường tôn lên, biến nó thành thiên đường của trẻ, khi đứa trẻ lớn dần, có thể đổi giấy dán tường đi, tiêu phí không lớn, cô có suy tính tới điều này là rất tốt. Phòng ngủ cũng rất hoàn mỹ, không có gì để bắt bẻ, cho nên, công ty tôi quyết định nhận cô!”

“Cô không hận tôi?”

“Nói thật, tôi không thích! Nhưng chuyện nào ra chuyện đó, chẳng cần biết cô là ai, tôi chỉ quan tâm cô có thích hợp cho công việc không thôi! Cô đã tới thì tôi chẳng có lý do gì để từ chối, nếu cứ công tư lẫn lộn, vậy tôi có tư cách gì ngồi ở ghế giám đốc này?”

Thái Bảo Nhi gật đầu, “Vậy thì tốt, tôi không có yêu cầu gì, chỉ thích công việc có tính khiêu chiến, nghe nói công ty này sắp đóng cửa, nên tới đây. Tôi tin tôi có thể giúp nó sống lại! Hơn nữa, được thiết kế nội thất là mơ ước từ nhỏ của tôi, không ngờ cô và tôi lại có chung sở thích!”

“Đúng vậy, thật khéo!”

“Thật ra tôi và.....” Thái Bảo Nhi muốn nói lại thôi, “Tùy duyên đi! Chúng ta coi như người quen cũ, trễ rồi, tôi mời cô ăn trưa!”

“Để tôi mời, làm gì có chuyện nhân viên mời giám đốc đi ăn?”

Thái Bảo Nhi nhìn lướt qua bộ đồ Hạ Mộng Lộ đang mặc, rồi nói “Vậy được, đi khách sạn Quốc Hào!”

Quốc Hào.....

Hạ Mộng Lộ mừng thầm, nhà giàu đáng ghét, vừa mở miệng đã Quốc Hào, đây chính là khách sạn năm sao cao cấp, một bữa ăn không dưới một trăm ngàn nhân dân tệ.....

Hạ Mộng Lộ lúng túng nói, “Thật ra..... Dưới lầu có một tiệm mì mới mở, cũng khá ngon, chúng ta qua đó đi!”

“Không được, chẳng lẽ giám đốc Lam Đồ là người nói không giữ lời?” Thái Bảo Nhi cố giả bộ bất mãn, thấy Hạ Mộng Lộ lúng túng thì phì cười ra tiếng, “Chọc cô thôi, đi, xem thử quán mì đó ngon tới cỡ nào!” Đã bao lâu cô không cười rồi? Lâu đến mức chính cô cũng quên mất, xem ra quyết định tới đây là chính xác. Không giống những chỗ khác, vừa nghe thấy cô là con gái của chủ tịch tập đoàn Thái Thị là lập tức nịnh bợ, hoàn toàn không quan tâm thiết kế của cô có tốt hay không.

Bống Thái Bảo Nhi nhỏ giọng nói, “Nhớ rõ, tôi hai mươi tuổi!”

Hạ Mộng Lộ ngạc nhiên, “Hai mươi hai?” Rõ ràng đã ba mươi hai, nói không chừng có mấy đứa con với Lạc Vân Hải luôn rồi, còn dám nói mình hai mươi hai. Nhưng quả thật Thái Bảo Nhi có gương mặt búp bê, không nói cũng không ai biết cô ấy đã ba mươi hai, còn lớn hơn mình hai tuổi.

“Đồng ý hay không?” Thái Bảo Nhi hỏi lại. Cô không thích bị người khác nói là gái ế, rất đáng sợ, ghét nhất là một đám người suốt ngày bàn luận sau lưng về tuổi của cô, ba mươi hai thì sao? Ba mươi hai thì phải có chồng ở nhà nuôi con à?

“Được, được, hai mươi hai thì hai mươi hai, tôi sẽ không tiết lộ tuổi thật của cô!” Hạ Mộng Lộ gật đầu, việc này chẳng có gì to tát so với chuyện phải bỏ qua một người tài như Thái Bảo Nhi.

Thái Bảo Nhi dờ khóc dờ cười, có lẽ Hạ Mộng Lộ còn chưa biết việc cô và Lạc Vân Hải đã ly hôn. Thôi, cô cũng chẳng muốn lo chuyện bao đồng làm gì! Lo thân mình cho xong cái đã.

Hạ Mộng Lộ nhắc nhở, “Lần sau đừng mặc những bộ chẳng chặc quá, hiện giờ các cô gái hai mươi hai tuổi ăn mặc rất trẻ trung, và hành động cũng rất nhí nhảnh!” Mặc dù không thích nói chuyện với Thái Bảo Nhi, nhưng muốn giữ người lại đành phải nhắc nhở một tiếng, công và tư phải rõ ràng chứ sao!

“Như vậy à?” Thái Bảo Nhi đưa tay làm một động tác thiếu não, rồi lạnh mặt, “Ngu ngốc!”

Ấy da, tình địch ngày xưa nay thành cấp trên, nếu không do Hạ Mộng Lộ là người có mắt nhìn, nhận ra người tài, cô đã không thềm ở lại, được rồi, năm qua, không có mấy công ty đánh giá cao tác phẩm của cô, nhưng cô cảm thấy mình có thiên phú trong lĩnh vực này, khi còn bé cô đã tự bố trí phòng cho mình, cô tin tưởng không có người nhà, cô vẫn thành công được!

Tin tưởng bản thân không có nghĩa là tự kỷ, bởi vì một khi ngay cả mình cũng không tin tưởng mình, thì còn mong ai coi trọng mình nữa?

Thái Bảo Nhi, mày sẽ thành công, cố gắng lên!

“Suyt suyt!”

Trong nhà họ Kỷ.

Kỷ Khanh Khanh và Kỷ Đào Đào đang lên nhìn Kỷ Lăng Phong với ánh mắt khinh bỉ. Nhìn thử cha nhà khác xem, thành thực chẳng chặc, còn cha mình, đứng ở ban công lộ thiên mà chỉ quần một cái khăn tắm, quần lót cũng không mặc, bởi vì Kỷ Lăng Phong đã từng nói muốn trần trụi đối mặt với kiệt tác của mình, nếu không phải ở ban công, đoán chừng, ngay cả khăn tắm cũng không thềm dùng.

Hơn nữa, đầu tóc rối bời như tổ quạ, vừa ngủ dậy đột nhiên có linh cảm, nên vội vàng đánh răng rửa mặt, bắt đầu vẽ tranh, cả cơm cũng không ăn, còn huyết sáo, làm như sợ hàng xóm không thấy được. Một người đàn ông mà cứ lắc mông vui vẻ, trời ơi, sao hai cậu lại có người cha như vậy chứ?

Có thể đổi một người khác không?

Kỷ Lăng Phong một tay cầm bút, một tay cầm bảng màu, vẽ như rồng bay phượng múa, cho dù một thân cây cũng rất sống động, nhưng vẫn không hài lòng, gỡ giấy, vo thành một cục ném ra sau, tiếp tục vẽ lại. Một bức tranh, năm mươi vạn, tiền không hề dễ kiếm!

“Anh, cha luôn nói tranh của cha có thể bán được năm mươi vạn một bức, nhưng sao chưa một lần thấy cha bán?”

“Một bức năm mươi vạn là thầy của cha, chứ không phải cha!”

“Lần trước không phải có một ông bác nói mua một bức năm ngàn? Sao cha không bán?”

“Làm sao anh biết? Thôi, chúng ta đi giúp mẹ khảo sát trước đi, có mang theo máy chụp hình chưa?”

“Có rồi, đã sẵn sàng!”

Kỷ Khanh Khanh và Kỷ Đào Đào lên lút mở cửa, chạy ra ngoài.

Sau đó không lâu, Kỷ Khanh Khanh và Kỷ Đào Đào đã đứng trước cửa trụ sở Long Hồ. Kỷ Khanh Khanh giống như nhà quê mới lên thành phố, sờ chỗ này một cái, sờ chỗ kia một cái. Hai đứa cứ đứng mãi ở cửa xoay không chịu ra. Cứ chuyển mãi thế này không phải giống như đang chơi vòng xoay ngựa gỗ sao?

Mười mấy nhân viên đang đợi ra cửa đều co quắp khóe miệng, rốt cuộc bọn họ còn phải đợi bao lâu nữa?

“Hai đứa ra chỗ khác chơi đi, đây không phải là vòng xoay ngựa gỗ!” Bảo vệ nhìn không nổi nữa, chạy lại nói, đúng là hai đứa dờ hơi!

Kỷ Khanh Khanh vội ho khan một tiếng, làm bộ như người lớn, ung dung lướt đi.

Hôm nay cậu có nhiệm vụ quan trọng phải làm. Mẹ phải thiết kế nội thất cho chủ tịch Long Hồ để kiếm tiền, mẹ nói chủ tịch này yêu cầu quá nhiều, không biết rốt cuộc là thích phong cách gì, nên cậu và anh hai quyết định tới đây, định lên vào phòng làm việc của chủ tịch xem thử. Cậu nghĩ chỉ cần chụp lại nơi chủ tịch làm việc sẽ có ích với mẹ.

Kỷ Đào Đào lấy máy tính ra bấm, hai đứa tốn bốn đồng đi xe buýt tới. Lúc này cậu phát hiện trên đường có một tiệm MacDonald, mặc dù lúc đó em trai không nhìn thấy nhưng lúc về nếu em trai cứ sống chết không chịu đi, vậy tốn năm đồng mua bánh quế cho nó là được. Ngộ nhỉ, nó không chịu ăn bánh quế, đòi hamburger thì sao? Hơn nữa cậu cũng rất muốn ăn hamburger! Một cái mười sáu đồng, hai cái ba mươi hai. Tổng cộng hết ba mươi sáu đồng.... Không phải chỉ còn hai đồng? Làm sao đủ tiền đi xe buýt về nhà?

Thôi, cho em trai ăn hamburger, cậu ăn bánh quế là được rồi, nếu về muộn quá, cha mẹ sẽ lo lắng.

“Trời ơi! Thiên tài! Các cậu mau nhìn, đứa bé kia chắc vẫn chưa tới năm tuổi mà đã biết sử dụng máy tính!”

“Đúng vậy, cậu bé bấm rất nhanh!”

“Quả là mầm non của đất nước!”

Đoàn người tròn mắt nhìn Kỷ Đào Đào.

“Cậu bạn nhỏ, nơi này không thể tùy tiện chơi được, ra ngoài nha?” Có lẽ thấy hai đứa quá dễ thương, cô tiếp tân chỉ dịu dàng khuyên.

Kỷ Khanh Khanh khẽ nhếch miệng nhỏ, một giọt nước miếng chảy xuống. Chị gái thật xinh đẹp! Chỗ này đúng là thiên đường trong giấc mơ của cậu, cậu quyết định, tương lai nhất định phải vào làm trong công ty này.

Kỷ Đào Đào cười cười tỏ ý xin lỗi, có một đứa em thế này là nỗi nhọc lớn nhất trong cuộc đời cậu..... Từ nỗi nhọc hình như là dùng trong hoàn cảnh này phải không?

“Xin lỗi, tụi em không phải tới chơi, đây là thẻ ra vào của tụi em. Một chị lớn trong công ty chị đã đồng ý cho tụi em tới khảo sát. Mẹ em nhận thiết kế nhà cho chủ tịch của chị, tụi em theo mẹ tới chụp hình phòng làm việc của chủ tịch, để biết sở thích của chủ ấy!”

Cô tiếp tân thấy là thẻ vàng do quản lý Đông Phương cấp, không cần thông báo, bèn gật đầu nói, “Vậy mời hai em vào trong, Tiểu Khả, dẫn hai bạn nhỏ đi đi!”

“Vâng! Hai bạn nhỏ, đi bên này!”

“Dạ!” Kỷ Khanh Khanh xoa xoa nước miếng, nhảy lên nắm lấy tay Tiểu Khả, rất có dáng vẻ dù là đầm rằm hàng hồ cũng tình nguyện xông theo.

Kỷ Đào Đào khẽ cắn răng. Sao mình lại có đứa em như vậy chứ? Nó không sợ chị kia là bọn buôn trẻ em sao?

“Hai đứa thật dễ thương! Các cậu có thấy bọn chúng giống ai đó không?”

“Tôi cũng thấy giống nhưng không nhớ ra là giống ai!”

“Đây là phòng làm việc của chủ tịch, hai em ngồi đây một chút, đừng lộn xộn, chị đi lấy nước cho hai đứa!” Tiểu Khả ôm hai đứa ngồi lên sa lon rồi mới yên tâm ra ngoài.

“A! Căn phòng rộng quá!”

“Đúng vậy, còn lớn hơn nhà của chúng ta!”

Kỷ Khanh Khanh bò xuống sa lon, chạy lên ghế chủ tịch, đập đế giày đen thui lên mặt bàn trắng tinh, chiếc ghế lập tức xoay tròn. “Anh, chiếc ghế này thật thoải mái!”

Kỷ Đào Đào cũng bò xuống, ra sau lưng giúp em trai đẩy chiếc ghế xoay mạnh hơn, đang lúc cậu mệt mỏi thờ hồng hộc thì phát hiện trên bàn có một cái hộp bằng vàng rất lớn..... Kỷ Đào Đào hút nước miếng, bò lên ghế, sờ sờ hộp vàng, “To quá! Không biết có phải vàng thật không?”

“A! Trông rất sang!” Kỷ Khanh Khanh cũng đặt tay lên sờ sờ, lấy hết tài liệu trong hộp ra, ôm cái hộp ngồi xuống sàn nhà đầm chiêu, lấy hay không? Nhưng mẹ nói lấy mà không xin phép là trộm!

Nếu mẹ biết trộm sẽ đánh mông cho coi! Nhưng hộp vàng này đẹp quá! Kỷ Đào Đào cũng lâm vào suy tư, bối rối nhặt lên mấy tờ tài liệu vò vò, không bao lâu, trên đất đã đầy giấy vụn.

Hồi lâu sau, Kỷ Khanh Khanh lắc đầu nói, “Anh, nếu chúng ta lấy, chắc chắn sẽ bị đánh mông, hơn nữa mẹ từng nói, đứa bé ngoan thì không được trộm đồ, bởi vì có lần đầu thì sẽ có lần thứ hai, cuối cùng sẽ vào tù ngồi, em không muốn vào tù đâu!”

“Ừ, giờ mẹ đã rất khổ, chúng ta không thể để mẹ khổ thêm được, trả lại đi!”

“Dạ!” Kỷ Khanh Khanh leo lên ghế, Kỷ Đào Đào ôm hộp vàng đưa lên. Đúng lúc này, Kỷ Khanh Khanh bỗng nói, “Anh, là hình mẹ nè, mẹ thành diễn viên từ hồi nào vậy? Trong căn phòng lớn thế này mà cũng có hình mẹ!”

“Cho anh xem!” Kỷ Đào Đào nhận lấy khung hình, vừa định gật đầu đồng ý lời em trai.....

“Hai đứa đang làm gì?”

Kỷ Khanh Khanh nghe thấy tiếng rống kinh người, sợ tới mức ngã ngồi xuống ghế, ót đập vào thành ghế đau điếng, nhìn chăm chăm người tới, đó là người đàn ông trong hình, đáng vẻ rất hung dữ.

Mẹ ơi, cứu mạng!

Lạc Vân Hải khom lưng nhặt mấy tờ từ liệu dưới đất lên, mặt càng ngày càng đen.

Kỷ Đào Đào cũng sợ tới mức làm rớt khung hình xuống đất, ôm em trai nín thở. Làm sao bây giờ? Hình như chú ấy rất giận? Giống như yêu quái ăn thịt người!

Kỷ Đào Đào phòng má hét lớn, “Chú hung gì mà hung? Chúng tôi không có trộm vàng của chú, đều trả lại chỗ cũ hết rồi! Thật sự chúng tôi không có trộm!” Kỷ Đào Đào, không được khóc, đừng sợ!

Lạc Vân Hải cố nén cơn giận, hướng ra bên ngoài hét lên, “Là ai cho hai đứa nhỏ này vào?”

Tiểu Khả run rẩy tiến vào, trong tay là hai hộp sữa chua, khom lưng nói, “Thưa chủ tịch, hai đứa bé này có thể vàng ra vào tự do do quản lý Đông Phương cấp!”

“A Hoàng? Lập tức kêu cô ấy tới gặp tôi!” Lạc Vân Hải gầm lên, ngực phập phồng vì tức giận, có thể thấy hai đứa nhỏ này đã gây ra họa lớn tới mức nào.

Kỷ Khanh Khanh không nhận được nữa, nước mắt rơi như mưa. Cha, mẹ, mau tới cứu Khanh Khanh, giờ hai người không tới là không còn cơ hội gặp Khanh Khanh nữa rồi!

Kỷ Đào Đào bỗng nảy ra ý hay, lập tức nhặt khung hình bị vỡ lên. Người này và mẹ cậu chụp hình chung, hơn nữa trông có vẻ rất thân thiết, có thể vì vậy mà bỏ qua cho họ không? Mấy tờ giấy kia nhất định rất quan trọng, tựa như bản thiết kế của mẹ vậy, có khả năng sẽ mang đến phiền phức cho mẹ.

Lạc Vân Hải đứng chấp tay ra sau lưng, không thèm nhìn hai đứa một cái.

“Đạ.... ..” Kỷ Đào Đào giờ hình lên nói, “Có thể..... Nể mặt mẹ con.... .. Đừng kiện tội con được không.... .. Xin chú!” Làm ơn đi, trong nhà đã không còn tiền để đèn nữa rồi.

Bạn đang đọc truyện *Tiên Sinh Xã Hội Đen Ở Riêng Đi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 43

Lạc Vân Hải thấy Kỷ Đào Đào cầm tấm hình, mày nhíu chặt, tiến lên chụp lấy, “Ai cho hai đứa.... ..”

“Có thể..... Nể mặt mẹ con.... ..”

Ngoài cửa, đám Nhạc Tử Tuyền nghe nói Lạc Vân Hải nổi giận, rói rít tiến đến giải vây giùm Đông Phương Hoàng.

Hứa Trí Viễn thấy Lạc Vân Hải không nói lời nào, bèn đi vào nhìn thử hai đứa nhóc, bỗng kinh ngạc há to mồm, “Ôi trời ơi!” Rất giống anh Hải!

Lạc Vân Hải siết chặt tấm hình, vẻ mặt vốn lạnh lùng biến thành kinh ngạc, chậm rãi ngồi xổm xuống, “Hai đứa gọi người này là gì?” đôi mắt tràn đầy vẻ mong đợi.

“Mẹ, sao ạ?” Kỷ Đào Đào lui về sau một bước, vẻ mặt khó hiểu. Cậu chỉ là trẻ con, chú này lại tìm nhiều người như vậy tới giúp? Cửa bị nhiều người vây chặt, làm sao chạy trốn được đây?

“Hai đứa mấy tuổi?” Nhạc Tử Tuyền bước vào, nở nụ cười hiền lành, quả nhiên, giống như đúc tấm hình A Hoàng cho bọn họ nhìn.

Kỷ Khanh Khanh hút mũi, “Bốn tuổi rồi!”

Lạc Vân Hải đưa tay vuốt ve mặt Kỷ Đào Đào, lông mày rậm, mắt dài xếch, mũi cao, miệng hồng hồng. Lạc Vân Hải đỏ mặt, nhìn tiếp Kỷ Khanh Khanh cười hỏi, “Mẹ ở đâu?”

“Chủ định kiện tụi con? Nên muốn gặp người lớn?”

“Ha ha! Đứa nhỏ này thật dễ thương!” Nhạc Từ Tuyên che miệng cười khẽ.

“Sao ta lại muốn kiện hai đứa?” Lạc Vân Hải dờ khóc dờ cười, làm gì có chuyện cha kiện con mình? Còn là hai đứa bé đáng yêu như thiên sứ thể này?

Kỷ Đào Đào chỉ vào tờ tư liệu trên đất, “Tụi con không cố ý! Mẹ nói phải thiết kế phòng cho chủ tịch của công ty này, nên tụi con tới khảo sát giúp mẹ, muốn biết chủ tịch thích phong cách gì!”

Lạc Vân Hải cười hiền lành, cố gắng để không hù dọa bọn nhỏ, gật đầu nói, “Tốt! Còn nhỏ đã biết giúp mẹ! Mẹ hai con không nói cho hai con biết chủ tịch công ty này là ai sao?”

“Không ạ!”

Lạc Vân Hải co quắp khóe miệng, “Không có ai nói cho hai con, ba hai con là ai?”

“Ba đã chết không toàn thân rồi!” Kỷ Khanh Khanh giành đáp.

Chết..... Hạ Mộng Lộ thật là.....

Lạc Vân Hải tiếp tục cười nói, “Chết thể nào?”

“Đi tới đi lui tự nhiên chết, sau đó bị xe hơi đè bẹp, lại bị xe lửa cán, rồi bị máy bay nổ tung!”

“Ha ha!”

Chết đúng thảm! Máy người phía sau cố nén cười tới mức đỏ bừng mặt!

Lạc Vân Hải trông như đang cười, nhưng trong người đã cuộn cuộn lửa giận, không ngờ, ngày ngày cô đều nguyên rửa cho anh chết sớm. Lạc Vân Hải vỗ vỗ mặt hai đứa nhỏ, nghiêm túc nói, “Nghe kỹ, ta tên Lạc Vân Hải, là chủ tịch của công ty này, là cha của hai con! Mau kêu cha!”

Hai cậu bé ngẩn người, cha? Ai biết chứ là ai chứ? Kỷ Khanh Khanh lau nước mắt, tròn to mắt, “Gọi chứ là cha, có ích gì không? Có đồ ăn ngon không? Con rất đói!”

Kỷ Đào Đào nhanh trí đáp, “Có MacDonald không ạ?” Hôm nay thật may, ra cửa đựng phải đồ nguội, có hamburger ăn, còn có tiền về nhà, không tệ!

“Đĩ nhiên, muốn ăn MacDonald đúng không? Đi, cha dẫn hai con đi!” Lạc Vân Hải khom lưng mỗi tay ôm một đứa, mỉm cười bước ra khỏi tầm mắt của mọi người.

“Nhưng hợp đồng còn chưa.....” Hứa Trí Viễn chỉ vào đồng tài liệu nằm trên đất.

Đông Phương Hoàng liếc Hứa Trí Viễn một cái, “Cậu cảm thấy hiện tại anh ấy có tâm tư quản những việc này sao?”

“Đúng vậy. Anh Hải thật thông minh! Biết Hạ Mộng Lộ chắc chắn không chịu gặp anh ấy, nên mới bắt đầu từ hai đứa bé! Một phần MacDonald là có thể dụ được, có phải dễ dàng quá không?”

Anh Hải, anh phải cảm tạ trên thế giới này còn có MacDonald, nếu không.... ..

Đỗ Vương thấy hai đứa nhỏ đeo máy chụp hình trước ngực, và lại trông rất quật cường, không thể nào là kiểu dễ dụ như vậy được, bèn kêu to một tiếng đuổi theo Lạc Vân Hải.

“Cha, con muốn nước chanh, bánh quế, hamburger, khoai tây chiên phần lớn.... ..”

“Cha, con muốn gà cuộn, phần ăn của trẻ con, khoai tây phần lớn, gà chiên nước sốt.... ..”

Hai đứa bé không cần nhìn bảng thực đơn cũng kêu món được, dường như toàn bộ sản phẩm của MacDonald đã được khắc sâu vào đầu.

Người phục vụ thấy vậy thầm khen, hai đứa nhỏ thật giỏi, còn nhớ rõ món hơn cả cô, hơn nữa cha của hai đứa cũng rất đẹp trai!

Lạc Vân Hải nghe hai đứa gọi cha, sướng như điên, nói “Như hai đứa chọn!”

“Vâng! Xin quý khách đợi một lát!”

Kỷ Đào Đào thấy chị phục vụ còn đang tính sổ, bèn giơ máy tính nói, “Chị! Không cần tính nữa, tổng cộng ba trăm hai mươi đồng!”

“A, em giỏi quá!”

“Con trai của quý khách thật thông minh! Quý khách thật biết dạy con!”

Lạc Vân Hải lúng túng tăng hắng một tiếng, ôm lấy hai đứa lên lầu hai, ngồi xuống bàn cạnh cửa sổ, nhìn hai đứa nhỏ không chớp mắt. Lòng mày giống anh, lỗ mũi giống anh, đôi môi giống anh, khuôn mặt giống Hạ Mộng Lộ. Còn thông minh giống anh!

Anh không chỉ có con trai, còn là hai đứa!

Nhìn món ngon đầy bàn, Kỷ Đào Đào và Kỷ Khanh Khanh liếm liếm môi, bắt đầu ăn điên cuồng.

“Ăn từ từ, mẹ không dạy hai đứa phải nhai kỹ nuốt chậm sao? Uống từ từ, bị sặc làm sao!” Lạc Vân Hải không thể tin được con của anh lại dúi như vậy. Anh dịu dàng lau vết mỡ trên khóe miệng hai đứa, khuyên, “Trẻ con không nên ăn nhiều đồ ăn nhanh, không tốt cho sức khỏe!”

“Dạ!” Kỷ Khanh Khanh nghe lời gật đầu, “Cha, cha thật là đẹp trai, là người cha tốt nhất trên thế gian này!”

Nghe vậy, Lạc Vân Hải tự hào héch cầm lên. Anh không đẹp trai thì sao có thể sinh ra hai đứa con đẹp trai như vậy được? “Mấy năm nay hai con sống tốt không? Ở đâu?”

“Berlin ạ! Tụi con sống rất tốt, cha..... Mẹ rất yêu tụi con, muốn ăn cái gì mẹ đều mua, cho nên cha không cần lo lắng!” Chẳng lẽ nhận nhầm người?

Berlin..... Hạ Mộng Lộ, em trốn thật kỹ, nhưng sống tốt là được rồi!

Nghe vậy áy náy trong lòng Lạc Vân Hải cũng giảm bớt, “Hai con yên tâm, từ nay về sau, cha sẽ chăm sóc các con thật tốt!”

Thôi đi! Người cha hung dữ thế này, bọn họ không thêm! Dĩ nhiên những lời này không thể nói ra, nếu không sẽ không có tiền về nhà! Kỳ lạ! Tại sao những người kia không chịu ăn mà cứ nhìn hai cậu hoài? Chẳng lẽ biết hai cậu đang gạt người? Không được! Phải ăn nhanh về nhanh thôi!

Kỷ Đào Đào rất sợ bị bắt bồi thường, nên ăn xong vội nói, “Con ăn xong rồi!”

Lạc Vân Hải lập tức ôm hai đứa xuống lầu, đến cửa, hai đứa giùng giàng đòi xuống, anh khó hiểu hỏi, “Không về nhà với ba sao?”

“Tại sao tụi con phải về nhà với chú? Hiện tại chú đang bị tình nghi bắt cóc trẻ con, tụi con có thể tìm cảnh sát bắt chú!” Kỷ Đào Đào chộp miệng, không gọi ba nữa.

Lạc Vân Hải sững sốt, “Hai con đã gọi cha, ăn no rồi, giờ không muốn về nhà với cha?”

Kỷ Khanh Khanh cười hiền lành, “Chú mời tụi con ăn cơm, không phải là vì tụi con đáng yêu sao?”

Đáng yêu? Lạc Vân Hải cắn răng hỏi, “Chú? Không phải vừa rồi còn gọi cha?”

Kỷ Đào Đào đáp, “Mẹ từng nói, có sữa chính là mẹ, giờ tụi con không cần sữa nữa, tụi con phải về nhà với cha đây, tạm biệt!” Đã lâu chưa được ăn no như vậy, vừa thoải mái, vừa giúp mẹ tiết kiệm được một số tiền lớn, “Chú không cảm thấy tụi con đáng yêu?”

Đáng yêu! Đáng yêu tới mức anh muốn đánh mông hai đứa! Lạc Vân Hải không ngờ mình sẽ bị hai đứa nhỏ lừa, mặt tái xanh, “Trong mắt hai đứa, cha lại là kẻ ngu dễ dụ?”

Coi như chú thông minh! Kỷ Đào Đào lắc đầu, “Là chú tự nói đó! Hơn nữa tụi con tên Kỷ Đào Đào và Kỷ Khanh Khanh, cha của con họ Kỷ, chú sao có thể là cha tụi con được? Đừng cho rằng chúng con dễ lừa, hừ, đi thôi!” Kỷ Đào Đào kéo em trai chạy đi.

Lạc Vân Hải tức giận đứng nhìn theo bóng lưng hai đứa.

“Anh Hải, hai đứa nó không phải thiên sứ, là ác ma mới đúng!” Đỗ Vương tiến lên lắc đầu nói, có thể lừa gạt người đứng đầu băng xã hội đen, xem như có bản lĩnh, quả nhiên, sau nụ cười thân thiện đều là những linh hồn tà ác!

“Ác ma? Một ngày nào đó sẽ cho hai đứa nó biết, thế nào là ác ma đích thực!”

Đỗ Vương gật đầu, “Nếu cô ấy chính là người thiết kế cho nhà mới của anh, vậy không lo không có cơ hội gặp, anh Hải, đừng nóng!”

“Sau khi về, không được nói chuyện hôm nay với cha mẹ, biết không? Nếu cha mẹ biết chúng ta lừa người, sẽ bị nhốt vào nhà vệ sinh đó!” Kỷ Đào Đào dặn Kỷ Khanh Khanh.

Kỷ Khanh Khanh nằm vắt ngang qua hai băng ghế, không ai chen thật là thoải mái! Vừa vỗ vỗ bụng, vừa nói, “Anh nghĩ ai cũng ngốc như ông chú kỳ lạ đó sao?” Cậu có phải thắng ngốc đâu? Kỷ Khanh Khanh tiếp tục cười nói, “Chờ sau này em kiếm được nhiều tiền, sẽ mua cho mỗi người một chiếc xe hơi, không phải giành xe buýt với ai!” Lúc đi chen lấn tới mức mặt đỏ bừng, rất vất vả!

Mấy người ngồi ghế sau nghe vậy đều phì cười, trẻ con bây giờ thật lạnh lợi.

Kỷ Đào Đào liếc em trai một cái, “Hừ! Chờ anh có tiền, sẽ mua cho mỗi người một chiếc trực thăng, đỡ bị kẹt xe!” Ghét nhất kẹt xe, ước chừng về nhà phải mất cả tiếng đồng hồ, về sau kêu mẹ mua cho một chiếc xe đạp, bảo đảm nhanh hơn xe buýt nhiều.

“Ha ha ha ha!”

Mấy người đằng sau cười ngất ngưỡng.

Hoàng hôn, mây mù chiếm cả bầu trời, chỉ còn chút xúu tia nắng chiếu xuống.

Trước tòa nhà ba mươi tầng, một chiếc Rolls - Royce đang đậu dưới tầng cây. Lạc Vân Hải vừa hút thuốc là vừa ôm ngực đứng đợi dưới đèn đường.

Lạc Vân Hải đang chán đến chết thì thấy một người đi ra cửa. Cô mặc áo sơ mi màu đỏ nhạt, quần tây dài, giày cao gót, tóc uốn xoắn, phong cách hoàn toàn khác với năm đó, khiến mắt anh bỗng sáng lên.

Trước kia, cô không mang giày cao gót, tóc dài thẳng, luôn đội khăn trùm đầu, ăn mặc tùy ý, nếu không tận mắt nhìn thấy, anh không thể tin được đây chính là cô gái nông thôn ngày đó! Ba mươi rồi, Hạ Mộng Lộ, em đã thay đổi, trên mặt dù có cười, nhưng tôi lại thấy sau nụ cười kia là lạnh lùng khó gần.

Rất muốn lại gần nghe giọng của cô, nghe cô gọi anh ‘chồng à’, gọi anh A Hải, tuyên bố anh là A Hải của cô, không ai giành được.

Em nói với con, cha đã chết. Chẳng lẽ trong lòng em, A Hải đã chết rồi sao?

Hạ Mộng Lộ mở khóa xe đạp, đang định đi bỗng quay đầu lại. Ảo giác? Nhưng người kia đang đứng đó nhìn cô, cười với cô, không phải là ảo giác, bởi vì A Hải sẽ không cười với cô như vậy, nụ cười của A Hải rất tinh khiết, còn nụ cười này đầy phức tạp.!

Tại sao anh ta lại ở đây? Chờ ai? Dù gì chắc không phải chờ cô rồi, có lẽ là chờ vợ anh ta, Thái Bảo Nhi?

Lạc Vân Hải gãi gãi ót, tiến lên phía trước, “Đã lâu không gặp!”

“Xin chào! Chờ người?” Hạ Mộng Lộ lịch sự mỉm cười, thân nhiên như gặp lại một người bạn cũ.

Lạc Vân Hải sững người mấy giây rồi nhét hai tay vào túi quần, ưỡn ngực thở ra một hơi, gật đầu “Ừ!”

Hạ Mộng Lộ nhướn mày, “Tôi còn có việc, đi trước! Anh yên tâm, tôi sẽ dốc hết sức thiết kế cho nhà anh! Tạm biệt!” Cô siết chặt tay cầm, đẩy xe tới trước.

Gặp lại sau năm năm, chỉ như vậy? Không hỏi xem mấy năm qua tôi sống thế nào? Không nói cho tôi thật ra tôi có hai đứa con trai?

Lạc Vân Hải hỏi, “Em không cảm thấy chúng ta có rất nhiều lời cần nói sao?”

“Tôi không thấy giữa chúng ta có gì để nói hết!” Hạ Mộng Lộ không quay đầu lại, bước nhanh hơn.

Lạc Vân Hải kéo cổ tay Hạ Mộng Lộ, “Hôm nay em phải nói chuyện với tôi!” Nói xong kéo cô đến tiệm cà phê phía trước.

Hạ Mộng Lộ giẫy giụa, “Lạc Vân Hải, anh đừng quá đáng! Tôi cảnh cáo anh, mấy năm qua tôi có học Judo đó!” Đáng ghét, anh ta bị bệnh? Lúc trước, nói chia tay cũng là anh ta, giờ lại tới làm phiền cô, khinh cô dễ bắt nạt?

Nghe vậy, Lạc Vân Hải cười nhạt một tiếng.

Hạ Mộng Lộ tức giận đấm một cái.

Lạc Vân Hải nghiêng người, dễ dàng tránh thoát, thậm chí bắt được tay Hạ Mộng Lộ, kéo cô vào ngực anh, cười nói, “Quơ tay múa chân!” Dám múa rìu qua mắt thợ! Từ lúc năm tuổi anh đã bắt đầu học với không biết bao nhiêu võ sư, đừng nói một Hạ Mộng Lộ, cho dù một ngàn người, cũng chỉ là vui đùa với anh.

“Anh.... Mau buông tay! Lạc Vân Hải, rốt cuộc anh muốn làm gì?” Chẳng lẽ công sức học mấy năm nay của cô đều uổng phí hết?

Lạc Vân Hải nghiêm túc nói, “Không muốn biết cha mẹ em sống thế nào? Không muốn biết chuyện anh em?”

Hạ Mộng Lộ tỉnh táo lại, trừng Lạc Vân Hải.

Mười phút sau, hai người bình tĩnh ngồi trong một góc của quán cà phê. Lạc Vân Hải đẩy ly cà phê đã được thêm sữa đến trước mặt Hạ Mộng Lộ, sau đó sửa sửa gọng kính, nhìn chằm chằm cô.

Hạ Mộng Lộ nôn nóng như ngồi trên đồng lửa, không biết Lạc Vân Hải tìm cô có mục đích gì, chẳng lẽ anh đã biết sự tồn tại của Đào Đào và Khanh Khanh, muốn tới giành con? Thấy anh cứ nhìn chằm chằm, cô bèn hỏi, “Anh nhìn cái gì?” Chưa từng thấy người đẹp?

Lạc Vân Hải lắc đầu nói, “Không có gì, chỉ cảm thấy em đeo kính rất đẹp!”

Đẹp? Hạ Mộng Lộ cười nói, “Chẳng lẽ anh giống những kẻ tầm thường khác, thấy người đẹp là chảy nước miếng? Còn là vợ trước?” Ba mươi lăm tuổi rồi vẫn không đứng đắn! Chẳng lẽ một Thái Bảo Nhi còn không đủ? Lúc trước sao cô lại thích người như vậy được chứ? Đúng là si nhục!

“Vợ trước? Nếu tôi nhớ không lầm, chúng ta chưa từng ly hôn!” Lạc Vân Hải móc ra tờ đăng ký kết hôn đặt lên bàn, mặc dù trên đó viết tên Hoắc Hâm, nhưng cũng chính là anh.

Hạ Mộng Lộ cau mày. Tự nhiên anh ta cầm tờ giấy này theo người làm gì? Biến thái? Vậy chẳng khác gì phản bội Thái Bảo Nhi? “Trong lòng tôi, chồng tôi đã chết. Hơn nữa, trên tờ đăng ký này không phải tên anh, theo lý mà nói, cũng đồng nghĩa với đã ly hôn, cho nên anh chỉ được xem là chồng trước!”

Có ý chọc giận anh? Lạc Vân Hải đáp, “Chồng trước thì chồng trước, chỉ cần em không phủ nhận tôi là được, Hạ Mộng Lộ, nếu chưa từng ly hôn, vậy trên pháp luật, em chính là vợ tôi! Đó là sự thật không thể chối cãi!”

“Lạc Vân Hải, rốt cuộc anh muốn gì? Nếu anh cảm thấy có hứng thú với tôi của hiện tại, thì tôi sẽ xem thường anh!”

“Tôi ly hôn rồi!”

Hạ Mộng Lộ run tay, giả vờ khuấy ly cà phê, “Liên quan gì tới tôi?”

“Đã ly hôn từ năm năm trước. Sau khi trở về, trong ba tháng, không ngày nào tôi không nhớ em, nhớ từng phút từng giây! Đến khi tôi ý thức được không cách nào buông tay được nữa, phải đi tìm em, thì em đã biến mất. Tôi tìm em suốt năm năm ở khắp các nước, nhưng không thấy. Mộng Lộ, hôm nay gặp lại, biết em đã sinh cho tôi hai đứa con trai, tôi thật sự rất kích động, hạnh phúc tới mức quên cả hít thở, cảm thấy mình thật may mắn....”

Hạ Mộng Lộ cảm thấy mũi cay cay. Hèn chi, Thái Bảo Nhi không ở nhà hiếu thuận cha mẹ chồng mà tới công ty phỏng vấn, thì ra trong năm năm này đã có nhiều biến động như vậy.

“Hiện giờ tôi đang sống rất tốt. Nếu anh đã gặp hai đứa nhỏ thì tôi cũng không giấu nữa. Đúng! Hai đứa nhỏ là con anh, nhưng anh chưa từng nuôi dưỡng tụi nó ngày nào, cho nên anh không có tư cách gì giành quyền nuôi dưỡng với tôi, dù anh có nói gì, tôi cũng không giao hai đứa nhỏ cho anh đâu!”

Lạc Vân Hải gật đầu một cái, chống cùi chỏ lên bàn, đan chéo mười ngón tay, để lộ chiếc đồng hồ khảm kim cương số lượng có hạn, “Tôi sẽ không tranh với em. Mộng Lộ, chúng ta..... Thật sự không thể quay lại sao?”

“Anh cảm thấy có thể sao?” Hạ Mộng Lộ cười nhạt nói.

“Vì năm đó tôi bỏ đi khiến em hận suốt năm năm không tha thứ? Hạ Mộng Lộ, tôi nói rồi, ba tháng sau đó tôi đã trở về tìm em, và ly hôn với Bảo Nhi, vì em mà bỏ Bảo Nhi.....”

“Anh sai rồi! Giờ tôi không hề hận anh!”

“Vậy tại sao vẫn không chấp nhận tôi?”

“Bởi vì anh không phải là A Hải, anh là Lạc Vân Hải! A Hải mà tôi yêu đã chết! Thế giới của A Hải rất đơn giản, không có bất kỳ gánh nặng nào, là một người đàn ông đáng để tôi tin tưởng! Còn anh thì không, anh chỉ tồn ba tháng để bỏ rơi người anh yêu hơn mười năm, vậy tương lai có thể anh cũng chỉ mất ba tháng để bỏ rơi tôi! Lạc Vân Hải, tính tàn nhẫn, quyết tuyệt của anh chính là điều tôi rất ghét!” Khiến cô không có được cảm giác an toàn.

Lạc Vân Hải nói, “Đó mới chính là tôi! Hay ý em nói, tôi còn không bằng một kẻ ngu?”

Hạ Mộng Lộ đáp, “Đây là chỗ khác nhau giữa anh và A Hải. A Hải không phải kẻ ngu, anh ấy là người đàn ông tốt nhất thế giới! Lạc Vân Hải, anh cho rằng mình rất xuất sắc? Anh già rồi! Trong mắt tôi, anh là người không sống được bao nhiêu năm nữa, tôi cần gì phải lãng phí thời gian của mình trên người anh?”

“Hạ Mộng Lộ! Tôi ba mươi lăm tuổi vẫn độc thân không phải do em sao? Tôi nói trước, hai đứa nhỏ cũng là con của tôi, không có tôi, một mình em làm sao sinh được? Chỉ vì em, mà chủ tịch Long Hồ tôi đẩy em tận năm năm! Em đúng là có phúc mà không biết!” Dám nói anh già?

“Cũ cái trắng trọc đầu, còn dám nói mình có nhiều sức hút!” Đúng là tự kỷ! Tại sao A Hải của cô lại biến thành như vậy?

Lạc Vân Hải nghe vậy càng tức giận hơn, siết chặt nắm tay. Nếu nói nữa không chừng sẽ có án mạng! Anh đứng dậy nói, “Em mới là trái khổ qua!”

Lần đầu gặp lại đã tan rã trong không vui.

Trái khổ qua? Hạ Mộng Lộ siết chặt chiếc muỗng trong tay, dám nói cô là trái khổ qua, vô duyên vô cớ kéo cô tới đây là để giễu cợt cô? Loại đàn ông này đáng bị cô đon tới già! Tức chết người! Đúng là ra cửa quên thấp nhang! Hừ, cô phải ‘cố gắng hết sức’ để thiết kế nhà cho anh ta, đúng, phải ‘cố gắng hết sức’!

Bên này, mặt Lạc Vân Hải âm trầm tới mức người qua đường đều tự giác nhường đường, sợ bị đánh.

Cô đã hoàn toàn thay đổi, trở nên độc mồm độc miệng, không hề để ý tới cảm nhận của người khác! Người đàn bà đánh đá!

Lạc Vân Hải thấy Hạ Mộng Lộ đang đạp xe phía trước, bèn nhấn mạnh chân ga, xông tới vũng nước bên cạnh cô.

Hạ Mộng Lộ tức giận đến mức run cả hai tay, cúi đầu nhìn thử, quả nhiên, trên bắp chân dính đầy bùn dơ. Cô hung tợn nhìn theo chiếc Rolls - Royce đang chạy xa kia, bỗng có xúc động muốn quăng chiếc xe đập của mình vào nó, nhưng cô cố nhịn, bởi vì đến lúc đó, xe hơi thì chẳng sút mẻ gì, còn chiếc xe đập của cô thế nào cũng bị nát bét. Tệ hơn, có thể sẽ bị anh ta bắt bồi thường!

A Hải của cô tuyệt đối sẽ không ác đến vậy, đừng nói là làm bắn nước lên người cô, ngay cả nói nặng cô cũng không dám. Quả thực khác nhau một trời một vực!

Lạc Vân Hải nhìn vào kính chiếu hậu, thấy Hạ Mộng Lộ đang khom người chùi vết bùn, thì vui vẻ nở nụ cười, sau đó đột nhiên thấy mình thật ngại thẹn, hoàn toàn không giống với tác phong chững chạc thường ngày. Trên thế giới này, cũng chỉ có Hạ Mộng Lộ mới có thể khiến anh xúc động, làm những chuyện mà ngay cả lúc mười tuổi anh cũng không làm thế này!

Hay là đi xin lỗi? Không được, vậy chẳng khác nào tự đánh vào mặt mình? Làm gì có chuyện chủ tịch tập đoàn lớn phải ăn nói khép nép với một người phụ nữ? Buồn cười!

Nếu không phải vì hai đứa bé, anh đã chẳng thêm để ý tới trái khổ qua kia! Hừ, đợi hai đứa nhỏ chịu về nhà với anh rồi, xem cô có tới tìm anh không!

Nghe thấy chuông điện thoại reo, Lạc Vân Hải bắt máy, “Nói!”

“Anh Hải, tìm được rồi! Cô ấy sống ở khu Triều Dương, số nhà ba lẻ hai! Nghe giọng anh, chẳng lẽ đàm phán thất bại?”

“Tôi có nên khen lỗi tai cậu rất thính?” Lạc Vân Hải lạnh lùng nói.

“Không cần! Nếu đàm phán thất bại, sao anh không trực tiếp tới nhà cô ấy? Lý do là thăm hai đứa nhỏ. Dù gì hai đứa cũng là con anh, cô ấy không có lý do gì để từ chối. Vì con, có lẽ cô ấy sẽ tha thứ cho anh, nếu anh có thái độ tốt, nói không chừng cô ấy sẽ cho anh ở lại qua đêm. Người mẹ nào chẳng hi vọng con mình có một gia đình đầy đủ? Chỉ cần hai đứa nhỏ tiếp nhận anh, cô ấy không thể không suy nghĩ vì hai đứa nhỏ mà quay lại với anh. Nhớ mua thêm một bó hoa hồng đỏ. Phụ nữ rất dễ dụ!”

Lạc Vân Hải lái xe chậm lại, lắng nghe một cách cẩn thận. Anh chưa từng nghĩ đến chuyện này, cười nói, “Cậu càng ngày càng lạnh! Cứ vậy đi!” Phải mua đồ chơi cho hai đứa nhỏ! Trẻ con thích chơi gì?

Lạc Vân Hải bắt đầu nhớ lại những thứ mình từng chơi hồi nhỏ.....

Trên phố ăn vặt, Hạ Mộng Lộ và Thái Bảo Nhi lựa rất nhiều món xong tìm chỗ ngồi, bắt đầu nhấm nháp.

“Đồ ăn chỗ này không tệ!” Hạ Mộng Lộ nói, không biết tại sao Thái Bảo Nhi lại tìm cô, từ khi biết Thái Bảo Nhi và Lạc Vân Hải đã ly hôn, cô luôn thấy rất lúng túng, tính ra, hai người đều là vợ cũ của Lạc Vân Hải, vợ cũ và vợ cũ nói chuyện với nhau, nghe thấy kỳ kỳ.

Thái Bảo Nhi ăn một miếng rồi nói, “Quả thật không tệ! Biết tại sao tôi tìm cô không?”

Biết! Đơn giản là giống như trong phim, cầu xin cô rời khỏi chồng tôi, nếu không có anh ấy tôi sẽ chết, vân vân và vân vân, chứ gì!

Đến nay Thái Bảo Nhi vẫn chưa kết hôn, chứng tỏ, cô ấy vẫn chưa quên được Lạc Vân Hải.

“Ha ha! Nhìn vẻ mặt cô kia! Thật ra tôi biết cô và anh ấy đã gặp nhau, chính mắt tôi nhìn thấy!”

Thái Bảo Nhi suy nghĩ một chút rồi tiếp, “Vân Hải là một người đàn ông tốt. Tối thiểu, lúc chúng tôi còn ở bên nhau, anh ấy đối với tôi rất tốt, tốt đến mức tôi tình nguyện vì anh ấy mà buông tha ước mơ của mình. Bình thường anh ấy rất ít nói, nhưng chưa bao giờ quên tặng quà cho tôi vào những ngày lễ! Rất lịch sự và dịu dàng!”

Lịch sự và dịu dàng? Anh ta cố ý chạy xe cho nước bùn bắn lên người cô đây này!

“Tôi hi vọng, hai người có thể nhanh chóng quên đi khúc mắc lúc trước, quay lại với nhau!”

“Khụ khụ khụ khụ khụ.... ....” Hạ Mộng Lộ kinh ngạc trợn to mắt, không phải tới khuyên cô nên rút lui sao? “Cô..... Cô có ý gì?”

“Hạ Mộng Lộ, chúng ta chẳng còn nhỏ nữa, không có nhiều thời gian để lãng phí! Đừng để đến khi nhắm mắt xuôi tay mới thấy hối hận, hãy quý trọng người trước mắt! Tôi thấy anh ấy rất yêu cô, năm năm qua, anh ấy không tìm bất kỳ cô gái nào khác, một mực chờ cô, tìm cô khắp nơi.

Anh ấy có thể vì cô mà vứt bỏ tình cảm hơn mười năm của chúng tôi, đủ chứng minh anh ấy thật lòng. Anh ấy tình nguyện đeo cái danh kẻ bội bạc cũng muốn ở bên cô. Lúc đó, anh ấy nói, dù cô vĩnh viễn không trở lại, anh ấy cũng muốn ly hôn với tôi vì không thể chịu đựng được việc phản bội cô một phút một giây nào, chỉ có ly hôn, anh ấy mới có tư cách ở đây chờ cô trở về. Hạ Mộng Lộ, cô thật hạnh phúc, hạnh phúc tới mức khiến tôi hận không thể giết chết cô!” Thái Bảo Nhi cảm nĩa lên, giả làm vẻ mặt dữ tợn.

Hạ Mộng Lộ nghe vậy, sững người, cô đã từng rất ghét Thái Bảo Nhi, dù biết rõ mình mới là người cướp chồng của người ta, một phút trước còn đang nghĩ đối phương đến để chê trách mình, giờ mới phát hiện thì ra mình là kẻ lòng dạ hẹp hòi, “Cô không còn yêu anh ta nữa sao?”

Thái Bảo Nhi nhún vai, “Có lẽ còn cũng có lẽ không! Năm năm rồi, tôi vẫn nhớ anh ấy, nhưng đã không mãnh liệt như trước. Có lẽ cô không thích nghe câu này, nhưng anh ấy không xứng với tình yêu của tôi, kể từ lúc anh ấy nói yêu cô, anh ấy đã không đáng để tôi trao một chút yêu nào nữa, thậm chí

còn khinh thường liếc mắt. Tôi là phụ nữ thế kỷ hai mươi mốt, sao có thể giống thời phong kiến xem đàn ông là trời?

Anh ấy nói yêu thì tôi phải yêu anh ấy, anh ấy nói không yêu thì tôi phải đi, rồi đòi quay lại thì tôi quay lại, làm như cả thế giới chỉ có một người đàn ông? Đây chỉ là ý tưởng của riêng tôi chứ không có ý chê bai gì. Tôi biết tại sao cô không tha thứ cho anh ấy, cô cảm thấy anh ấy chỉ mất ba tháng để bỏ rơi tôi, giả sử có một ngày, anh ấy lại mất trí nhớ, có lẽ cũng chỉ mất ba tháng để quên cô, nhưng trên thế giới lấy đâu ra nhiều giả sử như vậy? Chúng ta sống được bao lâu đâu!”

“Tôi phát hiện cô là người có suy nghĩ rất tích cực!” Đúng! Ai nói phụ nữ không có đàn ông thì phải nửa chết nửa sống? Ai nói bị vứt bỏ thì phải đau khổ cầu quay lại?

Thái Bảo Nhi tiếp, “Chẳng lẽ anh ấy không còn quan tâm tôi nữa thì tôi phải cả ngày lấy nước mắt rửa mặt? Sau đó chết vì buồn bực? Mơ đi!” Thật ra, lúc mới đầu quả thật cô rất khổ sở, tổn ba năm mới bình tâm lại được, đến khi không cảm thấy đau khổ nữa bỗng phát hiện thế giới thật ra rất tốt đẹp, chỉ do cô không đi tìm hiểu, vì anh mà buông tha tất cả, suốt ngày vây quanh anh. Cô muốn tìm lại ước mơ và khát vọng. Còn kết hôn lại, quả thật cô chưa nghĩ tới, Lạc Vân Hải đã cho cô thấy tình yêu không hề bền chắc, thậm chí yếu ớt đến đáng sợ, cô đã không còn tin tưởng đàn ông.

Thật ra không kết hôn cũng rất tốt, dù sao hiện giờ cha mẹ cũng không khuyên cô nữa, cứ vậy thôi!

Về phần Hạ Mộng Lộ, trước kia cô từng oán, từng hận, nhưng giờ đã không còn cảm giác gì, cô rất khâm phục vì Hạ Mộng Lộ còn kiên cường hơn cô nhiều, từ khi Hạ Mộng Lộ nói ra lời khen bản vẽ của cô thì mọi oán giận đã trở thành hư không, một người phụ nữ biết dùng người tài, chắc chắn không phải là rắn rết!

Giúp hai người họ quay lại, cũng xem như triệt để chấm dứt mọi chuyện.

“Không sai! Để bọn đàn ông cuồng vọng đi chết hết đi! Cô đừng khuyên tôi nữa, người tôi yêu là A Hải, không phải Lạc Vân Hải! Cô không biết Lạc Vân Hải đáng ghét tới cỡ nào đâu! Vì trả thù bị tôi mắng, anh ta cố ý làm bẩn nước bùn lên người tôi, cô còn nói anh ta rất lịch sự và dịu dàng?”

“Ha ha, từ trước đến giờ anh ấy không như vậy, luôn rất lạnh lùng và dùng lý trí để giải quyết vấn đề. Ngay cả tôi cũng không thể khiến anh ấy xúc động, chỉ có mình cô là làm được! Giờ tôi đột nhiên hiểu ra, tại sao anh ấy lại yêu cô rồi! À, hôm nay nghe nói, Kỳ Lăng Phong, họa sĩ nổi tiếng thế giới, đệ tử của thầy Mạc, ở cùng với cô?”

Hạ Mộng Lộ co rút khóe miệng, “Đừng nói với tôi là cô hâm mộ cậu ta?” Gì mà họa sĩ nổi tiếng thế giới, có tiếng không có miếng!

Thái Bảo Nhi ngạc nhiên hô, “Thật sự ờ chung? Tôi rất hâm mộ anh ta, ở nhà tôi có rất nhiều bức tranh vẽ dang dở của anh ta, giới thiệu cho tôi đi!” Trời! Kỳ Lăng Phong thật sự ở chung với Hạ Mộng Lộ?

“Bảo Nhi, cậu ta không tài giỏi như cô nghĩ đâu! Thật! Cậu ta và thầy Mạc khác nhau một trời một vực! Cô gặp cậu ta rồi sẽ rất thất vọng!” Họa sĩ nổi tiếng thế giới chỉ là mảnh lông, Kỳ Lăng Phong không hề kế thừa chút tài hoa nào của thầy Mạc, hơn nữa còn là kẻ khác người, vẽ tranh thì vẽ đi, nhất định phải cời trăn hết mới chịu. Bình thường thì lời thôi lách thép, tóc tai lộn xộn, một tháng không ra khỏi cửa được một lần, lại thích nỏ một bức tranh trị giá năm trăm ngàn nhân dân tệ, kết quả người ta chỉ trả năm ngàn, còn nói là vì nể mặt thầy Mạc mới mua.

“Không sao, không sao! Chỉ cần nói cho tôi biết địa chỉ nhà. Tôi muốn tự mình tới chào hỏi!”

Nghe vậy, Hạ Mộng Lộ sợ đến mặt trắng bệch, tên kia vừa thấy người đẹp đã chảy nước miếng, Thái Bảo Nhi làm vậy, chẳng khác nào đưa dê vào miệng cọp?

Hạ Mộng Lộ nghĩ một chút, thấy vẻ mặt mong chờ của Thái Bảo Nhi, đành nói ra địa chỉ nhà.

“Ngày mai tôi sẽ đi tìm anh ta, Mộng Lộ, cảm ơn cô! Dù ra giá bao nhiêu, chỉ cần anh ta chịu vẽ một bức cho tôi, tôi nhất định sẽ mua!” Thái Bảo Nhi cẩn thận ghi lại địa chỉ. Cô rất khó hiểu, tại sao tranh của Kỳ Lăng Phong đều vẽ dở chừng, trên thị trường vẫn chưa có tác phẩm hoàn chỉnh nào của anh ta, thầy Mạc là thần tượng trong lòng cô, cô phải đi kích lệ Kỳ Lăng Phong mới được.

Cô tin Kỳ Lăng Phong là một người vừa nhanh nhẹn lại dịu dàng, thấm nhuần hơi thở nghệ thuật, tựa như Đường Bá Hổ vậy, lễ độ, nho nhã, học rộng biết nhiều. Cô rất mong chờ được gặp anh ta.

Hạ Mộng Lộ gượng cười, thầm nghĩ, chỉ mong sau khi cô thấy anh ta, sẽ không tức hộc máu mà chết là được rồi!

Nhà họ Kỳ.

“Xoay eo, quẹo rừ, sờ chân.... ..”

Trong phòng khách, Kỳ Lăng Phong đang cả người không mảnh vải che thân, nhiệt tình lắc mông. Tại sao anh ta không đứng ở ban công vẽ? Là vì, sau sự kiện hai nhóc trốn ra ngoài, nên anh ta phải ở trong phòng khách trông chừng, cộng thêm đứng ban công thì phải vây khăn tắm, rất khó chịu!

Kỳ Đào Đào và Kỳ Khanh Khanh ngồi trong góc phòng chơi chơi game.

Mẹ nói bài hát cha đang hát chỉ có lưạ manh mới hát, bọn họ nhất định không được học theo, chỉ còn cách che lỗ tai bằng bông, để không nghe.

Kỳ Lăng Phong ký tên ở góc bức tranh xong, đang không hài lòng với chữ ‘Phong’ định vo ném thì chuông cửa vang lên. Cậu ta nhú mày, đi ra cửa nhìn

thử.

Lạc Vân Hải? Anh ta tới đây làm gì? Sao anh ta tìm được chỗ này?

Kỷ Lăng Phong nhếch môi, mở cửa, cổ ra vẻ khó chịu, “Anh tìm ai?”

Ngay cả Lạc Vân Hải làm mưa làm gió một cõi, thấy một người đàn ông trần trụi đứng trong nhà Hạ Mộng Lộ cũng không khỏi kinh ngạc. Theo lý, cô ấy phải về tới nhà rồi, chẳng lẽ cô ấy và người đàn ông này..... “Tôi tìm Hạ Mộng Lộ!”

“A, cô ấy không có nhà!” Kỷ Lăng Phong nhún vai.

Lạc Vân Hải thở phào nhẹ nhõm, hít mắt nhìn Kỷ Lăng Phong, ánh mắt kia thật giống như đang nói ‘biến thái’!

Kỷ Lăng Phong cười nói, “Hết cách! Lộ Lộ thích nhìn thân thể cường tráng của tôi, bình thường, cô ấy đều nhìn không chớp mắt!”

Về mặt Lạc Vân Hải thoáng chốc lạnh băng như mùa đông khắc nghiệt, buông đồng quả trong tay xuống, hất cằm, vắn cổ, tháo cà vạt, cởi áo khoác.

“Anh muốn làm gì? Đánh nhau à?” Kỷ Lăng Phong bóp bóp nắm tay, “Tôi cảnh cáo anh, đai vàng đai đen gì tôi đều có đủ!”

Lạc Vân Hải thần nhiên dang mạnh hai tay, khiến ba chiếc cúc áo sơ mi rơi xuống liên tiếp, để lộ hai bả vai, cơ ngực và cơ bụng tám múi, sau đó cầm túi quà tặng nghiêng người đi vào nhà, ngang qua gương còn không quên tạo dáng kiêu ngạo, như muốn nói ‘đây mới gọi là cường tráng’.

Kỷ Lăng Phong nhìn Lạc Vân Hải, lại nhìn thân thể gầy yếu của mình, thầm mắng một câu, kéo khăn tắm vây quanh hông. Hừ, dám coi thường, nhà nghệ thuật vĩ đại!

“A? Ông chú kỳ lạ! Sao chú lại tới nhà tụi con?” Kỷ Đào Đào gỡ miếng bông trên tai xuống, ngira đầu hỏi.

Lạc Vân Hải đen mặt nói, “Ta nói rồi, ta là cha của hai đứa, không phải ông chú kỳ lạ! Xem cha mua cho hai đứa cái gì này!” sau đó lấy ra một quyển sách, nghiêm túc tiếp, “Đây đều là đồ chơi khi còn bé của cha!”

Kỷ Khanh Khanh vừa nghe có quà thì rất vui, đến khi thấy là sách thật dày thì lạnh lùng hỏi, “Đây là gì?”

“Thuyết tương đối của Einstein, có thể giúp phát triển trí tuệ. Từ bốn tuổi cha đã bắt đầu đọc, tới bảy tuổi thì có thể nhớ hết toàn bộ, thích không?”

Kỷ Lăng Phong đưa tay đề bụng, không được cười, tuyệt đối không được cười!

Quả nhiên, hai đứa trẻ đồng thời lắc đầu, “Không thích!”

“Không thích?” Lạc Vân Hải tiếp tục móc một cái hộp thật to ra, “Ghép hình phát triển trí tuệ! Món đồ chơi cha rất thích khi còn bé.”

Hai đứa trẻ nhận lấy, chỉ trong năm phút đã ghép xong bức hình rộng hơn một mét. Kỷ Khanh Khanh bất mãn nói, “Không thích!”

Lạc Vân Hải nghiêng răng, sao lại không thích? Vậy bọn chúng thích gì?

“Khanh Khanh, thích cái này không?” Kỷ Lăng Phong bỗng nhiên nhét một quyển sách vào tay Kỷ Khanh Khanh.

Kỷ Khanh Khanh vừa thấy hình cô gái ngực to trên bìa thì hoan hô, “Thích ạ! Cảm ơn cha! To quá!” vừa nói vừa chảy nước miếng. Hôm nay cha thật hào phóng, trước kia chưa bao giờ cho cậu xem sách thể này.

Lạc Vân Hải định gạt lấy, “Còn nhỏ không lo học cho giỏi, xem vậy bạ!”

“Chú kỳ quá! Tụi con có quen chú đâu! Con muốn xem cái gì, liên quan gì tới chú!” Kỷ Khanh Khanh ôm chặt quyển sách vào trong ngực, núp sau lưng Kỷ Lăng Phong.

“Cậu dạy nó xem những thứ này?” Lạc Vân Hải tức giận hỏi Kỷ Lăng Phong.

Kỷ Lăng Phong cười nói, “Hết cách! Vì nó thích mà!” Sau đó đưa cho Kỷ Đào Đào một bọc tiền xu, “Đào Đào, thích cái này không? Cho con!”

Hai mắt Kỷ Đào Đào lập tức sáng lên, nhanh chóng nhận lấy bọc tiền xu.

“Thấy không? Anh mãi mãi không cách nào khiến bọn nhỏ vui được! Có lẽ quả thật anh từng thích Thuyết tương đối của Einstein, xem đó là đồ chơi, nhưng không có nghĩa bất kỳ đứa bé nào cũng thích nó! Bọn nhỏ không thích anh, mời anh đi cho!” Kỷ Lăng Phong chỉ ra cửa.

Lạc Vân Hải hừ nói, “Thật sao?”, rồi móc khẩu súng lục bên hông ra, nhanh chóng mở chốt, tháo đạn, tháo súng, ngồi xổm trước mặt hai đứa trẻ, “Đây là súng thật, quốc gia cho phép sở hữu, thích không?”

“A, súng thật!”

“Chú giỏi quá! Có cả súng thật!”

Hai đứa trẻ lập tức thả quả trong tay xuống, nhào qua giành lấy khẩu súng. Quả nhiên, súng thật có khác, nặng hơn súng giả nhiều.

Ngầu quá!

Lạc Vân Hải để mặc hai đứa trẻ giầy xéo vũ khí của anh, nói với Kỷ Lăng Phong, “Con gái thích gì, có lẽ tôi không biết, nhưng không một đứa con trai nào không thích súng, hơn nữa còn là súng thật!” xong tới sa lon ngồi xuống.

Hừ, Hạ Mộng Lộ! Em dám nuôi đàn ông? Lại loại trắng nhỏ này! Cường tráng? Buồn cười! Một ngày nào đó, tôi sẽ cho em xem cho đã, không khiến em một tuần không xuống giường được, thì tôi không tên Lạc Vân Hải nữa!

Hừ, Lạc Vân Hải không nói gì, nhưng trán nổi đầy gân xanh chứng tỏ đang hận không thể ghim toàn bộ đạn trong túi vào người mình chứ gì?

Hai người cứ ngồi trừng nhau, giống như hồn đã rời khỏi xác, đang bắt đầu đánh nhau kịch liệt.

Hai đứa trẻ không thèm đếm xỉa gì tới hai người lớn, tập trung lắp súng.

Hạ Mộng Lộ mở cửa vào nhà, thấy hai người đàn ông đang quần áo xốc xếch ngồi nhìn nhau không chớp mắt, bèn gặng nhẹ, “Hai người đang làm gì?”

Bạn đang đọc truyện *Tiên Sinh Xã Hội Đen Ở Riêng Đi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 44: Đây là phòng em thiết kế?

“Khụ khụ!” Kỷ Lăng Phong lung tung xoay đầu đi. Không thấy bọn họ đang giằng co sao? Lạc Vân Hải đáng ghét! Đàn ông vứt bỏ vợ con thì không phải là đàn ông.

Lạc Vân Hải nói, “Tôi cần một lời giải thích hợp lý, tại sao con trai của tôi lại gọi tên mẹ cả bông này là cha? Tại sao hắn lại trần trụi ở trong nhà em?”

Hạ Mộng Lộ ném túi xách xuống, cô còn chưa hỏi tại sao anh ta lại ở nhà cô đó, “Anh có tư cách gì hỏi tôi? Lạc Vân Hải.....”

Lạc Vân Hải bỗng đứng dậy, lạnh lùng nhìn Hạ Mộng Lộ, “Tôi hỏi một lần cuối, tại sao?”

“Tại sao tôi phải giải thích với anh? Được! Anh muốn biết đúng không? Anh ấy là chồng tôi, mặc dù chúng tôi chưa kết hôn, nhưng còn hơn cả kết hôn. Anh ấy chính là người ở bên cạnh tôi lúc tôi sinh con, chăm sóc tôi khi ở cữ, giúp tôi chăm sóc con, dạy chúng đi, dạy chúng nói chuyện, dạy chúng học, không có anh ấy, chắc chắn sẽ không có ba mẹ con tôi bây giờ! Tôi yêu anh ấy! Như vậy anh vừa lòng chưa? Lập tức biến khỏi đây cho tôi!” Hạ Mộng Lộ lạnh lùng chỉ ra cửa. Ban ngày làm cô giận sôi lên, giờ lại chạy tới gây sự, nếu không phải do giết người là phạm pháp, giờ phút này cô thật sự muốn chém chết anh.

Lạc Vân Hải tức đến mức mặt vặn vẹo. Có lẽ bọn nhỏ cũng ý thức được tình hình không tốt, rồi rít đứng núp sau lưng Kỷ Lăng Phong. Lạc Vân Hải thấy vậy càng cảm giác mình ở chỗ này chỉ là đồ thừa, “Có lúc tôi từng nghĩ, nếu em sống hạnh phúc, vậy đừng trở lại, nếu em đã kết hôn ở nước ngoài, vậy tôi thà rằng em đã chết, tôi thiếu còn có một lý do để chờ đợi, Hạ Mộng Lộ, sao em lại trở về?”

“Tôi vốn là người Hoa, tại sao không thể trở về?”

“Thật sự hận tôi đến mức đó? Tại sao? Không cảm thấy mình rất ích kỷ? Hạ Mộng Lộ, tôi cho em biết, dù thời gian có quay lại, tôi vẫn sẽ làm như vậy, bởi vì tôi là đàn ông!” Lạc Vân Hải xoay người muốn đi, bỗng nhớ tới cảnh Kỷ Lăng Phong trần truồng, bèn dứt khoát ngồi xuống.

Hạ Mộng Lộ đang định đuổi người thì Kỷ Khanh Khanh bỗng lắc đầu nói, “Mẹ, chú kỳ lạ không có bắt nạt tụi con, còn mua MacDonald cho tụi con ăn. Giờ chú ấy đã biết sai rồi, mẹ đừng đuổi chú ấy đi, như vậy rất không lễ phép!” Cậu còn chơi súng chưa đã, chờ chơi ngắn rồi mới đuổi người cũng không muộn!

Hạ Mộng Lộ hít sâu một hơi, mỉm cười nói với hai đứa con trai, “Không phải hai đứa luôn hỏi, tại sao cha chết? Cha chưa chết, cha gọi Lạc Vân Hải, chủ tịch của Long Hồ, đây chính là cha của hai con!”

“Thật à?” Kỷ Đào Đào ôm chân Kỷ Lăng Phong ló đầu ra, Kỷ Khanh Khanh cũng thả khẩu súng trong tay xuống, cẩn thận suy nghĩ.

Lạc Vân Hải hơi xấu hổ, ngược mắt nhìn thẳng hai con.

Kỷ Đào Đào lượm súng lục lên, ném tới sô pha, rồi ôm lấy chân Kỷ Lăng Phong nói, “Tụi con sẽ không đi với chú, tụi con chỉ cần ba ba, dù chú là cha

của tụi con, nhưng tụi con không biết chú, tụi con chỉ cần mẹ và ba ba!”

“Con cũng vậy! Tụi con không thích chú!” Kỳ Khanh Khanh rất sợ Lạc Vân Hải sẽ mạnh mẽ ôm cậu đi, vội giang hai tay nhào vào ngực Hạ Mộng Lộ. Ba ba, mẹ, anh hai và cậu mới là người một nhà.

“Anh thấy đó, bọn nhỏ sẽ không tiếp nhận anh! Lạc Vân Hải, anh cũng nói anh là đàn ông, vậy mong anh hãy hành động như một người đàn ông chân chính, đừng tới quấy rầy chúng tôi nữa!” Hạ Mộng Lộ ôm chặt con trai nói. Giờ không phải do cô quyết định, bọn nhỏ chỉ nhận Kỳ Lăng Phong, mạnh mẽ tách ra sẽ tạo thành bóng ma trong lòng chúng. Cô tin Kỳ Lăng Phong cũng sẽ không đồng ý.

Lạc Vân Hải gật đầu một cái, nhưng vẫn không có ý rời đi, móc thuốc lá ra, vừa định đốt lửa.....

“Bọn nhóc còn nhỏ, không được hút thuốc!” Kỳ Lăng Phong nín thở nhắc nhở.

Lạc Vân Hải đành nhét thuốc vào bao lại, ôm ngực ngồi im, giống như chủ nợ tới đòi nợ.

Bốn người phía Hạ Mộng Lộ đều không hiểu tại sao Lạc Vân Hải vẫn chưa đi. Hạ Mộng Lộ cũng không tiện làm quá lên, cô không thể chửi đồng như người đàn bà chanh chua, cộng thêm mẹ cô vừa mới gọi điện thoại nói cha mẹ sống rất tốt, Lạc Vân Hải thường đi thăm hai người, nên cô không thể làm người ta mất hết mặt mũi.

Nhìn một lúc, Hạ Mộng Lộ dứt khoát đi nhà bếp, “Hai đứa đi chuẩn bị ngày mai đến nhà trẻ. Lăng Phong cậu đi giúp hai đứa đi!”

Kỳ Lăng Phong nhún vai, chạy đi.

Kỳ Khanh Khanh và Kỳ Đào Đào nhìn nhau một cái, không nói chuyện, chạy qua ghé sỏ pha lấy khẩu súng lại.

Không khí rất kỳ lạ.

Lạc Vân Hải không muốn đi, vì anh nghĩ anh vừa đi đôi nam nữ này không biết sẽ làm ra chuyện đáng sợ gì! Đáng ghét! Không ngờ anh cũng có ngày bị cầm súng, chuyện này mà truyền ra anh còn mặt mũi nào xông pha giang hồ?

Hạ Mộng Lộ, em điên rồi, chẳng những nuôi một tên mặt trắng còn để con trai anh nhận giặc làm cha! Trách anh không thực hiện trách nhiệm của một người cha? Vấn đề là em cho anh cơ hội sao? Ba mươi lăm rồi, ở cô đại xem như già mới có con, há có thể buông tay? Vì con anh không thể đi!

Không biết nếu mẹ biết có hai đứa cháu sẽ phản ứng thế nào? Tới cướp người? Nếu vậy, Hạ Mộng Lộ sẽ càng thêm chán ghét anh, chuyện này phải từ từ.

“Đưa con bắt hiệu! Độc thân một mình rất vinh quang phải không? Cút ra ngoài cho mẹ, khi nào nghĩ thông thì về, giờ mẹ không muốn thấy mặt mày nữa!”

Ai nói anh không có con! Hai đứa nhỏ vừa thông minh vừa thích chơi súng, đúng là di truyền từ anh! Ai nói đời này anh không thể làm cha?

Kỳ Lăng Phong nghiêng đầu nhìn thử, thấy Lạc Vân Hải đang ngồi trên ghế cười ngây ngô, thì chắc lưỡi lắc đầu, thật không biết anh ta đang vui mừng cái gì, đáng lẽ phải khổ sở không chịu nổi mới đúng chứ? Không hồ là ông chú kỳ lạ, “Cô ấy sẽ không quay lại với anh!”

“Tôi cũng không cảm thấy cô ấy sẽ tiếp nhận cậu! Kỳ Lăng Phong, hai mươi lăm tuổi, một họa sĩ nổi tiếng ít ra khỏi cửa, cậu cảm thấy cậu thích hợp sao?” Lạc Vân Hải hút một điếu thuốc, nhìn khay trà nói tiếp, “Nam lớn hơn nữ năm tuổi được gọi là chênh chạc chín chắn, nữ lớn hơn nam năm tuổi thì bị kêu là có bệnh yếu mẹ nghiêm trọng!”

Anh ta.... ..... Hừ, coi như anh nói giỏi, tôi nói không lại anh!

“Sao anh còn chưa đi?” Hạ Mộng Lộ bùng thức ăn ra, thấy đã hơn một tiếng mà Lạc Vân Hải vẫn chưa đi, bực mình nói, “Chúng tôi phải ăn cơm!”

Lạc Vân Hải cầm lấy một quyển tạp chí lên, lười biếng nói, “Cứ ăn tự nhiên! Có thể xem như tôi không tồn tại!”

“Tôi không thích lúc ăn cơm có người ngoài ở đây, nếu không tôi sẽ thấy rất nóng, muốn cởi quần áo!” Hạ Mộng Lộ nói xong bắt đầu cởi áo khoác rồi tới áo sơ mi.....

“Tôi đi! Tôi đi! Được chưa?” Lạc Vân Hải cực kỳ tức giận, đen mặt đi ra cửa. Anh có gây phiền phức cho người khác sao? Hạ Mộng Lộ đáng ghét, một ngày nào đó tôi sẽ khiến em phải hối hận.

Trong nhà, Hạ Mộng Lộ tức giận tròn mắt nhìn Kỳ Lăng Phong, “Tự nhiên cậu cho anh ta vào làm gì? Còn nữa, không phải tôi đã nói cậu đừng cả ngày trần truồng? Đồ điên, đừng dạy hư hai đứa nhỏ! Về sau không được như vậy nữa, ngộ nhờ có khách đến, cậu không sợ bị nhìn thấy sao?”

Kỳ Lăng Phong đen mặt phản bác, “Đủ rồi! Đừng có giận chó đánh mèo, có bản lĩnh cậu đi tìm anh ta mà mắng, còn nữa, thật ra tôi cảm thấy anh ta cũng không đáng ghét lắm, chính cậu cũng nói lúc đầu anh ta không biết cậu có thai, nên cũng không tồn tại cái gọi là bỏ vợ bỏ con, nếu anh ta đã biết hối hận, cậu không định tha thứ cho anh ta?”

“Ăn cơm của cậu đi!” Ai gặp cũng khuyên. Phiền chết!

“Mộng Lộ, cậu nhất định không phải là vì năm đó anh ta vứt bỏ cậu mới giận, rốt cuộc là cậu để ý cái gì?”

Hạ Mộng Lộ siết chặt chiếc đĩa, cười khổ một tiếng, vì cái gì? Cô cũng từng tự hỏi mình vấn đề này.

Coi như Lạc Vân Hải chỉ quay về với Thái Bảo Nhi có ba tháng, vậy chẳng phải trong ba tháng đó anh ta đã lên giường với người phụ nữ khác? Vừa nghĩ tới chồng mình ân ái với người phụ nữ khác là cô lại nhớ tới cha cô.

Mẹ cô vì chuyện này mà không để ý cha hơn mười năm, hai chuyện này có chỗ khác nhau, nhưng ý nghĩa thì không khác. Dù vì lý do gì, một khi đã phản bội trên thân thể, thì đã không còn đường quay lại. Trước kia cô luôn cảm thấy mẹ quá tàn nhẫn, không ngờ đến khi gặp chuyện tương tự, cô cũng hành động giống mẹ.

Đó chỉ là lý do thứ nhất.

Thứ hai, cô không thích tính cách của Lạc Vân Hải hiện giờ, luôn bắt người khác phải nghe mình, cuồng vọng tự đại, có lẽ A Hải quá tốt, khiến cô không cách nào quên được, luôn thấy A Hải và Lạc Vân Hải là hai người khác nhau hoàn toàn, làm sao cô tiếp thu được?

Thứ ba, cô sẽ không lo lắng A Hải phản bội cô, còn Lạc Vân Hải thì khác, phụ nữ muốn leo lên giường anh ta quá nhiều. Cộng thêm lỡ ngày nào đó anh ta lại mất trí nhớ, rồi thích cô gái cứu anh ta, vậy chẳng phải cô sẽ rơi vào kết cục như Thái Bảo Nhi?

Thứ tư, Lạc Vân Hải vô cùng tàn nhẫn. Cô vĩnh viễn không thể quên được cảnh chia tay ở bờ biển ngày đó, anh đi rất quyết tuyệt, chẳng hề quay đầu lại một lần, hai tháng liền, một cú điện thoại cũng không, sự tàn nhẫn này khiến cô không cách nào chịu nổi, nói cho cùng giống như một lần bị răn cấm, mười năm sợ dây thừng.

Thứ năm, cô không thích người nhà của anh, đặc biệt là mẹ anh, Trình Thất, người đã tuyên bố còn dẫu bà không thể là ai khác ngoài Thái Bảo Nhi, tin tưởng không ai có thể tốt hơn Thái Bảo Nhi!

Thứ sáu, cô không thích Đỗ Vương. Chính cậu ta đã hại Nguyệt Đình đến nay vẫn không chút tin tức. Nguyệt Đình đáng thương bị Cố Vân Nam hại thảm như vậy, cậu ta còn đâm thêm một dao, khiến Nguyệt Đình không còn đường lui.

Người thân của Lạc Vân Hải, bạn bè của Lạc Vân Hải, tính tình của Lạc Vân Hải cô đều ghét, cho nên đời này cô tình nguyện giống như mẹ cô ở vậy nuôi con, còn hơn là bước chân vào nhà họ Lạc. Tuyệt đối không! Giờ trừ hai đứa nhỏ có chảy dòng máu nhà họ Lạc, cô và Lạc Vân Hải đã không còn bất kỳ dính líu gì, trên giấy đăng ký kết hôn cũng chẳng phải tên anh ta!

Tập đoàn Long Hồ.

“Anh Đỗ, anh Đỗ, anh Đỗ.... ....”

Tiếng gào liên tiếp khiến Đỗ Vương bất mãn ngửa đầu hỏi, “Gọi hờn à?” Không thấy anh đang bận sao? Anh Hải nói rồi, không nghĩ ra cách khiến bọn nhỏ tự nguyện trở về, thì chặt đầu đi gặp. Đúng là ác độc! Anh làm sao biết trẻ con thích gì? Nghiên cứu nửa ngày mới phát hiện Kỳ Đào Đào thích tiền, tham tiền, trù tiền không yêu cái gì khác, và lại là thiên tài tính toán, sau khi lớn lên không đi làm ngân hàng, đúng là tổn thất của ngân hàng.

Kỳ Khanh Khanh thì chưa rõ lắm, căn bản thích xem những hình ảnh hạn chế, một đứa bé thật sự sẽ thích những thứ này? Anh còn phải nghiên cứu thêm mới được, tránh sai lầm nghiêm trọng.

Người kêu mừng rỡ nói, “Tìm được, tìm được rồi! Tìm được con đà điểu kia rồi!”

Đỗ Vương run tay một cái, tắt máy vi tính, bật dậy hỏi, “Ồ đâu?” Thật tìm được?

“Anh Đỗ, cô ấy đang ở chính thành phố này, làm việc trong một nhà tang lễ! Nhà tang lễ! Ai có thể nghĩ cô ấy sẽ trốn ở nhà tang lễ?” Ngay cả quán com via hè cũng tìm khắp rồi, không ngờ lại ở nhà tang lễ! Những năm qua vì tìm kiếm cô gái này, hao phí chẳng biết bao nhiêu tiền, tính sơ sơ đã không dưới ba tỷ! Nhân lực và thời gian càng không kể xiết, cô này đúng là tức chết người không đền mạng! “Vừa có một anh em qua đời, em đưa anh ấy đi hỏa táng, thì thấy cô ấy đang hóa trang cho anh ấy!”

Nhà tang lễ? Hạ Nguyệt Đình, em được lắm! Em trốn thật dễ tìm!

Đỗ Vương nghiêng răng đá cái ghế một cái, đen mặt chạy ra ngoài.

Phía tây thành phố, trong nhà tang lễ.

Hạ Nguyệt Đình mặc đồng phục màu trắng, mỉm cười, vừa nghe nhạc vừa lắc hông, chuyên tâm cho thuốc màu vào trong chậu.

Đỗ Vương cười tự giễu, còn tưởng rằng con đà điểu nhỏ này sau khi rời khỏi anh sẽ đau lòng muốn chết, trở nên lạnh lùng như Hạ Mộng Lộ, không ngờ cô chẳng những không khổ sở, ngược lại càng vui vẻ hơn trước. Chỉ có anh là mỗi ngày ăn ngủ không yên!

“Đà điểu nhỏ, tôi tìm thấy em rồi!”

Hạ Nguyệt Đình kinh ngạc, phản xạ có điều kiện càng khom lưng vui mặt vào trong chậu thuốc màu.

Đỗ Vương đen mặt kéo đầu cô lên, “Nói em là đà điều, em thật cho mình là đà điều?” Nghĩ rằng cứ vui đầu xuống là anh không thấy? Ngu ngốc!

“Buông tôi ra!” Hạ Nguyệt Đình tháo tai nghe, xoay người, sừng sốt. Tại sao khi gặp lại người này, tim cô vẫn đập loạn như vậy, cô cứ ngỡ rằng mình đã sớm quên, “Anh tìm tôi làm gì?”

Chẳng phải lúc trước đã nói rất rõ?

“Tôi tìm em đã năm năm! Em dám trốn ở.....”

“Đù rồi!” Hạ Nguyệt Đình tức giận cười nhạo, “Đỗ Vương, Hạ Nguyệt Đình ngày trước đúng là con cóc dễ bắt nạt, nhưng từ nay về sau, các người đừng nghĩ đến chuyện bắt nạt tôi. Tôi đã nói đời này không muốn gặp lại anh, càng không muốn giống như con cóc mặc anh đùa giỡn! Tôi không biết tại sao anh lại tới tìm tôi, cũng không muốn biết! Mời anh đi cho, hiện giờ tôi sống rất tốt, rất vui!”

Đỗ Vương cảm thấy tim nhói nhói, không cọt nhả nữa, cười khổ nói, “Tôi biết, tôi biết em chán ghét tôi, sẽ không tha thứ cho việc tôi đã lợi dụng em. Nhưng lừa em, tôi cũng rất khó chịu, năm năm qua mỗi ngày tôi luôn sống trong tự trách. Tôi không tới cầu em tha thứ, tôi tới để nói cho em biết, tôi chấp nhận sự theo đuổi của em, hay tôi theo đuổi em cũng là một. Mặc kệ ai theo đuổi ai, tôi muốn kết cục là chúng ta ở bên nhau. Được rồi, giờ nói những lời này có lẽ quá xa xôi. Nguyệt Đình, em hận thì hận, nhưng có thể đừng trốn ở chỗ tôi không thể tìm thấy được không? Tôi sẽ lo lắng, nghe nói lúc em ra đi, không mang theo lấy một đồng, nhiều lần tôi nằm mơ thấy em bị người ta lừa gạt đến nơi rừng sâu hoang vu, sợ em lại bị đàn ông làm tổn thương!”

Đỗ Vương cho rằng, khi nhìn thấy anh Hạ Nguyệt Đình sẽ cực kỳ vui mừng, sẽ tiếp tục đuổi theo cầu xin anh, sự thật chứng minh, cô ngay cả nhìn cũng không muốn nhìn. Từng nghe nói, khi yêu sẽ có lúc đau khổ ruột gan đứt từng khúc, không màng ăn uống, đến giờ anh mới cảm nhận được.

Hạ Nguyệt Đình rất muốn bịt lỗ tai lại, để không nghe. Những điều này đều là hoang đường! Hạ Nguyệt Đình, mày chịu thiệt còn chưa đủ sao? Năm năm rồi, đột nhiên chạy tới nói muốn theo đuổi mày, rồi sẽ giống như năm đó, lừa gạt mày, để mày lại trắng tay, cơ khổ không nơi nương tựa, để người thân mày phải chịu thương tổn thật lớn, để cho mày không nhà để về. Tuyệt đối không thể tin!

Hạ Nguyệt Đình lúc đầu nói, “Cho dù những lời anh nói là thật, thì tôi cũng đã không còn yêu anh! Đỗ Vương, tình yêu không phải là lúc muốn nó tới thì nó tới, lúc muốn nó đi thì nó đi. Anh sẽ mãi không biết cảm giác của tôi lúc đó, suốt ngày nom nớp lo sợ, nhốt mình trong phòng, uống miếng nước cũng phải chờ tới nửa đêm khi mọi người ngủ hết mới dám len lén ra ngoài, vì sợ nhìn thấy những người bị tổn thương vì mình, sợ đối mặt với họ, nhưng cuối cùng vẫn bị đuổi ra ngoài, một người đứng ở bên tàu cả đêm. Lúc đó tôi cảm thấy mình thật ngu ngốc, thật đáng thương, cảm thấy tôi hoàn toàn không nên có mặt trên thế gian này.....”

Đỗ Vương hít sâu một hơi ôm thật chặt Hạ Nguyệt Đình vào ngực, “Thật xin lỗi. Lúc trước vì anh Hải, vì Long Hồ, vì các anh em, tôi không thể không lừa em, không thể không giúp anh Hải nhớ lại. Thật sự tôi không hề muốn em bị tổn thương. Nhưng ông trời không cho tôi con đường thứ hai để lựa chọn.

Tôi càng không ngờ em sẽ bị đuổi đi, tôi thừa nhận, lúc đầu quả thật tôi từng nghĩ đến chuyện quên em đi, bởi vì khoảng cách giữa chúng ta quá lớn, ý tôi không phải là thân phận và địa vị mà là tư tưởng. Tôi cảm thấy chúng ta ở bên nhau sẽ không có đề tài chung, quan niệm về xã hội cũng khác nhau, lâu dần sẽ khiến hôn nhân tan vỡ. Cho nên tôi buộc mình không được gọi điện cho em, cho đến khi anh Hải nói muốn tới Phổ Đà, tôi bỗng hiểu ra, nếu không quên được, vậy thì không cần phải quên, không có tiếng nói chung thì chúng ta sẽ cố tìm hiểu sở thích của đối phương, nhân nhượng lẫn nhau thì sẽ bên nhau trọn đời được. Nhưng khi tôi đến Phổ Đà, em đã không còn ở đó!”

“Anh nói là Lạc Vân Hải đã đi tìm chị tôi?” Hạ Nguyệt Đình vốn định đẩy Đỗ Vương ra, nghe vậy bèn ngạc nhiên hỏi, mặc cho Đỗ Vương gác cảm lên đầu vai cô.

“Ừ! Ba tháng sau, khi anh ấy phát hiện mình yêu Hạ Mộng Lộ, quyết định tới đón cô ấy, nhưng Hạ Mộng Lộ cũng đi rồi!”

Hạ Nguyệt Đình ngạc nhiên hô lên, “Chị tôi đi? Bây giờ đã về chưa?”

Đỗ Vương đáp, “Về rồi, vừa về không lâu. Còn dẫn theo hai bé trai, là con của anh Hải. Anh Hải cũng tìm cô ấy suốt năm năm. Tôi nghĩ tôi và anh ấy có thể trở thành anh em, cũng không phải tình cờ, có lẽ là duyên định trước, có chung một lời nguyện năm năm. Anh ấy tìm được Hạ Mộng Lộ, tôi cũng tìm được em. Hạ Nguyệt Đình, tôi yêu em! Tôi rất rõ ràng mình đang nói gì, tôi đã từng nói ba chữ này rất nhiều lần trong mơ! Tôi rất nghiêm túc!”

Anh nói anh yêu cô? Điều này khiến Hạ Nguyệt Đình bỗng có xúc động muốn cười to. Tại sao những người đàn ông này đều phải đợi đến khi mất đi mới biết hối hận? Chẳng lẽ phụ nữ chỉ còn cách tiếp nhận và tha thứ?

Hạ Nguyệt Đình lúc đầu, “Tôi không còn là cô gái nhỏ tràn đầy ảo tưởng của năm đó nữa, tôi đã chứng chạc, đã biết yêu không phải chỉ dựa vào miệng để nói. Nếu anh không đi, vậy tôi đi! Lại muốn ép tôi không thể không bỏ đi?”

“Em hãy thử suy nghĩ trước khi quyết định! Đáp ứng tôi, sẽ không bỏ đi, sẽ không để tôi không cách nào tìm thấy em nữa, được không?” Anh chắc chắn cô còn yêu anh, chỉ cần cô không mất trí nhớ quên mất anh là may mắn lắm rồi. Anh có lòng tin sẽ khiến cô trở lại bên anh.

“Tôi sẽ không bỏ đi, tạm biệt!” Hạ Nguyệt Đình bung chấu thuốc màu ra ngoài.

Đỗ Vương nhìn theo bóng lưng Hạ Nguyệt Đình. Quả thực đã chứng chạc hơn, là kiểu anh thích, nhưng tại sao trong lòng vẫn cảm thấy hư không?

Đồ Vương móc chiếc nhẫn đã tìm được trong hộp bút của Hạ Nguyệt Đình ra, là chiếc nhẫn cô định dùng để cầu hôn anh. Đà điều nhỏ, là em giúp tôi hiểu thế nào là tình yêu, nên em không có cơ hội thoát khỏi tay tôi đâu!

Phải làm sao mới có thể khiến cô hồi tâm chuyển ý? Khiến cô biết yêu của anh không chỉ là lời nói đầu môi? Tặng hoa? Đúng! Tặng hoa! Đà điều nhỏ, em hãy chờ lửa tình bùng rực của tôi vây lấy em đi.

“Cô Hạ, đây là thư của vợ ông Phó, hi vọng cô sẽ hóa trang cho chồng bà ấy giống như người bình thường, đừng để trắng bệch, ngày mai cả nhà họ sẽ tới tiền đưa ông ấy.”

Hạ Nguyệt Đình nhận lấy lá thư, gật đầu nói, “Yên tâm đi! Tôi biết rồi!” Hạ Nguyệt Đình chạy tới nhà xác, về mặt không hề sợ hãi, đẩy một cái xác ra, hóa trang vô cùng thành thạo.

Hôm sau.

Thái Bảo Nhi xách theo giỏ trái cây, đứng trước cửa, háng giọng nói “Xin chào! Tôi tên là Thái Bảo Nhi, là fan trung thành của anh!” Không được, không được, không tạo được ấn tượng gì hết, những người làm nghệ thuật không bao giờ thiếu người hâm mộ, nên có thể anh ta sẽ đối xử với mình chẳng khác gì những người hâm mộ khác, đơn giản khách sáo vài câu rồi tiễn về.

Thái Bảo Nhi vươn tay lần nữa, tiếp tục cười, “Xin chào, tôi tên là Thái Bảo Nhi, tôi rất thích tác phẩm của anh!” Không sai! Cứ như vậy!

Thái Bảo Nhi sửa sang quần áo đầu tóc một lần nữa rồi đưa tay gõ cửa.

Trong nhà, hai nhóc đã đi nhà trẻ, chỉ còn lại Kỳ Lăng Phong đang ngâm bút, tóc tai rối bù, gương mặt dính đầy màu vẽ, tất nhiên vẫn không mảnh vải che thân. Nghe thấy chuông cửa, Kỳ Lăng Phong chạy ra, “Chẳng lẽ anh định mỗi ngày đều.... ..”

Không phải Lạc Vân Hải?

“Xin chào! Tôi tên Thái Bảo Nhi, tôi rất.... ..” Chỉ trong nháy mắt, tất cả những lời muốn nói đã bị hình ảnh trước mắt ngăn trong cổ họng, Thái Bảo Nhi nhú chặt mày, kinh ngạc nhìn.

Kỳ Lăng Phong thấy Thái Bảo Nhi nhìn chằm chằm vào khu vực riêng tư của mình.... ..

“A!” Thái Bảo Nhi rất bình tĩnh, Kỳ Lăng Phong thì lại thét chói tai, đóng sầm cửa.

Ba phút sau, Kỳ Lăng Phong lại xuất hiện với áo thun và quần jean, một tay chống trên khung cửa, một tay vuốt cằm, nghiêng người dựa vào cửa, nhếch môi nói, “Chào người đẹp! Xin hỏi em tìm ai?”

Xinh đẹp đoan trang! Quả thật chính là nữ thần trong mộng của anh. Chiếc sườn xám truyền thống để lộ thân hình trước lối sau lờ mờ ràng, cặp chân trắng như tuyết mê người, không biết khi sờ lên sẽ thế nào đây.... .. Tóc dài thẳng, miệng anh đào nhỏ nhắn, lông mi cong hình lá liễu, sống mũi cao thẳng, chỉ cần nhìn vẻ ngoài đã đủ biết đây là một cô gái vừa thông minh vừa mạnh mẽ. Tuy không mặc hàng hiệu nhưng trông sang trọng hơn những người mẫu trên ti vi nhiều, anh chưa từng thấy một cô gái nào đẹp đến vậy, rốt cuộc ông trời đã rù lòng thương cho anh gặp được nữ thần của mình rồi!

Kỳ Lăng Phong thấy Thái Bảo Nhi không nói lời nào, tưởng rằng đã bị mình hút hồn, bèn hỏi tiếp, “Xin hỏi người đẹp năm nay bao nhiêu tuổi? Tên gì?”

Hắn không quá hai mươi lăm tuổi, quả là tuyệt phôi!

Thái Bảo Nhi không biết là nên cười, hay nên mắng, “Anh chính là Kỳ Lăng Phong? Học trò của thầy Mạc?”

“Không sai! Tôi chính là Kỳ Lăng Phong, họa sĩ nổi tiếng thế giới! Có muốn vào ngồi một chút không?” Kỳ Lăng Phong đưa tay làm động tác ‘xin mời’. Quả nhiên là vì hâm mộ mình mà đến. Thấy, theo thầy học vẽ, cũng không phải hoàn toàn không có chỗ tốt! Người đẹp như vậy lại hâm mộ mình! Mặc dù biết hâm mộ này không giống hâm mộ kia, nhưng ai nói người được hâm mộ không thể phát triển quan hệ với người hâm mộ?

Hơn nữa, anh sẽ không làm loạn, sẽ phụ trách!

Thái Bảo Nhi siết chặt nắm tay, vừa vào nhà đã sém chút bị sặc, trong phòng vô cùng bừa bộn, một cái áo lót của phụ nữ đang nằm vắt vẻo trên ghế, dưới đất thì vứt đầy quần áo dơ và đồ chơi của trẻ con. Nghe nói đến giờ Kỳ Lăng Phong vẫn còn độc thân, vì có lời đồn anh ta là một tên biến thái, thích chơi đồ chơi của trẻ con, lại nhìn mái tóc đuôi gà của anh ta, cô đã triệt để thất vọng.

Thái Bảo Nhi nhìn những cục giấy bị vứt trên mặt đất, có thể xác định đó chính là các tác phẩm đang dang dở của Kỳ Lăng Phong. Thần tượng cô sùng bái hai năm sao có thể là người như vậy? Đồ điên, biến thái, lời thôi léch thếch!

Càng nghĩ càng điên!

Kỳ Lăng Phong không hề biết đối phương đang nghĩ gì, rót một ly nước cho Thái Bảo Nhi, rồi nói, “Trong nhà hơi bừa bộn chút!”

Anh còn biết trong nhà bừa bộn? Thái Bảo Nhi tức giận nhận lấy ly nước, uống vài hớp.

Chẳng những bề ngoài dị hợm, nhân phẩm còn có vấn đề!

Thái Bảo Nhi nhìn chăm chăm chiếc áo lót của phụ nữ đang nằm dưới đất, thắm lác đầu, Hạ Mộng Lộ, cô nói quá đúng!

“Tôi đang sáng tác dở. Cô xem đây là tòa nhà trước mặt, tôi muốn thể hiện nó bằng một cách khác, cả ánh mặt trời này nữa, nhìn giống không?” Mùa xuân tới rồi, đây mới gọi là mùa xuân!

Thái Bảo Nhi liếc bức tranh một cái, rồi nói, “Rất đẹp! Có phải anh lại đang chuẩn bị quăng nó?”

Hai mắt Kỳ Lăng Phong sáng lên, “Người đẹp giỏi quá! Chuyện này cũng đoán được! Con người của tôi luôn theo đuổi chủ nghĩa hoàn mỹ, bức tranh này vẫn chưa đúng ý, cho nên tôi.... ..”

“Cho nên anh luôn bỏ dở giữa chừng? Kỳ Lăng Phong, vậy chẳng phải anh là người nhu nhược? Tại sao không dám vẽ một bức tranh hoàn chỉnh? Anh sợ anh không bằng được thầy mình, sợ bị người ta phê bình, sợ không ai thưởng thức nó, sợ bán không được tiền? Đúng đây là một xã hội thực tế, không có tiền không được, nhưng anh có từng nghĩ tới, nếu anh muốn dựa vào nó để kiếm tiền, vậy anh phải chịu đựng được đả kích, không ai có thể bỗng chốc cá chép hóa rồng, mà phải cố gắng từng bước, còn anh lại luôn nghĩ một bước lên mây. Hai mươi lăm tuổi còn mãi sống trong giấc mơ! Tôi nói cho anh biết, những người thành công là những người bước đi từng bước! Cho dù bước thứ nhất chỉ bán được mười mấy đồng, chỉ cần anh chịu cố gắng, từ từ sẽ tăng lên!”

Kỳ Lăng Phong bị Thái Bảo Nhi nói trúng tâm sự, cười lạnh nói, “Vật hiếm mới quý!”

Thái Bảo Nhi lắc đầu một cái, “Gỗ mục không thể đeo cày!” xong xách luôn giỏ trái cây bỏ đi, cho người như vậy ăn, quả thực lãng phí.

“Đội đã, cô còn chưa nói cho tôi biết, cô tên gì, bao nhiêu tuổi? Làm việc ở đâu? Làm sao tìm được cô?”

“Anh tìm tôi làm gì?”

Kỳ Lăng Phong gãi gãi ót, “Nếu như bỗng nhiên tôi nghĩ thông, tự nhiên muốn tìm cô tâm sự đúng không? Cho số điện thoại đi!”

Điều mong muốn nhiều năm của Thái Bảo Nhi là được chiêm ngưỡng tác phẩm hoàn mỹ của thầy Mạc và Kỳ Lăng Phong, nên xoay người đưa danh thiếp, “Tôi tên Thái Bảo Nhi, hai mươi lăm tuổi, làm việc ở công ty thiết kế Lam Đồ, đây là danh thiếp của tôi, phía trên có điện thoại di động!”

“Thái Bảo Nhi? Thái Bảo Nhi của tập đoàn Thái Thị?”

“Anh cảm thấy con gái của chủ tịch tập đoàn Thái Thị có thời gian đi làm sao?” Thái Bảo Nhi liếc Kỳ Lăng Phong một cái mang theo tràn ngập thất vọng và xa cách.

Quả nhiên hi vọng càng lớn, thất vọng càng nhiều!

Kỳ Lăng Phong rất không thích cảm giác bị người ta xem là con nít, rõ ràng cùng lứa, mắc gì cứ phải thể hiện như mình ghê gớm lắm, không phải chỉ là một nhân viên quen dưới tay Hạ Mộng Lộ? Không lẽ phép!

Nhưng như vậy càng có tính khiêu chiến! Thích giả bộ chừng chặc chứ gì? Một ngày nào đó anh đây sẽ biến cô thành một người vợ nhỏ ngoan ngoãn! Chẳng lẽ vừa rồi thấy mình không mặc gì hết nên cô nghĩ anh là biến thái?

Mới rồi sao cô lại không hét lên? Con gái đột nhiên thấy con trai ở trần không phải đều che mặt mắng lưu manh? Còn cô thì nhìn chăm chăm bộ phận kia của anh, mặt không chút thay đổi? Khác người! Không hổ là nữ thần! Anh tin tưởng vào ấn tượng lần gặp đầu tiên. Thái Bảo Nhi, Bảo Nhi, tên thật dễ thương!

Thái Bảo Nhi đen mặt đi ra chung cư, thấy thùng rác bên đường, bèn tiện tay ném giỏ trái cây vào. Cho thùng rác còn hơn cho cậu ta! Xong cô chạy về nhà trọ mới mượn, thật ra đã lâu cô ở biệt thự riêng không sống chung với người nhà, nhưng Hạ Mộng Lộ nói để tránh phức tạp, nên thuê một phòng trọ phù hợp với tiền lương của cô. Chỗ này khá tốt, là một nhà trọ độc lập, một tháng tốn hai ngàn nhân dân tệ.

Thái Bảo Nhi vào phòng xong lập tức gỡ bỏ mấy bức tranh treo trên tường, nhét vào thùng rác. Thái Bảo Nhi cô là ai? Dù gì cũng là giới trí thức lại đi sùng bái một tên biến thái, nói ra sẽ khiến người ta cười rụng răng mất. Thần tượng quả nhiên chỉ là thần tượng, không thể tiếp xúc gần.

Thần tượng? Vừa nhìn đã muốn nôn mửa thì đúng hơn! Điên mới xem cậu ta là thần tượng! Chẳng lẽ thầy Mạc cũng như vậy? Không! Thầy Mạc tuyệt đối không phải hình tượng này, tuyệt đối không!

Quan hệ nam nữ bừa bãi, cuộc sống lộn xộn, háo sắc! Vừa nhớ tới cặp mắt đăm đăm kia cô đã muốn giết người!

Trong nhà tang lễ ở phía tây thành phố.

Chỉ ba mươi mặc áo trắng cúi đầu khóc than tiễn đưa người đã khuất.

Nỗi đau đó có lẽ người ngoài cuộc không cách nào hiểu được. Lúc mới tới, khi nghe người nhà của người đã khuất khóc, Hạ Nguyệt Đình cũng sẽ rơi nước mắt, nhưng thấy nhiều đã chết lặng, đúng là vì tránh né Hạ Mộng, nên cô mới trốn ở nhà tang lễ, chỉ có ở đây, mọi người mới không nhìn.

Trước mắt cô rất thích công việc này, người chết là người lương thiện nhất thế giới, họ sẽ không thương tổn, không lừa gạt cô. Dù cô có hóa trang không

đẹp họ cũng không tức giận.... ..

Chợt một tràng âm nhạc kinh thiên động địa kéo suy nghĩ của Hạ Mộng Lộ về lại, là kiểu nhạc sàn! Ai thất đức vậy? Không thấy mọi người sắp khóc gần chết? Dám chạy tới đây mở nhạc sôi động?

“Nhiệt tình của tôi, giống như ngọn đuốc, thiêu đốt cả sa mạc, mặt trời thấy tôi cũng phải né, nó sợ tình yêu cuồng nhiệt của tôi, sa mạc có tôi, vĩnh viễn sẽ không cô đơn.... ..”

Tiếng nhạc càng ngày càng gần..... Quản lý nhà tang lễ thấy mấy chiếc xe tải gắn đầy hoa hồng xông vào thì hít lạnh, đồ điên ở đâu ra vậy?

Bốn chiếc xe tải màu đỏ đậm như máu, treo đầy hoa hồng tươi, mở nhạc vang tận trời dừng lại. Đỗ Vương đứng trong biển hoa cầm loa tay hát tình ca cho Hạ Nguyệt Đình nghe, chừng một trăm người nam mặc vest đen cầm từng bó hoa hồng to xuống xe xếp hàng thẳng tắp, nhảy múa theo tiếng hát nhiệt tình của anh.

Bên này, ba mươi người đang khóc chết đi sống lại nghe tiếng nhạc khủng khiếp bên quay đầu sang nhìn.

“Ôi trời ơi!”

“Chuyện gì đây?”

Hình ảnh cực kỳ đối lập! Một bên là không khí tang thương, một bên là hoa hồng ngập trời, kèm tiếng nhạc ầm ầm và điệu múa sôi động! Khác nhau một trời một vực!

Đỗ vương hung hăng trừng mắt mấy chục người bên kia. Xui xẻo quá! Không biết anh đang tỏ tình sao? Khóc cái gì? Làm trẻ nãi chuyện lớn cả đời anh, thì anh sẽ làm thiệt bọn họ!

“Tôi cất cao giọng hát, em hòa theo tiếng ca của tôi, chúng ta say sưa trong dòng sông tình yêu, em là con mura nhỏ.....”

“Hu hu hu chồng ơi, xuống đó đừng nóng tính như xưa nữa, em sẽ đốt cho anh nhiều đô la âm phủ.... ..”

“Nhiệt tình của tôi, giống như cây đuốc, thiêu đốt cả sa mạc.... ..”

“Hu hu hu, cha ơi.... ..!”

“Tình yêu của em giống như đóa hoa, thuộc về hai ta.... .. Bên kia xong chưa? Khóc khóc khóc, có gì mà khóc? Có ai không, chặn miệng họ lại!” Đáng chết! Mất hứng!

Hạ Nguyệt Đình nhắm mắt lại, cúi đầu lau mồ hôi. Họ Đỗ kia, đầu anh bị lừa đá đúng không? Trời ơi, cô nhất định sẽ bị quản lý chửi!

Hon một trăm người đàn ông mặc vest đen vọt ra, thần nhiên lấy băng keo dán miệng của ba mươi người kia lại, “Biết điều một chút! Phá hư chuyện tốt của anh Đỗ thì tất cả đều phải chôn theo!”

Xã hội đen.... ..

Quản lý nhà tang lễ sợ run cả người.

Không thể chọc!

Đỗ Vương đưa lưng về phía mặt trời, tiếp tục hát to.

“Rót cuộc anh ta muốn làm gì?”

“Không biết! Anh ta đẹp trai quá! Nếu anh ta tỏ tình với tôi, tôi sẽ đồng ý ngay!”

“Giống hệt đại ca xã hội đen trong phim!”

“Có ai biết anh ta là ai không?”

Hạ Nguyệt Đình thấy mọi người nhìn mình, vội vàng lắc đầu cười, “Tôi không biết anh ta!” Cô vừa nói vừa lui về phía sau, đang định trốn đi.... ..

“Hạ Nguyệt Đình, tôi tặng em tất cả những đóa hoa này! Chúng đại biểu cho tình yêu của tôi!”

Hạ Nguyệt Đình ngẩn người, anh ta.... .. Thật đáng ghét! Trước kia sao cô lại không biết anh ta là người vô lý ngang ngược, hoàn toàn không quan tâm đến cảm thụ của người khác như vậy chứ? Đúng là đồ điên!

Đỗ Vương đặt loa xuống, nhảy khỏi xe, thoáng thất vọng nhìn theo bóng lưng Hạ Nguyệt Đình, “Cô ấy là người phụ nữ của tôi, nếu mấy người dám khi dễ cô ấy, tôi sẽ lấy mạng mấy người! Còn bên kia, tiếp tục khóc đi!” Nếu không do đám người kia, mình nhất định đã thành công! Chỉ là chết thôi, có gì mà khóc? Nhà ai không có người chết?

“Dạ dạ! Không dám không dám!” Quản lý khom lưng nói, lần đầu tiên thấy xã hội đen cao cấp như vậy!

Đỗ Vương sửa lại kiểu tóc, chạy theo Hạ Nguyệt Đình.

Đã chuẩn bị cả đêm, hi vọng đừng biến khéo thành vụng!

Trong một căn biệt thự hoành tráng như hoàng cung, Hạ Mộng Lộ đang đi lại quan sát.

Khung cảnh rất đẹp, có biển có núi, cách xa phố xá sầm uất, giao thông lại thuận tiện. Dĩ nhiên, Lạc Vân Hải không bao giờ thiếu phương tiện đi lại, xe không được thì trực thăng. Có một sân cỏ thật to dành cho trực thăng.

Tuy bề ngoài nhìn hoành tráng, nhưng bên trong biệt thự lại hoàn toàn trống rỗng.

Giao cho cô hoàn toàn phụ trách? Không thành vấn đề!

“Mấy anh lát đá lên bồn cầu và bồn tắm cho tôi... ..” Dám mắng cô là trái khổ qua già? Anh ta đang không ngừng lấy lòng hai đứa nhỏ, nên chắc sẽ không bắt cô bồi thường gì đâu, đã vậy sao phải khách khí?

“Cốc cốc!”

“Đà điều nhỏ? Tôi biết em đang ở bên trong, tôi vào đây!” Đỗ Vương đẩy cửa ra, quả nhiên Hạ Nguyệt Đình đang ngồi trên ghế lạnh lùng nhìn anh. Đỗ Vương thấy vậy bèn nói, “Tôi không cố ý!”

“Không cố ý? Rõ ràng là anh cố ý! Đây là nhà tang lễ, anh lại tới khu chiêng gõ trống? Anh có từng nghĩ đến cảm thụ của những người tới đưa tiễn không? Tôi xin anh hãy dừng đầu một chút đi!”

Người khác chết mắc mớ gì tới anh? Hàng năm Long Hồ chết nhiều người như vậy, chẳng lẽ ai anh cũng phải đi khóc than? Đùa à? “Lần sau nhất định sẽ làm em hài lòng, được không?”

Còn có lần sau? Hạ Nguyệt Đình phát hiện sớm muộn gì cô sẽ bị anh làm phát điên mất! Cô khoát tay nói, “Tôi thật sự vô cùng mệt mỏi, xin anh đừng đến tìm tôi nữa!”

Đỗ Vương thần nhiên đáp, “Ngày nào em còn chưa tha thứ cho tôi, ngày đó tôi còn chưa từ bỏ! Lúc đầu do tôi chưa suy nghĩ kỹ, giờ em phải cho tôi cơ hội chứ, đừng vu đổ cả năm!” Thấy Hạ Nguyệt Đình giận dữ, Đỗ Vương bèn trấn an, “Tôi đi, tôi đi! lần sau gặp, tạm biệt đà điều nhỏ của tôi!”

Việc lãng mạn như vậy, rốt cuộc lại chẳng ra làm sao. Rốt cuộc phải thế nào cô mới có thể bình tĩnh nói chuyện với anh?

“Anh Đỗ! Thất bại?” Cấp dưới lo lắng hỏi, thấy Đỗ Vương gạt đầu, bèn nói, “Nếu vậy chỉ còn một cách duy nhất!”

“Cách gì?”

“Chết! Lúc đó cô ấy sẽ rất dịu dàng hóa trang cho anh!”

Đỗ Vương cho cấp dưới kia một cái tát, “Cậu có tin tôi sẽ để cô ấy hóa trang cho cậu trước không?” Càng lúc càng lớn gan!

Đội đã, cách này không phải không được! Chỉ cần cô chịu bình tĩnh nói chuyện với anh, cách gì anh cũng thử! Chết.... .. Nhất định phải hóa trang cho anh đúng không? Không tệ! Hạ Nguyệt Đình, lần này xem em làm sao!

Một tháng sau.... ..

Lạc Vân Hải háo hức muốn nhìn xem biệt thự Hạ Mộng Lộ tự tay thiết kế cho anh, đó cũng là tổ ấm của bốn người trong tương lai!

Lạc Vân Hải dẫn đoàn người bước vào. Sau khi mở cửa ra, cả đoàn người sững sờ tại chỗ.

Giỏ trái cây trong tay Đỗ Vương sém chút rớt xuống đất. Trời! Không hổ là Hạ Mộng Lộ, thế này mà cũng dám làm!

Trong phòng khách rộng rãi, thiết kế có thể nói là kỳ tích! Tường đá, đèn đá, cả tủ lạnh và phòng bếp cũng lát đá, trừ một chiếc bàn gỗ, khắp nơi đều là màu của đá. Căn phòng được quét dọn không còn một hạt bụi.

Điều khiến người ta sợ hãi là, đối diện cửa chính, trên tường đá, treo một bức chân dung trắng đen cực lớn của Lạc Vân Hải.

Trong phòng chưng các loại hoa: cúc trắng, hồng trắng, bách hợp trắng, hồng vàng, hướng dương vàng.... .. Chỉ hai màu vàng trắng!

Tóm lại, thiết kế chẳng khác gì hàm mộ thòi cổ!

Lạc Vân Hải không nói gì, đứng chấp tay sau lưng, híp mắt nhìn bốn phía, nhưng hai nắm tay đang siết rất chặt đã để lộ cơn giận của anh.

Đỗ Vương đặt giỏ trái cây trên bàn gỗ xong bỗng phát hiện, chiếc bàn này đối diện với bức chân dung trắng đen.... ..

Là nơi để đặt đồ cúng!

Đỗ Vương chắc lưỡi nói, “Cắm thêm ba nén nhang nữa thì giống trăm phần trăm rồi!”

Bạn đang đọc truyện *Tiên Sinh Xã Hội Đen Ở Riêng Đi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 45

Sao cứ thấy lạnh cả người?

Đỗ Vương quay đầu lại, thấy mọi người đang nhìn mình kinh ngạc, thì tự biết đuối lý. Quả nhiên, anh Hải đang dùng ánh mắt u ám nhìn anh đầy cảnh cáo. Lúc anh đem giỏ trái cây tới đây, anh không hề có ý đó là đồ cúng, nhưng có vẻ không ai tin!

“Anh Hải, thật ra thì.... ..”

Không đợi Đỗ Vương nói hết, Lạc Vân Hải đã đen mặt xoay người bước ra cửa, cả người như tỏa ra khí lạnh.

Ngoài cửa, Hạ Mộng Lộ đang ôm hộp đồng chờ.

Còn dám tới đòi tiền?

Lạc Vân Hải tiến lên lạnh lùng hỏi, “Đây chính là nhà em thiết kế cho tôi?”

Hạ Mộng Lộ ngẩng đầu cười nói, “Có vấn đề gì không?”

“Em thiết kế nhà tôi như một hầm mộ cổ, còn dám hỏi tôi có vấn đề gì không?”

Định giả ngu?

“Hầm mộ cổ? Anh đã từng thấy chưa? Tôi cảm thấy rất đẹp, rất sinh thái, vừa lúc cho anh cảm nhận một chút tập tính của người nguyên thủy! Anh không thấy không khí rất phục cổ?” Hạ Mộng Lộ đối đáp trôi chảy.

Phục cổ? Quả thật đủ phục cổ! Cổ đến mức Kỷ Jura! Mặt Lạc Vân Hải trầm xuống, “Em cố ý đúng không? Âm trầm thế này, bảo tôi làm sao ở?”

Hạ Mộng Lộ không giả bộ nữa, châm chọc nói, “Không phải thế này phụ họa cho tính tình âm trầm của anh sao?”

Lúc trước đi thì rất dứt khoát, mặc kệ cô van xin thế nào, chỉ còn kém quỹ xuống cầu anh đừng đi, giờ lại tới tìm mọi cách lấy lòng, Lạc Vân Hải, anh xem Hạ Mộng Lộ tôi là gì?

Lạc Vân Hải cứng họng, “Tôi nói rồi, tôi là đàn ông, tình huống lúc đó, tôi cần có thời gian!”

“Vậy anh có thể nói rõ với tôi, anh cần thời gian, tôi có thể chờ. Nhưng anh đến cả điện thoại cũng không gọi lấy một cuộc, Lạc Vân Hải, không phải lúc nào cũng chỉ cần nói xin lỗi là sẽ được tha thứ. Nếu lúc đó không có cha và mẹ tôi, tôi nghĩ anh vĩnh viễn sẽ không chịu gặp tôi. Nói trắng ra, trong lòng anh chỉ có chính anh! Tại sao tôi phải chờ đợi trong tình huống không hề có chút tin nào về anh? Anh có từng nghĩ đến tôi sẽ khổ sở, sẽ tự nhốt mình trong phòng?” Nếu không có cha mẹ, không có Nguyệt Đình, có lẽ cô đã chết, vì cô đau đến mức không muốn sống!

“Tôi có!” Lạc Vân Hải nhìn Hạ Mộng Lộ, “Mỗi ngày tôi đều nghĩ, nhất định em đang ở trong phòng khóc, em đang rất khổ sở! Ngay cả trong mơ, tôi cũng thấy em ngồi chồm hổm trên giường yên lặng khóc!”

“Anh biết vậy sao không gọi điện cho tôi?” Nhất định phải chờ tới lúc cô hoàn toàn chết tâm mới đến đền bù.

Lạc Vân Hải thờ dài, ngửa đầu nhìn về phía mặt trời, “Giờ tôi đã hiểu tại sao em thích A Hải nhưng lại ghét Lạc Vân Hải. Dựng phải tình huống đó, A Hải sẽ giữ liên lạc với em, còn tôi sẽ không. Vì một khi liên lạc với em, sẽ đại biểu tôi không quên được em, cho em một lời cam đoan. Hạ Mộng Lộ, đây chính là tôi, chuyện dây dưa như vậy tôi không làm được! Là chủ tịch của một tập đoàn lớn, tôi ghét nhất dây dưa không quyết. Vẫn câu nói kia, nếu thời gian có quay trở lại, tôi vẫn làm như thế. Đến khi tôi ý thức được tôi không thể không có em, thì tôi lập tức đi tìm em, nói cho em biết tôi muốn cưới em. Hoặc không làm gì, hoặc đã làm thì phải làm đến cùng! Tôi chính là A Hải, A Hải chính là tôi! Dù em có nguy biện thế nào, người em yêu vẫn là tôi!”

Hạ Mộng Lộ đen mặt, anh ta là người ngoài hành tinh à? Nói anh ta thật hối muốn cải lấy lòng cô, lại hoàn toàn không có chút thái độ nhận lỗi, không nói

được lời dễ nghe nào, vẫn một bộ, ‘Nếu thời gian có quay trở lại tôi vẫn làm như vậy!’ Từ đâu mà anh ta có được tự tin như vậy chứ? Hay là trong lòng anh ta, tôn nghiêm thật sự vượt qua tất cả? Người khác đừng phải chuyện này sẽ quỳ xuống cầu xin, chỉ có anh ta vẫn ngẩng đầu ưỡn ngực, ‘Tôi đã nói, tôi có chồng rồi!’

“Hừ!” Lạc Vân Hải nghe vậy cười nhạo một tiếng, giống như đang nghe một chuyện rất buồn cười, “Cậu ta không thể mang lại hạnh phúc cho em! Cậu ta là một kẻ lỗ mãng, tư tưởng quá sức ngây thơ! Còn quá non!” Không phải anh tự đại, nhưng đúng là anh ăn muối còn nhiều hơn cậu ta ăn cơm!

Hạ Mộng Lộ siết chặt nắm tay, tức muốn nổ phôi, anh ta không thể chừa cho cô chút mặt mũi sao? Cô ôm ngực chầm chọc, “Non một chút mới tốt, nhìn đã mất hơn lão già như anh nhiều!”

Lạc Vân Hải không tức giận, ngược lại cười tà, nâng cằm Hạ Mộng Lộ lên, “Đàn ông qua ba mươi gọi là thành thực chín chắn. Còn em, qua hai mươi đã khó tìm được người có điều kiện tốt, ba mươi càng không người hỏi thăm! Đừng làm rộn! Chỉ có tôi có thể cho em điều em mong muốn! Đừng cả ngày dây dưa với một đứa con trai chưa dứt sữa.... .... A!” Lạc Vân Hải nhe răng, nâng đùi lên xoa xoa.

Hạ Mộng Lộ đá Lạc Vân Hải một cái xong, giờ hợp đồng ra, “Ký tên, giao tiền! Nếu không đời này anh đừng mong được gặp lại hai đứa nhỏ!” Không được, còn nói thêm gì nữa, cô sẽ mất không chế phạm tội giết người mất.

“Không về nhà với tôi, không ký!” Dứt khoát không có đường thương lượng.

Hạ Mộng Lộ hét lên, “Lạc Vân Hải, nếu anh ký, có lẽ chúng ta còn có cơ hội, còn không.... ....”

“Tôi ký!” Anh không muốn nghe câu tiếp theo, chỉ câu đầu là đủ rồi.

Lạc Vân Hải nhú mày, đoạt lấy bản hợp đồng, ký tên, sau đó lấy ra chi phiếu ba mươi triệu, “Đây!”

Đơn giản vậy thôi? Hạ Mộng Lộ nghi ngờ nhận lấy chi phiếu, không phải giả chứ? Hồi tưởng những lời vừa nãy, cô đột nhiên ngửa đầu nhìn trời. Đáng ghét, sao cô lại nói những lời như vậy?

Hạ Mộng Lộ vội vàng giải thích, “Tôi.... .... Ý tôi là có lẽ, không phải tuyệt đối!”

Lạc Vân Hải gật đầu, “Lời nói trong lúc vô ý thức mới đáng tin nhất!” Quả nhiên, cô vẫn có nghĩ tới khả năng quay lại với anh, đã vậy, anh tin tưởng cô sẽ không lén phăng gì với Kỷ Lăng Phong. Cô và anh giống nhau, chỉ cần trong lòng còn có người kia, nhất định sẽ không qua lại với người khác.

“Đồ thần kinh!” Lạc Mộng Lộ giật lấy chi phiếu, nhanh chóng chạy đi.

Anh được lắm Lạc Vân Hải!

Rõ ràng không quên được anh, vì sao phải cố chấp? Cô rút cuộc để ý cái gì? Phải như thế nào mới chịu quay lại với anh? Ba mươi lăm rồi, anh không còn nhiều thời gian để hao phí, không muốn nằm một mình trên chiếc giường lạnh lẽo, không muốn cha mẹ lo lắng cho anh nữa. Mộng Lộ, chẳng lẽ em thật muốn học mẹ em? Em yên tâm, tôi không phải cha em, sẽ không tự mình hành hạ mình, A Hải sẽ cố gắng trở thành kiểu người mà em thích!

Chúng ta sẽ cùng nhau xây dựng tổ ấm của riêng chúng ta, nó nhất định sẽ là nơi ấm áp nhất trên thế giới!

Anh có lòng tin cô sẽ quay về thiết kế lại ngôi biệt thự này. Thiết kế thành căn nhà lý tưởng trong lòng cô.

Công ty thiết kế Lam Đồ.

“Các cô nhìn kia, anh ta lại tới! Bảo Nhi của chúng ta đúng là được nhiều người thích!”

“Anh ta chính là Kỷ Lăng Phong đó, biết không?”

“Dĩ nhiên! Họa sĩ nổi tiếng Kỷ Lăng Phong! Đẹp trai quá!”

“Bảo Nhi thật hạnh phúc!”

Thái Bảo Nhi buồn bực xếp tài liệu lại, ngửa đầu nhìn, quả nhiên, cậu ta lại tới, nửa tháng qua ngày nào cũng tới, không biết còn tưởng cậu ta là nhân viên ở đây. Cậu ta tới làm gì? Cô đã nói, hai người hoàn toàn không có khả năng, nhưng cậu ta vẫn kiên trì như cũ, chẳng lẽ cô thật sự có sức hút đến vậy?

Chẳng lẽ phải chấp nhận sự theo đuổi của cậu em nhỏ? Đúng vậy, cậu ta chỉ là cậu em nhỏ mới hai mươi lăm tuổi! Nếu nói cho cậu ta biết cô đã ba mươi hai thì sẽ thế nào? Nét mặt nhất định là rất buồn cười!

Cô biết mối quan hệ giữa Kỷ Lăng Phong và Hạ Mộng Lộ, hai người ở chung nhưng không phải mối quan hệ nam nữ, chỉ đơn thuần là bạn bè, có lẽ bởi vì cậu ta là người đã chăm sóc Hạ Mộng Lộ và hai đứa nhỏ, nên mới bỏ bê việc học.

Suy nghĩ đó khiến Thái Bảo Nhi không ghét Kỷ Lăng Phong như trước nữa..

Điều này, không phải người đàn ông nào cũng làm được, dù sao món tiền cha mẹ cậu ta để lại là đường lui duy nhất của cậu ta, hi vọng cậu ta thành tài. Có thể xem như một người tốt, nhưng cô vẫn không cách nào thích được, thần tượng cô sùng bái hơn hai năm lại lời thôi lách thếch, yếu đuối không dám

đôi mắt với thực tế như vậy, đều là kiểu cô rất ghét, chỉ có những cô gái ngây thơ mới lớn mới dám gật bừa thôi.

“Chào! Bảo Nhi, thích không?” Kỳ Lăng Phong chạy tới trước mặt Thái Bảo Nhi, đưa một cành hoa tươi ra, “Tặng em!”

Thái Bảo Nhi đen mặt đứng dậy, cầm cành hoa ném thẳng vào thùng rác, “Cậu có thời gian làm mấy chuyện này, không bằng lo sáng tác ra một bức tranh hoàn mỹ đi!” Người ba mươi hai tuổi như cô, còn trải qua cuộc hôn nhân thất bại, lại được một cậu em trai theo đuổi?

“À!” Kỳ Lăng Phong đưa tay che tim, vẻ mặt hết sức khổ sở, “Tim tôi đau quá, Bảo Nhi, em đừng vô tình như vậy! Em nói cho tôi biết, rốt cuộc tôi có điểm nào không xứng với em? Tôi sẽ sửa!”

“Anh xong chưa?” Mặc cỡ chết người, nếu bị đám Lạc Vân Hải thấy, chắc chắn sẽ bị cười nhạo! Cô không muốn bị nói thành trâu già gặm cỏ non.

Kỳ Lăng Phong không hề có ý lùi bước. Càng đến gần, anh càng phát hiện anh không cách nào tự kiềm chế, lúc đầu đúng là anh bị hấp dẫn bởi vẻ đẹp và khí chất của cô, bị cô chỉ vào mũi mắng anh vẫn thấy cô là một cô gái rất mạnh mẽ. Nhưng sau này anh nghĩ khác, cảm giác cô rất cô độc, vô cùng cô độc, không có nụ cười! Nếu cũng chỉ là nụ cười giả tạo làm người ta chán ghét! Chẳng lẽ cô đã từng bị một tổn thương rất khủng khiếp? Đáng sợ hơn là, anh phát hiện trên tay cô có rất nhiều vết thương, mặc dù không nhìn kỹ sẽ không thấy.

Anh ghét cô cô độc, muốn cô được hạnh phúc! Nhưng anh phát hiện dù anh làm gì, cô đều bài xích, thậm chí có cảm giác cô trưởng thành sớm, trong mắt cô, anh chỉ là một trẻ vị thành niên! Trời ạ, anh đã hai mươi lăm tuổi, đều nói con nhà nghèo sớm biết lo liệu việc nhà, anh chính là ví dụ điển hình!

Khô khan, không lãng mạn, có ý định độc thân cả đời, không có mơ ước về tình yêu như những cô gái bình thường!

Cô không chấp nhận anh, cũng không thèm nhìn những người con trai được khen là đẹp. Nếu không nghe Hạ Mộng Lộ nói, cô không phải đồng tính luyến ái, không hề đi Thái phẩu thuật chuyển giới thì anh đã nghĩ cô là giới thứ ba! Nhưng dù cô có là giới thứ ba, Kỳ Lăng Phong anh cũng sẽ đi chuyển giới thành con gái, anh là vậy, không yêu thì thôi, một khi yêu chín trầu đều kéo không lại.

“Được, được! Tôi sai rồi, về sau không tặng hoa nữa, nhưng buổi tối bạn bè có mở bữa tiệc ăn mừng tôi về nước, đi với tôi được không?” Anh có thể kết luận, cô chưa từng đi quán bar lần nào, chứ đừng nói là đi chơi với một đám con trai.

Cuộc sống sao có thể buồn tẻ như vậy?

Quả nhiên, vừa nghe thấy hai chữ quán bar, Thái Bảo Nhi liền chán ghét nói, “Liên quan gì tới tôi?”

“Đương nhiên có liên quan, em là vợ tương lai của tôi, tôi phải vì em mà giữ thân! Quán bar rất loạn, tôi lại đẹp trai thế này, ngộ nhỡ có cô gái nào thừa dịp tôi uống say, dẫn tôi đến khách sạn, đoạt mất tấm thân xử nam của tôi thì sao, chẳng phải là phản bội sau lưng em?” Kỳ Lăng Phong tự tin nói.

Thái Bảo Nhi đen mặt, không thể tin được lời nói cợt nhả kiểu này lại xuất phát từ miệng Kỳ Lăng Phong. Họa sĩ nổi danh gì chứ, là một tên tự kỷ nói chuyện lung tung, không sánh nổi nửa phần Lạc Vân Hải. Người ta cả tướng ngồi, tướng đứng, tướng uống cả phê cũng ưu nhã thông dong, còn tên này, uống cả phê nhất định một hộp là hết!

“Đừng ở đây quấy rầy tôi làm việc! Cậu ra ngoài đi! Không đi, tôi sẽ gọi bảo vệ!” Đúng là kẹo cao su! Lúc đầu sao cô lại không nghe lời Hạ Mộng Lộ chứ? Giờ thì hay rồi, đuổi cũng đuổi không được!

“Em đi theo tôi, tôi nhất định sẽ vẽ một bức tranh hoàn chỉnh, được không?” Con gái thì chỉ cần hót thuốc đúng bệnh! Không sợ cô không nghe!

Quả nhiên, Thái Bảo Nhi không lạnh lùng nữa. Thầy Mạc nổi tiếng thế giới chỉ thu một học trò, nếu có thể giúp cậu ta tỉnh lại, cũng không có gì không được. Cô gật đầu nói, “Được! Tối gặp!”

Kỳ Lăng Phong vỗ tay một cái, huyết sáo, xoay người rời đi.

Thầy Mạc sao lại coi trọng người như cậu ta chứ? Không có tư cách, không biết cách ăn nói, không có gì cả, còn không làm việc đàng hoàng! Về tranh mà cũng dùng để uy hiếp người ta! Đúng là gỗ mục!

Hạ Mộng Lộ ngồi trong góc trở mắt, tình huống gì đây? Tin đồn gần đây có một người đàn ông đang theo đuổi Thái Bảo Nhi ráo riết, thì ra là Kỳ Lăng Phong? Trời ạ, Thái Bảo Nhi còn đồng ý với cậu ta? Cô rất muốn lên tiếng cảnh cáo, hai người không thể nào! Nhưng đây là chuyện riêng của họ, cô không có quyền can thiệp. May mắn, có vẻ Thái Bảo Nhi cũng không thích cậu ta lắm, về nhà cô phải nói chuyện với Kỳ Lăng Phong mới được.

Cậu ta thật là, cứ thấy gái đẹp là nhào tới, tìm ai cũng được lại tìm Thái Bảo Nhi.....

Nhưng Thái Bảo Nhi còn lớn hơn cô hai tuổi, chắc chắn không thể nào thích Kỳ Lăng Phong được, hoàn toàn không cần lo lắng! Về phần Kỳ Lăng Phong, không phải cô không quan tâm bạn, mà vì quan tâm nên mới mong cậu ta mau trưởng thành, cứ để cậu ta ngã một lần rồi sẽ lớn lên, chứ không thể cứ thấy gái đẹp là chảy nước miếng mãi vậy được.

Cứ làm như không thấy là được rồi!

Hai người họ có khả năng hay không?

Đùa gì vậy, Kỳ Lăng Phong rất đề ý vấn đề tuổi tác, dù đẹp, dù giỏi giang thế nào, một khi lớn hơn cậu ta quá ba tuổi, đều sẽ bị kéo vào danh sách đen.

Thái Bảo Nhi là người phụ nữ cứng chặc, càng không thể nào thích kiểu ngây thơ nhỏ tuổi như Kỳ Lăng Phong được.

Bên nhà tang lễ ở phía tây thành phố, dường như kể từ khi Đỗ Vương xuất hiện đã báo trước sẽ không được yên bình. Người đến người đi như trảy hội, lúc nào cũng thấy mấy người đàn ông mặc vest đen lượn lờ, hàng đêm luôn canh gác bên ngoài. Đến mức Hạ Nguyệt Đình nhìn riết cũng quen. Cô hỏi người đang ngồi trước máy vi tính chơi game, “Cố Vân Nam, hôm nay anh không đi làm sao?”

“Ừ! Nghỉ phép! Tên kia vẫn còn quấy rầy em?” Cố Vân Nam dập tắt tàn thuốc, lo lắng nhìn Hạ Nguyệt Đình, tư thế ngồi mặc dù vẫn chững tai gai mắt như cũ, nhưng trên mặt đã không còn vẻ phách lối như thường ngày, thấy cô gạt đầu bèn cau mày hỏi, “Nếu không, anh dẫn em đi?”

Cố Vân Nam khom lưng lấy sổ tiết kiệm từ trong ngăn kéo ra, “Những năm này anh để dành tiền đủ mở một cửa tiệm rồi, chúng ta đến một thành phố khác, mở một quán cơm, được không?”

Hạ Nguyệt Đình lắc đầu, “Thôi đi, là phúc thì không phải họa, là họa thì không tránh được!”

Cố Vân Nam sờ sờ cằm, tự giễu nói, “Em vẫn không quên được anh ta! Dù anh sửa đổi thế nào, trong lòng em đều chỉ có anh ta!”

“Ha ha, đừng nói với giọng như là tôi đang lừa anh vậy! Lúc đầu là chính anh tự muốn đi với tôi, nói muốn mở ra một trang mới cho cuộc đời của anh chứ tôi không buộc! Được rồi! Tôi đi làm đây!”

Cố Vân Nam nhìn theo bóng lưng Hạ Nguyệt Đình, khổ sở cúi đầu.

Đúng vậy, là chính anh theo tôi! Đêm đó thấy Hạ Nguyệt Đình đứng một thân một mình ở bến tàu, bỗng thấy rất đau lòng, có lẽ đã từng lui tới mấy năm, nên không bỏ được cô cứ vậy rồi đi? Chẳng may bị người ta lừa thì sao? Cộng thêm anh cũng không muốn tiếp tục ở lại Phở Đà, muốn ra ngoài gây dựng sự nghiệp. Cũng biết cô sẽ không tiếp nhận anh, nhưng sống nương tựa lẫn nhau đã lâu, riết thành thói quen, trai chưa vợ gái chồng, dù chưa ai nói tới kết hôn, nhưng anh cảm giác cô hiểu, nếu không sẽ không ở cùng nhau lâu đến vậy.

Theo anh hôn nhân không nhất định phải là yêu đến chết đi sống lại. Anh cũng từng cho rằng kết hôn với cô chỉ là thuận theo tự nhiên.

Lúc ở Phở Đà, anh không biết quý trọng cô, là lỗi của anh. Năm năm qua, anh phát hiện cô thật sự rất tốt, chịu khổ chịu cực, không một lời oán trách. Hai người ngồi xe lửa, tùy ý chọn một thành thị, thuê phòng chung, cô nấu cơm, anh rửa chén, ra ngoài làm công, đến giờ đã đủ tiền để mở tiệm. Khoảng thời gian này đã giúp anh hiểu được rất nhiều đạo lý.

Bọn họ từng ngủ ở trạm xe lửa, sinh nhật không có tiền chỉ mua một cây nến, làm mấy cái bánh bao chúc mừng với nhau, tuy rất khổ, nhưng vô cùng vui vẻ, cho nên anh nghĩ muốn kết hôn với cô, cho đến khi Đỗ Vương xuất hiện, anh mới phát hiện, tìm mình lại đau đớn không yên.

Có lẽ anh đã yêu cô từ lúc nào không hay, nhưng anh sẽ không nói cho cô biết, càng không ngăn cản cô và Đỗ Vương, bởi vì anh không thể cho cô được cái gì, anh đã từng khiến cô thương tích khắp người, anh đã mất đi tư cách có được cô!

Hạ Nguyệt Đình, em đã không quên được anh ta, vậy cố gắng nắm chặt đi!

Về phần anh, độc thân có gì không được, một máy vi tính, một công việc, một ổ chó, cứ vậy sống qua ngày, rồi sẽ hết mấy chục năm thôi!

Bên ngoài, Đỗ Vương nhìn chăm chăm đồng hồ đeo tay không chớp mắt, năm bảy, năm tám, năm chín, tám giờ đúng, ra lệnh, “Chút nữa phải diễn cho giống! Dám làm hư việc thì đừng có trách tôi!”

“Anh Đỗ, chúng em làm việc, anh cứ yên tâm!”

“Nhất định là giống như thật!”

Bốn người đàn ông đồng loạt gạt đầu.

Đỗ Vương xuống xe, đến băng ca trước mặt, nằm lên, nhắm chặt mắt.

Lần này xem em làm sao ngăn tôi ngoài cửa, hừ hừ, tôi sẽ quán em đến khi em chịu mới thôi!

Anh quyết sẽ không nhận thua!

Bốn người kia lấy một tấm vải trắng đắp lên người Đỗ Vương, phủ luôn cả mặt sau đó khiêng anh vào cửa.

Cùng lúc đó, ở cửa nhà trẻ, có hơn mười người đàn ông mặc vest đen đang đứng. Lạc Vân Hải thấy Kỳ Lăng Phong dẫn hai con anh vào trường xong đi về, bèn tiến lên nói với bọn nhỏ, “Hôm nay không cần học, đi theo cha!”

Kỳ Đào Đào lắc đầu, “Chú, mẹ mà biết trốn học là sẽ bị đánh mông đó!”

Hai đứa bé buống bình như vậy, nếu anh là Hạ Mộng Lộ thì đã sớm đánh cho nát mông rồi!

Lạc Vân Hải cố cười nói, “Yên tâm, đến lúc đó cứ nói cha đã đồng ý là được!”

“Nhưng chú định dẫn tụi con đi đâu?” Kỳ Khanh Khanh kéo tay Kỳ Đào Đào không dám thả.

Kêu hai đứa đi thì đi, hỏi gì nhiều vậy? Lạc Vân Hải đột nhiên phát hiện anh không kiên nhẫn nổi với hai đứa nhỏ, “Dẫn đi!”

“Này này..... Mẹ ơi cứu con! Thả tụi con ra hu hu hu!” Kỳ Khanh Khanh sợ hãi hô to, không ngờ lại bị che miệng.

Trời ơi! Bất cóc? Nhà cậu không có tiền để chuộc người, mẹ nhất định sẽ thấy chết mà không cứu!

Kỳ Đào Đào không khóc, chỉ hoảng sợ nhìn Lạc Vân Hải, cò kè mặc cả, “Tụi con sẽ cho chú tất cả tiền của tụi con! Chú thả tụi con đi!” Ba ba từng nói, đừng phải cướp bóc, ngàn vạn lần không được phản kháng, có của cái gì đều giao ra hết.

Lạc Vân Hải xoa xoa trán, lười nói tiếp, anh còn chưa nhảm chán tới mức đi đàm phán với một đứa bé.

Hai đứa trẻ ôm chặt nhau, nhìn chẳng khác gì cục mề xùm, tuy thường ngày hay cãi nhau, nhưng khi gặp nguy hiểm, sẽ biết giúp đỡ lẫn nhau.

Kỳ Đào Đào vỗ vỗ lưng em trai an ủi, “Đừng sợ! Đừng sợ!”

“Đi!” Lạc Vân Hải lạnh lùng ôm lấy Kỳ Khanh Khanh kéo ra ngoài.

“Hu hu con không đi, chú muốn làm gì? Con không muốn rời khỏi anh hai hu hu hu!” Kỳ Khanh Khanh liều mạng lắc đầu. Có khi nào là trước ‘gian’ sau giết không? Nhưng cậu chưa tới năm tuổi, không thể ‘gian’, vậy sẽ bị giết sao?

Kỳ Đào Đào cũng bắt đầu sợ, ôm thật chặt em trai, “Chú.... Rốt cuộc chú muốn làm gì? Con sẽ gọi điện cho mẹ, chú muốn bao nhiêu tiền? Mẹ có rất nhiều tiền, chú kỳ lạ, chú đừng giết tụi con!”

Lạc Vân Hải lắc đầu thở dài, kẹp Kỳ Đào Đào dưới nách đi vào biệt thự, mặc cậu giãy giụa thế nào cũng không quan tâm, lạnh lùng đi tới một căn phòng ngủ, ném cậu vào trong đồng tiền, khiêu khích nói, “Bài học hôm nay là thử khả năng của con tới mức nào, số tiền này, con đếm được bao nhiêu, thì sẽ đưa cho con bấy nhiêu!”

Kỳ Đào Đào lau lau nước mắt, tiện tay nắm lấy một đồng tiền.

Trời! Thiệt nhiều tiền, thiệt thiệt nhiều tiền! Cậu chưa từng thấy qua nhiều tiền như vậy bao giờ!

Kỳ Đào Đào mỉm cười ôm lấy đồng tiền, vui vẻ hôn một cái thật kêu, nhanh chóng quên mất em trai không còn một mảnh, “Chú nói thật? Không gạt người?” Giờ cậu tin tưởng chú này là cha cậu rồi.

Lạc Vân Hải nhìn Hứa Trí Viễn nói, “Nó đếm được bao nhiêu thì cho bấy nhiêu!”

Hứa Trí Viễn đẩy đẩy mắt kính, trầm nghĩ, một đứa bé năm tuổi thì đếm được bao nhiêu? Đồng tiền này tổng cộng đến hai mươi triệu! Kỳ Đào Đào lăn lộn vui vẻ trong đồng tiền như vậy, xem ra anh Hải dùng đúng cách rồi! “Không thành vấn đề!”

Lạc Vân Hải vừa đi, Kỳ Đào Đào lập tức rút ra máy tính luôn mang theo trong túi ra, bắt đầu đếm tiền mặt. Cậu không giống những đứa trẻ khác đếm từng tờ, mà gom thành từng xấp năm tờ để đếm, “Năm, mười, mười lăm, hai mươi.... Một trăm!” Sau đó gom nhiều xấp thành một trăm ngàn, bỏ vào một chiếc túi to, rồi đếm lại từ đầu.

“Rầm!” Hứa Trí Viễn đứng không vững, lui về sau hai bước, đập vào tường.

Đây, đây là..... Trẻ con sao? Anh Hải có ý cho một đồng tiền lớn để Kỳ Đào Đào đếm thật lâu, kéo dài thời gian chờ Hạ Mộng Lộ tới, nhưng theo tốc độ này..... Hứa Trí Viễn kinh ngạc nhìn động tác nhanh nhẹn của Kỳ Đào Đào, tốc độ này chẳng thua kém gì nhân viên kiểm tiền trong ngân hàng!

Không hổ là con trai anh Hải! Nhưng, có con trai thông minh quá cũng không phải chuyện tốt! Cứ theo tốc độ này, một trăm triệu cũng chưa đủ cho nó chơi!

Kỳ Đào Đào đang vô cùng kích động, càng đếm càng nhanh.

Phát tài rồi! Phát tài rồi!

Đúng là cậu chỉ có thể đếm tới một trăm ngàn, nhiều hơn cậu không biết, nhưng máy tính biết!

Hứa Trí Viễn dứt khoát tìm một cái ghế ngồi xuống xem.

Thiên tài! Đúng là thiên tài! Huấn luyện thêm nữa, chủ tịch tiếp theo của Long Hồ không thể là ai khác ngoài nó!

Bên kia, Nhạc Từ Tuyên thấy Kỳ Khanh Khanh khóc suốt, bèn nhét một bình sữa vào trong miệng cậu. Quả nhiên, cậu ngừng khóc ngay, hút hút sữa chua trong bình, đẩy cánh cửa nặng nề trước mặt ra.

“Khụ khụ khụ khụ!” Kỳ Khanh Khanh sắc sữa khi thấy cảnh tượng trước mắt, há hốc miệng nhìn không chớp mắt, quên mất việc thở, quên mất anh hai có lẽ còn đang ở trong tình cảnh nguy hiểm.

“Bé đẹp trai, tới đây! Tới đây chơi với mấy chị nè!”

Trên chiếc giường lớn xa hoa, mười mấy hoa hậu đến từ các quốc gia, đen có trắng có vàng có đang mặc bikini làm dáng. E rằng bất kỳ người đàn ông nào cũng không cưỡng nổi sự hấp dẫn này!

Kỷ Khanh Khanh cảm giác mình sắp hôn mê, ngây ngốc ôm bình sữa đi tới, lập tức bị một chị có vòng một ‘big size’ ôm lấy, bỏ vào trong lồng ngực người đẹp.

Một cô gái có làn da ngăm đen niết mặt Kỷ Khanh Khanh, “Đẹp trai quá!” Tiếng Hoa của cô khá ngọng nghịu, nhưng vẫn khiến lòng Kỷ Khanh Khanh ngứa ngáy khó chịu, hung hăng hút một hơi sữa, sau đó nhào tới ngực người đẹp, cọ cọ mặt vào đó.

Trời ơi! Hạnh phúc quá! Cậu tin ông chú quái dị là cha cậu rồi! Vì ngay cả ba ba cũng không tốt với cậu tới mức này.

Ngoài cửa sổ, Lạc Vân Hải thấy vậy cảm giác vô cùng nhục nhã. Sao anh lại có một đứa con háo sắc như vậy chứ? Nhất định là đột biến gen, nhất định!

Nhạc Tử Tuyền và Đông Phương Hoàng không ngừng lắc đầu, “Hai đứa nhỏ này đúng là cực phẩm! Bọn nó đều không lo lắng anh em của mình đang bị đánh đập sao?”

Vừa nói xong, Kỷ Khanh Khanh giờ một cái roi lên nói, “Mấy chị đánh chết em đi!”

Mấy người đẹp nhận lấy roi da, nhẹ nhàng vỗ vào người cậu.

“A!... .. Sướng quá!... .. Tiếp tục đánh đi!”

Lạc Vân Hải đen mặt, đây thật là con anh? Vì giữ chân hai đứa nhỏ, anh không thể không làm vậy, nếu không Hạ Mộng Lộ sẽ không chủ động tới tìm anh.

Bên nhà tang lễ.

Hạ Nguyệt Đình lùi lại một bước, sững sờ nhìn xuống băng ca, “Mấy người nói là, Đổ.... .... Đổ.... ..” Đổ Vương chết?

“Anh Hải nói, lúc anh Đổ chết không có tâm nguyện gì khác, chỉ muốn nhìn cô lần cuối, nhưng không đợi chúng tôi đưa tới, anh ấy đã nhắm mắt.... .. Anh Hải nói đưa anh ấy tới đây để cô hóa trang, cho anh Đổ an tâm đi!” Nói xong mấy người đều đỏ mắt quay mặt đi, thi nhau lau nước mắt.

Khó trách những diễn viên trong phim nói khóc là khóc được ngay, cứ xoa chút ốt bột lên, không muốn khóc cũng khó!

Hạ Nguyệt Đình ngơ ngẩn nhìn xuống băng ca run rẩy vén mảnh vải trắng lên.

Đổ Vương sao có thể chết?

Cũng đúng! Anh ta là xã hội đen, lúc nào cũng có khả năng chết bất ngờ.

Hạ Nguyệt Đình vừa cười vừa cầm cọ hóa trang, “Rốt cuộc anh chết rồi.... .. Ha ha..... Anh chết rồi! Biết cái này gọi là gì không? Là báo ứng! Loại người như anh, vốn không nên sống, tùy ý đùa giỡn tình cảm của người khác, không biết cảm thông, luôn tự cho mình là trung tâm..... Thấy người ta chết anh còn cười được, giờ anh chết rồi, người khác cũng cười anh!” Miệng thì nói được giải thoát, nhưng hai hàng nước mắt lại bán đứng cô.

Đổ Vương nghe vậy sém chút nhảy dựng lên bóp chết Hạ Nguyệt Đình. Cô hi vọng anh chết đến vậy? Chẳng lẽ đã điều nhỏ thật sự không thích anh chút nào, thậm chí anh chết vẫn không hề dao động, ngược lại vô cùng vui vẻ.... .. Ai nói quên một người rất khó? Chỉ có đàn ông là không thể quên, tựa như anh, anh Hải, và Nguyên Phương.

Tiếp theo nên làm gì? Nếu trong lòng cô không có anh, sự cố gắng của anh còn ý nghĩa gì nữa? Sẽ chỉ làm cô ghét bỏ! Thật buồn cười, anh đã vô cùng tự tin mà nói cô thuộc về anh, những ngày qua anh như một thằng hề nhảy nhót, sống trong ảo tưởng của bản thân.

Đổ Vương vừa định ngồi dậy, bỗng có gì đó âm áp rót xuống cổ anh.

Hạ Nguyệt Đình đang khóc?

Vậy anh tình nguyện để cô vui vẻ chúc mừng anh chết đi còn hơn!

Đây chính là yêu, mặc kệ đối phương vui hay không vui đều thấy khó chịu trong lòng.

Anh đã nói rồi, sao cô có thể quên anh được chứ!

Đổ Vương từ từ mở mắt ra.

Hạ Nguyệt Đình đang cười nhưng gương mặt thì đầy nước mắt.

Tại sao anh lại làm cô tổn thương? Đây chỉ là một cô gái nhỏ luôn thiếu cảm giác an toàn, không thể không cố gắng đi lấy lòng người nuôi mình, nhưng cuối cùng vẫn bị đuổi đi, tối thiểu, lúc đó cô vẫn còn ngây thơ, muốn khóc sẽ khóc, không giống như bây giờ, cố gắng chịu đựng, hồn nhiên của cô, nụ cười của cô, vui vẻ của cô đều bị anh làm mất hết rồi.

Hạ Nguyệt Đình hút hút lỗ mũi, lau nước mắt, khi thấy Đỗ Vương mở mắt, tay cô bắt đầu phát run.

Đây chính là chết không nhắm mắt?

Hạ Nguyệt Đình không khóc nữa, chân như nhũn ra, muốn chạy cũng không chạy nổi, sắc mặt từ trừ chuyển sang trắng bệch. Cô hoá trang cho người chết năm năm, lần đầu tiên thấy xác chết đột nhiên mở mắt thế này!

Đỗ Vương cũng khóc. Anh đưa tay vuốt ve khuôn mặt nhỏ bé của Hạ Nguyệt Đình, “Đừng sợ....”

“A, xác chết vùng dậy!” Hạ Nguyệt Đình vô cùng sợ hãi, nhét cọ vẽ vào trong miệng Đỗ Vương, xoay người định chạy, lại bị anh kéo, cô càng thêm sợ hãi. Đột nhiên, cô rơi vào một lồng ngực ấm áp.

“Nguyệt Đình, tôi thật sự biết sai rồi! Về nhà với tôi được không? Em khóc chứng tỏ trong lòng em còn có tôi, tôi thật sự mệt mỏi, rất mệt mỏi! Em muốn tôi chờ tới khi nào? Một năm? Mười năm? Hay đến già? Hai năm trước cha tôi đã qua đời, đến lúc chết ông còn kéo tay tôi nói muốn tôi kết hôn, mẹ tôi cũng già rồi, bà không còn mong đợi gì, chỉ mong chờ cháu, mong tôi sớm cưới vợ. Tôi thấy mình thật sự rất bất hiểu, anh Hải dù gì còn có hai đứa con, tôi thì không có gì cả, em có thể suy nghĩ vì tôi một chút không?”

Hạ Nguyệt Đình nhắm chặt mắt, con giận bùng nổ, đẩy mạnh Đỗ Vương ra, cho một cái tát, “Họ Đỗ kia, đùa như vậy rất vui sao? Tôi cho anh biết....”

“Nguyệt Đình? Em có sao không....”

Ngoài cửa, Cố Vân Nam lo lắng kêu. Xã hội đen đáng chết!

“Nguyệt Đình?”

“Cho anh ấy vào đi!” Hạ Nguyệt Đình rống to, đến lúc nên kết thúc mọi chuyện rồi!

Anh mệt mỏi, cô cũng mệt mỏi, cô không muốn tiếp tục như vậy, chỉ muốn sống đơn giản qua ngày.

Đỗ Vương thấy Cố Vân Nam đi vào, lúng túng lau nước mắt, bất mãn nói, “Tại sao anh ta lại ở đây?”

Hạ Nguyệt Đình kéo tay Cố Vân Nam nói, “Anh ấy đã không còn là Cố Vân Nam của ngày trước rồi, anh ấy đã thay đổi vì tôi. Tôi đã thích anh ấy từ lâu, anh chỉ là thể thân an ủi tôi lúc đau buồn thôi, cho tới giờ tôi chưa từng yêu anh! Đỗ Vương, hiện giờ tôi và anh ấy sống rất tốt, anh chuẩn bị mở tiệm cơm. Chúng tôi vốn đã có quan hệ như vợ chồng, sau này xin anh đừng tới quấy rầy tôi nữa, chồng tôi sẽ mất hứng!”

Đỗ Vương chậm rãi ngồi thẳng, nguy hiểm híp mắt, “Hai người không phải đã chia tay rồi sao?”

“Ai nói chia tay xong thì không thể quay lại? Tôi và anh ấy đã từng nói tương lai sẽ kết hôn, giờ sẽ thực hiện lời hứa đó. Anh thế này là đang gây khó khăn cho chúng tôi, ép chúng tôi không thể không gây gổ, ngày mai chúng tôi sẽ đi....”

“Không!” Đỗ Vương bật dậy, nhún vai nói, “Hai người đừng đi, có lẽ tôi rất bá đạo, nhưng tôi vẫn hiểu lý lẽ, dù thế nào, thấy người yêu cô chịu thay đổi vì cô, tôi thật sự mừng thay cho cô! Tôi sẽ rút lui!”

Hạ Nguyệt Đình nói đúng, cô và Cố Vân Nam vốn là một đôi, hơn nữa hai người từng ngủ với nhau, chia tay cũng có thể hợp lại.

Còn anh và Hạ Nguyệt Đình chưa tính là một cặp, cô thích anh thì anh không thích cô, đến khi anh thích cô thì cô không thích anh. Hai người xem như có duyên nhưng không phận, hèn chi mặc kệ anh theo đuổi thế nào cô cũng không chịu quay đầu. Lúc đầu không nói rõ, có lẽ là vì sợ anh tự ái? Cuối cùng, thì ra anh mới là kẻ qua đường. Nhưng anh còn chưa tới mức vì một người con gái mà không cần tôn nghiêm.

Cố Vân Nam thờ dãi nói, “Tôi thấy hình như anh ta..... Khóc! Không ngờ người đàn ông này cũng có ngày khóc!”

Có lẽ anh ta có thể mang đến hạnh phúc cho Nguyệt Đình. Còn anh, dù đàn ông toàn thế giới đều chết sạch, cô cũng không chọn anh, có kết hôn cũng không có tình yêu.

Hạ Nguyệt Đình cảm giác mình nói chuyện hơi tuyệt tình, nhìn bóng lưng cao ngạo cô đơn của anh, nói không đau lòng là gạt người, nhưng cô không chịu nổi một lần thương tổn nữa, cứ như hiện giờ không tốt sao? Tại sao anh còn phải tìm đến làm nhiễu loạn cuộc sống của cô?

Hãy tìm một cô gái tốt khác! Cầu chúc anh hạnh phúc!

“Anh Đỗ.....” Một cặp dưới thấy mắt Đỗ Vương đỏ, lo lắng hỏi.

Đỗ Vương cười chua xót, “Không có gì, chỉ là chỗ này hóa trang quá tệ làm phấn rơi vào mắt. Đúng rồi, về sau đừng tới chỗ này nữa, tôi phát hiện cô

gái này không hợp với tôi, không phải kiểu tôi thích!”

Em thích cuộc sống bình thân, vậy em hãy sống như vậy đi!

Bốn người kia nhìn Đỗ Vương, thầm nghĩ, dưa hái xanh không ngọt, có thể nghĩ thông là được rồi, nếu không, không chỉ hại người, còn hại mình.

Đỗ Vương đốt một điếu thuốc, nói, “Nghe nói gần đây có một ít băng bắt đầu không yên phận, nếu bọn họ không sợ chết, vậy chúng ta tới cướp sạch hang ổ của bọn họ! Còn nữa, về sau, tất cả những anh em qua đời đều đưa đến đây, giúp đỡ nhà tang lễ này nhiều hơn, đi thôi!”

“Dạ!” Đám cấp dưới đồng thanh hô, không nói thêm gì nữa. Đàn ông tốt như anh Đỗ, tại sao cô gái kia lại không biết quý trọng?

Kỷ Khanh Khanh bên này, thấy kim giờ chỉ tới số sáu, không thể không lưu luyến nhảy xuống giường, nói với mấy người đẹp, “Các chị xinh đẹp, giờ em phải về nhà, nếu không mẹ sẽ lo lắng!”

“Hả? Em trai đừng đi, tụi chị sẽ đau lòng lắm đó! Tiếp tục chơi đi, chúng ta chơi múa thoát y được không?” Cô gái kia vừa nói vừa bắt đầu cởi bikini ra. Một giờ một triệu, dĩ nhiên là kéo càng lâu càng tốt rồi!

Kỷ Khanh Khanh dù rất muốn chơi tiếp, nhưng mẹ nổi giận quá thật vô cùng đáng sợ, sẽ nhốt cậu trong nhà vệ sinh không cho ra, đành vừa mang giày vừa cười nói, “Lần sau em lại tới chơi nữa! Giờ em phải đi!” kết quả vừa mở cửa, phát hiện ông chú kỳ lạ đang trừng mắt nhìn cậu, “Cảm ơn chú! Lần sau con sẽ trở lại!” Cậu không muốn đi học nữa, chỉ muốn ở đây chơi thôi, đây đúng là thiên đường của nhân gian!

Lạc Vân Hải thăm mắng một câu, nhìn Kỷ Khanh Khanh, “Sao? Không thấy họ rất đẹp? Không muốn tiếp tục ở lại?”

“Trong nhà còn có người đẹp hơn! Con là người đàn ông rất chung thủy!” Kỷ Khanh Khanh nghiêm túc ngửa đầu nói.

“Ha ha ha!” Trong phòng, các người đẹp cười lăn cười bò, sao họ không nhìn ra cậu rất chung thủy chứ?

Kỷ Khanh Khanh thấy Lạc Vân Hải như đang giận, bèn lập tức bỏ chạy, “Tạm biệt chú, mai gặp lại, đừng nói cho mẹ đó!”

Lạc Vân Hải đen mặt! Đứa nhỏ không được thì đứa lớn! Anh không tin một đứa nhỏ năm tuổi có thể đếm xong hai chục triệu trong một ngày.

Lạc Vân Hải lên lầu hai, thấy Hứa Trí Viễn đang cầm chi phiếu đứng chờ, bèn hỏi “Sao?”

Hứa Trí Viễn cười nói, “Đếm xong rồi! Hai mươi triệu, không thừa không thiếu!”

“Dạ!” Kỷ Đào Đào đưa máy tính đến trước mặt Lạc Vân Hải, hai mươi triệu là bao nhiêu cậu không biết, nhưng máy tính biết! Cậu chỉ biết kết quả là một số hai và bảy số không, “Con đã nhờ chú này chuyển tiền vào tài khoản cho mẹ con! Cảm ơn chú!”

Lạc Vân Hải hóa đá. Anh nên khen hay nên.... ..

Lạc Vân Hải suy nghĩ một chút rồi tiếp tục dụ dỗ, “Nghe nói giấc mộng của con là có một căn biệt thự thật bự? Cha có vô số biệt thự trống, to như hoàng cung.... ..”

Kỷ Đào Đào giờ chi phiếu lên nói, “Nhiều quá ở không hết! Một cái là đủ rồi! Nhiều đây đủ để con mua một cái! Hẹn gặp lại!” thấy em trai đang đứng ở phòng khách chờ, bèn chạy nhanh xuống lầu, cuối cùng không quên xoay người nói, “Chú, ngày mai con còn tới nữa, chuẩn bị nhiều hơn chút đi! Ít quá đếm không đã gì hết! Khanh Khanh đi thôi, phía trước có một trạm xe buýt, ba ba còn chưa tới đón chúng ta, bị phát hiện là chết!”

“Em không muốn bị đánh gãy vào mông đâu, hôm nay mẹ mang giày cao gót, nhất định sẽ rất đau!”

Hai đứa nhỏ vừa nói vừa chạy đi. Bọn chúng không biết vì sao ông chú kỳ lạ lại tốt với chúng như vậy, cũng không muốn biết, chỉ cần có tiền tiêu, có người đẹp chơi là tốt rồi, dù sao mẹ không ưa ông chú kỳ lạ, có thể kiếm được bao nhiêu thì kiếm.

Lạc Vân Hải rút cuộc bạo phát, cắn răng nhìn Hứa Trí Viễn, “Đây không phải con tôi! Tuyệt đối không phải! Mau tìm A Đỗ đi làm xét nghiệm DNA cho tôi!”

“Anh Hải, anh bình tĩnh một chút! Đây chắc chắn là con của anh, thời gian sinh rất khớp!”

“Không thể nào!” Lạc Vân Hải đen mặt xoay người chạy ra biệt thự. Hai đứa kia sao có thể là con anh? Không thể nào, tuyệt đối không thể! Nhất định là có nhầm lẫn gì đó! Trước khi có kết quả DNA, anh kiên quyết không thừa nhận hai ác ma này là con anh.

Hứa Trí Viễn và Đồng Phương Hoàng nhìn nhau. Anh Hải tức đến mức chập mạch luôn rồi? Chắc, cũng chỉ ba mẹ con này mới có thể khiến anh Hải tức giận đến vậy.

Nhạc Tử Tuyền hoàn toàn xem đây là một trò vui, “Các cậu nói có phải anh Hải ăn no dư năng lượng không? Nhìn bộ dáng đã biết con anh Hải trăm phần trăm rồi!”

“Đúng vậy! Nhưng hai đứa nhỏ như ác ma kia, quả thật khó làm người ta tiếp nhận được!”

“Anh ấy nói kiểm tra thì kiểm tra đi! Các cậu nói hai đứa nhỏ đó từ hành tinh nào tới? Mà có thể khiến anh Hải giận tới mất trí! Cứ tiếp tục như vậy, không chừng anh Hải thật sự sẽ bị hai nhóc kia làm cho điên mất! Lấy vài cọng tóc đi kiểm nghiệm đi!”

Ba người nhất trí tán thành, chỉ cần có thể tiêu lửa giận của anh Hải, đừng nói xét nghiệm DNA, xét nghiệm coi đứa nhỏ có từ cung hay không cũng không thành vấn đề!

Bạn đang đọc truyện *Tiên Sinh Xã Hội Đen Ở Riêng Đi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 46: Gặp ông bà nội

“..... Tôi chỉ có mong muốn được bảo vệ em. Em luôn nói tôi không có tiền..... Xin em hãy cho tôi thêm cơ hội....”

Trong không khí tràn ngập mùi rượu và thuốc lá, nhạc mở tới đa cơ hồ chấn động lỗ tai, nam nữ vây quanh sàn nhảy, điên cuồng lắc lư theo tiếng nhạc. Đèn neon nhiều màu xoay tròn lóe lên. Thái Bảo Nhi đứng trước cửa quán bar, do dự không biết nên vào hay không. Cô đưa hai tay ôm ngực, lạnh nhạt nhìn vào bên trong, không hiểu, tại sao tiệc chào mừng lại phải chọn chỗ này?

“Này! Không phải chứ! Em tới quán bar sao còn nghiêm túc như vậy? Mặc đồ đi làm không nói, còn đem theo cả tài liệu đi làm?” Kỷ Lăng Phong nhìn Thái Bảo Nhi như nhìn người ngoài hành tinh, mặc dù nữ thần mặc gì cũng đẹp, nhưng vấn đề là không hợp với hoàn cảnh!

Thái Bảo Nhi cau mày nói, “Đánh nhanh thắng nhanh!”

“Cái gì mà đánh nhanh thắng nhanh? Sức tôi rất dẻo dai đó!” Kỷ Lăng Phong cố ý ôm bả vai Thái Bảo Nhi đùa.

Hừ, cô đúng là điên rồi mới đồng ý tới đây!

Thái Bảo Nhi hất tay Kỷ Lăng Phong ra, “Các cậu ngồi ở đâu?”

“Đi!” Lạnh như một khối băng!

Kỷ Lăng Phong nắm tay Thái Bảo Nhi chạy thẳng tới góc phòng, giới thiệu với mấy người trong bàn, “Đây là Thái Bảo Nhi, bạn gái của tôi!”

Thái Bảo Nhi đập Kỷ Lăng Phong một cái.

Mười người trong bàn vốn đang hai mắt toả sáng, nghe xong thất vọng nói, “Cậu thật có phúc!”

“Có vẻ người đẹp hơi lạnh lùng!”

Quả thật, Thái Bảo Nhi đang có vẻ người lạ chớ đụng.

Kỷ Lăng Phong trầm lắng đầu, Thái Bảo Nhi, em không thể cố gắng hòa hợp với xung quanh một tí sao?

Kỷ Lăng Phong lại gần, kéo áo khoác của Thái Bảo Nhi xuống.

Thái Bảo Nhi giật mình, “Anh làm gì?”

“Không có gì! Hôm nay thoải mái một bữa đi! Em xem, ở đây cô gái nào chẳng hở ngực hở chân, không ai mặc kín như em hết, nghe lời!” Kỷ Lăng Phong nói nhỏ vào tai Thái Bảo Nhi, thấy cô không giãy giụa nữa bèn dùng lực giật hai nút trên áo sơ mi của cô ra, kéo rộng cổ áo, vừa nhìn thấy bộ ngực nửa kín nửa hở của cô, cảm giác máu bắt đầu sôi trào, vội vàng buông tay, cố làm ra vẻ tự nhiên, vỗ vỗ mặt cô nói, “Như vậy đẹp hơn nhiều!”

Thái Bảo Nhi tức muốn điên, thấy Kỷ Lăng Phong còn muốn lấy trâm cài tóc của cô, bèn đẩy mạnh, “Tránh ra!” Cậu ta sao có thể muốn làm gì thì làm? Con trai bây giờ ai cũng vậy sao? Hoàn toàn không thêm hỏi ý kiến người khác trước!

Kỷ Lăng Phong không tức giận, cũng không chọc cô nữa, bưng ly rượu nói, “Cạn ly, hôm nay không say không về”!

Thái Bảo Nhi không thể không nâng ly theo, uống cực kỳ nhả nhặn, giống như một tác phẩm nghệ thuật, khiến cho mấy người còn lại phải khâm phục dựng thẳng ngón cái, “Lăng Phong, xem ra bạn gái của cậu đúng là giới trí thức! Người đẹp, em có thể nói tiếng anh không?” Một người bạn của Kỷ Lăng Phong dùng tiếng Anh hỏi.

“Vậy anh nói được không?” Thái Bảo Nhi vô tình hỏi lại bằng tiếng Ý, thấy vẻ mặt hài lòng của Kỷ Lăng Phong thì thầm giận. Tại sao mình phải giữ thể diện cho cậu ta chứ?

“Ồi đây là tiếng gì vậy?”

“Hình như là tiếng Ý!” Thái Bảo Nhi thấy mọi người đều nhìn mình bằng ánh mắt sùng bái thì không giận nữa. Được khen ai mà không thích, dù không biết là thật hay giả!

Kỷ Lăng Phong không ngờ vợ tương lai của mình biết được nhiều tiếng như vậy, bèn dùng tiếng Đức hỏi, “Em nghe hiểu tôi đang nói gì không?”

“Vậy anh nghe hiểu tôi đang nói không gì không?” Thái Bảo Nhi dùng tiếng Pháp hỏi lại.

Có thể nói Lạc Vân Hải biết tiếng gì thì cô biết tiếng đó, lúc đầu vì muốn đứng ngang tầm với anh, cô cố gắng học tất cả những ngôn ngữ mà anh học, làm những chuyện anh thích, thường xuyên ra vào những nơi cao cấp. Thậm chí giờ để cô quản lý công việc của một công ty cũng không có vấn đề gì, cha mẹ cô vốn là người kinh doanh, từ nhỏ cô cũng học kinh doanh. Một đám choai choai dám khoe mẽ với cô!

Kỷ Lăng Phong quả thật nghe không hiểu, nhưng anh biết, cô nghe hiểu tiếng Đức.

Giỏi quá!

Kỷ Lăng Phong càng nghĩ càng kích động, càng thêm yêu Thái Bảo Nhi, anh thề, bạn trai cô chỉ có thể là anh!

Kỷ Lăng Phong tự mình rót rượu nói, “Thật ra.... .... Học vấn của tôi không cao! Uống rượu, uống rượu thôi!”

Một chai Rémy Martin nhanh chóng bị uống hết, Kỷ Lăng Phong đã có vẻ say, còn Thái Bảo Nhi vẫn không hề đỏ mặt.

Chẳng những học thức uyên bác, tư lượng còn rất cao. Chẳng phải cô chưa từng tới quán bar sao? Kỷ Lăng Phong mơ màng ôm lấy Thái Bảo Nhi, gác cằm lên vai cô, “Đi nhảy với tôi?”

“Không!” Trừ phi đầu cô bị vô nước.

“Em nói tôi luôn bỏ dở giữa chừng, vậy còn em? Tới đây rồi, cứ chơi cho đã! Nếu tôi chơi không đã, ngày nào cũng sẽ nghĩ muốn đi chơi, làm sao có thể tập trung tinh thần để vẽ?”

Bà cô già! Tuyệt đối là một bà cô già!

Kỷ Lăng Phong không đợi Thái Bảo Nhi đồng ý đã nửa kéo nửa ôm cô vào sàn nhảy.

Thái Bảo Nhi giật tới mức run cả người. Đối với nơi loạn thế này, quả thật cô hơi sợ, trước giờ cô luôn nhận được sự giáo dục nghiêm khắc, chưa bao giờ tới nơi hỗn loạn như thế này? Cô đang định rời đi thì thấy mấy cô gái đang không ngừng múa may cạ vào người Kỷ Lăng Phong.

Nếu cứ đi thế này, anh bị thoát khỏi kiếp xử nam, có phải lại tới trách cứ cô?

Được rồi, muốn chơi thì chơi, dù sao ở đây cũng không ai biết cô là ai!

Thái Bảo Nhi rời sàn nhảy bước thẳng tới bàn rượu.

Kỷ Lăng Phong nhìn theo bóng lưng cô.

Thật không thích anh chút nào? Không giúp anh đuổi ruồi đi? Trái tim thiếu nam của anh muốn vỡ nát!

Thái Bảo Nhi cầm lấy bình rượu trên bàn, nốc mấy ngụm lớn. Mấy người cùng bàn nhìn cô với ánh mắt kinh ngạc, vì rượu mạnh thế này không có đá cực kỳ khó uống.

Quả là một cô gái phóng khoáng!

Thái Bảo Nhi uống hơn mười hớp, cảm giác đầu hơi choáng, để bình rượu xuống, rút trăm cài tóc ra, lập tức mái tóc dài bồng bềnh của cô xỏa tung như dòng thác, ngay cả Kỷ Lăng Phong thấy cũng quên nhảy, ngơ ngẩn nhìn.

Anh nói rồi! Đối phó với kiểu bà cô già thế này phải mạnh tay mới được, cái kiểu yêu theo chủ nghĩa Platon là hoàn toàn không thích hợp với cô, cứ vậy mãi cả đời chưa chắc đã nắm tay hay hôn môi được.

Bảo Nhi, rồi sẽ có một ngày, em hoàn toàn thay đổi!

Thái Bảo Nhi chen qua đám con gái, đứng trước mặt Kỷ Lăng Phong, ngẩng cao đầu, nhắm mắt, đắm chìm vào tiếng nhạc, lắc lư cuồng nhiệt đến mức vũ công chuyên nghiệp của quán bar còn phải thán phục. Kỷ Lăng Phong cười đắc ý, vòng tay lên eo cô.

Một lúc sau, trên mặt Thái Bảo Nhi đã có nụ cười, tiếng nhạc vang lừng giúp cô không rảnh suy nghĩ những chuyện phiền não khác, quên đi mình là ai, thả lỏng bản thân, giờ khắc này trong đầu cô chỉ có điệu nhảy, cũng đưa tay vòng lên gáy Kỷ Lăng Phong, bước theo nhịp của anh.

Thái Bảo Nhi vẫn nhắm mắt, hai hàng mi cong vút như cánh bướm hơi rung rung, miệng nhỏ khề nhếch, quỵn rũ đến chói mắt, khiến người ta chỉ muốn găm một cái. Kỳ Lăng Phong cố gắng kiềm chế, nhưng bụng cô vẫn cứ cọ và hồng anh, thánh nhân cũng không chịu nổi!

Hình tượng của anh bị hủy mất rồi!

Thái Bảo Nhi cảm thấy vị trí nào đó trên người Kỳ Lăng Phong có sự biến hóa, ngẩn ra, không thể tin được trọn to mắt, phản xạ có điều kiện muốn nhích ra xa.

Kỳ Lăng Phong bỗng ôm cô chặt hơn, ngực dán ngực, bụng dán bụng, cúi đầu nói nhỏ vào lỗ tai cô, “Em mà đi, tôi sẽ rất mất mặt, giúp tôi che một chút!” Đáng chết! Định lực của anh càng ngày càng kém.

“Phốc ha ha!” Thái Bảo Nhi giận quá hóa cười.

Quả thật sẽ rất mất mặt, thôi, cậu ta còn trẻ, không có phản ứng mới lạ. Chỉ không ngờ cô lại có sức ảnh hưởng lớn đến vậy, nhảy một lúc cũng gây cháy được. “Cậu nhanh ổn định lại đi, tôi không thể vẫn nhảy mãi được, tôi mệt rồi!”

Kỳ Lăng Phong hận không thể cắt cái đó đi, khổ sở nói, “Đây không phải là việc tôi có thể khống chế được, phải làm sao?” Xấu hổ quá! Nhiều người như vậy, không biết còn tưởng rằng anh đang giờ trò lưu manh!

Thái Bảo Nhi lắc đầu một cái, xử nam quả thật rất dễ dàng kích động. Cô giờ chân lên đá Kỳ Lăng Phong một cái.

“A!” Kỳ Lăng Phong đau đến mức vịn vẹo cả mặt. Sao cô lại ác như vậy? Lửa nóng biến mất, hai người rời khỏi sàn nhảy, tiếp tục về bàn uống rượu.

Lúc ngồi uống rượu, Thái Bảo Nhi vẫn lắc lư theo tiếng nhạc như rần nước.

Hôm nay cô rất vui! Cô đã hiểu vì sao những người này thích tới quán bar rồi, bởi vì nơi này có thể xem như thiên đường, khiến người ta quên mất phiền não. Xem như được thả lỏng triệt để sau một ngày bận rộn.

“Này, em uống không say à? Trời sinh.... .. Nắc!”

Trời vừa rạng sáng, trên đường, Thái Bảo Nhi đã say lao đảo, nếu không nhờ tư cách tốt đẹp bức bách không cho phép cô ngã, cô đã hôn mê ngay tại chỗ. Cô ôm eo Kỳ Lăng Phong cười nói, “Thật ra thì tôi đã say!”

Kỳ Lăng Phong nhếch môi cười nói, “Xạo!”

“Thật.... ..”

Kỳ Lăng Phong bỗng ép Thái Bảo Nhi dựa lên thân cây.

“Cậu muốn làm gì?”

Kỳ Lăng Phong chậm rãi cúi đầu, hôn lên khóe môi cô, “Xem thử em say chưa!”

“Nói nhảm..... Ừm!” Thái Bảo Nhi né đầu đi, làm ơn, ban ngày ban mặt, cậu không thể kiềm chế một chút sao? Nhưng cô không tránh được, chỉ có thể chịu đựng!

Kỳ Lăng Phong hôn không hề có kỹ xảo, chỉ mạnh mẽ càn quét.

Thái Bảo Nhi hừ cười, kỹ thuật tệt thể này còn dám cường hôn, hôm nay để chị đây dạy cho cậu cái gì gọi là hôn môi!

Thái Bảo Nhi kéo cổ áo Kỳ Lăng Phong xuống, nâng đầu lên đối khách thành chủ.

--- ----- BỔ SUNG THÊM --- -----

Chương 46.1: Gặp ông bà nội

“..... Tôi chỉ có mong muốn được bảo vệ em. Em luôn nói tôi không có tiền.... Xin em hãy cho tôi thêm cơ hội.... ..”

Trong không khí tràn ngập mùi rượu và thuốc lá, nhạc mờ tối đa cơ hồ chấn điếc lỗ tai, nam nữ vây quanh sàn nhảy, điên cuồng lắc lư theo tiếng nhạc. Đèn neon nhiều màu xoay tròn lóe lên. Thái Bảo Nhi đứng trước cửa quán bar, do dự không biết nên vào hay không. Cô đưa hai tay ôm ngực, lạnh nhạt nhìn vào bên trong, không hiểu, tại sao tiệc chào mừng lại phải chọn chỗ này?

“Này! Không phải chứ! Em tới quán bar sao còn nghiêm túc như vậy? Mặc đồ đi làm không nói, còn đem theo cả tài liệu đi làm?” Kỳ Lăng Phong nhìn Thái Bảo Nhi như nhìn người ngoài hành tinh, mặc dù nữ thần mặc gì cũng đẹp, nhưng vấn đề là không hợp với hoàn cảnh!

Thái Bảo Nhi cau mày nói, “Đánh nhanh thắng nhanh!”

“Cái gì mà đánh nhanh thắng nhanh? Sức tôi rất dẻo dai đó!” Kỳ Lăng Phong cố ý ôm bả vai Thái Bảo Nhi đùa.

Hừ, cô đúng là điên rồi mới đồng ý tới đây!

Thái Bảo Nhi hất tay Kỷ Lăng Phong ra, “Các cậu ngồi ở đâu?”

“Đi!” Lạnh như một khối băng!

Kỷ Lăng Phong nắm tay Thái Bảo Nhi chạy thẳng tới góc phòng, giới thiệu với mấy người trong bàn, “Đây là Thái Bảo Nhi, bạn gái của tôi!”

Thái Bảo Nhi đập Kỷ Lăng Phong một cái.

Mười người trong bàn vốn đang hai mắt toá sáng, nghe xong thất vọng nói, “Cậu thật có phúc!”

“Có vẻ người đẹp hơi lạnh lùng!”

Quả thật, Thái Bảo Nhi đang có vẻ người lạ chớ đừng.

Kỷ Lăng Phong thăm lắc đầu, Thái Bảo Nhi, em không thể cố gắng hòa hợp với xung quanh một tí sao?

Kỷ Lăng Phong lại gần, kéo áo khoác của Thái Bảo Nhi xuống.

Thái Bảo Nhi giật mình, “Anh làm gì?”

“Không có gì! Hôm nay thoải mái một bữa đi! Em xem, ở đây cô gái nào chẳng hở ngực hở chân, không ai mặc kín như em hết, nghe lời!” Kỷ Lăng Phong nói nhỏ vào tai Thái Bảo Nhi, thấy cô không giãy giụa nữa bèn dùng lực giật hai nút trên áo sơ mi của cô ra, kéo rộng cổ áo, vừa nhìn thấy bộ ngực nửa kín nửa hở của cô, cảm giác máu bắt đầu sôi trào, vội vàng buông tay, cố làm ra vẻ tự nhiên, vỗ vỗ mặt cô nói, “Như vậy đẹp hơn nhiều!”

Thái Bảo Nhi tức muốn điên, thấy Kỷ Lăng Phong còn muốn lấy trộm cài tóc của cô, bèn đẩy mạnh, “Tránh ra!” Cậu ta sao có thể muốn làm gì thì làm? Con trai bây giờ ai cũng vậy sao? Hoàn toàn không thèm hỏi ý kiến người khác trước!

Kỷ Lăng Phong không tức giận, cũng không chọc cô nữa, bưng ly rượu nói, “Cạn ly, hôm nay không say không về”!

Thái Bảo Nhi không thể không nâng ly theo, uống cực kỳ nhả nhặn, giống như một tác phẩm nghệ thuật, khiến cho mấy người còn lại phải khâm phục dựng thẳng ngón cái, “Lăng Phong, xem ra bạn gái của cậu đúng là giới trí thức! Người đẹp, em có thể nói tiếng anh không?” Một người bạn của Kỷ Lăng Phong dùng tiếng Anh hỏi.

“Vậy anh nói được không?” Thái Bảo Nhi vô tình hỏi lại bằng tiếng Ý, thấy vẻ mặt hài lòng của Kỷ Lăng Phong thì thầm giận. Tại sao mình phải giữ thể diện cho cậu ta chứ?

“Ồi đây là tiếng gì vậy?”

“Hình như là tiếng Ý!” Thái Bảo Nhi thấy mọi người đều nhìn mình bằng ánh mắt sùng bái thì không giận nữa. Được khen ai mà không thích, dù không biết là thật hay giả!

Kỷ Lăng Phong không ngờ vợ tương lai của mình biết được nhiều tiếng như vậy, bèn dùng tiếng Đức hỏi, “Em nghe hiểu tôi đang nói gì không?”

“Vậy anh nghe hiểu tôi đang nói không gì không?” Thái Bảo Nhi dùng tiếng Pháp hỏi lại.

Có thể nói Lạc Vân Hải biết tiếng gì thì cô biết tiếng đó, lúc đầu vì muốn đứng ngang tầm với anh, cô cố gắng học tất cả những ngôn ngữ mà anh học, làm những chuyện anh thích, thường xuyên ra vào những nơi cao cấp. Thậm chí giờ để cô quản lý công việc của một công ty cũng không có vấn đề gì, cha mẹ cô vốn là người kinh doanh, từ nhỏ cô cũng học kinh doanh. Một đám choai choai dám khoe mẽ với cô!

Kỷ Lăng Phong quả thật nghe không hiểu, nhưng anh biết, cô nghe hiểu tiếng Đức.

Giỏi quá!

Kỷ Lăng Phong càng nghĩ càng kích động, càng thêm yêu Thái Bảo Nhi, anh thề, bạn trai cô chỉ có thể là anh!

Kỷ Lăng Phong tự mình rót rượu nói, “Thật ra.... .... Học vấn của tôi không cao! Uống rượu, uống rượu thôi!”

Một chai Rémy Martin nhanh chóng bị uống hết, Kỷ Lăng Phong đã có vẻ say, còn Thái Bảo Nhi vẫn không hề đỏ mặt.

Chẳng những học thức uyên bác, tư lượng còn rất cao. Chẳng phải cô chưa từng tới quán bar sao? Kỷ Lăng Phong mơ màng ôm lấy Thái Bảo Nhi, gác cằm lên vai cô, “Đi nhảy với tôi?”

“Không!” Trừ phi đầu cô bị vô nước.

“Em nói tôi luôn bỏ dở giữa chừng, vậy còn em? Tối đây rồi, cứ chơi cho đã! Nếu tôi chơi không đã, ngày nào cũng sẽ nghĩ muốn đi chơi, làm sao có thể

tập trung tinh thần để về?”

Bà cô già! Tuyệt đối là một bà cô già!

Kỷ Lăng Phong không đợi Thái Bảo Nhi đồng ý đã nửa kéo nửa ôm cô vào sàn nhảy.

Thái Bảo Nhi giận tới mức run cả người. Đối với nơi loạn thế này, quả thật cô hơi sợ, trước giờ cô luôn nhận được sự giáo dục nghiêm khắc, chưa bao giờ tới nơi hỗn loạn như thế này? Cô đang định rời đi thì thấy mấy cô gái đang không ngừng múa may cọ vào người Kỷ Lăng Phong.

Nếu cứ đi thế này, anh bị thoát khỏi kiếp xử nam, có phải lại tới trách cứ cô?

Được rồi, muốn chơi thì chơi, dù sao ở đây cũng không ai biết cô là ai!

Thái Bảo Nhi rời sàn nhảy bước thẳng tới bàn rượu.

Kỷ Lăng Phong nhìn theo bóng lưng cô.

Thật không thích anh chút nào? Không giúp anh đuổi ruồi đi? Trái tim thiếu nam của anh muốn vỡ nát!

Thái Bảo Nhi cầm lấy bình rượu trên bàn, nốc mấy ngụm lớn. Mấy người cùng bàn nhìn cô với ánh mắt kinh ngạc, vì rượu mạnh thế này không có đá cực kỳ khó uống.

Quả là một cô gái phóng khoáng!

Thái Bảo Nhi uống hơn mười hớp, cảm giác đầu hơi choáng, để bình rượu xuống, rút trâm cài tóc ra, lập tức mái tóc dài bồng bềnh của cô xỏa tung như dòng thác, ngay cả Kỷ Lăng Phong thấy cũng quên nhảy, ngơ ngẩn nhìn.

Anh nói rồi! Đối phó với kiểu bà cô già thế này phải mạnh tay mới được, cái kiểu yêu theo chủ nghĩa Platon là hoàn toàn không thích hợp với cô, cứ vậy mãi cả đời chưa chắc đã nắm tay hay hôn môi được.

Bảo Nhi, rồi sẽ có một ngày, em hoàn toàn thay đổi!

Thái Bảo Nhi chen qua đám con gái, đứng trước mặt Kỷ Lăng Phong, ngẩng cao đầu, nhắm mắt, đắm chìm vào tiếng nhạc, lắc lư cuồng nhiệt đến mức vũ công chuyên nghiệp của quán bar còn phải thán phục. Kỷ Lăng Phong cười đắc ý, vòng tay lên eo cô.

Một lúc sau, trên mặt Thái Bảo Nhi đã có nụ cười, tiếng nhạc vang lừng giúp cô không rảnh suy nghĩ những chuyện phiền não khác, quên đi mình là ai, thả lỏng bản thân, giờ khắc này trong đầu cô chỉ có điệu nhảy, cũng đưa tay vòng lên gáy Kỷ Lăng Phong, bước theo nhịp của anh.

Thái Bảo Nhi vẫn nhắm mắt, hai hàng mi cong vút như cánh bướm hơi rung rung, miệng nhỏ khẽ nhếch, quyến rũ đến chói mắt, khiến người ta chỉ muốn gặm một cái. Kỷ Lăng Phong cố gắng kiềm chế, nhưng bụng cô vẫn cứ cọ và hông anh, thánh nhân cũng không chịu nổi!

Hình tượng của anh bị hủy mất rồi!

Thái Bảo Nhi cảm thấy vị trí nào đó trên người Kỷ Lăng Phong có sự biến hóa, ngăn ra, không thể tin được tròn to mất, phản xạ có điều kiện muốn nhích ra xa.

Kỷ Lăng Phong bỗng ôm cô chặt hơn, ngực dán ngực, bụng dán bụng, cúi đầu nói nhỏ vào lỗ tai cô, “Em mà đi, tôi sẽ rất mất mặt, giúp tôi che một chút!” Đáng chết! Định lực của anh càng ngày càng kém.

“Phốc ha ha!” Thái Bảo Nhi giận quá hóa cười.

Quả thật sẽ rất mất mặt, thôi, cậu ta còn trẻ, không có phản ứng mới lạ. Chỉ không ngờ cô lại có sức ảnh hưởng lớn đến vậy, nhảy một lúc cũng gây cháy được. “Cậu nhanh ổn định lại đi, tôi không thể vẫn nhảy mãi được, tôi mệt rồi!”

Kỷ Lăng Phong hận không thể cắt cái đó đi, khổ sở nói, “Đây không phải là việc tôi có thể khống chế được, phải làm sao?” Xấu hổ quá! Nhiều người như vậy, không biết còn tưởng rằng anh đang giờ trò lưu manh!

Thái Bảo Nhi lắc đầu một cái, xử nam quả thật rất dễ dàng kích động. Cô giờ chân lên đá Kỷ Lăng Phong một cái.

“A!” Kỷ Lăng Phong đau đến mức vận vẹo cả mặt. Sao cô lại ác như vậy? Lửa nóng biến mất, hai người rời khỏi sàn nhảy, tiếp tục về bàn uống rượu.

Lúc ngồi uống rượu, Thái Bảo Nhi vẫn lắc lư theo tiếng nhạc như rần nước.

Hôm nay cô rất vui! Cô đã hiểu vì sao những người này thích tới quán bar rồi, bởi vì nơi này có thể xem như thiên đường, khiến người ta quên mất phiền não. Xem như được thả lỏng triệt để sau một ngày bận rộn.

“Này, em uống không say à? Trời sinh.... .. Nắc!”

Trời vừa rạng sáng, trên đường, Thái Bảo Nhi đã say lao đảo, nếu không nhờ tư cách tốt đẹp bức bách không cho phép cô ngã, cô đã hôn mê ngay tại chỗ. Cô ôm eo Kỷ Lăng Phong cười nói, “Thật ra thì tôi đã say!”

Kỷ Lăng Phong nhếch môi cười nói, “Xạo!”

“Thật.... ..”

Kỷ Lăng Phong bỗng ép Thái Bảo Nhi dựa lên thân cây.

“Cậu muốn làm gì?”

Kỷ Lăng Phong chậm rãi cúi đầu, hôn lên khóe môi cô, “Xem thử em say chưa!”

“Nói nhảm..... Ừm!” Thái Bảo Nhi né đầu đi, làm ơn, ban ngày ban mặt, cậu không thể kiêu chể một chút sao? Nhưng cô không tránh được, chỉ có thể chịu đựng!

Kỷ Lăng Phong hôn không hề có kỷ xảo, chỉ mạnh mẽ càn quét.

Thái Bảo Nhi hừ cười, kỹ thuật tệt thế này còn dám cường hôn, hôm nay để chị đây dạy cho cậu cái gì gọi là hôn môi!

Thái Bảo Nhi kéo cổ áo Kỷ Lăng Phong xuống, nâng đầu lên đối khách thành chủ.

Bạn đang đọc truyện *Tiên Sinh Xã Hội Đen Ở Riêng Đi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 47: Tìm Lạc Vân Hải tính số

Hai đứa nhỏ hơi sợ người lạ, đứng sát vào nhau, mắt to trừng mắt nhỏ với hơn mười người lớn trong phòng.

Mẹ ơi! Cái nhà này sao mà nhiều ông nội bà nội dữ vậy?

“Đây là bà Ma Từ, bà Lăng! Toa Toa tới đây! Đây là bà Toa Toa!” Trình Thất kéo một người có mái tóc xám trắng tới.

Toa Toa cười vô cùng dễ gần, vô cùng..... Ngây thơ, khiến hai đứa nhỏ ngạc nhiên.

Bà Toa Toa nhìn cứ như đứa trẻ.

Toa Toa ngồi xổm xuống đất đất nghiêng đầu tự giới thiệu, “Bà tên là Toa Toa, chào hai đứa!” rồi giơ tay ra.

“Chào bà! Con tên là Lạc Đào Đào! Đây là Lạc Khanh Khanh!” Kỷ Đào Đào rất sợ em trai nói bậy, bèn cướp trả lời.

Nếu để bọn họ biết thật ra hai cậu đã có cha, nhất định sẽ bị đuổi ra ngoài! Nhưng những người này cũng không giống người xấu!

“Đào Đào và Khanh Khanh! Tên rất hay!” Toa Toa ngồi bệt xuống đất, móc ra rất nhiều đồ chơi, “Đây đều là những món bà thích chơi nhất, giờ tặng cho hai con!” Toa Toa hào phóng đưa ra hai con búp bê tình xảo.

Kỷ Đào Đào vốn định từ chối, nhưng khi thấy trên thân búp bê có gắn rất nhiều kim cương, thì lập tức nói, “Cảm ơn bà Toa Toa!”

Bà Toa Toa thật kỳ lạ! Không biết còn tương bọn họ là bạn bè bằng tuổi!

Trình Thất biết bọn nhỏ đang nghĩ gì, bất đắc dĩ cười nói, “Trí tuệ của bà Toa Toa quả thật không tới mười tuổi. Bà Toa Toa rất thích trẻ con, về sau hãy chơi với bà Toa Toa nhiều hơn, biết không?”

Hả? Già như vậy, mà chưa tới mười tuổi?

Khâu Hạo Vũ đỡ vợ lên, “Được rồi, để cho anh chị nói chuyện với bọn nhỏ trước đi! Chúng ta đi! Anh chị, tụi em đi trước đây!”

“Không đi! Đó là cháu nội của chị Thất, cũng chính là cháu của em, em muốn chơi với hai đứa, anh buông ra!” Toa Toa ra sức giãy giụa, cuối cùng vẫn bị bắt ra khỏi nhà họ Lạc, đứng trong sân bất mãn nhìn chằm chằm chồng, “Tại sao không để em chơi với bọn nhỏ? Em nhìn Tiểu Hải lớn lên, giờ đến lượt con của Tiểu Hải, em cũng phải nhìn chúng lớn lên!”

“Chờ Nguyên Phụng có con, tùy em muốn chơi thế nào thì chơi! Ngoan! Giờ về nhà thôi!”

Toa Toa ức ứat cong môi, “Chứng nào Nguyên Phụng mới có? Lúc nào cũng nói nhanh nhanh, nhưng mãi vẫn không thấy! Không ai chơi với em, mỗi ngày chỉ có mặt chược, buồn chết, em muốn có cháu nội!”

Thằng nhóc xấu xa, nhiều năm rồi vẫn không chịu có con, sinh cháu cho bà chơi, còn không kết hôn, có phải đợi bà chết mới chịu cưới vợ sinh con?

Khâu Hạo Vũ thờ dài, “Nó không chịu, anh biết làm sao?” Ngày nào cũng ăn chơi trác táng lại không để có con, còn nhốt cô gái kia mãi. Hoặc tha thứ nhau, hoặc tự đi tìm hạnh phúc cho mình, dẫn vật nhau như vậy, không thấy mệt sao? Nhưng ông không khuyên được, mỗi lần đề cập tới, Nguyên Phụng đều nói để tự mình xử lý, hoặc trốn tránh không gặp.

“Hu hu đã lâu nó không về..... Hu hu nó không quan tâm em nữa! Chỉ có hai chúng ta thật chán! Có phải nó không quan tâm chúng ta nữa rồi? Anh nói đi?” Trước kia chẳng phải rất nghe lời? Nếu có thể bà thật hi vọng Nguyên Phụng không cần lớn lên, vĩnh viễn chỉ là trẻ con, để có thể chơi với bà mỗi ngày.

“Sẽ không! Nào có con cái không cần cha mẹ? Đừng khóc, chờ lúc rảnh, anh sẽ nói với nó, nếu nó không nghe, chúng ta không cần nó nữa, để nó sống cô đơn một mình cho biết!” Khâu Hạo Vũ nhẹ nhàng lau nước mắt cho vợ.

Nguyên Phụng, con nở lòng nào tổn thương mẹ con? Con bất hiếu!

Toa Toa gật đầu một cái, “Ừ, không nghe lời thì không cần nó nữa, chúng ta đi thôi!”

Trong phòng khách, mọi người bị hai đứa nhỏ chọc cười không ngừng. Hai đứa đứng giữa phòng kể lại chuyện những năm qua. Kỳ Khanh Khanh khổ sở than, “Lúc ấy trên người bọn con chỉ có ba đồng tiền, lại đến kỳ giao tiền nhà, không đủ tiền nên bị chủ nhà đuổi ra, hết cách, mẹ chỉ còn cách dẫn tụi con đi ngủ vòm cầu!”

“Sau lại, ông chú người Trung Quốc vẫn luôn chăm sóc tụi con đành phải đem bức tranh chú ấy đang vẽ dở bán một nghìn đồng, lúc này mới có tiền mượn phòng. Sau đó, con tự mình quản tiền.... ....”

“Ồ! Đào Đào giỏi quá! Nhỏ vậy đã biết quản tiền?”

“Đúng vậy! Mẹ con cũng chịu cho con quản tiền?”

Kỳ Khanh Khanh chen ngang, “Anh hai rất giỏi! Đếm tiền vô cùng siêu! Anh hai, biểu diễn cho mọi người xem đi!”

Kỳ Đào Đào cười cười rút máy tính ra, nói, “Biểu diễn thì có thể, nhưng không thể biểu diễn không công! Mọi người bỏ ra bao nhiêu, con sẽ đếm bấy nhiêu, đếm xong rồi thì tiền về con hết!”

“Ông không tin!” Bạch Diệp Thành rút ra một sấp tiền giấy màu hồng để lên bàn. Lăng La Sát cũng không thua kém, lấy toàn bộ tiền mặt trên người ra.

Một đứa nhỏ chừng năm tuổi thì có thể đếm được bao nhiêu? Cùng lắm là tới một trăm, bà không tin nó có thể đếm tới hàng ngàn hàng chục ngàn được.

Kỳ Đào Đào ngồi xếp bằng, bắt đầu đếm tiền, “Năm..... Hai lăm... ..... Một trăm!” Cứ tới một trăm lại tiếp tục lặp lại, không đến mười phút, tiền trên bàn đã chẳng còn mấy. Trình Thất cau mày, móc tiền của mình ra, nhân tiện lấy luôn tiền của Lạc Viêm Hành để xuống bàn. Đông Phương Minh thấy vậy cũng bỏ thêm tiền lên.

Kỳ Khanh Khanh thấy vậy sém chảy nước miếng. Các ông bà thật có tiền, ra tay hết sức hào phóng! Anh hai cố lên! Gần đây hình như vận may đang ập tới, chẳng những được hai mươi triệu từ cha, thêm chỗ này ít nhất cũng có hơn mười vạn. Mẹ biết hai cậu có thể kiếm tiền như vậy, nhất định sẽ rất vui.

Mẹ, tụi con có thể nuôi mẹ rồi!

“Xong!” Kỳ Đào Đào giơ máy tính lên, “Không sai chứ ạ?”

Mười vạn lẻ bốn trăm!

Mọi người ngạc nhiên tròn tròn mắt, vừa đúng không thừa không thiếu!

Nhưng Trình Thất là ai? Há có thể bị một đứa bé lừa? Bà sờ sờ cằm nói, “Chúng ta không biết chữ, con nói cho tụi ta biết rốt cuộc là bao nhiêu tiền?”

Quả nhiên, Kỳ Đào Đào nuốt nước miếng, nhìn máy tính, cậu không biết số này là bao nhiêu!

Kỳ Đào Đào đảo mắt, lập tức dè tay lên bụng, “Ồi... .. Con đau bụng quá, đợi con một chút, con lập tức quay lại!” Cậu chạy tới một căn phòng, thấy không có ai, bèn trốn vào, móc điện thoại ra, “Mẹ, một, hai số không, bốn, hai số không, đọc thế nào?”

“Còn biết có mẹ à? Tưởng hai đứa quên mất mẹ luôn rồi chứ!”

“Mẹ, là ba ba bảo tụi con đến, hơn nữa, bọn họ đối xử với tụi con khá tốt, thật! Mẹ nhanh nói cho con biết đi!”

‘Mười vạn lẻ bốn trăm!’

“Cám ơn mẹ!” Kỳ Đào Đào cắt điện thoại, về phòng khách lại, nói, “Tổng cộng mười vạn lẻ bốn trăm, Khanh Khanh, còn không mau cất tiền?”

Kỳ Khanh Khanh lập tức mở cặp ra, nhét tiền vào cặp.

Anh hai thật biết kiếm tiền! Được rồi, cậu thừa nhận về mặt này cậu không bằng anh hai, anh hai không lúc nào quên kiếm tiền. Mẹ nói, sau này anh hai lớn lên sẽ là một người buôn bán, còn cậu chỉ là kẻ lang thang!

Mọi người không ngu, tự nhiên biết bọn nhỏ đang làm trò, nhưng có thể sử dụng máy tính tính được vậy là giỏi rồi. Trình Thất nói, “Mẹ hai con thường dạy hai con thế nào mà giỏi vậy?”

“Anh hai là trời sinh, không phải do anh hai thông minh, cũng không phải do con ngu!” Kỳ Khanh Khanh thấy mọi người đều nhìn Kỳ Đào Đào, lập tức lên tiếng. Cậu mới là tiêu điểm!

Mọi người nghe vậy đều ôm bụng cười lăn.

Chẳng mấy chốc đã tới giờ cơm, mọi người ngồi vây quanh một cái bàn lớn, vui vẻ ăn cơm nói cười.

Kỳ Khanh Khanh bỗng nói, “Có mẹ ở đây thì vui rồi!”

Trình Thất thấy vẻ mặt khổ sở của Lạc Vân Hải bèn chế nhạo, “Ngay cả một đứa con gái cũng không giải quyết được, còn dám nói mình làm mưa làm gió một cõi! Chuyện này cứ giao cho mẹ!”

“Hà? Không cần, để con tự giải quyết!” Lạc Vân Hải giật mình nói. Hạ Mộng Lộ đã không giống như năm đó, giờ miệng lưỡi bén nhọn, hai người mà gặp nhau, chắc chắn sẽ đánh nhau!

“Yên tâm, người thế nào mẹ mày chưa thấy qua? Chỉ là một con nhóc! Mày đứng một bên nhìn là được rồi!” Trình Thất trừng mắt nhìn Lạc Vân Hải.

Lạc Vân Hải không thể không thỏa hiệp. Có lẽ mẹ thật có thể giúp anh đỡ Hạ Mộng Lộ!

Lạc Vân Hải rất sợ hai đứa nhỏ lờ miệng nói lộ Kỳ Lăng Phong, lại phát hiện hai đứa nhỏ rất thông minh, nhỏ vậy đã biết làm thế nào lấy lòng người khác, lớn lên nhất định sẽ rất thành công!

“Trời ạ, nó là con trai của Hạ Mộng Lộ và Tiểu Hải, chị Thất, Hạ Mộng Lộ không chỉ sinh đôi, còn gạt chúng ta!” Ma Từ niết mặt Kỳ Khanh Khanh nói, “Sao không về tìm bà nội sớm hơn?” Có biết chị Thất mong cháu đến sắp diễn rồi không?

Kỳ Khanh Khanh lắc đầu, “Mẹ nói bà nội là người tốt, ông nội cũng là người tốt nhưng ông bà nội không thích mẹ!”

Kỳ Đào Đào ôm cổ Trình Thất làm nũng, “Mẹ nói là bà nội là người tốt nhất thế giới! Ông nội là người tốt nhất thế giới!”

Nghe vậy, Lạc Viêm Hành cười lắc đầu nói, “Đúng là nghiệp chướng! Tiểu Hải, nếu nó đã có con với con, con không kết hôn, mà nó cũng chưa, vậy hai đứa cưới đi!” Lạc Viêm Hành hôm lấy Kỳ Khanh Khanh từ tay Ma Từ.

Trình Thất cau mày, cô gái đó có lẽ xung khắc với nhà họ Lạc. Lần đầu tiên gặp bà đã không thích! Nếu không do cô gái đó, con trai bà đã không ly hôn với con dâu? Cả nhà đang vui vẻ lại bị nó làm cho không khí ngột ngạt. Nhưng Viêm Hành nói cũng đúng, nếu người ta đã sinh con cho Tiểu Hải, không thể không có trách nhiệm! Chỉ là, lúc đầu bà chính miệng nói, nhà họ Lạc không cách nào tiếp nhận cô gái đó, giờ lại muốn thu hồi lời đã nói, khẳng định rất mất mặt!

Nhưng bà là mẹ chồng, biểu hiện tốt một chút là được! Nếu không để con lại, nó muốn đi đâu thì đi, bà là người đứng đầu bang Phi Vân, chẳng lẽ phải ăn nói khép nép với người khác? Giờ à?

“Bà nội, có thể làm bài tập với tụi con không? Tụi con phải cố gắng học tập, để cha dẫn tụi con đi Disneyland!” Kỳ Đào Đào hơi mất tự nhiên, mọi người đều muốn ôm hai cậu, xem ra mẹ nói đúng, ông bà nội rất thích trẻ con.

“Được, được!”

Trình Thất hôn một cái trên mặt cháu trai, xoay người đi về phía lầu hai, “Bà nội cũng có rất nhiều chuyện muốn hỏi hai đứa. Ma Từ, kêu đầu bếp chuẩn bị cơm tối, làm thêm mấy món bọn nhỏ thích ăn. Còn nữa, tối nay tôi muốn ngủ với hai cháu nội, ông già, ông đi ngủ ở phòng sách đi!”

Lạc Viêm Hành nghe vậy, mặt tối sầm, “Không ngờ bà chỉ cần cháu nội, không cần tôi!” Có cháu nên không cần chồng?

“Được rồi! Tôi biết bà mong cháu mong tôi bạc đầu luôn! Ngủ với bọn nó đi!”

Lạc Vân Hải rồi rầm nghĩ, đó là con anh, không phải nên ngủ với anh sao? Bèn nói, “Tối nay hai đứa ngủ với con!”

Trình Thất cười, “Có bản lĩnh thì đi tìm cô gái kia sinh đi, không ai giành với mày!”

Đúng là không có thiên lý! Trong nhà, lời nói của anh không hề có chút trọng lượng nào! Ai bảo anh có một người cha sợ vợ làm chi! Sớm biết đã không dẫn hai đứa nhỏ về.

Trong nháy mắt, hai đứa nhỏ đã nhìn ra, trong nhà này, bà nội là lớn nhất, ông nội và cha không là cái đinh gì!

Nghĩ vậy, hai đứa nhỏ bắt đầu gấp lia lia đồ ăn vào chén Trình Thất.

“Bà nội xinh đẹp, ngày mai tụi con nghỉ, có thể để ba dẫn tụi con đi khu vui chơi không?”

“Bà nội, tụi con muốn đi khu vui chơi!”

Lạc Vân Hải lập tức đen mặt “Bớt nịnh hót đi! Ngày mai cha phải làm việc!”

Kỷ Khanh Khanh dứt khoát gấp một cái móng heo lớn nhất bỏ vào chén Trình Thất, “Bà nội, được không ạ?”

Trình Thất gật đầu nói, “Được, Tiểu Hải, ngày mai không cần đi làm, cha mầy sẽ làm giúp, dẫn hai đứa nhỏ đi chơi đi, không được phép nói không!”

Hai đứa nhỏ không thèm quan tâm cha và ông nội, chỉ để ý lấy lòng bà nội, “Bà nội vạn tuế, bà nội vạn tuế!”

“Bà nội tuyệt nhất!”

Lạc Vân Hải nhìn về phía Lạc Viêm Hành, “Cha nói gì đi!”

Lạc Viêm Hành nhún vai, “Cha có thể nói gì?” Mặc dù so về sức ông mạnh hơn bà nhiều, nhưng sợ nhất là chiến tranh lạnh! Đúng là một muốn chết!

Trình Thất cứ đựng chuyện là chạy tới nhà Ma Từ. Ông không đi đón, bà sẽ không trở lại. Lần đầu tiên, ông không xuống nước, bà cứ ở mãi đến ba tháng. Đến lúc ông không chịu nổi, tới nhà Ma Từ đón, kết quả bà đang sống sung sướng sung sướng, nửa điểm đau khổ cũng không có. Giận nhau mười lần, lần nào cũng do ông cúi đầu trước.

Nếu không muốn tổn hại tôn nghiêm, vậy ở nhà cố mà chịu đựng, đừng tự ôm đá đập chân mình. Có một lần chiến tranh lạnh đến nửa năm, là lần gây gổ gần đây nhất, ông kiên quyết không đi đón, không tin bà không trở lại, kết quả? Bà với người tình cũ đi chơi hết sức vui vẻ, sợ rằng nếu cứ tiếp tục, bà thật quên ông luôn, cho nên ông lại phải ba chân bốn cẳng đi đón về!

Con trai, hi vọng vợ con là một cô gái có tri thức, hiểu lễ nghĩa, dịu dàng hiền thực! Tôn nghiêm của đàn ông nhà họ Lạc toàn dựa vào con đấy!

Lạc Vân Hải thấy bộ dáng khổ không thể tả của Lạc Viêm Hành thì dùng ánh mắt châm chọc trả lời, ‘cha yên tâm, cô ấy dám lộn xộn, con sẽ bỏ cô ấy ngay!’, đừng nói là cãi nhau xong về nhà mẹ đẻ, cô có chân đi, thì có chân trở lại!

Lạc Viêm Hành thở phào một hơi.

Con trai, toàn dựa vào con, để mẹ con biết, cái thế nào gọi là vợ, mà học tập!

Đời này, nguyện vọng lớn nhất của Lạc Viêm Hành là được vợ rửa chân, đắp bóp, bưng trà rót nước cho, nhưng không cần nấu cơm xào rau gì, vì khó ăn muốn chết! Nhà khác, chồng có thể ngày ngày hưởng thụ, đối với ông lại thành hi vọng xa vời!

Lạc Vân Hải thở dài.

Cha! Chờ xem con dâu phục vụ con trai cha thế nào, uy phong của đàn ông nhà họ Lạc sẽ được con chấn chỉnh, thay đổi quy củ phụ nữ là chủ của cái nhà này!

Đến đêm, hai đứa nhỏ dỗ hết tất cả bản lĩnh, xoa bóp, nắn vai, đắp chân, cho Trình Thất. Trình Thất yêu thương ôm hai đứa nhỏ ngủ.

Bà đã có hai đứa cháu..... Cảm tạ trời xanh rù lòng thương!

Bên này Hạ Mộng Lộ nằm một mình ngủ trong phòng, lăn qua lộn lại mãi vẫn không ngủ được. Cô nên làm gì đây? Bọn nhỏ nói người ở đó khá tốt với chúng, có vẻ rất vui, không đợi cô nói xong đã cúp điện thoại. Cảm giác nguy cơ khiến cô ăn ngủ không yên, nhưng cô có thể nói gì? Kỷ Lăng Phong nói đúng, Lạc Vân Hải ba lần rồi, quyền cao chức trọng, lại mỗi ngày chờ bọn nhỏ tan học chỉ vì để liếc mắt nhìn bọn nhỏ một lát.

Anh cái gì cũng có, không thiếu thứ gì, lại thương hai đứa nhỏ, khát vọng chúng đến vậy. Có lẽ trong lòng anh, hai đứa nhỏ thật sự rất quan trọng! Sao cô có thể nhẫn tâm chia rẽ? Nhưng cô cũng không thể không có hai đứa, càng sẽ không giống như cha mẹ cô, chia mỗi đứa một nơi, như vậy quá tàn nhẫn.

Chẳng lẽ phải vì hai đứa nhỏ mà quay lại với anh? Rất nhiều cặp vợ chồng cũng vì con cái mới chịu đựng không ly hôn, nhưng thật sự sống rất khổ sở, rõ ràng ghét nhau, vẫn phải miễn cưỡng ở chung một chỗ.

Hạ Mộng Lộ, nếu hai đứa nhỏ thích Lạc Vân Hải, vậy mầy có muốn giống những cặp cha mẹ kia.... ..

Lạc Vân Hải, tại sao anh bắt tôi phải lựa chọn? Khốn kiếp! Tên khốn kiếp, anh hại nhà tôi thành như vậy, ép Nguyệt Đình bỏ đi, còn bắt tôi phải tha thứ

anh, tôi làm không được, thật sự làm không được!

Giờ cô không còn con đường nào khác, có lẽ sẽ giống như cha mẹ cô, dù ở chung, nhưng tình cảm vẫn không như trước. Cô chỉ có thể vì hai đứa bé làm đến mức đó. Muốn cô ra về như không có gì xảy ra là tuyệt đối không thể nào!

Bên nhà tang lễ, Đỗ Vương đang ngồi xỏm thuốc lá liên tục.

Tình cảm, nói quên là quên dễ vậy sao? Chờ mong năm năm, đợi năm năm, giờ anh phát hiện việc đó đã trở thành chấp niệm, đôi chân không tự chủ mà đi tới đây! Nhưng anh không thể vào, như vậy rất mất mặt!

Hôm nay người chết quá nhiều, nên đến giờ Hạ Nguyệt Đình đến giờ vẫn chưa xong việc. Cô bước ra ngoài hóng mát, bỗng thấy trước cửa khói mù mịt.

Trời tối thế này ai lại tới đây hút thuốc? Chẳng lẽ là người nhà tới thắp hương?

Hạ Nguyệt Đình thấy được bóng dáng quen thuộc, bèn lên tiến hỏi, “Là anh?” Tại sao Đỗ Vương lại ở đây?

Đỗ Vương vứt tàn thuốc xuống đất, “Tôi tới đưa các anh em lần cuối! Giờ tôi đi đây!” Anh đứng dậy thọt tay vào túi, bước đi.

“Anh cố chấp vậy làm gì?”

Đỗ Vương đứng lại, lắc đầu nói, “Tôi thích!” Ngồi ở đây dù sao cũng hơn nằm một mình trên chiếc giường lạnh lẽo, không tìm được thì thôi, tìm xong biết đang ở chung một thành phố, càng thấy trong nhà lạnh lẽo, lạnh đến mức anh không muốn về. Trong nhà vốn không có người giúp việc, mỗi ngày về, nhà cửa tối thui, trông chẳng có chút sinh khí nào.

Hạ Nguyệt Đình nhìn về phía chân trời, khẽ thở dài, “Tôi và Cố Văn Nam, thật ra thì..... Thật ra thì chỉ mướn phòng chung. Lúc đầu anh ấy nói muốn thay đổi bản thân, nên rời khỏi Phở Đà với tôi. Chúng tôi sống nương tựa nhau cho tới giờ. Anh ấy quả thật đã thay đổi rất nhiều. Tôi.... .... Giữ chúng tôi không có gì cả!” Được rồi, nếu không phải thấy anh đã ba mươi hai vẫn chưa lấy vợ sinh con bị cha mẹ nói thành con bất hiếu..... Cô tuyệt đối sẽ không có bất kỳ giao tiếp gì với anh.

Đỗ Vương không lập tức quay đầu lại, vẫn nhìn chăm chăm về phía trước, từ từ nở nụ cười, sau đó quay lại, kéo Hạ Nguyệt Đình vào lòng, cúi đầu nói, “Thật xin lỗi, tôi không nên nghi ngờ em! Tôi thừa nhận, tôi quá coi trọng thể diện! Nhưng em yên tâm, ở nhà em chính là tổ tông của tôi, bên ngoài, chúng ta sống vai bước đi!” Đỗ Vương móc ra một chiếc nhẫn, lui về sau một bước, quỳ một chân xuống, “Hạ Nguyệt Đình, xin hãy gả cho tôi, được không?”

Chiếc nhẫn được thiết kế hết sức tinh xảo, đính kim cương màu xanh, giống như nước biển tinh khiết ở Phở Đà. Hạ Nguyệt Đình vốn định cự tuyệt, bỗng tò mò hỏi, “Tại sao là kim cương xanh?”

Đỗ Vương móc ra một cái khác, “Đây là chiếc nhẫn tôi thấy trong hộp bút của em, là cái em định tặng tôi ngày đó, nhưng tôi lại suýt chút khiến nó chìm xuống biển, cộng thêm từ nhỏ đến lớn em sống bên bờ biển, giờ tôi chỉ cần thấy biển sẽ nhớ tới em, cho nên cố ý đặt làm chiếc nhẫn này, hi vọng em thấy được nó sẽ luôn nhớ tới tôi!”

Hạ Nguyệt Đình nhún vai, “Thật xin lỗi, anh còn chưa đạt tới tiêu chuẩn kén chồng của tôi!”

“Tiêu chuẩn kén chồng?” Đỗ Vương tròn mắt nói, “Em có tiêu chuẩn gì? Được tôi cưới, không phải là ước mơ lớn nhất của em sao?”

“Anh.... ....” Hạ Nguyệt Đình nghiêng răng, “Tôi nói rồi, tôi không còn là Hạ Nguyệt Đình ngốc nghếch của ngày nào nữa! Biến đi!” Quý mới thấy anh đáng thương! Anh ta thật sự cho rằng cô rất khao khát ngã vào vòng tay anh ta sao? Đáng ghét!

Đỗ Vương bắt đầu đi cất nhẫn vào.

Con gái đúng là mưa nắng thất thường! Anh có lỗi với cô sao? Là cô tự mình chạy tới nói cô và Cố Văn Nam không có gì, vậy chẳng phải hi vọng anh cưới cô sao? Còn làm bộ làm tịch gì nữa!

Tuy nghĩ vậy, nhưng Đỗ Vương vẫn thỏa hiệp, “Được, được! Nghe theo em hết!” vừa nói vừa bước theo Hạ Nguyệt Đình.

Hạ Nguyệt Đình không thèm quay đầu lại, đuổi người, “Tôi phải đi làm!”

“Để tôi giúp em!”

“Anh đi theo tôi làm gì?” Được voi đòi tiên!

Đỗ Vương nghênh ngang bước vào, “Em không thích anh ta, không có nghĩa là anh ta không thích em. Đà điều nhỏ, em đã tỏ rõ hai người không có gì, về sau mặc kệ em nói thế nào, tôi cũng không rời đi nửa bước, cho đến khi em chịu theo tôi về nhà mới thôi!” Nói xong, Đỗ Vương cầm bút vẽ lên, nhìn về phía xác chết.

Nhiều quá! Vốn muốn vào nhà nói chuyện tâm sự với cô, xem ra vô vọng rồi!

Đỗ Vương cầm cọ vẽ lên mặt xác chết, “Thế này phải không?”

Hạ Nguyệt Đình lắc đầu, buồn cười nói, “Về như vậy sẽ bị mắng chết! Anh làm ơn tôn trọng người chết một chút được không? Về thế này, chỉ một chút thôi!” Cô nắm tay Đỗ Vương chỉ anh về, sau đó cảm thấy anh càng ngày càng xích gần tới, cuối cùng dính sát vào lưng cô, “Anh đừng áp sát như vậy!”

“Không muốn! Chỉ thế này, em mới có cảm giác an toàn!” Đỗ Vương đặt cảm lên vai Hạ Nguyệt Đình, thấy vành tai mịn màng của cô, bỗng xúc động muốn cắn một cái, dĩ nhiên anh phải tôn trọng công việc của cô, lúc này quả thật không thích hợp tán tỉnh, hơn nữa, người chết vẫn là cấp dưới của anh, “Có phải đậm quá không?”

“Không sao!” Hạ Nguyệt Đình lắc đầu.

Đỗ Vương học theo, chỉ chốc lát đã quen tay.

Đỗ Vương tất nhiên biết tại sao đã điều nhỏ vẫn chưa tiếp nhận anh. Vì cô vẫn thiếu cảm giác an toàn, và cảm giác được yêu. Cô luôn thích suy diễn lung tung, dù biết rõ còn thích anh, nhưng vẫn không dám tiến tới. Biện pháp duy nhất chính là để cô hiểu, anh đã không còn là kẻ ích kỷ của năm năm trước, giờ anh đã biết, yêu không chỉ là yêu, còn là trách nhiệm, là gánh nặng ngọt ngào.

Anh rất muốn cô sớm có con của anh, để vì đứa bé, cô không thể không tha thứ cho anh, nhưng vậy thì quá hèn hạ. Anh muốn cô cam tâm tình nguyện cùng xây dựng một tương lai tốt đẹp với anh.

Đỗ Vương nghĩ tới gì đó, lúng túng nói, “Cái đó..... Về sau trước mặt các anh em, em hãy chữa cho tôi chút mặt mũi! Nếu không tôi thật sự khó có thể trấn áp bọn họ, đừng hờ hững là nói ‘biến đi’ gì đó!”

“Ừm!” Cô cũng không phải người đàn bà chanh chua.

“Ha ha! Tôi sẽ trở thành kiểu người hợp với tiêu chuẩn của em, một ngày không được thì một năm, một năm không được thì mười năm!” Chờ năm năm rồi, thêm mười năm nữa cũng chẳng sao!

Tim Hạ Nguyệt Đình đập mạnh, thiết hay giả? Cô vờ vô tình hỏi, “Anh không sợ mẹ anh giận quá giết anh sao?”

Đỗ Vương nhún vai, “Bà mỗi ngày đều nói phải giết chết tôi, rốt cuộc có giết đâu! Yên tâm, sẽ không!”

“Anh..... Yêu tôi ở điểm nào?”

“Không biết! Tôi chỉ biết, trên đời này, ngoại trừ mẹ tôi, em là người tốt với tôi nhất, quan tâm tôi nhất! Tôi tin tưởng nếu một ngày tôi bị tàn phế hay tê liệt em vẫn sẽ không bỏ mặc tôi, sẽ ở bên tôi! Chỉ có Hạ Nguyệt Đình là làm được việc đó! Tôi cũng vậy, nếu có một ngày em xảy ra chuyện, cả đời không thể cử động, tôi cũng sẽ giống bác Trình Thất năm đó, sẽ không bỏ em ở bệnh viện. Thật ra yêu là một loại cảm giác, vợ chồng tuy hai mà một, ai cũng không thể bỏ ai, tin tưởng, giúp đỡ lẫn nhau!”

Hạ Nguyệt Đình dờ khóc dờ cười, “Không ngờ anh cũng nghiên cứu về tình yêu nhiều dữ!”

“Đây là những lời thật lòng của tôi!” Đỗ Vương liếc Hạ Nguyệt Đình một cái, “Em cho rằng tôi tới vì cái gì? Tôi cho em biết, ở Long Hồ có một nơi gọi là Trình Gia Trang, hơn mười cặp vợ chồng già sống ở đó, tình cảm của họ tuy gặp nhiều trắc trở, nhưng dù ông trời có gây xéo tới mức nào, cuối cùng họ vẫn ở bên nhau. Cảm động tới mức kinh thiên động địa!”

Ví dụ như bác Trình Thất, bác ấy và bác trai có thể nói đã trải qua sống chết, ruột gan đứt từng khúc, cuối cùng mới được bên nhau! Lúc trẻ, có một quãng thời gian bác trai sống đời sống thực vật, chỉ có mình bác gái chèo chống Long Hồ, vì bác trai, bác gái không oán không hờn. Bác sĩ nào cũng nói không thể cứu được, nhưng bác gái vẫn không buông tha, tiếp tục kiên trì, bác trai mới còn sống. Nếu không có bác gái, mọi người đã sớm từ bỏ, đó mới gọi là vợ chồng!”

Anh và đã điều nhỏ cũng coi như khổ đến cùng cực, chịu hết gió táp mưa sa, hi vọng cuối cùng sẽ được mãi bên nhau, “Chờ đến lúc chúng ta có con, anh sẽ kể chuyện của chúng ta cho bọn nhỏ nghe!”

Hạ Nguyệt Đình mặc kệ Đỗ Vương, “Tôi nói rồi, anh vẫn chưa đạt tới tiêu chuẩn kén chồng của tôi!” Chỉ cần anh có bản lĩnh khiến cô cam tâm tình nguyện, cô sẽ đồng ý, vì cô chưa từng quên anh. Có lẽ có một ngày cô cũng sẽ giống Trình Thất, nếu anh ngã, cô vẫn luôn ở bên chăm sóc anh, sẽ không để bất kỳ kẻ nào có cơ hội lợi dụng, dù như vậy sẽ rất khổ sở, nhưng cũng hơn không có người đáng giá để mình bảo vệ!

Cô không muốn nhiều lắm, chỉ một mái nhà, một người chồng, và một đứa con. Chồng cô mỗi ngày đi làm kiếm tiền, còn cô ở nhà trông con, chờ chồng về.

Đỗ Vương có thể nói ra những lời này, chứng minh anh cũng muốn hướng tới hạnh phúc như vậy. Cô tin anh!

Thôi, cần gì suốt ngày rối rắm trong lòng, rốt cuộc là trong lòng anh, cấp dưới quan trọng hay vợ quan trọng? Nếu thật thương anh, thì phải hi vọng cấp dưới của anh luôn tin phục anh! Những người đang nằm ở đây đều là cấp dưới của anh, chỉ cần anh nói một câu, họ sẽ liều mạng vì anh, cô nên may mắn vì anh có nhiều anh em tốt như vậy!

Được rồi, cô tha thứ anh lợi dụng cô để trị lành cho anh rề. Vì nếu đổi lại là cô, có lẽ cô cũng sẽ làm như vậy. Thật ra, chỉ cần đứng ở vị trí của anh mà suy nghĩ, thì sẽ thông cảm được. Về chuyện, cô bị đuổi đi, là do anh không ngờ mẹ chị Mộng Lộ sẽ đuổi cô đi, nói trắng ra là chưa đủ chín chắn.

Đột nhiên cô bỗng thấy nhớ cô dượng, và chị Mộng Lộ.

“Tôi sẽ trở thành người đàn ông tốt trong lý tưởng của em! Chờ anh Hải đón chị dâu về xong, chúng ta sẽ đi Bắc Kinh, đi Trường Thành, đi Hương Sơn, xem cố cung!” Đỗ Vương vừa nói, vừa hóa trang cho xác chết, nhưng tại sao càng hóa trang càng khó xem? Trông cứ như yêu quái!

Hạ Nguyệt Đình dùng tay, nhìn Đỗ Vương đang bận rộn hóa trang, trong nháy mắt, tìm cô lại đập nhanh lần nữa, thì ra anh vẫn còn nhớ rõ lời hẹn của chúng ta! Đỗ Vương, chúng ta thật có thể đi tới cuối cùng sao? Anh ưu tú như vậy, có thể hô mưa gọi gió, là người đàn ông độc thân nổi tiếng, còn cô, không có gì cả, thật sự có thể sao?

Bên này, Kỳ Lăng Phong cũng đang thực hiện hứa hẹn của mình, sáng tác không ngủ không nghỉ.

Chỉ là một tòa nhà, vì sao luôn có cảm giác thiếu gì đó?

Kỳ Lăng Phong nhìn bức tranh hoàn chỉnh duy nhất từ trước tới giờ của mình, trầm nghĩ, dù là màu sắc hay phong cách đều giống thầy như đúc, so với một bức giá trị ngàn vạn, cảm giác không khác nhau bao nhiêu, rốt cuộc không vừa ý chỗ nào?

Kỳ Lăng Phong cứ nhìn bức tranh của mình lại nhìn bộ tranh thần quái của thầy Mạc rồi so sánh. Đó là bộ tranh được đặt tên ‘Quý ốc mị ảnh’, phong cách vẽ tranh từ trước tới giờ của thầy anh là như ẩn như hiện, không có người chuyên nghiệp chỉ dẫn, chắc chắn sẽ không nhìn ra sự kỳ diệu trong đó.

Đây là bức tranh thầy anh tâm đắc nhất trong đời, là kỷ vật duy nhất thầy để lại cho anh. Anh đã tự hứa với lòng, dù có đói chết, nghèo chết, bị người chém chết, anh cũng không bán bảo vật vô giá đó. Có lẽ là vì thầy anh không chịu bán nên một vài quý tộc và hoàng thất Anh đều ra giá trên trời. Đúng là một đồng bệnh thần kinh, đây không phải là thứ có thể dùng tiền để cân đo!

“Rốt cuộc không đúng chỗ nào?”

Kỳ Lăng Phong xoay người, dựa cằm vào cửa sổ, nhìn tòa nhà đối diện dưới trời đêm. Đó là một tòa nhà hình tam giác, cao bốn mươi tầng, trước cửa tòa nhà, có một hàng ngũ đồng xanh um tùm, nối liền không dứt. Lúc đầu anh bị thu hút bởi cảnh này mới chọn vẽ, đặc biệt là lúc hoàng hôn, mặt trời bị tòa nhà che giấu đi, chỉ thấy một vùng đỏ rực.

Dù là lúc sáng sớm hay hoàng hôn, anh đều vẽ rất nhiều rất nhiều, nhưng đều bỏ dở nửa chừng. Tất cả đều không đáng giá năm trăm ngàn! Năm trăm ngàn là con số thấp nhất có thể, thấp hơn nữa, anh thật sự không chịu được!

Bạn đang đọc truyện *Tiên Sinh Xã Hội Đen Ở Riêng Đi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 48: Mẹ đồng ý ở chung với cha

“Cha, tụi con không muốn chơi vòng xoay ngựa gỗ! Tụi con muốn chơi cáp treo, chơi rơi tự do, chơi thuyền hải tặc!”

Trước vòng xoay ngựa gỗ, hai đứa nhỏ không hài lòng nói ra yêu cầu. Cha thật không hiểu niềm vui của đàn ông. Lúc mới tới cha còn kêu nhân viên đuổi hết mọi người ra ngoài, nếu không do hai cậu hết sức phản đối, hôm nay sợ rằng cả khu vui chơi chỉ còn lại ba người họ và một đám nhân viên rồi.

Bộ vest của Lạc Vân Hải vẫn thẳng thớm như cũ, một tay nhét trong túi quần, lạnh nhạt nhìn bốn phía, nghe vậy nói, “Không được, trẻ con không thể chơi những trò mạo hiểm, hai con còn hai giờ ba mươi phút nữa, nhanh lên đi!”

“Con không thích! Trò ngựa gỗ xoay này chẳng vui tí nào! Cha, chúng ta đã tới đây, tiền cũng trả rồi, phải chơi một lần cho đã, nếu không sẽ rất lãng phí!” Cứ nhìn những người kia xem, chơi vui như vậy, hai cậu cũng muốn chơi.

Kỳ Khanh Khanh ôm chân Lạc Vân Hải dùng sức lay, “Cha! Cha là người cha tốt nhất thế giới, thật!”

Lạc Vân Hải cười lạnh, “Giờ mới biết?”

Cha thù dai quá!

Trong lúc Kỳ Đào Đào định tiếp tục xin xỏ thì thấy Hạ Mộng Lộ đang hùng hổ chạy về phía này, không cần suy nghĩ cũng biết là tới đánh người, bèn vội vàng hô to, “Cha, cha mau lên vòng xoay tốc độ đi!” Cậu khẳng định, mẹ đang nhắm vào cha.

“Hả? Tại sao.... ..”

“Bốp!” Một tiếng đập mạnh vang lên, những người xung quanh lập tức quay đầu đi không dám nhìn lâu.

Lạc Vân Hải bị đánh đến lệt lết đầu, thấy là Hạ Mộng Lộ thì gằm nhẹ, “Em điên hả?”

Hai đứa nhỏ giả vờ như không thấy gì hết, quay lưng lại, cố làm ra vẻ đang thảo luận gì đó, nhưng thỉnh thoảng vẫn len lén nhìn.

Hạ Mộng Lộ tức đến mức run rẩy cả người, ngẩng đầu nhe răng nói, “Lạc Vân Hải, anh có phải đàn ông hay không? Kêu mẹ anh tới uy hiếp tôi? Bảo tôi cút đi, để hai đứa nhỏ lại? Anh có ý gì?”

Lạc Vân Hải sừng sốt, anh kêu mẹ tới tìm cô hồi nào..... Hình như đúng là mẹ anh có nói muốn đi tìm cô, anh cứ cho rằng bà tới khuyên, ai ngờ.....

Lạc Vân Hải cau mày, “Tôi không có! Tin hay không tùy em!”

“Luật sư còn mang theo cả hiệp nghị gì đó! Lạc Vân Hải, tôi thật không nhìn ra, anh lại là người như vậy!” Nếu không cô kỳ đây là nơi công cộng, cô đã xé xác anh ta rồi!

“Mộng Lộ, tôi thật sự không có! Tôi thề, mẹ tôi nói là đi giúp tôi khuyên em, tôi cứ cho rằng.....”

“Anh cho rằng cái gì?” Hạ Mộng Lộ dùng gối xách đập mạnh vào ngực Lạc Vân Hải, “Nói đi, anh cho rằng cái gì? Cho rằng hai đứa nhỏ sẽ đi với anh? Cho rằng tôi sẽ ngoan ngoãn bước vào cái nhà ghê tởm đó.....”

Không đợi Hạ Mộng Lộ nói xong, Kỳ Đào Đào đã kéo tay Lạc Vân Hải bỏ chạy, “Cha, cha mau đi chơi vòng xoay tốc độ đi! Như vậy mẹ sẽ không bắt được cha!” Hôm nay mẹ dữ quá, không phân tốt xấu gì hết, cha thật không có kêu bà nội đi tìm mẹ gây rối!

Kỳ Khanh Khanh ôm đuôi Hạ Mộng Lộ, “Mẹ đừng giận! Cha thật không có, tụi con có thể làm chứng, lúc ăn cơm bà nội nói muốn giúp cha dỗ mẹ về, không có nói muốn đi cướp tụi con, hơn nữa, tụi con chỉ cần mẹ! Mẹ đừng giận!”

Hạ Mộng Lộ nghe xong mặt càng đen, “Sao? Bắt đầu nói giúp người đó hả?”

“Mẹ, cha rất tốt với tụi con, thật, mẹ tha thứ cha đi, cha biết sai rồi!” Trời ơi, mẹ nóng quá, cậu sắp không chống đỡ nổi rồi.

Lạc Vân Hải nghe theo lời con trai, vịn lan can, tung người nhảy lên, lắc mình, hòa vào dòng người xếp hàng, nghĩ thầm, chắc an toàn rồi, nếu không thật mất mặt! Nhưng vừa quay đầu lại, đã quý dạ xoa đứng bên cạnh anh, bèn tức giận nói, “Có gì về nhà nói tiếp!”

Hạ Mộng Lộ tới để giết người, há có thể bỏ qua cho Lạc Vân Hải. Cô đưa tay nắm lấy vai anh....

“Cha mẹ, nhìn bên này!”

Thấy con trai cầm máy chụp hình, Hạ Mộng Lộ không thể không nhanh chóng kiểm tra lại, xoay người lộ ra khuôn mặt tươi cười hiền lành, giờ tay tạo dáng chữ V.

Lạc Vân Hải cũng vội vàng ôm eo Hạ Mộng Lộ, bắt chước tạo hình ngu ngốc của cô.

“Tách tách”

Hạ Mộng Lộ vừa định nắm lấy cổ áo Lạc Vân Hải.....

“Cha, mẹ, nhìn bên này, con muốn chụp một trăm tấm, không được lộn xộn!” Kỳ Đào Đào chụp liên tục không ngừng, mồ hôi trên trán rơi như mưa. Cho tới giờ, mẹ chưa từng đối xử với ba ba như vậy! Cha rất vô tội, bọn cậu phải giúp đỡ cha!

Lạc Vân Hải hiểu ý con trai, cười rất vui vẻ, đổi đủ loại tư thế, không quan tâm hình tượng gì nữa. Còn chuyện gì mất mặt hơn bị đánh ngoài đường?

Hai đứa nhỏ chạy tới chạy lui, đổi đủ góc chụp, bận tới mặt tối mày. Kỳ Khanh Khanh ở một bên chỉ đạo, “Cha mẹ đổi kiểu đi! Mẹ, mẹ đừng cử động!”

“Tách tách tách tách tách”

Hạ Mộng Lộ giận tím mặt, lửa giận bốc lên ngàn ngạt. Biết rõ bọn nhỏ đang cố ý không cho cô nổi điên, nhưng đành làm theo vì cô cũng không muốn để lại ấn tượng xấu, nếu lan truyền ra ngoài, tổng giám đốc Lam Đồ lại là một người đàn bà đánh đá, chắc chắn sẽ ảnh hưởng đến hình tượng của công ty.

Đến khi bọn nhỏ chụp xong, Lạc Vân Hải nhanh nhẹn đẩy Hạ Mộng Lộ ngồi xuống.

Gi? Cô tới để trút giận chứ không phải tới chơi, “Anh tránh ra!”

Lạc Vân Hải thất dậy an toàn cho Hạ Mộng Lộ, “Nhiều người như vậy, em la lối cái gì? Nhanh, chơi rất vui!”

Cô lớn thế này còn chưa từng chơi trò này bao giờ.....

“Tạm thời bỏ qua cho anh!” Chơi xong, sẽ cho anh đẹp mặt!

Khỏe mắt Lạc Vân Hải co quắp.

Thực ra, anh cũng chưa từng chơi những trò này.... ....

“Tách tách tách.....!”

Lúc này nghe những tiếng hét chói tai của mấy người chơi trước, Hạ Mộng Lộ rất khản trương, nhưng thấy guồng quay cứ chậm chậm thế này, bèn nhìn Lạc Vân Hải, “Tốc độ này mà cũng dám nói là chơi rất vui?”

Lạc Vân Hải đen mặt, đột nhiên phát hiện mình rất ngại thẹn, tự nhiên lại ngồi ở đây, “Coi như ngắm phong cảnh đi!”

Hai người ngồi ở hàng đầu tiên, guồng quay càng lúc càng lên cao, tốc độ vẫn chậm như cũ, đến khi tới chỗ cao nhất, vốn tưởng vẫn sẽ đi xuống với tốc độ này, ai ngờ.... ....

“A a mẹ ơi!” Ghế ngồi bỗng xoay vòng tròn với vận tốc chóng mặt, bị bắt ngồi, Hạ Mộng Lộ hét chói tai, nắm thật chặt thanh chắn.

Lạc Vân Hải không la hét, cũng không chớp mắt, nhưng kỳ thực, các đầu ngón tay đã sớm trắng bệch, cảm giác bị bay khỏi mặt đất thật muốn mạng!

“Cha mẹ giỏi quá!”

Hai đứa nhỏ kích động nhảy tung tung.

Một ngày nào đó, khi bọn cậu lớn, cũng sẽ đi chơi trò này với cha mẹ.

Lúc xuống, hai chân Hạ Mộng Lộ như nhũn ra.

Hừ chết cô!

Lạc Vân Hải đẩy đẩy mắt kính, ra vẻ ‘chỉ thường thôi’.

“Mẹ, mẹ xem mặt mẹ nè, quá khoa trương! Cha thì chẳng sao cả, cha, cha rất lợi hại!” Kỳ Khanh Khanh ôm chân Lạc Vân Hải nói.

Lạc Vân Hải nhún vai, “Thường thôi!”

Hạ Mộng Lộ trừng mắt chụp hình. Mặt cô sợ tới mức biến hình, trong khi Lạc Vân Hải hết sức bình tĩnh. Cô không phục nói, “Có dám chơi trò kia không?” chỉ hướng thuyền hải tặc.

“Đi thì đi!” Lạc Vân Hải ôm lấy hai đứa nhỏ bước tới.

Hạ Mộng Lộ siết chặt nắm tay, cô thề, tuyệt không phát ra bất kỳ âm thanh sợ hãi nào nữa, càng không làm ra vẻ mặt mắt mặt thế này.

Sau một tiếng.... ....

Ở cửa khu vui chơi, Kỳ Đào Đào cầm một xấp hình, lắc đầu liên tục, “Mẹ còn muốn đầu nữa không?”

“Không cần!”

Không đợi Hạ Mộng Lộ mở miệng, Lạc Vân Hải đã trả lời thay.

Ba người còn lại nhìn Lạc Vân Hải khó hiểu. Anh bèn đẩy đẩy mắt kính, không kiên nhẫn nói, “Mấy trò trẻ con này, cha còn chưa nhàm chán tới mức cứ lặp đi lặp lại!” Anh tuyệt đối không phải vì sợ mới không đi!

Hạ Mộng Lộ xoa xoa hai chân, khoát tay nói, “Mẹ tình nguyện nhận thua!” Chơi nữa? Chắc chắn sẽ ói hết! Tên biến thái này, tại sao anh ta vẫn bình tĩnh như vậy chứ?

Kỳ Khanh Khanh một tay cầm máy hình, một tay cầm bịch kẹo lớn, vừa nhai kẹo vừa nói, “Tiếp theo chúng sẽ đi đâu? Lúc này cha nói cha còn có việc, vậy chờ cha đi, chúng ta kiếm một chỗ ăn đá bào hen?”

Lạc Vân Hải bắt tự nhiên xoay người, ho khan, “Khụ! Thật ra, cha không có việc gì gấp lắm, chúng ta đi thôi!”

“Cha, lúc trước cha nói buổi chiều có hội nghị mà!”

“Cha nói không có là không có!” Đứa nhỏ này không biết nắm bắt tình hình gì hết.... ....

Kỳ Đào Đào tiếp tục nói, “Rõ ràng cha nói có! Cha không thể lừa gạt trẻ con..... Cha chưa từng nói!” Kỳ Đào Đào bỗng sửa lời. Cha, cha thật thông minh!

Lạc Vân Hải lại một lần nữa nghi ngờ hai đứa nhỏ không phải con anh, vì lúc nào chúng cũng tìm mọi cách để hớ anh. Anh nhét xe đạp của Hạ Mộng Lộ vào cốp sau, tự mình mở cửa xe rồi nói, “Xin mời!”

Hạ Mộng Lộ liếc Lạc Vân Hải một cái, đẩy hai đứa nhỏ lên xe.

Có người bỏ tiền, mắc gì không đi!

Hạ Mộng Lộ lên xe xong, mới nghĩ, cô tới đây để tính sổ, sao lại điên điên khùng khùng theo anh ta lâu như vậy? Sém chút quên mất chuyện kia rồi! Cô nhìn chăm chăm Lạc Vân Hải một lúc, bỗng nói, “Rốt cuộc các người có ý gì? Bảo tôi rút đi? Tại sao?”

“Tôi nói rồi, không phải tôi!” Lạc Vân Hải phiền muộn xoa xoa trán.

“Cứ xem như không phải anh! Vậy giờ anh định thế nào? Vốn tôi còn định cho anh một cơ hội biểu hiện, nhưng giờ thì không có đâu!” Hạ Mộng Lộ ôm ngực nói.

Tức chết cô! Nếu hôm nay anh ta không cho cô một lời giải thích hợp lý, cô sẽ không bỏ qua!

Lạc Vân Hải chưa bao giờ nghĩ mình cũng sẽ gặp kiểu người không thể nói lý thế này. Mọi người thường nói, mẹ chồng nàng dâu không hợp, đối với đàn ông mà nói là chuyện rất khó xử, giúp vợ sẽ mang tiếng không hiểu thuận, giúp mẹ lại không cách nào lấy lòng vợ! “Thật ra mẹ cũng chỉ muốn bế cháu. Em không biết bà thương hai đứa nhỏ tới mức nào đâu, nâng như nâng trứng, hứng như hứng hoa. Mộng Lộ, thật ra.....”

Hạ Mộng Lộ cắn răng. Xem đi, anh ta còn dám tán thành! “Ý của anh là mẹ anh đã làm đúng?”

“Không, không! Như vậy không hợp tình hợp lý chút nào! Tôi phản đối! Em yên tâm, sau khi về, tôi sẽ nói chuyện với mẹ. Em tới tìm tôi trước là rất đúng, đáng được ca ngợi!”

Miền cô có thể tiêu lửa giận, bị cô đánh một cái thì có làm sao? Ôi, làm đàn ông khó, làm đàn ông tốt còn khó hơn!

Hạ Mộng Lộ miễn cưỡng xem như xuôi tai, nhưng vẻ mặt vẫn rất lạnh lùng, “Mẹ anh thật.....”

“Dù thế nào, mẹ cũng là người lớn trong nhà! Em phải nói, mẹ anh thật bá đạo!”

“Ừ, thì thật bá đạo! Cho rằng tôi rất sợ bà? Già mà không biết điều! Nếu mẹ anh dám đến nữa, tôi sẽ lấy chổi đuổi ra ngoài cho biết! Lạc Vân Hải, tôi cảnh cáo trước, tôi ghét mẹ anh, đời này đừng mơ tưởng tôi sẽ sống hoàn bình với bà! Mẹ anh không tự đến xin lỗi tôi thì chuyện này không xong đâu!” Cũng may anh ta đứng về phe cô, nếu không chắc chắn cô sẽ khó mà giữ được hai đứa nhỏ.

Lạc Vân Hải gật đầu, “Tôi biết rồi!”

Đến xin lỗi? Anh lớn thế này còn chưa thấy mẹ anh xin lỗi ai! Tình hình này, dù Hạ Mộng Lộ xin lỗi bà, bà còn chưa chắc để ý tới chứ nói chi bà tự đi xin lỗi.

Hạ Mộng Lộ thấy Lạc Vân Hải có thái độ hợp tác, không làm ầm lên nữa, ôm con trai nói, “Lúc đầu là chính các người vứt bỏ mẹ con tôi! Hơn nữa anh là Lạc Vân Hải, không phải Hoắc Hâm, trên pháp luật mà nói, hai đứa nhỏ không phải con anh! Mẹ anh cứ làm như bà rất rành pháp luật và thân quen với thẩm phán!”

“Cho dù bà quen với thẩm phán đi nữa, cũng không thể đi đường vòng!” Lạc Vân Hải phụ họa.

“Đúng vậy! Có tiền là giỏi lắm sao? Bất nạt dân thường như tôi! Tôi sinh con dễ dàng sao? Khó khăn lắm mới nuôi lớn được chừng này, tự nhiên lại kêu tôi rút đi, đó là tiếng người hả?”

“Chú ý cách dùng từ!”

Hạ Mộng Lộ trừng mắt một cái, nghĩ, quả thật lời cô có hơi khó nghe. “Hôm nay tôi muốn dẫn hai đứa nhỏ về!”

Lạc Vân Hải sém chút thẳng gấp. Sợ rằng như vậy sẽ chỉ làm mẹ anh ghét Hạ Mộng Lộ thêm, bèn mím môi cười nói, “Thật ra bọn nhỏ ở lại cũng không phải vì mẹ tôi ép, mà do ngày mai có buổi họp phụ huynh cần tôi đi!”

“Tôi sẽ tự đi!”

“Mộng Lộ, gần đây tôi không làm gì có lỗi với em đúng không? Em vô duyên vô cớ đánh tôi một cái, tôi có trách em đâu! Dù sao tôi cũng là cha bọn nhỏ! Tôi chưa đi họp phụ huynh bao giờ, thật sự rất muốn đi! Vừa lúc xem thử trường đó có khả năng hay không? Hơn nữa, cha tôi thật sự rất thích bọn nhỏ, ông hiền hơn mẹ tôi nhiều!” Nói tới đây, Lạc Vân Hải đưa tay phải ra hiệu.

Kỷ Đào Đào thấy vậy, gật đầu như bằm tỏi, “Đúng đó mẹ! Ông nội rất hiền! Ông nói hi vọng cha và mẹ cưới nhau, còn nói rất thích mẹ, nói mẹ là con dâu tốt nhất thế giới!”

Thật sao? Hạ Mộng Lộ nháy mắt mấy cái, hơi chột dạ, lúc tới cô đã mắng người ta rất nhiều, “Ông nội nói mẹ thế nào?”

“Ông nội nói mẹ dịu dàng, xinh đẹp, chỉ có mẹ mới có thể làm mẹ của tụi con!” Kỷ Khanh Khanh giành nói.

“Ông nội còn nói cha không thể bắt nạt mẹ, nếu không ông nội sẽ đánh cha!” Kỳ Đào Đào tiếp lời.

Lửa giận của Hạ Mộng Lộ tiêu mất không ít, mím môi cười nói, “Thật?” Thì ra trong mắt cha Lạc Vân Hải, cô lại tốt như vậy? Ngày đó chỉ có Trình Thất dẫn người tới nói cô, còn ông thì không, nên cô không có bất kỳ ấn tượng xấu nào, giờ nghe vậy ngược lại còn có chút tôn kính.

Lạc Vân Hải đáp, “Đĩ nhiên! Cha nói em rất tốt bảo tôi phải cố gắng giữ chặt! Tôi cũng cho là vậy!”

“Bớt dè miệng đi! Cho rằng như vậy là có thể giảm bớt tội lỗi của anh? Không có cửa đâu! Lạc Vân Hải, tôi cho anh biết, đời này đừng nghĩ tôi tha thứ cho anh! Có một số việc, bỏ lỡ chính là bỏ lỡ! Đánh một cái tát rồi cho một viên đường, tôi dễ dụ vậy sao?”

Em đập tôi một cái tôi còn chưa nói gì đó..... Khóe miệng Lạc Vân Hải co giật “Rốt cuộc em khó chịu cái gì? Nói ra đi! Chuyện lúc trước tôi đã giải thích rồi, sẽ không giải thích lại lần hai. Còn về bọn nhỏ, em yên tâm, tôi sẽ không giành con với em, sẽ giống như ba em, chăm sóc tốt cho ba mẹ con, tuyệt đối không ép buộc em làm chuyện em không thích!” Anh thật sự nghĩ không ra, rốt cuộc anh đã làm gì khiến cô lạnh lùng như vậy.

Hạ Mộng Lộ không nói gì, chuyện cô để ý nói ra thì ai cũng xấu hổ, tối thiểu hiện giờ cô vẫn còn chút hi vọng để bám víu, tin tưởng thật ra anh không hề phản bội cô, như vậy lúc ở chung một chỗ mới không cảm thấy khó chịu. Giờ mọi chuyện đã không nằm trong tầm tay cô nữa rồi, vì bọn nhỏ đã bắt đầu thích anh.

Lạc Vân Hải siết chặt tay lái. Hạ Mộng Lộ không chịu nói, có hỏi nữa cũng chỉ tự tìm mất mặt. Anh đành cười trấn an, “Không sao! Chờ ngày nào đó em muốn nói rồi nói cũng được! Hôm nay đừng bàn những chuyện này nữa, khó khăn lắm cả nhà chúng ta mới có cơ hội ở chung thế này, tạm thời bỏ qua mọi khúc mắc, đi Quốc Hào ăn một bữa lớn được không!”

“Được ạ! Nghe nói ở đó có tôm hùm rất to, con muốn ăn tôm hùm!” Kỳ Khanh Khanh hoan hô.

“Được! Đi ăn tôm hùm to!” Lạc Vân Hải đáp chân ga, chạy thẳng tới Quốc Hào.

“Trời! Không phải là xe của chủ tịch Lạc sao? Nhanh nhanh nhanh, đứng ngay ngắn vào nào!” Quản lý Quốc Hào khấn trương nhìn chiếc xe màu đen đang từ từ tiến vào. Có thể có bảng số đẹp cỡ này, trừ Lạc Vân Hải, còn có thể là ai? Hơn nữa, xe Rolls-Royce số lượng có hạn, muốn quên cũng khó!

Nhân viên của Quốc Hào nhanh chóng xếp hàng ngay ngắn. Đây chính là khách ‘bự’, ra tay hào phóng, thành viên cấp kim cương!

Lạc Vân Hải xuống xe, không còn áo khoác, chỉ còn chiếc sơ mi trắng, cổ áo mở rộng để lộ lồng ngực rắn chắc màu đồng, trên cổ tay là chiếc đồng hồ nổi tiếng trị giá cả triệu, ngón áp út đeo nhẫn kim cương to đùng, chói mắt! Phong cách xuất chúng, không ngại tự uy!

Mấy nhân viên nữ của Quốc Hào thắm than, đàn ông tốt đều kết hôn hết rồi!

Lạc Vân Hải kéo cửa sau ra, một bé trai kháu khỉnh nhảy xuống, ngay sau đó, lại thêm một bé trai giống như đực đũa trước nhảy xuống, cuối cùng, các nhân viên nữ của Quốc Hào khỏ sở mím môi, một người phụ nữ, một người phụ nữ mang nhẫn giống anh bước ra, chắc hẳn là người vợ thần bí trong lời đồn!

Cả nhà bốn người, trông rất hạnh phúc, xem ra hoàn toàn không có cơ hội rồi!

Lạc Vân Hải ôm Kỳ Đào Đào bước vào khách sạn, không thèm liếc mấy cô nhân viên đang xếp hàng kia lấy một cái, về mặt lạnh lẽo khi chuyển sang nhìn Hạ Mộng Lộ thì bỗng trở nên rất dịu dàng, “Chỗ này được cho là một trong năm chỗ đáng ăn nhất cả nước!”

“Vậy chán hẳn rất nắc?” Hạ Mộng Lộ ôm chặt Kỳ Khanh Khanh. Lần đầu tiên cô đến nơi sang trọng thế này, cũng may ăn mặc xem như phù hợp, nhưng sảnh lớn trắng lẹ vẫn khiến cô hơi khấn trương.

“Nếu em thích kinh doanh khách sạn, mua lại cũng được!” Anh không có gì nhiều, chỉ có tiền là nhiều đến mức xài hoài không hết!

Hạ Mộng Lộ nuốt nuốt nước bọt. Kê có tiền đáng ghét!

Vào một phòng riêng xong, Hạ Mộng Lộ cầm thực đơn lên xem, vừa thấy giá những món trên đó, hút một hơi, chậm rãi khép lại, “Cái đó..... Nếu không chúng ta đổi chỗ khác đi?”

“Không sao! Thích ăn gì cứ gọi thoải mái!” Đột nhiên Lạc Vân Hải phát hiện anh vẫn chưa cho Hạ Mộng Lộ tiền tiêu vặt, người khác bao nuôi tình nhân cũng phải tốn hàng triệu, huống chi là vợ hợp pháp. Nghĩ vậy anh bèn móc bóp ra, rút một thẻ bạch kim đưa qua, “Xài tùy ý!”

“A! Đã quá!” Nhân viên phục vụ nuốt nước miếng. Đúng là người chồng tốt!

Hạ Mộng Lộ cầm tấm thẻ lên, “Bên trong có bao nhiêu?”

Lạc Vân Hải thần nhiên nói, “Đủ để mua khách sạn này!”

Mua..... Mua Quốc Hào? Hạ Mộng Lộ run tay, nhiều tiền như vậy? Nghe tụi nhỏ nói, đã lấy được hai mươi triệu từ tay anh, chẳng lẽ là thật? Cô run giọng hỏi, “Anh.... Anh nói thiệt hay giỡn?” Tại sao lại cho cô tiền? Kỳ lạ, người không biết còn tưởng cô là vợ nhỏ của anh đó!

“Tôi giống nói giỡn à? Vợ của Lạc Vân Hải tôi sao có thể không có tiền xài thoải mái? Chờ sau này em nghĩ thông, tất cả tài sản của tôi, một nửa là của

em, cho nên.....” chờ người phục vụ đi khỏi, anh tiếp tục nói, “Cho nên khi nào chúng ta mới đi ly hôn? Rồi đăng ký kết hôn chính thức?” Anh không phải Hoắc Hâm, anh là Lạc Vân Hải!

Hạ Mộng Lộ cắt thẻ vào giỏ xong, hừ lạnh nói, “Tôi không thích ly dị!” Cho rằng như vậy là cô sẽ đi vào khuôn khổ? Không thể nào, nhiều nhất chỉ có thể giống như ba mẹ cô! Đó đã là cực hạn vì nể mặt tội nhỏ, nếu không ngay cả gặp cô cũng chẳng thêm.

Người này thật là.... .... Lạc Vân Hải tiếp tục dụ dỗ, “Thật ra kết hôn rất có lợi! Trước khi kết hôn hãy làm một bản hiệp nghị, nếu ly hôn, một nửa tài sản của tôi sẽ về tay em. Tài sản của tôi không ít, là người giàu có nổi tiếng thế giới! Hạ Mộng Lộ, em không nghĩ lại sao?” Trước kia không phải cô rất yêu tiền?

“Đây là hai chuyện khác nhau. Hôn nữa, tiền đủ xài là được rồi, nhiều làm gì? Chết cũng có mang theo được đâu? Hiện giờ tình cảm của anh tôi và Vũ Hinh rất tốt, tiền đồ sáng lạn, không cần tôi lo. Cha mẹ tôi thì đã già, lại không muốn yên ổn dưỡng lão, nhất định phải kinh doanh khách sạn. Nói cách khác, dù tôi cho cha mẹ tiền, cha mẹ cũng không lấy. Về phần tội nhỏ, tôi và anh cùng nuôi, anh đi tìm thuê một căn phòng gần nhà anh để tôi dọn qua!”

Lạc Vân Hải trầm nghĩ, xem ra mẹ anh đi một chuyến cũng không phải công cốc, “Xung quanh nhà tôi đang ở không có phòng nào tốt cả. Vậy đi, dù sao căn biệt thự gần biển kia cũng đang bỏ không, em hãy thiết kế lại, xong xuôi chúng ta sẽ ở chung. Yên tâm, chỉ là ở chung một nơi, còn vẫn đường ai nấy đi! Dù tôi có tiền, nhưng tiền này cũng không phải nhờ gió thổi tới, tách ra ở riêng, tiền điện tiền nước cũng không ít, hơn nữa hai ta ở chung, phòng sẽ đứng tên hai người, hơn nữa, tất cả phí phát sinh sẽ do tôi phụ trách!”

Hạ Mộng Lộ hừ một tiếng, “Tự nhiên ân cần, không phải lừa gạt thì cũng là ăn trộm!”

“Chẳng phải tôi vì tội nhỏ sao? Em nghĩ lại xem, chúng ta ở riêng sẽ ảnh hưởng xấu tới sự trưởng thành của các con, đúng không?” Lạc Vân Hải nói xong sờ sờ đầu hai đứa nhỏ.

Kỷ Đào Đào càng nghe càng kích động, “Đúng đó mẹ! Rất tốt! Gần đây ba ba nói, ba ba sẽ kết hôn rồi có con, vậy ba ba sẽ không còn thương tội con nữa! Chỉ có cha là vẫn thương tội con thôi!” Ở chung với cha, có thể ngày ngày được ăn tôm hùm to, thì được chín mười lần điểm còn được đi Disney chơi. Từ sau khi biết cha, cuộc sống của bọn họ tốt hơn rất nhiều, không còn sợ phải đi ngủ vòm cầu nữa. Hơn hết là cha rất uy phong, vừa rồi có rất nhiều người cúi chào cha!

Hạ Mộng Lộ hận tới mức không thể trực tiếp cời giày ra đập tới, thấy vẻ mặt hài lòng của Lạc Vân Hải bèn nói, “Nếu anh không có tiền, chắc chắn bọn nhỏ sẽ không tiếp nhận anh!”

“Thật sao? Các con, nói cho mẹ biết, nếu cha không có tiền, các con vẫn sẽ thích cha chứ?” Lạc Vân Hải tự tin hỏi.

Hai đứa nhỏ vừa định mở miệng thì thấy dưới bàn duỗi đến hai bàn tay, một bàn tay có hai tờ hai trăm, một bàn tay có hai đồng hai xu. Hai đứa nhỏ, mỗi đứa rút một tờ hai trăm, cùng nhau gật đầu, “Vẫn thích ạ!”

Hạ Mộng Lộ tròn to mắt, “Tại sao?” Trầm nghĩ, hai đứa này, sao bỗng dưng không mê tiền nữa rồi? Đành cất tiền vào bóp lại.

Kỷ Khanh Khanh miễn cưỡng nói, “Cô giáo nói, cha mẹ và con cái là người một nhà. Cha mẹ phải ở chung một chỗ, ngủ chung với nhau. Cho nên về sau mẹ phải ở chung với cha!”

“Mẹ!” Kỷ Đào Đào cọ cọ vào lòng Hạ Mộng Lộ.

Hạ Mộng Lộ hít sâu một hơi. Hừ, hai đứa thật biết nghe lời cô giáo! Cho rằng nói vậy cô sẽ chịu ở chung với anh? Ngu ngốc! “Ăn cơm, ăn cơm!”

“Chúng ta sẽ dọn tới biệt thự gần biển đó phải không ạ?” Kỷ Khanh Khanh nhận lấy tờ hai trăm Lạc Vân Hải lén đưa dưới bàn, hỏi tới. Cha quả là càng ngày càng biết chuyện! Mẹ quả là càng ngày càng nhỏ mọn, hai xu thì đủ mua cái gì? Chẳng lẽ vẫn nghĩ hai cậu là con nít đang bú sữa?

Hạ Mộng Lộ thấy ba cha con làm ra vẻ tội nghiệp nhìn cô, trầm nghĩ, dù sao thuê phòng gần nhà anh cũng chỉ cách mấy trăm mét, ở chung có lẽ dễ dàng hơn một chút, đỡ cho bọn nhỏ phải chạy đi chạy lại. Hơn nữa, nếu cô không dọn qua, chắc chắn Trình Thất sẽ không để yên cho cô, đã nói mỗi bên đều nhường một bước, Hạ Mộng Lộ cô nói được thì làm được!

Hạ Mộng Lộ bắt đầu gật đầu, “Dọn!”

“Cha mẹ, hai người sẽ rất hạnh phúc!” Cha đúng là cha, ra tay rất hào phóng, càng ngày càng thích cha rồi!

Dĩ nhiên, thế này không có nghĩa là bọn cậu phản bội mẹ. Hai cậu kiếm tiền chẳng phải cũng vì để giảm bớt gánh nặng cho mẹ sao? Hơn nữa cha không hề bắt nạt mẹ, cũng không bắt nạt hai cậu. Cha vừa có tiền, lại đẹp trai, uy phong. Trên hết là không hề giống những người khác, mỗi lần bị chọc tức thì sẽ đánh hai cậu. Thật ra hai cậu tự biết, mỗi lần bị hù, cha đều giận muốn chết, nhưng vẫn không hề trách mắng hai cậu. Có lẽ đó mới chính là cha!

Hai cậu thấy được, cha hoàn toàn không quan tâm những bạn nhỏ khác, trong mắt cha chỉ có hai cậu! Cha tựa như một ngọn núi to lớn, đứng bên cha rất an toàn, không sợ phải ngủ vòm cầu, không sợ bị người khác bắt nạt! Thật ra, cha chỉ là mới nhìn trông rất hung, nhưng là người rất tốt, có cảm giác ngay cả ba ba cũng không sánh bằng. Tối thiểu, cha sẽ không có con với người phụ nữ khác, sẽ không bỏ rơi ba mẹ con cậu. Lúc đầu, cứ tưởng cha tiếp cận hai cậu là vì mẹ, nhưng sau lại phát hiện không phải, cha thật sự thích hai cậu.

Lạc Vân Hải thờ phào một hơi, xem như khổ tới cùng cực thì niềm vui tới, chỉ cần ở chung một chỗ, không sợ không đỡ được Hạ Mộng Lộ.

Ba mươi lăm tuổi còn có con được không? Lúc không có thì mong con trai, khi có rồi lại mong con gái! Con gái sẽ rất thân với cha, sẽ giống như Vũ Hinh, được tất cả mọi người yêu thương. Con gái anh nhất định sẽ là đứa bé xinh đẹp nhất trên thế giới!

Còn làm sao để có con gái? Có câu có công mài sắt, có ngày nên kim! Phải cố gắng!

Sau khi đồ ăn được dọn lên hết, Lạc Vân Hải tự tay gấp cho Hạ Mộng Lộ, “Không ly hôn thì không ly hôn! Dù sao tôi chính là Hoắc Hâm, Hoắc Hâm chính là tôi! Cha Hoắc là cha nuôi của tôi, cũng không khác gì cha ruột!” Cuộc sống sao có thể không có điều không như ý? Cô không chịu ly hôn, chứng tỏ vẫn chưa quên được A Hải. Nhưng nói đi nói lại, A Hải chẳng phải là anh sao? Cần gì tự ghen với bản thân?

Hạ Mộng Lộ nhìn ba cha con vui vẻ ăn uống, cõi lòng lạnh lẽo như được một dòng nước ấm bao quanh. Cô không thể không thừa nhận, Lạc Vân Hải là một người cha tốt. Kỷ Lăng Phong nói đúng, hai đứa nhỏ rất bướng bỉnh, không mấy người chịu được, nhưng anh hoàn toàn không để ý, chẳng lẽ vì máu mủ tình thâm?

Nếu như..... Nếu như ngày đó anh chỉ cần nói một câu, ‘cho anh chút thời gian’, chỉ năm chữ, cô đã không khổ sở như vậy. Hoặc có lẽ nếu lúc đó cô không bỏ đi mà ráng chờ thêm ba tháng, có lẽ hôm nay đã khác. Năm năm oán hận, không phải nói quên là dễ dàng quên được!

Anh tự nguyện đề cập đến việc nếu có ly hôn, một nửa tài sản của anh sẽ thuộc về cô, đây là điều rất nhiều người phụ nữ cầu còn không được. Anh nói ra dễ dàng như vậy, chứng tỏ anh chắc chắn sẽ không ly hôn, nhưng điều cô thật sự mong muốn không phải những thứ này. Chỉ cần anh luôn chung thủy với cô, ở bên nhau suốt đời, không chia lìa là được.

Năm năm qua, người theo đuổi cô không phải không có, nhưng cô đều từ chối, chấp nhận một mình nuôi con, đây chính là sự trung thành với tình yêu của cô!

Hạ Mộng Lộ giả bộ vô tình hỏi, “Anh có từng phản bội tôi chưa?”

Lạc Vân Hải nghe vậy ngơ ngời, thì ra vấn đề là ở đây sao? Có không? Có, anh nhớ anh có hôn Bảo Nhi, có sờ chỗ không nên sờ. Nếu Hạ Mộng Lộ kết hôn với người đàn ông khác, và hai người vượt vế lẫn nhau như vậy, anh tuyệt đối sẽ không tha thứ, mặc dù không có làm tới cuối cùng, nhưng như vậy cũng đã chẳng khác gì phản bội!

Quả nhiên, cô đã hỏi điều không nên hỏi?

Hạ Mộng Lộ thấy gương mặt khó xử của Lạc Vân Hải, bèn nhún vai nói, “Cứ coi như tôi chưa từng hỏi, ăn cơm đi!”

“Trước kia tôi và cô ấy là vợ chồng.... Cho nên..... Không tính là vấn đề lớn, đúng không?”

Hạ Mộng Lộ không lên tiếng.

“Xin lỗi! Về sau tôi tuyệt đối sẽ không phản bội em!” Lạc Vân Hải ý thức được sự nghiêm trọng của vấn đề, không thể không bỏ đi tôn nghiêm nói xin lỗi.

“Anh có hay không chẳng liên quan gì tới tôi đâu cả! Tôi đã nói, chúng ta không có khả năng! Anh không cần giải thích với tôi, cũng đừng lãng phí thời gian trên người tôi!”

Thì ra lòng vẫn còn rất đau! Đúng! Bọn họ vốn là vợ chồng, cô có tư cách gì mà trách anh? Nhưng đây là vấn đề nguyên tắc, một khi vi phạm nguyên tắc, thì sẽ không có cơ hội nữa!

Lúc anh trời đi đã tạo thành thương tổn không thể bù đắp cho cô, cả thân thể anh cũng phản bội đoạn tình cảm này, vậy tại sao cô phải tha thứ anh? Trước kia anh và Thái Bảo Nhi như thế nào, cô không so đo, dù sao khi đó, chẳng ai biết ai. Nhưng khi đã biết nhau, yêu nhau, giao cả bản thân cho anh, thì không có khả năng không để ý! Nếu không do nghe nói rất nhanh sau đó anh đã quay về Phố Đà tìm cô, thì cả liếc anh một cái cô cũng chẳng thêm!

Lạc Vân Hải thở dài. Lúc đầu, biết rõ không quên được, vẫn cố ý làm trái cố gắng quên đi, giờ thì hay rồi, tự đưa mình vào ngõ cụt! May mắn lúc đó, đầu óc anh rất loạn, không làm ra chuyện quá khích, nếu không thần tiên trên trời cũng không giúp được. Anh biết, Hạ Mộng Lộ đang hiểu lầm, cho rằng lúc về anh đã lên giường với Bảo Nhi, nhưng hiện giờ không thể nói cho cô biết sự thật, bởi vì chưa phải lúc.

Đây chính là lợi thế để anh có thể có con gái, tất nhiên phải chờ đến thời khắc máu chốt mới mang ra. Chuyện này lại một lần nữa giúp anh hiểu ra một đạo lý, đàn ông luôn phải bình tĩnh, xúc động chính là ma quỷ!

Nói gì thì nói, lúc đó anh cố gắng quên cô, quả thật rất tàn nhẫn, đúng là lỗi của anh, điều duy nhất anh có thể làm là từ từ bù đắp cho cô, “Không nói thì không nói, ăn nhiều một chút!”

“Dọn nhà?” Kỷ Lăng Phong kinh ngạc kêu lên, nháy mắt ngộ ra, cười nói “Làm lành rồi?”

“Làm lành cái gì? Là vì tôi nghĩ cho hai đứa nhỏ và cậu. Suốt ngày chúng cứ lèo đèo theo cậu, thì lúc nào cậu mới kết hôn được? Tôi không muốn làm trễ nãi chuyện của cậu. À, cậu và Thái Bảo Nhi hoàn toàn không có khả năng đâu, mau chấm dứt sớm đi!” Hạ Mộng Lộ khom lưng gom tất cả quần áo do nhét vào máy giặt.

Ngày mai cô sẽ đi thiết kế lại ngôi biệt thự gần biển kia, tối nay phải suy nghĩ thật kỹ, dù sao đó cũng là nhà cô và bọn nhỏ ở. Không thể qua loa.

Kỷ Lăng Phong nhún vai, “Lời này cậu đã nói một trăm lần rồi! Tôi vẫn sẽ trả lời như cũ, tôi đã chọn Bảo Nhi! Cô ấy nói, chỉ cần tôi có xe, có tiền, sẽ gả cho tôi. Tôi đã gửi tranh tới buổi đấu giá, chờ tranh của tôi bán được năm mươi vạn, tôi sẽ đặt vấn đề với Bảo Nhi!” Dựa vào danh tiếng của thầy anh, anh nghĩ lúc đó nhất định sẽ có nhiều người đến, chẳng mấy chốc anh sẽ được mọi người biết tới.

Dừng! Hạ Mộng Lộ trầm ngâm chốc, Thái Bảo Nhi sẽ gả cho cậu ta? Quý cũng không tin! Nhà người ta nằm trong top năm top một trăm trên thế giới về mức độ giàu có, gia sản hàng tỷ đồng, sẽ coi trọng tên họ sĩ nghèo như cậu sao?

“Đừng cả ngày nghĩ đến chuyện cóc mà đòi ăn thịt thiên nga! Bảo Nhi không thể nào thích cậu đâu!” Nếu không do thấy nhờ theo đuổi Bảo Nhi mà cậu ta rốt cuộc chịu thay đổi bản thân, cô thật muốn chỉ vào mũi cậu ta nói cho cậu ta biết sự thật. Nhưng cô sợ một khi làm vậy, Kỷ Lăng Phong sẽ hoàn toàn sụp đổ, sớm biết có ngày hôm nay thì đã nói cho cậu ta biết sự thật từ đầu rồi! Chẳng lẽ cậu ta thật sự không nhận ra sự chênh lệch tuổi tác giữa cậu ta và Thái Bảo Nhi sao?

Kỷ Lăng Phong hất hất tóc mái, “Cậu chờ xem đi! Cậu dọn đi cũng tốt, như vậy lần sau Bảo Nhi tới, chúng tôi cũng có không gian riêng! Lạc Vân Hải mới là người cha đúng nghĩa của tụi nhỏ, cả nhà cậu đoàn tụ, tôi rất vui, sẽ chúc phúc cho nhà cậu! Thật lòng đó!”

Hạ Mộng Lộ cười khổ. Chúc phúc? Chúc phúc cái gì?

Nhà họ Lạc.

Trình Thất tròn mắt nhìn Lạc Vân Hải, “Mày vừa nói gì? Mẹ già rồi nghe không rõ, lặp lại lần nữa đi!”

Đào Đào và Khanh Khanh thấy tình hình không ổn, vội chạy xuống lầu dưới tìm ông nội. Chỗ thị phi không thể ở lâu, để tránh bị liên lụy!

Lạc Vân Hải gãi ót, ho khan nói, “Con và Mộng Lộ sẽ ở chung với nhau!”

“Thằng nhóc không có tiền đồ! Không có đàn bà mày không sống được đúng không?” Đáng chết! Sao bà lại sinh ra một thằng con vô dụng như vậy chứ? Đã nói cách cô gái kia càng xa càng tốt, nó lại nhích càng ngày càng gần.

“Mẹ, mẹ không cảm thấy mình rất quá đáng sao? Cũng không cảm thấy con nợ cô ấy? Lúc đầu nếu không nhờ cô ấy, con đã sớm bị nước biển cuốn đi rồi, là cô ấy cho con cơ hội sống sót, sau đó con lại nói đi là đi. Dù sao, con cảm thấy con nợ cô ấy rất nhiều, cả đời cũng không trả hết! Về sau mẹ đừng tới làm phiền cô ấy nữa!”

Trình Thất tức muốn học máu, gơ tay vặn lỗ tai Lạc Vân Hải, “Mày nghe kỹ cho mẹ, mẹ không bao giờ thừa nhận nó là con đâu!”

Lạc Vân Hải thần nhiên nói, “Con thừa nhận là được rồi! Mẹ yên tâm, chúng con dọn ra ngoài ở sẽ không khiến mẹ phải ngột ngạt!” Không biết ai cứ luôn mồm anh là độc thân!

“Ý mày là muốn trở mặt với mẹ? Được, tụi mày cút đi đi! Để cháu lại, muốn đi đâu thì đi!”

Lạc Vân Hải cau mày, tại sao càng nói càng bế tắc? “Mẹ, mẹ biết chuyện này là không thể nào! Trừ phi, mẹ đi xin lỗi cô ấy, con tin cô ấy nhất định sẽ thường dẫn hai đứa nhỏ về thăm mẹ!”

“Rầm rầm rầm!”

“A!”

Hai đứa nhỏ che miệng, bà nội thật uy vũ!

Lạc Vân Hải bị Trình Thất đá bay khỏi phòng, nằm lăn trước cửa.

Trình Thất tròn mắt trừng Lạc Vân Hải, “Trình Thất này từ sáu tuổi đã bắt đầu là xã hội đen, đến nay gần mấy chục năm, còn chưa đứa nào dám dè mẹ mày đi xin lỗi! Mày đừng quên, lúc trước nếu không nhờ mẹ, Long Hồ sẽ rơi vào tay mày? Cánh cứng rồi nên bắt đầu phản lại mẹ? Nói xin lỗi? Mày thấy có khả năng không? Nó quý ngoài cửa suốt mười ngày, mẹ mày còn không thèm nhìn, chứ đừng nói đi xin lỗi! Nói cho nó biết, nhà họ Lạc không cung nôi nó!”

“Mẹ đừng ép con!” Lạc Vân Hải tức giận đứng dậy.

“Biến! Đồ con bất hiếu!”

Lạc Vân Hải tức giận đi xuống lầu, thấy Lạc Viêm Hành, phiền muộn nói, “Mẹ quá đáng quá rồi!”

Lạc Viêm Hành cười cười, “Cũng chẳng phải ngày một ngày hai! Có thể do có hiểu lầm gì đó....”

“Hiểu lầm? Mẹ chạy tới kêu Mộng Lộ cút đi! Cút đi đâu? Hoàn toàn chẳng quan tâm tới suy nghĩ của con! Con chờ năm năm, vất vả lắm mới chờ được, vậy mà mẹ lại nói cô ấy cút đi. Cha nói cho mẹ biết, con nhất định sẽ cưới Mộng Lộ, nên mẹ đừng làm quá, chớ để cuối cùng trộm gà không được còn mất nắm gạo! Cháu không có mà con cũng không!” Lạc Vân Hải thấy Lạc Viêm Hành vẫn thần nhiên như chuyện không liên quan, bèn nói “Con và Mộng Lộ sẽ kết hôn chính thức lần nữa. Từ đây tới đó, nếu mẹ còn tìm cô ấy gây phiền toái, con sẽ tự sát!”

Lạc Viêm Hành hừ lạnh, “Tự sát? Chết thử cho cha coi!”

Lạc Vân Hải đen mặt, “Cha! Mẹ cứ như vậy, sớm muộn gì cũng bức Mộng Lộ tới đường cùng! Cô ấy mà chết, con cũng không muốn sống! Như vậy chẳng có lợi gì cho cha và cả cái nhà này. Hơn nữa, trước nay con và cha luôn cùng một phe chiến đấu với mẹ, con chết, cha tự chiến đấu một mình đi!”

“Đừng, đừng, đừng! Việc này cứ giao cho cha! Con ngàn vạn lần đừng chết! Yên tâm, giao cho cha!”

“Cha dẫn mẹ đi xin lỗi Mộng Lộ một tiếng đi, cô ấy vẫn rất tôn trọng cha! Hôm nay vất vả lắm con mới đỡ được cô ấy chịu ở chung, ai cũng đừng mong phá đám!” Lạc Vân Hải nói xong, sải bước đi ra ngoài.

Kỷ Khanh Khanh kéo tay Lạc Viêm Hành, lo lắng hỏi, “Ông nội, bà nội có đánh ông nội không?”

Lạc Viêm Hành làm vẻ mặt khinh bỉ, “Đánh ông? Bà ấy dám sao?” nói xong, sửa sang lại áo ngủ, hùng dũng bước lên lầu.

“A! Ông nội giỏi quá! Ông nội cố lên!” Kỷ Đào Đào sùng bái siết chặt nắm tay, bước theo Lạc Viêm Hành.

Lạc Viêm Hành được thể, hét lớn, “Bà càng ngày càng kỳ cục.....”

“Rầm rầm rầm!”

“A!” Lạc Viêm Hành bị đá mấy cái, mặt mũi sưng húp lên.

“Anh quyết định về sau chộc ai thì chộc nhưng không được chộc bà nội!” Kỷ Đào Đào nói với Kỷ Khanh Khanh.

Lạc Viêm Hành thấy cửa đã bị khóa trong, nhìn hai đứa nhỏ một cái, đứng lên xoa xoa mặt.

“Ông nội, ông sao rồi?” Kỷ Khanh Khanh kéo tay Lạc Viêm Hành hỏi.

Lạc Viêm Hành không nói gì, kéo hai đứa nhỏ xuống lầu.

“Ông nội ông sao rồi?”

Lạc Viêm Hành vẫn lạnh mặt đi xuống.

Đáng chết! Trình Thất! Bà đúng là càng ngày càng không coi ai ra gì! Sau lưng không nói, nhưng trước mặt bọn nhỏ cũng phải giữ chút thể diện cho ông chứ! Đều do ông quá cưng chiều bà, nên giờ mới hung dữ gặp ai cũng cắn thê này, cứ như người ta mắc nợ bà! Con trai ba lăm rồi, muốn cưới ai chính nó không biết tự suy nghĩ sao? Không cho cưới đúng không? Ông cứ nhất quyết phải Hạ Mộng Lộ làm con dâu mới được, để xem ai thắng ai!

Trình Thất ôm ngực ngồi trên sofa hờn dỗi. Bà thật không hiểu, cái kiểu con gái không biết lễ phép thế kia, sao con bà lại thích đến mê mết? Dám gọi bà là bà già không nên nét! Trước mặt còn nói vậy, không biết sau lưng đến mức nào nữa? Muốn bà chấp nhận một đứa con dâu không tôn kính bà, trừ khi mặt trời mọc ở hướng tây! Không có một chút lễ phép nào! Còn làm như mình ghê gớm lắm! Chẳng qua là ý vào có thằng con bất hiếu của bà cưng chiều mà thôi!

Sớm muộn gì cũng bị bọn họ làm cho tức chết! Nếu không phải sợ con trai trở mặt thành thù, bà đã sớm dẫn người đến phá tan nhà họ Hạ rồi.

Báo cảnh sát tóm nó?

Hừ, nó tưởng nó là ai chứ?

Hôm nay là buổi đầu giá tác phẩm của Kỳ Lăng Phong. Rất đông người tới. Có lẽ nếu không nhờ danh tiếng của thầy Mạc như sấm bên tai, thì không cách nào thu hút được nhiều người như vậy.

Thái Bảo Nhi kéo thấp mũ lưỡi trai xuống, chen vào đám người, đến trước chỗ đặt bức tranh của Kỳ Lăng Phong.

Vẫn là bức tranh bị thất bại nhiều lần của Kỳ Lăng Phong, vẽ tòa nhà đối diện nhà họ Kỳ, được đặt tên là ‘Bóng hình xinh đẹp trong mây’, với chủ đề một cô gái đang chăm chú đọc quyển sách trong tay trên lầu cao nhất, tóc cô tung bay theo gió, lộ ra nụ cười xinh đẹp. Bên chân cô gái là một mảng mây mù, làn váy trắng tinh chập chờn trong mây. Bút pháp nhẵn nhụi, cả người và vật đều sinh động như thật, có thể nói, hoàn toàn không thua gì thầy Mạc.

Cô gái trong tranh chính là Thái Bảo Nhi!

Kỳ Lăng Phong, quả nhiên tôi không nhìn lầm cậu!

Phía sau sân khấu, Kỳ Lăng Phong đang bồn chồn đợi tới lúc đầu giá.

Mặc dù đã gửi tranh đến đây nhưng anh vẫn không có lòng tin, sợ nghe thấy những tiếng giễu cợt, sợ nghe thấy người ta chỉ trích giá mấy ngàn. Từ năm sáu tuổi, anh đã bắt đầu học vẽ với thầy Mạc. Đó là lần đầu tiên thầy Mạc tới Trung Quốc, nhờ duyên phận đưa đây, thầy thấy anh đang vẽ lung tung trên tường, bèn lại hỏi tại sao anh có thể vẽ liên tục hai giờ không ngừng như vậy. Anh trả lời: anh không biết! Chỉ cần vẽ tranh, là anh sẽ quên hết mọi

thứ xung quanh.

Kết quả, thầy Mạc nhận anh làm học trò. Sau đó thầy nói cho anh biết, muốn vẽ tranh, lòng phải tĩnh như nước lặng, và hết sức kiên nhẫn. Những thứ này anh đều có đủ, nhưng thầy đã mất nhiều năm như vậy, mà anh vẫn chưa hoàn thành được một bức tranh nào cả. Anh biết, không phải do anh tệ, mà vì thầy quá xuất sắc, anh sợ làm mất mặt thầy. Tuy có người ra giá năm ngàn nhân dân tệ đòi mua hết những bức anh vẽ, nhưng anh đã từ chối.

Nếu hôm nay bán không được cái giá lý tưởng, anh sẽ ngừng vẽ!

“Tổng giám đốc, nhanh lên một chút! Tổng giám đốc xem bức tranh này đi, chính là công ty của chúng ta!”

“Ồ! Họa sĩ Kỳ vẽ công ty của chúng ta?” Một người đàn ông trung niên mập mạp vội vã chen tới phía trước, “Chắc chắn chắc, thật không ngờ công ty chúng ta lại đẹp tới mức này! Thật sự rất đẹp! Chút nữa, mặc kệ thế nào cũng phải mua cho được!”

Thái Bảo Nhi nghiêng đầu, thấy người đàn ông kia ăn mặc sang trọng, trầm nghĩ, làm sao đây? Trong tranh có cô, nên thuộc về cô là hợp lý, lại là bức tranh hoàn chỉnh đầu tiên của Kỳ Lăng Phong, rất có giá trị kỷ niệm! Đối với cô mà nói, bức tranh này là một bảo vật vô giá!

“Xem ra bức tranh đầu tay của họa sĩ Kỳ hấp dẫn không ít bạn bè tới thưởng thức! Chúng ta đều biết họa sĩ Kỳ là học trò của thầy Mạc Bân nổi tiếng thế giới, cũng là học trò duy nhất của cả đời thầy! Nhưng hơn mười năm nay, họa sĩ Kỳ vẫn chưa tung ra một bức tranh hoàn chỉnh nào, dù vậy, rất nhiều bức nửa thành phẩm của họa sĩ đã được đẩy tới giá năm con số. Chỉ là nửa thành phẩm mà đã được thành tích như vậy, có thể thấy năng lực của họa sĩ Kỳ đáng được mong đợi tới mức nào!”

Chúng ta luôn thắc mắc tại sao họa sĩ Kỳ mãi vẫn luôn không vẽ một bức hoàn chỉnh, thì hôm nay, nó đã có mặt ở đây, ngay trước mắt mọi người! Và không ai biết cô gái xinh đẹp trong bức tranh này là ai, các nhà nghệ thuật luôn thích bí ẩn mà, vì vậy tôi cũng không biết.... .... Bây giờ đầu giá xin được phép bắt đầu, khởi đầu là một vạn!”

“Năm vạn!”

“Mười vạn!”

“Mười một vạn!”

Thái Bảo Nhi cố gắng kiềm chế, ngồi im. Cô thật muốn xem bức tranh đó có thể bán được năm mươi vạn hay không.

“Ba mươi chín vạn!” Người đàn ông trung niên lúc này lên tiếng, trầm nghĩ, chút tiền này so với bức tranh từ tay họa sĩ Kỳ vẽ, thật không đáng nhắc tới. Công ty do một tay ông xây dựng nên, chưa bao giờ nghĩ sẽ được họa sĩ Kỳ ưu ái thế này. Khi nhìn bức tranh này, ông bỗng nhớ lại những khó khăn lúc mới bắt đầu xây dựng sự nghiệp, vậy nên ông mua nó không phải để quảng cáo cho công ty, mà để giữ riêng cho bản thân.

“Bốn mươi vạn.....”

“Sáu mươi bảy vạn.... ...”

Mọi người lần lượt giơ bảng hiệu báo giá. Đến cuối cùng, cơ hồ đã ngừng hết, chỉ còn người đàn ông kia kêu giá.

Người dẫn chương trình không ngờ bức tranh này sẽ được yêu thích đến vậy, kích động hô to, “Sáu mươi bảy vạn lần một, sáu mươi bảy vạn lần hai.....”

“Bảy mươi vạn!”

“Ồ!”

Tất cả mọi người đều quay đầu nhìn về phía cô gái bỗng nhiên hô giá.

Thái Bảo Nhi thán nhiên giơ bảng lên.

Người đàn ông kia cau mày, cũng giơ bảng lên. “Bảy mươi lăm vạn!”

Thái Bảo Nhi nhìn về phía ông ta. Kỳ Lăng Phong cũng không phải đã chết, cậu ta sẽ còn về nữa, ông giành với tôi làm gì?

Cô không thèm giơ bảng nữa, đứng dậy hô to, “Một triệu!”

Người đàn ông kia cắn răng trầm nghĩ, người điên này ở đâu ra vậy? Một triệu không phải là con số nhỏ, danh tiếng họa sĩ Kỳ lại chưa tới mức đó.... ... Thôi, đành từ bỏ vậy!

“Một triệu lần một, một triệu lần hai, một triệu lần ba! Ok! Như vậy chúc mừng cô gái này.... ....”

Sau sân khấu, Kỳ Lăng Phong nghe nói bán được một triệu, hai chân mềm nhũn, sém chút ngã quy, nhếch môi cười ngây ngô.

Thầy! Con thành công rồi, thật sự thành công rồi! Bảo Nhi, em chờ tôi tới cưới em đi! Chồng em rất biết kiếm tiền đó!

Bạn đang đọc truyện *Tiên Sinh Xã Hội Đen Ở Riêng Đi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 49

Anh Hải, anh mau tới công ty một chuyến đi, Trần Vĩnh đợi hơn hai giờ rồi đó!

Trong phòng tắm, Lạc Vân Hải vừa cạo râu vừa cau mày nói, “Nghĩ cách kéo dài tới buổi chiều đi!”

‘Hình như ông ta không được vui cho lắm! Nghĩ rằng chúng ta muốn hủy hợp đồng! Hơn nữa ký một hợp đồng lớn thế này anh phải có mặt mới được! Rốt cuộc anh có chuyện gì?’ Đổ Vương hốt hoảng hỏi.

Lạc Vân Hải rửa mặt xong, đi vào phòng thay quần áo, lạnh lùng nói, “Chuyện này tôi sẽ tự xử lý, cứ vậy đi!” nói xong, nhanh chóng thay đồ, thắt cà vạt, thêm áo khoác, rồi ra khỏi phòng.

Lạc Vân Hải thấy hai đứa nhỏ đã mặc xong đồng phục học sinh đứng chờ ngoài cửa, bèn đến phòng Trình Thất nói, “Mẹ, con phải dẫn hai đứa nhỏ đi họp phụ huynh, mẹ tới công ty giúp con giữ chân Trần Vĩnh được không?” Tên Trần Vĩnh này, không phải mẹ anh thì không ai đầu nổi, dù sao mẹ anh là người tiếp xúc với ông ta đầu tiên. Anh tin Trần Vĩnh sẽ rất thích ôn chuyện với bà.

Trình Thất liếc Lạc Vân Hải một cái, “Biết rồi! Mau đi đi!”

Lạc Vân Hải mỉm cười. Có lúc mẹ rất dễ thương! Anh sửa sang lại quần áo một lần nữa, chạy chậm xuống lầu, hô “Lên đường!”

“Cha, cha bánh quá!” Kỳ Đào Đào thật lòng tán dương.

“Cha già rồi, bánh gì mà bánh!” Lạc Vân Hải gõ nhẹ lên đầu Kỳ Đào Đào. Chỉ biết nịnh hót!

Kỳ Khanh Khanh ôm lấy chân Lạc Vân Hải nói, “Cha không hề già! Cha là người đàn ông uy phong nhất, bánh nhất Khanh Khanh từng thấy!” Cũng là người cha tốt nhất!

Lạc Vân Hải bắt đầu nhìn hai đứa nhỏ bám chặt hai bên chân anh như gấu Koala, đành giống như vịt Donald, khó khăn bước từng bước ra xe. Con nít mà, không cần thiết học theo nhiều quy tắc quá!

Lạc Vân Hải móc chìa khóa xe, bấm nút mở cửa sau, “Mau lên đi!”

“Cha, cha nên cười nhiều lên, sẽ đẹp trai hơn nhiều!”

“Mẹ nói cha là một khối băng lớn”!

“Mẹ còn nói cha không biết ăn nói, không biết dỗ dành người khác!”

“Mẹ nói cha là cục gỗ!”

Nói xấu anh nhiều như vậy?

Lạc Vân Hải giận tái mặt, anh vậy mà còn không biết dỗ dành? Tất anh một cái anh vẫn không nói gì, cho cô tiền, cho cô ăn, cho cô hiểu lầm, còn muốn thế nào nữa? Cục gỗ?

Nhà trẻ.

Trước cổng trường, vô số cha mẹ dẫn con tới. Lạc Vân Hải một tay dắt một đứa, đi vào lớp dưới ánh mắt hâm mộ của tất cả mọi người. Anh biết họ đang hâm mộ cái gì, vì anh có hai đứa con trai sinh đôi vô cùng đáng yêu! Hạ Mộng Lộ vốn không xấu, còn anh thì khỏi phải nói, hai người kết hợp với nhau, sao có thể không sinh ra con đẹp?

“Cha, tụi con ngồi ở đây!”

Kỳ Khanh Khanh vui vẻ chỉ vào cái bàn trong góc ở hàng cuối cùng.

Lạc Vân Hải lập tức mỉm cười, đi tới góc, ngồi xuống theo hai đứa nhỏ. Những đứa nhỏ trước mặt hầu như đều khoảng sáu tuổi, cơ hồ che hết tầm mắt nhìn lên bảng của hai con anh.

“Tụi nó ngồi ở sau chót!”

“Cô giáo thường la tụi nó!”

Những đứa trẻ khác thấy cha mẹ mình đều nhìn về cuối lớp, thì bất mãn nhắc nhở. Bộ dáng đáng yêu có ích gì? Học tẹt quá vẫn bị cô giáo cô la như thường!

“Cha của hai đứa nhỏ kia nhìn không tụi!”

Một vài bà mẹ châu đầu nói chuyện, thăm nghĩ, chồng mình chỉ cần đẹp được một nửa người kia thôi cũng đủ rồi!

Lạc Vân Hải nhìn chăm chăm phía trước, hai tay ôm ngực, không nói gì.

“Bịch bịch!”

Một cô giáo gần ba mươi bước vào phòng. Cô gõ quyển sách lên bàn, ý bảo mọi người im lặng, vô tình thấy mọi người có vẻ là lạ, bèn nhìn theo xuống cuối lớp, bỗng kinh ngạc, kéo kéo vạt áo, lớn tiếng nói, “Đào Đào, có thể nói cho cô biết, người ngồi cạnh em là ai không?”

“Đây là cha của tụi con, Lạc Vân Hải!” Kỳ Khanh Khanh lớn tiếng trả lời.

Cô giáo nghĩ thầm, Lạc Vân Hải? Chẳng lẽ là Lạc Vân Hải của Long Hồ? Không thể nào! Người như vậy tuyệt đối không có khả năng xuất hiện ở đây!

Cô giáo thấy Lạc Vân Hải không thèm nhìn mình, bèn trừng mắt nói “Anh Lạc, anh chưa bao giờ đi học, hay kiến thức về lễ nghi của anh là do thầy thể dục dạy? Anh không cảm thấy bây giờ nên nhìn thẳng vào mắt tôi sao?”

Lạc Vân Hải liếc cô giáo một cái, hừ lạnh, “Không cần thiết!”

Cha bảnh quá!

“Tôi có nghe anh Kỳ nói, cha của hai đứa nhỏ họ Lạc, cha hay ba ba gì đó nhà các anh tôi tạm thời không nói tới. Nhưng hai con anh có lẽ ở Đức được nhận giải thưởng gì đó, còn ở đây là Trung Quốc, thành tích của hai đứa rất tệ! Không tới năm tuổi đã vào lớp lá, là do phụ huynh các anh quá tự tin hay do cảm thấy bọn nhỏ ở lớp lá có trình độ không khác gì hai con anh? Ngay cả viết số từ một đến mười cũng không biết, lại còn trốn học dẫn mấy đứa lớp chồi đi chơi! Các anh không dạy hai đứa sao? Cứ tiếp tục như vậy, chỉ làm liên lụy đến thành tích lớp này!” Có lẽ cô giáo thấy thái độ của Lạc Vân Hải không được tốt, nên mặt bình tĩnh, chỉ trích một tràng.

Lạc Vân Hải rút cuộc chịu nhìn thẳng cô giáo, nói “Nếu quý nhà trường không đủ bản lĩnh khiến hai đứa nhỏ trở thành ngôi sao sáng, vậy tôi đành gửi hai đứa đến học viện quý tộc sát vách để tránh liên lụy tới cô giáo!” nói xong đứng dậy giúp hai đứa nhỏ dọn dẹp sách vở.

“Sát vách? Sát vách làm gì có học viện quý tộc?” cô giáo ngạc nhiên hỏi, sát vách chỉ là một tòa nhà đang rao bán thôi.

Lạc Vân Hải ôm hai đứa nhỏ lên, tự tin cười nói, “Ngày mai sẽ có!” Dứt lời, anh lạnh lùng bước đi, để lại một đám người trợn mắt há hốc miệng.

Về mặt Lạc Vân Hải rất khó coi, người thừa kế tương lai của Long Hồ, không cố gắng bồi dưỡng thì thôi, còn bắt ngồi cuối lớp? Đúng là không có mắt nhìn! Loại trường này không học cũng chẳng sao! Anh còn sợ họ làm trễ nải sự phát triển của con anh nữa kia!

Kỳ Đào Đào ôm cổ Lạc Vân Hải, lo lắng nói, “Cha, mẹ sẽ tức giận đó!”

“Đừng vậy! Mẹ tốn rất nhiều tiền cho tụi con vào đây!”

“Không sao!”

“Nhưng sát vách không có học viện!”

Lạc Vân Hải nhét hai đứa nhỏ vào xe, “Cha nói rồi, ngày mai sẽ có! Cha chở hai đứa về nhà trước, buổi chiều cha còn có việc, không chơi với hai đứa được! Hai đứa tạm thời ở với bà nội, chờ mẹ sửa nhà xong, sẽ dọn qua!”

Hai mắt Kỳ Khanh Khanh tỏa sáng, “Cha sẽ xây cho tụi con một học viện?” Thấy Lạc Vân Hải gật đầu, hai đứa nhỏ kích động la to, “Thật ă? Vậy thì tốt quá, tụi con sẽ không bị người khác xem thường nữa! Cha, cha là người cha tốt nhất thế giới! Tụi con yêu cha chết mất!” Ở trường học của chính mình, những bạn nhỏ khác đều phải nghe mình, còn không sợ bị cho nghỉ học nữa!

“Cái gì? Bỏ đi?”

Bên trong biệt thự gần biển, Hạ Mộng Lộ ném đồ trong tay xuống, chạy ra cửa chính, “Thật xin lỗi, cô giáo đừng giận, anh ấy luôn vậy đó! Cô yên tâm, tôi sẽ tự mình dẫn hai đứa nhỏ qua, thật xin lỗi!” Tắt điện thoại xong, cô đen mặt gọi cho Lạc Vân Hải, “Lạc Vân Hải, anh uống lộn thuốc hả? Dám tự tiện dẫn hai đứa nhỏ đi? Anh có biết tôi vất vả thế nào mới xin được cho hai đứa nhỏ vào đó không?”

“Hừ, cầu tôi, tôi còn khinh thường cho hai đứa nhỏ tới học đó! Bọn họ bắt con tôi ngồi cuối lớp, ở bàn khuất nhất, mấy đứa nhỏ trước mặt đều cao hơn

tụi nó một cái đầu, hoàn toàn không nhìn thấy bằng!”

Hạ Mộng Lộ kiểm lại lửa giận, “Sao lại vậy? Bọn họ đã hứa chắc với tôi sẽ cho tụi nhỏ ngồi bàn đầu mà!”

“Người ta nói con trai tôi thất học, luôn đứng thứ hai từ dưới lên, có lúc còn đứng thứ nhất! Hừ, tôi chưa trách bọn họ làm trễ nải việc học của tụi nhỏ là may đó! Chuyện này cứ giao cho tôi! Tôi đã kêu Từ Tuyên lo việc xây một học viện quý tộc sát bên trường bọn họ, có đến năm sáu lớp lá, mời thầy cô tốt nhất về dạy!”

“Việc này..... Có phải hơi khoa trương quá không?” Không thể nào? Vì bọn nhỏ mà xây luôn một ngôi trường?

“Khoa trương? Chẳng lẽ em bảo tôi phải đem Long Hồ giao cho một đứa thất học? Tạm thời cứ để hai đứa nhỏ ở bên tôi. Tôi sẽ mời gia sư tới dạy, tránh gián đoạn việc học của tụi nhỏ! Cứ vậy đi!”

“Tút tut tut!”

“Này này.....” Anh ta ăn trúng thuốc súng à? Không phải chỉ là ngồi hàng chót thôi sao? Trước kia cô đi học vẫn luôn ngồi hàng chót đấy thôi! Nhưng nói đi nói lại bọn họ cũng thật quá đáng, đã lấy tiền của cô, hứa hẹn cho đã, rồi cuộc lại làm vậy, đáng ghét! Giờ trong tay cô có hai mươi triệu tụi nhỏ đưa, cộng thêm một thẻ bạch kim xài hoài không hết, nhiều tiền như vậy, chỉ cần hai đứa nhỏ thành tài, tốn bao nhiêu cũng đáng!

Người thừa kế tương lai của Long Hồ? Lạc Vân Hải muốn cho hai đứa nhỏ là người thừa kế?

Khóe miệng Hạ Mộng Lộ vô thức cong lên. Coi như anh biết điều! Trời, không ngờ cô lại sinh ra người thừa kế Long Hồ!

Hạ Mộng Lộ càng nghĩ càng phấn chấn, bèn chạy vào nhà hồ lớn, “Dờ sạch xong thì sửa chữa theo thiết kế của tôi, không được qua loa, càng không được ăn bớt nguyên vật liệu! Làm tốt sẽ có thưởng!”

Cô tin việc giáo dục hai đứa nhỏ, anh thích hợp hơn cô nhiều. Nghe đồn từ lúc học mẫu giáo đến khi tốt nghiệp đại học, Lạc Vân Hải vẫn luôn là chủ tịch hội học sinh, vô cùng uy phong! Khi cô còn đang tập nói bi bô thì anh đã học lớp bốn! Chỉ có người như vậy mới bồi dưỡng được thiên tài!

Bên này, Thái Bảo Nhi vừa xuống xe, đã thấy Kỳ Lăng Phong quơ quơ chìa khóa xe đi tới, tươi cười rạng rỡ.

Cậu ta lại muốn làm gì? Mấy ngày không thấy, trông vẻ lớn lỏi hơn trước hẳn, ăn mặc vẫn lôi thôi như cũ, quần áo lạnh lặn không thích, cứ nhất định phải mua kiểu quần áo xin hai đầu gối lộ hết ra ngoài thế này. Áo sơ mi thì rộng thùng thình, còn gờ ba nút trên, hơn phân nửa lồng ngực như ẩn như hiện, một vạt nhét vào quần, một vạt tung bay theo gió. Chắc, khi nào thì cậu ta mới có thể đăng hoàng lịch sự như Lạc Vân Hải chứ?

Kỳ Lăng Phong hớn hờ quơ quơ chìa khóa xe và quyển sổ tiết kiệm trước mặt Thái Bảo Nhi, nhướn mày nói, “Đây! Xe! Tiền!” rồi chỉ vào chiếc xe đang đậu ven đường, “Tuy không phải Mercedes-Benz BMW, nhưng cũng trị giá hơn mười vạn, chạy rất êm, thế nào? Không còn lý do cự tuyệt tôi nữa chứ?”

Trông Kỳ Lăng Phong tràn đầy sức sống, hoàn toàn khác hẳn với người đang ăn mặc nghiêm túc như cô.

Thái Bảo Nhi siết chặt nắm tay, ngửa đầu hỏi, “Cậu..... Nghe nói rốt cuộc cậu đã vẽ hoàn chỉnh được một bức tranh. Cậu vì có tiền mua xe mới vẽ sao?”

“Đúng vậy!” Kỳ Lăng Phong tiến lên ôm lấy vai Thái Bảo Nhi, lắc đầu cười nói, “Thật ra có chuyện em sai rồi! Tôi vẽ tranh chưa bao giờ là vì tiền, mà do yêu thích từ nhỏ. Nhưng sau đó thầy nói cho tôi biết, nhà nghệ thuật cũng cần ăn cơm, chỉ là tốt nhất không nên ôm tâm tình vẽ tranh vì kiếm tiền để vẽ, nếu không sẽ làm vấy bẩn thiên phú thần thánh, vì vậy có người ra giá năm vạn mua hết những bức tranh vẽ dở dang của tôi, tôi đã không đồng ý. Thầy tôi từng nói, bức tranh đầu tiên, nếu thấp hơn năm mươi vạn thì đừng bán! Trước giờ tôi chỉ nghĩ vẽ chơi, kiếm được tiền hay không cũng chẳng sao! Năm mươi vạn! Tôi không có tự tin mình sẽ vẽ được tới mức đó, cho nên dù có vẽ xong rồi, tôi cũng cố ý viết sai tên, sau đó mượn cơ vứt bỏ, cho tới khi em xuất hiện!”

Thái Bảo Nhi cảm thấy trong tim đau nhói.

Kỳ Lăng Phong cúi đầu vuốt ve khuôn mặt nhỏ nhắn của Thái Bảo Nhi, nghiêm túc tỏ tình, “Em xuất hiện, khiến tôi điên cuồng, khiến tôi tin cái gì là tình yêu sét đánh! Từ lần đầu tiên thấy em, tôi đã không cách nào quên được sự tinh táo, cơ trí, lạnh lùng của em. Tôi vẫn nghĩ đó là em, nhưng sau này tôi phát hiện, em không phải vậy. Nhất định là em đã từng bị tổn thương ghê gớm, nên mới tự giam mình lại, sợ sẽ dẫm lên vết xe đổ! Tôi mặc kệ em từng bị cái quái gì, Bảo Nhi, tôi chỉ muốn cho em biết, tôi sẽ không cho phép bất kỳ kẻ nào bắt nạt em nữa, tôi sẽ kiếm rất nhiều rất nhiều tiền để nuôi em!”

“Tôi thật sự tốt như vậy? Xứng đáng để cậu làm tới mức này?”

“Xứng đáng! Nếu không có em, tôi sẽ không tự tin như bây giờ! Biết tại sao tôi có thể hoàn thành tác phẩm kia không? Là nhờ em khiến tôi hiểu ra, muốn vẽ đẹp, nhất định phải đầu tư tình cảm vào! Tôi yêu em, cho nên lúc vẽ tranh, trong đầu tôi nghĩ tới em, tôi thật sự vẽ em! Bởi vì có tình cảm nên bức tranh mới sống động được đến vậy! Bức tranh đó bán được một triệu, một triệu lận! Con số mà tôi nằm mơ cũng không dám tưởng! Bảo Nhi, chúng ta quen nhau đi, được không? Lấy kết hôn là điều kiện tiên quyết! Tôi biết em vẫn chưa thể gả cho tôi, nhưng tôi sẽ tiếp tục cố gắng, chúng ta cứ gặp nhau nhiều, em sẽ phát hiện, tôi rất nghiêm túc!”

Thái Bảo Nhi cổ nén nước mắt đang chực chảy xuống, gạt tay Kỳ Lăng Phong ra vô tình xoay người, “Thật xin lỗi, tôi nói rồi, tôi sẽ không thích cậu!”

Kỷ Lăng Phong vội hỏi, “Tại sao?”

“Tôi cần phải giải thích cho cậu biết sao? Đối với tôi, cậu chẳng qua chỉ là một người qua đường! Tôi đã từng sùng bái cậu, nhưng sau khi gặp, tôi phát hiện mình rất buồn cười, tự nhiên lại sùng bái người như vậy! Kỷ Lăng Phong, về sau cậu đừng tới tìm tôi nữa!” Coi như tôi van cậu!

“Anh Hải, anh mau tới công ty một chuyến đi, Trần Vĩnh đợi hơn hai giờ rồi đó!

Trong phòng tắm, Lạc Vân Hải vừa cạo râu vừa cau mày nói, “Nghĩ cách kéo dài tới buổi chiều đi!”

“Hình như ông ta không được vui cho lắm! Nghĩ rằng chúng ta muốn hủy hợp đồng! Hơn nữa ký một hợp đồng lớn thế này anh phải có mặt mới được! Rốt cuộc anh có chuyện gì?” Đỗ Vương hốt hoảng hỏi.

Lạc Vân Hải rửa mặt xong, đi vào phòng thay quần áo, lạnh lùng nói, “Chuyện này tôi sẽ tự xử lý, cứ vậy đi!” nói xong, nhanh chóng thay đồ, thắt cà vạt, thêm áo khoác, rồi ra khỏi phòng.

Lạc Vân Hải thấy hai đứa nhỏ đã mặc xong đồng phục học sinh đứng chờ ngoài cửa, bèn đến phòng Trình Thất nói, “Mẹ, con phải dẫn hai đứa nhỏ đi họp phụ huynh, mẹ tới công ty giúp con giữ chân Trần Vĩnh được không?” Tên Trần Vĩnh này, không phải mẹ anh thì không ai đầu nổi, dù sao mẹ anh là người tiếp xúc với ông ta đầu tiên. Anh tin Trần Vĩnh sẽ rất thích ôn chuyện với bà.

Trình Thất liếc Lạc Vân Hải một cái, “Biết rồi! Mau đi đi!”

Lạc Vân Hải mỉm cười. Có lúc mẹ rất dễ thương! Anh sửa sang lại quần áo một lần nữa, chạy chậm xuống lầu, hô “Lên đường!”

“Cha, cha bánh quá!” Kỷ Đào Đào thật lòng tán dương.

“Cha già rồi, bánh gì mà bánh!” Lạc Vân Hải gõ nhẹ lên đầu Kỷ Đào Đào. Chỉ biết nịnh hót!

Kỷ Khanh Khanh ôm lấy chân Lạc Vân Hải nói, “Cha không hề già! Cha là người đàn ông uy phong nhất, bánh nhất Khanh Khanh từng thấy!” Cũng là người cha tốt nhất!

Lạc Vân Hải bắt đầu nhìn hai đứa nhỏ bám chặt hai bên chân anh như gấu Koala, đành giống như vịt Donald, khó khăn bước từng bước ra xe. Con nít mà, không cần thiết học theo nhiều quy tắc quá!

Lạc Vân Hải móc chìa khóa xe, bấm nút mở cửa sau, “Mau lên đi!”

“Cha, cha nên cười nhiều lên, sẽ đẹp trai hơn nhiều!”

“Mẹ nói cha là một khối băng lớn!”

“Mẹ còn nói cha không biết ăn nói, không biết dỗ dành người khác!”

“Mẹ nói cha là cộc gỗ!”

Nói xấu anh nhiều như vậy?

Lạc Vân Hải giận tái mặt, anh vậy mà còn không biết dỗ dành? Tất anh một cái anh vẫn không nói gì, cho cô tiền, cho cô ăn, cho cô hiểu lầm, còn muốn thế nào nữa? Cộc gỗ?

Nhà trẻ.

Trước cổng trường, vô số cha mẹ dẫn con tới. Lạc Vân Hải một tay dắt một đứa, đi vào lớp dưới ánh mắt hâm mộ của tất cả mọi người. Anh biết họ đang hâm mộ cái gì, vì anh có hai đứa con trai sinh đôi vô cùng đáng yêu! Hạ Mộng Lộ vốn không xấu, còn anh thì khỏi phải nói, hai người kết hợp với nhau, sao có thể không sinh ra con đẹp?

“Cha, tụi con ngồi ở đây!”

Kỷ Khanh Khanh vui vẻ chỉ vào cái bàn trong góc ở hàng cuối cùng.

Lạc Vân Hải lập tức mỉm cười, đi tới góc, ngồi xuống theo hai đứa nhỏ. Những đứa nhỏ trước mặt hầu như đều khoảng sáu tuổi, cơ hồ che hết tầm mắt nhìn lên bảng của hai con anh.

“Tụi nó ngồi ở sau chút!”

“Cô giáo thường la tụi nó!”

Những đứa trẻ khác thấy cha mẹ mình đều nhìn về cuối lớp, thì bất mãn nhắc nhở. Bộ đáng đáng yêu có ích gì? Học tệ quá vẫn bị cô giáo cô la như thường!

“Cha của hai đứa nhỏ kia nhìn không tồi!”

Một vài bà mẹ châu đầu nói chuyện, thăm nghĩ, chồng mình chỉ cần đẹp được một nửa người kia thôi cũng đủ rồi!

Lạc Vân Hải nhìn chăm chăm phía trước, hai tay ôm ngực, không nói gì.

“Bịch bịch!”

Một cô giáo gần ba mươi bước vào phòng. Cô gõ quyển sách lên bàn, ý bảo mọi người im lặng, vô tình thấy mọi người có vẻ là lạ, bèn nhìn theo xuống cuối lớp, bỗng kinh ngạc, kéo kéo vạt áo, lớn tiếng nói, “Đào Đào, có thể nói cho cô biết, người ngồi cạnh em là ai không?”

“Đây là cha của tụi con, Lạc Vân Hải!” Kỳ Khanh Khanh lớn tiếng trả lời.

Cô giáo nghĩ thầm, Lạc Vân Hải? Chẳng lẽ là Lạc Vân Hải của Long Hồ? Không thể nào! Người như vậy tuyệt đối không có khả năng xuất hiện ở đây!

Cô giáo thấy Lạc Vân Hải không thèm nhìn mình, bèn trừng mắt nói “Anh Lạc, anh chưa bao giờ đi học, hay kiến thức về lễ nghi của anh là do thầy thể dục dạy? Anh không cảm thấy bây giờ nên nhìn thẳng vào mắt tôi sao?”

Lạc Vân Hải liếc cô giáo một cái, hừ lạnh, “Không cần thiết!”

Cha bảnh quá!

“Tôi có nghe anh Kỳ nói, cha của hai đứa nhỏ họ Lạc, cha hay ba ba gì đó nhà các anh tôi tạm thời không nói tới. Nhưng hai con anh có lẽ ở Đức được nhận giải thưởng gì gì đó, còn ở đây là Trung Quốc, thành tích của hai đứa rất tệ! Không tới năm tuổi đã vào lớp lá, là do phụ huynh các anh quá tự tin hay do cảm thấy bọn nhỏ ở lớp lá có trình độ không khác gì hai con anh? Ngay cả viết số từ một đến mười cũng không biết, lại còn trốn học dẫn mấy đứa lớp chồi đi chơi! Các anh không dạy hai đứa sao? Cứ tiếp tục như vậy, chỉ làm liên lụy đến thành tích lớp này!” Có lẽ cô giáo thấy thái độ của Lạc Vân Hải không được tốt, nên mất bình tĩnh, chỉ trích một tràng.

Lạc Vân Hải rút cuộc chịu nhìn thẳng cô giáo, nói “Nếu quý nhà trường không đủ bản lĩnh khiến hai đứa nhỏ trở thành ngôi sao sáng, vậy tôi đành gửi hai đứa đến học viện quý tộc sát vách để tránh liên lụy tới cô giáo!” nói xong đứng dậy giúp hai đứa nhỏ dọn dẹp sách vở.

“Sát vách? Sát vách làm gì có học viện quý tộc?” cô giáo ngạc nhiên hỏi, sát vách chỉ là một tòa nhà đang rao bán thôi.

Lạc Vân Hải ôm hai đứa nhỏ lên, tự tin cười nói, “Ngày mai sẽ có!” Dứt lời, anh lạnh lùng bước đi, để lại một đám người tròn mắt há hốc miệng.

Về mặt Lạc Vân Hải rất khó coi, người thừa kế tương lai của Long Hồ, không cố gắng bồi dưỡng thì thôi, còn bắt ngồi cuối lớp? Đúng là không có mắt nhìn! Loại trường này không học cũng chẳng sao! Anh còn sợ họ làm trễ nãi sự phát triển của con anh nữa kia!

Kỳ Đào Đào ôm cổ Lạc Vân Hải, lo lắng nói, “Cha, mẹ sẽ tức giận đó!”

“Đừng vậy! Mẹ tốn rất nhiều tiền cho tụi con vào đây!”

“Không sao!”

“Nhưng sát vách không có học viện!”

Lạc Vân Hải nhét hai đứa nhỏ vào xe, “Cha nói rồi, ngày mai sẽ có! Cha chở hai đứa về nhà trước, buổi chiều cha còn có việc, không chơi với hai đứa được! Hai đứa tạm thời ở với bà nội, chờ mẹ sửa nhà xong, sẽ dọn qua!”

Hai mắt Kỳ Khanh Khanh tỏa sáng, “Cha sẽ xây cho tụi con một học viện?” Thấy Lạc Vân Hải gật đầu, hai đứa nhỏ kích động la to, “Thật ă? Vậy thì tốt quá, tụi con sẽ không bị người khác xem thường nữa! Cha, cha là người cha tốt nhất thế giới! Tụi con yêu cha chết mất!” Ở trường học của chính mình, những bạn nhỏ khác đều phải nghe mình, còn không sợ bị cho nghỉ học nữa!

“Cái gì? Bỏ đi?”

Bên trong biệt thự gần biển, Hạ Mộng Lộ ném đồ trong tay xuống, chạy ra cửa chính, “Thật xin lỗi, cô giáo đừng giận, anh ấy luôn vậy đó! Cô yên tâm, tôi sẽ tự mình dẫn hai đứa nhỏ qua, thật xin lỗi!” Tất điện thoại xong, cô đen mặt gọi cho Lạc Vân Hải, “Lạc Vân Hải, anh uống lộn thuốc hả? Dám tự tiện dẫn hai đứa nhỏ đi? Anh có biết tôi vất vả thế nào mới xin được cho hai đứa nhỏ vào đó không?”

“Hừ, cầu tôi, tôi còn khinh thường cho hai đứa nhỏ tới học đó! Bọn họ bắt con tôi ngồi cuối lớp, ở bàn khuất nhất, mấy đứa nhỏ trước mặt đều cao hơn tụi nó một cái đầu, hoàn toàn không nhìn thấy bảng!”

Hạ Mộng Lộ kiểm lại lửa giận, “Sao lại vậy? Bọn họ đã hứa chắc với tôi sẽ cho tụi nhỏ ngồi bàn đầu mà!”

“Người ta nói con trai tôi thất học, luôn đứng thứ hai từ dưới lên, có lúc còn đứng thứ nhất! Hừ, tôi chưa trách bọn họ làm trễ nãi việc học của tụi nhỏ là may đó! Chuyện này cứ giao cho tôi! Tôi đã kêu Từ Tuyên lo việc xây một học viện quý tộc sát bên trường bọn họ, có đến năm sáu lớp lá, mời thầy cô tốt nhất về dạy!”

“Việc này.... ... Có phải hơi khoa trương quá không?” Không thể nào? Vì bọn nhỏ mà xây luôn một ngôi trường?

“Khoa trương? Chẳng lẽ em bảo tôi phải đem Long Hồ giao cho một đứa thất học? Tạm thời cứ để hai đứa nhỏ ở bên tôi. Tôi sẽ mời gia sư tới dạy, tránh gián đoạn việc học của tụi nhỏ! Cứ vậy đi!”

“Tút tut tut!”

“Này này.... ...” Anh ta ăn trúng thuốc súng à? Không phải chỉ là ngồi hàng chót thôi sao? Trước kia cô đi học vẫn luôn ngồi hàng chót đấy thôi! Nhưng nói đi nói lại bọn họ cũng thật quá đáng, đã lấy tiền của cô, hứa hẹn cho đã, rồi cuộc lại làm vậy, đáng ghét! Giờ trong tay cô có hai mươi triệu tụi nhỏ đưa, cộng thêm một thẻ bạch kim xài hoài không hết, nhiều tiền như vậy, chỉ cần hai đứa nhỏ thành tài, tốn bao nhiêu cũng đáng!

Người thừa kế tương lai của Long Hồ? Lạc Vân Hải muốn cho hai đứa nhỏ là người thừa kế?

Khỏe miệng Hạ Mộng Lộ vô thức cong lên. Coi như anh biết điều! Trời, không ngờ cô lại sinh ra người thừa kế Long Hồ!

Hạ Mộng Lộ càng nghĩ càng phấn chấn, bèn chạy vào nhà hô lớn, “Dờ sạch xong thì sửa chữa theo thiết kế của tôi, không được qua loa, càng không được ăn bớt nguyên vật liệu! Làm tốt sẽ có thưởng!”

Cô tin việc giáo dục hai đứa nhỏ, anh thích hợp hơn cô nhiều. Nghe đồn từ lúc học mẫu giáo đến khi tốt nghiệp đại học, Lạc Vân Hải vẫn luôn là chủ tịch hội học sinh, vô cùng uy phong! Khi cô còn đang tập nói bi bô thì anh đã học lớp bốn! Chỉ có người như vậy mới bồi dưỡng được thiên tài!

Bên này, Thái Bảo Nhi vừa xuống xe, đã thấy Kỳ Lăng Phong quơ quơ chìa khóa xe đi tới, tươi cười rạng rỡ.

Cậu ta lại muốn làm gì? Mấy ngày không thấy, trông vẻ lớn lối hơn trước hẳn, ăn mặc vẫn lối thời như cũ, quần áo lạnh lặn không thích, cứ nhất định phải mua kiểu quần áo xin hai đầu gối lộ hết ra ngoài thế này. Áo sơ mi thì rộng thùng thình, còn gờ ba nút trên, hơn phân nửa lồng ngực như ẩn như hiện, một vạt nhét vào quần, một vạt tung bay theo gió. Chắc, khi nào thì cậu ta mới có thể đẳng hoàng lịch sự như Lạc Vân Hải chứ?

Kỳ Lăng Phong hớn hờ quơ quơ chìa khóa xe và quyền sở hữu tiết kiệm trước mặt Thái Bảo Nhi, nhướn mày nói, “Đây! Xe! Tiền!” rồi chỉ vào chiếc xe đang đậu ven đường, “Tuy không phải Mercedes-Benz BMW, nhưng cũng trị giá hơn mười vạn, chạy rất êm, thế nào? Không còn lý do cự tuyệt tôi nữa chứ?”

Trông Kỳ Lăng Phong tràn đầy sức sống, hoàn toàn khác hẳn với người đang ăn mặc nghiêm túc như cô.

Thái Bảo Nhi siết chặt nắm tay, ngửa đầu hỏi, “Cậu..... Nghe nói rốt cuộc cậu đã vẽ hoàn chỉnh được một bức tranh. Cậu vì có tiền mua xe mới vẽ sao?”

“Đừng vậy!” Kỳ Lăng Phong tiến lên ôm lấy vai Thái Bảo Nhi, lắc đầu cười nói, “Thật ra có chuyện em sai rồi! Tôi vẽ tranh chưa bao giờ là vì tiền, mà do yêu thích từ nhỏ. Nhưng sau đó thầy nói cho tôi biết, nhà nghệ thuật cũng cần ăn cơm, chỉ là tốt nhất không nên ôm tâm tình vẽ tranh vì kiếm tiền để vẽ, nếu không sẽ làm vấy bẩn thiên phú thần thánh, vì vậy có người ra giá năm vạn mua hết những bức tranh vẽ dở dang của tôi, tôi đã không đồng ý. Thầy tôi từng nói, bức tranh đầu tiên, nếu thấp hơn năm mươi vạn thì đừng bán! Trước giờ tôi chỉ nghĩ vẽ chơi, kiếm được tiền hay không cũng chẳng sao! Năm mươi vạn! Tôi không có tự tin mình sẽ vẽ được tới mức đó, cho nên dù có vẽ xong rồi, tôi cũng cố ý viết sai tên, sau đó mượn cớ vứt bỏ, cho tới khi em xuất hiện!”

Thái Bảo Nhi cảm thấy trong tim đau nhói.

Kỳ Lăng Phong cúi đầu vuốt ve khuôn mặt nhỏ nhắn của Thái Bảo Nhi, nghiêm túc tỏ tình, “Em xuất hiện, khiến tôi điên cuồng, khiến tôi tin cái gì là tình yêu sét đánh! Từ lần đầu tiên thấy em, tôi đã không cách nào quên được sự tinh táo, cơ trí, lạnh lùng của em. Tôi vẫn nghĩ đó là em, nhưng sau này tôi phát hiện, em không phải vậy. Nhất định là em đã từng bị tổn thương ghê gớm, nên mới tự giam mình lại, sợ sẽ dẫm lên vết xe đổ! Tôi mặc kệ em từng bị cái quái gì, Bảo Nhi, tôi chỉ muốn cho em biết, tôi sẽ không cho phép bất kỳ kẻ nào bắt nạt em nữa, tôi sẽ kiếm rất nhiều rất nhiều tiền để nuôi em!”

“Tôi thật sự tốt như vậy? Xứng đáng để cậu làm tới mức này?”

“Xứng đáng! Nếu không có em, tôi sẽ không tự tin như bây giờ! Biết tại sao tôi có thể hoàn thành tác phẩm kia không? Là nhờ em khiến tôi hiểu ra, muốn vẽ đẹp, nhất định phải đầu tư tình cảm vào! Tôi yêu em, cho nên lúc vẽ tranh, trong đầu tôi nghĩ tới em, tôi thật sự vẽ em! Bởi vì có tình cảm nên bức tranh mới sống động được đến vậy! Bức tranh đó bán được một triệu, một triệu lận! Con số mà tôi nằm mơ cũng không dám tưởng! Bảo Nhi, chúng ta quen nhau đi, được không? Lấy kết hôn là điều kiện tiên quyết! Tôi biết em vẫn chưa thể gả cho tôi, nhưng tôi sẽ tiếp tục cố gắng, chúng ta cứ gặp nhau nhiều, em sẽ phát hiện, tôi rất nghiêm túc!”

Thái Bảo Nhi cố nén nước mắt đang chực chảy xuống, gạt tay Kỳ Lăng Phong ra vô tình xoay người, “Thật xin lỗi, tôi nói rồi, tôi sẽ không thích cậu!”

Kỳ Lăng Phong vội hỏi, “Tại sao?”

“Tôi cần phải giải thích cho cậu biết sao? Đối với tôi, cậu chẳng qua chỉ là một người qua đường! Tôi đã từng sùng bái cậu, nhưng sau khi gặp, tôi phát hiện mình rất buồn cười, tự nhiên lại sùng bái người như vậy! Kỳ Lăng Phong, về sau cậu đừng tới tìm tôi nữa!” Coi như tôi van cậu!

“Người qua đường? Ha ha, người qua đường!” Kỳ Lăng Phong cười hết sức gượng ép, “Tôi sẽ không bỏ cuộc! Chính em đã nói, chỉ cần tôi có nhà, có xe, có tiền gửi ngân hàng, em sẽ quen tôi! Bảo Nhi, những điều đó tôi đều làm được rồi! Em vẫn cảm thấy tôi là một tên vô dụng, không dám đối mặt với thực tế, không dám đối mặt với những người hâm mộ mình sao? Tôi đã đối mặt với họ, đã trưng bày tranh của mình cho mọi người thưởng thức, vậy vẫn

chưa đủ? Em còn muốn tôi phải thế nào? Em cứ nói đi, tôi sẽ làm được hết, dù là chết cũng được!”

Rốt cuộc là tại sao? Tại sao lòng em lại lạnh như băng vậy? Không thể hòa tan chút nào sao?

Thái Bảo Nhi lắc đầu, “Trước giờ tôi chưa từng nói sẽ quen cậu, là tự cậu suy diễn thôi!”

“Rốt cuộc em đã trải qua chuyện gì? Từng bị đàn ông vứt bỏ? Không sao! Không phải tất cả đàn ông đều như vậy, thật, tôi sẽ chứng minh cho em thấy tôi khác biệt! Tình yêu của tôi rất đơn giản, rất tinh khiết, không hề có âm mưu hay lừa gạt, cũng không phải chỉ toàn ảo tưởng! Tôi hiểu rõ yêu là như thế nào, yêu không chỉ là lời nói đầu môi, tôi đã sớm suy nghĩ cho tương lai. Tôi sẽ là trụ cột của cả gia đình, sẽ khiến em hạnh phúc, để em mãi không phải lo chuyện cơm áo gạo tiền. Tôi sẽ mua một căn nhà mới, cho hai ta và con ở. Tôi không phải là tên không hiểu gì về hôn nhân, về tình yêu chân chính!”

Rốt cuộc, một giọt nước mắt lăn xuống, tim Thái Bảo Nhi lại bắt đầu đau nhói.

Tại sao, cậu chỉ mới hai mươi lăm?

Tại sao, khi cô đã hoàn toàn quên được Lạc Vân Hải thì lại tới Kỳ Lăng Phong?

Từ khi cô chạy tới chỗ cậu ta đem tranh đi đấu giá, cô đã biết tim cô lại xao động.

Ông trời ơi, rốt cuộc ông muốn hành hạ tôi tới khi nào?

Thái Bảo Nhi nhanh chóng lau khô nước mắt, lạnh lùng nói, “Muốn biết tại sao? Đi theo tôi!”

“Được!” Kỳ Lăng Phong bước theo.

Kỳ Lăng Phong cảm giác đi vào nhà trọ Thái Bảo Nhi giống như đi tham dự một lễ tang, lễ tang cho một cuộc tình. Anh vừa muốn biết, vừa sợ biết. Cô không phải là lương thiện chứ? Vừa có vòng một to vừa có bộ phận của đàn ông? Nếu vậy anh thật sự sẽ không thể chịu nổi! Song tính thì còn được!

Ông trời! Đây là mối tình đầu của con, xin đừng làm con để lại bóng ma gì trong lòng, nếu không đời này con cũng không dám tin tưởng tình yêu nữa!

Khi Kỳ Lăng Phong thấy bức tranh treo trên tường, thì đã hoàn toàn hóa đá. Anh nhìn chăm chăm vào tác phẩm anh thức đêm để sáng tác kia, tim thật giống như bị một thứ vô hình nào đó siết chặt, đau nhói, “Là..... Là em mua?”

Thái Bảo Nhi nhú mày, “Đúng! Thật ra từ nhỏ tôi đã rất thích tranh của thầy Mặc. Sau khi thầy qua đời, sự yêu thích đó chuyển dời sang cậu, tôi điên cuồng sưu tập những bức tranh vẽ dang dở của cậu, nhưng trước đây không lâu tôi đã ném chúng vào thùng rác rồi. Tôi để dành tiền cả đời là để mua một bức tranh hoàn chỉnh của cậu. Tôi tiếp cận cậu, chỉ vì bức tranh này, nên lúc cậu bảo tôi đến quán bar, tôi cũng đi, thật ra tôi chưa bao giờ tới đó và không hề thích những chỗ như vậy. Tôi muốn lên giường với cậu, cũng là để cậu có thể vẽ. Vì một bức tranh hoàn chỉnh của cậu, bảo tôi làm gì cũng được, bán thân thể, bán linh hồn, đều không sao cả! Cậu xem, có phải rất đẹp không?”

Kỳ Lăng Phong siết chặt chiếc chìa khóa trong tay, lui về sau một bước, xoay người nhìn về phía cửa. Nụ hôn điên cuồng ngày đó chỉ là vì một bức tranh? Một bức tranh.... Đột nhiên anh cảm thấy mình rất buồn cười, cảm tiền của người ta lại đến khoe khoang với người ta!

Thái Bảo Nhi, em đã thắng!

Kỳ Lăng Phong để chìa khóa xe và sổ tiết kiệm lên bàn, “Ha ha, thì ra là vậy! Chẳng trách em luôn từ chối tôi. Trong lòng em, Kỳ Lăng Phong tôi chỉ là công cụ để thỏa mãn ước muốn của em! Tiền này tôi trả lại em! Chào!” Nói xong, anh chạy vọt khỏi phòng.

“Rầm!”

Nhìn cánh cửa đóng sầm trước mặt, Thái Bảo Nhi mệt mỏi ngồi bệt xuống, ôm đầu gối nức nở.

Xin lỗi, Kỳ Lăng Phong, thật xin lỗi! Cảm ơn tình yêu của cậu. Nhưng chúng ta chênh lệch quá nhiều! Nếu có kiếp sau, tôi sẽ chờ cậu cùng đi vào luân hồi.

Thật ra cô rất muốn chạy theo nói với cậu ta: cậu rất tốt, thật sự rất tốt!

“Rầm rầm!”

Nhà họ Kỳ.

Kỳ Lăng Phong điên cuồng đập nát bản vẽ, hung hăng đập mấy phát xong vẫn chưa hết giận, bèn hất tiếp cả khay trà, phá phách gần một tiếng đồng hồ, mới ngồi liệt trên mặt đất, móc thuốc lá ra hút.

Cô ta thật độc ác! Bày ra trăm phương ngàn kế để chờ anh rơi vào bẫy, xong xuôi lại thần nhiên rút lui! Cho rằng anh là tôm tép nhãi nhép, mặc cho cô ta đùa bỡn?

Đáng ghét! Thái Bảo Nhi, em nghĩ rằng mình tốt lắm sao? Đồ tự bé! Đồ không hiểu tình yêu!

Anh đúng là bị mù mắt mới có thể trúng kế! Anh vì cô làm nhiều như vậy, nhưng trong mắt cô nhất định là rất buồn cười đúng không? Muốn anh về cứ việc nói thẳng, cần gì phải phiền toái như vậy! Có phải anh không chịu về cho cô đâu! Thật không ngờ Kỳ Lăng Phong anh cũng có ngày bị người đùa giỡn!

Hạ Mộng Lộ về đến nhà, thấy đồ đạc tung tóe khắp nơi, còn Kỳ Lăng Phong thì đang chán chường ngồi dưới đất, tựa vào vách tường hút thuốc lá, dựa vào số tàn thuốc bên chân, ít nhất phải hai gói chứ chẳng ít, trong nhà đều là mùi khói nồng nặc. Cô vội mở cửa sổ cho thoáng khí, rồi ngồi xuống sa lông, bình tĩnh hỏi, “Thất tình?” Thái Bảo Nhi đã nói cho cậu ta biết?

Kỳ Lăng Phong tự giễu, “Thất tình? Chưa từng yêu, thì làm sao có thất tình?”

Cậu ta không nổi điên với cô, chứng tỏ còn chưa biết sự thật, nếu không người đầu tiên cậu ta tìm tính sổ chắc chắn là cô, vì không có lý do cô lại không biết Thái Bảo Nhi là ai. Không biết cũng tốt, cứ kết thúc như vậy, nhiều một chuyện chi bằng bớt một chuyện, “Cò thơm chỗ nào chẳng có, cần gì đơn phương yêu mến một bông hoa? Cậu là người xuất sắc, một bức tranh có thể bán được cả triệu, còn lo không kiếm được người yêu sao?”

“Ha ha, một triệu, cậu biết ai mua không? Là Thái Bảo Nhi đó! Buồn cười nhất là tôi còn cầm tiền đi khoe với cô ấy, đi chứng minh thực lực của mình!” Có lẽ do thấy Hạ Mộng Lộ lớn hơn mình năm tuổi, cảm giác có thể nương tựa được, Kỳ Lăng Phong ôm chầm lấy cô, vui mặt khóc, “Tôi yêu cô ấy như vậy.... Vì cô ấy mà thay đổi bản thân.... Nhưng cô ấy làm tất cả chỉ để có được một bức tranh..... Tôi còn không bằng một bức tranh sao?”

Hạ Mộng Lộ vỗ vỗ lưng Kỳ Lăng Phong, không ngờ người trước giờ luôn lạc quan như cậu ta cũng có lúc khóc, còn khóc khủng khiếp đến vậy. Đây mới là lý do thực sự tại sao Thái Bảo Nhi không thích cậu ta. Một người đàn ông lẫn lộn trong xã hội vài chục năm há có thể khóc to thành tiếng thế này?

Kỳ Lăng Phong, kiểu đàn ông Thái Bảo Nhi thích không phải như cậu, cậu quá con nít! Người như cậu chỉ thích hợp tìm những cô gái nhỏ vừa mới tốt nghiệp thôi! Cắt đứt thì cắt đứt đi, dù sao hai người cũng mới biết nhau hơn một tháng, rất nhanh sẽ thấy khác hơn.

Ba tháng sau....

“Bảo Nhi, cô nói Khâu Nguyên Phụng có phải tinh thần hơi bất thường không? Tại sao tôi cảm giác như tất cả mọi người đều thiếu tiền anh ta vậy, bị anh ta nhìn một cái thì cảm giác khó chịu cả người!”

Hôm nay, biệt thự trên biển đã được sửa sang xong. Dĩ nhiên, nếu muốn vào ở phải chờ ít nhất ba tháng nữa, vì dù sơn không có độc, nhưng nhiều ít vẫn không tốt cho hô hấp của trẻ nhỏ. Cả căn biệt thự đã hoàn toàn thay đổi phong cách, lồng lộng nhưng không mất phần tự nhiên, cũng không hề quá sặc sỡ.

Người phụ trách kiểm tra kết quả là Khâu Nguyên Phụng.

Thái Bảo Nhi kiểm tra hết phòng trẻ và nhà vệ sinh, những chỗ do cô tự tay thiết kế xong, nghe vậy nhìn về phía Khâu Nguyên Phụng đang đứng đằng xa, nói, “Cô nói cậu ta à? Từ hơn năm năm trước cậu ta đã luôn như vậy!” Tự mình hành hạ mình chứ ai!

“Hả? Trước kia không như vậy?”

“Trước kia rất sáng sủa!”

Hạ Mộng Lộ nghĩ thầm, dù gì cũng là bạn tốt của Lạc Vân Hải, ít nhiều có chút liên quan với cô, bèn tiếp tục hỏi tới, “Tại sao anh ta lại biến thành như vậy?”

Thái Bảo Nhi tiến sát lỗ tai Hạ Mộng Lộ nói nhỏ, “Bởi vì một cô gái! Cô gái kia cho đến giờ vẫn bị cậu ta nhốt trong một căn phòng dưới lòng đất. Chuyện này tốt nhất đừng nói gì hết, nếu không sẽ bị cậu ta xử đó!”

Gi? Bị nhốt dưới lòng đất? Thế này chẳng phải phạm pháp sao? “Đã nhốt bao lâu?”

“Gần sáu năm!”

Trời đất ơi! Anh ta nhất định có vấn đề về thần kinh, “Bảo Nhi, bọn họ đều không nói gì sao?” Cô gái kia thật đáng thương!

Thái Bảo Nhi thấy Hạ Mộng Lộ muốn biết bên lề lại chuyện năm đó. Quả thật, cô rất đồng tình với Lam Băng, lúc đầu có cảm hận, nhưng khi Lạc Vân Hải quay về, cô đã buông xuống được, tất cả mọi người cũng đã tha thứ, duy chỉ có Khâu Nguyên Phụng là không. Yêu say đắm như vậy, đột nhiên người ta lại muốn giết cậu ta, có lẽ người đàn ông nào cũng không chịu nổi.

“Cô muốn đi gặp cậu ấy không? Thật ra tôi cũng rất muốn xem thử cậu ấy sao rồi. Gần sáu năm không thấy mặt trời, có thể sắp không trụ nổi! Vậy đi, tôi nay chúng ta cùng nhau lên vào nhà cậu ta thăm Lam Băng, được không?”

“Được!” Thật đáng sợ! Gần sáu năm không thấy mặt trời, không biết có còn sống không?

Khâu Nguyên Phụng đứng chấp tay sau lưng, nhìn quanh một lần, hài lòng nói, “Không hổ là do cô Hạ thiết kế, quả nhiên khác hẳn người thường! Nếu tương lai tôi có nhà mới, nhất định mời cô thiết kế! Tốt lắm, đi thôi!” nói xong, dẫn cặp dưới đi khỏi.

“Không thành vấn đề!” Nhất định sẽ giúp anh thiết kế một hầm mộ thật đẹp! Đồ không có tính người! Nhốt một người con gái hơn sáu năm, anh có phải là người không hả?

Ngay đêm đó, Thái Bảo Nhi và Hạ Mộng Lộ lén lút lên vào tầng hầm của nhà họ Khâu. Tìm hai người cứ đập thình thịch, nếu bị phát hiện, có khả năng sẽ bị Khâu Nguyên Phụng giết chết chứ chẳng chơi! Thái Bảo Nhi nắm thật chặt tay Hạ Mộng Lộ, “Ồ bên trong!”

Hạ Mộng Lộ nhìn về cánh cửa sắt rỉ sét trước mặt. Nó có một ổ khóa rất lớn, và chỉ có một chỗ thông gió nho nhỏ ở trên cao. Cô thấy Thái Bảo Nhi khản trương như vậy cũng không dám thở mạnh. Thật ra, cô chỉ hiếu kỳ muốn tận mắt thấy mà thôi, không hề định làm gì khác, vì nói không chừng, cô gái kia sống trong đó rất tốt.

Đến cửa, Thái Bảo Nhi móc một cây sắt nhỏ, đâm vào ổ khóa, “Tối nay cậu ta có một bữa tiệc, sớm nhất cũng phải mười giờ mới về, cho nên không cần lo lắng quá!”

“Chúng ta có nhất thiết phải sợ tới mức này không?”

“Nói nhảm! Đương nhiên là có! Ngay cả Lạc Vân Hải cũng không dám đề cập chuyện này với cậu ta nữa mà. Cậu ta đã trở nên rất điên cuồng, lúc nào cũng có thể giết người!” Cô vẫn chưa muốn chết đâu!

“Rắc rắc!” Thái Bảo Nhi xoay vài cái, ổ khóa mở ra. Hạ Mộng Lộ giờ ngón cái lên, “Cô giỏi quá!”

Thái Bảo Nhi nói, “Đây tính là gì? Lạc Vân Hải biết phá tất cả các loại khóa trên thế giới, ngay cả hủy bom cũng như đang chơi vậy đó! Được rồi, không nói nữa, tôi mở đây!”

“Ừ!” Hạ Mộng Lộ nắm đèn pin, gạt đầu một cái.

“Ken két!”

Cửa sắt mở ra, trong phòng không có mùi ẩm mốc hôi thối, ngược lại còn có mùi thơm, hơn nữa mặt đất không nhiễm một hạt bụi, xem ra là có người thường xuyên đến quét dọn. Trong phòng chỉ có một cái bàn bốn chân và một sofa.

Khi Hạ Mộng Lộ và Thái Bảo Nhi thấy người nằm trên mặt đất thì nhanh chóng bịt chặt miệng mình, vì sợ sẽ phát ra tiếng thét chói tai.

Lam Băng nằm yên dưới đất, trên người không mảnh vải che thân, tóc dài tới đầu gối rối bù, mắt cá chân bị xích lại, có thể nói là có chấp cánh cũng không bay được.

Đã chết rồi sao?

Hạ Mộng Lộ và Thái Bảo Nhi nhìn nhau, để lại trái tim đang đập điên cuồng, từng bước tới gần. Hạ Mộng Lộ run rẩy hỏi, “Này, cô không sao chứ?”

Lam Băng vẫn nằm im trên mặt đất, gầy như que củi, giống như đã mất đi linh hồn, khuôn mặt xanh xao vàng vọt.

“Trời ơi.....!” Thái Bảo Nhi sợ hãi than. Trước kia Lam Băng rất đẹp, giờ sao lại khủng khiếp như vậy? Thái Bảo Nhi hỏi, “Lam Băng, cậu có khỏe không?” thấy Lam Băng không trả lời, bèn ngồi xổm xuống, lay nhẹ, “Lam Băng? Lam Băng? Cậu sao vậy? Lam Băng?”

“Cô ấy còn sống!”

Hạ Mộng Lộ đưa tay sờ trán Lam Băng thử, thật may là không phát sốt, “Cô là Lam Băng đúng không? Cô có thể nói chuyện không? Cô nhìn chúng tôi nè, chúng tôi tới để cứu cô!” Hạ Mộng Lộ vỗ nhẹ lên khuôn mặt nhỏ gầy của Lam Băng.

Lúc này Lam Băng mới ngẩng đầu, thản nhiên nhìn Thái Bảo Nhi, “Cứu tôi?” giọng nói khàn khàn như bị bệnh.

Thái Bảo Nhi thận trọng gạt đầu, “Đứng! Chúng tôi tới cứu cậu! Lam Băng cậu phải tỉnh táo lại! Chúng ta hãy nhanh chóng rời khỏi cái nơi ma quỷ quái, nếu không cô sẽ chết mất!”

“Không! Tôi không đi! Tôi không muốn đi đâu hết!” Lam Băng lắc đầu. Cô thật muốn xem, khi nào Khâu Nguyên Phụng sẽ giết cô.

“Cậu không nghĩ cho bản thân, thì cũng phải nghĩ cho con của cậu chứ!” Thái Bảo Nhi sờ tay lên bụng Lam Băng, “Nghe nói..... Cậu đã từng phá thai rất nhiều lần, lần này rất có thể là lần cuối cùng cậu có thể mang thai. Lam Băng, cậu phải được chăm sóc tốt hơn, nếu để sảy thai, sẽ vĩnh viễn không còn cơ hội làm mẹ nữa!” Trời ơi, Khâu Nguyên Phụng sao có thể hành hạ Lam Băng đến nông nỗi này? Không phải cậu ta đã nói đời này chỉ yêu một mình Lam Băng sao?

Lam Băng nghe vậy, cúi đầu, sờ tay lên bụng mình. Người kia đã hơn ba tháng chưa tới đây, nếu không đứa bé này đã sớm biến mất rồi!

Hạ Mộng Lộ cũng khuyên, “Tôi đã nghe chuyện của cô. Việc này không trách cô được, dù sao cô cũng là vì bảo vệ khu vực của mình, đổi lại là người khác cũng sẽ làm vậy thôi! Sai chính là Khâu Nguyên Phụng! Cô không thể vì anh ta mà khiến con mình biến mất, nó vô tội! Hãy đi theo chúng tôi! Bảo Nhi mở xích ra đi!” Đột nhiên cô cảm thấy mình hạnh phúc hơn Lam Băng rất rất nhiều.

Lam Băng che bụng, có lẽ tình mẹ dâng trào, nên không cự tuyệt nữa, “Nhanh lên một chút! Anh ta mà về là chúng ta chạy không thoát đâu!”

“Được, được! Cô đừng gấp!” Tay Thái Bảo Nhi run run, vừa lau mồ hôi vừa cố gắng mở khóa xích sắt. Sau khi mở xong, cô cởi áo khoác ra mặc cho

Lam Băng

Hạ Mộng Lộ cũng cởi áo khoác xuống, cột vào hông Lam Băng, “Đi mau!”

Lam Băng cố gắng đứng lên, nhưng lại bất lực ngã ngồi xuống, “Đã quá lâu tôi không đi đứng gì, giờ không nhúc nhích nổi nữa, làm sao bây giờ?!”

“Tôi công cô!” Hạ Mộng Lộ khom lưng công Lam Băng lên, sau đó lén lút chạy chậm ra ngoài, dọc theo đường đi cũng nín thở, hận không thể bay ra ngoài trong chớp mắt. Thái Bảo Nhi đi trước dẫn đường, thấy đằng xa có hai người đi tuần bèn nói nhỏ, “Đứng lên tiếng, đi vào sân cỏ, nhanh lên!”

Hiện giờ ý nghĩ muốn sống của Lam Băng rất mãnh liệt, cô cố hết sức vòng tay quanh cổ Hạ Mộng Lộ, để giảm bớt gánh nặng cho đối phương.

Đến xe, Hạ Mộng Lộ đỡ Lam Băng ngồi lên yên sau, “Cô bám chặt vào, đừng để rớt xuống! Bảo Nhi, lên đi!”

Hạ Mộng Lộ không dám chần chờ một giây nào, ra sức đạp đến nỗi mồ hôi tuôn như mưa. Cô đã quên mục đích ban đầu khi tới đây, nhưng cũng không hối hận, bởi vì nếu cứ mặc kệ Lam Băng như vậy, cô sẽ ăn ngủ không yên cả đời, không thể thấy chết mà không cứu.

Sớm biết có ngày hôm nay cô đã mua một chiếc xe đạp điện rồi!

Đến khi cách xa khu biệt thự, ba người mới đồng thời thở phào nhẹ nhõm. Lam Băng để mặt dính sát vào lưng Hạ Mộng Lộ, nhìn chằm chằm cảnh đêm.

Những hoa cỏ và đèn đường kia, đã bao lâu cô chưa thấy? Lâu đến mức cô quên mất trên thế giới này ngoài Khâu Nguyên Phụng còn có rất nhiều thứ tồn tại!

Khâu Nguyên Phụng, tôi quyết định, từ nay về sau, tôi không yêu không hận gì anh hết! Chúng ta xem như chưa từng quen!

Tôi đã trốn rồi, anh biết chưa? Tôi đã cảm nhận được làn gió mát, cảm nhận được hơi thở của tự nhiên!

Nhà Kỳ Lăng Phong.

“Reng reng reng reng reng!”

Kỳ Lăng Phong lười biếng đi ra mở cửa, thấy Thái Bảo Nhi thì giễu cợt, “Sao? Lại muốn tôi vẽ tranh cho cô?”

Thái Bảo Nhi không để ý tới anh, đỡ Lam Băng vào nhà, cho cô nằm tạm trên sofa, “Mộng Lộ, cô đi nấu một chén cháo dinh dưỡng đi, đợi cô ấy ăn xong, tôi sẽ tắm cho cô ấy!” Hẳn là Lam Băng đã mấy tháng không được tắm rồi, có thể nhìn thấy cả một lớp bùn dày bám trên người.

Kỳ Lăng Phong nhìn người nằm trên sofa, “Ai vậy? Sao lại gầy đến mức này?”

Bảo Nhi lấy mềm đáp cho Lam Băng.

Mái tóc dài của Lam Băng rối bời, hình như còn có rận đang bò lung tung, có ai ngờ cô đã từng là hoa khôi của trường chứ?

Thái Bảo Nhi nhìn Kỳ Lăng Phong nói, “Cậu đi mua một ít thuốc diệt rận giùm tôi!”

“Tại sao tôi phải nghe lời cô?” Kỳ Lăng Phong hừ lạnh.

“Kêu cậu đi thì cậu đi đi!” Thái Bảo Nhi trừng mắt.

“Hừ!” Kỳ Lăng Phong đá cánh cửa một cái, bước đi.

Kỳ lạ, cô gái kia từ đâu ra chứ?

Lam Băng xấu hổ gãi đầu, “Thật xin lỗi, đã mang đến nhiều phiền phức cho hai người!” Đã bao lâu cô không được ảm áp như vậy rồi?

Thái Bảo Nhi thờ dãi, “Lam Băng, trước kia chúng ta cũng tính là bạn bè tốt học chung cấp ba và đại học. Tôi thật sự không ngờ cậu tiếp cận chúng tôi là có mục đích, nhưng giờ tôi đã hiểu, cũng không hận cậu. Thật ra Vân Hải không chết, hơn năm năm trước đã trở về. Mọi người đều không hận cậu nữa, chỉ có Nguyên Phụng là không buông được! Chúng tôi muốn giúp nhưng không thể làm gì, dù sao cậu ấy mới là anh em tốt của Vân Hải, nếu không nhờ Mộng Lộ nhắc, có lẽ tôi cũng sẽ không đi cứu cậu.”

“Không sao! Tôi hiểu!” Có thể cứu cô ra, cô đã rất cảm kích.

“Cha cậu chết rồi, bang Thanh Lam cũng mất. Trước tiên, cậu cứ ở chỗ này dưỡng thai đi, tôi sẽ tìm Tiểu Hứa tới giúp cậu, nhất định sẽ sinh được!”

Lam Băng nhẹ nhàng gật đầu. Tìm đủ mọi cách để giữ, cuối cùng vẫn mất, thôi, mất thì mất đi, số mệnh đã an bài, ai cũng không cải được! Giờ cô không muốn suy nghĩ gì nữa, chỉ mong sinh đứa bé ra, sống yên ổn qua ngày đến già.

Thái Bảo Nhi nghĩ hồi lâu rồi hỏi, “Cậu có còn yêu Nguyên Phụng không?”

“Yêu? Ha ha, cậu cảm thấy còn sao? Tôi biết cậu đang nghĩ gì nhưng không thể nào! Vĩnh viễn không thể nào! Khi trái tim một người đã chết hoàn toàn, cô ấy sẽ trở nên vui vẻ, trở nên muốn sống tiếp, trở nên không có đau khổ. Giờ, đột nhiên tôi thấy mình rất vui vẻ, trong tim cũng không đau nữa, thật, lúc nghe thấy cha tôi chết tôi cũng không đau đớn gì! Nếu trời cao đã cho tôi cơ hội sống lại, vậy tôi sẽ sống cho thật tốt! Anh ta còn dám làm vậy nữa, tôi sẽ giết anh ta!”

Có loại cười sau lưng giấu nước mắt, nhưng trong lúc Lam Băng cười không hề có nước mắt.

Thái Bảo Nhi biết cô nghĩ sai rồi. Cô tưởng rằng Lam Băng và Khâu Nguyên Phụng vẫn có thể quay lại.

Lam Băng, cậu thật sự vui sao? Có lẽ cậu thật sự vui cũng có thể không, nhưng còn sống là tốt rồi. Khâu Nguyên Phụng không thể cho cậu niềm vui, vậy con của cậu ta nhất định có thể!

Lòng như nước lạnh, thì ra chính là thế này!

Có lẽ nếu Khâu Nguyên Phụng chết, Lam Băng cũng sẽ không để ý, bởi vì hiện giờ dường như cô không còn quan tâm tới bất kỳ thứ gì khác ngoài đứa bé trong bụng cô. Về tình yêu, chỉ có thể chờ người trong cuộc tới làm hồi kết.

“Pàng!”

Khâu Nguyên Phụng lạnh lùng nhìn cấp dưới ngã vào vũng máu, nghiêm nghị hỏi những người còn lại, “Người đâu rồi?”

“Anh Phụng, tụi em thật sự không biết! Tụi em vẫn luôn canh giữ bên ngoài! Xin anh tha mạng!” Một người đều run rẩy quỳ xuống đất xin tha.

Khâu Nguyên Phụng đen mặt, cất súng, nghiêng răng nói, “Cút!”

Một người kia vội đỡ người bị thương nhanh chóng rút lui.

Khâu Nguyên Phụng nhìn chăm chăm căn phòng trống rỗng. Cô được cứu đi, anh tức cái gì? Tại sao cảm giác tim như bị người khác móc đi? Gần sáu năm rồi, Lam Băng, không ngờ tôi đã nhốt em gần sáu năm!

Tại sao anh vẫn còn muốn tới đây? Đã tự ép mình dừng tới nữa, nhưng nhìn ba tháng, rồi cũng tới! Có lẽ là vì đứa bé này anh mới không đến. Vì anh không đến thì đứa bé mới có thể tiếp tục tồn tại.

Em đi rồi, chúng ta đều được giải thoát, đáng lẽ tôi nên mừng mới phải, tại sao lòng lại thấy đau hơn? Rốt cuộc là tại sao? Em chỉ là một cô gái bình thường, không, em không phải là người, em là một yêu tinh có thể làm một người đàn ông mất đi nụ cười, mất đi sung sướng, và chìm đắm trong đó.

Trong sáu năm này, anh đã tìm rất nhiều phụ nữ thay thế, điên cuồng với họ trên giường, nhưng vẫn không thể tìm lại cảm giác năm đó, vẫn không muốn có con với họ, dù mẹ anh đau khổ khẩn cầu, dù cha anh trách mắng.

Giờ thì tốt rồi, em đi, tất cả đều kết thúc! Tôi sẽ không tìm em, từ nay về sau em và tôi là hai người xa lạ! Như vậy là tốt nhất!

Mười ngày liên tục vẫn không nghe Long Hồ có hành động gì, giống như Lam Băng chưa bao giờ biến mất. Ba người đang lo lắng đề phòng rốt cuộc thả lỏng tinh thần.

Mười ngày nay, Hạ Mộng Lộ cơ hồ không dám đi làm một mình, cô biết Khâu Nguyên Phụng rất tôn kính Lạc Vân Hải, nhưng không có nghĩa là người này sẽ không nổi điên lên xử cô. Thái Bảo Nhi cũng run như cây sậy cây sậy cả ngày, may là Khâu Nguyên Phụng đã không tìm đến.

Còn Kỳ Lăng Phong thì đã hoàn toàn trở thành hộ lý riêng của Lam Băng, bưng trà rót nước không nói, mỗi ngày còn đọc sách dạy nấu ăn làm các món có lợi cho phụ nữ mang thai vì anh biết Lam Băng cần người chăm sóc hai bốn trên hai bốn giờ. Tiểu Hứa nói cô không thể làm bất kỳ động tác mạnh nào, kết hợp đông tây y điều trị đến lúc đó nói không chừng có thể thuận lợi sinh em bé, thai nhi vốn không khỏe mạnh lắm, nhưng giờ đã có chuyển biến tốt hơn một chút.

Lam Băng mặc áo ngủ rộng rãi ngồi dựa trên sa lông. Một người biết cô thích nhìn những thứ có sức sống, nên mua rất nhiều cây cỏ, giờ nhà Kỳ Lăng Phong gần như sắp thành vườn cây. Thật ra lúc trước, cô ghét nhất những thứ hoa cỏ này, nhưng giờ lại rất thích.

Lam Băng vẫn gầy như trước, mái tóc dài cũng không bóng mượt, nhưng mỗi ngày Thái Bảo Nhi đều sẽ tới giúp cô tắm gội nên không còn chỉ rận gì nữa. Trước mắt cô có thể cố gắng đi được vài bước. Tiểu Hứa nói xương cốt trên người cô hơi bị biến dạng, phải giữ đúng tư thế mới có thể hồi phục. Cột sống bị vẹo, dinh dưỡng không đầy đủ, thiếu máu..... Nói chung là một thân bệnh.

Cũng may Lam Băng có nghị lực kiên cường, tự nguyện phối hợp điều trị. Cô tin tưởng mọi thứ rồi sẽ tốt lên!

Lam Băng vuốt ve bức tranh núi non trên tay, lộ ra nụ cười sáng lạn. Tình yêu có là gì? Có đẹp bằng thiên nhiên? Có rực rỡ bằng ánh mặt trời? Có lấp lánh như sao đêm?

Thời gian qua mau, thấm thoát đã tới cuối thu. Thành phố vẫn rực rỡ đèn màu như cũ.

Đã qua ba tháng.

Vì Thái Bảo Nhi thường đến chơi với Lam Băng, còn Kỳ Lăng Phong cũng phải ngủ một phòng riêng, nên Hạ Mộng Lộ đã dọn tới biệt thự cạnh biển, giờ gọi là biệt thự Phong Thượng, dĩ nhiên đây không phải là tên do cô nghĩ ra, càng không phải do Lạc Vân Hải nghĩ, bọn họ không tệ đến mức đó, là do hai đứa nhỏ nài nỉ đòi.

Vốn định gọi là Tiểu Oa Khả Ái (cái hàng dễ thương), cuối cùng theo sự nài nỉ của hai đứa nhỏ mọi người đồng ý gọi là biệt thự Phong Thượng.

Hạ Mộng Lộ xách ba cái va ly lớn bước vào cổng, từ xa đã thấy lạc Vân Hải đứng trước cửa đợi cô, cười rất đắc ý.

Sao cô lại có cảm giác bị lừa thế này?

Lạc Vân Hải vén tay áo lên, chạy lại kéo va ly giùm Hạ Mộng Lộ.

Mộng Lộ à, em đâu chỉ bị lừa! Rất nhanh nữa, chẳng những ba mẹ con em về tay tôi, còn phải mua ba tặng một, sinh thêm một bé gái!

“Đây là phòng của em, tôi ở cách vách. Để cho tiện, phòng hai chúng ta có cửa thông nhau!”

Quả nhiên, trong phòng ngủ còn có một cửa thông, kỳ lạ, cô nhớ rõ cô không hề thiết kế cái cửa thông này! Chắc chắn là anh ta đã giờ trò quý! “Được rồi, đi đón bọn nhỏ thôi!”

“Mộng Lộ, chuyện này cứ giao cho tôi, được không? Cho tôi hai tháng!” Ngày đầu tiên tới đã muốn đi đón hai đứa nhỏ? Đây không phải là muốn mạng mẹ anh sao? Hai người mà gặp mặt nhất định sẽ có đánh nhau!

Lạc Vân Hải nhất thời lọt vào thế bí.

Hạ Mộng Lộ vẫn luôn nghĩ Lạc Vân Hải là một người đàn ông rất quyết đoán, không dài dòng dây dụa, tựa như lúc anh bỏ rơi cô chẳng phải rất dứt khoát? Hơn nữa, anh đã đồng ý đứng về phe cô, sao giờ lại như vậy? Cô tức giận nói, “Lạc Vân Hải, anh kêu tôi dọn qua là vì hai đứa nhỏ, giờ tội nhỏ không ở đây, tôi còn tới làm chi?” Nói xong, định kéo hành lý đi.

“Đừng, đừng! Đi đón là được chứ gì? Đi thôi?” Lạc Vân Hải trầm ngâm rằng. Đáng ghét! Cứ làm ầm ĩ thế này, còn sinh con gái gì nữa chứ?

Hạ Mộng Lộ cầm giỏ xách lên, trầm nghĩ, cô tuyệt đối sẽ không để mẹ Lạc Vân Hải giành mất con của cô! Cô cũng muốn nhìn con cô trưởng thành. Qua hai tháng, thế nào cũng thêm hai tháng nữa, cuối cùng có hai năm sau vẫn không cho đón về? Không có cửa đâu!

Hạ Mộng Lộ đi tới cửa, túm một cái búa nhét vào giỏ xách, cô mà sợ bà ta thì cô không phải Hạ Mộng Lộ nữa!

Bạn đang đọc truyện *Tiên Sinh Xã Hội Đen Ở Riêng Đi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 50

Nhà họ Lạc.

Trình Thất mặc đầm dài viền tơ, mang tóc giả, đội vương miện công chúa, ngồi trong xe hơi nhỏ cho con nít. Đầu hành lang đối diện, hai đứa nhỏ mặc đồ vest màu trắng hô to, “Công chúa mau tới đây! Bỏn vương tử đã quyết định cưới nàng!”

“Phốc!” Người làm thấy vậy đều che miệng cười. Bà chủ mặc buồn cười quá!

Trình Thất vẫn thản nhiên như không, với bà, chỉ cần bọn nhỏ vui vẻ, bảo bà làm gì cũng được. Ngày trước bà luôn bận việc trong Long Hồ, không có thời gian chơi nhiều với con trai, giờ đã già, có cháu bên cạnh xem như an ủi tiếc nuối lúc trước.

Lạc Viêm Hành khom lưng đẩy xe, từ từ đi về phía hai vị hoàng tử nhỏ.

Kỳ Khanh Khanh thấy ‘công chúa’ ăn mặc xinh đẹp thì rất vừa lòng, nhưng khi thấy khuôn mặt đầy nếp nhăn của ‘công chúa’ thì ghét bỏ nói, “Bà nội xấu quá!”

“Nhóc con! Năm đó bà nội chính là hoa khôi của trường đó!”

“Thôi đi, năm đó là năm đó! Giờ ta cự tuyệt cưới nàng!” Kỳ Khanh Khanh hất cằm nói.

Trình Thất co quắp khóe miệng, nhìn Kỳ Đào Đào cười nói, “Đào Đào, vậy con cưới bà nội!”

Kỳ Đào Đào há hốc miệng. Nếu tất cả công chúa trên đời đều như vậy, thì cậu tình nguyện đi tu! “Bà nội, hiện giờ đồng ý cưới bà nội cũng chỉ có ông nội thôi!”

‘Rầm!’” Trình Thất đập sườn xe một cái, “Là tự hai đứa muốn chơi trò hoàng tử và cô bé lọ lem, giờ rốt cuộc có chơi hay không?”

“Tụi con muốn kết hôn với cô bé lọ lem chứ không phải mẹ cô bé lọ lem!” Kỳ Khanh Khanh vẫn kiên trì nịnh nọt, “Bà nội, mời con gái của bà ra đi!”

Kỳ Đào Đào cũng đen mặt, cứ tưởng rằng bà nội sẽ tìm một chị gái xinh đẹp tới chơi với hai cậu, ai ngờ chính bà nội tự làm công chúa. Cậu tuy nhỏ nhưng không ngốc! Cười bà nội về nhà, mẹ không tức đến giờ chân mới là lạ!

Trình Thất thăm mắng một câu, cười nói, “Chúng ta chỉ đang chơi trò chơi, không cần nghiêm túc tới vậy!” Bà đã mặc thành thế này, không thể nể mặt tí sao?

Kỳ Khanh Khanh đang thất vọng, thì liếc thấy ngoài cửa có hai người tới, mắt sáng lên, xông ra ngoài, “Mẹ, mẹ, mẹ!” Sau đó nhảy cẫng lên ôm lấy Hạ Mộng Lộ.

Hạ Mộng Lộ thuận thế khom lưng tiếp được.

Hừ, quả là nhà giàu có khác! Cả khu biệt thự đi mãi không hết! ‘Trình Gia Trang’, không phải ý nghĩa là địa bàn của Trình Thất sao? Vừa thấy đã muốn đổi tên thành ‘Hạ Gia Trang’ rồi!

Hạ Mộng Lộ một tay ôm, một tay dắt, xoay người nói với hai đứa nhỏ, “Đi!”

Lạc Viêm Hành đứng hình, kinh ngạc nhìn Lạc Vân Hải, không ngừng nháy mắt ra hiệu, ‘Không muốn gây chuyện thì mau dẫn vợ con về đi!’

Lạc Vân Hải bắt đầu dĩ cau mày ‘Con sẽ cố gắng hết sức!’

“Đứng lại!”

Quả nhiên, Hạ Mộng Lộ chưa đi được hai bước, đã nghe thấy một tiếng rống như cú cả mùng nhĩ. Trình Thất tiến lên, đứng chắn trước mặt ba mẹ con, nghiêng răng nói, “Cô nghĩ đây là chỗ nào? Muốn tới thì tới muốn đi thì đi?”

“Bà nội, mẹ, hai người đừng gây gỗ, có được không?” Kỳ Đào Đào khổ sở nhìn hai người, cậu thích cả mẹ và bà nội, tại sao hai người họ không thể sống chung hòa bình chứ?

Kỳ Khanh Khanh cũng bĩu môi, “Mẹ, bà nội rất tốt với tụi con! Mẹ xem bà nội còn mặc đầm công chúa chơi với tụi con nè!”

Nghe vậy, Hạ Mộng Lộ biết nhà họ Lạc đã hoàn toàn thu phục được hai đứa nhóc rồi. Cô là người lớn, há có thể làm khó hai đứa nhỏ? Người lớn phải dùng cách của người lớn để giải quyết vấn đề!

Hạ Mộng Lộ trừng Trình Thất nói, “Hai đứa nhỏ là con tôi, giờ tôi đã ở chung với con bà, muốn dẫn hai đứa nhỏ về, có gì sai?”

“Đó cũng là cháu nội ta! Ta có không cho hai đứa về đâu? Hoặc là về đây, hoặc ở riêng nhưng để hai đứa nhỏ lại!” Trình Thất chống nạnh nói.

Hạ Mộng Lộ siết chặt nắm tay, xoay người hét lớn, “Lạc Vân Hải! Tôi mặc kệ! Hôm nay tôi phải dẫn hai đứa nhỏ đi!”

Hừ, tìm người giúp đỡ? Trình Thất cũng hét lên, “Lạc Viêm Hành! Nếu hôm nay hai đứa nhỏ bị dẫn đi, chúng ta sẽ tới Cục Dân Chính ly hôn!” Làm như bà không có chồng vậy?

“Ly hôn? Hừ, ai sợ ai chứ? Lạc Vân Hải, hôm nay anh không dẫn hai đứa bé đi cho tôi, tôi cũng ly hôn!” Hạ Mộng Lộ giận nói. Náo loạn om sòm, ai mà không biết?

Lạc Vân Hải và Lạc Viêm Hành bốn mắt nhìn nhau. Không nghiêm trọng như vậy chứ?

Lạc Vân Hải biết chuyện này phải có một kết thúc hợp lý, nếu không tình cảm vắt và lăm mới thành lập được giữa anh và Hạ Mộng Lộ sẽ lại trở về điểm xuất phát, bèn khổ sở nhìn Lạc Viêm Hành, “Cha, dù sao cha cũng lớn tuổi vậy rồi, ly hôn hay không cũng không khác gì! Hôn nữa, trong mắt con, cha và mẹ chẳng khác gì đang ly hôn, mỗi ngày bị mẹ áp bức sống không bằng chết, nói không chừng, ly hôn xong mẹ sẽ không áp bức được cha nữa!”

Lạc Viêm Hành nghiêng răng, trừng Lạc Vân Hải nói, “Chết vinh còn hơn sống nhục!”

“Cha thấy chết mà không cứu sao? Con còn trẻ, lại là con trai duy nhất của cha!”

“Cha cũng là người cha duy nhất của mày!”

“Cha, lùi một bước trời cao biển rộng!”

Lạc Viêm Hành xanh mặt, “Lùi một bước, cha sẽ không còn vợ nữa!”

Trình Thất và Hạ Mộng Lộ càng nghe càng giận. Hai người không mau lại đây giúp một tay, đứng đó đầu vồ mồm có ích lợi gì?

Lạc Vân Hải suy nghĩ hồi lâu, cuối cùng nói, “Rốt cuộc phải làm sao?”

Lạc Viêm Hành nhìn hai người kia nói, “Hai người cứ coi như tôi vô hình đi!”

“Con cũng vậy! Hai người tự giải quyết đi!” Lạc Vân Hải ngồi xuống bên cạnh Lạc Viêm Hành.

Hạ Mộng Lộ tức đến nghiến răng. Sao cô lại tìm một người vô dụng như vậy làm nui dựa chứ? Giờ chỉ có thể dựa vào chính mình thôi!

Trình Thất cười lạnh, vén tay áo lên, “Thật lâu không luyện võ rồi, coi như làm nóng người!”

“Mẹ, bà nội rất mạnh đó!” Ký Đào Đào nhỏ giọng nhắc nhở.

Hạ Mộng Lộ đã nhìn ra, Trình Thất biết võ, nhưng không thể để khí thế của đối phương lấn át bên nói, “Tôi thì tôi, ai sợ ai! Tìm một nơi rộng rãi chút đi!”

“Đi!”

“Này này này, hai người định làm thật à?” Lạc Viêm Hành sốt ruột khuyên, “Trình Thất! Bà đừng quá đáng!”

“Hạ Mộng Lộ, em định đánh thật?” Lạc Vân Hải kéo cô qua một bên, “Mẹ sắp bảy mươi rồi, em thật muốn cả đời xung đột với bà? Em hãy suy nghĩ kỹ một chút đi!”

“Cút ngay!”

“Lăn qua một bên đi!”

Trình Thất và Hạ Mộng Lộ đồng thời la to.

Hạ Mộng Lộ đẩy Lạc Vân Hải qua một bên xong, liếc Trình Thất một cái. Hai người một trước một sau, chạy ra vườn.

Lạc Viêm Hành và Lạc Vân Hải bắt đầu dĩ chạy theo. Nếu để hai người đánh thật, chắc chắn cả đời này sẽ không thể làm hòa được!

Hạ Mộng Lộ vén tay áo lên, nhìn chằm chằm vào Trình Thất. Hai người cứ giằng co như vậy hồi lâu.

“Bắt đầu!” Chợt, Trình Thất hô to một tiếng.

Lạc Vân Hải vội vàng xông tới, vừa định kéo Hạ Mộng Lộ ra.... ..

“Kéo búa bao!”

“Kéo búa bao!”

Mọi người kinh ngạc đến ngây người.

Trình Thất ra búa, Hạ Mộng Lộ ra bao.

Chuyện này..... Làm sao có thể? Trình Thất đen mặt la, “Cô giỏi lắm, dám ăn gian?”

Hạ Mộng Lộ thấy thắng thua đã phân, lập tức giơ tay lên môi hôn một cái, đắc ý nói, “Bà già! Đây không phải là đánh bài, tôi làm sao ăn gian được? Nghe nói xưa nay bà là người có máu mặt, đừng chơi trò thua không chịu nhận nha!” Chẳng lẽ muốn đổi ý?

“Cô.... ..” Trình Thất hừ cười, “Trước giờ Trình Thất ta nói một là một hai là hai! Bớt vênh vào đi!” nói xong đen mặt bước thẳng về phòng ngủ, đóng sầm cửa lại.

Lạc Viêm Hành than thở lắc đầu, đi theo Trình Thất. Sợ là cỡ mười ngày nửa tháng cũng chưa nguôi được đây!

Hạ Mộng Lộ vui vẻ kéo hai đứa nhỏ ra xe. Muốn đấu với cô? Tự tìm chết!

Lạc Vân Hải trầm mặt lạnh, cứ tưởng sẽ đánh một trận to bời! Mớ võ như mèo quào của Hạ Mộng Lộ chắc chắn không phải là đối thủ của mẹ anh. Cũng may mẹ anh không phải là người ý mạnh bất nạt nhỏ, nếu không, anh dám chắc, cô không chết cũng tàn phế. Anh không biết, tại sao Hạ Mộng Lộ đang tức đến sùi bọt mép vẫn có thể đi chơi kéo búa bao gì đó, anh chỉ biết hai người không hề ngốc, chỉ nhìn vào mắt nhau đã có thể thống nhất phương án giải quyết vấn đề.

Vậy cũng xem như hai người rất ăn ý?

Lạc Vân Hải sờ cằm, thật ra không ăn ý vẫn tốt hơn một chút, nếu không, hai người song kiếm hợp bích, nhà họ Lạc chẳng phải sẽ bị họ làm cho trời long đất lở? Anh cũng sẽ thành người không hề có tiếng nói trong gia đình!

“Ha ha ha ha, cười chết mất, ha ha ha, hai con có thấy vẻ mặt vừa rồi của bà ta không, chắc là đang tức muốn chết đây, ha ha ha!”

Ở ghế sau, Hạ Mộng Lộ cười đến ngã trái ngã phải. Hôm nay đúng là một ngày tốt lành!

Hai đứa nhỏ thấy mẹ cười vui vẻ, cũng không có lương tâm cười theo.

“Ba người đủ chưa? Buồn cười lắm sao?” Chắc hẳn mẹ anh đang khóc một mình trong phòng.

Hai người này, cứ lấy nỗi đau của người khác làm niềm vui, là khắc tinh trời sinh sao?

Hạ Mộng Lộ dừng cười, nhìn Lạc Vân Hải đầy thất vọng, “Lạc Vân Hải, tôi còn chưa tính sổ với anh đó! Vừa rồi tại sao không giúp tôi?” Đáng ghét! Để cô chiến đấu một mình trên địa bàn của bà già kia! “Ly hôn đi!” Chỉ cần ly hôn, Trình Thất mới không có lý do giành con với cô. Cô đã tra luật rồi, người mẹ đơn thân có quyền nuôi dưỡng con.

Lạc Vân Hải đau đầu nói, “Em đừng ép tôi! Bà là mẹ tôi, sao tôi có thể giúp em đánh mẹ?”

“Vậy thì tự tôi chiến đấu! Chỉ cần ly hôn, tôi là người độc thân, không tin mẹ anh có thể muốn làm gì thì làm!”

Lạc Vân Hải đen mặt, “Không!”

“Không phải anh vẫn luôn nói muốn ly hôn sao?”

“Tôi muốn ly hôn là bởi vì muốn dùng chính tên của tôi đi đăng ký kết hôn lại với em, mà không phải ly hôn theo kiểu em nói, cho nên, không!”

“Anh.... ..”

Kỷ Khanh Khanh ôm cổ Hạ Mộng Lộ, ra sức lắc, “Mẹ, tại sao mẹ và cha lại cãi nhau? Giờ con hơi lo cho bà nội!” Không biết bà nội thế nào rồi, nhất định là đang rất khổ sở.

Nghe vậy, Hạ Mộng Lộ không thể không tạm dừng. Qua chuyện này, cô đã biết Lạc Vân Hải không thể nào giúp cô. Chắc hẳn anh ta còn ước gì hai đứa nhỏ ở suốt bên đó, nếu không đã không nói cho anh ta hai tháng gì đó!

Đối với cô, hai đứa nhỏ chính là mạng sống, cô lại không thích tới cái nhà kia, nên cô tuyệt đối không thể nhin.

Lạc Vân Hải cảm thấy rất mệt mỏi. Hạ Mộng Lộ không thể chia xa với hai đứa nhỏ chính là vì ba mẹ con sống nương tựa nhau quá lâu, đã trở thành một thói quen khó từ bỏ. Qua chuyện hôm nay, anh rút ra kết luận, chỉ có một biện pháp để giải quyết triệt để vấn đề, đó là để cô mang thai lần nữa. Lúc đó cô không có nhiều thời gian chăm sóc hai đứa nhỏ, không chừng còn xin mẹ anh đón tụi nhỏ đi nữa kia!

Nhà Kỷ Lăng Phong.

Thái Bảo Nhi ngày nào cũng làm việc ở công ty xong thì đến chăm sóc cho Lam Băng nên khá mệt mỏi, sáng hôm nay được nghỉ phép, bèn ngã xuống ghế sa lon mơ màng ngủ say.

Cửa sổ mở rộng, ánh mặt trời mang theo làn gió mát tiến vào trong thoi tung rèm cửa. Lam Băng đang ngồi bên cạnh đọc sách.

Kỷ Lăng Phong cầm một tấm mền nhẹ nhàng tới gần đắp cho Thái Bảo Nhi. Anh ngồi xỏm xuống, ngắm nhìn gương mặt lúc ngủ của cô, ngón tay anh nhẹ nhàng mon tron trên mặt cô, nở nụ cười dịu dàng, sau đó cúi người khẽ hôn lên miệng cô.

Thái Bảo Nhi cau mày, mơ hồ cảm giác như đang nằm mơ, khẽ hé mắt, thấy là Kỷ Lăng Phong bèn nhắm mắt nâng cằm lên đáp lại.

Kỷ Lăng Phong ngẩn người, ôm lấy đầu cô, giống như được voi đòi tiên, với lưỡi vào miệng cô, làm sâu sắc thêm nụ hôn khó mà có được này.

Thái Bảo Nhi bỗng nhận ra đây không phải là mơ, và lại, Kỷ Lăng Phong đã trèo lên ghế sa lon nằm đè lên người cô. Cô tròn to mắt, “Ừm!”

“Tôi nhin sắp chết rồi!” Kỷ Lăng Phong nhỏ giọng oán trách, kéo tay Thái Bảo Nhi đưa về phía bụng dưới, “Có thể không?” Anh không cần tình yêu theo chủ nghĩa Platon, anh muốn tăng tốc, có lẽ sau khi ‘gạo nấu thành cơm’, cô mới có thể tiếp nhận anh.

“Không sợ tôi lại đang lợi dụng cậu sao?” Thái Bảo Nhi ngừng kháng cự, bắt đầu giúp Kỷ Lăng Phong giảm bớt khổ sở.

Kỷ Lăng Phong cảm thấy như máu nóng đang sôi trào khắp người, nhẹ nhàng lắc đầu, “Một cô gái có thể giúp đỡ người khác không cần báo đáp, chắc hẳn không phải người đáng ghét. Hơn nữa tôi yêu em, coi như bị em lợi dụng, tôi cũng cam tâm tình nguyện!”

Thái Bảo Nhi lộ ra vẻ mặt đau lòng, sờ sờ gò má Kỷ Lăng Phong, “Vào phòng đi!”

“Được!” Kỷ Lăng Phong vui vẻ lật người xuống đất, ôm ngang Thái Bảo Nhi vào phòng mình, sau đó vội vã lăn lên giường.

“Có vẻ khá rảnh!” Thái Bảo Nhi thấy Kỷ Lăng Phong cởi quần áo rất nhanh chóng bèn chế nhạo.

Kỷ Lăng Phong cười cười, “Chưa ăn thịt heo không có nghĩa chưa từng thấy heo chạy! Đây thật là lần đầu tiên của tôi, em nên cảm thấy may mắn mới

đúng! Không cho nói chuyện nữa, nhắm mắt lại!” Lúc này còn sức suy nghĩ lung tung, xem ra anh phải cố gắng hơn mới được!

Ngoài phòng, Lam Băng khẽ cười một tiếng. Thái Bảo Nhi, không ngờ cũng có ngày cậu mất lý trí thế này!

Thời khắc ngọt ngào thường khiến mọi người trầm luân vào, có thể chỉ là vì một ánh mắt, hoặc một cử chỉ mờ ám nho nhỏ, đã có thể nổi lửa, sau đó là vực sâu vạn kiếp bất phục!

Thái Bảo Nhi, cậu đã có một cuộc hôn nhân thất bại, thêm một lần nữa, cậu chịu nổi không? Sáu năm, mọi thứ đã khác trước rất nhiều. Lạc Vân Hải và Hạ Mộng Lộ kết hôn, có con gần năm tuổi. Nhạc Từ Tuyền cũng đã có chồng. Còn nhớ nhóm chúng ta đã từng rất thích tụ tập chơi đùa với nhau, khi đó thật vui vẻ, cơ hồ quên hết mọi buồn phiền.

Lam Băng khẽ vuốt ve cái bụng hơi nhô ra của mình. Con yêu, con thì sao? Đã tiễn con đi đến bảy lần, không ngờ con lại tới, có cùng một linh hồn không? Lần này mẹ sẽ cố hết sức sinh con ra, cho con được tới thế giới này, cho con tất cả tình yêu của mẹ. Mẹ đã từng lúc nào cũng nghĩ làm sao để giết người khác, nhưng sau này sẽ không như vậy nữa, mẹ sẽ an phận làm người bình thường, không có thù hận, chỉ có yêu!

Trong phòng, ‘trận chiến’ đã kết thúc, Kỷ Lăng Phong ôm Thái Bảo Nhi, vui vẻ nói, “Tôi mặc kệ lúc trước em thế nào, nhưng bắt đầu từ hôm nay, Thái Bảo Nhi em chính là của một mình tôi!” Anh biết đây không phải là lần đầu tiên của cô, nhưng vậy thì sao? Anh muốn là trái tim cô, chứ không phải là lần đầu của cô.

Thái Bảo Nhi đã hoàn toàn tỉnh táo lại, ngồi dậy mặc quần áo, “Cậu nghĩ nhiều quá!”

“Người đàn ông kia nhất định là rất đáng ghét! Chẳng lẽ anh ta có ngoại hình giống tôi?” Cho nên cô mới ghét anh như vậy? Cô không thấy anh và hấn ta hoàn toàn khác nhau sao? Vừa rồi còn rất nhiệt tình mà!

“Kỷ Lăng Phong, vừa rồi chỉ là do tôi đang mơ, tôi.....”

Kỷ Lăng Phong nhíu mày, ngồi dậy theo, “Mơ? Như vậy không phải chứng minh em ngay cả trong mơ cũng muốn thế này với tôi sao? Thái Bảo Nhi em đừng tự lừa mình dối người nữa! Em yêu tôi, vì sao còn phải phản kháng? Lúc tôi hôn em, tim em đã đập rất nhanh!”

Thái Bảo Nhi thở dài. Cô không phải là thiếu nữ lần đầu tiên biết yêu, vì sao còn không kiểm chế được thế này? Cô đứng dậy đi ra khỏi phòng nói với Lam Băng, “Lam Băng, giờ cậu đã khá hơn nhiều rồi, Mộng Lộ sẽ thường xuyên đến thăm cậu, Tiểu Hứa sẽ đến mỗi ngày, Kỷ Lăng Phong lại có kinh nghiệm chăm sóc phụ nữ có thai, có lẽ tôi sẽ không đến mỗi ngày nữa, xin lỗi!” Nói xong, cô cầm lấy giỏ xách chạy đi.

Lam Băng gật đầu. Xem đi, tất cả ngọt ngào đều có khổ sở làm nền, cũng đúng, không có khổ, làm sao thấy ngọt?

Kỷ Lăng Phong vội vàng kéo khóa quần, xông ra ngoài, “Bảo Nhi, chờ tôi một chút.....”

Trên phố, Thái Bảo Nhi chạy nhanh đi, nhưng cuối cùng Kỷ Lăng Phong vẫn đuổi kịp đứng chắn trước mặt cô.

“Tôi đang rất nghiêm túc! Bảo Nhi! Tại sao chúng ta không thể ở bên nhau? Em nói cho tôi biết được không? Người đàn ông kia là ai? Rốt cuộc anh ta đã làm gì em? Nói cho tôi biết đi!”

Thái Bảo Nhi cúi thấp đầu, “Kỷ Lăng Phong, về sau chúng ta đừng gặp nhau nữa!”

Kỷ Lăng Phong giận điên lên, “Đầu óc em có vấn đề phải không? Vừa ngủ với tôi xong lại muốn mỗi người một ngã, lần đầu tiên của tôi mất giá vậy sao?”

Thái Bảo Nhi ngẩng mặt lên, nước mắt rơi xuống như mưa, hoàn toàn không quan tâm vẫn đang ở trên đường, nức nở nói, “Kỷ Lăng Phong, cậu nói yêu tôi, vậy cậu thật sự hiểu rõ tôi sao? Tình yêu của cậu đối với tôi mà nói chỉ là một loại chăm sóc, một loại tổn thương! Muốn biết tại sao đúng không?” Cô lấy một mớ giấy chứng minh nhân dân, giấy ly hôn, bằng tốt nghiệp, giấy tờ bất động sản ném vào người Kỷ Lăng Phong, “Đây chính là nguyên nhân chúng ta không thể ở bên nhau, cậu có thể tiếp nhận sao?”

Kỷ Lăng Phong nhìn vào chứng minh nhân dân của Thái Bảo Nhi, phản ứng đầu tiên: không hổ là Bảo Nhi của anh, ngay cả hình trên chứng minh nhân dân cũng đẹp như vậy! Nhưng khi nhìn vào ngày tháng năm sinh của cô thì nụ cười đã dần héo, ba mươi hai? Anh dần độn bẻ ngón tay tính, “Hai lăm, hai sáu, hai bảy.... .... Ba một, ba hai.....” Bảy..... Bảy tuổi, sao có thể như vậy? Tiếp theo thấy tên chồng cũ của cô trên giấy ly hôn thì không còn bình tĩnh được nữa, mặt trắng bệch. Lạc Vân Hải..... Cô thật sự là con gái của chủ tịch tập đoàn Thái Thị, “Em.... .. Thật là.....”

Thái Bảo Nhi lấy tất cả giấy tờ nhét lại vào giỏ xách, gật đầu nói, “Không sai, tôi cố tình giấu tuổi để xin vào công ty Lam Đồ, bởi vì rất nhiều người thích bàn tán sau lưng tôi. Kỷ Lăng Phong, những thứ này cậu có thể tiếp nhận không? Vẫn yêu tôi chứ?” Trong câu hỏi ẩn giấu sự mong đợi.

Kỷ Lăng Phong đỏ mặt, chậm rãi lui về phía sau, giọng khàn khàn, “Xin lỗi!” rồi xoay người chạy đi. Bảy tuổi.... .. Chênh lệch quá nhiều....

Thái Bảo Nhi cắn chặt môi dưới, mắt hôn xoay người đi. Cô không còn nghe rõ những lời bàn tán bên tai của những người đi đường nữa. Cô không trách Kỷ Lăng Phong, đây không phải lỗi của cậu ta, là do cô gạt cậu ta trước. Hơn nữa, cô cũng không có tư cách yêu cầu một thanh niên yêu một bà cô già như cô.

Kỷ Lăng Phong, nhất định cậu sẽ tìm thấy ‘nữ thần’ thực sự dành riêng cho cậu. Rất xin lỗi vì đã lừa gạt tình cảm của cậu!

Thái Bảo Nhi không đi nổi nữa. Cô ngồi chồm hổm vào góc đường, ôm đầu gối vùi mặt vào, thân thể không ngừng run rẩy. Tại sao con đường tình cảm của cô luôn nhấp nhô như vậy? Kỳ Lăng Phong, tôi biết tình yêu đáng quý tới cỡ nào, tôi đã từng vì tình yêu mà bỏ qua tất cả, nhưng tôi thất bại, hôm nay, tôi muốn giữ cậu lại, vẫn bị thất bại!

Đột nhiên thật muốn trở lại khi còn bé, mỗi ngày làm nũng với cha mẹ, được cha mẹ nâng niu trong lòng bàn tay. Ngày qua ngày, càng lớn lại càng cô đơn, càng khổ sở.

Tập đoàn Thái Thị.

“Chỗ này không thể như vậy, giới trẻ bây giờ thích thiết kế góc cạnh một chút!” Mẹ Thái giờ một chiếc nhẫn kim cương lên xem, bất mãn lắc đầu, “Không đủ tinh tế! Phần bạch kim càng tỉ mỉ càng tốt, nếu không các cậu dùng kim cương đỏ thử xem.....”

“Két!”

Nghe tiếng cửa mở mọi người đều quay đầu lại nhìn. Mẹ Thái thấy mặt con gái toàn nước mắt, bèn nói “Mọi người đi trước đi!”

“Vâng!”

Mọi người rời đi, không quên chào Thái Bảo Nhi một cái, nhân tiện đóng chặt cửa.

Mẹ Thái dịu dàng nhìn con gái, “Sao vậy?”

Thái Bảo Nhi tiến lên ôm thật chặt mẹ mình, “Mẹ.... .... Hu hu.... Mẹ.... .... Con mệt mỏi quá.... .... Thật sự rất mệt mỏi!”

“Bé ngoan, đừng khóc, nói cho mẹ nghe rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì? Chuyện lớn cách mấy, không phải còn có cha mẹ gánh cho con sao?” Đứa nhỏ ngốc, sao con luôn tự làm mình khổ sở như vậy? Ba mươi hai rồi, còn tới khóc nhè.

Thái Bảo Nhi lắc đầu một cái, khóc thút thít không ngừng. Trong vòng tay mẹ mới luôn là ấm áp nhất, vĩnh viễn sẽ không giống như Lạc Vân Hải vứt bỏ cô, càng không giống Kỳ Lăng Phong xoay người rời đi.

Mẹ Thái cười hiền lành, “Một mình sống qua ngày, tất nhiên sẽ rất mệt mỏi. Bảo Nhi, biết vì sao trên thế gian lại có vợ chồng không? Bởi vì một nửa còn lại sẽ giúp con không thấy mệt mỏi. Lạc Vân Hải không quý trọng con, không có nghĩa là tất cả đàn ông trên đời đều không quý trọng con! Lúc đầu mẹ đã nói, đừng nóng nảy, nó nói ly hôn thì đồng ý ngay? Không phải con chưa từng nghe, tình yêu không thể thay cơm ăn, dù không có tình yêu, tối thiểu mẹ tin lạc Vân Hải cũng sẽ không đối xử tệ với con. Coi như nó dám đối xử tệ với con, còn có cha mẹ mà! Nó khiến con mất đi đứa nhỏ, lại thiếu chút bỏ mạng, nó dám khi dễ con sao? Bây giờ mới khóc, có ích gì?”

“Hu hu hu hu!” Thái Bảo Nhi liên tục lắc đầu. Sao cô có thể nói cho mẹ biết, cô lại thất bại đây?

“Đứa nhỏ ngốc nghếch này, vẫn không quên được sao? Để mẹ giới thiệu cho con một đứa khác tốt hơn. Đó là con trai của tổng giám đốc ngân hàng, mặc dù đã từng ly hôn, nhưng là vì vợ của nó qua đời, chứ không phải vì tính tình nó không tốt, ba mươi bốn, hợp tuổi với con, cũng đẹp trai, con thấy sao?”

Thái Bảo Nhi lau nước mắt, tự giễu, “Con nói rồi, con không muốn kết hôn! Về sau mẹ đừng nói với con những lời này nữa!”

Mẹ Thái đen mặt nói, “Nói lung tung! Không kết hôn? Không kết hôn, tương lai sẽ ra sao? Già rồi, muốn tìm một người tâm sự cũng không có, tất nhiên con có tiền dưỡng lão, nhưng chỉ tiền không là không đủ. Hơn nữa con không còn nhỏ, đã ba mươi hai, còn từng ly dị, đừng quá kén cá chọn canh! Dĩ nhiên chúng ta luôn muốn tìm một người đàn ông thành đạt, nhưng nếu đã là người đàn ông thành đạt, hơn ba mươi còn có thể chưa kết hôn sao? Muốn gặp được đàn ông tốt thì phải tìm sớm!”

“Mẹ!” Thái Bảo Nhi muốn khóc cũng khóc không nổi nữa, lần nào cũng là mấy câu này.

Mẹ Thái biết con gái không thích nghe những lời này, đành thở dài nói, “Được, được, không nói thì không nói! Hôm nay sao vậy? Có phải bị ai bắt nạt?”

“Không có, chỉ là đột nhiên nhớ mẹ! Tối con sẽ về nhà ăn cơm với cha mẹ!”

“Được! À, con cũng nên cân nhắc việc trở về tiếp quản công ty đi, cha mẹ già rồi, chẳng làm được mấy năm nữa!”

“Con biết rồi!”

Dù không muốn, vẫn phải trở lại! Đây chính là cuộc sống, không phải bạn không nghĩ làm là có thể không làm.

“Con thắng! Cha đưa tiền đây!”

Lạc Vân Hải đen mặt đưa một ngàn ra, nhìn đồng tiền giấy trong tay ba mẹ con Hạ Mộng Lộ, lại nhìn đồng bài trong tay mình, “Chẳng lẽ ba mẹ con đã bàn trước, lập phe ăn tiền của cha?”

Kỳ Khanh Khanh bất mãn nói, “Cha, là do cha hoàn toàn không biết chơi! Vừa rồi lập nhóm với cha thì tiền của tụi con đều bị mẹ thắng sạch rồi!”

Hạ Mộng Lộ lấy tiền từ tay Lạc Vân Hải xong nói, “Ha ha, ba người còn non lắm!”

“Không chơi nữa!” Lạc Vân Hải ném bài xuống. Chơi từ nãy đến giờ vẫn chưa thắng lần nào, chẳng vui gì cả, “Tôi đang định thuê người giúp việc, em muốn mấy người?”

“Mấy người cái gì?” Hạ Mộng Lộ liếc một cái, “Không phải đã có sẵn người giúp việc rồi sao? Mỗi sáng sớm anh làm đồ ăn sáng cho ba mẹ con tôi xong, tôi sẽ rửa chén. Trước kia lúc ở Phố Đà anh vừa biết nấu cơm vừa có thể rửa chén dọn dẹp nhà cửa, giờ khôi phục trí nhớ, lại lười như heo?”

Lạc Vân Hải đen mặt, “Mộng Lộ! Trong lòng em, Lạc Vân Hải tôi chính là một người giúp việc?”

Hạ Mộng Lộ cười cười, “Chẳng lẽ anh không biết tiêu chuẩn của người chồng tốt thời đại mới sao? Vừa phải kiếm tiền nuôi gia đình vừa bao hết việc nhà!”

“Còn phải giặt vớ thối cho con!” Kỳ Khanh Khanh giờ chân nhỏ lên.

“Còn phải tắm cho con!” Kỳ Đào Đào giờ tay.

Lạc Vân Hải càng nghe sắc mặt càng lạnh, “Tôi bao hết vậy em làm gì?”

Hạ Mộng Lộ nhún vai, “Tôi phải đi làm!”

“Chẳng lẽ tôi không cần đi làm?”

“Anh không nghe thấy sao? Vừa kiếm tiền nuôi gia đình vừa bao hết việc nhà?”

Lạc Vân Hải đột nhiên có hơi hối hận vì quyết định ở chung. Rõ ràng đang cố tình gây khó dễ cho anh!

“Thuê người giúp việc đi, tiền tôi tự trả! Cũng may tôi có thể kiếm tiền, nếu không chắc chắn sẽ bị ba người hành hạ đến chết!” Cái gì mà người chồng tốt thời đại mới? Phụ nữ bây giờ càng ngày càng làm biếng, ở thời phong kiến, dám nói với chồng như vậy thì đã bị bỏ từ sớm rồi!

Hạ Mộng Lộ vừa nghe Lạc Vân Hải sẽ bỏ tiền, bèn nói, “Vậy thuê nhiều chút, tìm luôn một quản gia! À, thứ ba năm sáu anh đưa đón bọn nhỏ đi học, hai tư tôi đưa!”

“Tại sao tôi đến cả ba ngày?”

“Vi tôi là phụ nữ! Phụ nữ phải được ưu tiên! Anh không có quyền cự tuyệt những điều tôi nói! Thêm nữa, anh xem cái này đi!” Hạ Mộng Lộ ném một bản hiệp nghị qua.

Lạc Vân Hải ngạc nhiên nhận lấy, đọc lên, “Sau khi ở chung, không được can thiệp chuyện riêng của nhau, không được quấy rối tình dục lúc ăn cơm, lúc ngủ, lúc thức dậy.....” Có phải hơi tự kỷ hay không? Ai mà thêm quấy rối tình dục cô lúc ăn cơm chứ? “Người trái quy định, phải tự động ra khỏi nhà, không được quay về.”

“Em hay lắm! Rõ ràng là muốn chiếm nhà của tôi!”

Hạ Mộng Lộ thần nhiên hỏi, “Ý anh là anh sẽ quấy rối tôi?” Càng già càng không đứng đắn!

Lạc Vân Hải nhếch môi cười, ký tên vào bản hiệp nghị. Anh sẽ không ‘quấy rối’ mà là trực tiếp ‘thực hành’.

Tối, hai người dỗ bọn nhỏ ngủ xong, lần lượt trở về phòng.

Lạc Vân Hải nghe thấy tiếng nước chảy truyền đến từ phòng bên cạnh, đứng trước gương tự ngắm một lát, thay áo ngủ xong nhìn về phía cửa thông nghĩ: mới ngày đầu tiên thôi! Có phải gấp quá không? Nhưng người yêu ngủ ở sát vách, không đoạt tới tay, thì cảm thú cũng không bằng!

Lạc Vân Hải nghĩ vậy bèn mở cửa xông qua.

Hạ Mộng Lộ đang sấy tóc, thấy Lạc Vân Hải xông qua, lập tức giữ chặt khăn tắm đang quấn trên người, đề phòng nói, “Anh muốn làm gì? Lạc Vân Hải, tôi cảnh cáo anh, tôi đã nói không muốn có quan hệ gì với anh hết!”

“Mộng Lộ, chúng ta đều là người trưởng thành, đã ở chung, còn là vợ chồng, ngay cả con cũng có, có nhất thiết phải trở mặt thế này không?” Lạc Vân Hải tới gần, chống hai tay trên vách tường sau lưng Hạ Mộng Lộ, nhắm mắt ngửi mùi thơm tỏa ra từ người cô, nghiêng đầu ngậm vành tai cô, “Em không muốn sao?”

Muốn? Muốn gì? Chắc chắn dù cô có nói ‘không’, người đàn ông này cũng sẽ không bỏ qua cho cô, “Anh..... Anh xa ra một chút!” Hạ Mộng Lộ chưa nói xong, đã cảm giác có một đầu lưỡi đang liếm quanh viền tai cô. Ba mươi năm qua cô chỉ trải qua một lần yêu duy nhất trong đời, đột nhiên bị âu yếm như vậy, lại trong hoàn cảnh bốn bề vắng lặng, khiến dục vọng nguyên thủy bỗng đột nhiên kêu gào.

Lạc Vân Hải kéo hai tay Hạ Mộng Lộ vòng qua eo anh, cố gắng khiến cơ thể hai người dính sát hết mức có thể, hung hăng mút một cái chỗ động mạch ở cổ cô.

“Ừm!” Hạ Mộng Lộ cố gắng đấu tranh tư tưởng, lúc khăn tắm sắp bị kéo xuống thì dùng toàn bộ sức lực đẩy Lạc Vân Hải đẩy ra, chỉ tay ra ngoài cửa, “Anh đi đi!”

“Em đừng quá đáng! Sự nhẫn nại của tôi là có hạn, hơn nữa điều này hoàn toàn hợp pháp! Tôi là chồng em, em là vợ không phải nên thỏa mãn cuộc sống về đêm của tôi sao?” Lạc Vân Hải hí hóp mắt nói. Đồng ý vào ở chẳng phải là đại biểu đã tiếp nhận anh sao?

Hạ Mộng Lộ siết chặt nắm tay, “Ai kết hôn với anh? Tôi không nhớ trên giấy đăng ký kết hôn có ba chữ ‘Lạc Vân Hải’!”

Lạc Vân Hải hừ lạnh, “Đừng giả ngu với tôi! Hoắc Hâm chính là tôi, tôi chính là Hoắc Hâm!” Nói xong lại định ôm Hạ Mộng Lộ.

“Được! Vậy chúng ta ly hôn đi! Sau khi ly hôn anh muốn tìm ai kết hôn thì tìm!” Đáng ghét! Ngay ngày đầu tiên đã làm vậy với cô! Đồ heo tính trùng lên nào!

Lại ly hôn!

Ly hôn..... Cũng không có gì không tốt! Đổi Hoắc Hâm thành Lạc Vân Hải.... ..

Lạc Vân Hải suy nghĩ một chút, cười mập mờ, nâng cằm Hạ Mộng Lộ lên, giọng khiêu khích, “Ly hôn, không phải không được, nhưng Lạc Vân Hải tôi chưa bao giờ làm một vụ mua bán thua lỗ. Chỉ vì em mà tôi đã từng ly hôn và cấm dục hơn năm năm, dù thế nào cũng thấy rất uất ức! Giờ ‘làm’ bảy ngày bảy đêm, nếu em có thể khiến tôi chịu phục, tôi sẽ ký tên không một câu oán hận!”

Hạ Mộng Lộ trầm nghĩ: Thật hay giả đây? Ly hôn là mục tiêu phấn đấu lớn nhất hiện giờ của cô, một khi ly hôn xong, cô sẽ nghĩ biện pháp tống Lạc Vân Hải ra ngoài, như vậy biệt thự này sẽ là của mình cô. Bà lão Trình Thất cũng không có lý do tới cướp con cô nữa. Ai cũng biết Lạc Vân Hải là Hoắc Hâm, cô không thừa nhận cũng không được, nhân chứng quá nhiều.

Hạ Mộng Lộ hỏi ngược lại, “Nếu anh thua rồi không chịu nhận thì sao?”

Lạc Vân Hải gờ tay thề, “Nếu tôi thua mà không chịu nhận, trong vòng ba năm sẽ phá sản!” Anh đang rất nghiêm túc! Buồn cười, sao anh có thể thua được!

“Đồng ý!” Hạ Mộng Lộ lập tức nói. Việc này sao có chuyện phụ nữ thất bại! Chỉ có đàn ông ‘làm’ quá thì sẽ chết vì mất sức! Cứ coi như bị chó cắn một nhát! Cô đã trưởng thành, cần gì quan tâm nhiều cái gọi là trinh tiết? Hơn nữa trước đây chẳng phải chưa từng làm.

Hạ Mộng Lộ nhanh chóng gọi điện thoại xin nghỉ làm, tạm thời giao hai đứa nhỏ cho Kỷ Lăng Phong chăm sóc.

Đây là một cuộc chiến sống chết dai dẳng!

Lạc Vân Hải thấy vậy, nhếch khóe miệng. Có lúc cô cũng rất đáng yêu!

Lạc Vân Hải ôm ngang Hạ Mộng Lộ ném lên giường, cởi áo ngủ, nhào tới, hôn ngấu ngiến lên môi cô. Thật hoài niệm cảm giác này!

“Này..... ..” Có cần vội vã vậy không? Hạ Mộng Lộ thấy khăn tắm bị lấy đi, bỗng có chút hồi hận, “Chờ một chút!”

Lạc Vân Hải đen mặt. Anh không chờ nổi một phút nào nữa! Không ‘tạo’ được con gái, vợ con anh sẽ chạy mất!

Lạc Vân Hải đang định tiếp tục hôn cô thì Hạ Mộng Lộ bỗng nghiêng đầu đi. Anh vuốt ve khuôn mặt cô, áy náy nói, “Thật xin lỗi, Mộng Lộ! Em yêu tôi sâu sắc như vậy, tôi lại muốn quên em. Tôi thừa nhận tôi rất đáng ghét, nhưng tôi cũng đã bị trừng phạt rồi! Năm năm này, tôi luôn phải một mình, một mình ăn cơm, một mình ngủ, cũng may còn có những kỷ niệm giữa chúng ta làm bạn.... .. Thật ra sau khi trở về, tôi và Bảo Nhi không hề ngủ với nhau, bởi vì trong đầu tôi đều là hình bóng em, cho nên cần bản không có tâm tư làm việc đó!”

Hạ Mộng Lộ nuốt nước miếng, quay đầu nhìn thẳng vào mắt Lạc Vân Hải, “Vậy sao ngày đó anh lại gạt đầu?” Dù bị nước mắt làm nhòe nhưng cô vẫn muốn nhìn thẳng vào mắt anh, cô tin mắt anh sẽ không gạt người.

“Tóm lại tôi không hề có gì với Bảo Nhi hết! Nhưng giờ không phải là lúc thảo luận chuyện này! Giờ tôi chỉ muốn em!” Cả đời này chỉ cần em!

Hạ Mộng Lộ hút hút mũi, nếu không có, vì sao không nói cho cô? Thấy cô khó chịu như vậy rất vui sao? Lạc Vân Hải, chừng nào thì anh mới có thể không khiến người ta khổ sở? Có biết lúc đó tìm cô như đã vỡ vụn không?

Lạc Vân Hải cúi đầu hôn lên những giọt nước mắt kia. Bảo bối, thật xin lỗi, em hay nghĩ này nói kia, nên tôi không thể không làm vậy. Em không chủ động, tôi lại chẳng làm gì thì chúng ta vĩnh viễn chỉ có thể đứng xa xa nhìn đối phương. Em khóc chứng tỏ em đã bắt đầu tiếp nhận tôi, mà không phải A Hải.

“Chuẩn bị xong chưa?”

Hạ Mộng Lộ nghiêng đầu, “Chưa!”

Một từ này như nước lạnh sém chút dội tắt lửa tình của Lạc Vân Hải.

Không chịu đi vào khuôn khổ đúng không?

Lạc Vân Hải mạnh mẽ xoay đầu cô lại, hôn mạnh lên môi cô.

“Umm.....” Đáng ghét! Cô đã nói chưa rồi, định cưỡng bạo sao? Nhưng cô vừa động chân thì đã bị anh dùng chân đè lại, vừa định động tay, đã bị đè tay lên quá đỉnh đầu.

Thô lỗ, lưu manh!

Lạc Vân Hải đang rất kích động, nên động tác hơi dã man. Nhịn năm năm rồi, có thể không kích động sao? Anh dùng tốc độ nhanh nhất hợp làm một với Hạ Mộng Lộ, vùi mặt vào cô cô, khàn khàn nói, “Vợ yêu, rốt cuộc chúng ta lại ở bên nhau! Em giỏi nhất!”

Lời Lạc Vân Hải giống như có ma lực, Hạ Mộng Lộ thời không giãy dựa nữa, vòng tay qua cổ anh.

Dù thế nào, cô cũng phải ly hôn, nếu không bà già kia chắc chắn sẽ tiếp tục giành con với cô. Ngày nào chưa giải quyết dứt khoát chuyện này, thì đừng mong được sống yên ổn! Vừa nhớ tới gương mặt già nua của bà ta thì cô đã giận đến ngứa răng.

Hạ Mộng Lộ, cố gắng lên!

Bạn đang đọc truyện *Tiên Sinh Xã Hội Đen Ở Riêng Đi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 51

Nhà họ Lạc.

“Bà, ra ăn cơm! Không có gì nghiêm trọng hết!”

Lạc Viêm Hành đứng trước cửa phòng lâu hai, chắp hai tay sau lưng, gấp đến mức đi vòng vòng. Cả ngày một giọt nước cũng chưa uống, lại không mở cửa, chẳng lẽ muốn tuyệt thực? Lớn tuổi vậy rồi còn như con nít! Cái nhà này đúng là càng ngày càng loạn!

“Cốc cốc!”

“Bà, mở cửa ra nào!” Lạc Viêm Hành lại gõ cửa, cau mày nói, “Không ra đúng không? Vậy được, cứ ở trong đó đói chết đi! Chết tôi chôn!” Xong xoay người đi xuống lầu.

Trình Thất tròn mắt nhìn cửa phòng, đỏ mặt, ôm hai chiếc xe đồ chơi mới mua, nhớ lại chuyện ngày trước.

Lúc vừa mới sinh Lạc Vân Hải ngày thứ hai thì nghe tin chồng trở thành người thực vật, vừa phải chăm sóc chồng, chăm con vừa chèo chống Long Hồ, cả ngày mệt muốn chết, nhưng dù khổ cách mấy vẫn không quên về nhà cho con bú, khi đó cũng là thời gian nghỉ ngơi hiếm có của bà.

Giờ thì con trưởng thành, ly hôn không nói, còn tìm một đứa con gái như vậy đến chọc giận bà. Trước kia chưa từng được hưởng niềm vui chăm sóc con cái như những người phụ nữ bình thường khác, vì lúc chồng tỉnh, bà lại phải rời đi, khi gặp lại con, vẫn bận rộn như cũ, vất vả lắm mới về hưu, đứa con bất hiếu lại không sinh cháu cho bà! Giờ có con rồi cũng không cho bà chăm.

Đồ con bất hiếu! Bà có thể sống được mấy năm nữa? Không thể nhường bà chút sao? Nhất định phải đợi bà chết mới biết hối hận?

Lạc Vân Hải, mày có biết lúc sinh mày mẹ đã phải khổ sở biết bao nhiêu không? Nghe tin cha mày mất ý thức, mẹ không thiết cơm nước gì cả, nhưng vì cho mày bú, nên phải ép mình ăn uống! Giờ thì cả hai cha con mày đều bắt nạt mẹ, biết vậy lúc trước đã không trở lại!

Trình Thất càng nghĩ càng thấy uất ức, không ngừng quệt nước mắt. Đó cũng là cháu của bà! Bà có đối xử tệ với bọn nhỏ sao? Cứ làm như bà sẽ hại bọn nó không bằng!

Bên này, Kỳ Đào Đào và Kỳ Khanh Khanh đeo cặp trở lại nhà Kỳ Lăng Phong.

“Chào đi Lam ạ!”

Lam Băng cười hiền lành đưa hai hộp sữa chua qua, “Sao hai con lại về? Cha mẹ đâu?”

Kỳ Đào Đào trả lời, “Con không biết! Cha mẹ nói mấy ngày tới sẽ rất bận, một tuần sau sẽ tới đón tụi con!”

“À? Vậy sao không đến nhà ông bà nội?” Kỳ lạ, hai đứa nhỏ đáng yêu như vậy, bác gái không thể nào không thích, phải là cầu còn không được ấy chứ?

Kỷ Khanh Khanh gãi gãi đầu, đề cập xuống, leo lên ghế sa lon, “Mẹ không thích bà nội. Mẹ nói không cho tới nhà bà nội!”

Lam Băng kinh ngạc nhìn Kỷ Lăng Phong. Không phải chứ? Chẳng lẽ bác gái không thích Hạ Mộng Lộ đến nỗi không cho hai đứa nhỏ về?

“Hạ Mộng Lộ quả thật không thích mẹ Lạc Vân Hải. Trước đây không lâu bà ấy dẫn luật sư đến, đưa cho Mộng Lộ một bản hiệp nghị, nói để đứa bé lại, Mộng Lộ rời đi! Được rồi, hai đứa chơi một hồi rồi nhanh đi ngủ! Chúng ta ngủ với nhau!” Kỷ Lăng Phong nói xong đi ra ban công.

Đêm mùa đông, lạnh đến nỗi cả da gà, nhưng Kỷ Lăng Phong chỉ mặc một bộ đồ ngủ mỏng, đứng ở ban công mặc cho gió lạnh thổi vào người, nhìn phớt xa đông đúc bên dưới, thờ dài một tiếng.

“Sao? Đã triệt để chia tay?” Lam Băng khoác một cái mền thật dày, đứng bên cạnh Kỷ Lăng Phong.

Kỷ Lăng Phong quay đầu nói, “Sao cô biết..... À, sao tôi lại quên trước kia cô là người phụ nữ của Khâu Nguyên Phuong chứ? Phải nói ngoại trừ tôi, ai cũng biết, ha ha, lại không một ai nói cho tôi!” Hạ Mộng Lộ, cậu giới lắm, vừa gạt tôi, vừa muốn tôi phải chăm sóc bạn của mấy người!

Lam Băng nhìn đường phố phía dưới, khẽ lắc đầu, “Tôi không nói cho cậu là vì biết có vài chuyện chính cậu tự phát hiện sẽ tốt hơn. Nếu tôi nói, không phải cậu sẽ rất hận Hạ Mộng Lộ? Hơn nữa, Hạ Mộng Lộ không nói cho cậu, có lẽ vì cô ấy nghĩ cậu chỉ chọc ghẹo cho vui, dù sao trong lòng cô ấy, hai người là không thể nào. Thái Bảo Nhi sẽ không bao giờ yêu cậu, còn cậu sẽ từ từ phát hiện sự chênh lệch giữa hai người mà lùi bước. Khi cô ấy phát hiện hai người đùa giỡn thành thật thì đã quá muộn!”

“Muộn cũng phải nói cho tôi biết chứ!” Kỷ Lăng Phong lạnh lùng nói.

“Cậu bé! Cậu còn ngây thơ lắm! Nếu cô ấy nói cho cậu, cậu vẫn sẽ trách cô ấy như cũ! Cậu sẽ chất vấn cô ấy tại sao không nói sớm, phải chờ đến lúc cậu luân hãm vào mới nói? Cho nên dù cô ấy có nói hay không đều có tội. Vậy dứt khoát không nói, ôm một tia may mắn là hai người chỉ đang đùa chơi. Người chỉ là người chứ không phải thần, có thể đoán trước tương lai. Hạ Mộng Lộ sợ cậu tổn thương mới không nói, bị bỏ dù sao cũng hơn bị lừa gạt, đúng không?”

Kỷ Lăng Phong hừ lạnh, “Cậu bé? Đừng làm như cô lớn hơn tôi nhiều lắm!”

Lam Băng cười nói, “Tôi và Thái Bảo Nhi bằng tuổi!”

“Không ngờ tôi lại có duyên với mấy bà cô già dữ!” Kỷ Lăng Phong tức giận đập bản vẽ một cái.

Đáng chết, tất cả đều gạt anh! Giờ không thể tin ai được nữa! Ngay cả Hạ Mộng Lộ cũng gạt anh!

Lam Băng đen mặt nói, “Lúc nói chuyện chú ý hình tượng một chút! Cậu xem đám Lạc Vân Hải ai không chừng chặc hơn cậu? Biết cái gì là vui giận không lộ không?”

Kỷ Lăng Phong móc thuốc lá ra hút, tự giễu nói, “Biết! Tôi là một thanh niên ngây thơ! Không đúng, trong mắt mấy người, tôi nhiều nhất chỉ là một thiếu niên.....”

Lam Băng không đợi Kỷ Lăng Phong nói hết đã cắt ngang, “Theo tôi, Bảo Nhi đã yêu cậu rồi! Nghĩ lại xem, cậu ấy tuổi không nhỏ, vẫn chịu lăn lên giường với cậu trong khi cậu ấy không phải là người tùy tiện, có tri thức, hiểu lễ nghĩa, và lại gia giáo nghiêm khắc. Hay phải nói là cậu ấy không không chế được trái tim mình mà bị cậu mê hoặc!”

“Cô ấy đang lợi dụng tôi!” Người ta là con nhà giàu, há có thể thích một thanh niên hai bàn tay trắng như anh? Không trách được vừa vung tay đã ra một triệu. Anh chính là thằng ngu!

Lam Băng vỗ vỗ vai Kỷ Lăng Phong bật cười, “Lợi dụng cậu? Kỷ Lăng Phong, cậu tự đề cao chính mình quá! Biết tổng tài sản của tập đoàn Thái Thị là bao nhiêu không? Hàng tỉ đô! Cậu ấy lại là con gái một, tương lai sẽ là chủ tịch của Thái Thị, cậu nói cậu có gì để người ta lợi dụng?” Quả nhiên, từ trước giờ luôn là người trong cuộc mơ hồ người ngoài cuộc nhìn rõ.

Kỷ Lăng Phong vút tàn thuốc xuống, trừng phía Lam Băng, “Cô có ý gì? Sẽ không phải khuyên tôi đi làm trai bao chứ?”

“Tôi không có ý khuyên cậu gì hết! Vì cậu không hợp với Bảo Nhi! Bảo Nhi lớn hơn cậu đến bảy tuổi, mọi người đều biết hai người không thể nào. Dù ở bên nhau, cậu cũng không thể yêu cậu ấy tới cuối cùng vì khi cậu trưởng thành thì cậu ấy đã bắt đầu già. Giờ quả thật Bảo Nhi rất đẹp, nhưng rồi cũng có ngày cậu ấy già đi! Nên tôi mong cậu ấy tìm được một người đàn ông thành thực, hợp với cậu ấy hơn!”

Kỷ Lăng Phong không nói thêm gì nữa.

Chênh lệch bảy tuổi thật là chuyện đáng cười. Đáng thương tám thân xử nam của anh, không ngờ đã trao cho một bà cô già! Mẹ nó chuyện gì vậy chứ?

Lam Băng tiếp tục nói, “Cậu là người đàn ông tốt, tối thiểu không bị mớ tài sản sau lưng Bảo Nhi mê hoặc, đổi lại là người khác hẳn đã vui đến điên rồi! Kỷ Lăng Phong tôi rất khâm phục cậu!”

“Tránh ra!” Anh thà rằng Thái Bảo Nhi chỉ là một nhân viên văn phòng bình thường còn hơn. Anh không phải không nuôi nổi cô. Giờ thì không riêng vấn

đề tuổi tác, còn là hoàn cảnh quá chênh lệch. Thôi, cứ vậy đi, anh cầu chúc cô tìm được một người đàn ông tốt, người đàn ông tốt..... Đáng chết, người ta tìm đàn ông có liên quan gì tới mày đâu?

Nói không chừng người ta còn thích tìm một người lêu lổng ấy chứ!

Hai ngày sau. Công ty Lam Đồ.

Thái Bảo Nhi ngồi trong phòng giám đốc, công việc chất thành đống, bận tới mắt tới mày, nhưng vẫn nở nụ cười nhanh chóng xử lý, giống như chưa có chuyện gì xảy ra.

Không biết Hạ Mộng Lộ lại làm gì? Chắc hẳn có liên quan đến việc giành con!

Hạ Mộng Lộ thật không biết lấy lòng mẹ chồng. Thật ra Trình Thất là một người tương đối hiền lành, dĩ nhiên là hiền với những người hợp với bà. Hơn nữa, đừng tưởng người càng già càng hiểu chuyện, đôi khi đối đãi với một người già, sẽ phải giống như với một đứa bé mới được.

Trình Thất thích cô, đó là vì cô chưa từng coi bà là một người già.

Dù sao bà cũng lớn tuổi rồi, còn bao nhiêu năm nữa đâu, nên nhường nhịn một chút! Cộng thêm bà đã từng vì nhà họ Lạc mà chịu rất nhiều khổ cực. Hạ Mộng Lộ phải học cách nhường bộ, nếu không, cả đời đừng mơ tưởng được sống hòa bình.

Thái Bảo Nhi bận rộn cả ngày, lê tấm thân mệt mỏi về nhà trọ, vừa tới cửa đã thấy một người đang đứng, cao cỡ một mét tám lăm trở lên, ăn mặc trẻ trung, vẻ ngoài tuấn tú, được xem là hình mẫu lý tưởng của mấy nữ sinh mới lớn. Cô ôm tài liệu bước tới, “Có chuyện gì sao?”

Kỷ Lăng Phong xoay người lại, thái độ không hề vui đùa như trước đây, “Tôi..... Tôi tới lấy tranh của tôi!”

Thái Bảo Nhi cười nói, “Chẳng lẽ tôi trộm tới?”

“Tôi sẽ trả tiền lại! Cái này tôi vừa vẽ hôm qua, coi như trao đổi!”

“Tại sao? Bởi vì trong tranh kia cậu vẽ người cậu thích, chứ không phải tôi đúng không?”

Một lúc sau Kỷ Lăng Phong mới gật đầu nói, “Đúng!”

Thái Bảo Nhi hừ nhẹ, “Kỷ Lăng Phong, rốt cuộc tới khi nào cậu mới trưởng thành đây? Có phải cậu nghĩ tôi vừa thấy bức tranh kia sẽ mừng thầm trong lòng, không muốn cho người khác biết cậu thích một người lớn hơn cậu cả bảy tuổi? Cảm thấy bị sỉ nhục? Nhưng cậu đã từng nghĩ tới cảm nhận của tôi chưa? Bị người khác xem là sỉ nhục, Thái Bảo Nhi tôi tệ đến vậy sao?”

“Hôm nay tôi phải lấy nó đi! Cô không cho vậy! Từ nay về sau, tôi sẽ dừng vẽ, không bao giờ tiếp xúc với giới hội họa nữa!” Kỷ Lăng Phong hút lỗ mũi, ngửa đầu nhìn trời, ngăn nước mắt đang muốn lăn xuống.

Thái Bảo Nhi là chỗ chực khóc, cảm hận nhìn Kỷ Lăng Phong, cuối cùng móc chìa khóa ra, mở cửa vào phòng, gỡ bức tranh xuống, ném ra cửa, “Trả lại cho cậu! Đi đi!”

Kỷ Lăng Phong đưa bức tranh trong tay ra, “Đổi cho cô....”

“Xin lỗi! Nhà tôi không chứa nổi nó!”

“Thái Bảo Nhi! Cô là kẻ lừa gạt tình cảm, có tư cách gì nổi giận với tôi? Tôi không tìm cô tính sở là may rồi! Tại sao lại gạt tôi chứ?”

Thái Bảo Nhi trừng nói, “Tôi lừa gạt tình cảm của cậu? Xin cậu soi mắt vào nước mà nhìn lại mình đi! Rốt cuộc là ai quẩn lấy ai? Kỷ Lăng Phong, nói chuyện phải nghĩ cho kỹ, cậu cho rằng mình bị lừa gạt? Rất uất ức? Tôi còn uất ức hơn đây này! Tôi vốn đang sống yên ổn, tại sao cậu lại tới nhiễu loạn cuộc sống của tôi chứ? Cậu nói đi!” Thái Bảo Nhi ngồi xuống ghế sa lon che mặt.

Kỷ Lăng Phong mím môi, chậm rãi đến gần đẩy đẩy vai Thái Bảo Nhi, “Này! Cô khóc à?”

“Cút đi!” Thái Bảo Nhi hất tay Kỷ Lăng Phong ra.

Kỷ Lăng Phong thấy Thái Bảo Nhi khóc, lúng túng không biết làm sao, vốn tưởng rằng cô sẽ nói xin lỗi, nào ngờ.... Anh vòng qua ngồi xổm trước người cô, lắc lắc vai cô, “Bảo Nhi? Đừng khóc, là lỗi của tôi, được chưa? Tôi không nên tới trêu chọc cô, tôi đáng chết, cô đừng khóc!”

Thái Bảo Nhi quệt nước mắt, lắc đầu nói, “Coi như chưa có gì xảy ra hết! Kỷ Lăng Phong, cảm ơn cậu đã thích tôi. Giờ tôi trả tranh lại cho cậu, từ nay về sau, chúng ta không còn liên quan gì nhau nữa!”

Kỷ Lăng Phong đứng dậy, muốn ôm lấy Thái Bảo Nhi, nhưng không thể. Dù anh đã biết cô yêu anh, cũng không thể!

Kỷ Lăng Phong ra tới cửa phòng, bỗng dừng lại nói, “Tìm một người đàn ông tốt gả đi! Cô cũng không nhỏ, còn không kết hôn, đàn ông tốt sẽ bị người khác chiếm hết! Chúc cô hạnh phúc!”

“Hu hu hu hu!” Thái Bảo Nhi thấy Kỷ Lăng Phong đã đi, nên cho phép mình khóc lớn, đem tất cả những đau khổ không thể nói hóa thành nước mắt.

Kỷ Lăng Phong ngồi trước cửa phòng Thái Bảo Nhi, nghe thấy tiếng khóc đau khổ của cô, cảm giác trái tim như bị người ta hung hăng dậm dưới chân. Cho đến khi hết nghe thấy tiếng khóc, anh mới đứng dậy, nhìn hai bức tranh trong tay một lát rồi nhẹ nhàng đặt ngay cửa, thọt hai tay vào túi quần, đi ra thang máy.

Anh thật sự khó có thể tiếp nhận sự thật như sấm sét giữa trời quang này. Lạc Vân Hải từng nói, thích phụ nữ lớn hơn năm tuổi đồng nghĩa với bệnh yêu mẹ nghiêm trọng. Anh không có bệnh yêu mẹ!

Thái Bảo Nhi, có lẽ trò chơi này không có thắng thua, em yêu tôi, tôi cũng yêu em. Nhưng không phải những người yêu nhau đều có thể đến với nhau. Điều này tôi tin em rõ hơn tôi nhiều. Cảm ơn em đã để mắt đến kẻ nghèo như tôi, có phải tôi nên cảm thấy tự hào vì điều đó?

Con gái một của tập đoàn Thái Thị, lại yêu anh, thật có cảm giác thỏa mãn, ha ha.

Kỷ Lăng Phong thấy thùng rác kia như đang cười nhạo anh, bèn tức giận đập nó một cái. Thật muốn điên rồi!

Quên đi! Phải quên đi! Từ nay về sau sống một cuộc sống bình thường, không còn yêu hận gì nữa! Kỷ Lăng Phong, mày phải trưởng thành lên, không thể luôn là một đứa con nít. Đàn ông có lệ nhưng không dễ rơi, khóc cái gì mà khóc? So với Lạc Vân Hải, mày đúng là không bằng một góc của người ta!

Bệnh yêu mẹ, ha ha, anh có bệnh yêu mẹ, thật tức cười!

Lạc Vân Hải, tôi nguyện rửa anh kiếp sau sẽ cưới một bà cụ!

Trong biệt thự bên bờ biển.

“Hất xì!” Lạc Vân Hải vuốt lỗ mũi, thầm nghĩ, chẳng lẽ bị cảm?

Hạ Mộng Lộ xoa xoa thắt lưng, nhướn mày nói, “Tiếp tục!”

Lạc Vân Hải lắc đầu một cái, “Nghỉ một lát!”

“Không được! Trừ khi anh đi với tôi tới cục Dân Chính ly hôn!” Cô đã nói rồi mà, chuyện như vậy làm sao đàn ông thắng phụ nữ được! Mới ba ngày thôi đã thấy Lạc Vân Hải đuối rồi, mặc dù cô cũng sắp không chịu nổi.

Lạc Vân Hải bắt đầu nhìn Hạ Mộng Lộ, lật người tiếp tục chiến đấu hăng hái, khoe môi nở nụ cười tà ác, thật giống như đã được giải đúng chỗ ngứa.

Buồn cười là cô gái này còn tưởng đang nắm chắc phần thắng!

Hai người trừ một ngày ba bữa cơm, cơ hồ chỉ ở trên giường.

Ngày thứ tư, Hạ Mộng Lộ đã mệt giống cá khô, nằm lỳ trên giường không nhúc nhích. Lạc Vân Hải cũng lờ về nửa chết nửa sống. Nhưng cô đã tổng kết được một kinh nghiệm xương máu, chỉ cần cô vừa nói tới hai chữ ‘ly hôn’, chỉ háy mắt anh đã lên tinh thần, giống như hai chữ đó chính là thuốc thúc tỉnh của anh, khiến giờ cô không dám nói gì hết.

Lạc Vân Hải, đến tốt cùng anh là thật không được hay giả? Chẳng lẽ về ngoài một môi chỉ là giả bộ?

Eo cô sắp đứt rồi! Nhưng đã chiến đấu cho tới giờ phút này, còn ba ngày nữa, cô không thể nhận thua! “Anh còn được không?”

“Nghỉ ngơi một chút sẽ được!” Lạc Vân Hải cười cười, đứng dậy hút thuốc lá.

Hừ, dám so với anh, không biết tự lượng sức! Không ngừng cày cấy bốn ngày liên tục, chắc có thai được rồi chứ?

“Đừng có mơ!” Hạ Mộng Lộ ngồi dậy, rút điều thuốc trong miệng Lạc Vân Hải ra, ném vào gạt tàn, khuyên “Lạc Vân Hải, không phải chỉ là ly hôn thôi sao? Có đáng để anh cố sống cố chết vậy không? Núi xanh còn đó, sợ gì không có củi đốt! Tôi và anh cũng không phải mỗi người một ngã, tôi vẫn ở đây, nếu anh có bản lĩnh, hãy theo đuổi tôi một lần nữa, cần gì phải liều mạng? Anh cứ nhận thua đi!”

Hạ Mộng Lộ vừa nói xong, bỗng phát hiện Lạc Vân Hải lại tiến vào trạng thái hưng phấn. Trời ơi, đừng vậy mà!

“Không được!” Lạc Vân Hải lật người đè lên Hạ Mộng Lộ, hôn cô một cách hung ác, cao ngạo nhướn mày, “Chỉ cần còn một giọt tinh, tôi cũng không buông tha! Hạ Mộng Lộ, tôi cảnh cáo em, một khi em thua, về sau không được nhắc lại chuyện ly hôn! Hơn nữa còn phải đi đổi tên trên giấy kết hôn thành Lạc Vân Hải!”

Hạ Mộng Lộ nghe vậy sém chút học máu. Hừ, đừng mơ tưởng cô sẽ phối hợp!

Lạc Vân Hải vẫn thản nhiên như không. Không ‘làm’ ra con gái thì không bỏ qua!

Ngày thứ năm...

“Két!” cửa phòng ngủ mở ra.

Hạ Mộng Lộ mặc áo ngủ, run lấy bầy vịn khung cửa, giọng khàn khàn “Mẹ kiếp! Biến thái!” Cô chưa từng gặp tên đàn ông nào biến thái như anh ta, thật không biết anh ta lấy đâu ra nhiều sức dữ vậy!

Trong phòng, Lạc Vân Hải ung dung mặc quần áo, sắc mặt hồng hào, tinh thần phấn chấn, nghe vậy tiến lên nắm chặt cổ tay của Hạ Mộng Lộ trêu ghẹo, “Còn đi nổi không? Tôi không ngại cả một lần nữa! Hay là lấy kỳ hạn mười ngày?” Nếu không do cô quá mỏng manh, anh thật không nghĩ thả cô ra.

Hạ Mộng Lộ nghe vậy, mặt bỗng trắng bệch. Giờ cô vừa nghe tới hai chữ ‘lên giường’ đã thấy da đầu tê dại, cá thêm lần nữa, chắc chắn cô sẽ chết trên giường luôn! Cô không thể làm lành với người đàn ông này, vì không muốn chết trên giường! Thực tế chứng minh cô không cùng ‘cấp bậc’ với anh ta.

“Không cần!”

“Vậy sau này, trước mặt tôi, không được nói ly hôn hay ở riêng gì đó! Mỗi tối cố gắng ‘hầu hạ’ chồng thoải mái, sẽ không thiệt cho em!” Cuộc sống đang càng ngày càng thú vị! Về sau rốt cuộc không cần ngủ một mình nữa! Cha à, bản lĩnh này cha phải học con mới được! Phụ nữ là không thể chiều, phải trấn áp!

Hạ Mộng Lộ nghe vậy siết chặt nắm tay, “Ở riêng!” Cô không thêm mỗi đêm phục vụ tên biến thái này, ai nói đàn ông qua ba mươi sẽ giảm sinh lý? Cô thấy còn rất ‘mạnh’ đó!

Nụ cười trên môi Lạc Vân Hải cứng đờ, đen mặt nhìn Hạ Mộng Lộ, “Đang yên lành, ở riêng làm gì?”

“Lạc Vân Hải, anh đừng nghĩ tôi không biết anh đang có âm mưu gì! Lần này xem như mất tôi mù, không thấy rõ âm mưu của anh! Tóm lại ngày nào anh chưa cho tôi câu trả lời thỏa đáng, thì đừng mong được sống yên ổn qua ngày!”

“Câu trả lời thỏa đáng? Về cái gì?”

Hạ Mộng Lộ trừng, “Về việc mẹ anh sẽ vĩnh viễn không tới đây gây chuyện, vĩnh viễn không tới giành con với tôi!”

“Hạ Mộng Lộ, em có thấy mình quá đáng lắm không? Đó là mẹ tôi! Hai đứa nhỏ là cháu bà, bà ôm qua chơi mấy ngày có gì đâu? Nếu không chúng ta dứt khoát chuyển về đó, khỏi phải giành, được không?” Chuyện này hoàn toàn không có khả năng, có lẽ chẳng mấy chốc mẹ anh sẽ tới tận đây thôi.

Hạ Mộng Lộ xoa xoa trán, cảm thấy huyết áp đang tăng vọt bất thường, không còn hơi sức mà cãi, khoát tay nói, “Vậy thì ở riêng!”

Lạc Vân Hải ù ề nói, “Mẹ tôi giành cháu, có liên quan gì với tôi đâu? Tại sao lại không muốn ở chung với tôi? Tôi mặc kệ, em là vợ tôi, ‘thỏa mãn’ tôi là chức trách của em!”

“Sao? Muốn dùng bạo lực?” Anh dám làm bức bách cô, cô sẽ thiến!

Lạc Vân Hải lạnh lùng đi ra ngoài, “Không thể khai sáng!”

Không thể khai sáng? Hạ Mộng Lộ đột nhiên cảm giác mình đang bị coi thường, tự đưa thân tới cửa cho người ta giày xéo, còn nói cô không thể khai sáng.

“Rầm rầm rầm!”

Tiếng đập cửa rung trời khiến hai người đồng thời chạy ra. Hạ Mộng Lộ vừa nhìn thấy người đến qua máy camera, liền cười nói, “Thật đúng là vừa nhắc Tào Tháo, Tào Tháo đã đến!”

“Hạ Mộng Lộ, mẹ tôi là người lớn, nói chuyện chú ý một chút!” Lạc Vân Hải kéo cửa ra, nói, “Mẹ.....”

“Hai đứa nhỏ đâu?”

Trình Thất không thèm nhìn con trai lấy một cái, chạy thẳng vào phòng khách, đằng đằng sát khí, chỉ vào Hạ Mộng Lộ đang uống nước, hét, “Cháu tôi đâu? Nghe nói cô để cháu tôi sang nhà người khác ở? Hạ Mộng Lộ, sao cô có thể như vậy? Thà rằng ném con sang nhà người ngoài cũng không chịu để đến chỗ tôi?”

Hạ Mộng Lộ cảm thấy tai ông ông. Giọng bà già này thật kinh người, mới sáng sớm đã tới gây sự, bộ cô thiếu nợ bà ta sao?

Hạ Mộng Lộ đắc ý nói, “Không sai! Đưa đến chỗ ba ba của tụi nhỏ.....”

“Bốp!”

“Mẹ!” Lạc Vân Hải vừa định tiến lên can, đã bị Lạc Viêm Hành kéo lại. “Mẹ bình tĩnh đi!”

Hạ Mộng Lộ đưa tay sờ mặt mình, nếu không nể bà ta là người lớn, cô đã sớm tát trả một cái rồi! Cô siết chặt nắm tay, giọng nói mang theo âm khóc,

“Tại sao đánh tôi?”

“Tại sao? Do cô không xứng làm mẹ của bọn nhỏ! Hạ Mộng Lộ tôi nhìn cô lâu lắm rồi đó! Cô là cái thá gì? Dám khiêu chiến với tôi? Cô đủ tư cách sao? Nếu không nể cô sinh hai đứa cháu cho nhà họ Lạc, bà đây đã sớm đập chết cô!” Chưa từng gặp đứa con gái nào thiếu đánh như vậy. Quá đáng! Con cháu nhà họ Lạc không đưa về nhà, mà dẫn tới nhà người khác, còn ba ba gì nữa? Lãng lo!

Hạ Mộng Lộ thấy Lạc Vân Hải không tới giúp một tay, thì càng giận, cười cười, đẩy mạnh vào ngực Trình Thất, hét lên, “Bớt ở đây già bộ hiền lành đi! Tôi không có tư cách? Vậy mấy người có tư cách? Lúc đầu là ai chia vào mũi tôi nói vĩnh viễn không thể tiếp nhận tôi? Là ai trực tiếp dẫn người đi, không chừa chút tình cảm nào? Bà già, tôi cho bà biết, Hạ Mộng Lộ tôi không phải là công cụ sinh con cho mấy người! Hơn nữa, mấy người từng nuôi bọn nhỏ một ngày nào sao? Đừng nói với tôi là vì tôi chưa cho mấy người cơ hội! Một mình tôi sinh, một mình tôi nuôi, lúc tôi mang nặng đẻ đau, con trai bà đang ở đâu? Lúc mạng ba mẹ con tôi như chỉ sợi chỉ treo chuông thì anh ta đang ở đâu? Mấy người đang ở đâu? Giờ bọn nhỏ lớn, lại tới giành với tôi? Những năm này là bọn nhỏ làm bạn với tôi chứ không phải con trai bà! Trong lòng tôi, con trai bà chẳng bằng nửa cọng tóc của bọn nhỏ! Lạc Vân Hải là cái thá gì? Được coi là đàn ông sao?”

“Cô.... Cô.....” Trình Thất day day huyết Thái Dương. Sắp tức chết rồi!

Lạc Vân Hải tiến lên, kéo tay Hạ Mộng Lộ nói, “Em bớt nói đi!”

“Tại sao? Là nhà họ Lạc mấy người nợ tôi, không phải tôi thiếu mấy người.....”

Lạc Viêm Hành đỡ Trình Thất đang lung lay sắp té, gầm nhẹ, “Àm ỉ đủ chưa?”

Lạc Vân Hải giơ tay lên cao, híp mắt, cắn chặt răng.

Hạ Mộng Lộ ngửa đầu, tiến sát lại, rống to “Đánh đi! Lạc Vân Hải, anh đánh đi! Hôm nay tôi muốn xem rốt cuộc anh tệ tới mức nào! Đánh đi! Đánh đi!”

Lạc Vân Hải từ từ hạ tay xuống, hốc mắt đỏ lên, hung hăng tát vào mặt mình, cười nói, “Trong lòng em, tôi không bằng nửa cọng tóc của bọn nhỏ? Nhà họ Lạc luôn thiếu em? Trong lòng trong em, mẹ tôi chỉ là một bà già thô tục không hiểu chuyện, không đáng được tôn trọng, đáng bị em mắng? Trong lòng em, cha mẹ tôi không bằng Kỷ Lăng Phong, bởi vì bọn họ sẽ hại bọn nhỏ? Còn tôi, cũng không đáng để em chừa chút mặt mũi?” Theo lời anh nói là từng giọt nước mắt nóng bỏng biến mất sau cổ áo.

“Tôi gọi bọn nhỏ cho Kỷ Lăng Phong có gì sai? Kỷ Lăng Phong đã giúp tôi chăm sóc bọn nhỏ từ khi chúng mới ra đời, dạy chúng đi, dạy chúng nói..... Tôi.....”

Chẳng lẽ cô hơi quá đáng thật sao? Tại sao Lạc Vân Hải khóc? Người đàn ông này vẫn luôn rất mạnh mẽ mà. Nghĩ vậy, giọng Hạ Mộng Lộ nhẹ đi nhiều, “Kỷ Lăng Phong luôn coi bọn nhỏ như con ruột. Và trong lòng tôi, cậu ấy không phải người ngoài. Những điều anh không làm được, cậu ấy đều giúp anh làm, anh không cảm thấy nên cảm ơn cậu ấy sao?”

Lạc Vân Hải nhìn về phía cha mẹ anh, nói, “Cha mẹ, con hiểu rõ ý của hai người, nhưng con đã trưởng thành, có gia đình của riêng mình, còn phải quản lý Long Hồ, con rất mệt mỏi, hi vọng cha mẹ suy nghĩ cho con một chút. Chúng ta đều nhường nhau một bước.....”

“Đồ con bất hiếu! Lạc Vân Hải, mày định chọc mẹ tức chết sao?” Chẳng lẽ muốn bà cả đời đều không được gặp cháu? Muốn gặp còn phải tới công trường chờ? Trong khi bà chính là bà nội của bọn nhỏ.

“Cha mẹ yên tâm, ngày mai con sẽ dẫn bọn nhỏ qua. Từ nay về sau, bọn nhỏ sẽ ở bên đó!”

Hạ Mộng Lộ vội la lên, “Tôi phản đối.....”

Lạc Vân Hải nghiêm mặt nói, “Em im đi!”

Hạ Mộng Lộ giận đến nghiêng răng. Lạc Vân Hải, anh là tên khốn kiếp!

Lạc Vân Hải cười nói với cha mẹ, “Vây, tạm biệt cha mẹ!”

Trình Thất sửa sang lại cổ áo xốc xếch, hất cằm đi ra ngoài.

Đến cửa, Lạc Viêm Hành giơ ngón cái lên nói với Lạc Vân Hải, “Con trai, hôm nay con rất bảnh! Rốt cuộc đã lấy lại được mặt mũi cho đàn ông nhà họ Lạc! Chấn chỉnh gia phong toàn dựa vào con!” Đời này ông không có hi vọng rồi, nếu có Trình Thất sẽ hành hạ ông chết mất.

Lạc Vân Hải cười không nói. Ai, một lời khó nói hết!

Tiền cha mẹ xong, Lạc Vân Hải vào phòng, thấy Hạ Mộng Lộ đang khó chịu ngồi trên ghế sa lon, cảm thấy nói xin lỗi cũng không ích gì, bèn dứt khoát không nói gì hết, xoay người bước đi.

Hạ Mộng Lộ khóc không ra nước mắt. Tại sao lại thành thế này? Nếu không về nước thì tốt biết bao? Lạc Vân Hải cũng giúp mẹ anh ta!

Cô thật sự mất hết rồi! Muốn đi cũng không được, nếu đi thì chỉ có một mình. Lạc Vân Hải, sao anh có thể đối xử với tôi như vậy?

Bang Long Hồ.

Trong phòng chủ tịch, Lạc Vân Hải ngồi trên ghế làm việc, ngửa người ra sau, mười ngón tay giao nhau, bắt chéo trước bụng, nhìn Đỗ Vương, Hứa Trí Viễn, Khâu Nguyên Phụng, hỏi “Việc đã đến nước này, giải quyết thế nào?”

Khâu Nguyên Phụng nhướn mày nói, “Anh Hải, chuyện của anh anh tự giải quyết đi, em còn có việc bận!” Tự tìm đường chết!

“Anh Hải, anh thật dũng cảm! Dám nhảy vào dung nham nóng chảy!” Đỗ Vương thấy Lạc Vân Hải trợn mắt, tiếp tục nói, “Quý bà giết đi! Nếu không không thể nhận được sự tha thứ đâu! Truyền thống của Trung Quốc là nếu chồng gây ra tội lỗi không thể tha thứ, chỉ có một chiêu này!”

“Vậy cậu quý đi!” Lạc Vân Hải co rút khóe miệng.

“Sao được!” Đỗ Vương cười nói. “Em là một người đàn ông có tôn nghiêm!” Đỗ Vương vừa nói vừa cao ngạo ngẩng cao đầu.

Lạc Vân Hải hạ giọng hỏi, “Ý cậu là tôi không có tôn nghiêm?”

Đỗ Vương ý thức được mình nói bậy, vội vàng cúi đầu, “Anh Hải, em không có ý đó!”

“Mau nghĩ cách đi! Cả chút chuyện nhỏ này cũng không giải quyết được, thì nuôi mấy cậu có ích gì?” Lạc Vân Hải ăn vạ, ra vẻ không ai có cách thì cả làng đừng mong được sống yên ổn.

Hứa Trí Viễn đen mặt. Mỗi nhà mỗi cảnh, mình và vợ rất hòa thuận, không hề gây gổ làm sao biết giải quyết thế nào! Hơn nữa còn phải nghĩ ra cách vừa có thể nhận được sự tha thứ vừa phải không mất mặt, đúng là làm khó người ta!

Hứa Trí Viễn nghĩ một chút rồi nói, “Anh Hải, không mất mặt là không thể nào, chỉ có thể cố gắng để đến mức thấp nhất thôi! Anh về nói chuyện với chị dâu, xin lỗi một cách chân thành, em tin chị dâu nhất định sẽ tha thứ cho anh!”

“Nói thế nào?”

Hả? Chuyện này còn phải dạy sao? Thôi cứ coi như hôm nay xui xẻo! “Đưa bút cho em!”

“Cái gì? Bà già kia vô lý vậy sao?”

Hạ Mộng Lộ lau sạch nước mắt, hút hút mũi, “Dạ! Mẹ, giờ con phải làm sao đây?”

‘Mộng Lộ, đừng gấp! Gần đây mẹ và cha con đã bàn nhau, định sẽ dời đến chỗ con, phòng cha mẹ mua xong rồi! Con không biết đâu, lúc đầu, anh con muốn kết hôn với Vũ Hinh, Trình Thất cũng tìm mọi cách cản trở, may là Vũ Hinh một lòng yêu anh con, bởi vậy hai đứa mới ra nước ngoài luôn, cô con còn chưa chịu về. Bất đắc dĩ lắm, con và Vân Hải bàn bạc thử, hay là đi nước ngoài luôn đi!’

“Mẹ, không được..... À, ý con là như vậy rất cô đơn! Thôi, hay chờ cha mẹ tới rồi bàn tiếp!”

‘Được!’

Lạc Vân Hải yêu cô, cô biết, nhưng anh bị kẹp ở giữa, nên cô đã không trông cậy anh có thể thay đổi được gì. Chẳng lẽ muốn người ta phải đoạn tuyệt quan hệ với gia đình?

Nhưng, cô mãi mãi sẽ không tha thứ cho anh. Không hỏi ý cô đã đưa hai đứa nhỏ đi, còn muốn đánh cô.

Nguyệt Đình, rốt cuộc em đang ở đâu? Đến giờ vẫn không liên lạc với cả nhà, có biết mọi người rất lo lắng cho em không? Cha mẹ đều ngày ngày cầu phúc cho em. Lúc nào thì chúng ta mới có thể ở với nhau như trước đây? Em đã kết hôn? Có con không?

Tối.

Bên ngoài biệt thự, Lạc Vân Hải ôm hoa tươi, đứng yên hồi lâu mới cởi áo khoác ra, đi vào, “Vợ à, anh đã về!” Anh đổi dép xong, vẫn không thấy ai đáp lại. Thực ra, có người tiến lên ôm lấy anh mới gọi là lạ.

Lạc Vân Hải đi về phía lầu hai, thì thấy Hạ Mộng Lộ đang trong thiết kế trong phòng sách.

Về đến nhà, nhìn thấy có ánh đèn, loại cảm giác này thật sự rất hạnh phúc.

“Tặng em!”

Hạ Mộng Lộ không thèm liếc lấy một cái, trở tay cầm ném vào thùng rác, sau đó tiếp tục thiết kế.

Lạc Vân Hải thấy vậy, vén tay áo lên, đọc những dòng chữ rậm rạp trên đó, “Tôi đã suy nghĩ rất kỹ về việc bản thân tự tiện quyết định lúc chiều, cảm thấy quả thật mình rất thiếu suy nghĩ, không ngờ đã lớn chừng này, lúc xử lý những tranh chấp trong gia đình vẫn nông cạn, ấu trĩ như vậy!”

Hạ Mộng Lộ ngừng làm việc nghiêm túc lắng nghe. Dù sao Lạc Vân Hải cũng là một người có mặt mũi trong xã hội, thể diện đại biểu tất cả, tự mình đến nói xin lỗi, nếu như cô xua đuổi, quả đúng là không thể nói lý. Hơn nữa, trước mắt cô không thể làm ầm lên, nếu không người cuối cùng phải đi, chính là cô. Lạc Vân Hải không thể làm căng với Trình Thất, cô chỉ có thể tự mình chịu khổ.

Lạc Vân Hải thấy Hạ Mộng Lộ không nói gì, tiếp tục xắn cao tay áo, “Giờ, tôi thành thật xin lỗi em, thật xin lỗi, vô cùng xin lỗi vì đã khiến em tức giận! Tôi biết tình hình rất nghiêm trọng, tôi cảm thấy vô cùng khổ sở và đau lòng, cảm thấy rất hổ thẹn vì hành vi ngu xuẩn của mình. Từ khi chúng ta kết hôn tới nay, đây là lần đầu tiên xảy ra chiến tranh lạnh, lòng tôi đau như dao cắt, tôi.....” Hả? Chết tiệt, chỗ này bị mờ hôi làm nhòe rồi!

Hạ Mộng Lộ khó hiểu quay đầu, thấy tay Lạc Vân Hải đều là chữ thì khinh bỉ nói, “Mấy chiêu này lúc đi thi tôi còn không thèm xài, đúng là mưa riu qua mặt thợ.... ..... Phốc!” cô thấy anh đang loay hoay cố gắng đọc dòng chữ đã bị nhòe thì nhin không được bật cười. Không ngờ người uy phong một cõi như anh, cũng có lúc buồn cười như vậy.

Lạc Vân Hải thấy Hạ Mộng Lộ cười, kéo tay áo xuống, dịu dàng nói, “Tha thứ cho tôi?”

“Tôi không bỏ đi chỉ là vì còn hai đứa nhỏ! Lạc Vân Hải..... Chúng ta có thể dừng như vậy không?” Ở chung một chỗ thật sự quá mệt mỏi, mỗi ngày đều trong tình trạng khẩn trương cao độ, cô rất muốn tìm một chỗ để thả lỏng một chút.

Lạc Vân Hải gật đầu, “Tôi biết chuyện này là do tôi quá lỗ mãng. Em yên tâm, tôi sẽ khiến em hiểu, dù không có hai đứa nhỏ bên mình, em cũng sẽ không thấy cô đơn. Về sau quét dọn tìm người giúp việc, cơm tôi lo, nhất định sẽ đi làm muộn hơn em, về nhà sớm hơn em. Em chính là lãnh đạo của tôi! Tôi sẽ thân thiết với em hơn hai đứa nhỏ nhiều. Còn nữa, trước khi em đồng ý tôi sẽ không lại đòi chung phòng, ở riêng thì ở riêng! Hôm nay tôi mới biết, trong lòng em nghĩ tôi như vậy, có lẽ do tôi làm chưa đủ tốt, nhưng sau này sẽ không vậy nữa!”

Hạ Mộng Lộ cúi đầu. Những thứ này thật sự có thể so sánh với hai đứa nhỏ sao?

“Giờ tôi đi làm bữa ăn khuya cho em, xem thử tay nghề của tôi có xuống dốc hay không.....” Lạc Vân Hải gõ nhẹ lên đầu Hạ Mộng Lộ trách, “Về sau không cho phép lại nói những lời làm người ta đau lòng như vậy! Cái gì mà không bằng cả nửa sợi tóc của bọn nhỏ? Nói lần một gọi là không lựa lời, nói lần hai gọi là không kịp nghĩ, nói lần ba gọi là từ suy nghĩ mà ra. Tôi không hi vọng nghe những điều hoang đường vậy nữa! Tôi đi đây!”

Hạ Mộng Lộ xoa xoa đầu, nháy mắt mấy cái, nhìn theo bóng dáng cao ngạo của Lạc Vân Hải. Làm người khác đau lòng sao? Cũng đúng, người này đã ba lần rồi còn bị cô chọc khóc “Này! Tôi thừa nhận tôi có hơi quá lời, thật xin lỗi!”

Lạc Vân Hải xoay người trở lại, chống hai tay lên mặt bàn, cúi người, đưa mặt tới gần Hạ Mộng Lộ, “Nói xin lỗi thì phải có thành ý! Hôn tôi một cái, sẽ tha thứ cho em!”

“Tôi cũng không thấy vừa rồi anh có bao nhiêu thành ý! Ưm!”

Lạc Vân Hải giữ chặt ót Hạ Mộng Lộ, cúi đầu thực hiện một nụ hôn nóng bỏng đạt chuẩn, sau khi buông ra, vuốt mũi cô nói, “Lần này không ai thiếu ai nữa! Giữa vợ chồng không thể nào không có va chạm, nhưng cãi thì cãi, mắng thì mắng, cũng không thể nói lung tung! Lần sau trực tiếp đánh cho mộng em nở hoa luôn!”

Nói xong Lạc Vân Hải xoay người chạy đi, tâm tình dâng cao, chạy thẳng tới phòng bếp.

Bạn đang đọc truyện *Tiên Sinh Xã Hội Đen Ở Riêng Đi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 52

Kỷ Đào Đào biết mẹ không đầu lại bà nội, hơn nữa, giờ bà nội cũng sẽ không bỏ qua cho cậu. Mặc dù bà nội thật sự rất thương hai cậu..... Cậu hi vọng mẹ và bà nội, còn cả ông nội và cha, mọi người có thể vui vẻ ở chung với nhau!

Trước kia chỉ biết mẹ không thích bà nội, bà nội cũng không thích mẹ, nhưng không ngờ lại tới mức độ này! Giải quyết sao đây? Tìm cha? Thôi, cha sẽ không giúp được gì đâu, ở trước mặt bà nội, ngay cả nói lớn tiếng cha cũng không dám chứ huống chi.... .. Ông nội lại càng không được. Giờ, bà nội và mẹ mới là hai nhân vật đáng sợ nhất. Chỉ có đi theo hai người mới có tiền đồ! Phải làm sao để mẹ và bà nội có thể ở chung hòa thuận đây? Vấn đề này cần chậm rãi bàn bạc, không thể làm ầm ỹ!

Nghĩ vậy, Kỷ Đào Đào đứng dậy ôm lấy cổ Trình Thất làm nũng, “Bà nội, về sau có thể đừng đánh mẹ con không? Lúc mẹ sinh tụi con ra thì bị bệnh thật lâu, sức khỏe không được tốt lắm, nếu mẹ xảy ra chuyện gì, tụi con cũng không muốn sống!”

“Nào có nghiêm trọng đến mức đó, bà nội chỉ vỗ nhẹ một cái thôi mà!” Không tát thẳng vào mặt đã là giữ thể diện cho nó lắm rồi! Có thể trong tình huống đó vẫn nghĩ tới việc giữ thể diện cho nó, còn đòi gì nữa?

Kỷ Khanh Khanh thấy anh hai nháy mắt với mình, bèn phụ họa, “Bà nội! Thật ra mẹ rất thích bà nội, thật, trước kia mẹ vẫn thường nói với tụi con, bà nội và ông nội là hai người hiền lành nhất trên thế giới! Không có bà nội và ông nội cũng sẽ không có cha, không có cha thì sẽ không có tụi con. Trước kia,

lúc chưa gặp bà nội và ông nội, tụi con thường hỏi mẹ bà nội là người thế nào? Mẹ nói, bà nội rất dịu dàng, rất thích cười, nhưng hôm nay bà nội không hề dịu dàng tí nào!”

Trình Thất nghe vậy, suy nghĩ hồi lâu sau vội ho một tiếng giải thích, “Đó là bởi vì hôm nay bà nội bị chọc tức! Thật ra bình thường bà nội thật sự rất hiền. Tụi con xem bà nội cười rất vui đúng không?”

“Bà nội có thể hứa với tụi con, từ nay về sau không đánh mẹ nữa, được không?”

“Bà nội là người lớn, dạy dỗ mẹ tụi con là chuyện đương nhiên!” Sai à? Người ngoài bà còn lười đi dạy dỗ kia! Làm người không đứng đắn, trách bà sao được?

Kỷ Đào Đào tiếp tục làm nũng, “Bà nội là người hiền lành nhất thế giới, sao có thể đánh mẹ con chứ?”

Trình Thất gõ nhẹ lên trán hai đứa nhỏ, bắt đầu nói, “Được được! Chỉ cần hai đứa học giỏi, ngoan ngoãn nghe lời, về sau bà nội sẽ không đánh mẹ con nữa!”

“Bà nội hứa phải giữ lời nha! Móc ngoéo đi!”

Hai đứa nhỏ đồng thời đưa ngón út ra, Kỷ Đào Đào không quên nói, “Nhưng nếu về sau bà nội lại đánh mẹ con, tụi con sẽ không là bé ngoan nữa!”

“Được!” Không đánh thì không đánh! Bà còn sủng!

Hai đứa nhỏ cười híp mắt. Hai cậu không muốn mọi người tách ra, vậy chỉ còn cách từ từ kéo gần hơn khoảng cách của bà nội và mẹ thôi!

Trời sáng, Lam Băng thấy cửa phòng Hạ Mộng Lộ vẫn khép chặt, bèn lấy điện thoại ra gọi, “Bảo Nhi, hôm nay tôi phải đi bệnh viện khám định kỳ, cậu đi với tôi được không?”

Kỷ Lăng Phong không hiểu, ngơ đầu nhìn Lam Băng, chờ cô gọi điện xong bèn hỏi, “Tại sao phải gọi cô ấy? Tôi đi với cô không được sao?”

Lam Băng lắc đầu, “Có một số việc, phụ nữ đi với nhau vẫn tốt hơn!”

Kỷ Lăng Phong đặt sách xuống, đứng lên nói, “Vậy tôi đi ra ngoài trước!”

“Tại sao cậu phải ra ngoài?” Lam Băng ngạc nhiên hỏi.

Kỷ Lăng Phong thờ dãi một tiếng, không nói gì, cầm chìa khóa và ví đi ra ngoài.

Nếu đã nói rõ ràng, giờ gặp mặt lại không phải rất lúng túng sao? Về sau càng ít gặp càng tốt. Lớn hơn bảy tuổi, tất nhiên phải dùng kính ngữ, nhưng anh không muốn!

Không ngờ, Kỷ Lăng Phong vừa ra khỏi cửa, đã gặp Thái Bảo Nhi đang đi tới. Anh thầm ngạc nhiên sao cô tới nhanh vậy, nhưng vẫn không hỏi gì, liếc mắt nhìn một cái rồi lập tức cúi đầu, nhét tay vào túi, tiếp tục đi.

Thái Bảo Nhi cũng chỉ liếc Kỷ Lăng Phong một cái, không nói gì. Sáng sớm Hạ Mộng Lộ đã gọi điện cho cô, nói hôm nay đi khám thai với Lam Băng, xem ra, Kỷ Lăng Phong biết nên mới đi ra ngoài.

Thì ra hai người đã đến mức như người xa lạ thế này! Mấy ngày không gặp, hình như cậu ta tiêu tụy đi nhiều.

Trong khoảnh khắc lướt qua nhau, trong lòng Thái Bảo Nhi như bị một cây kim ghim vào, rất đau, nhưng không cách nào lấy ra được. Chợt cô xoay người nói, “Kỷ Lăng Phong, nếu như cậu không để ý, chúng ta có thể……”

Kỷ Lăng Phong ngẩn người, không chờ Thái Bảo Nhi nói xong đã đáp, “Thật xin lỗi!” sau đó bước nhanh đi. Anh không cách nào tiếp thu được, vĩnh viễn không! Chênh lệch quá lớn, tựa như cách nhau cả một ngọn núi!

Thái Bảo Nhi gượng cười, gạt đầu một cái, đi vào phòng. Không sao!

Trong nhà tang lễ ở phía tây thành phố.

Hạ Nguyệt Đình cầm di động, bấm một dãy số, do dự mãi vẫn chưa nhấn nút gọi.

Chị, chị có giận Nguyệt Đình không? Cô đã tha thứ cho em chưa? Chúng ta đang ở chung một thành phố, nhưng cảm giác cách nhau thật xa, không thể trở về như trước đây được nữa, đúng không?

Hạ Nguyệt Đình run rẩy nhấn nút gọi. Tối hôm qua cô mơ thấy chuyện ngày trước, lúc hai chị em cô còn sống những ngày vô lo. Đây là số Đỗ Vương cho cô, cô biết chắc chắn đúng là số của Hạ Mộng Lộ nên mới khẩn trương như vậy.

“Alô, ai vậy?”

Giọng nói có vẻ trầm thấp hơn ngày xưa, nhưng Hạ Nguyệt Đình chắc chắn đó là giọng của Hạ Mộng Lộ. Cô đưa tay che miệng lại, rất sợ mình sẽ khóc thành tiếng, không nói gì, cứ lẳng lặng nghe.

“Nếu không nói gì thì tôi cúp máy đây!”

Hạ Nguyệt Đình ngồi xồm xuống đất, che miệng thật chặt, nước mắt đã rơi đầy mặt. Cô rất muốn nói với Hạ Mộng Lộ, cô biết sai rồi, thật sự rất nhớ cả nhà, nhưng lại sợ mẹ Hạ vẫn chưa tha thứ cho cô.

Bên này, Hạ Mộng Lộ ngồi ở đầu giường, nhìn di động thấy vẫn đang ở chế độ gọi, bèn tiếp tục nói, “Nói gì đi! Rốt cuộc bên đó là ai? Tôi thật sự cúp máy đây!” Chẳng lẽ gọi lộn số?

Hạ Mộng Lộ kiên quyết cúp máy.

Cô thấy di động vang lên lần nữa, vẫn là dãy số kia, bèn nhấn nút nghe, “Đang giỡn mặt tôi đúng không? Hiện giờ tôi không có tâm tình giỡn.....” Bỗng cô ngồi thẳng người, hồi dòn, “Là em đúng không? Nguyệt Đình, là em đúng không? Em nói gì đi, chị biết chắc chắn là em, chỉ có em mới lựa số xấu thế này thôi! Em nói gì đi!”

Hạ Nguyệt Đình, là em đúng không?

Hạ Mộng Lộ thấy bên kia vẫn không nói lời nào, đã đoán chắc tám chín phần mười, hít hít mũi, khóc nói, “Đồ không tim không phổi! Lúc ấy mẹ nhất thời tức giận mới nói vậy, em lại giận dữ bỏ đi mấy năm liền! Trong lòng em mọi người chỉ là người ngoài đúng không? Dù gì chúng ta cũng chung dòng máu, sao em cứ thích dè dặt vào mấy chuyện vụn vặt? Mẹ rất hối hận, mỗi ngày đều cầu phúc cho em, mong em quay về, rất sợ em gặp bất trắc gì ở ngoài! Nguyệt Đình, em còn chưa định về sao?”

“Hu hu hu, chị, thật xin lỗi hu hu hu thật xin lỗi.....”

Hạ Mộng Lộ tròn to mắt, nhảy xuống giường, “Em đang ở đâu? Mau nói cho chị biết đi! Chị đi tìm em!” Hạ Nguyệt Đình, em chờ đó, chị không lột da em, thì chị không phải họ Hạ!

“Chị, giờ em vẫn chưa có can đảm gặp mọi người.... .... Em đang sống rất tốt..... Cho em chút thời gian.... .... Em sẽ tới tìm chị. Tút TUT TUT!”

“Này này, Hạ Nguyệt Đình.....!” Hạ Mộng Lộ ngồi xuống giường, trầm nghĩ, việc này còn cần thời gian? Em có khỏe không? Chờ mẹ tới, rồi moi em ra cũng không muộn! Nguyệt Đình, chị tin nhất định em sẽ đi tìm chị, bởi vì em là em gái chị!

Hạ Nguyệt Đình còn sống, hơn nữa sống rất tốt, còn gọi điện thoại cho cô....

Sao Nguyệt Đình biết số của cô? Số này cô tới thành phố F mới mua, nói cách khác, Nguyệt Đình đang ở gần đây? Chỉ là cô không phát hiện mà thôi? Nhất định là như vậy, Nguyệt Đình không chịu lộ mặt, chẳng lẽ do vẫn không quên được chuyện bị đuổi đi? Không quên được nhưng vẫn gọi điện, chứng tỏ trong lòng Nguyệt Đình, cả nhà vẫn luôn tồn tại! Hạ Nguyệt Đình, em yên tâm, từ nay về sau, chị sẽ không bao giờ vứt bỏ em nữa, tuyệt đối không!

Hạ Nguyệt Đình thấy đồng nghiệp lần lượt đến, vội vàng lau nước mắt.

Chị Mộng Lộ thì vẫn mạnh mẽ như xưa!

Thật ra tất cả đều không thay đổi, chúng ta vẫn có thể trở lại như trước kia, đúng không? Thêm Đỗ Vương và Lạc Vân Hải, chúng ta sẽ đi du lịch tới Bắc Kinh! Đó là hẹn ước của chúng ta!

Đỗ Vương vui vẻ đi vào nhà tang lễ, thấy một đồng nghiệp vây quanh một người chết khóc thương, bèn hận không thể thiêu quách cái chỗ này. Ngày nào cũng mất hứng như vậy! Chết thì chết, trực tiếp thiêu xong lấy tro là được, còn thương tiếc cái gì?

Đỗ Vương chen vào đám người cười nói với Hạ Nguyệt Đình, “Nguyệt Đình, hôm nay là ngày ‘Đại cát’, tôi đi coi bói nói, hôm nay mua vé số cũng có thể trúng giải đặc biệt!”

Đám người đang khóc từng nấc về phía Đỗ Vương.

Hạ Nguyệt Đình lúng túng cười xin lỗi với mọi người, hung hăng đạp Đỗ Vương một cái, “Đi ra ngoài!” Tại sao người này lần nào cũng ngốc nghếch như vậy? Không thấy người ta đang đau buồn vì mất người thân hay sao?

Đỗ Vương siết chặt tờ vé số, trầm nghĩ, tại sao mỗi lần anh tới đều thấy người chết chứ? Lấy đâu ra nhiều người chết dữ vậy?

Mặc kệ anh làm gì, cô đều không chịu về nhà ở với anh, nhất định phải sống chung phòng với Cố Vân Nam. Đáng ghét! Ngộ nhờ tên kia uống say rồi làm loạn thì sao?

Không được! Anh nhất định phải nghĩ được một biện pháp vẹn toàn, cùng lắm thì không cần thể diện nữa cũng được!

Ban đêm, trên tầng thượng của một toà nhà cao tầng, Đỗ Vương nhìn vào điện thoại cười tà, Hạ Nguyệt Đình, lần này tôi xem em còn nhẫn tâm được không? Xong vui vẻ ấn nút gửi tin nhắn.

‘Hạ Nguyệt Đình, tôi đã hơn ba mươi, không có thời gian vui đùa lãng mạn với em nữa. Nếu em không chịu về nhà kết hôn với tôi, tối nay, tôi sẽ nhảy từ sân thượng của Phù Vân Lâu xuống. Tôi đang ở đây chờ em! Tôi nói được làm được!’

Trong phòng họp của Long Hồ. Hơn một trăm người cúi thấp đầu, vẻ mặt xấu hổ, không dám thở mạnh.

Trừ Đỗ Vương, hầu như những người có chức vụ cao đều có mặt.

Lạc Vân Hải nghiêm mặt cầm tài liệu trên bàn lên, ngoài cười nhưng trong không cười hỏi, “Rốt cuộc là xảy ra chuyện gì? Tại sao có nhiều người muốn từ bỏ cổ phần như vậy?” Nói xong anh ném tài liệu xuống mặt bàn.

“Rất nhiều người nghe nói Long Hồ đang giao dịch bom nguyên tử với quốc gia nên sợ vỡ mật. Bọn họ nói, chúng ta làm vậy là đang nhóm lửa tự thiêu!”

“Bọn họ không biết tình hình thực tế, em cũng không tiện giải thích. Không hiểu sao tin này lại lọt ra ngoài, có lẽ là có gián điệp!”

“Bọn họ nói quốc gia tuyệt đối không cho phép Long Hồ tiếp tục phát triển!”

Lạc Vân Hải hít một hơi, hét, “Tôi đang hỏi tại sao có nhiều người muốn bỏ cổ phần như vậy? Gián điệp? Đã tóm được chưa? Chút chuyện nhỏ này cũng không giải quyết được.....” Tiếng hét của anh bị cắt ngang bởi đủ loại chuông tin nhắn. Lạc Vân Hải đang định mắng tiếp, nhưng thấy di động của mình cũng vang, bèn móc ra xem, vừa thấy nội dung tin nhắn thì lông mày cau chặt đến mức có thể kẹp chết một con muỗi.

Bọn Hứa Trí Viễn cũng móc di động ra, vừa đọc tin nhắn, sém chút phun nước miếng.

Đỗ vương muốn tự sát?!

Nhạc Tử Tuyên khiếp sợ nhìn Lạc Vân Hải, “Anh Hải, Đỗ Vương định làm gì đây?” Nhảy lầu? Người nhận có Hạ Nguyệt Đình, tại sao tất cả bọn họ đều nhận được? Chẳng lẽ cậu ta ẩn nhằm gửi theo nhóm?

Đỗ Vương vẫn đang lẳng lặng chờ đợi. Khoảng mười phút sau, anh nhìn xuống dưới xem thử. Tại sao cấp dưới đều tới? Chẳng lẽ Hạ Nguyệt Đình báo cho bọn họ? Đáng chết! Anh đã bỏ đi tôn nghiêm làm chuyện thế này, cô còn hại anh! Không đúng, sao cả mẹ và thím đều tới?

Mười mấy, hai mươi, một trăm,... .. Rồi càng ngày càng nhiều người quen tới. Đỗ Vương khó hiểu nghĩ thầm, Hạ Nguyệt Đình làm sao có thể nhắn cho nhiều người như vậy được? Ôi trời ơi! Máy trăm chiếc xe đang từ bốn phương tám hướng đang chen chúc tới! Ngay cả anh Hải cũng có mặt, tất cả đều đến xem anh nhảy lầu? Mọi người có mắt nhìn ngàn dặm hay sao?

Đỗ Vương lấy điện thoại ra xem. Gửi toàn..... Danh bạ?

Ở quảng trường dưới tòa nhà, không tới nửa giờ đã tụ tập gần ngàn người. Tất cả đều ngược đầu nhìn lên sân thượng. Một người phụ nữ trung niên nhìn Lạc Vân Hải nói, “Tiểu Hải, chuyện này..... Mau mau! Mau đỡ đi lên đó!”

“Dì!” Lạc Vân Hải kéo người phụ nữ đó lại, cười nói, “Đừng lo! Cậu ta sẽ không nhảy thật đâu! Nếu cậu ta thích tự bêu xấu, vậy chúng ta cứ đứng đây xem cuộc vui thôi!” Hôm nay nếu Đỗ Vương không nhảy, anh sẽ đuổi việc cậu ta!“Ngon không?”

Hạ Mộng Lộ cảm giác như đang nhai sáp, không phải do đồ ăn không ngon, mà cứ nghĩ đến chuyện hôm nay cô lại thấy chua xót. Cô và Lạc Vân Hải xem như trải qua nhiều đau khổ, phân phân hợp hợp, thật vất vả mới tiến triển được một chút, thì gặp phải tranh chấp trong gia đình. Cô biết Trình Thất không muốn thấy cô, và cô cũng không muốn thấy bà.

Trình Thất là người ngang ngược, mắt cao hơn đầu, bị cha Lạc Vân Hải nuông chiều thành hư, nhưng hai cha con nhà này chẳng những không sửa, còn càng ngày càng dung túng. Cô thì không, cô càng sẽ không ăn nói khép nép đi cầu xin tha thứ gì hết, như vậy chẳng khác gì giúp vua Trụ làm ác? Đời này, cô chưa từng ghét một người nào đến mức đó! Trình Thất mà tính người lớn gì chứ?

Thì ra hôn nhân quả thật không phải chuyện của hai người! Cô cũng không thể tìm lại cảm giác lúc ban đầu ở Phố Đà.

Bọn nhỏ đi, trong nhà không có tiếng cười của chúng, không khí thật ảm đạm.

Hạ Mộng Lộ lắc đầu một cái, “Lạc Vân Hải, sao mẹ anh lại làm vậy?” Trước kia cô thật không biết, cho rằng dù gì Trình Thất cũng đã từng làm mẹ, nên thông cảm được cho cô, ai ngờ.....

Giờ, không chỉ là làm khó! Mẹ cô nói hay là ra nước ngoài với Lạc Vân Hải. Cô đã nghĩ tới, quả thật muốn rời đi ngay lúc này, nhưng cô biết, anh sẽ không đồng ý.

Hạ Mộng Lộ càng nghĩ càng thấy uất ức, cắn đũa nhìn về phía Lạc Vân Hải.

Lạc Vân Hải vừa gấp thức ăn cho cô vừa nói, “Tôi biết em rất uất ức, tôi cũng không ngờ hai người sẽ đến mức nước lửa không hợp thể này, cứ như sao Hỏa đụng phải Trái Đất. Mộng Lộ, em có thể vì tôi, tạm thời nhịn một chút được không?”

“Tôi nhịn chuyện gì? Con tôi không ở đây, tôi lại không tới chỗ mẹ anh, chẳng lẽ muốn gặp bọn nhỏ còn phải lén lút lút sao?” Hạ Mộng Lộ im lặng lau nước mắt, nói tiếp, “Tôi cũng không buộc anh phải làm gì, nhưng à đàn ông, anh không thể giải quyết chút chuyện này được sao? Chẳng lẽ phải để tôi

đi nói chuyện với cha mẹ anh? Anh cảm thấy có khả năng không? Anh là con trai họ, chẳng lẽ không có khả năng thuyết phục họ sao?”

“Tôi có thể thuyết phục để chúng ta ở riêng đã là hết sức rồi!” Cô tui thân, mẹ tui thân, nhưng họ đều không phát hiện anh mới là người khổ nhất! Không ai thèm nghĩ cho anh một chút nào! Ngày phải đi làm, tối về còn phải nghe những chuyện nhảm chán!

Hạ Mộng Lộ hút hút lỗ mũi, ném đũa xuống, “Nhà họ Lạc mấy người căn bản là không chịu nói lý! Được! Ở riêng đúng không, chờ mẹ tôi tới, tôi sẽ ở chung với mẹ tôi. Cái nhà này, anh ở một mình đi!” Xem ra, phía Lạc Vân Hải là nói không được rồi, cô thật muốn xem rốt cuộc Trình Thất yêu đứa con trai này tới mức nào, lợi thế duy nhất của cô chính là đánh cuộc hạnh phúc của cô và anh. Không trả con cho cô, cô tình nguyện dây dưa với họ cả đời, xem ai ác hơn ai!

Hạ Mộng Lộ xoay người đi vào phòng ngủ bắt đầu thu thập hành lý.

Đáng chết! Càng ngày càng phức tạp! Lạc Vân Hải thăm mắng một câu, cũng ném đũa xuống bàn, ôm ngực nghĩ cách.

Mẹ anh từ trước giờ luôn là muốn gì được nấy, cả cha anh cũng không trấn áp được, anh làm con có thể có biện pháp gì? Mẹ vợ hình như là định tới thành phố F. Phải tìm cách giữ Mộng Lộ lại trước khi bà tới.....

“Rầm rầm rầm!”

Lạc Vân Hải đang mãi suy nghĩ thì nghe thấy tiếng kéo va ly của Hạ Mộng Lộ, kinh ngạc đứng dậy hỏi, “Không phải nói chờ mẹ em tới sao?”

Hạ Mộng Lộ liếc Lạc Vân Hải một cái, “Tự anh giải quyết cho tốt đi! Vẫn là câu nói kia, nếu không đón con về, thì đừng mơ tưởng tôi sẽ sống qua ngày với anh, tạm biệt!” Nói xong, cô thần nhiên bước ra cửa.

“Cái gì? Hạ Mộng Lộ, em đứng lại đó cho tôi, Hạ Mộng Lộ!” Đáng chết! Lạc Vân Hải sai bước đi theo, chặn trước mặt Hạ Mộng Lộ, khuyên, “Mộng Lộ, chúng ta có thể dừng cãi nhau không? Vất vả lắm mới ở chung một chỗ, em không thể quý trọng thời gian tốt đẹp của chúng ta sao?”

“Thời gian tốt đẹp? Anh tự mơ đi!” Chồng gì mà cả chút chuyện nhỏ này cũng không giải quyết được? Chẳng lẽ trừ đoạn tuyệt quan hệ mẹ con, anh ta không có chiêu khác? Thật vô dụng! Khiến cô thành một nàng dâu không hiểu thuận mẹ chồng! Cô có làm gì sai chứ? Tại sao lại bị nói như vậy?

Hạ Mộng Lộ hất Lạc Vân Hải ra, xách va ly bước đi.

Lạc Vân Hải biết giờ nói gì cũng không có tác dụng, thấy Hạ Mộng Lộ đi rồi, dùng nắm đấm phát tiết tất cả tức giận trong lòng. “Rầm” cánh cửa sắt cứng rắn bị lõm vào một lỗ.

Ở ngoài làm mưa làm gió, về nhà lại như ô sin, anh đã chủ động xin lỗi, chủ động ôm đồm việc nhà, vậy mà cô còn không biết đủ! Muốn đi đúng không? Đi thì đi đi! Đừng có trở lại! Làm như không có cô anh không sống nổi vậy!

Nhà Kỷ Lăng Phong.

Hai lớn hai nhỏ đang dùng ánh mắt nghi ngờ nhìn về phía Hạ Mộng Lộ ngồi trước mặt. Kỷ Lăng Phong liếc Lam Băng một cái, Kỷ Khanh Khanh liếc Kỷ Đào Đào cuối cùng lại nhìn về đối diện.

Hạ Mộng Lộ thấy vậy bèn nói, “Chuyện là vậy đó, cho nên tôi tới đây. Đào Đào Khanh Khanh, hai đứa về sau muốn ở với mẹ hay bà nội?”

“Mẹ!” Kỷ Đào Đào nói.

“Mẹ, tại sao không thể ở chung với cả mẹ và bà nội? Nhà mấy bạn khác, mọi người đều ở chung với nhau đó!”

“Bà nội của hai đứa rất ngang ngược, làm mẹ sắp học máu mấy lần, ở chung chắc chắn sẽ điên luôn! Bà ấy muốn hai đứa qua bên đó, cho nên.... Ngày mai hai đứa đi đi!” Lạc Vân Hải đã hứa rồi, nếu đổi ý, không biết Trình Thất sẽ gây chuyện gì nữa đây.

Kỷ Đào Đào mím môi, lắc đầu nói, “Mẹ, con không đi, con chỉ theo mẹ, mẹ ở đâu, Đào Đào ở đó!”

Kỷ Khanh Khanh cũng gật đầu, “Tụi con không muốn xa mẹ đâu!” nói xong, chạy ào vào lòng Hạ Mộng Lộ. Bà nội dù có tốt hơn nữa, cũng không thể so với mẹ.

Hạ Mộng Lộ cảm động, ôm thật chặt hai đứa nhỏ vào lòng. Cô cũng không nỡ xa chúng, nhưng sức cô quá yếu, tạm thời không thể đấu với Trình Thất, “Người nhà họ Lạc rất quá đáng, ngày mai bọn họ sẽ tới dẫn hai đứa nhỏ đi, tôi phải làm sao đây? Một khi tách ra, không biết khi nào mới.....”

Lam Băng thở dài, “Bác gái thật quá đáng! Mộng Lộ, xin lỗi, tôi không thể giúp gì cho cô, vì người bác ấy hận nhất chắc chắn chính là tôi. Lúc đầu sớm chút tôi đã hại chết Lạc Vân Hải.”

“Chuyện này chỉ Lạc Vân Hải có thể giải quyết!” Kỷ Lăng Phong nói.

Kỷ Đào Đào ý thức được tính nghiêm trọng của vấn đề, cộng thêm thấy mẹ đỏ mắt, cũng khóc theo, “Mẹ, tụi con không muốn đi, hu hu hu hu, tụi con không muốn tới đó!”

“Mẹ..... Con rất sợ! Hu hu hu tụi con sẽ nghe lời, mẹ đừng đưa tụi con đi được không?” Kỳ Khanh Khanh ra sức lắc cánh tay Hạ Mộng Lộ. Cậu không muốn đi đâu hết, chỉ muốn ở với mẹ. Không cần bà nội, không cần ông nội, không cần cha, không cần gì hết, chỉ cần mẹ thôi!

Hạ Mộng Lộ càng ôm chặt hai đứa nhỏ, gác cằm lên đầu bọn nhỏ, khóc không ra nước mắt.

“Còn một cách!” Kỳ Lăng Phong suy nghĩ hồi lâu, bỗng nói, “Đó là giống như trước đây, ba mẹ con cậu bỏ đi ngay trong đêm, tới một nơi không ai tìm được! Đây là biện pháp duy nhất!”

“Tôi đã suy nghĩ rất kỹ về việc bản thân tự tiện quyết định lúc chiều, cảm thấy quả thật mình rất thiếu suy nghĩ.....”

“Tôi ly hôn rồi.....”

“Năm năm trước đã ly hôn. Sau khi trở về, trong vòng ba tháng, ngày nào tôi cũng nghĩ tới em, mỗi phút mỗi giây.... ..”

Bỏ đi?

Lần này đi, có lẽ tám mươi năm sau cũng chưa chắc sẽ gặp lại. Người đàn ông kia có thể tìm cô khắp nơi như trước hay không? Nhất định sẽ! Cho đến khi tóc trắng xóa, vẫn còn cảm hình cô tìm kiếm khắp chân trời góc bể! Anh đã ba mươi năm, mất đi hai đứa nhỏ, chắc chắn sẽ rất khổ sở! Giờ cô đã tha thứ cho anh, nếu lại bỏ đi, cô xem anh là gì? Còn có tư cách đứng bên cạnh anh sao? Lạc Vân Hải là chồng cô, cô không thể bỏ anh lại...

Hạ Mộng Lộ khổ sở lắc đầu.

Kỳ Lăng Phong nhún vai. “Vậy không còn cách nào khác!”

“Reng reng reng.... ..”

Mờ sáng, Kỳ Lăng Phong bị tiếng chuông cửa đánh thức, xoa xoa mặt, đứng dậy bật đèn, vừa mở cửa, còn chưa kịp thấy rõ là ai, đã bị đẩy mạnh sang một bên.

“Cháu tôi đâu?” Trình Thất bước vào nhà hỏi.

Phía sau là mười mấy thanh niên cao to.

Khóe mắt Kỳ Lăng Phong rút gân. Có cần gấp dữ vậy không? Trời còn chưa sáng nữa! Được rồi, anh thừa nhận, bà lão này cực kỳ thích cháu nội, trông bà cứ như đã ăn thuốc lắc.

Lạc Vân Hải lắc người vào nhà, trông có vẻ mệt mỏi, bởi vì anh cũng bị đánh thức, buộc tới đón người.

“Rầm rầm rầm!”

Trình Thất đập mạnh vào cửa phòng ngủ.

Lam Băng đỡ bụng bất mãn hỏi, “Ai vậy? Không có lẽ.... ..” sau khi thấy Trình Thất thì tròn to mắt, phản xạ có điều kiện che bụng lại.

“Là cô?”

Quả nhiên, Trình Thất thấy Lam Băng thì đen mặt chỉ vào Kỳ Lăng Phong hỏi, “Tại sao cô ta lại ở đây?”

“Mấy người bị bệnh à?” Hạ Mộng Lộ cũng mở cửa bước ra. Phiền chết! Ngủ cũng không cho người ta ngủ! Bà già này, nhất định tinh thần có vấn đề.

Trình Thất tiến lên nắm lấy cổ tay Hạ Mộng Lộ hét to, “Cô dám để cháu tôi ở chung với kẻ thù giết cha nó?” vừa nói xong đã tát cô một cái.

“Mẹ! Mẹ đã nói sẽ không làm ồn lên đó!” Lạc Vân Hải nhìn Lam Băng một cái, kéo Trình Thất ra sau. Sao cứ hễ chút là đánh người?

“Mấy người.....” Trình Thất đỏ trán, ngả vào người Lạc Vân Hải, “Ôi, đầu tôi! Hạ Mộng Lộ, cô nhìn lại xem cô quen những người nào? Cô gái này, năm đó sém chút giết chết chồng cô, giờ cô lại chung nhà với nó! Mấy người chê tôi sống lâu quá đúng không? Hả?” Tiếng ‘Hả’ cuối cùng, cơ hồ rống bay cả căn nhà.

Hạ Mộng Lộ thấy Trình Thất tức sấp xiu, bèn vội vàng kéo Lam Băng vào phòng, đóng kín cửa, không kiên nhẫn nói, “Rốt cuộc bà muốn làm gì? Giờ cô ấy đã hối cải, chỉ muốn sinh con sống qua ngày. Hơn nữa đây là chuyện của chúng tôi, không liên quan tới bà!” Cô quen bạn bè thế nào còn cần bà ta cho phép sao?

Trình Thất khoát tay nói, “Tôi lừa dối cô với mấy người! Giao cháu tôi ra đây!” vừa nói vừa dè ngực. Sớm muộn gì cũng bị bọn chúng làm cho tức chết!

Lạc Vân Hải nhìn Hạ Mộng Lộ xin lỗi, cũng may cô không đáp trả cái tát của mẹ anh trước mặt mọi người, nếu không chắc chắn sẽ xảy ra ẩu đả. Chẳng lẽ kiếp trước hai người này là kẻ thù không đội trời chung?

“Hu hu hu hu, bà nội, tụi con không đi, tụi con muốn ở với mẹ!” Kỳ Đào Đào chạy ra khỏi phòng, ôm chặt đùi Hạ Mộng Lộ, khóc nói.

Trình Thất thấy vậy, vội thay khuôn mặt tươi cười, ngồi xổm trước mặt Kỳ Đào Đào nói, “Đào Đào, tới chỗ bà nội chơi đi! Bà nội rất nhớ hai đứa! Tới đây!”

“Bà nội, tụi con không đi! Bà nội đừng bắt nạt mẹ con nữa hu hu hu!” Kỳ Khanh Khanh đứng chắn trước mặt Hạ Mộng Lộ. Tại sao bà nội lại đánh mẹ? Giờ cậu thực sự rất sợ bà nội.

Hạ Mộng Lộ sờ sờ đầu bọn nhỏ, nhìn Lạc Vân Hải đầy thất vọng, đẩy hai đứa nhỏ tới, “Đi đi!” sau đó xoay người vào phòng, khóa cửa.

“Mẹ..... Mẹ mở cửa đi! Hu hu hu hu, tụi con không muốn đi.....”

Lạc Vân Hải khom lưng ôm lấy hai đứa nhỏ, sai bước đi ra ngoài.

“Hu hu hu hu mẹ ơi.... .. Buông con ra..... Mẹ ơi.....”

Trình Thất đứng dậy, trốn mắt nhìn Kỳ Lăng Phong một cái, rồi dẫn cặp dưới đi.

Kỳ Lăng Phong gãi gãi ót. Cuộc sống này đúng là càng ngày càng mệt mỏi! Đều do anh không có bản lĩnh, ngay cả hai đứa nhỏ cũng không giữ được.

Lạc Vân Hải, anh làm như vậy chỉ càng kéo xa khoảng cách của hai người mà thôi!

Đĩ nhiên, anh hiểu xưa nay tình và hiếu khó vẹn toàn cả đôi bên!

Lạc Vân Hải trầm mặc nhét hai đứa nhỏ vào xe Trình Thất, thấy bọn nhỏ trơ mắt nhìn anh, cứ có cảm giác như một đi không trở lại! Anh tức giận đóng sầm cửa xe, nói với Trình Thất, “Giờ mẹ hài lòng chưa? Quan hệ giữa con và Mộng Lộ vì mẹ mà càng ngày càng căng. Con là mẹ hoài thai chín tháng mười ngày sinh ra, nhưng gần đây những hành động của mẹ khiến con càng ngày càng cảm thấy, con không phải con ruột mẹ. Mẹ thật sự rất quá đáng! Mỗi ngày Mộng Lộ đều nói với bọn nhỏ mẹ là một bà nội tốt, sẽ dẫn bọn nhỏ đi thăm mẹ, nếu không lần đó bọn nhỏ cũng sẽ không chịu theo con về nhà gặp mẹ. Giờ chính mẹ đã tự làm hỏng hình tượng của mình rồi! Lòng con đang rất đau! Nếu như mẹ thật muốn nhìn thấy con trai mẹ cô đơn tới già, thì mẹ cứ tiếp tục như vậy đi!” Nói xong, anh xoay người bước lên một chiếc xe khác.

Là anh không xứng với Mộng Lộ. Anh luôn tôn thương cô, phụ bạc cô. Anh biết cô đã hoàn toàn thất vọng về anh. Trong lòng cô, anh không phải người chồng tốt, trong mắt cha mẹ, anh cũng không phải đứa con ngoan, trong lòng bọn nhỏ, anh càng không phải người cha tốt. Không một ai chân chính đứng ở góc độ của anh để suy xét vấn đề.

Anh không biết rốt cuộc phải làm sao mới có thể giải quyết những tranh cãi này, cứ bị kẹp ở giữa như vậy, thực sự rất mệt mỏi.

Trình Thất cau mày nhìn theo bóng lưng Lạc Vân Hải. Chẳng lẽ muốn đi tìm đứa con gái kia nói xin lỗi, rồi đưa hai đứa nhỏ về sao? Tức cười!

“Bà nội, hu hu hu, bà nội đừng đánh mẹ con nữa! Mẹ con sẽ rất đau khổ!”

“Mẹ không phải người xấu hu hu hu tại sao bà nội lại đánh mẹ.....”

Trình Thất ngồi vào xe, ôm hai đứa nhỏ nói, “Mẹ hai đứa không nghe lời, làm nhiều chuyện không đúng đắn nên mới bị đánh. Về sau không cho phép lui tới với Lam Băng nữa, biết không? Lúc trước chính cô ta sém chút hại chết cha hai đứa, bà nội không giết cô ta đã là nhân từ, lần này tạm tha cô ta một mạng, lần sau còn dám lớn von trước mặt bà nội, bà nội sẽ đập chết cô ta! Còn mẹ hai đứa, đừng nhắc tới trước mặt bà nội nữa! Thấy mẹ chồng không kính trà không nói còn dám khiêu chiến! Còn dám nói chuyện không biết lớn nhỏ như vậy, chờ xem bà nội trừng trị như thế nào!”

Chẳng khác gì một con vật chưa được thuần dưỡng!

Không sai, con vật! Có đứa con dâu nào suốt ngày chỉ vào mặt mẹ chồng kêu bà già này, bà già kia không? Vừa nghĩ tới đã tức muốn nổ phổi rồi!

Bạn đang đọc truyện *Tiên Sinh Xã Hội Đen Ở Riêng Đi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 53: Trình Thất ngã bệnh

Hạ Mộng Lộ và Thái Bảo Nhi vô cùng lo lắng chạy đến, thì thấy lúc này quảng trường đầy người, riêng Long Hồ không đã chiếm hơn phân nửa, còn lại là người thân của Đỗ Vương hơn trăm người, đoán chừng cô dì chú bác họ hàng gần xa gì đều đến đủ.

Hạ Mộng Lộ vọt đến bên cạnh Lạc Vân Hải lo lắng hỏi, “Nguyệt Đình đâu? Nguyệt Đình có tới không?”

Hạ Nguyệt Đình, thì ra em và Đỗ Vương đã sớm gặp lại! Đáng ghét! Em tìm cậu ta mà không tìm chị! Cứ chờ đó cho chị!

“Vẫn chưa tới!” Lạc Vân Hải sờ sờ cằm, vẻ mặt như đang xem kịch vui.

“Phốc! Đoán chừng giờ mặt Đỗ Vương đã xanh như tàu lá rồi!” Thái Bảo Nhi cười nghiêng ngả tới mức dựa cả trên người Hạ Mộng Lộ.

Hạ Mộng Lộ cũng buồn cười không kém. Loại tin này mà cũng phát theo nhóm? Từ trước tới giờ Đỗ Vương là người rất xem trọng thể diện, giờ thì hay rồi, tự ném mặt mũi xuống đất cho người ta đạp! Dĩ nhiên cô biết Đỗ Vương chỉ muốn hù dọa Hạ Nguyệt Đình thôi. Làm tới mức này, đoán chừng cậu ta quả thật hết cách rồi!

Nếu Đỗ Vương thật lòng hối cải, thì cô hi vọng hai người họ có thể làm lành với nhau. Hơn nữa, xem ra mẹ cậu ta cũng là một người hiền lành, không hung hăng điêu ngoa như Trình Thất.

“Ôi, thật không đi lên sao?” Mẹ Đỗ gấp tới độ đỏ mồ hôi trán đầm đìa. Trong nhà chỉ có một đứa con trai bảo bối là Đỗ Vương, nên thấy anh đang theo đuổi con gái thì bà an tâm rất nhiều, nghĩ anh rốt cuộc đã thông suốt, vẫn cho là anh có vấn đề về sinh lý, giờ xem ra không phải!

Trên sân thượng, Đỗ Vương đang buồn bực ngồi hút thuốc lá.

Tại sao lại có chức năng gửi toàn danh bạ chứ? Sau này anh làm sao dám đối mặt với bàn bè, với cấp dưới đây?

“Nhảy đi! Sao không nhảy? Anh nhảy xuống dưới thử xem có dọa người hay không? Đến đây, nhảy đi! Là đàn ông thì nhảy đi!” Hạ Nguyệt Đình còn đang mặc áo choàng trắng, vừa nhìn đã biết là đang đi làm thì chạy tới. Cũng bởi vì thấy là tin nhắn theo nhóm, nếu không cô tuyệt đối sẽ không tới.

Hạ Nguyệt Đình tiến lên đẩy Đỗ Vương một cái.

“Tránh ra!” Đỗ Vương gạt tay Hạ Nguyệt Đình, vút tàn thuốc xuống đất, trừng cô, “Giờ em vui chưa? Hạ Nguyệt Đình, tại sao yêu em lại mệt như vậy? Nếu em sớm tiếp nhận tôi, thì tôi sẽ gây ra chuyện này sao?” Không những không khuyên, ngược lại còn xúi giục!

Đỗ Vương càng nghĩ càng thấy tức. Đúng là lúc đầu anh có lỗi, nhưng anh đã khổ sở tìm cô năm năm, lâu như vậy, cũng nên nhận được sự tha thứ chứ? Bức anh đến mức độ này, sau này anh làm sao dám gặp người?

Hạ Nguyệt Đình thấy mặt Đỗ Vương bắt đầu đỏ, thở dài một tiếng, ngồi xuống bên cạnh anh.

Lớn vậy rồi, còn phạm phải sai lầm cấp thấp thế này! Không phải rất để ý mặt mũi sao? Lại chơi chiêu một khóc, hai nháo, ba thất cô? Mặc dù rất muốn nể anh một trận, nhưng giờ không phải lúc.

Hạ Nguyệt Đình vươn tay lau đi giọt nước mắt trên mặt Đỗ Vương, “Chuyện này không liên quan tới tôi, là do anh ngốc thôi!”

“Hừ!” Đỗ Vương nghiêng đầu, không thèm để ý.

“Được rồi, được rồi! Không sao, tôi sẽ không cười anh, thật!” Hạ Nguyệt Đình mím môi cười, kéo mặt Đỗ Vương qua, sau đó nhẹ nhàng hôn lên đôi môi lạnh lẽo của anh, tay cô vuốt nhẹ lên ngực anh trấn an, “Không sao rồi! Em đồng ý về nhà với anh, sau đó kết hôn!”

Đỗ Vương ngạc nhiên tròn to mắt, gãi gãi ót, sau đó ôm chặt Hạ Nguyệt Đình vào ngực, “Anh Hải sẽ giết anh mất!” Vì tội đã phá hư hình tượng của Long Hồ.

Hạ Nguyệt Đình thở dài nói, “Thật ra em đã hết giận từ lâu rồi! Năm năm qua, em vẫn không quên được anh, trái tim này đã viết đầy cái tên ‘Đỗ Vương’, muốn quên cũng không quên được! Đỗ Vương, em yêu anh, rất yêu, rất yêu, về sau đừng bỏ rơi em nữa!”

Đỗ Vương kinh ngạc cúi đầu, thấy mặt Hạ Nguyệt Đình đầy nước mắt, tim đau nhói, đưa mặt đến gần mặt cô, gật đầu, “Vĩnh viễn sẽ không! Giờ toàn thế giới đều biết, Đỗ Vương không phải Hạ Nguyệt Đình không cưới rồi!” Đột nhiên anh cảm thấy hành động lần này chẳng có gì không tốt cả, tối thiểu đã chiếm được trái tim của ai đó. Anh biết Hạ Nguyệt Đình cũng là bị bức đến đường cùng mới chịu gả cho anh, cô không muốn anh bị mất hết mặt mũi còn không thu hoạch được gì. Lúc nào cô cũng suy nghĩ cho anh, không để anh không thể ngẩng cao đầu trước mặt người khác. Cô gái tốt như vậy, anh nữ nào tổn thương cô chứ?

Đỗ Vương móc ra một chiếc nhẫn, đeo vào ngón áp út của Hạ Nguyệt Đình. “Từ nay về sau chúng ta chính thức là vợ chồng!”

Hạ Nguyệt Đình nhìn chiếc nhẫn trên tay, hút hút lỗ mũi, ngồi dậy, nín khóc mỉm cười, lại thấy Đỗ Vương móc ra một chiếc nhẫn khác, cô bèn đoạt lấy, đây chính là chiếc nhẫn năm đó cô mua, “Anh đồng ý lấy em chứ?”

“Anh đồng ý!” Đỗ Vương chìa ngón tay ra.

Cô làm được rồi! Rốt cuộc làm được rồi! Việc năm đó làm không được, giờ đã thành công!

Hạ Nguyệt Đình kích động đeo nhẫn vào tay Đỗ Vương.

Mười ngón tay hai người giao nhau, nắm thật chặt.

Đỗ Vương ôm Hạ Nguyệt Đình đi tới trước, hô lớn với hơn một nghìn người đang ở dưới, “Cám ơn mọi người đã chứng kiến lễ đính hôn của Đỗ Vương và Hạ Nguyệt Đình! Tôi thành công rồi! Cám ơn mọi người!” Có lẽ nếu không có mọi người, cô ấy vẫn sẽ không đồng ý.

Kỳ lạ là, giờ phút này, anh không hề thấy mất mặt, chỉ cảm thấy cả trái tim đang bị hạnh phúc lấp đầy, rốt cuộc anh và cô đã được ở bên nhau! Năm tháng qua đi, chắc chắn anh cũng không thể nào quên được giờ khắc này. Giờ khắc nắm được phần tình cảm không dễ gì có được!

Mẹ Đỗ cười tươi như hoa, hô lớn, “Con trai! Giỏi lắm! Nhanh xuống đây đi!”

“Anh Đỗ rất bánh! Rất ngầu!” Vô số người vừa hô lớn vừa huýt sáo.

Thì ra làm trò như vậy là vì để ôm được người đẹp về, chắc chắn, anh Đỗ, anh cũng liều mạng lắm đó!

Hạ Mộng Lộ mừng đến khóc. Cô dùng tay lau sơ mặt một cái, rồi xông về cầu thang lên sân thượng.

Hạ Nguyệt Đình, rốt cuộc gặp lại em rồi! Giờ em thật hạnh phúc! Hâm một chết người!

“Lãng mạn quá!”

“Đúng vậy! Không ngờ Đỗ Vương nhà chúng ta cũng biết làm trò lãng mạn thế này!”

“Sức mạnh của tình yêu mà!”

Đông Phương Hoàng mỉm cười nghĩ, kết thúc hạnh phúc là tốt rồi! Cô đã nói hai người này có hi vọng mà! Anh Hải cũng đã ở chung với Hạ Mộng Lộ, tuy rằng có chút va chạm, nhưng cô vẫn tin tưởng, chỉ cần hai người yêu nhau, ngay cả trời cao cũng không cách nào ngăn cản được!

Đông Phương Hoàng nhìn Khâu Nguyên Phụng, hỏi, “Nghe nói Lam Băng đi rồi? Thật không tìm? Người ta còn ôm con của cậu đó! Không biết với sức khỏe thế kia có giữ được đứa bé hay không?”

Khâu Nguyên Phụng trừng Đông Phương Hoàng một cái, rồi xoay người rời đi.

A Hoàng, lần này cậu sai rồi! Quả thật tôi yêu Lam Băng, nhưng tôi và cô ấy vĩnh viễn sẽ không có hạnh phúc. Có lẽ cô ấy tới quý cầu tôi tha thứ, tôi sẽ miễn cưỡng tiếp nhận, nhưng đã sáu năm qua, mặc kệ tôi làm gì, cô ấy đều không nói một câu ‘xin lỗi’, cô ấy kiêu ngạo, tôi cũng có tự tôn của mình, nên sẽ không có khả năng hai người kiêu ngạo sẽ hạnh phúc bên nhau.

Lam Băng không nhận sai thì anh vĩnh viễn sẽ không tha thứ!

Khâu Nguyên Phụng sáng sủa trước kia đã chết, bị chính Lam Băng tự tay giết chết! Trước kia, mọi chuyện anh đều nghe theo cô như một tên ngốc, cô muốn gì được nấy, nhưng cô không hề biết quý trọng, ngược lại còn muốn giết anh. Mất đi là mất đi, không phải một câu xin lỗi là có thể giải quyết vấn đề.

Nếu không nhờ anh và anh Hải mạng lớn, có lẽ đã sớm trên đường xuống suối vàng rồi! Anh đối với cô tốt như vậy, còn cô một chút tình cảm cũng không nghĩ tới!

“Phù!” Mất hết sức chín trâu hai hổ, Hạ Mộng Lộ mới leo lên tới sân thượng của tòa nhà. Cô nhìn bóng lưng Hạ Nguyệt Đình, thầm nghĩ: Nguyệt Đình quả thật đã thay đổi, trở nên chừng chặc hơn nhiều, khác một trời một vực với cô nhóc sôi nổi ngày trước.

“Nguyệt Đình!”

Hạ Nguyệt Đình cứng người, từ từ xoay lại, tròn to mắt nhìn người đang mặc đồ tây, tóc uốn xoăn trước mặt, bỗng nước mắt rơi như mưa, cười nói, “Chị!”

“Em còn biết có người chị này?” Hạ Mộng Lộ lau nước mắt, tiến lên từng bước một.

Hạ Nguyệt Đình cũng mỉm môi đi tới, khi đã đối mặt nhau, hai người không nói thêm một lời nào, cứ ôm nhau thật chặt, nước nở.

Giờ khắc này, Hạ Nguyệt Đình mới hiểu được cái gì gọi là người thân, cái gì gọi là bạn bè.

Rốt cuộc chúng ta đã gặp lại! Qua nhiều năm, tình cảm của chúng ta vẫn không hề thay đổi, chỉ càng bền chắc hơn!

Hạ Mộng Lộ vỗ vỗ lưng Hạ Nguyệt Đình, nước nở nói, “Chị rất nhớ em! Nguyệt Đình, những năm này em sống có tốt không?”

“Em sống rất tốt! Chị thì sao?”

“Chị cũng vậy! Xem ra ông trời vẫn rất thương xót chúng ta! Về sau chúng ta đừng tách ra nữa, hãy ở chung với nhau, được không?”

Hạ Nguyệt Đình gật đầu không ngừng.

Đỗ Vương nghiêng người dựa vào lan can, cười nhìn hai chị em đã lâu mới gặp kia. Có lẽ đây chính là duyên phận, dù tách ra nhiều năm, chỉ cần có

duyên vẫn sẽ gặp lại nhau.

“Cậu được lắm, vì theo đuổi con gái cả mặt mũi cũng không cần!”

Lạc Vân Hải lướt qua hai người đang ôm nhau khóc rống kia, tới bên cạnh Đỗ Vương, cũng dựa vào lan can.

Đỗ Vương tự biết đuối lý, nhưng không hề hối hận, “Lúc em nghe cô ấy nói yêu em, em phát hiện cảm giác hạnh phúc đó hơn hẳn thể diện gì kia. Anh Hải, giờ em đang rất vui vẻ, anh muốn trừng phạt thế nào cũng được, em đều nhận hết!”

“Trừng phạt?” Lạc Vân Hải hừ lạnh một tiếng, nhìn Hạ Nguyệt Đình nói, “Hôm nay chính miệng cậu nói với mọi người sẽ cưới cô ấy, vậy trừng phạt cậu phải đối tốt với cô ấy cả đời! Nếu ngày nào đó cậu dám nói ra hai chữ ‘ly hôn’, vậy thì tự mình thu dọn đồ đạc cút ra khỏi Long Hồ, không bao giờ được đặt chân về nữa!”

Đỗ Vương huyết sào, bu lên vai Lạc Vân Hải, trêu ghẹo, “Anh Hải, em luôn nghĩ, trong lòng anh, Đỗ Vương em chỉ là nơi để anh trút giận, nhưng giờ em phát hiện, trong nhiều người như vậy, chỉ em mới xứng đùa giỡn với anh! Anh em tốt!” Nói xong Đỗ Vương đưa tay ra.

Lạc Vân Hải lạnh lùng nhìn chằm chằm bàn tay đang đuổi kia, một lúc sau mới giờ tay ra, vỗ lên, “Anh em tốt!”

Một hồi kịch lãng mạn kéo dài đến rạng sáng mới kết thúc, Hạ Mộng Lộ định kéo Hạ Nguyệt Đình về nhà Kỳ Lăng Phong, nhưng.....

Mẹ Đỗ đứng chờ dưới đất này giờ, thấy con trai xuất hiện, lập tức chạy qua nhìn Hạ Nguyệt Đình, cười híp cả mắt, hài lòng kéo tay cô nói, “Cảm ơn con!”

“Mẹ anh!” Đỗ Vương khom lưng nói nhỏ vào tai Hạ Nguyệt Đình.

Hạ Nguyệt Đình nhanh chóng cười, cúi chào, “Con chào bác!”

“Bác cái gì? Nếu đã đính hôn, về sau hãy gọi mẹ đi! Nhìn đứa bé này xem, thật là xinh đẹp! Chuyện của con mẹ đã nghe nói, không sao, chỉ cần an ổn sống qua ngày, sinh cho mẹ vài đứa cháu là mẹ hài lòng rồi!” Rốt cuộc con trai cũng chịu kết hôn, còn với một đứa con dâu dịu dàng hiền thực thể này khiến Mẹ Đỗ hết sức hài lòng.

Hạ Nguyệt Đình đỏ mặt lí nhí, “Mẹ..... Con sẽ cố gắng!”

Mẹ Đỗ càng nhìn càng thấy thích, kéo tay Hạ Nguyệt Đình đi về phía xe bà, “Đừng xấu hổ! Con dâu dù xấu sớm muộn gì cũng phải gặp mẹ chồng! Mau về nhà với mẹ, các chú các bác mong hai đứa đến mức sắp bạc trắng đầu luôn rồi! Đừng lo lắng, nhà chúng ta trừ thẳng nhóc Đỗ Vương kia, còn lại đều là những người có tri thức hiểu lễ nghĩa, con nhất định sẽ thích!”

“Dạ!” Hạ Nguyệt Đình chỉ biết gật đầu. Không ngờ mẹ Đỗ Vương lại tốt như vậy. Cô cứ sợ bà sẽ ghét bỏ cô, không ngờ là hoàn toàn ngược lại. Nghe nói cha Đỗ đã qua đời, chỉ còn lại mẹ Đỗ, về sau cô sẽ hiếu thuận mẹ Đỗ như mẹ ruột của mình!

Đỗ Vương nhìn Hạ Mộng Lộ bằng ánh mắt xin lỗi, “Đoán chừng phải giữ cả mười ngày nửa tháng!”

Hạ Mộng Lộ thần nhiên nhún vai, “Không sao! Xem ra mẹ cậu thật sự rất thích Nguyệt Đình! Đỗ Vương, tôi cảnh cáo cậu, nếu cậu dám bắt nạt Nguyệt Đình, tôi sẽ giết cậu!” Nguyệt Đình, coi như em khổ đến cùng cực cuối cùng đã đạt được hạnh phúc. Giờ chẳng những có chồng yêu thương, còn được một mẹ chồng thương con dâu như vậy.

Hạ Mộng Lộ thờ dài, lăm bằm, “Tại sao chị lại không gặp được một mẹ chồng tốt như vậy chứ?”

“Nói gì đó?” Lạc Vân Hải híp mắt hỏi.

Hạ Mộng Lộ liếc Lạc Vân Hải, hừ lạnh một tiếng, rồi quay đầu bước đi.

Lạc Vân Hải cau mày, lạnh lùng nói, “Càng ngày càng không xem tôi ra gì!”

“Anh Hải, không xem ra gì không quan trọng, không để anh trong lòng mới lo!” Đỗ Vương tốt bụng khuyên một câu xong cũng vui vẻ bước đi.

Lạc Vân Hải xì mũi coi thường, nâng cổ tay lên xem giờ, rồi sai bước về xe.

Trong lòng Hạ Mộng Lộ không thể nào không có anh, điểm này anh rất tự tin, vấn đề trước mắt là làm sao đón cô về lại thôi

Ở riêng? Coi như vợ chồng già rồi, còn ở riêng gì chứ? Hai đứa nhỏ cũng không phải sẽ đi mãi! Hơn nữa, Lạc Vân Hải anh có được thành tích như ngày hôm nay đều nhờ cha mẹ thúc ép, nên giao hai đứa nhỏ cho cha mẹ anh, chắc chắn bọn nhỏ sẽ thành tài. Mẹ anh dù cưng chiều cháu nội, nhưng nhất định sẽ không để bọn nhỏ bỏ bê việc học hành.

Không biết giờ trong bụng, Mộng Lộ đã có đứa bé nào chưa?

Anh không hiểu, rốt cuộc cô thật sự không thể rời bỏ bọn nhỏ hay chỉ đang làm mình làm mẩy với anh, nếu là làm mình làm mẩy, thì dù đón bọn nhỏ về, cũng không sống yên ổn được.

Lạc Vân Hải về đến nhà, nhìn phòng khách tối đen như mực, một mồi bật đèn lên, ngồi xuống ghế sa lon thần thờ, nhớ lại ngày đó một nhà bốn người ngồi quây tròn chơi bài. Giờ, nơi này có chút nào giống ‘nhà’ chứ?

Lạc Vân Hải mở tủ lạnh, cầm bình nước lên lại phát hiện rỗng tuếch, thở dài một tiếng, về lại phòng ngủ, tắm sơ ngồi nằm bẹp xuống giường. Xung quanh im lặng đến không một tiếng động khiến người ta không khỏi cảm thấy lạnh lẽo.

Hạ Mộng Lộ, đến lúc nào chúng ta mới có thể giống như một cặp vợ chồng bình thường đây?

Lúc nào thì những người kia mới suy nghĩ cho anh một chút?

Bên này, Hạ Mộng Lộ cũng đang ôm gối ôm, không cách nào yên giấc.

Không biết bọn nhỏ đã ngủ chưa? Bình thường vẫn luôn lượn quanh bên người cô, giờ đột nhiên không có, cảm giác căn phòng thật trống trải.

Trình Thất, tại sao bà lại độc ác như vậy? Bọn nhỏ kêu Kỳ Lăng Phong là ba ba có hại gì đâu? Sao bà không nghĩ, nếu không có người ba ba này, làm sao bọn nhỏ có thể lớn lên hồn nhiên như vậy? Thông minh như vậy? Tại sao những mẹ chồng khác đều hiểu cho con dâu, còn bà lại không?

Cứ như Hạ Mộng Lộ cô thiếu nợ nhà họ Lạc vậy! Cô thiếu nhà họ cái gì? Phải là họ nợ cô mới đúng!

“Rù rù rù!”

Hạ Mộng Lộ một mồi cảm di động lên, thấy người gọi là Đào Đào thì lập tức bật dậy nghe máy, “Đào Đào?”

‘Mẹ! Mẹ ngủ chưa?’

Hạ Mộng Lộ mỉm cười, lắc đầu, “Chưa! Nhưng sắp rồi! Hai con còn chưa ngủ à?”

‘Tụi con cũng sắp ngủ, bà nội kể chuyện cho tụi con nghe xong, vừa mới rồi! Mẹ, bà nội rất tốt với tụi con, nhưng không phải lúc nào cũng tốt, lúc làm bài tập, bà nội rất nghiêm khắc! Hôm nay bà nội mua cho Khanh Khanh một chiếc vi ô lông, giờ Khanh Khanh đã có thể kéo bài ‘Trên đời chỉ có mẹ tốt nhất’! Bà nội còn dạy con chơi piano, mặc dù hơi dở, nhưng con đã đàn được bài ‘Một con vịt’. Mẹ thấy con giỏi không?’

Thật sao? Hạ Mộng Lộ cười nói, “Rất giỏi!” Còn tương Trình Thất sẽ dạy hư hai đứa nhỏ chứ! Cô không muốn hai đứa con mình thành lưu manh, chuyện này coi như bà ta làm đúng, cô sẽ không so đo với bà.

‘Mẹ con có thể viết ‘mẹ, ba, ông nội, bà nội’, và tên tuổi của con rồi! À, hôm nay ông nội mua rất nhiều quà, nói là tặng cho mẹ, có lẽ ông nội sắp đi tìm mẹ rồi đó! Mẹ yên tâm, ông nội là người tốt, sẽ không đánh mẹ đâu! Bà nội cũng đã hứa với tụi con, sẽ không bao giờ đánh mẹ nữa. Mẹ, con nghĩ chúng ta là người một nhà, phải sống chung hòa thuận mới đúng! Giờ con rất nhớ cha!’ Giọng Đào Đào nghẹn ngào.

Hạ Mộng Lộ hút hút mũi. Đúng vậy, tại sao nhà chúng ta lại thế này? Không mỹ mãn gì cả!

‘Mẹ, con là Khanh Khanh! Cả ngày hôm nay, lúc nào con cũng nhớ mẹ! Mẹ yên tâm, con và anh hai nhất định sẽ nghĩ biện pháp để bà nội thích mẹ. Hôm nay bà nội kể rất nhiều chuyện xưa cho tụi con nghe, đều là chuyện của bà nội, ông nội, và cha. Bà nội nói, lúc bà nội mang thai cha thì bị người ta bắt, bị đánh đập thiếu chút nữa sảy thai, nhưng bà nội liều mạng bảo vệ bụng, cha mới có thể sống sót!’

‘Bà nội nói, khi đó bà nội rất đau, nhưng bà nội không cho phép ai được bắt nạt con mình! Sau khi sinh cha ra, ngay trong ngày hôm đó bà nội đã nghe tin ông nội trở thành người thực vật. Ông nội không thể nói chuyện hay đi đứng gì được nữa, nằm suốt trên giường. Bà nội nói, bà nội đã khóc một trận thật lâu, sau đó thì không khóc nữa. Bà nội nói khóc không thể giải quyết được vấn đề, làm người phải kiên cường, phải học cách đối mặt với thực tế. Dù con không hiểu, nhưng con cảm giác bà nội thực sự rất giỏi……’

Hạ Mộng Lộ cứ lẳng lặng ngồi nghe.

Thật không ngờ, một Trình Thất điêu ngoa như vậy, nhưng cũng có mặt không ai bằng. Nếu như cô nghe tin Lạc Vân Hải thành người thực vật, nhất định sẽ không gượng dậy nổi! Có lúc, cô quả thật không thể không bội phục bà già kia.

Bên nhà họ Lạc.

Trình Thất ngồi xổm ngoài cửa nghe bọn nhỏ nói chuyện điện thoại, trong mắt đầy vẻ phức tạp. Nghe bọn nhỏ nói, bà cảm giác như đang trở về những ngày đầy cay đắng đó. Tuy khổ nhưng bà chưa bao giờ gục ngã, quý thân gì thấy bà đều phải nhường đường, giờ lại bị một đứa con gái quậy cho thiếu chút nữa lên huyết áp.

‘Con là do mẹ mang thai chín tháng mười ngày sinh ra, nhưng gần đây những việc mẹ làm càng ngày càng khiến con cảm thấy con không phải là con ruột của mẹ……’

‘Thật ra mẹ rất thích bà nội. Trước kia mẹ vẫn luôn nói với tụi con, bà nội và ông nội là hai người hiền lành nhất thế giới……’

‘Ngày nào Mộng Lộ cũng nói với bọn nhỏ, bà nội là người tốt, bà nội rất yêu chúng, nếu không lần đó bọn nhỏ đã không theo con về nhà gặp mẹ……’

Là do mình càng già càng như con nít, hay tuổi mình và nó tương khắc? Ai không muốn cả nhà hòa thuận vui vẻ chứ? Có lẽ do Bảo Nhi quá tốt, cảm giác đã nợ Bảo Nhi, nghĩ rằng Hạ Mộng Lộ đuổi Bảo Nhi đi, nhưng giờ bình tĩnh suy nghĩ, đứng ở vị trí của Hạ Mộng Lộ thì đây không phải lỗi của nó, dù sao lúc đầu nó không hề biết thân phận của Tiểu Hải.

Lạc Viêm Hành ngồi xuống bên cạnh Trình Thất, đưa cho bà một ly sữa nóng, “Kể chuyện cho bọn nhỏ cả đêm rồi, uống miếng sữa cho đỡ khô miệng đi!”

Trình Thất liếc Lạc Viêm Hành một cái, cầm lấy ly sữa uống mấy hớp, không để ý hình tượng cong một chân lên, dựa vào vách tường, nói nhỏ, “Có phải nếu tôi cứ tiếp tục như vậy, sẽ để lại bóng ma trong lòng bọn nhỏ không?” Nhớ lại cảnh bọn nhỏ khóc lóc đáng thương lúc bà tát Hạ Mộng Lộ thì cũng có hơi hối hận. Bà muốn nói cho bọn nhỏ biết, bà thật sự là một người bà rất hiền lành, rất thích bọn chúng, không thể nào không có bọn chúng.

“Thật ra có vài việc bà đã biết, nhưng không muốn nhìn thẳng thôi! Bà biết mặc dù Hạ Mộng Lộ không thích bà, mặc dù sợ bà cướp bọn nhỏ đi, nhưng vẫn không hề nói xấu bà trước mặt bọn nhỏ. Bà biết chỉ cần nó nói bà rất đáng ghét, chắc chắn bọn nhỏ sẽ không thân thiết với bà! Bà còn không sửa tính đi thì cái nhà này cả đời cũng không được yên!” Trên thế giới này, chỉ ông là chịu được bà! Ai bảo ông yêu bà chứ? Cũng nuông chiều bà riết thành hư!

Trình Thất day day huyết thái dương, rồi rầm hồi lâu mới gật đầu một cái tỏ vẻ đồng ý. Đã rất lâu mọi người không tụ tập lại đây chơi đánh mạt chược rồi, chứng minh bà yêu hai đứa nhỏ biết bao nhiêu! Yêu cũng là một loại sai lầm sao?

Lạc Viêm Hành ôm Trình Thất nói, “Bà đó, cứ ý mình là người lớn, đi bắt nạt một đứa nhỏ! Bà biết dù bà làm ầm ĩ thế nào, nó cũng không dám làm quá, bởi vì bà là mẹ Tiểu Hải. Bà như vậy, người ta gọi là già mà không nên nết! Nếu muốn được nó tôn trọng, thì bà phải tôn trọng nó trước đã. Tôi cảm thấy con bé rất tốt. Bà còn nhớ lúc hai người chơi oẳn tù tì giành bọn nhỏ không? Lúc thắng, nó cười rất vui vẻ, chỉ nhìn đã biết, nó là một đứa yêu ghét thể hiện ra mặt. Bà gặp qua nhiều kiểu người, nên biết người như thế thông thường luôn là người rất lương thiện, không tin chúng ta cứ thử xem, nếu bà ngã bệnh, nhất định nó sẽ tới thăm bà!”

“Nó mà tốt như vậy? Giờ nó đang ước gì tôi chết sớm thì có!” Lương thiện thì sao? Lương thiện là có thể chỉ trỏ vào mặt bà? Nếu tin này truyền ra ngoài, đồn Trình Thất bà ngay cả con dâu cũng trấn áp không được, bà còn mặt mũi nào gặp người? Dù bà rất cảm kích nó không nói xấu bà trước mặt bọn nhỏ, nhưng cũng không có nghĩa là bà sẽ tiếp nhận nó!

Lạc Viêm Hành lắc đầu một cái, “Bà đó, uống công từng là một chị cả của bang, điểm này mà bà cũng nhìn không ra sao? Lúc nó tức giận lắm mới nói đáp trả bà, đổi lại là bà, khẳng định đã tát trả rồi! Nó là đứa có chừng mực! Nếu hai người ở chung hòa thuận, chắc chắn nó sẽ rất hiếu thuận với bà, có lẽ còn làm tốt hơn Bảo Nhi nữa! Bảo Nhi quá nghe bà, vì nó xem bà như một đứa trẻ. Còn Hạ Mộng Lộ thì không, nó thật xem bà như một người lớn. Tôi tin nếu bà và nó hiểu nhau hơn, sẽ ở chung vui vẻ hơn cả với Bảo Nhi!”

“Thôi đi, bớt làm người hòa giải đi! Tôi đã nói với ông rồi, không thể nào!” Bảo bà và Hạ Mộng Lộ ở chung hòa thuận? Đùa à? Không gặp đã thấy giận, ở chung chẳng phải sẽ học máu mà chết?

“Bà thật là, lần đầu tiên tôi thấy bà ghét một người như vậy đó! Chẳng lẽ bà đang ghen tỵ với nó……”

“Bốp!”

Lạc Viêm Hành ôm bụng.

Trình Thất xoa xoa nắm đấm, đứng lên nói, “Cá thì cá! Ông đi nói cho nó biết, tôi sắp chết, xem nó có tới không?” Hôm nay cả Ma Từ và Lộ Băng cũng tới khuyên bà. Ai cũng nói giúp con bé kia, mặc dù bà cảm thấy bọn họ rất buồn cười, nhưng thiếu số thì phải nghe đa số, nếu con bé kia thật tới chăm sóc bà, bà sẽ tạm chấp nhận, còn nếu tính tình vẫn như cũ thì đừng mơ tưởng được đặt chân vào cái nhà này!

Vài ngày sau....

Trong phòng bệnh, Lạc Vân Hải và Lạc Viêm Hành trở mắt nhìn nhau. Chỉ là diễn trò thôi, có cần giống thật dữ vậy không?

“Ôi.... ....!”

Trên giường, Trình Thất giống như đang sắp chết, tay chân không thể nhúc nhích, gãy xương, tăng huyết áp, bệnh tim, tóm lại bệnh gì có thể nghĩ ra, đều đã được viết trên tờ theo dõi bệnh đặt ở đầu giường.

Bà đứng là điên rồi mới hồ đồ theo hai cha con kia! Hạ Mộng Lộ mà thấy bà thế này, chắc chắn nằm mơ cũng phải cười tỉnh vì quá vui!

Thôi, vì không để bọn nhỏ bị ám ảnh, bà đành nhịn! Nếu Hạ Mộng Lộ dám đến giễu cợt bà, bà sẽ đánh cho nó toi bởi hoa lá!

Vào giờ phút này, trước cửa một căn hộ ở chung cư, Hạ Mộng Lộ cười vui vẻ nói với mẹ Hạ, “Mẹ, mấy năm không gặp, mẹ vẫn như cũ, chẳng thay đổi chút nào cả!”

Mẹ Hạ cười nói, “Mấy năm không gặp, học được nịnh hót? Nhưng mà mẹ thích nghe! Nguyệt Đình đâu? Không phải nói đã tìm thấy nó sao?” Có một số việc bà phải giáp mặt nói rõ với Nguyệt Đình, không thể để nó tiếp tục hiểu lầm.

“Giờ Nguyệt Đình đang ở nhà Đỗ Vương, bị mẹ Đỗ chiếm rồi! Mẹ, mẹ Đỗ rất tốt, thật, con đã tận mắt thấy, bác ấy rất thích Nguyệt Đình nhà chúng ta, không giống như mẹ chồng con, vô cùng dã man!”

Hạ Hưng Quốc nghe vậy, cười nói, “Những năm này, cha mẹ luôn lo lắng, sợ Nguyệt Đình ở bên ngoài gặp bất trắc, xã hội bây giờ rất phức tạp, cha mẹ không thể không lo. Giờ nó tìm được hạnh phúc là tốt rồi! Mộng Lộ, quả thật Trình Thất có hơi bá đạo, nhưng dù sao cũng là mẹ chồng con, là mẹ của A Hải, phận con cháu, con không thể nói bà ấy dã man. Về sau không được nói vậy, nếu không người ta sẽ nói nhà chúng ta không biết dạy con!”

Hạ Mộng Lộ bĩu môi, “Vốn là vậy mà! Động một chút là đánh người, bị một cái tát của bà ấy, mặt con phải sưng cả mấy ngày! Con không đánh lại, chỉ đẩy bà ấy một cái, vậy mà bà ấy ghi hận tới tận giờ!”

“Đưa nhò này, càng nói càng quá! Gia đình hòa thuận, mọi sự tốt lành! Nếu con dâu của cha dám nói với cha như vậy, cha cũng sẽ không nhận nó!”

Mẹ Hạ kéo tay Hạ Mộng Lộ nói, “Đừng nghe ba con nói! Ông là người nhất gan! Yên tâm, mẹ đứng ở phe con, về sau cứ ở đây, xem Lạc Vân Hải có tới đón con hay không? Tôi đón mà không dẫn cháu mẹ theo, mẹ sẽ đá nó ra ngoài, đừng mong được bước qua cửa!”

“Đạ! Tuyệt đối không thể nhượng bộ!” Hạ Mộng Lộ sục sôi ý chí chiến đấu, giọng cao quả đấm.

“Lần sau bà ta còn dám tới làm âm ỉ, con không thể đánh, vậy để mẹ! Mẹ mua gậy đánh chó rồi, xem mẹ đánh chết bà ta!” Mẹ Hạ rút một cây gậy lớn dài chừng một thước ra khoe.

Hạ Mộng Lộ lập tức che miệng cười nói, “Đánh bà ta lệch cả mắt mũi!”

“Đại tiểu tiện không ý thức!”

Hai người càng nói càng hăng.

Hạ Hưng Quốc càng nghe mặt càng xanh mét, tại sao những người này luôn sợ thiên hạ không đủ loạn chứ? Nếu không do trước kia ông có lỗi với vợ, giờ này ông đã dạy dỗ bà một trận rồi!

Ông thông gia à, chuyện này phải làm sao đây?

Mới sắp xếp đồ đạc xong đã có người gõ cửa, mẹ Hạ nhìn qua mắt mèo, thấy là Lạc Vân Hải, thì nháy mắt lửa giận sôi trào, xoay người lôi cây chổi ra, vừa mở cửa đã bắt đầu đánh người, “Cậu tới làm gì? Hả? Dám bắt nạt con gái tôi này!”

“Mẹ, con tới giúp mọi người dọn đồ!” Lạc Vân Hải không ngừng lui về phía sau. Giờ anh mới cảm nhận được nỗi đau khổ nhiều năm của cha vợ!

“Không cần cậu giúp! Chờ cậu tới thì đồ đạc mốc meo hết rồi!” Mẹ Hạ chông nạnh quát. Nghĩ nhà họ Hạ dễ bắt nạt?

Lạc Vân Hải đành đáp, “Vậy con tới đón Mộng Lộ về!” Vừa nói vừa định bước vào.

“Cút ra ngoài!”

Mẹ Hạ đánh vào chân Lạc Vân Hải, giận dữ hét, “Không dẫn cháu tôi đến đây thì đừng mong đón Mộng Lộ về! Cậu có phải đàn ông không hả? Con mình không nuôi, mắc gì đưa người khác nuôi?”

Lạc Vân Hải khổ không thể tả, tức giận xoay người bước đi. Ở lại cũng chỉ tự rước lấy nhục, không bằng về trước nghĩ cách khác.

Hạ Mộng Lộ thấy Lạc Vân Hải bỏ đi, lập tức ôm mẹ Hạ hoan hô, “Mẹ oách quá! Giờ cha và mẹ ở đây, con đến nhà Lăng Phong lấy đồ qua!” Có mẹ cô ở đây, xem Trình Thất dám tới giường oai nỡ hay không?

“Đi đi!” Mẹ Hạ tự hào ngẩng cao đầu. Lạc Vân Hải có mẹ, chẳng lẽ Hạ Mộng Lộ không có?

Hạ Hưng Quốc co quắp khóe miệng, thầm cầu Trình Thất đừng tới đây, nếu không chắc chắn sẽ có đánh nhau!

Nhà Kỳ Lăng Phong.

Hạ Mộng Lộ đang thu đồ đạc thì thấy di động rung, mở ra xem, là tin nhắn của con trai.

“Mẹ, bà nội ngã bệnh, đang ở bệnh viện, hình như không thể cử động được!”

“Nhìn gì mà đờ đẫn vậy?”

Lam Băng và Kỳ Lăng Phong đưa đầu qua xem. Kỳ Lăng Phong đọc xong tin nhắn, cười to nói, “Ha ha ha, cái này gọi là báo ứng đó! Ha ha không ngờ bà già kia cũng có ngày này! Tốt nhất là ngủ mãi không dậy luôn đi!”

“Phốc!” Hạ Mộng Lộ cũng đưa tay che miệng. Đúng vậy! Tốt nhất là chết luôn đi!

“Nhìn hai người kia, đúng là tiểu nhân đắc chí! Mộng Lộ, cô không tính đi thăm sao?” Lam Băng nhét di động vào tay Hạ Mộng Lộ.

Hạ Mộng Lộ nói một cách khinh bỉ, “Tôi đến không chừng sẽ làm bà ấy trực tiếp tức chết mất!” Cô không đến là vì tốt cho bà ta! Già rồi, không nằm

trên giường cho khỏe, cứ chạy tới chạy lui làm gì? Đáng đời!

Ra khỏi nhà Kỳ Lăng Phong, Hạ Mộng Lộ lập tức cười không nổi nữa, vẻ mặt phiền muộn. Có lẽ vừa rồi Lạc Vân Hải muốn nói cho cô biết mẹ anh đang bệnh? Có nên tới thăm không?

Hạ Mộng Lộ suy nghĩ hồi lâu, rốt cuộc vẫn quyết định không đi. Trình Thất làm lớn như vậy, chắc chắn có rất nhiều người đến thăm, thiếu cô cũng không ảnh hưởng gì, hơn nữa quả thật cô không muốn đi tìm mắng.

Và lại, nếu cô tới, nói không chừng bà ấy sẽ bệnh nặng thêm chứ chẳng ích gì! Thôi, tự cầu nhiều phúc đi!

Bạn đang đọc truyện *Tiên Sinh Xã Hội Đen Ở Riêng Đi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 54: Tới thăm người chưa chết(1-2)

Đó là một bức tranh nghiêng về trường phái phim hoạt hình, nét vẽ khá đơn giản, nhưng nội dung rất phong phú, chia làm mấy cảnh ngắn.

Cảnh thứ nhất là một cô gái sờ vào bụng dưới của một chàng trai, mặt chàng trai đỏ bừng, có vẻ kinh hãi.

Cảnh thứ hai, chàng trai tặng hoa cho cô gái, nhưng cô gái có vẻ rất hồ hững.

Cảnh thứ ba, hai người hôn nhau ở quán rượu, công ty, trong nhà, được miêu tả rất sống động.

Cảnh thứ tư, trên đầu cô gái viết con số ba mươi hai, chàng trai thấy vậy, vẻ mặt như bị sét đánh.

Cảnh cuối cùng, chàng trai đứng một mình trong góc nhỏ quét miệng khóc thút thít, nhìn cô gái cũng đang ngồi cách đó không xa khóc.

Thái Bảo Nhi xem xong, đưa tay lau nước mắt trên mặt. Thì ra ngày đó cậu ta không bỏ đi mà ở lại nghe cô khóc hồi lâu. Kỳ Lăng Phong rốt cuộc cậu muốn nói gì? Muốn nói cậu thật sự yêu tôi? Muốn nói cho tôi biết đừng buông tay? Nếu đã nói rõ ràng, tại sao còn làm những hành động ngày thơ như vậy?

Cô gái trong tranh vẫn luôn rất lạnh lùng, duy chỉ có lúc trong quán bar mới cười vui vẻ. Ý cậu muốn nói tôi hãy đi tìm niềm vui?

Thái Bảo Nhi hút hút mũi, ngồi dưới đất che mặt nức nở. Cô không oán trách Kỳ Lăng Phong, bởi vì cô biết, cậu ta thật sự là một người thanh niên tốt, tốt đến mức đốt đèn lồng cũng khó tìm được người thứ hai như vậy.

Kỳ Lăng Phong có thể vì một người phụ nữ có thai tuy cùng nước nhưng không hề quen biết mà buông tha việc học, để trở thành vú em. Giờ lại chăm sóc một phụ nữ có thai khác, dù luôn miệng oán trách, nhưng lại chưa bao giờ nghĩ tới không làm.

Những người đàn ông khác khi nghe nói cô là con gái một của chủ tịch tập đoàn Thái Thị, phản ứng đầu tiên là vui mừng, chỉ có tên ngốc kia là coi tiền như rác! Nghe nói trong tay cậu ta có một bộ tranh là tác phẩm đặc ý nhất của thầy Mạc, nhưng dù đổi chết đầu đường cũng không chịu đem ra bán.

Những điều cô từng cho là khuyết điểm, không biết từ lúc nào đã trở thành ưu điểm. Có lẽ đây chính là yêu! Có cậu, người yêu trong mắt hóa Tây Thi, giờ cô không thấy cậu ta có bất kỳ tật xấu nào cả!

Kỳ Lăng Phong, cảm ơn cậu đã làm nhiều điều vì tôi, nhưng cậu thật sự không hề hiểu phụ nữ! Một người phụ nữ đã từng có một lần hôn nhân thất bại, mấy ai có thể động lòng lần nữa? Động lòng lần thứ hai thất bại, lại có mấy người còn có ảo tưởng vào tương lai tươi đẹp?

Kiếp này cô không còn tin tưởng vào tình yêu nữa rồi! Không có những tình yêu cô vẫn có thể sống!

Hạnh phúc tương lai của tôi cho cậu toàn bộ, hi vọng cậu có thể tìm thấy một cô gái tốt tương xứng với tuổi cậu!

Thái Bảo Nhi lau khô nước mắt, lấy di động ra gọi cho mẹ, “Mẹ! Mẹ cứ luôn kêu con đi xem mắt phải không? Mẹ sắp xếp đi, lúc nào rảnh thì báo cho con biết!”

“Con nghĩ thông suốt được thì tốt quá! Hẹn tới hẹn lui không bằng chiều nay luôn đi!”

“Dạ!”

Tại sao tim lại đau như vậy?

Thái Bảo Nhi rút trâm cài tóc ra, hung hăng đâm vào đùi mình theo thói quen. Tại sao nỗi đau thể xác vẫn không thể loại bỏ được sự đau đớn trong lòng?

‘Tôi rất nghiêm túc! Bảo Nhi, tại sao chúng ta không thể bên nhau?’

‘Tôi yêu em! Dù bị em lợi dụng, tôi cũng cam tâm tình nguyện!’

‘Đây! Xe, số tiết kiệm! Tuy không phải Mercedes-Benz BMW nhưng cũng trị giá hơn mười vạn! Giờ không có lý do từ chối tôi nữa chứ?’

‘Nếu không có em tôi vẫn sẽ không có tự tin! Biết tại sao tôi có thể hoàn thành bức tranh này không? Bởi vì em đã khiến tôi hiểu ra, muốn vẽ tranh đẹp, phải đặt tình cảm vào trong đó. Tôi yêu em, lúc vẽ trong đầu tôi nghĩ tới em cho nên.....’

‘Hu hu hu hu!’

Thái Bảo Nhi lại đâm cây trâm vào đùi mình một lần nữa.

Con gái một của chủ tịch tập đoàn Thái Thị thì sao? Người thừa kế tương lai của Thái Thị thì sao? Có ai biết đằng sau tầng huy hoàng đó là một trái tim đã bị vỡ nát không?

Ông trời thật thích trêu chọc cô, một lần lại một lần! Từ nhỏ đến lớn, có thể nói cô chưa hại ai bao giờ, vậy tại sao? Có lẽ mẹ cô nói đúng, nếu lúc ấy cô không đồng ý ly hôn, Lạc Vân Hải cũng chẳng thể làm gì cô, vì dù sao người lớn hai bên đều đứng về phía cô. Nhưng cô không thể! Cô luôn kiên trì lý tưởng tìm kiếm một tình cảm chân thật, danh lợi đối với cô mà nói, không hề quan trọng!

Cô chỉ muốn có một người đàn ông thật lòng yêu thương, bảo vệ che chở cô. Chuyện đó khó vậy sao? Đàn ông trên đời nhiều như vậy, lại không ai chịu bỏ ra tình cảm chân thật. Lần đầu tiên cô có xúc động muốn liều chết dây dưa, nhưng sao cô có thể cứ quẩn luyến một người thanh niên trẻ không tha chứ?

Thái Bảo Nhi nhìn lại tin nhắn mình đã soạn, không cách nào bấm gửi được.

‘Kỷ Lăng Phong, tôi đã suy nghĩ rất kỹ, có lẽ chúng ta có thể ở bên nhau. Tôi không ngại cậu không đủ chính chắn. Nếu cậu thật sự không thể tiếp thu được sự chênh lệch giữa chúng ta, chúng ta ở thể thử tiếp xúc một thời gian ngắn, tôi sẽ cố gắng thích nghi với cuộc sống của cậu, sẽ theo cậu đi quán bar, đi karaoke, đi bất cứ chỗ nào cậu muốn! Quyết không lùi bước!’

Có lẽ sẽ nhận được tin nhắn trả lời chỉ với ba chữ, ‘Thực xin lỗi!’. Nếu đã biết kết quả, cần gì phải làm điều thừa? Thôi, cứ vậy đi, sẽ tốt cho cả hai! Tìm một người kết hôn, về già sẽ có bạn, rất tốt!

‘Người đâu?’

Trước cửa bệnh viện, Lạc Viêm Hành thấy trong xe trống không, bất mãn nhìn Lạc Vân Hải.

Lạc Vân Hải nhún vai, ‘Mẹ đoán đúng rồi! Cha, chẳng lẽ hai người họ có mối thù truyền kiếp? Mong Lộ tuyệt đối không phải là một người máu lạnh, nhưng bọn nhỏ đã nhắn tin cho cô ấy rồi, vậy mà vẫn không thấy cô ấy có động tĩnh gì hết!’

Lạc Viêm Hành thở dài một tiếng. Nếu để Trình Thất biết, Hạ Mộng Lộ nghe tin bà sắp chết nhưng vẫn không tới thăm, quan hệ giữa hai người sẽ càng căng thẳng hơn!

Lạc Viêm Hành nghĩ một lát rồi nói, ‘Thôi, để tự cha ra tay! Con đi làm đi, chuyện này giao cho cha!’

‘Cha, hay là thôi đi! Họ sẽ đánh văng cha ra ngoài đó!’ Cha lớn tuổi rồi, ngộ nhờ có chuyện gì thì sao?

Lạc Viêm Hành cười tự tin nói, ‘Con nghĩ cha ngu giống con?’

Có lẽ vì Vân Hải không biết cách lấy lòng người khác nên mới có thể trấn áp được Hạ Mộng Lộ. Ông cảm thấy điểm này nên được giữ gìn và phát huy, tốt nhất một ngày nào đó cũng trấn áp được Trình Thất luôn! Chỉ cần nghĩ tới cảnh hai sư tử Hà Đông quỳ xuống lau sàn nhà, ông đứng một bên giám sát, không hài lòng thì đập cho một cái là đã muốn cười to ba tiếng!

Nhà họ Lạc phải như vậy mới đúng! Con trai, vì mục tiêu này, cha sẽ giúp con loại bỏ muôn vàn khó khăn rêu rĩa! Khuyến can dựa vào cha, chấn chỉnh nề nếp gia đình dựa vào con! Cha con đồng tâm, không gì không làm được!

Lạc Vân Hải sờ sờ cằm. Ngu? Anh mà ngu, thì trên thế giới làm gì có người thông minh? Lần đầu tiên nghe nói người nằm trong top mười người giàu nhất thế giới ngu! Chỉ là anh quả thật hơi luống cuống trong việc xử lý tranh chấp gia đình, xử lý quan hệ vợ chồng, nhưng chỉ một chút mà thôi! Một ngày nào đó Hạ Mộng Lộ sẽ ngoan ngoãn đi vào khuôn khổ!

Gần đây tình hình không yên ổn nên Hứa Trí Viễn tạm thời trở thành lái xe riêng của Lạc Vân Hải.

Trong xe, Hứa Trí Viễn một tay giữ vô lăng, một tay không ngừng xoa cằm, vừa nghĩ đến cảnh lúc trưa, anh Hải bị mẹ vợ cầm chổi đuổi ra ngoài là đã không nhịn được cười, ‘Ha ha ha ha!’

Lạc Vân Hải ngồi ở ghế sau, hai tay ôm ngực, hơi ngửa ra sau, bắt chéo chân, nhìn chăm chăm Hứa Trí Viễn đang lái xe.

‘Phốc.....’ Hứa Trí Viễn thật sự không nhịn được, phụt cười. Nín lâu như vậy, không phát tiết một chút, sợ rằng sẽ bị nội thương! Anh vô tình nhìn vào

Kính chiếu hậu, thấy vẻ mặt lạnh lùng và ánh nhìn chăm chăm của Lạc Vân Hải thì vội vàng ho một tiếng, khôi phục nghiêm trang, nhưng bà vai vẫn thỉnh thoảng run run vài cái.

Đột nhiên cảm thấy anh Hải và Hạ Mộng Lộ quả là xứng đôi. Trước kia lúc anh Hải ở chung với Thái Bảo Nhi, khi đi thăm cha mẹ vợ, đừng nói là xua đuổi, nhà họ Thái cơ hồ xem anh như tổ tông mà cung phụng! Không ngờ chủ tịch Long Hồ cũng có ngày này!

Việc này khiến Hứa Trí Viễn ngộ ra, cha mẹ vợ mình đúng là thiên sứ, cho nên anh quyết định về sau phải đối xử với họ tốt hơn nữa!

Đáng ghét! Mắc cười tới mức chảy nước mắt luôn rồi!

Lạc Vân Hải thấy Hứa Trí Viễn lau nước mắt thì lạnh lùng hỏi, “Cậu xin hả?”

“Ha ha ha ha ha!” Lạc Vân Hải không nói gì còn đỡ, anh vừa mở miệng, Hứa Trí Viễn đã lập tức đập thẳng xe, gục đầu xuống tay lái cười ngả nghiêng. Tiếng cười kia, đủ để chọc thủng màng nhĩ của người ta.

Lạc Vân Hải trầm mắng một câu, giận dữ hét, “Cười đủ chưa.....”

“Ha ha ha ha, anh Hải.... .. Ha ha ha, anh để em cười đi! Nếu không em chết mất ha ha ha ha!” Hứa Trí Viễn đập mạnh tay vào vô lăng, chuyện này quả thật là buồn cười nhất thế giới!

“Vậy được, cậu cứ từ từ cười, cười xong thì đưa đơn từ chức cho tôi!” nói xong, Lạc Vân Hải đen mặt định bước xuống xe.

Hứa Trí Viễn thấy vậy, vội nhin cười, nghiêm túc đập chân ga. Trong xe khôi phục yên tĩnh, giống như vừa rồi không hề xảy ra chuyện gì hết.

Bên nhà họ Hạ, Hạ Mộng Lộ vừa đi làm về, chuẩn bị ăn cơm thì có tiếng chuông cửa. Cô nghĩ là Lạc Vân Hải, bèn chạy vào góc nhà cầm cây chổi nhét vào tay mẹ Hạ, “Mẹ, nhanh đi!”

Mẹ Hạ cầm chổi ra mở cửa, vừa giơ cây chổi lên định đánh thì bỗng hít lạnh một hơi. May mà những năm này vì đối phó với Hạ Hưng Quốc nên bà học được mớ võ công mèo quào, nếu không há có thể phan lại kịp?

Mặc dù bị chổi xẹt qua đầu, nhưng Lạc Viêm Hành vẫn rất trấn định, xách theo bao lớn bao nhỏ, cười nói, “Chào bà thông gia!”

“Ồ!” Mẹ Hạ lúng túng vứt cây chổi, xoa xoa tay vào tạp dề, chỉ vào nhà cười nói, “Ông thông gia, không biết là ông đến! Mời ông vào!”

“Bác trai?” Hạ Mộng Lộ tròn tròn mắt, nói “Mời bác ngồi!”

Lạc Viêm Hành gạt đầu một cái, chất đống quà lên ghế sofa, cởi áo khoác ra, ngồi xuống. “Nghe nói nhà bà thông gia đến thành phố F, nhưng vì trong nhà có chuyện nên không tới thăm sớm được, hi vọng giờ vẫn không quá trễ!”

“Không trễ, không trễ!” mẹ Hạ lắc đầu, đẩy con gái một cái, “Bác cái gì? Phải gọi cha!”

Hạ Mộng Lộ cau mày, “Nhưng con vẫn chưa đi đăng ký kết hôn với Lạc Vân Hải!”

“Hoặc Hâm chẳng phải là A Hải sao? Gọi cha!” Đứa nhỏ này, càng ngày càng kỳ cục!

Hạ Mộng Lộ lúng túng nhìn Lạc Viêm Hành, cúi đầu chào, “Cha!”

“Ừ, vậy mới đúng chứ! Cha con đâu?” Lạc Viêm Hành nhìn chung quanh tìm.

Đúng lúc này, “Ôi! Ông thông gia!” Hạ Hưng Quốc đặt đồ ăn lên bàn xong, vui vẻ nắm tay Lạc Viêm Hành nói, “Mấy năm không gặp, ông thông gia trông vẫn như hồi đó!”

Lạc Viêm Hành cười cười, “Ông cũng vậy! Hôm nay, anh em ta phải uống một trận cho đã mới được!”

Hạ Hưng Quốc vỗ vỗ vai Lạc Viêm Hành, “Tất nhiên! Thúi Hoa, lấy bình Ngũ Lương Dịch ra đi!”

“Đến ngay!” Mẹ Hạ vui vẻ đi lấy rượu.

Đoán chừng Lạc Vân Hải nhìn thấy cảnh này, chắc chắn sẽ ghen tỵ chết mất.

Lạc Viêm Hành ngoắc tay với Hạ Mộng Lộ, “Mộng Lộ, con cũng ngồi xuống đi!”

“Mộng Lộ nhà tôi được nuông chiều từ nhỏ thành hư, rất không hiểu chuyện, hi vọng sau này ông thông gia chịu khó dạy dỗ nó nhiều!” Mẹ Hạ rót đầy một ly rượu cho Lạc Viêm Hành rồi nói tiếp, “Đừng nương tay!”

“Mẹ, con đã ba mươi rồi!”

“Ba mươi thì sao? Dù con có sáu mươi thì trong mắt cha mẹ con cũng chỉ là một đứa bé!” Mẹ Hạ liếc con gái một cái, “Mẹ ăn muối còn nhiều hơn con

ăn cơm đấy!”

Hạ Mộng Lộ đáp, “Đó là vì mẹ thích ăn mặn.... Ồi!” Mẹ Hạ gõ vào ót Hạ Mộng Lộ một cái. Có ông thông gia ở đây, không thể chừa chút mặt mũi cho bà à? Một ngày không cãi thì không sống yên hà?

Mẹ Hạ thu tay lại, cười xin lỗi Lạc Viêm Hành, “Đứa nhỏ này cứ vậy đó! Để ông chê cười rồi!”

Lạc Viêm Hành lắc đầu cười nói, “Mộng Lộ lanh lẹ, tính tình thẳng thắn, hồn nhiên! Tôi rất thích tính cách của nó!”

Hạ Mộng Lộ nghe khen vui đến mắt cả phương hướng, gấp một con tôm to vào chén Lạc Viêm Hành, cười nói, “Cha ăn nhiều một chút! Đây là món sở trường của cha con, năm đó A Hải rất thích ăn, cha ném thử đi!” Thật không thể tin được, một người phong độ thế này lại có bà vợ chua ngoa như Trình Thất!

“Ừ, mùi vị không tệ! Hưng Quốc, tay nghề của ông có thể so với những đầu bếp cấp thế giới đó! Về sau tôi phải thường đến ăn ké mới được!” Lạc Viêm Hành vừa nói vừa chậm rãi thưởng thức con tôm.

Hạ Hưng Quốc nghe khen, vui như mở cờ trong bụng. Năm đó Vũ Hinh cũng nói như vậy, chẳng lẽ tay nghề mình thật tốt đến mức đó?

Hạ Hưng Quốc gắp ly rượu lên nói, “Tôi cũng chỉ biết quanh quẩn trong nhà bếp thôi, không giống ông, xem như từng nam chinh bắc chiến!”

Mẹ Hạ thầm nghĩ: ông thông gia nói chuyện thật dễ nghe! Nếu như Trình Thất học được dù chỉ một góc thôi thì đã không làm mọi chuyện thành thế này! Điều ngoa thì điều ngoa, nhưng thầy có thể đối, còn mẹ chồng thì không thể!

Mẹ Hạ hỏi, “Nghe nói bà thông gia nhập viện? Bà ấy sao vậy? Có nghiêm trọng không?”

Lạc Viêm Hành đáp, “Không có gì đáng ngại!”

Đang lúc ba người kia thờ phào một hơi, thì Lạc Viêm Hành nói tiếp, “Chỉ là đã già, ngã xuống một cái là bao nhiêu bệnh phát ra hết! Tay chân cứng ngắc không co duỗi như bình thường, còn cả tăng huyết áp, e rằng nửa đời sau chỉ có thể nằm suốt trên giường. Yên tâm, tôi sẽ chăm sóc tốt cho bà ấy!”

Nghiêm trọng như vậy? Hạ Mộng Lộ siết chặt đôi đũa. Cô thật sự không muốn gặp bà già kia, thậm chí cực kỳ chán ghét, nhưng cũng không tới mức mong bà ấy mau chết.

Không thể cử động?

Hạ Mộng Lộ mím môi, áy náy nói, “Cha, có phải con rất quá đáng không?”

Người ta thường nói, khi còn sống không biết hiếu thuận với cha mẹ, chờ cha mẹ mất đi mới biết hối hận đều là súc sinh. Trình Thất dù gì cũng là mẹ của Lạc Văn Hải, dù gì đi nữa, cô cũng không thể không tận chút hiếu đạo, nếu không sau này anh sẽ hận chết cô!

Lạc Viêm Hành cười hiền lành. Ông đã nói mà, đứa nhỏ này rất lương thiện, sao có thể ước gì cho bà ấy mau chết chứ?

“Không sao! Bà ấy được như một phần vạn của mẹ con thì cha đã mãn nguyện rồi! Luôn tự cho mình là trung tâm của vũ trụ, tính tình thì chua ngoa! Mộng Lộ, lần này cha tới một là vì thăm cha mẹ con, hai là hi vọng con có thể đến thăm bà ấy, tuy nói người đến thăm bà ấy không ít, nhưng sao sánh bằng con dâu được?”

Hạ Mộng Lộ mím môi gật đầu một cái, lòng buồn buồn. Cô chưa bao giờ nghĩ, bà già hung hăng kia cũng có ngày yếu ớt như vậy. Hai ngày nữa sẽ có giấy đăng ký kết hôn của cô và Lạc Văn Hải, đồng nghĩa Trình Thất sẽ là mẹ chồng cô, cô sao có thể độc ác như vậy?

Hạ Hưng Quốc thờ dài nói, “Khổ thân bà thông gia! Ông yên tâm, Mộng Lộ nhất định sẽ chăm sóc bà ấy thật tốt! Đây là bổn phận con dâu phải làm!”

“Đừng vậy! Mộng Lộ, Trình Thất rất sĩ diện, đi cầu đi tiểu gì, con tự mình giúp bà ấy một tay, chớ cho người ngoài đụng vào. Chịu khó kể nhiều chuyện cười cho bà ấy nghe, dẫn bà ấy đi dạo, đừng luôn ở mãi trong phòng bệnh, để bà ấy có cảm giác như mình không hề bị bệnh!” Mẹ Hạ khuyên con gái.

Đang yên đang lành, nói bệnh là bệnh. Nhưng người già, không phải đều vậy sao? Bà tin, nếu ngày nào đó bà ngã bệnh, A Hải cũng sẽ chăm sóc bà như vậy!

Hạ Mộng Lộ đỏ mắt nói, “Dạ! Con biết rồi! Ngày mai con sẽ đi mua ít đồ, thuận tiện xin nghỉ làm, đến bệnh viện!” Khó trách con trai cô nhấn tin nói là bà nội không thể động đậy, thế này có khác gì bị liệt đâu?

Lạc Viêm Hành mừng thầm trong lòng. Trước kia ông từng nói, nếu có thể, ông rất mong được kết thân với nhà họ Hạ, không ngờ giờ đã thành sự thật! Mọi chuyện đúng là nhờ duyên phận, muốn ngăn cũng không ngăn được! Tiểu Hải quả là sao may mắn đầu thai, cưới vợ, đứa nào cũng hiền thực. Dĩ nhiên, ông không hi vọng lại xảy ra chuyện hoang đường gì nữa, dù sao Tiểu Hải cũng ba mươi lăm rồi, nếu lại mất trí nhớ rồi tay trắng, có con gái nhà nào sẽ thích nó chứ!

Ăn cơm xong, Hạ Mộng Lộ lấy điện thoại ra gọi cho con trai, “Đào Đào, có phải bà nội đang rất khổ sở không?”

“Dạ, bà nội vẫn luôn nói đau lưng, rất tội nghiệp! Mẹ, mẹ tới thăm bà nội đi, bà nội luôn nói muốn mẹ đến thăm đó!”

Hừ, thật coi cô ngốc như bọn chúng? Trình Thất dù có chết cũng không thể nào nói muốn gặp cô được! Không ngờ hai đứa nhỏ này lại trưởng thành sớm như vậy, mới năm tuổi đã biết nói lời hay. Có thể khiến hai đứa nhỏ nghịch ngợm này thích cũng là bản lĩnh của bà ấy. Nể mặt chồng và con trai, ngày mai cô sẽ đến bệnh viện chăm.

Để tránh tiếc nuối sau này.....

‘Mẹ, hôm nay bà nội nói muốn ăn rau ngải, rau ngải là rau gì vậy mẹ?’

Hạ Mộng Lộ gãi ót. Rau ngải? Bên này không thấy bán, nhưng Phở Đà thì có nhiều, hình như cô đã từng thấy trong siêu thị.

Hạ Mộng Lộ dịu dàng nói, “Rau ngải rất ngon, ngày mai mẹ sẽ mang rau ngải qua cho mọi người nếm thử! Vậy đi, mẹ cúp đây!”

Bên bệnh viện, Kỳ Đào Đào vui vẻ đập tay với Kỳ Khanh Khanh, nháy mắt hỏi, “Anh, có nên nói cho bà nội biết ngày mai mẹ tới không?”

“Không được!” Kỳ Đào Đào lộ ra nụ cười tà không hợp với tuổi, “Nếu nói.....”

Kỳ Khanh Khanh càng nghe càng vui vẻ, sau đó hai anh em chấp tay đi vào phòng bệnh, nhìn bà nội đang ngồi xếp bằng xem ti vi trên giường nói, “Bà nội.....”

Trình Thất nhướn mày, “Sao?”

Kỳ Đào Đào tiếp, “Mẹ nói, sợ bị bà nội mắng rồi đánh, nên không tới!”

Đáng ghét! Biết bà sắp chết còn dám không đến? Vậy mà muốn gả cho con trai bà? Còn thằng nhóc Vân Hải nữa, tìm ai không được, lại tìm loại con gái độc ác như vậy!

Trình Thất tức giận vén chăn, định bước xuống giường.

“Bà nội, chờ thêm một ngày nữa đi! Không phải nói ba ngày sao? Mẹ nhất định sẽ tới!” Kỳ Khanh Khanh ôm chân Trình Thất nói.

Trình Thất vô cùng tức giận nhưng nghĩ nói không giữ lời trước mặt bọn nhỏ thì không phải bà nội tốt, bèn ngồi xuống giường, mặt đen thui. Ai cứ luôn miệng nói nó nhất định sẽ tới? Lát nữa phải lột da ông ta mới được..... Kỳ lạ, Hạ Mộng Lộ không tới bà phải vui mới phải, tại sao lại tức giận?

Trình Thất cười nói, “Bà sẽ mở to mắt chờ xem!” Tới mới là lạ!

“Bà nội khẳng định mẹ sẽ không tới?” Kỳ Đào Đào thấy Trình Thất không đáp, bèn tiếp, “Thật ra con linh cảm mẹ sẽ tới, bởi vì mẹ là người rất tốt, rất hiếu thảo! Hay là chúng ta cá đi?”

Trình Thất trợn mắt, “Cá cái gì?”

Kỳ Đào Đào chấp hai tay sau lưng, ngẩng đầu, nhìn thẳng vào mắt Trình Thất nói, “Nếu bà nội thua, từ nay về sau không được gây gổ với mẹ nữa, không được nói lớn tiếng với mẹ, càng không được đánh mẹ. Sau này, tụi con một tháng ở với bà nội, một tháng với mẹ. Còn nếu tụi con thua, từ nay về sau sẽ không đòi tìm mẹ nữa, yên ổn sống bà nội. Bà nội sẽ là mẹ của tụi con, tụi con thích bà nội nhất! Được không ạ?”

“Con đó! Nói chuyện cứ như ông cụ non!” Rất có phong thái của một nhà lãnh đạo! Trình Thất nhìn qua Kỳ Khanh Khanh đang ôm một tạp chí người mẫu nữ chảy nước miếng, đúng là sinh đôi? Một thông minh, tính toán tỉ mỉ, động chút là đòi điều kiện, một trừ gái đẹp thì không thích gì khác. Trình Thất lắc đầu một cái, thôi một đứa giỏi cũng đủ rồi!

Kỳ Khanh Khanh vừa nhìn vào tạp chí vừa nói, “Con cá mẹ sẽ đến!” Thật ra cậu không phải vì thích xem tạp chí mới dán mắt vào, mà vì mắt bà nội rất tinh, chỉ cần nhìn một cái là biết ngay cậu đang có âm mưu gì, cho nên cậu tuyệt đối không thể nhìn thẳng vào mắt bà nội.

Trình Thất không hề nhận ra hai đứa nhỏ đang suy nghĩ gì, nghĩ: Hạ Mộng Lộ nếu đã nói không đến, như vậy ngày mai sẽ không đến, bèn gật đầu nói, “Được! Trẻ con không thể nói xạo! Thua thì vĩnh viễn đừng nhắc tên người kia trước mặt bà nội nữa!”

“Bà nội yên tâm! Lạc Đào Đào con là một người đàn ông rất trọng chữ tín! Nhất ngôn nhất định!”

“Là ‘Nhất ngôn cửu đỉnh’, nói còn sai, mà dám giả bộ đàn ông với bà nội! Ngày hôm qua còn ôm bình sữa uống sữa chua, hôm nay đã tự nhận mình là đàn ông!” Thật ra, năm tuổi có thể nói ra ‘Nhất ngôn cửu đỉnh’, đã rất tốt rồi! “Đào Đào, bà nội đặt rất nhiều hi vọng vào con đó, con phải cố gắng học tập! Người nói nghiệp tương lai của Long Hồ không là con thì còn ai!”

“Tại sao?” Kỳ Khanh Khanh mắt hứng, chỉ vào cái mũi nhỏ của mình, vẻ mặt tức giận hỏi, “Con cũng là cháu trai của bà nội, bà nội cũng nói thích con nhất, tại sao người nói nghiệp lại là anh hai mà không phải con?” Về phần người nói nghiệp là gì cậu không thêm biết, chỉ biết thứ gì anh hai có thì cậu cũng phải có!

Trình Thất đen mặt nhìn Kỳ Khanh Khanh, “Con? Bà nội không muốn thấy tương lai, người đứng đầu Long Hồ bị con gái quyến rũ, tùy tiện dâng Long Hồ cho kẻ khác! Đào Đào, bà nội đặt hi vọng vào con!”

“Bà nội, vậy con không làm người nối nghiệp, con chỉ muốn chị gái xinh đẹp, được không ạ?” Tiền của anh hai chẳng phải tiền của cậu sao? Cậu không muốn cả ngày phải đi làm như cha, rất mệt!

“Hừ!” Trình Thất cười nhạt một tiếng. Không biết giống ai! Có vẻ giống Bạch Diệp Thành, vừa thấy gái đẹp đã bước không nổi! Chỉ trong hai ngày ngắn ngủn ở bệnh viện, bà đã xác nhận, đứa nhỏ này không hề có tương lai! Y tá ở đây có ai chưa từng bị nó ôm?

Đột biến di truyền!

“Cái gì? Nửa tháng? Mộng Lộ, đã xảy ra chuyện gì? Sao cô xin nghỉ lâu vậy?” Trong phòng tổng giám đốc ở Lam Đồ, Thái Bảo Nhi kinh ngạc nhìn Hạ Mộng Lộ dọn đồ, hỏi.

Hạ Mộng Lộ bất đắc dĩ cười nói, “Đi ăn nắng! Trình Thất ngã bệnh, tôi phải đến chăm bà ấy!”

Đi nghe nắng! Nói không chừng còn bị đánh ấy chứ! Gặp phải bà mẹ chồng hung hăng như vậy, coi như cô xui xẻo. Cứ xem như, kiếp trước cô nợ bà ấy, kiếp này phải trả!

“Hà? Mẹ..... Bác gái bị bệnh? Tôi..... Thôi, cậu đi đi, tôi không nên tới thì hơn!” Hạ Mộng Lộ và bác gái không hợp, cô đi theo có lẽ sẽ càng làm mọi chuyện tệ hơn.

Thái Bảo Nhi thấy Hạ Mộng Lộ rút cuộc chịu nhường một bước, thì vui mừng nói, “Cô cứ đi đi, tôi sẽ quản lý tốt công ty!” Vốn công ty cũng không lớn, chỉ có mười nhân viên, nếu không nhờ ba mươi triệu của Lạc Vân Hải chống thì sớm phá sản rồi, gần đây chẳng có hợp đồng gì, sẽ không quá mệt.

“Cám ơn cô! Tôi đi đây!”

Hạ Mộng Lộ ôm đồ vừa đi vừa vẫy tay với các nhân viên khác, ra tới cửa, gọi điện cho Kỳ Lăng Phong nói, “Mấy ngày tới tôi không có thời gian qua thăm Lam Băng, tất cả nhờ cậu đó!”

Kỳ Lăng Phong đặt điện thoại xuống, về mặt phức tạp nhìn về phía ban công. Lam Băng luôn thích đứng ở đó ngắm cảnh. Bụng cô đã to thấy rõ, từ ngày tới đây, trừ lúc đi bệnh viện, không thấy cô ra khỏi cửa nhà một bước. Có lúc cô cũng cười, là nụ cười thật lòng, nhưng thái độ thì luôn thờ ơ với mọi chuyện, anh thật tò mò không biết cô có thật sự thấy vui không? Anh từng hỏi thử một lần, Lam Băng nói, khi cậu không thêm quan tâm bất kỳ cái gì, sẽ không phải nếm mùi vị khổ sở. Không có khổ, tự nhiên sẽ thấy ngọt!

“Lam Băng, Mộng Lộ nói có lẽ thời gian tới sẽ không qua đây được, cô có cần gì cứ nói với tôi!”

Lam Băng hít một hơi thật sâu không khí mới mẻ, cười nói, “Tôi muốn ăn đồ ngọt ở cửa hàng Hồng Ký! Phiền cậu đi mua một chuyến được không?”

“A, tôi biết chỗ đó, khi còn bé tôi cũng rất thích ăn. Được, cô chờ chút!” Kỳ Lăng Phong nói xong, vội cầm lấy chìa khóa và vội vàng chạy đi.

Lam Băng thở dài một tiếng, nhìn tin nhắn trong di động.

“Lam Băng, về sau có lẽ tôi sẽ không tới thăm cậu được. Không sao, dù gì Kỳ Lăng Phong cũng từng chăm sóc Hạ Mộng Lộ, rất có kinh nghiệm! Tôi sắp đi xem mắt, có thể chẳng bao lâu nữa sẽ kết hôn. Cậu phải tự chăm sóc mình thật tốt đấy!”

Hi vọng cô không đoán sai! Xem mắt nhất định là ý của mẹ Thái, như vậy chỗ xem mắt chắc chắn là ở quán cà phê gần tiệm bánh Hồng Ký, đó là quán cà phê do mẹ Thái mở từ lâu.

Bảo Nhi, có lẽ cậu không biết, Kỳ Lăng Phong hoàn toàn không quên được cậu, còn cậu vì cậu ta lại đi xem mắt, vì sao không cho cậu ta chút thời gian?

Lam Băng nghiêng đầu, cười nhìn những bức tranh Kỳ Lăng Phong mới vừa vẽ, hơn mười bức, tất cả đều là Thái Bảo Nhi.

Cảm giác làm bà mai cũng không tệ!

Kỳ Lăng Phong còn trẻ, nếu muốn bắt cậu ta, thật ra rất dễ dàng, Bảo Nhi là yêu thật lòng mới có thể giận dỗi. Trong mắt cô chuyện của cậu ta dễ như chơi! Ba mươi hai rồi, ngay cả một tên thanh niên cũng không bắt được, chắc!

Cô cũng từng nghiêm túc suy nghĩ, làm vậy rốt cuộc có đúng hay không? Sợ rằng sau khi kết hôn, Kỳ Lăng Phong sẽ không thể mãi mãi chung thủy với Bảo Nhi. Nhưng cả đời chỉ thích một người cũng không phải không có khả năng. Ví dụ như Khâu Nguyên Phụng, mặc dù đáng ghét, tàn nhẫn, nhưng anh ta biết yêu là gì. Cô biết, trong lòng anh vẫn luôn chỉ có mình cô. Nếu Kỳ Lăng Phong cũng có thể như Khâu Nguyên Phụng, vậy có thể hai người họ sẽ đi được đến cuối cùng!

Việc này, ngay lúc này không thể xác định đúng sai. Vì nếu Bảo Nhi cưới người xem mắt, dù không thể có một tình yêu nồng nhiệt, nhưng ít nhất sống bình yên cả đời cũng là chuyện tốt!

Kỳ Lăng Phong, đừng để tôi phải thất vọng. Coi như tôi van cậu! Tôi thật lòng chúc phúc cho hai người!

Bệnh viện.

Từ sáng sớm Kỳ Khanh Khanh đã chờ ở cửa, thấy Hạ Mộng Lộ tới, bèn nhanh chân chạy về phòng bệnh, “Mẹ tới! Mẹ tới! Bà nội mau nằm xuống đi!”

Trong phòng bệnh, Ma Từ, Lộ Băng và Đông Phương Minh vội vàng gom mạt chược nhét vào đệm giường.

“Ồi!” Trình Thất lật đật nhảy lên giường, đụng phải thành giường, đau đến toát mồ hôi lạnh.

Con bé đáng ghét này, sớm không tới, trễ không tới, cố tình tới ngay lúc bà đang đánh hăng!

Có lẽ chồng bà nói đúng, bà vẫn có chút để ý đứa nhỏ này.

Hạ Mộng Lộ mua thật nhiều đồ dùng, xách theo một bọc trái cây, còn cả bình giữ nhiệt, đến cửa thấy ba người bạn của Trình Thất đi ra, khỏe mắt còn ngấn nước. Cô bèn cúi chào, “Con chào các bác!”

“Mộng Lộ, con tới là tốt rồi! Mau vào đi, bà ấy không muốn mấy bác thấy bộ dạng hiện giờ của mình. Con chịu khó khuyên bà ấy đi!”

“Chị Thất giao cho con đó!” Ma Từ hút hút lỗ mũi, vừa đi vừa nức nở.

Hạ Mộng Lộ đặt tay lên nắm cửa, hít sâu một hơi, mở cửa, đi thẳng vào phòng, đặt đồ đạc xuống.

“Cô tới làm gì?” Trình Thất cau mày hỏi. Bà sắp chết rồi, con bé này còn có thái độ gì đó?

Hạ Mộng Lộ vừa mở bình giữ nhiệt vừa lạnh lùng nói, “Tới thăm người chưa chết!”

“Cô..... Hạ Mộng Lộ, cô còn có lương tâm hay không?” Trình Thất sém chút nhảy dựng lên tát Hạ Mộng Lộ một cái. Nhưng thấy hai đứa cháu nhìn bà lắc đầu lia lịa, đành cắn răng chịu đựng. Bà thua, nên phải tiếp nhận cô gái này!

Hạ Mộng Lộ bung mâm tới đầu giường, mở bàn ra.

Tại sao trên đất nhiều tàn thuốc như vậy? Những người này tới thăm bệnh còn hút thuốc lá?

Hạ Mộng Lộ bới ba chén cơm, “Hai con không phải muốn ăn rau ngải sao? Tới ăn đi!” xong không thèm nhìn Trình Thất, đẩy một chén cơm khác tới, “Ăn cơm!”

Trình Thất nhắm mắt, hít sâu một hơi, tức muốn chết, “Cô thấy giờ tôi có thể tự mình ăn sao?” Bà ngồi dậy một cách khó khăn, giống như người máy, tay không cách nào cong được.

Hạ Mộng Lộ vừa thấy mặt Trình Thất đã muốn nôn ra máu, nhưng vẫn gắp đồ ăn, dùng muỗng đút, “Há mồm!”

Trình Thất há mồm, thấy động tác của Hạ Mộng Lộ thô lỗ lại thầm mắng trong lòng. Cũng may bà không liệt, nếu không, không biết sẽ bị giày vò thành thế nào đây!

Cứ như vậy, một đút một ăn.

Hai đứa nhỏ nhìn thấy, đồng thời giơ ngón tay làm chữ V. Bà nội đã đồng ý sẽ không la lớn với mẹ nữa, nhưng vừa rồi mới la một lần, phải ghi lại, để sau này đối tiền xài!

“Mọi người nhìn gì vậy? A!” Lạc Vân Hải vừa lên tiếng thì bị đã bị Lộ Băng bịt miệng.

Lạc Vân Hải nghe tin Hạ Mộng Lộ đến bệnh viện, sợ xảy ra tranh chấp bèn vội chạy tới, ai ngờ vừa tới đã thấy trước cửa phòng bệnh có hơn mười người, cả cha anh cũng có mặt, đang lén lút nhìn trộm vào trong. Anh khó hiểu nhìn theo, vừa thấy cảnh bên trong, đã nở nụ cười tự hào.

Vợ của Lạc Vân Hải anh, há có thể là người có lòng dạ rắn rết? Vợ yêu, cảm ơn em!

Lạc Vân Hải vui vẻ quay người đi về. Nơi này không cần anh nữa! Xem ra cha thật có bản lĩnh, không phục cũng không được. Có lẽ có một ngày, anh cũng phải đi lấy lòng con dâu mình như cha, đây đều là những kinh nghiệm xương máu!

Lạc Vân Hải móc điện thoại ra gọi, “A Đỗ, giúp tôi chuẩn bị một bó hồng đỏ thật to, còn cả..... Thôi!” Tự mình làm vậy!

Bên ngoài tiệm bánh Hồng Kí, người ra vào tấp nập. Kỳ Long Phong thọt tay vào túi quần, đợi đến mức sắp hết kiên nhẫn. Chẳng phải chỉ là bánh ngọt thôi sao? Đắt khách dữ vậy? Rót cuộc tới phiên mình, anh cười nói, “Cho một bánh nếp đậu, ít bơ! Còn cái này, cái này, cái này nữa.....” Chỉ một đồng lớn.

Lát sau, Kỳ Lăng Phong xách một túi lớn ra khỏi tiệm, nhìn đồng hồ đeo tay, đang định đi tới trạm xe buýt thì bỗng nhú mây, nghi ngờ ngó vào quán cà phê bên cạnh tiệm bánh. Ở chiếc bàn gần cửa sổ có một nam một nữ đang ngồi. Người phụ nữ mặc một bộ đầm vàng sang trọng, cô ý búi tóc lên càng tôn thêm vẻ quý phái của cô. Còn người đàn ông thì mặc đồ vest Armani thẳng thớm, tuy bộ dáng mày râu mắt to, cao hơn mét tám, có vẻ đứng đắn, nhưng mặt đeo một đôi kiếng dày cộm, trán có một khoảng hói, có lẽ chẳng bao lâu nữa sẽ thành một sân banh mini.

Người đàn ông đang tươi cười nhìn chằm chằm người phụ nữ. Còn người phụ nữ thì có vẻ rất xấu hổ, người đàn ông nói gì đó, cô gật đầu trông có vẻ đang nghiêm túc lắng nghe, nhưng anh cảm thấy, cô không hề tập trung vào câu chuyện tí nào.

Từ thái độ của hai người Kỳ Lãng Phong có thể kết luận, đây là một cuộc xem mắt!

Trong lúc xem mắt, không hài lòng về đối phương có thể lập tức tìm cơ bỏ đi, nhưng Thái Bảo Nhi không hề bỏ đi, thậm chí ép buộc mình cười nói, chứng tỏ dù cô không thích, cũng sẽ cố gắng tiếp nhận người đàn ông này. Còn người đàn ông thì có vẻ cực kỳ hài lòng về cô.

Kỳ Lãng Phong siết chặt bàn tay đến mức trắng bệch. Đây chẳng phải là điều anh luôn hi vọng sao? Thái Bảo Nhi xem mắt rồi kết hôn! Bây giờ có lẽ vẫn chưa có tình cảm, nhưng một ngày nào đó, họ sẽ hạnh phúc.

Kỳ Lãng Phong nuốt nước miếng, xoay người chạy tới trạm xe buýt, nhưng bước chân nặng nề như đang gấn cục đá nặng ngàn cân. Tim đau quá! Anh chưa từng đau đến mức này bao giờ, thậm chí lúc biết sự thật cũng không đau như vậy!

Hiện tại, trong đầu Kỳ Lãng Phong đều là hình ảnh Thái Bảo Nhi khi cười. Anh không ngừng tự cảnh cáo mình không nên hành động thiếu suy nghĩ, hai mươi lăm rồi, không hề nhỏ, không thể kích động, nhưng nghĩ là một chuyện, làm lại là chuyện khác!

Rốt cuộc, Kỳ Lãng Phong vẫn không khống chế được bước chân, xoay người hung hăng xông vào quán cà phê.

Thái Bảo Nhi đang gật đầu phụ họa câu chuyện của người đàn ông, “Thật sao? Ha ha, không ngờ lúc anh dạy học lại có nhiều chuyện thú vị như vậy! Không giống tôi, luôn rất đơn điệu..... A!”

“Cô Thái, lấy ra đi!” Kỳ Lãng Phong đứng chống nạnh, dáng vẻ lưu manh, gờn bàn tay ra.

“Lấy cái gì?” Sao Kỳ Lãng Phong lại ở đây? Thái Bảo Nhi không ngừng đảo mắt, ra hiệu cho anh mau đi.

Rất nhiều khách hàng nghe tiếng Kỳ Lãng Phong đều ngó sang bên này. Còn đồ?

Người đàn ông ngồi đối diện Thái Bảo Nhi cũng nghi ngờ nhìn Thái Bảo Nhi. Sao Bảo Nhi lại dính líu tới người như vậy?

Kỳ Lãng Phong hất tóc, cười nhạo nói, “Đừng có giả ngu với tôi! Tiền! Một vạn nhân dân tệ! ‘Chơi’ ông xong rồi bỏ chạy? Đem đầu của tôi đó! Lấy ra, một tờ cũng đừng mong thiếu!”

Bạn đang đọc truyện *Tiên Sinh Xã Hội Đen Ở Riêng Đi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 55: Lấy đá đập chân mình

“Trời ơi!”

“Trời ơi!”

Mấy người khách xung quanh, nói nhiều không nhiều, nói ít không ít, tất cả đều xôn xao cả lên.

Sau quầy, quản lý tiệm nhũ mày, lập tức cảm di động lên định gọi nhưng rồi lại thôi. Không biết có nên nói cho mẹ Bảo Nhi không đây? Không được, cứ hỏi Bảo Nhi trước một tiếng đã, tránh cho cha mẹ Bảo Nhi tức đến ngất xỉu.

Thái Bảo Nhi cắn chặt môi, trợn to mắt, đứng dậy gầm nhẹ, “Cậu nói lung tung gì đó?”

Kỳ Lãng Phong vẫn ra vẻ lưu manh như cũ, “Đưa tiền đây!”

“Cô Thái, giờ tôi có việc.... Xin lỗi, đi trước!” Người đàn ông cau mày đứng dậy, dứt khoát bước đi.

“Này này....”

Kỳ Lãng Phong kéo tay Thái Bảo Nhi trách, “Này cái gì mà này? Không thấy đầu anh ta sắp hói sao? Tôi đã nói với cô.....”

‘Bốp!’ Một cái tát lại tiếp tục làm không khí trong tiệm cà phê càng thêm hỗn loạn.

Thái Bảo Nhi siết chặt nắm tay, cầm túi xách lên, đi về phía quầy tính tiền, nói với người quản lý, “Tuyệt đối đừng nói cho mẹ con biết chuyện này!”

“Bảo Nhi, rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?” Quản lý tiệm lo lắng hỏi.

“Chuyện không phải như bác nghe đâu! Tóm lại, đừng nói cho cha mẹ con biết! Con đi đây!” Nói xong Thái Bảo Nhi buồn bực bước ra khỏi tiệm cà phê.

Kỷ Lăng Phong xoa xoa mặt, trầm nghĩ, tại sao phụ nữ cứ thích tát vào mặt đàn ông vậy?

Kỷ Lăng Phong thấy Thái Bảo Nhi bước đi cũng nhanh chóng chạy theo, đến một khúc cua mới ngăn cô lại nói, “Cô thật quá đáng! Tôi đang giúp cô đó! Tên kia già như vậy, hơn nữa cô cũng không thích, sao lại phải vội vã đi xem mắt?”

Thái Bảo Nhi cố gắng hít sâu một hơi, khoát tay nói, “Cậu biến đi!”

“Cô đừng quá đáng! Tôi có làm gì sai đâu! Dù sao trông cô cũng không ưu gì anh ta, tôi giúp cô đuổi đi, cô nên cảm ơn tôi mới đúng!” Kỷ Lăng Phong nói năng hùng hồn, không hề có ý hối cải.

“Cám ơn cậu? Kỷ Lăng Phong, phiền cậu về sau hãy suy nghĩ thật kỹ trước khi hành động! Cậu làm vậy là giúp tôi? Trước mặt đông đảo mọi người nói tôi tìm trai bao? Cậu đừng quên, tương lai tôi sẽ là người của công chúng, cậu có từng nghĩ sẽ có bao nhiêu phóng viên đuổi theo hỏi tôi có thật đã đi tìm trai bao không? Tôi từng có một cuộc hôn nhân thất bại, cậu còn gây thêm chuyện này, về sau, tôi làm sao kết hôn?”

Kỷ Lăng Phong thấy Thái Bảo Nhi giận đến đỏ mặt, chột dạ nghĩ, có nghiêm trọng tới mức đó không? Anh quả thật chưa từng nghĩ đến điều này.

Kỷ Lăng Phong gãi gãi ót, “Tôi cũng là người của công chúng! Người ta cũng có thể hỏi tôi có phải thật sự đã từng làm trai bao, như vậy xem như huê nhau! Cô bớt giận đi, được không?”

Thái Bảo Nhi tức tới mức muốn đập túi xách vào mặt Kỷ Lăng Phong, liếc anh một cái rồi bước lướt qua, cô thật không muốn gặp lại người thanh niên ngây thơ giống như đứa trẻ ba tuổi này.

“Tôi cũng không biết tại sao mình lại hành động như vậy! Tôi..... Tôi không khống chế được đôi chân mình!”

Thái Bảo Nhi dừng bước, giọng khàn khàn, “Cậu có ý gì?”

Kỷ Lăng Phong nhún vai, “Tôi không biết!” Có lẽ vì không muốn cô ép mình gả cho một người không thích, cũng có lẽ là lý do khác.

Thái Bảo Nhi cười khỏ nói, “Kỷ Lăng Phong, cậu quan tâm tuổi tác đến vậy sao? Nếu vậy, giờ cậu đang làm gì? Tôi là người dễ bị bắt nạt? Cậu nói theo đuổi thì theo đuổi, nói chia tay thì chia tay? Giờ lại tới nhiều loạn cuộc sống của tôi? Cậu có tư cách gì? Hai mươi lăm tuổi không là nhỏ! Cậu quá ích kỷ!” Nói xong, cô giơ tay lau nước mắt rồi bước tiếp.

“Cho tôi chút thời gian được không?” Kỷ Lăng Phong bỗng nói. Giờ anh đã biết tại sao anh phải vọt vào, bởi vì không thích thấy cô cười với người đàn ông khác, không thích cô kết hôn với người đàn ông khác.

Hai người chênh lệch quá nhiều, anh không có tiền nhiều như cô, lại không muốn bị người ta nói là bám váy phụ nữ. Áp lực về tuổi tác, về gia sản ép anh tới mức gần như không thở nổi.

Anh đã từng nghĩ tương lai sẽ tìm người yêu như thế nào. Không phải chỉ có phụ nữ mới mơ mộng Cô bé lọ lem và hoàng tử, đàn ông cũng có. Anh từng mơ sẽ tìm được một cô bé lọ lem. Nhưng giờ thì hoàn toàn ngược lại, anh biến thành ‘cậu bé lọ lem’, tất cả đều không giống như trong tưởng tượng!

Anh chỉ muốn tìm một cô gái nhỏ, cung chiều cô, yêu cô, cho cô cuộc sống tốt nhất, thỏa mãn những nguyện vọng của cô, còn giờ.....

Thái Bảo Nhi lại dừng bước, xoay đầu nhìn chằm chằm Kỷ Lăng Phong hồi lâu, thấy vẻ mặt rối rắm của anh bèn hỏi, “Bao lâu? Tôi không có nhiều thời gian để đợi!”

“Việc này.....” Kỷ Lăng Phong gãi gãi ót, thờ dãi, “Tôi cũng không biết. Bảo Nhi, cô biết không, tôi thật sự sắp điên rồi! Cô sớm muộn gì sẽ thừa kế tập đoàn Thái Thị, còn tôi, lại chẳng có gì cả.....”

“Cậu có! Cậu là họa sĩ nổi tiếng thế giới!”

“Thôi đi! Trước kia, tôi vẫn luôn cảm thấy mình rất ghê gớm, nhưng giờ, trước mặt cô, tôi lại thấy mình nhỏ bé giống như một hạt cát, không riêng gì vấn đề tuổi tác, còn cả chênh lệch về địa vị. Tôi muốn cô như một cô gái nhỏ được tôi cung chiều, muốn cô bởi vì tôi đưa cho mấy vạn mà hưng phấn nhảy dựng lên nói với tôi, ‘Chồng à, anh thật có bản lĩnh!’. Giờ, đừng nói mấy vạn, chỉ sợ là vài triệu, cô chưa chán sẽ hưng phấn!” Anh thật sự không chấp nhận nổi việc phải sống dựa vào phụ nữ.

Thái Bảo Nhi dờ khóc dờ cười, nhún vai nói, “Quả thật tiền không thể làm tôi hưng phấn, nhưng tôi rất thích những bức tranh xuất sắc! Hơn nữa, tôi cũng không phải rất vĩ đại không thể với tới, tôi cũng muốn được cung chiều, được yêu thương! Về học vấn, tôi học nhiều năm hơn cậu một chút mà thôi, nắm đó nếu như không vì chăm sóc Hạ Mộng Lộ, tôi tin tưởng cậu sẽ không hề thua kém tôi!”

Kỷ Lăng Phong vẫn còn rối rắm, “Nhưng trước mặt cô tôi vẫn không tìm được tôn nghiêm đàn ông!”

“Không có đâu! Cậu cao như vậy, tôi rất ngưỡng mộ!” Thái Bảo Nhi phối hợp ngửa đầu nhỏ.

“Tôi muốn làm anh!”

Thái Bảo Nhi đen mặt, “Cậu xong chưa? Nói đi, rốt cuộc muốn đợi bao lâu?”

“Chờ đến lúc tôi có nhiều tiền hơn cô!”

Thái Bảo Nhi dứt khoát xoay người.

“Cô..... Cô xác định tôi sẽ mãi mãi không thể có nhiều tiền hơn cô?” Kỳ Lăng Phong đuổi theo nói.

Thái Bảo Nhi trầm nghĩ, đời này cậu đừng mơ! Không phải cô đánh giá cao bản thân, mà vì cha mẹ cô rất biết cách kiếm tiền, hiện giờ, tài sản đã có hàng tỉ! “Tôi sẽ chờ tới khi Lam Băng sinh!” Đây là nhượng bộ lớn nhất của cô.

“Được, được! Đến khi Lam Băng sinh!” Kỳ Lăng Phong không thể không gật đầu. “Trong thời gian này, em hãy suy nghĩ cho thật kỹ là có muốn ở bên cạnh tên nghèo rớt mồng tơi như tôi không, dù kết quả ra sao, tôi cũng sẽ tiếp nhận. Còn nữa, không được tiếp tục xem mắt, lại càng không cho phép cười với những tên đàn ông khác, đã lâu không thấy em cười với tôi như vậy, còn nữa, không được dùng ánh mắt như nhìn một đứa trẻ để nhìn tôi, tôi đã là đàn ông! Điểm quan trọng nhất, từ nay về sau phải gọi tôi là anh!”

Thái Bảo Nhi buồn cười nhìn Kỳ Lăng Phong, “Anh!”

Kỳ Lăng Phong gãi ót cười nói, “Ừ!”

Người này..... Đúng là không biết xấu hổ! Sao cô lại thích người như vậy chứ?

Thái Bảo Nhi mỉm môi cười cười, nghiêm túc nói “Kỳ Lăng Phong lần này tôi lùi một bước, cho anh thời gian suy nghĩ. Thật ra, trong lòng tôi chưa từng xem anh là trẻ con. Quả thật tôi lớn tuổi hơn, nhưng trái tim tôi rất nhỏ bé, rất yếu ớt, rất sợ bị thương, rất cần được yêu thương, được chăm sóc. Nó thấy anh sẽ rất vui vẻ! Và nó rất tinh khiết, không quan tâm chênh lệch tuổi tác hay tiền tài gì hết! Nó yêu anh, tôi cũng yêu anh!” Thật ra nói yêu với một cậu em trai cũng không quá khó khăn!

Kỳ Lăng Phong lập tức đỏ mặt tới mang tai, “Tôi đột nhiên cảm thấy tương lai của mình rất u ám! Em đang ép tôi trở thành một người bảo mẫu sao?”

“Anh xem hiện giờ có mấy phụ nữ sẽ ở nhà nấu cơm đâu? Không phải đều là đàn ông xuống bếp, đàn ông làm việc nhà sao? Hiện giờ đang thịnh một bảo mẫu!” Hơn nữa, không phải anh rất thích chăm sóc trẻ con và phụ nữ có thai sao?

“Hừ, là do bị phải nữ mấy người bức bách thôi! Được rồi, tôi sẽ trở về suy nghĩ kỹ càng. Nhớ, không được đi xem mắt nữa, để tôi biết được, em chết với tôi!” Kỳ Lăng Phong nói xong, thờ dài một hơi, xách túi bánh ngọt trở về. Tại sao lần nào cũng hấp tấp như vậy? Giờ thì tốt rồi, hứa suy nghĩ không phải đại biểu tự đem mình đẩy vào hố lửa?

Bảo mẫu, ai là bảo mẫu? Kỳ Lăng Phong anh đàn ông thế này, sao có thể là bảo mẫu? Hạ Mộng Lộ, tôi bị cậu hại chết rồi, tự nhiên ngày xưa đi chăm sóc mẹ con cậu làm gì chứ?

Thái Bảo Nhi vẫn còn đứng tại chỗ, nhìn theo bóng lưng Kỳ Lăng Phong.

Kỳ Lăng Phong, anh yên tâm, tôi tuyệt đối sẽ không là một người phụ nữ chanh chua không biết chừa thể diện cho anh. Chẳng phải chỉ là ở trước mặt người ngoài thể hiện một mực cung kính với anh sao? Chuyện này có gì khó?

“Ha ha!” Thái Bảo Nhi che miệng cười lớn. May mắn hôm nay đi xem mắt! Sớm biết thì đã sớm đi từ lâu rồi!

Tìm cô đập mạnh như muốn nhảy ra khỏi lồng ngực. Thật kỳ lạ, lúc ở bên Lạc Vân Hải tìm cô chưa bao giờ đập mạnh như vậy! Chẳng lẽ quả thật cô có yêu Lạc Vân Hải, nhưng yêu đó khác yêu Kỳ Lăng Phong? Có lẽ ở bên Lạc Vân Hải chỉ là một loại thói quen, hai người bên nhau từ nhỏ, mọi người đều cho rằng cô và Lạc Vân Hải bên nhau là chuyện hạnh phúc nhất với cả hai người, và cả chính cô cũng cho là như vậy. Nếu không phải giải thích tâm tình của cô lúc này như thế nào?

Kỳ Lăng Phong cảm ơn anh, cảm ơn anh đã chịu nhượng bộ. Tôi tin tưởng chúng ta nhất định sẽ hạnh phúc, nhất định!

Bệnh viện.

“Tôi muốn ăn rau ngải!” Trình Thất nhìn mấy món ăn trên bàn, không thấy rau ngải, bèn bắt đầu nói.

Hạ Mộng Lộ rất muốn nói, ‘Bà không muốn ăn thì thôi!’, nhưng người bệnh là lớn nhất, bèn nói, “Bác sĩ dặn, phải ăn nhiều loại thực phẩm, không thể chỉ ăn mãi một loại. Tôi đã tra rồi, trên mạng nói những món này có thể giúp cơ bắp săn chắc. Sau khi ăn xong, tôi dẫn bà ra ngoài dạo!”

“Tôi muốn leo núi!”

Hạ Mộng Lộ ngờ người, leo núi?

Hai tiếng sau....

Trên sườn núi, Hạ Mộng Lộ đen mặt thờ hồn hèn, cũng Trình Thất bước từng bước nặng nề.

Trình Thất thấy chỉ mới được nửa chặng đường, oán trách, “Rất cuộc cô có được hay không?”

“Bà..... Bà có giỏi thì.... .... Tự mình đi đi!” Xem ra, sau này cô phải cố gắng rèn luyện nhiều hơn nữa, nếu không, sớm muộn gì cũng bị bà già này tra tấn đến chết. Không đi, mọi người sẽ nói cô không hiếu thảo, đi lại mệt đến mất nỏ dom đóm Lạc Vân Hải, gả cho anh thật mệt!

Hai chân Hạ Mộng Lộ bắt đầu run run, một bước không vững, chột trợn to mắt, “A!”

Trình Thất vừa định lộn ngược ra sau, bỗng nhớ mình đang giả liệt, bèn thả lỏng cùng lăn xuống với Hạ Mộng Lộ.

‘Bịch bịch bịch!’

“Bác.....” Hạ Mộng Lộ sợ hãi hô, đưa tay ra đỡ nhưng Trình Thất đã văng đi một đoạn xa!

‘Rầm!’ Trình Thất đập vào một tảng đá lớn.

Tay phải trật khớp, đầu u một cục, thắt lưng đau nhức. Cố ý, nhất định là cố ý!

Trong núi không có ai khác đi lại, nên cũng không có người giúp đỡ. Hạ Mộng Lộ áy náy, lăn một vòng tới bên cạnh Trình Thất, ôm lấy bà khóc ròng, “Bác? Bác không sao chứ? Con không có cố ý!” Trình Thất không nói lời nào, càng khiến Hạ Mộng Lộ sợ hơn. Cô bắt đầu kiểm tra toàn thân bà, “Bác có chỗ nào không thoải mái không? Để con gọi xe cấp cứu!”

“Không cần, chỉ là trật khớp!” Trình Thất liếc nhìn cánh tay phải của mình. Rốt cuộc là bà đang tra tấn Hạ Mộng Lộ hay là Hạ Mộng Lộ đang tra tấn bà?

Hạ Mộng Lộ vội vàng nâng tay phải của Trình Thất lên, thử duỗi thẳng xong, mừng rỡ cười nói, “Trước kia con đã từng học nắn chỉnh khớp, bác chịu khó một chút nghen!” Nói xong, cô cắn răng đẩy mạnh một cái.

‘Rắc!’

“A!” Trình Thất đỏ mồ hôi lạnh, la nhỏ.

Hạ Mộng Lộ lúng túng cười nói, “Sai hướng!” Sau đó đẩy mạnh theo hướng ngược lại.

‘Rắc!’

“A!” Lần này là tiếng gào thảm thiết.

“Chờ con một chút!”

‘Rắc!’

‘Rắc!’

‘Rắc!’

Cuối cùng cũng xong.

Trình Thất có thể nói là đau đến chết đi sống lại, không thể nhin được nữa, hét âm lên, “Rốt cuộc là cô có biết hay không?” Đáng chết! Chê bà sống lâu phải không?

Hạ Mộng Lộ áy náy lau mồ hôi, cười nói, “Lần này đúng rồi! Chúng ta tiếp tục đi!” Nói xong, cô tiếp tục công Trình Thất hì hục leo lên núi. Có lẽ vì chuyện vừa rồi, cô không oán giận một lời nào nữa, cắn chặt răng, dốc sức leo lên đỉnh núi để ngắm mặt trời lặn.

Trình Thất không nói gì, thấy chân Hạ Mộng Lộ run run, nhưng vẫn không từ bỏ, bỗng nghĩ, có lẽ nếu ngày nào đó bà bị liệt thật, cũng sẽ được con cháu chăm sóc tốt, tối thiểu đứa nhỏ này, mặc dù thái độ không tốt, nhưng chăm sóc bà có thể nói là không có gì để bắt bẻ.

“Biết vì sao tôi muốn tới đây xem mặt trời lặn không?”

“Vì..... Vì sao ạ?”

Trình Thất thờ dãi, “Có phải cô cảm thấy tình cảm của Bạch Diệp Thành và Lăng La Sát rất tốt?”

Bác Bạch? Hạ Mộng Lộ gật đầu một cái, hai người họ đi đâu cũng như hình với bóng.

“Vậy cô có biết hai người họ không có con không?”

Hạ Mộng Lộ lại gật đầu.

“Thật ra trước kia họ có. Khi đó Lăng La Sát mang thai hơn sáu tháng, bà ấy và Bạch Diệp Thành cũng đến đây ngắm mặt trời lặn, cùng ngày, cha Tiểu Hải và ông Khâu bị tập kích bất ngờ ở cảng, Bạch Diệp Thành nhận được điện thoại, lập tức dẫn bà ấy xuống núi. Hai người cứ chạy mãi, chạy mãi, mặc

dù thấy trên đùi bà Lăng đều là máu, nhưng Bạch Diệp Thành vẫn không để ý, thậm chí còn thấy bà ấy chạy quá chậm, kết quả là để bà ấy lại đây một mình, chạy đi cứu người trước.

Lúc đó chắc chắn bà Lăng rất thất vọng! Bà ấy có lết xuống tới chân núi thì ngã quỵ, bụng bị thương nặng. Bạch Diệp Thành cứu cha Tiểu Hải và ông Khâu xong, nhớ tới bà Lăng thì đã quá nửa đêm, lúc này mới đi tìm người, người thì tìm được, nhưng đứa bé đã không còn, thậm chí.... .... Bị bác sĩ tuyên bố vĩnh viễn không thể có con. Sau lại, bọn họ kết hôn. Đại khái, mọi người đều biết tại sao bà Lăng lại kết hôn với Bạch Diệp Thành, bởi vì bà ấy không có lý do để chia tay!”

Hạ Mộng Lộ cảm thấy trên vai mình hơi ướt, khóc? Cô không ở trong xã hội đen nên không hiểu những yêu hận trong đó, cũng không biết thì ra những người này đã từng trải qua nhiều chuyện như vậy. “Tại sao?” Tại sao lại không có lý do để chia tay? Nếu là cô, chồng cô dám bỏ cô lại đi cứu người ngoài, chắc chắn cô sẽ không tha thứ!

“Biết xã hội đen coi trọng cái gì nhất không? Là nghĩa khí, là tình anh em! Bà Lăng đứng đầu bang nhà họ Lăng, bà ấy hiểu Bạch Diệp Thành, nên không có lý do chia tay! Bà Lăng có thể rất bội phục Bạch Diệp Thành có nghĩa khí, chỉ là bà ấy vẫn không quên được chuyện đó, nên dù hai người ở chung một mái nhà, nhưng ai cũng biết, bọn họ không ở chung phòng. Bạch Diệp Thành tự biết mình tội lỗi nặng nề, vì vậy cũng không ép buộc bà ấy. Từ đó về sau, mấy người chúng tôi không ai lên núi ngắm mặt trời lặn nữa. Hôm nay tôi bỗng nghĩ, đến tận cùng nó đẹp tới mức nào, mà có thể khiến một cặp yêu nhau cả đời vẫn không quên được!”

Hạ Mộng Lộ nghe xong, nước mắt đầm đìa.

Thì ra xã hội đen phức tạp như vậy, đáng sợ như vậy, động một chút là phải đối mặt với nguy hiểm và sống chết, vậy có phải sẽ có một ngày, cô và Nguyệt Đình phải thành quả phụ?

Nhưng có cách nào đâu? Đã yêu thì đành bỏ qua tất cả! Dĩ nhiên cô cũng rất hâm mộ tình nghĩa giữa họ.

Vì anh em, tình nguyện sống trong đau khổ cả đời.

“Bác yên tâm..... Con..... Con nhất định có thể lên tới đỉnh núi!”

Hạ Mộng Lộ, cố gắng lên! Mà làm được mà!

Giương mặt Trình Thất đầy vẻ tang thương, giống như trong nháy mắt đã già đi mười mấy tuổi. Bà và bà Lăng kết làm chị em mấy chục năm, Bạch Diệp Thành vì cứu chồng bà mà gặp phải cảnh này, mặc kệ bên nào bà cũng không dám khuyên.

Không cầu kiếp này, chỉ cầu kiếp sau, mọi người sẽ có cuộc sống tốt hơn! Kiếp sau, tuyệt không làm xã hội đen!

Lần đầu tiên Hạ Mộng Lộ có ý muốn an ủi Trình Thất, nhưng không biết phải nói sao. Trong mắt bà cô chỉ là một con nhóc chưa từng tiếp xúc với xã hội đen, biết gì mà nói! Hơn nữa, việc kiểu này cũng chẳng biết phải an ủi sao.

Có câu, hỏi thế gian tình là gì, mà đôi lứa thề nguyện sống chết? Giống như Lam Băng và Khâu Nguyên Phượng, Khâu Nguyên Phượng cũng vì thứ tình nghĩa đó mà mãi không tha thứ được việc anh em mình sớm bị Lam Băng hại chết. Chỉ mong trời xanh phù hộ cho con của Lam Băng, nếu không hai người họ thật khổ! Nghe xong chuyện này, cô bỗng cảm thấy Khâu Nguyên Phượng cũng không đáng ghét mấy. Mặc dù cô không biết nghĩa khí rốt cuộc quan trọng đến mức nào, nhưng nếu như có thể khiến hai người rõ ràng ở chung một nhà, lại đến già vẫn không ngủ chung, thì đã hiểu mức độ nặng nề của nó.

Hạ Mộng Lộ cơ hồ hao hết sức lực mới lên tới đỉnh núi. Cô đứng im cảm nhận làn gió mát mẽ nhẹ nhàng lướt qua mặt, giang hai tay hô lớn, “A a a, chúng ta đã đến! Mẹ chúng ta đến đỉnh núi rồi! Con đã làm được! Mẹ.... .... A!”

“Rầm!” Trình Thất lại bị té lộn nhào, cái ót chạm đất. Bà nhìn Hạ Mộng Lộ bằng ánh mắt hình viên đạn trong chớp mắt, rồi ngất hẳn.

Hạ Mộng Lộ kinh hãi, ôm lấy Trình Thất hô to, “Bác? Hu hu hu, con không cố ý! Trời ơi! Làm sao bây giờ?” Trời chiều đẹp vô cùng nhưng giờ cô không hề có tâm tình để ngắm, vội lấy di động ra gọi, “Lạc Vân Hải, mẹ anh té xỉu.... ....”

“Bác? Bác tỉnh lại đi! Bác đừng chết!” Hạ Mộng Lộ liên tục vỗ vào mặt Trình Thất. Cô đang rất sợ hãi, vừa rồi vì mệt mỏi quá cô mới buông tay, quên mất việc bà ấy không thể nhúc nhích, ngộ nhờ bà ấy chết thật, bọn họ nhất định hận chết cô!

Hạ Mộng Lộ thấy ót Trình Thất cứ chảy máu không ngừng, gấp đến độ như kiến bò trên chảo nóng. Mặt trời dần dần bị dãy núi bao phủ, những tia nắng còn lại nhuộm mây trắng thành màu đỏ như máu, càng làm cô thấy sốt ruột hơn.

Hai mươi phút sau, một chiếc trực thăng xuất hiện trên đỉnh núi. Lạc Vân Hải vừa nhảy xuống đã thấy Hạ Mộng Lộ đang ôm mẹ mình ngồi trên đất, lập tức tiến lên ôm lấy Trình Thất giao cho Đỗ Vương ở phía sau, khom lưng bắt lấy bà vai Hạ Mộng Lộ, thấy cô không ngừng run rẩy thì ôm chặt cô vào lòng. “Không sao, không sao! Đừng sợ! Chúng ta về thôi!”

“Hu hu hu mẹ anh sẽ không chết đúng không?”

“Sẽ không! Mẹ phúc lớn mạng lớn! Nghe lời, về trước rồi nói!” Lạc Vân Hải dứt khoát ôm ngang Hạ Mộng Lộ lên, chạy nhanh về phía trực thăng, hô “Nhanh, gọi Tiểu Hứa!”

Hạ Mộng Lộ rúc vào lòng Lạc Vân Hải, không dám động đây.

Lạc Vân Hải thấy mẹ mình như không còn sức sống, hốc mắt đỏ lên, nhưng bàn tay vẫn không ngừng vỗ về lên lưng Hạ Mộng Lộ, “Sao lại đột nhiên đi leo núi?”

“Mẹ anh nói muốn leo núi..... Em nghĩ bà muốn chơi em..... Nên dẫn bà tới, bà nói bà muốn xem rõ cuộc mặt trời lặn đẹp tới cỡ nào, còn kể chuyện của bác Bạch cho em nghe. Em... .. Em... .. Em thật sự rất sợ!” Cô chưa bao giờ mong Trình Thất sống lâu đến trăm tuổi như ngay lúc này, nếu không chính cô cũng không thể tha thứ cho mình, “Em quên mất bà ấy không thể cử động, nên mới buông tay..... Em thật không ngờ.... .. Thật xin lỗi.....”

“Không sao, không sao! Bọn anh sẽ không trách em, ngoan, đừng sợ!” Lạc Vân Hải cúi đầu, thấy Hạ Mộng Lộ cau chặt mày, mặt mũi trắng bệch, cả người run rẩy, chỉ có thể hết sức trấn an, “Hạ Mộng Lộ, không ai trách em đâu..... Em đừng run nữa!”

Hạ Mộng Lộ không không chế được cơ thể, càng ngày càng run dữ dội hơn, môi bắt đầu tím tái.

“Anh Hải, hình như chị dâu hơi lạ!” Đỗ Vương nói.

Lạc Vân Hải nghe vậy, vội dè lại bàn tay bắt đầu co giật của Hạ Mộng Lộ, trầm nghĩ, mẹ thiệt là, tự nhiên giả bộ bệnh làm gì? “Mộng Lộ, đừng sợ, có anh ở đây, anh không hề trách em! Ngoan, đừng sợ! Xin em, đừng như vậy!”

“Hu hu hu em không có ý hu hu hu!” Trình Thất vốn đang bị liệt, ngã xong cú này chắc chắn sẽ chết, phải làm sao đây?

Lạc Vân Hải ôm chặt lấy mặt Hạ Mộng Lộ, cúi sát mặt cô nói, “Mộng Lộ, không sao, thật sự không sao! Em đừng tự dọa mình! Hãy nghĩ về con, về anh, và cả cha mẹ em! Em cứ tiếp tục như vậy sẽ điên mất! Đừng nghĩ gì nữa!” Anh hôn lên môi cô, “Tiểu Hứa rất giỏi! Cho nên nhất định sẽ không có việc gì!”

Tiểu Hứa, đúng, Tiểu Hứa! Hạ Mộng Lộ nhìn Lạc Vân Hải, “Mẹ anh không thể chết! Em chỉ lỡ miệng nói bậy thôi! Đừng để mẹ anh chết! Lạc Vân Hải, nhất định phải kêu Tiểu Hứa cứu mẹ anh!”

“Được. Em mệt rồi, ngủ trước đi, nhắm mắt lại, đừng nghĩ gì nữa, thả lỏng, thả lỏng chút nữa!” Lạc Vân Hải vừa nói vừa xoa huyệt Thái Dương cho Hạ Mộng Lộ.

Đỗ Vương cũng tiến lên, phụ xoa bóp cánh tay và cẳng chân đang cứng ngắc của Hạ Mộng Lộ, cho đến khi cô hoàn toàn thả lỏng, ngủ thiếp đi mới lắc đầu nói, “Lần đầu tiên em thấy có người tự dọa mình thành như vậy!”

Lạc Vân Hải lạnh lùng trừng Đỗ Vương một cái. Đây cũng là lần đầu tiên anh thấy, anh tin nếu muộn một tiếng nữa, cô nhất định sẽ tự hù chết mình. Anh có thể khẳng định, vừa rồi chắc chắn là gan cô đã trưởng đến cực hạn, sém chút là nổ tung.

Lạc Vân Hải nhìn về phía mẹ mình, “Già rồi còn bày ra nhiều chuyện như vậy!” Bảo Hạ Mộng Lộ gầy yếu thể này cũng lên núi, mẹ nghĩ ra được cũng hay!

Trong phòng bệnh yên tĩnh, đèn đuốc sáng trưng, Lạc Vân Hải ngồi cạnh đầu giường, dựa vào thành ghế, đôi mắt lạnh như băng, môi mím chặt, cảm thấy bàn tay nhỏ bé trong tay mình động đây, vội lộ ra vẻ mặt dịu dàng, cúi đầu nhìn người trên giường, “Mộng Lộ?” Giọng nói dịu dàng giống như sợ làm cô kinh sợ.

Hạ Mộng Lộ khẽ cau mày, mở mắt ra đã thấy ngay khuôn mặt phóng đại của Lạc Vân Hải. Cô bị bệnh? Tại sao khắp nơi đều là mùi thuốc sát trùng gay mũi? Đây là A Hải của cô! Cười lên tựa như nắng ấm trong ngày đông, có thể làm tan chảy trái tim băng giá. Cô vươn tay ra sờ mặt anh, “A Hải!”

“Ừ! Từ nay về sau, Lạc Vân Hải sẽ chỉ là A Hải ngọc của một mình em! Nhưng em phải hứa với anh, không được làm anh sợ nữa, được không?” Lạc Vân Hải vừa nhớ tới bộ dạng co giật của cô trên trục thẳng, thì trái tim anh đã đau như bị dao đâm. Cô ngọc này, vì anh làm nhiều như vậy, nhưng không oán không hối, yên lặng thừa nhận mọi việc! Anh có tài đức gì chứ?

“Đúng rồi!” Hạ Mộng Lộ lập tức tròn to mắt, bật dậy, “Mẹ anh đâu? Mẹ anh không sao chứ?”

Lạc Vân Hải cười lắc đầu, “Không sao! Mẹ rất ổn! Mẹ nói muốn đi xem mặt trời lặn em cũng chiều theo? Không sợ mệt chết à?”

Hạ Mộng Lộ vừa nghe Trình Thất không sao thì thờ phào nhẹ nhõm, cong môi oán trách, “Em có thể nói gì? Bà ấy là mẹ anh, giờ bà ấy không thể cử động, muốn leo núi, tất nhiên em phải công. Thực ra bà ấy không phải muốn chơi em, bà ấy chỉ muốn ngắm mặt trời lặn thôi. Bà nói, sau chuyện bác Bạch, không ai lên núi ngắm mặt trời lặn nữa. Một nguyện vọng nho nhỏ như vậy, đương nhiên em phải thỏa mãn bà!” Không có việc gì là tốt rồi!

“Ngốc! Mộng Lộ, sao em lại đáng yêu đến thế?” Lạc Vân Hải lấy ngón cái ma sát bờ môi đỏ tươi của cô, lúc thấy nó tím tái, anh rất sợ cô bỗng nhiên sẽ sùi bọt mép. Anh cười nói, “Em nhất quá!”

Hạ Mộng Lộ biết Lạc Vân Hải đang cười nhạo cô, đẩy tay anh ra, hận không có một cái hố để nhảy xuống ngay cho rồi, “Đúng vậy! Tôi rất nhát gan, thì sao? Anh cho rằng ai cũng không sợ chết như mấy anh à? Hơn nữa, nhát gan chứng minh tôi yêu mạng sống, đây là điều đáng được khen ngợi!”

Lạc Vân Hải buồn cười, “Đúng đúng, đáng được khen ngợi! Khen vợ anh là một con quỷ nhỏ nhát gan! Em nói Lạc Vân Hải anh là ai? Mà vợ anh lại... .. Phốc..... ..” Lạc Vân Hải mím môi, cổ nín cười.

“Lăn!” Hạ Mộng Lộ bước xuống giường, chạy thẳng tới phòng bệnh của Trình Thất.

Tức chết cô! Không an ủi cô một câu thì thôi, còn cười nhạo! A Hải tuyệt đối sẽ không cười nhạo cô! Hơn nữa, chuyện như vậy, ai không sợ? Ngộ nhỡ chết rồi, cô làm sao đối mặt với cha chồng, với bạn bè của Trình Thất? Càng đáng sợ hơn là, ngộ nhỡ có người nói cô cố ý giết hại mẹ chồng, lúc đó, bỏ bọn nhỏ sẽ nghĩ như thế nào..... Dù không phải cố ý, nhưng vẫn là tội ngộ sát. Cô chỉ là người bình thường, có thể không sợ sao?

Hạ Mộng Lộ không gõ cửa, xông thẳng vào phòng bệnh, đang định hỏi thăm thì ngơ người nhìn Trình Thất.

Trên giường, Trình Thất nằm im nhìn trần nhà, đỉnh đầu được bao một vòng băng. Điều khiến Hạ Mộng Lộ ngẩn người không phải là vết thương của bà, mà là mái tóc trắng phơ của bà đã bị cạo sạch sẽ. Cô nhìn một lát, thì bà vai bắt đầu rung, cổ nín cười.

“Cẩn thận! Đừng để chết vì nín cười!” Trình Thất vẫn ử rừ nhìn chăm chăm trần nhà. Đây gọi là gì? Tự làm bậy không thể sống? Trước kia bà cảm thấy mình là người phụ nữ vô cùng tàn nhẫn, nhưng sau khi gặp Hạ Mộng Lộ, bà không còn nghĩ như vậy nữa, vì Hạ Mộng Lộ còn ác hơn bà nhiều!

Bạn đang đọc truyện *Tiên Sinh Xã Hội Đen Ở Riêng Đi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 56: Lại có thai

“Không à!” Hạ Mộng Lộ lúng túng xoa lỗ mũi. Sao cô có thể cười chứ? Chuyện này đều do cô gây ra, không thể cười, không thể cười! Trời ơi, mặt cô sắp rút gân rồi!

Hạ Mộng Lộ đi qua rót sữa cho Trình Thất, tay vẫn run run. Không được! Cô sắp nhịn không nổi rồi!

Trình Thất thấy Hạ Mộng Lộ không cười, rốt cuộc cũng cảm thấy chút an ủi. Hôm nay bà đã bị cười nhạo suốt một ngày, ngay cả Ma Tử cũng bị dẫn ra ngoài vì cười quá mức. Đáng chết! Thương thay cho mái tóc bạc của bà!

Già rồi còn bị cạo thành ni cô! Chắc chắn mệnh của bà và Hạ Mộng Lộ tương khắc! Lúc nào rảnh phải tìm thầy xem thử, đến tột cùng vấn đề nằm ở đâu! Cứ tiếp tục như vậy, sợ rằng lỗ tai, lỗ mũi của bà cũng sắp không giữ được nữa.

Nhưng vẫn không thể oán trách! Trách ai? Trách bà tự nhiên đòi leo núi? Mặt trời lặn không thấy đâu, lại bị trọc đầu!

Trình Thất thấy Hạ Mộng Lộ cung kính đưa tới một ly sữa đầu nành với vẻ mặt áy náy, thâm vui trong lòng, nói “Tôi đau lưng!”

“Dạ!” Hạ Mộng Lộ nghẹn cười, nhẹ nhàng đắp lưng cho Trình Thất.

“Chưa ăn cơm à?”

Hạ Mộng Lộ tăng thêm chút sức, thăm nghĩ, phục vụ mẹ chồng như vậy riết có thể thành nhân viên mát xa chuyên nghiệp luôn!

Hạ Mộng Lộ thấy Trình Thất hết cau mày mới thở phào một hơi, nói tiếp, “Bác cứ nằm mãi không tốt cho cơ thể đâu, ngày mai con sẽ đẩy bác đi công viên dạo một chút!” Mẹ cô nói rồi, phải để bà cảm thấy cuộc sống không khác gì ngày trước.

Trình Thất trợn mắt, “Nằm vậy rất tốt!” Đánh chết bà cũng không rời khỏi cái giường này!

Trình Thất thấy Hạ Mộng Lộ định lải nhải thêm bèn trợn mắt, “Bác sĩ nói lần này tôi bị thương nặng, đại tiểu tiện không thể kiểm soát được!”

Nghiêm trọng như vậy?

Hạ Mộng Lộ, mày đã ba mươi rồi, còn lỗ mông như vậy!

“Con ra ngoài một chút!”

“Chân tôi còn đau..... Con bé này! Càng ngày càng không lễ phép!”

Lạc Vân Hải đẩy cửa vào, cau mày nói, “Mẹ còn muốn giày vò cô ấy tới khi nào?”

Trình Thất lập tức ngồi dậy, gằm nhẹ, “Mẹ giày vò nó cái gì? Bây giờ là nó giày vò mẹ mới đúng! Nhìn cái đầu trọc của mẹ này! Lạc Vân Hải, mày có vợ quen mẹ hả?”

“Mẹ! Mẹ không thấy mình rất quá đáng sao? Mẹ có biết lúc trên máy bay cô ấy sém chút tự hù chết mình không? Lúc đó môi tím tái hết cả!” Lạc Vân Hải tức giận hét lên.

Trình Thất nháy mắt mấy cái, nhíu mày, “Không đến nỗi chứ? Mẹ đâu có chết!”

“Cô ấy nghĩ là mẹ sẽ chết!”

Trình Thất rũ mắt, nhát gan vậy à?

Trình Thất suy nghĩ một lúc rồi nói, “Mẹ biết rồi!”

Lạc Vân Hải hạ giọng nói, “Mẹ, Mộng Lộ thật sự là một cô gái tốt! Cô ấy chăm sóc mẹ hết lòng, bị uất ức cũng không nói, đều tự mình chịu đựng. Nếu là người khác, có chịu công mẹ leo núi không? Trường hợp đó người khác nhất định sẽ gọi điện thoại cho con trước, hay gọi điện thoại cho người nhà của cô ấy, nhưng cô ấy không gọi, cứ vậy công mẹ đi. Chứng tỏ điều gì? Chứng tỏ, ngay lúc đó, cô ấy chỉ muốn thỏa mãn mọi yêu cầu của mẹ, chỉ muốn chăm sóc mẹ thật tốt! Mẹ có thể nói là cô ấy già vò, nhưng sự thật là cô ấy đã dùng chính cơ thể gầy yếu của mình công mẹ lên núi! Mẹ còn muốn thế nào nữa?”

Tại sao không chịu tự đi? Chẳng phải vì muốn bắt cô ấy làm trâu làm ngựa?

Lần đầu tiên Trình Thất có vẻ mặt đau lòng, nghĩ, quả thật cô gái kia chăm sóc bà rất chu đáo.

“Cô ấy rất thích công việc của mình, nhưng vì mẹ, cô ấy đã tạm thời xin nghỉ, còn nói, nếu mẹ vẫn không khỏe lên, cô ấy sẽ từ chức để chăm sóc mẹ!”

“Bà nội, lần này bà nội rất quá đáng! Mẹ thật đáng thương!” Hai đứa nhỏ nghe thấy mẹ sắp bị hù chết, ã chà chực khóc.

Lạc Vân Hải tiếp, “Giờ mẹ vui vẻ, nhưng cô ấy thì sao? Chắc chắn đã chạy ra ngoài khóc kiếm chỗ khóc rồi!”

“Nó..... Nó khóc cái gì? Giờ nên khóc chính là mẹ mới đúng!” Trình Thất vẫn không chịu thua.

“Cô ấy cảm thấy mẹ như vậy là lỗi của cô ấy, là cô ấy hại mẹ! Mẹ tự suy nghĩ cho kỹ đi!” Lạc Vân Hải nói xong, kéo hai đứa nhỏ đi ra ngoài.

Trong một góc của bệnh viện, Hạ Mộng Lộ ngồi xếp bằng trên ghế gỗ, không ngừng lau nước mắt. Cô không biết vì sao mình lớn chừng này còn phạm phải sai lầm như vậy, chẳng bằng cả một hệ lụy hai mươi tuổi. Cô càng nghĩ càng thấy mình vô dụng, hung hăng tát mình vài cái. Cô chỉ mạnh miệng nói tại sao bà ấy mãi vẫn không chết, chứ chưa từng mong điều đó thành sự thật!

Phía sau, Trình Thất mím môi cúi đầu. Quả là trốn tới đây khóc!

Trình Thất thấy Hạ Mộng Lộ tự tát miệng mình, định đi ra, nhưng bỗng nghĩ, không được, cứ vậy đi ra ngoài, mọi chuyện sẽ càng rối thêm, phải để chính miệng bác sĩ nói bà khỏe lên mới được, nếu không cô gái kia sẽ hận chết bà mất!

Từ lúc nào bà đã trở nên sợ Hạ Mộng Lộ hận mình chứ?

Quả nhiên, tình cảm đều do tích lũy từng ngày từng ngày mà nên. Nói thật lòng, cho tới nay, cô gái kia không hề nợ nhà họ Lạc gì cả, không thích nói xấu, không thích đặt điều, lại hiếu thuận cha mẹ chồng, có lúc còn rất buồn cười, tự nhiên thiếu chút hù chết mình! Nếu lúc đó bà thật sự chết đi, cô gái này sẽ ra sao? Sẽ áy náy cả đời?

Phải cảm ơn trời đất để bà được sống tiếp, chỉ có cái ót bị thương, không đáng lo ngại.

Đã đến lúc phải dừng chuyện này lại rồi. Hạ Mộng Lộ, cô thắng!

Sáng hôm sau, thấy đồng hồ chỉ đến số tám, Trình Thất cầm điện thoại lên, vừa định gọi bác sĩ đến kết thúc vở kịch này, thì Hạ Mộng Lộ đẩy cửa phòng bước vào với chiếc xe lăn, cười tự hào, vỗ vỗ xe lăn nói, “Có chiếc xe này, dù bác có đại tiểu tiện không kiểm soát cũng không sao ạ!”

“Hà?”

Trình Thất hút khí, nhìn chiếc xe lăn. Dưới chỗ ngồi có một cái bồn cầu! Bà đỏ mặt hộc hộc, kinh ngạc nhìn Hạ Mộng Lộ. Nhất định phải dẫn bà đi dạo?

Từ chối?

Lý do gì?

Nói sự thật?

Quá đột ngột!

“Để con đỡ bác!” Hạ Mộng Lộ hoàn toàn không cho Trình Thất cơ hội suy nghĩ, bước tới vén chăn đỡ bà lên, sau đó ráng hết sức ôm bà đặt lên xe lăn, “Bác ngồi thoải mái không ạ?”

“Tạm được!” Trình Thất tức giận nghiêng đầu.

Bà già này sao cứ thích nhìn người với ánh mắt khinh bỉ vậy? Chiếc xe lăn đặc biệt này, cô phải làm cả một buổi tối mới xong đó! Một chết!

Phải nhin, phải nhin! Hạ Mộng Lộ, giờ không có chỗ cho mày nói chuyện đâu! Bà ấy lớn tuổi rồi, chẳng biết còn sống mấy năm nữa, chăm sóc bà ấy cho tốt, sau này bà ấy mất đi mày mới không hối hận!

Mặc dù cô cảm thấy chắc chắn cô sẽ chẳng có nửa điểm hối hận nào, nhưng việc đòi khó đoán, cứ vậy đi.

Hạ Mộng Lộ mỉm cười, đẩy xe lăn đi ra ngoài.

Trình Thất thăm cầu nguyện, ngàn vạn lần đừng xảy ra chuyện gì nữa, nếu không tâm thân già của bà chẳng chịu nổi!

Công ty thiết kế Lam Đồ.

Mười mấy nhân viên ôm một đồng tài liệu, châu đầu ghé tai nhìn vào phòng làm việc của Thái Bảo Nhi, “Các cậu thấy gì không? Hôm nay tâm tình của phó giám đốc có vẻ không tệ!”

“Đúng vậy! Sáng sớm chào tôi, nói tôi phải cố gắng lên, nhất định sẽ làm được!”

“Có chuyện vui?”

“Chỉ cần lãnh đạo vui vẻ, chúng ta cũng được nhờ lây! Đi!”

Mười mấy người đi vào phòng làm việc của Thái Bảo Nhi.

Thái Bảo Nhi ngẩng đầu lên, cười hỏi, “Có việc gì sao?”

“Ha ha, quản lý, hôm nay trông cô đẹp hơn mọi ngày nhiều!”

“Thật sao?” Thái Bảo Nhi sờ sờ mặt mình. Có thể do tinh thần vui vẻ nên trông đẹp hơn chăng? Cô giả bộ bất mãn nói, “Bớt nịnh đi! Sao, có chuyện gì?”

Một người đứng ra nói, “Quản lý, là vậy, gần đây có một khách hàng rất hay xoi mói tìm tới công ty chúng ta. Anh ta muốn chúng ta thiết kế một tòa parkson, khu buôn bán thì thiết kế giống nhau, nhưng khu căn hộ thì mỗi nhà mỗi kiểu. Anh ta nghe nói chúng ta đã từng thiết kế biệt thự cho chủ tịch Long Hồ nên tin tưởng năng lực của chúng ta. Anh ta hứa, nếu lần này thiết kế tốt, về sau những tòa nhà khác của anh ta đều sẽ giao cho chúng ta phụ trách!”

Thái Bảo Nhi nhận lấy tập hồ sơ xem. Yêu cầu quả thật rất khác nhiều, có hộ muốn kiểu cổ điển, có hộ muốn kiểu đơn giản, có hộ lại muốn kiểu hiện đại? Phải làm sao để mọi người đều thấy hài lòng?

“Đây là một vụ lớn, tôi phải bàn bạc với tổng giám đốc mới được! Nhưng tinh thần là chúng ta phải hoàn thành nó, xem như một thử thách! Các cậu về đi hỏi thăm xem sở thích của những hộ gia đình này, và suy nghĩ thật kỹ phương án, sau đó chúng ta sẽ tổng hợp lại!”

“Vâng!” Mười mấy người vui vẻ đi ra.

“Đúng rồi!” Thái Bảo Nhi nói với theo, “Nếu lần này thành công, tất cả mọi người sẽ tăng thêm mười phần trăm lương!”

Các nhân viên vừa nghe được tăng lương, ríu rít hoan hô, kích động chạy về chỗ làm việc của mình.

“Công viên này cũng được đúng không ạ? Không khí trong lành, rất thích hợp cho người lớn đi dạo, cũng gần bệnh viện, con mới phát hiện đó! Về sau bác phải ra ngoài đi dạo nhiều hơn, hít thở khí trời.....”

Hạ Mộng Lộ đẩy Trình Thất đến bờ hồ, chỉ vào cặp uyên ương trong hồ, kể chuyện Ngưu Lang Chức Nữ, Lương Sơn Bá Chúc Anh Đài..... Cho Trình Thất nghe. Cô thấy bà nghe rất chăm chú, thì giật mình nghĩ, chẳng lẽ những chuyện này bà ấy đều không biết?

Bên trong đình nghỉ mát, mười tên lưu manh đang cầm dao kè hông một ông cụ, “Mau đưa tiền ra đây!”

“Ăn cướp!” Dám cướp giữa ban ngày ban mặt?

“Đúng! Ông già, biết điều thì mau mau đưa tiền ra đây!” Tên côn đồ nói xong ấn cây dao mạnh hơn.

Ông cụ sợ hãi, không thể không lấy ví tiền ra.

Một tên cướp giật lấy ví tiền, lấy chứng minh nhân dân của ông cụ ra xem xong, rút hết tiền rồi ném cái ví qua một bên, “Nhà ông ở đâu tui tôi đã biết, dám báo cảnh sát, anh em của bọn tôi sẽ cho ông biết thế nào là giết cả nhà cướp của! Anh em đi!”

Ông cụ trừng mắt nhìn theo bọn cướp, nhưng thật không dám đi báo cảnh sát, chỉ một ngàn nhân dân tệ mà thôi, mất rồi sẽ kiếm lại được!

“Đại ca, anh nhìn bên kia kìa!” Một tên du côn chỉ vào Hạ Mộng Lộ và Trình Thất, “Chiếc xe lăn này ít nhất cũng mấy vạn, hơn nữa kim cương trên tai bà già kia hình như là thật, xem ra rất có tiền!”

Tên cầm đầu sờ sờ cầm, cười nói, “Đi!”

Hạ Mộng Lộ vẫn đang say sưa kể chuyện, không hề biết nguy hiểm đang gần kề, “Chúc Anh Đài quả là một cô gái mạnh mẽ, nhất quyết bắt đoàn rước dâu phải đi ngang qua mộ Lương Sơn Bá mới được! Bác biết tại sao không? Bởi vì lúc kiệu hoa đến đó, cô ấy yêu cầu ngừng.... ....”

“Chắc chắn, cứ tưởng là một ông già, ai dè là bà già!” Tên cầm đầu đến trước mặt Trình Thất, cố ý chọc giận bà.

Hạ Mộng Lộ thấy tên này không giống người đứng đắn bèn nói, “Anh nói cái gì đó?”

Trình Thất vốn muốn cản Hạ Mộng Lộ, ai biết cô đã cãi lại. Không nhận ra tên này cố ý đến gây chuyện sao?

Quả nhiên, tên du côn cười đều, “Nói bà già này đó? Không được à?” Nói xong tiến lên trước đẩy vào ngực Hạ Mộng Lộ một cái.

Trình Thất bóp nắm tay.

Hạ Mộng Lộ che ngực, giận dữ hét, “Biến thái.... .... A!” Cô thấy tên du côn lại nhào tới bèn nhanh chóng lộn ngược ra sao, hí mắt nói, “Muốn đánh nhau đúng không? Có ngon thì nhào vô!” Nói xong vén tay áo lên, vung nắm đấm nhào qua.

Tên cầm đầu không né, nói đúng hơn là không muốn né, trực tiếp bị Hạ Mộng Lộ đấm ngã ngửa.

“Hừ, chỉ vậy mà cũng dám đi rêu rao khắp nơi, quay về luyện.....” Hạ Mộng Lộ chưa nói hết câu, thì từ bốn phương tám hướng đã có mười mấy tên du côn nhào ra. Cô lui về sau, che trước mặt Trình Thất “Có gì từ từ nói!”

“Nói con mẹ mày đó! To gan! Không mở to mắt ra nhìn bọn tao là ai, dám đánh đại ca bọn tao, chán sống hả?” Một tên du côn khác tiến lên đẩy vào ngực Hạ Mộng Lộ một cái. Chắc chắn, cảm giác không tệ!

Hạ Mộng Lộ che ngực, tim đập nhanh, làm sao đây? Cô lặng lẽ rút tay vào túi quần, vừa mò nhón số Lạc Vân Hải, vừa hét lớn, “Giữa ban ngày ban mặt dám hành hung người ở công viên, một đám đàn ông bắt nạt một người phụ nữ? Có tin tôi báo cảnh sát không?”

“Ha ha, bắt nạt? Rốt cuộc là ai bắt nạt ai?” Tên cầm đầu chỉ vào mặt mình, lạnh lùng nói, “Đánh cho tao!”

Phòng chủ tịch tập đoàn Long Hồ.

Đỗ Vương ngạc nhiên nhìn Lạc Vân Hải chưa kịp kí hợp đồng xong đã đứng bật dậy.

“Đáng chết! Dám động đến trên đầu Lạc Vân Hải này! Nhanh đến công viên Nguyệt Nha, Mộng Lộ gặp phải một đám côn đồ ở đó!”

“Hả?” Đỗ Vương như nghe phải chuyện cười. Côn đồ? Côn đồ nào có lá gan lớn tới mức dám động tới người của Long Hồ?

Mấy người còn lại thấy Lạc Vân Hải không giống nói giỡn, bèn vội vàng chạy theo. Cầu cho bọn côn đồ không động tới người, nếu không đừng mong giữ được mạng!

Công viên Nguyệt Nha.

Hạ Mộng Lộ bị bốn tên côn đồ vây đánh phải liên tục lùi về sau. Cô nắm bả vai một tên côn đồ, nhảy lên, đá vào đầu tên đó. Cùng lúc, tên côn đồ đó cũng đưa tay ra bóp lấy cổ cô, siết mạnh tới mức khiến cô càng ngày càng khó thở, “A!”

“Chán sống hả?” Tên côn đồ nói xong, hung hăng ném Hạ Mộng Lộ ra xa.

Hạ Mộng Lộ bay lên không, đập vào cây cổ thụ, vang lên một tiếng ‘Răng rắc’ tuyên bố khớp vai phải của cô đã bị trật. Lúc bị dội ra rơi xuống đất, cô chống tay trái xuống, lộn người rơi xuống đất một cách vững vàng.

Hạ Mộng Lộ đang định xông lên đánh tiếp thì thấy bỗng ngậy người như phồng nhìn cảnh tượng trước mặt.

Trình Thất thấy con dâu bị đánh văng ra ngoài, tức giận bật người dậy, đá một cái vào hai tên côn đồ khiến hai tên đó ngã lăn quay không đứng dậy nổi, rồi tiếp tục đấm vào mặt một tên khác, sau đó khom lưng quét chân về phía ba tên đang xông tới. Bà thấy một nắm đấm xông tới mặt mình, lạnh lùng hí mắt, vuron tay ra bắt lấy, hét lớn một tiếng, nhấc chân đạp vào nách tên kia một cách tàn nhẫn.

“A!” Tên côn đồ cảm thấy tay mình như muốn đứt lìa khỏi cơ thể.

Mặc dù vết thương trên ót Trình Thất đã bắt đầu chảy máu lại, nhưng với quyết tâm kinh người bà đã khiến hơn phân nửa bọn côn đồ ngã xuống đất gào khóc thảm thiết chỉ trong một phút ngắn ngủi.

Hạ Mộng Lộ há hốc miệng nhìn. Vừa rồi rõ ràng cô đá vào đầu tên kia hai cái, sao không thấy tên đó ngã xuống, còn Trình Thất chỉ cần đá một cái đã có thể khiến tên đó bất tỉnh?

‘Rầm rầm rầm!’

Lúc Lạc Vân Hải tới thì Trình Thất đang trái đấm phải đá trong một đám côn đồ, chẳng có gì là cần giúp đỡ.

Lạc Vân Hải đưa tay day huyệt thái dương, trầm nghĩ, chỗ này lát nữa nhất định sẽ có chuyện chẳng lành, nên chạy sớm thì tốt hơn!

“Còn không mau giúp một tay?” Trình Thất trợn mắt nhìn Lạc Vân Hải.

Đỗ Vương không thể không chạy qua góp vui, chỉ một cú đấm đã dễ dàng giải quyết ba tên còn lại.

Trình Thất phui tay, giẫm lên lưng tên cầm đầu, đưa ngón cái chỉ vào mũi mình, “Dám chạy tới cướp của bà đây? Lúc bà đây đang lăn lộn trên đường thì mày còn đang ở trong bụng mẹ làm nòng nọc đó! Không biết tự lượng sức mình!” Nói xong, bà hung hăng đạp tên cầm đầu một cái, cười nhìn Hạ Mộng Lộ, “Cô đánh không tệ, đáng tiếc thiếu kinh nghiệm thực tế. Trên đầu người có một chỗ tập trung các dây thần kinh, nhưng cô không biết.... ..”

Hạ Mộng Lộ không chờ Trình Thất nói xong, đã giận dữ hét, “Bà già bộ bệnh gât tôi?”

Lạc Vân Hải gãi gãi ót. Đã nói thế nào cũng có chuyện chẳng lành mà, sóng trước chưa đi sóng sau đã đến.

Trình Thất suy nghĩ một chút, vội vàng chạy về xe lăn, khôi phục vẻ mặt nửa sống nửa chết. Vân Hải, chuyện này mày xử lý đi, mẹ vô tội! Mẹ vì cứu người mới đứng lên!

Lạc Vân Hải lúng túng nhìn Trình Thất một cái, tiến lên khuyên, “Mộng Lộ, thật ra thì.....”

“Bốp!”

“A!” Nhạc Tử Tuyền kêu lên.

Hạ Mộng Lộ thấy Lạc Vân Hải không tỏ vẻ ngạc nhiên thì biết anh vẫn luôn biết sự thật, chỉ có cô là bị gât, bèn giận dữ tát anh một cái.

Lạc Vân Hải đen mặt, trầm nung một câu, nhưng khuôn mặt vẫn tươi cười nói, “Mộng Lộ, hãy bớt giận nghe anh nói đã!”

“Nghe cái gì?” Hạ Mộng Lộ bắt đầu nghẹn ngào, “Mấy người có thấy mình thật quá đáng không? Có biết mấy ngày nay tôi đau lòng đến mức nào không? Có biết tôi sắp bị hù chết? Đùa rất vui hả? Lạc Vân Hải, tôi càng ngày càng thất vọng về anh!” Nói xong, cô lau nước mắt, lạnh lùng xoay người bước đi.

“Chị dâu....” Đông Phương Hoàng kéo tay Hạ Mộng Lộ, nhưng bị cô vô tình hất ra.

Trên mặt Lạc Vân Hải đã hiện ra dấu tay năm ngón, anh buồn bực nhìn Trình Thất, “Giờ mẹ hài lòng chưa?” Nói xong cũng bước đi.

Trình Thất xoa xoa huyệt Thái dương, trầm nghĩ, chẳng lẽ bà cứ trơ mắt nhìn một đám côn đồ bắt nạt Hạ Mộng Lộ? Tại sao người sai lại thành bà? Cùng lắm thì sau này không cãi nhau với Hạ Mộng Lộ nữa là được chứ gì?

Hạ Mộng Lộ chạy thẳng về bệnh viện, nhìn chăm chăm hai đứa con trai nói, “Giờ mẹ phải về nhà bà ngoại, hai đứa theo mẹ hay ở lại?”

Kỷ Đào Đào nuốt nước miếng, nghĩ một chút rồi nói, “Con theo mẹ!”

“Con thì sao?”

Kỷ Khanh Khanh cúi đầu, “Con muốn bà nội!” Bà nội đang bị thương đầu, cần người ở lại chọc bà vui, anh hai đi rồi, cậu cần phải ở lại.

Hạ Mộng Lộ không nói thêm tiếng nào, khom lưng ôm lấy Kỷ Đào Đào bước đi.

Kỷ Khanh Khanh nhìn mẹ và anh hai càng đi càng xa, thút tha thút thít, cho đến khi hai người biến mất trong tầm mắt thì ngửa đầu khóc to, “Hu hu hu hu!”

“Cái gì? Bà già kia già bộ bệnh! Mẹ đi tìm bà ta tính sổ!” Mẹ Hạ cực kỳ tức giận, lấy búa xông ra ngoài, nhưng bị Hạ Hưng Quốc nhanh chóng ôm lại, “Thôi, đừng làm rộn, giờ mọi chuyện đã đủ loạn, bà yên tĩnh một chút đi! Mộng Lộ, tiếp theo con tính thế nào?”

Hạ Mộng Lộ vừa rửa nồi cơm vừa nói, “Không biết!” Sớm muộn gì cũng bị họ làm cho tức chết. Bà già kia già bệnh còn chưa tính, cả Lạc Vân Hải cũng xúm vô lừa cô!

Kỷ Đào Đào ngồi chồm hổm trên sofa, nhìn mẹ Hạ một cách sợ hãi. Bà ngoại có vẻ còn hung hơn cả bà nội!

‘Reng reng reng’

Mẹ Hạ chạy ra mở cửa, thấy Lạc Vân Hải thì tức giận nói, “A Hải, nhà cậu rốt cuộc muốn chúng tôi thế nào mới hài lòng? Tại sao phải già bệnh? Để thử xem Mộng Lộ nhà tôi có đủ tư cách làm con dâu nhà họ Lạc hay không hả? Nhà cậu có tư cách gì mà kiểm tra Mộng Lộ của chúng tôi? Cậu đi đi! Không có tôi đồng ý, Mộng Lộ dám vào cửa nhà cậu một bước, tôi sẽ từ nó luôn!” Nói xong đóng sầm cửa lại.

Lạc Vân Hải đưa tay xoa lỗ mũi, lần nào tới cũng bị đóng sầm cửa vào mặt. Anh tức giận hết lớn, “Không về đúng không? Vậy thì vĩnh viễn đừng quay lại nữa!” Nói xong đứng đứng bước đi.

Được voi đòi tiên! Lần nào cũng không cho anh nói một câu đã đánh chửi đuổi đi! Không tới thì không tới, ai sợ ai?

“Hừ! Giọng điệu gì vậy? Mộng Lộ, con phải mạnh mẽ lên cho mẹ, không được mềm lòng biết không! Phải giữ vững lập trường, nếu không về sau con sẽ không có chút địa vị nào trong cái nhà kia đâu!” Mẹ Hạ tức giận nói.

Hạ Mộng Lộ vẫn thản nhiên như cũ, “Dạ!”

Kỷ Đào Đào và Hạ Hưng Quốc ngồi nhìn nhau, không biết phải khuyên thế nào, đành cùng nhau thờ dài.

Chẳng mấy chốc đã qua hai tháng.

Hạ Mộng Lộ kiểm tra xong bản thiết kế cuối cùng, đưa cho Thái Bảo Nhi nói, “Bảo Nhi, đây là bản tổng hợp, cậu bảo người đi từng nhà hỏi xem họ thích kiểu nào?”

“Vâng!”

Hạ Mộng Lộ đặt bút xuống, cầm túi xách lên, đi ra ngoài, “Tôi có việc về trước, tạm biệt mọi người!”

“Chúc mừng cô!” Bác sĩ nhìn tờ xét nghiệm, cười nói, “Đã được ba tháng!”

Ba tháng... .. Hạ Mộng Lộ kinh ngạc há hốc miệng đưa tay sờ bụng mình.

Nhà Kỹ Lăng Phong.

“Cái gì? Cậu lại có thai?” Kỹ Lăng Phong sợ hãi hô to. Phụ nữ có thai cứ hết người này lại tới người khác! Đến lúc nào anh mới được nghỉ ngơi đây? Lam Băng hai tháng nữa sinh, Hạ Mộng Lộ lại đã ba tháng.

Kỹ Lăng Phong bỗng nhớ ra gì đó, cười nói, “Mộng Lộ, tôi quên mất, cậu và cha mẹ đang ở chung, không đến phiên tôi lo!”

Nếu không anh sắp thành bác sĩ sản khoa luôn rồi!

Lam Băng thấy Hạ Mộng Lộ cứ vuốt ve bụng mình, cười nói, “Vậy định khi nào thì yên ổn sống qua ngày với Lạc Vân Hải?” Nếu Lạc Vân Hải biết tin này, chắc chắn sẽ vui tới mức nhảy dựng lên cho coi.

Hạ Mộng Lộ vừa nghe đến ba chữ ‘Lạc Vân Hải’, lập tức đen mặt nói, “Nói với anh ta làm gì? Ai muốn sống với anh ta?” Đã hai tháng vẫn không thấy tên khốn kiếp kia tới tìm cô lần nào! Không có anh ta cô vẫn sống vui như thường!

“Vậy cô cũng phải cho người ta biết người ta lại sắp làm cha chứ?” Lam Băng bắt đầu đi lắt đầu, những người này đúng là có phúc mà không biết hưởng!

“Không quan tâm!”

Kỹ Lăng Phong lắt đầu, ra về anh cũng không biết khuyên thế nào.

Lam Băng không nói nữa, móc điện thoại ra nhắn một cái tin.

Sợ rằng đợi đến lúc Hạ Mộng Lộ sinh Lạc Vân Hải mới phát hiện thì càng không cách nào nhận được sự tha thứ mất!

Nhà họ Lạc.

Trình Thất vừa lột đậu vừa liếc xéo hai cha con Lạc Vân Hải. Yếu đuối!

“Cha, con biết cha rất khó xử, nhưng đã hai tháng rồi, cha chịu khó đi một chuyến nữa đi!”

“Không được!” Trình Thất vứt vỏ đậu xuống, trừng mắt, “Nó không chịu về thì thôi! Lạc Vân Hải, thiếu nó mày không sống được hả? Muốn đi thì mày tự đi đi!”

Lạc Viêm Hành bị kẹp ở giữa không biết phải làm sao.

Lạc Vân Hải lười cãi nhau với Trình Thất, thấy điện thoại rung,瞥见消息, vừa đọc tin nhắn, mặt đỏ ra, cười nói với bà, “Lần này không riêng gì cha, mẹ cũng phải đi!”

“Tại sao?” Muốn bà đi xin lỗi Hạ Mộng Lộ? Mơ đi!

Lạc Vân Hải đứng dậy nhún vai, “Không đi? Vậy cháu gái của mẹ chỉ còn cách lấy họ Hạ thôi!” Mộng Lộ quả nhiên có thai!

Lạc Vân Hải xoay người nói, “Có đi hay không tùy cha mẹ! Nếu bên đó có yêu cầu con ở rể, con nghĩ con cũng sẽ không từ chối!”

Cháu gái? Trình Thất và Lạc Viêm Hành kinh ngạc nhìn nhau. Hạ Mộng Lộ lại có thai?

Trình Thất vội vàng bật dậy, đi thay đồ.

Lạc Viêm Hành cười đến miệng không khép được. Không ngờ lúc còn sống có thể nhìn thấy cháu gái. Nhưng Vân Hải làm sao khẳng định đó là con gái? Theo lý thuyết chỉ mới ba tháng! Con gái rất tốt! Có trai có rất tốt!

Lạc Vân Hải ra xe trước đợi cha mẹ. Lần này chắc chắn là con gái! Không phải anh trọng nữ khinh nam, chủ yếu là đã có con trai, giờ chỉ thiếu một cô công chúa!

Lạc Vân Hải nhìn về phía cửa, thấy cha anh đang xách theo túi lớn túi nhỏ đi đằng sau, còn mẹ anh thì hiện ngang đi đằng trước, thậm chí túi xách của bà cũng đưa chồng xách. Hình ảnh bỗng biến đổi, cha biến thành anh, còn mẹ biến thành Hạ Mộng Lộ. Anh rung mình một cái, thầm nghĩ, không, không, thể này rất mất mặt! Anh không thể lại bước lên con đường của cha! Anh phải chấn chỉnh nề nếp gia đình!

“Mộng Lộ, ăn cái này nhiều chút, rất tốt cho thai nhi!”

“Nhất định là một đứa nhỏ mập mạp đáng yêu!”

Mẹ Hạ và cha Hạ đang cực kỳ tích cực chăm sóc Hạ Mộng Lộ. Kỳ Đào Đào cũng kê tai vào bụng cô nghe, “Con muốn em gái!”

Hạ Mộng Lộ cười nói, “Mẹ cũng muốn một bé gái! Mẹ có dự cảm mãnh liệt là con gái!” Con gái sẽ là tri kỷ của mẹ, chỉ nghĩ thôi đã thấy hạnh phúc rồi!

‘Reng reng reng reng....’

Tiếng chuông cửa liên tiếp khiến bốn người không cần nghĩ cũng biết là ai. Lạc Vân Hải sẽ không mất lịch sự như vậy, chỉ có thể là Trình Thất!

Mẹ Hạ thầm nghĩ, đang lo không có cơ hội trị Trình Thất một trận thì bà ta đã tự vác xác tới cửa rồi!

“Mấy người tới làm gì?”

Trình Thất đưa tay ngăn Lạc Vân Hải, thọt tay vào túi quần, đứng nhún chân, đối diện với mẹ Hạ.

Mẹ Hạ đen mặt, thầm nghĩ, đúng là xã hội đen, già mà không đứng đắn, làm như bà không biết vậy?

Mẹ Hạ nghĩ vậy, bèn chống nạnh, ngửa đầu nhìn trần nhà, nhún nhún chân.

Lạc Viêm Hành và Hạ Hưng Quốc đều cau mày.

Lạc Vân Hải nhân cơ hội mẹ Hạ không chú ý, xông vào nhà, lúng túng nhìn Hạ Mộng Lộ, “Rốt cuộc em muốn làm âm ỉ tới lúc nào?”

Hạ Mộng Lộ không thèm nhìn Lạc Vân Hải, cầm sách của Kỳ Đào Đào lên xem. Rốt cuộc là ai đang làm âm ỉ?

Trình Thất nhìn chân mẹ Hạ, cười nhạo, “Bà đang múa dân tộc hả?”

“Bà.....” Mẹ Hạ hận không thể tát Trình Thất một bạt tai, đáng tiếc đã bị Hạ Hưng Quốc kéo vào nhà.

Hạ Hưng Quốc nói, “Bà thông gia, mời vào trong!”

Trình Thất vừa vào nhà đã nói, “Hạ Mộng Lộ, về nhà!”

“Về nhà? Nhà nào? Đây là nhà của nó!” Mẹ Hạ nổi trận lôi đình, nếu không có Hạ Hưng Quốc ngăn cản, bà đã sớm cào nát mặt Trình Thất.

Hạ Mộng Lộ lắc đầu, “Giờ tôi không muốn đi đâu hết!”

“Hạ Mộng Lộ, cô đừng.... .... A!”

Lạc Viêm Hành sợ Trình Thất lại làm mọi chuyện rồi tung lên, bèn bịt miệng bà lại, cười nói với Hạ Mộng Lộ, “Mộng Lộ, cha mẹ tới để xin lỗi con. Cha mẹ biết sai rồi! Cha mẹ không nên lừa con! Giờ con đang có thai, tạm thời không nên ở riêng, chờ con sinh xong, mẹ Tiểu Hải sẽ chăm sóc con!”

Lạc Vân Hải cũng cười, ngồi xổm xuống trước mặt Hạ Mộng Lộ, đưa tay sờ bụng cô, nhướn mày nói, “Cả nhà anh đều tới, còn không chịu về sao?”

“Về! Nhất định về! Mộng Lộ, đi dọn đồ với cha!” Hạ Hưng Quốc cười tỏ vẻ xin lỗi với Lạc Viêm Hành. Cả nhà người ta đều tới, không đi thì có về làm gì quá!

‘Bốp!’ Mẹ Hạ đập vào ót cha Hạ một cái, “Về cái gì mà về? Tôi nói không là không!”

“Bà có biết nói lý không hả? Được voi đòi tiên à?” Trình Thất rớt cuộc hiểu vì sao Hạ Mộng Lộ lại dữ dằn như vậy, đúng là mẹ nào con nấy!

Hạ Mộng Lộ thấy hai người sắp cãi nhau, vội đứng dậy nói lớn, “Đủ rồi, bác sĩ nói phụ nữ có thai phải giữ tinh thần thoải mái. Giờ tôi không muốn đi đâu hết, chờ sinh con xong nói tiếp!” Nói xong, cô đen mặt bước về phòng. Cả nhà Lạc Vân Hải tới, cha chồng cũng đã nói xin lỗi, lẽ ra cô nên nhường bộ, nhưng cô sợ, nếu cô về đó cô sẽ lại cãi nhau với Trình Thất, ba ngày một trận nhỏ, mười ngày một trận lớn, cứ vậy, đứa nhỏ sẽ không còn mất!

Trình Thất gãi gãi ót, đến trước cửa phòng Hạ Mộng Lộ gõ cửa nói, “Mộng Lộ, chuyện này mẹ không đúng, mẹ thừa nhận mình sai! Con yên tâm, mẹ sẽ không gây gỗ với con nữa. Trước kia mẹ vẫn không quên được Bảo Nhi, nhưng giờ mẹ chỉ nhận mình con là con dâu. Mẹ giả bộ bệnh đúng là vì muốn xem thử con có phải là đứa con dâu tốt hay không, giờ mẹ đã thấy được, con đứa con dâu tốt nhất thế giới. Nếu hôm nay con không muốn về, không sao, con cứ suy nghĩ đi. Cả nhà đều đang đợi con. Cha mẹ tới, không phải chỉ vì đứa bé trong bụng con, thật ra mẹ đã muốn tới đón con về từ sớm, chỉ là ngại mất mặt nên mới kéo tới giờ thôi. Cha mẹ về trước đây!”

Hạ Mộng Lộ cúi đầu, hốc mắt hơi ướt. Nói vậy, rốt cuộc cô đã được nhà họ Lạc chấp nhận? Người sĩ diện như Trình Thất còn tới xin lỗi cô, vậy có lẽ cô cũng nên suy nghĩ lại.

Lạc Vân Hải ôm vai Trình Thất, cười nói nhỏ vào tai bà, “Cuối cùng mẹ cũng làm được một chuyện tốt!”

Trình Thất tức giận trừng mắt, hừ một tiếng với mẹ Hạ rồi xoay người đi ra ngoài.

“Mấy người đều đi hết đi! Cứ thấy mặt mấy người là tôi lại tức muốn ói máu!” Mẹ Hạ đẩy Lạc Vân Hải, nói. Vừa tát vừa cho đường, trên đời làm gì có chuyện tốt như vậy? Bà không tin Trình Thất sẽ không làm khó con gái bà nữa, cứ nhìn bộ dạng phách lối vừa rồi mà xem, thật mất lịch sự!

Lạc Vân Hải khổ sở nói, “Mẹ, hay là con cũng ở đây!”

“Đi đi!” Mẹ Hạ nói. Đừng có mơ!

Từ đó về sau, mỗi ngày Lạc Vân Hải đều mang về mặt ủ ê, trong đầu đều là Hạ Mộng Lộ và con gái.

Hôm nay, trong phòng làm việc ở Long Hồ, Lạc Vân Hải ngồi trên sofa, ôm ngực nhìn cấp dưới.

Đỗ Vương cảm giác như đang ngồi trên bàn chông. Đột nhiên anh Hải gọi bọn họ tới, cho phép bọn họ ngồi, còn tự mình châm trà cho họ. Điềm không lành!

Mấy người bị Lạc Vân Hải nhìn đến mức run cả người. Rốt cuộc Khúc Tư Du chịu hết nổi hỏi “Anh Hải, đã xảy ra chuyện gì? Sao nghiêm túc dữ vậy?” Không phải là gọi bọn họ đi chịu chết chứ? Hay công ty có vấn đề? Có người tham ô công quỹ?

Lạc Vân Hải cau mày, lạnh lùng nói, “Ai có cách khiến chị dâu tội bấy chịu về ở với anh, sẽ được thăng liền ba cấp!”

Chín người kia kinh ngạc nhìn nhau. Bọn họ sắp bị hù chết rồi!

Hứa Trí Viễn đầy đầy mắt kiếng, khổ sở nói, “Anh Hải, tụi em đều học chuyên ngành quản lý và kinh doanh, giải quyết tranh chấp trong gia đình không phải là sở trường của tụi em, sao anh cứ bắt tụi em giải quyết mấy vấn đề kiểu này hoài vậy?”

“Hừ, mấy đứa không phải đều kết hôn hết rồi sao? Suy nghĩ đến khi nào ra thì thôi! Hôm nay nghĩ không ra, tất cả đều bị hạ ba cấp!” Lạc Vân Hải ăn vạ nói, ra về ‘Anh không dễ chịu thì tụi bây đừng hòng ngồi mát ăn bát vàng!’

Một lúc sau, Đỗ Vương lắc đầu nói, “Chắc chắn, anh Hải, em thấy vấn đề hiện tại không phải ở chỗ chị dâu! Có câu không sợ vợ khó đối phó, chỉ sợ mẹ vợ khó chơi, mẹ chồng không đáng sợ, chỉ sợ mẹ chồng không học thức! Một bên là mẹ chồng, một bên là mẹ vợ, giống như hai Tôn Ngộ Không, còn thiếu một Phật Tổ Như Lai đến trấn áp hai người họ. Anh xem, cha anh không trấn áp được, cha chồng anh cũng không trấn áp được, chị dâu bị kẹp ở giữa, nếu đi, không phải là khiến mẹ vợ anh mất mặt sao? Anh phải giải quyết hai người đó trước!”

“Giải quyết thế nào?” Đồng Phương Hoàng buồn cười hỏi.

“Như vậy, trực tiếp đến nhà họ Hạ, nói cho mẹ vợ anh biết, chị dâu không về, anh sẽ ly hôn cưới người khác!” Đỗ Vương nói rất khí thế.

Lạc Vân Hải tức đến mức sém chút cầm tờ giấy trên bàn đập vào mặt Đỗ Vương, “Cậu còn sợ chưa đủ loạn hả?”

Đỗ Vương cúi đầu, “Em không nghĩ được cách nào khác!” Anh không có cha mẹ vợ, làm sao biết phải làm gì?

Hứa Trí Viễn cảm thấy là anh em thì nên giúp đỡ nhau không tiếc cả mạng sống, ngày ngày nhìn anh Hải đi đi về về một mình, trong lòng anh cũng không dễ chịu.

Hứa Trí Viễn suy nghĩ hồi lâu, rồi lắc đầu nói, “Thật ra vấn đề là ở chị dâu. Nếu chị dâu cảm thấy ở chung với anh rất vui vẻ, vậy cha mẹ chị dâu nở lòng nào để chị ấy sống khổ sở chứ? Từ lúc ở Phở Đà, chị dâu vẫn không nghĩ tới chuyện ly hôn, chứng tỏ chị dâu vẫn còn yêu anh. Giờ nếu anh cứ đi tới đó nói xin lỗi, chẳng những rất mất mặt còn không làm nên trò trống gì. Biện pháp duy nhất là khiến chị dâu tự mình bước ra khỏi ngôi nhà đó, đến bên cạnh anh, làm chuyện gì đó đánh vào sự đồng tình của chị dâu, ví dụ như bị trúng đạn .....”

Mấy người càng nghe càng kích động. Sao bọn họ không nghĩ ra chứ? Chỉ cần Hạ Mộng Lộ tự mình đến, còn anh Hải thì nói những lời ngọt ngào, tìm Hạ Mộng Lộ dù có mệt mỏi cũng phải niềm!

Độc Hoàn không chờ Hứa Trí Viễn nói xong đã vui vẻ nói với Lạc Vân Hải, “Anh Hải, anh chặt đứt chân mình đi!”

Đông Phương Hoàng cau mày, “Chân nào?”

Khúc Tư Du nhíu mày, “Dĩ nhiên không phải ‘chân ở giữa’ rồi, nếu không chị dâu sẽ thành quả phụ mất!”

Lạc Vân Hải càng nghe càng đen mặt, hừ lạnh một tiếng, cau mày nói, “Tôi là loại người sẽ vì một người phụ nữ mà tự hại sao?”

‘Bốp bốp bốp!’ Đỗ Vương vỗ tay, đứng dậy theo, giờ ngón cái với Lạc Vân Hải, “Chị dâu đã mang thai mà anh vẫn hiền ngang như thế! Anh đứng là đàn ông trong đàn ông! Bọn em chỉ có thể nhìn theo bóng lưng của anh! Không hổ là đại ca của bọn em!” Anh rất phục anh Hải! Kiểu phụ nữ cứng đầu cứng cổ thế này, nên trị cho đàng hoàng!

“Đúng vậy, dù gì anh cũng là chủ tịch Long Hồ, há có thể vì một người phụ nữ mà phí hoài bản thân? Vậy tại em đi trước đây!” Hứa Trí Viễn bắt được thời cơ, không đợi Lạc Vân Hải phát tay, đã bỏ chạy mất dạng.

Lạc Vân Hải nghe khen, ưỡn ngực nói, “Đi đi!”

Lạc Vân Hải về nhà, thấy căn phòng trống rỗng không một bóng người, lại phiền muộn nghĩ, rốt cuộc anh phải làm sao Hạ Mộng Lộ mới chịu về? Trước kia anh luôn nghĩ hai vợ chồng cứ dính nhau thì rất buồn nôn, rất ghê tởm, giờ anh lại ngày ngày đều muốn ôm vợ ngủ. Anh đã trở thành người phạm rồi...
....

Lạc Vân Hải mãi suy nghĩ, không chú ý dưới chân, trượt một cái, vù vẩy lăn ‘Rầm rầm’ xuống cầu thang.

‘Rắc!’

Lạc Vân Hải nhịn đau đè bấp chân lại, vén ống quần lên nhìn, thấy máu tươi đang trào ra ào ào, bèn nhanh chóng lấy di động gọi Tiểu Hứa, “Lập tức tới nhà anh!”

Tiểu Hứa đắp thạch cao cho Lạc Vân Hải xong, thở dài nói, “Để em chuẩn bị cho anh một cây nạng. Lần sau anh nhớ cẩn thận một chút, cũng may chỉ bị rạn xương!”

Lạc Vân Hải vừa nghe tới nạng, cau mày nói, “Có thể không dùng nạng không?”

“Anh Hải, anh không thể tiếp tục để chân trái dùng lực, nếu không sẽ gãy luôn đó! Phải cố gắng thả lỏng, để cánh tay chống đỡ cơ thể!”

Lạc Vân Hải ngờ người nhìn Tiểu Hứa, nhớ tới những lời ban ngày, khóe miệng giật giật, không ngờ đã thực hiện biện pháp cùi bắp của Hứa Trí Viễn!

Đáng ghét! Hạ Mộng Lộ, rốt cuộc em muốn tôi phải hạ mình đến mức nào mới chịu bỏ qua đây?

Bạn đang đọc truyện *Tiên Sinh Xã Hội Đen Ở Riêng Đi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 57: Chúng ta kết hôn đi

“Sao anh Hải vẫn chưa tới?”

“Chẳng lẽ bị kẹt xe?”

Trong phòng họp, chừng một trăm người đang ngồi chờ một cách nghiêm túc, giống như những pho tượng điêu khắc. Trước mặt mỗi người chỉ có một laptop và một chai nước suối, dĩ nhiên dù có khát nước, cũng không ai dám uống.

Trong đó chỉ có chín người là tư thế ngồi không nghiêm túc lắm. Đỗ Vương nghiêng người dựa vào ghế da, thọt tay vào túi quần không ngừng xoay bật lửa, đang rất muốn hút thuốc. Từ lúc ra quy định đi họp cấm hút thuốc, cấm chơi di động, thì mỗi khi đi họp lại như một loại hành hạ. Lại đợi hơn mười phút nữa, Đỗ Vương rốt cuộc chịu hết nổi, móc di động ra, tìm tên ‘Đà điều nhỏ’ gửi tin nhắn.

“Chủ tịch!” Mười người đàn ông trước cửa khom lưng chào.

Nghe vậy, hơn một trăm người trong phòng họp đồng thời đứng dậy, vô tình liếc thấy Lạc Vân Hải đều tròn to mắt nhìn, quên mất việc chào.....

Lạc Vân Hải chống nạng đi tới ghế chính, nhíu mày, khó khăn đè cái ghế lại, để nạng qua một bên, duỗi chân trái cứng đơ ra, chậm rãi ngồi xuống.

Đỗ Vương kinh ngạc nhìn Hứa Trí Viễn, sau đó kêu lên, “Anh Hải, tội em chỉ nói giỡn thôi, anh đập gãy chân mình thật à?”

“À!” Hơn một trăm người đồng thời hô nhỏ.

Lạc Vân Hải lạnh lùng liếc Đỗ Vương một cái, nghiêng răng nói, “Câm miệng!”

Đỗ Vương lúng túng cúi đầu, ngồi xuống.

Không phải anh nói sẽ không vì một người phụ nữ mà tự hại sao? Xem ra đắc tội ai cũng được nhưng chớ đắc tội Hạ Mộng Lộ, bằng không chờ bị ngàn dao chém chết đi!

Hứa Trí Viễn lúng túng ho một tiếng, vờ như không thấy gì hết, cũng ngồi xuống, nói, “Bắt đầu đi!”

Những người còn lại lập tức mở laptop ra bắt đầu tính toán.

Lạc Vân Hải khó hiểu nhìn Khâu Nguyên Phụng.

Khâu Nguyên Phụng đan mười ngón tay vào nhau, cau mày nói, “Doanh thu năm nay không bằng cùng kỳ năm trước, hơn nữa em đã cho tính toán kỹ, cố gắng đến cuối năm vẫn không cách nào vượt qua được tổng doanh thu năm ngoái. Anh muốn tội em cho câu trả lời thỏa đáng, nên giờ nghiệm chứng doanh thu ngay tại chỗ luôn, để tránh có người tham ô. Trong tay họ là báo cáo các nơi đưa về, không qua trung gian, không cách nào làm giả được.....”

‘Rầm!’ Lạc Vân Hải bỗng đập bàn một cái. Tiếng gõ bàn phím bỗng chốc im bật.

Lạc Vân Hải đứng bật dậy, sau đó đau đến nhe răng phải ngồi xuống lại, giận dữ nói, “Điều tôi muốn là phương án giải quyết, chứ không phải ngồi đây tính toán gì đó! Tôi thừa biết doanh thu năm nay không bằng năm trước! Nhưng tại sao không bằng?”

Đỗ Vương lặp lại, “Rất nhiều cổ đông đã rút lui.....”

“Vậy các cậu còn không đi giải quyết?” Lạc Vân Hải tức giận thở dốc, sau đó bình tĩnh lại, híp mắt nói, “Bom nguyên tử là do chúng ta chế tạo hả? Chúng ta chỉ mua đi bán lại kiếm lời, có gì mà nguy hiểm? Bọn họ rút lui thì mấy người thật sự cho rằng một ngày nào đó Long Hồ sẽ bị bắt hết sao? Bọn họ đang hợp lại cố ý gây sức ép thôi! Chuyện như vậy đã xảy ra một lần lúc cha tôi còn làm chủ tịch, có vết xe đổ đó mà các cậu không nhìn ra sao? Các cậu làm ăn kiểu gì vậy? Hay là cho rằng Long Hồ yên ổn mấy chục năm thì không còn ai dám gây sự nữa?”

Hứa Trí Viễn hít sâu một hơi, đưa tay day day huyệt Thái dương, bắt đắc dĩ nói, “Vậy ý anh là?”

Lạc Vân Hải quên mất đau đốn ở chân, đập bàn nói, “Tôi thấy cậu càng ngày càng lú lẫn đó! Bọn họ muốn đi thì cứ để họ đi! Ai dám đi đầu tiên, thì tôi dọn sạch ổ chó của hắn cho tôi! Giết gà dọa dơi! Tôi không tin những người còn lại không quay về. Nếu vẫn không về, thì tiếp tục dọn sạch cái ổ thứ hai! Các cậu lâu quá chưa giết người nên sợ đúng không?”

Mọi người như bưng tỉnh ra. Đúng vậy, dù Long Hồ có bình yên bao nhiêu năm, thì Long Hồ vẫn là xã hội đen, đúng là lâu qua chưa dùng loại thủ đoạn đầy máu tanh này mới cho rằng mình là người bình thường, muốn dùng cách của người bình thường để giải quyết vấn đề. Hơn nữa, cứ nghĩ anh Hải chán ghét bạo lực, không ngờ người đầu tiên nói đến việc dùng bạo lực để giải quyết vấn đề lại chính là anh Hải.

Đỗ Vương cũng đập bàn, đứng lên nói, “Nếu anh Hải đã đưa ra phương án giải quyết, vậy bọn họ tự cầu nhiều phúc đi! Lý Quốc!”

“Dạ!” Một người đàn ông trung niên đứng lên.

“Đi điều tra xem rốt cuộc ai là người khởi xướng chuyện này, sau đó dẫn người đi nhỏ cổ tận gốc ngay trong đêm!”

Lạc Vân Hải tiếp tục nói, “Cho các cậu mười ngày kiểm người tiết lộ việc bom nguyên tử tới cho tôi! Còn nữa, tôi là xã hội đen, không phải cảnh sát, về sau đừng lấy những cách đàn bà để giải quyết vấn đề, đối phó loại người như vậy, phải dùng cách của xã hội đen, nếu không sẽ chỉ khiến bọn họ càng ngày càng phách lối! Cuối cùng, đã mua cổ phần của Long Hồ thì vĩnh viễn không thể rút lui!”

“Anh Hải, như vậy có phải bá đạo quá không?” Đông Phương Hoàng nói. Dù sao điều này không có ghi trong hợp đồng.

“Bá đạo? Cảnh sát không hề bá đạo đó! Cậu đi làm cảnh sát đi!” Lạc Vân Hải chỉ ra ngoài cửa, lạnh lùng nói!

Đông Phương Hoàng nín thở, cúi đầu nói, “Em biết sai rồi!”

Lạc Vân Hải nhìn mọi người với vẻ mặt thất vọng. “Chúng ta đã không có đường lui, cũng không thể đi tới, vĩnh viễn chỉ có thể đứng ở ranh giới giữa trắng và đen. Đã vậy, biện pháp duy nhất là khiến chỗ đó mãi mãi thuộc về chúng ta, cả hai bên đều không dám phạm tới chúng ta! Các cậu cho rằng giờ các cậu mềm lòng thì cảnh sát sẽ bỏ qua cho chúng ta sao? Chớ quên, mọi người ở đây đều nằm trong danh sách truy nã của cảnh sát, giờ họ không dám tới bắt, nhưng một khi các cậu nghèo túng, sẽ lập tức chết không có chỗ chôn! Thu hồi lòng thương hại của các cậu lại đi! Các cậu đã không có tư cách đi làm người tốt, hiểu chưa?” Có câu giành nước dễ, giữ nước khó! Nhưng có gì khó? Cứ mãi giữ vững tinh thần như lúc đang giành nước thì ai dám xâm phạm?

Mọi người đều gật đầu, tỏ vẻ đồng ý. Đúng là đã vào xã hội đen thì không có ngày trở ra. Dĩ nhiên, cũng không mấy người hối hận, vì đây là con đường

tất để làm giàu! Chỉ là lâu quá không chém giết nên hơi lười biếng thôi.

Đỗ Vương lại một lần nữa bội phục sự can đảm của Lạc Vân Hải. Nhưng lại nghĩ, chỉ lúc ở Long Hồ anh Hải mới ra dáng đàn ông vậy thôi, về đến nhà sẽ thành kẻ sợ vợ! Cũng may ở trước mặt mọi người, đã điều nhỏ chưa bao giờ to tiếng với anh, về đến nhà, anh cũng rất vui về làm con rùa! Xem ra anh đã lĩnh hội được đạo vợ chồng rồi! Ở nhà ra về đáng thương, chỉ có vợ thấy, ai thấy nữa đâu mà lo!

Lạc Vân Hải tròn mắt nhìn mọi người một cái, rồi chống nạng đi ra ngoài.

Đáng chết, bộ dạng thế này thật mất mặt!

Nhà họ Lạc.

Kỷ Khanh Khanh liếc Lạc Vân Hải đang ngồi bên cạnh một cái, rồi đánh một chuỗi tiếng Đức vào di động.

‘Mẹ, chân cha bị thương, lần này là thật, phải chống nạng!’

Nháy mắt đã có tin nhắn trả lời.

‘Khi nào chết hăng báo!’

Kỷ Khanh Khanh khổ sở sụp bả vai, giờ mẹ không tin lời cậu nữa rồi. Xem ra nói láo thật không tốt, chỉ một lần đã khiến mẹ không bao giờ tin tưởng cậu nữa.

“Mày trực tiếp nói với nó, chân mày bị gãy, cần nó trở lại chăm sóc, là được rồi! Tại sao phải bắt cha mẹ đi đón?” Trình Thất thờ dài một tiếng, trầm nghĩ, đã đi một lần rồi, Hạ Mộng Lộ không muốn về, bà biết làm sao? Hơn nữa, bà cũng đã nói cho cô tòi gian suy nghĩ, giờ mới mấy ngày đâu, lại muốn đi?

Lạc Vân Hải cau mày như ông già, nói, “Nếu không do mẹ cứ muốn giày vò cô ấy, mọi chuyện sẽ tới tình trạng này sao? Hơn nữa, con không hi vọng cô ấy vì thương hại con mới trở về!” Anh muốn cô là vì anh mới trở về!

Chưa đầy một tháng nữa là sang năm mới rồi, không biết năm nay có được đoàn viên không?

“Mẹ cũng đã nói xin lỗi rồi! Mày thấy mẹ xin lỗi ai bao giờ chưa? Mẹ già thế này, mày còn muốn hành hạ mẹ sao?” Phiền chết! Người ta không muốn quay về, chẳng lẽ bà phải quỳ xuống cầu hay sao?

Lạc Viêm Hành trầm mặc một lúc lâu mới nói, “Được rồi, nếu Mộng Lộ không muốn ở chung với cha mẹ thì thôi. Cha mẹ chấp nhận lui một bước. Con dẫn Khanh Khanh về biệt thự của con đi, vì đứa nhỏ, Mộng Lộ sẽ trở lại!”

“Cái gì? Đứa cháu bảo bối của tôi.... ..”

“Trong bụng Mộng Lộ còn một đứa đó! Bà là mẹ chồng không thể nhường nó một chút sao? Nó còn trẻ dại, bà so đo với nó làm gì?” Lạc Viêm Hành rút cuộc cũng mạnh mẽ được một lần, không đợi Trình Thất mở miệng đã phát tay nói, “Dẫn Khanh Khanh về đi!”

Lạc Vân Hải cười nói, “VẬY con đi đây!” Anh khập khểnh bước lên lầu, nói với Kỷ Khanh Khanh, “Con trai, về nhà với cha!”

Kỷ Khanh Khanh..... À, không đúng, từ nay về sau phải gọi là Lạc Khanh Khanh, đã không còn cầu gì khác, giờ chỉ cần có thể cho mẹ, anh hai và em gái trở về, bảo cậu làm gì cũng được. Chú Tiểu Hứa nói là em gái, cậu không cần em trai!

Trình Thất nhìn theo bóng lưng cháu nội, trầm nghĩ, giờ cái nhà này chỉ còn lại hai ông bà già! Thôi, Viêm Hành nói đúng, bà cần gì phải so đo với một đứa nhỏ? Bà chẳng bài xích Hạ Mộng Lộ nữa, cũng hi vọng Tiểu Hải có thể sống vui vẻ. Hơn nữa, bà có dự cảm, một ngày nào đó, ngôi nhà này sẽ cực kỳ náo nhiệt!

Hạ Mộng Lộ, con là một đứa nhỏ hiền lành, lúc mẹ ngã bệnh, con có thể chăm sóc cẩn thận như vậy, tương lai nhất định con sẽ không để bà già này cô đơn đúng không?

Nhà họ Hạ.

Lạc Vân Hải đẩy Lạc Khanh Khanh ra trước, đối diện với bốn người trong nhà, thận trọng nói, “Mẹ anh nói, về sau sẽ không bao giờ giành con với em nữa, còn đồng ý cho chúng ta ở riêng. Giờ em có thể về không?”

Lạc Khanh Khanh nhào vào ngực Hạ Mộng Lộ làm nũng, “Mẹ, con nhớ mẹ lắm! Mẹ về với con và cha được không? Xin mẹ đó!” Lạc Khanh Khanh liều mạng chớp chớp đôi mắt to long lanh.

“Cuối cùng bà ta cũng chịu nhượng bộ rồi hả?” Mẹ Hạ hừ lạnh một tiếng, không nói gì nữa. Mộng Lộ có về hay không là quyết định của nó, bà sẽ không can thiệp!

Hạ Mộng Lộ vẫn lắc đầu, “Tôi nói rồi, để tôi suy nghĩ đã!” Ngộ nhờ Trình Thất lại đi giành con với cô thì sao? Một lần bị rấn cần, mười năm sợ dây thừng. Không phải cô hẹp hòi, chủ yếu là do lúc mang thai, cô khó khăn chế được tính tình, chỉ sợ lại nói sai gì đó khiến bà ta nổi giận, rồi ảnh hưởng tới

đứa nhỏ trong bụng.

Nghe vậy, Lạc Vân Hải siết chặt cây nạng, nhìn chăm chăm Hạ Mộng Lộ hồi lâu xong tự giễu cười nói, “Được rồi, em cứ từ từ suy nghĩ đi. Mộng Lộ, tôi mệt rồi!” Nói xong, anh khó khăn xoay người bước đi.

Lạc Khanh Khanh thấy thế, bĩu môi nói, “Mẹ, con phải về với cha! Con và cha sẽ chờ mẹ! Con muốn sống chung với cha mẹ, với anh hai và em gái!” Nói xong, cậu lui ba bước, cúi người bảy mươi độ chào, rồi mới chạy đuổi theo Lạc Vân Hải, nắm lấy tay anh.

Bóng lưng hai cha con trông rất cô đơn, tình cảnh giống như sinh lý tử biệt.

Hạ Mộng Lộ đen mặt, trầm nghĩ, có nghiêm trọng đến vậy không? Ở đây không có ai làm khó làm dễ cô, hơn nữa, đây là nhà mẹ đẻ của cô, cứ làm như cô đang ở nhà tình nhân vậy? Về đó có tốt hơn được ở đây? Ở đây ít nhất còn có mẹ cô chăm sóc, về đó ai chăm sóc cô? Cô không tin Lạc Vân Hải sẽ ngày ngày ở nhà chăm sóc phụ nữ có thai!

Theo lời ad thì vô năm học có vẻ vắng hơn hẳn, nên để cho nhộn nhịp hơn tí, các bạn làm ơn kéo xuống dưới topic, bấm đỏ nút CHIA SẺ, sẽ có 1 cửa sổ nhỏ (hoặc 1 trang khác nếu dùng đt) hiện ra, nhìn góc phải của khung nếu là hình quả cầu thì thôi, nếu ko thì các bạn click đỏ nút tam giác chọn hình quả cầu để share công khai nhé, rồi các bạn bấm share (share link) để share lên facebook của các bạn giúp mình. Nếu từ đây đến mai được 20 lượt chia sẻ thì mình sẽ edit và đăng ngay 1 chương nữa để cảm ơn các bạn ngay trong tối mai :-D :-D . Cảm ơn các bạn nhiều nhiều ^:)^ ^:)^

Các bạn xem kỹ hình hướng dẫn share cho cả Mobile và PC ở dưới chương này nhé, tránh làm lộn khiến lượt chia sẻ không được tính nha :iou: :iou: .

Chương 57.2

Đúng lúc này.... ....

“Sau này con và Khanh Khanh sẽ tới thường xuyên! Phiền cha mẹ chuẩn bị cho con thêm hai bộ chén đĩa! Tụi con về đây!” Nếu không do căn nhà này quá hẹp, anh đã dọn qua ở chung luôn rồi. Cô không chịu về, vậy anh chỉ còn cách qua thường xuyên, dù sao mặt mũi gì đó đã bị mài mòn hết từ lâu. Anh là đàn ông, nhưng bộ là trách nhiệm của anh.

Mẹ Hạ vui mừng nói, “Được!”

Đứa nhỏ này, chẳng những đẹp trai, còn rất khoan dung!

Hạ Mộng Lộ xoa đầu Lạc Đào Đào, nhếch môi cười, trầm nghĩ, chờ sinh con xong, cô sẽ dọn về.

Hai tháng sau.... ..

“A a a a a.... .... Đau quá.... ....!”

Ngoài phòng phẫu thuật, chừng mười người đang chờ đợi trong lặng.

Hạ Mộng Lộ nắm thật chặt tay Hạ Nguyệt Đình. Lúc cô sinh Đào Đào và Khanh Khanh cũng không la ghê tới mức này! May mắn mấy tháng nay Lam Băng được Lăng Phong chăm sóc tỉ mỉ đã không quá yếu như trước.

“Chị, sinh con thật đáng sợ!” Hạ Nguyệt Đình cũng bắt đầu đổ mồ hôi hột. Cô quyết định về sau phải sinh mổ, có sẹo còn hơn đau đến chết do sinh thường.

Kỷ Lăng Phong đi tới đi lui trước phòng phẫu thuật, thấy Thái Bảo Nhi ngồi trên ghế thần thờ, bèn lại gần hỏi, “Em sao vậy?”

Thái Bảo Nhi lắc đầu, “Không có gì!”

Cô cũng từng mang thai, đáng tiếc.... .... Không biết ba mươi hai còn có thể sinh không? Dù đau, nhưng cô vẫn vui về chịu đựng. Cô thật sự muốn có một đứa con. Một người phụ nữ mà không sinh con thì được coi là phụ nữ sao? Giờ tuổi càng lớn, cô càng muốn làm mẹ.

Thái Bảo Nhi vừa nghĩ, vừa đưa tay sờ sờ bụng mình.

Kỷ Lăng Phong nhìn thấy dở khóc dở cười, nhưng không nói gì. Xem ra lần đó anh chưa đủ cố gắng nên bụng cô mới không có chút biến đổi nào. Về sau anh phải học tập Lạc Vân Hải nhiều hơn mới được.

Từ sau lần nói chuyện kia, anh đã suy nghĩ rất kỹ, cũng tìm rất nhiều sách nói về vấn đề này. Đàn ông không nhất định cứ ít tiền hơn vợ là đại biểu yếu đuối. Dù vợ có mạnh mẽ tới cỡ nào, phụ nữ vẫn là phụ nữ, vẫn cần được che chở. Nhờ đó các loại áp lực đã biến mất tiêu, mỗi ngày anh đều tràn đầy sức sống, mong chờ tới ngày hẹn với Thái Bảo Nhi.

Kỷ Lăng Phong muốn kết hôn với Thái Bảo Nhi, ai cũng không ngăn được!

“A Hải, rốt cuộc Khâu Nguyên Phụng có tới hay không? Dù thế nào đó cũng là con của cậu ta!” Hạ Mộng Lộ buông tay Hạ Nguyệt Đình ra nhìn Lạc Vân Hải hỏi. Nếu không do mọi người đều nhận ra Lam Băng vẫn không quên được người đàn ông kia, có chết cô cũng không cầu Khâu Nguyên Phụng tới!

Lạc Vân Hải phiên muộn nói, “Đã kêu A Hoàng đi gọi rồi!”

Dù sao cũng là con của Nguyên Phụng, là anh em, tất nhiên anh hi vọng, đứa bé có thể ra đời một cách bình an.

Nhạc Tử Tuyền bắt đầu nhìn về phòng phẫu thuật. Không ngờ qua bảy lần bị Nguyên Phụng làm sảy thai, Lam Băng vẫn có thể mang thai và sinh con. Nếu Lam Băng không còn thù hận thì tốt biết bao? Hai người này, rốt cuộc muốn thế nào mới bằng lòng tha thứ cho nhau đây?

Ở cổng bệnh viện, Đông Phương Hoàng kéo Khâu Nguyên Phụng như đang kéo một con trâu, “Cậu nhanh lên! Đợi cậu ấy sinh xong cậu mới tới thì trễ rồi!”

“Trễ thì trễ, có liên quan gì?” Tuy nói vậy, nhưng nếu anh không muốn đi, ai ép được?

Giờ Đông Phương Hoàng đã tin câu nói của Khâu Nguyên Phụng ngày đó. Coi như cô sai, hai người này không có khả năng! Tối đa nhờ có con nên mới bớt căng thôi!

“A a a a!” Tiếng kêu thảm thiết vẫn liên tục không ngừng.

Hạ Mộng Lộ vừa định đi nhà vệ sinh rửa mặt cho tỉnh táo, thì thấy cuối hành lang có một người đang đứng. “Khâu Nguyên Phụng tới!” Cô nhỏ giọng nói với mọi người.

Cả tập thể quay đầu nhìn.

Khâu Nguyên Phụng thọt tay vào túi quần, thần nhiên tiến vào, nhìn về phía phòng phẫu thuật, thấy mọi người nhìn chằm chằm mình, anh đưa tay sờ sờ mũi một cái, xoay người nói, “Nhìn xong rồi, tôi về đây……”

“Oe oe oe!”

Rốt cuộc, tiếng kêu thảm thiết đã dừng lại, theo sau đó là tiếng khóc của trẻ con, như pháp lệnh khiến Khâu Nguyên Phụng phải dừng bước.

Cửa phòng phẫu thuật mở ra, bác sĩ ôm đứa bé cười nói với mọi người, “Là một bé gái rất dễ thương, nhưng vì mẹ không quá khỏe mạnh, nên bé rất yếu. Dĩ nhiên, chăm sóc kỹ sẽ tốt hơn, chỉ là……”

“Chỉ là cái gì?” Khâu Nguyên Phụng kích động xoay người, bắt lấy bà vai bác sĩ hỏi.

“Chỉ là khả năng miễn dịch kém hơn những đứa bé khác, rất dễ bị cảm hay bệnh về đường hô hấp. Còn nữa, có lẽ mắt bé sẽ không thấy được, tôi chỉ nói là có lẽ, dù sao bây giờ vẫn chưa hoàn toàn khẳng định……”

Hạ Mộng Lộ ngơ người, “Mới ra đời đã biết được bị mù? Bác sĩ, ông đừng làm tôi sợ!”

Bác sĩ, nuốt nước miếng, gạt đầu một cái, “Tôi hiểu tâm tình của mọi người, nhưng…… Quả thật…… Cô bé không có phản ứng với ánh sáng. Một tháng sau, nếu bé vẫn không có chút phản ứng nào với ánh sáng, vậy thì có thể chắc chắn trăm phần trăm”

Khâu Nguyên Phụng rốt cuộc mím môi thả bác sĩ ra, chảy nước mắt nói, “Là giác mạc hay là……”

“Việc này còn phải kiểm tra kỹ hơn. Giờ người mẹ quá yếu, nếu muốn có sữa, phải chăm sóc mẹ thật tốt, tăng thêm nhiều dinh dưỡng!” Lần đầu tiên ông thấy có phụ nữ mang thai mà sức khỏe lại yếu đến vậy.

Khâu Nguyên Phụng thấy Lam Băng được đẩy ra ngoài. Cô nhìn anh chăm chú. Anh bèn cười với cô một cái.

Lam Băng nhắm mắt lại. Giờ cô không còn hơi sức để nghĩ gì khác, chỉ muốn được ngủ. Cô chưa bao giờ yếu tới mức này, lúc này, ai muốn giết cô, cô cũng không có khả năng chống trả.

Sáng hôm sau, Lam Băng mới tỉnh, sau khi biết đứa nhỏ có thể sẽ bị mù, cô cũng không khóc, chỉ nhìn chằm chằm trần nhà. Giờ phút này, những hình ảnh ngày xưa cứ như một cuộn phim hiện rõ từng cảnh trong đầu cô. Trước cổng trường, trong rừng cây, ở sân đá banh, khắp nơi đều là bóng dáng của cô và Khâu Nguyên Phụng. Anh giống như một cục mề xù, luôn bám dính lấy cô, chọc cô cười, giới thiệu cô với bạn bè của anh, còn tự hào nói, “Đây là bạn gái của tôi, Lam Băng!”

Sau nữa, chính là hơn sáu năm bị hành hạ không muốn nhớ lại. Bảy sinh mệnh đã chết dưới nắm đấm của anh. Nhưng rốt cuộc cô vẫn sinh ra một đứa.

“Dù nó có thế nào, cũng là con gái của chúng ta, tôi sẽ phụ trách!”

Khâu Nguyên Phụng vào phòng, ngồi cạnh đầu giường. Đây là lần đầu tiên sau hơn sáu năm, hai người ngồi đối diện nói chuyện một cách bình tĩnh như vậy.

Lam Băng cười nói, “Chúng ta kết hôn đi!”

Khâu Nguyên Phụng thần nhiên gạt đầu, “Được!”

Vì đứa bé, bọn họ nên kết hôn.

Ai cũng không cần nói xin lỗi. Cứ thuận theo tự nhiên là được, chịu đựng chịu đựng rồi cũng tới bảy tám mươi tuổi. Nhìn đứa nhỏ lớn lên, che chở nó, cho nó ánh mặt trời ấm áp nhất. Dù nó không nhìn thấy cũng không sao, bọn họ sẽ khiến nó nghĩ nó là một đứa bé bình thường, nếu như giác mạc có vấn đề, vậy bọn họ liền mỗi người cho nó một con mắt.

Ngoài cửa, Hạ Mộng Lộ trộm nhìn qua khe cửa, không phải cô cố ý nghe lén, chỉ vì vô tình nghe thấy hai chữ kết hôn, nên mới dừng lại. Thật ra bọn họ có thể rất hạnh phúc, chỉ cần nói ra một tiếng xin lỗi. Hai người bị ngăn cách bởi một ranh giới mỏng manh nhưng không ai chịu vượt qua nó mà nắm tay đối phương.

Chỉ một câu xin lỗi đơn giản, nhưng Khâu Nguyên Phụng lại không thể quên các anh em sớm bị hại chết, Lam Băng lại không thể quên hơn sáu năm bị hành hạ.

Trước kia Hạ Mộng Lộ luôn cảm thấy hành hạ về thể xác là đau khổ nhất, nhưng giờ cô phát hiện nỗi khổ lớn nhất chính là sự hành hạ về mặt tinh thần. Hai người yêu nhau lại giày vò nhau cả đời, bác Bách và bác Lăng cũng vậy.

Lạc Vân Hải, chúng ta mãi mãi đừng có ngày đó!

“Đứa nhỏ đâu? Ở đâu? Cháu nội tôi đâu?”

Hạ Mộng Lộ nghe tiếng Toa Toa, vội vàng xoay người đỡ bà, “Di Toa Toa, di đừng gấp! Hãy nghe con nói, đứa bé giờ rất yếu, đang ở lồng giữ ấm, không thể ra ngoài!”

“À!” Toa Toa gật đầu như già tòi, cười tươi như hoa, “Vậy con dâu đi đâu?” Thấy Hạ Mộng Lộ nhìn về phía phòng bệnh, Toa Toa bèn xông vào, “Nguyên Phụng, con trai ngoan, rốt cuộc con cũng chịu sinh cho mẹ một đứa, mẹ rất vui!” Hạ Mộng Lộ chưa kịp ngăn thì người đã đi vào.

Lam Băng thản nhiên nhìn Toa Toa, vẫn không chút phản ứng.

Khâu Nguyên Phụng gượng cười kéo Toa Toa ngồi xuống ghế, “Mẹ, không sai! Con sắp kết hôn, mẹ cũng có cháu gái! Cô ấy là Lam Băng, con dâu tương lai của mẹ! Lam Băng, chào mẹ đi!”

“Mẹ!” Lam Băng cũng cười.

Khâu Hạo Vũ bước vào, hết nhìn người này lại nhìn người kia. Kết hôn? “Lam Băng, sức khỏe mẹ Nguyên Phụng không tốt lắm, nên bác sẽ nhờ di Ma Từ chăm sóc con..... Con thật..... Muốn kết hôn?” Mặc kệ trước kia có ân oán gì, ông đều không quan tâm, chỉ cần bọn chúng thật lòng yêu nhau là được.

“Dạ!” Lam Băng cười cười nói.

Vì con gái, cô không thể không kết hôn. Cô không có khả năng chăm sóc đứa bé thật tốt, nếu đã tiếp nhận tiền bạc của Khâu Nguyên Phụng, vậy mắc gì không kết hôn, dù sao với cô, kết hôn hay không đều giống nhau. Không hạnh phúc thì giả bộ hạnh phúc, chỉ cần con gái cô có thể sống vui vẻ, chịu chút uất ức có gì ghê gớm đâu?

“Sao chị? Khâu Nguyên Phụng quỳ xuống nói xin lỗi rồi hả?”

“Cậu ta có bắt nạt Lam Băng không? Có nhận sai không?”

“Lam Băng có cảm động đến phát khóc không? Bác sĩ nói cô ấy không thể khóc, sẽ ảnh hưởng xấu tới đôi mắt!”

Hạ Mộng Lộ thần thờ nhìn mọi người, hồi lâu mới cười khổ nói, “Hai người họ muốn kết hôn. Không ai nói xin lỗi hết, một người nói kết hôn đi, một người nói được, vậy là xong! Bọn họ lại đi con đường của bác Bạch và bác Lăng!” Nói xong, cô cúi đầu rời khỏi bệnh viện, có lẽ lòng họ không đau, vì họ đã đánh mất trái tim mình rồi. Chỉ có người ngoài thấy khổ sở thay thôi.

Hạ Mộng Lộ sờ sờ bụng mình. Con ngoan, con hạnh phúc lắm đó!

Thái Bảo Nhi, Hạ Nguyệt Đình và Đông Phụng Hoàng đều thờ dài. Đây là chính là cái gọi là, số mệnh không thể nghịch chuyển sao? Thôi, khúc mắc này, các cô không có khả năng coi bỏ, cứ tuân theo tự nhiên đi.

Thái Bảo Nhi đi tới cổng bệnh viện, ngắm hoàng hôn cuối ngày, nghe thấy tiếng bước chân, cô cười nói, “Suy nghĩ kỹ chưa?”

“Suy nghĩ kỹ rồi, nói thế nào em cũng là chủ tịch tương lai của tập đoàn Thái Thị, vừa xinh đẹp, hiền thực lại có tiền! Tốt như vậy sao tôi có thể buông tha?” Kỳ Lăng Phong làm bộ, “tôi không phải kẻ ngu”, chọc Thái Bảo Nhi.

Thái Bảo Nhi nhe răng, hung hăng đập Kỳ Lăng Phong một cái, “Nói gì đó?”

“Ồ!” Kỳ Lăng Phong đau đón khom lưng, nói, “Được rồi, được rồi! Anh em yêu! Anh muốn kết hôn với em! Dù em bao nhiêu tuổi, chỉ cần em là Thái Bảo Nhi, tám mươi tuổi anh cũng thích, nghèo rớt mồng tơi anh cũng thích, giàu đến chảy mỡ anh cũng thích, biến thành quái vật anh cũng thích! Vậy

được chưa?”

“VẬY CÒN ĐƯỢC! KỶ LĂNG PHONG, TỚI NHÀ GẶP CHA MẸ EM ĐƯỢC CHỨ?” THÁI BẢO NHI ÔM LẤY EO KỶ LĂNG PHONG

Ông chồng nhỏ của cô, ha ha, chồng nhỏ!

Kỷ Lăng Phong ngu người, “Họ..... Họ sẽ đồng ý sao? Cha mẹ em thích gì? Anh phải đi mua quà tặng!”

Thái Bảo Nhi lắc đầu một cái, “Mẹ em không có sở thích gì đặc biệt, chỉ cần anh yêu em thật lòng, mẹ sẽ đồng ý. Về phần cha, cha rất thích tranh của thầy Mạc, cho nên cũng rất thích anh!”

“Ha ha, cha em cũng thích vẽ?”

“Đúng vậy, chỉ cần về sau anh vẽ tốt, cha nhất định sẽ tiếp nhận anh!”

Kỷ Lăng Phong nhún vai, “Ok, ngày mai sẽ theo em về nhà! Bảo Nhi, nhà em không bắt anh phải ở rể chứ?”

“Anh không còn cha mẹ, ở rể hay không có gì khác nhau đâu?”

“Đương nhiên là khác! Ở rể đại biểu con của chúng ta phải theo họ em, nhưng nếu em gả cho anh thì con của chúng ta sẽ theo họ anh! Nhà họ Kỷ anh mấy đời đều con một, kéo dài hương khói chỉ dựa vào một mình anh thôi đó!” Vấn đề này rất nghiêm trọng!

Thái Bảo Nhi buồn cười nói, “Được được, con chúng ta theo họ anh! Chẳng qua cha mẹ em không thích ở chung với chúng ta, cho nên từ bây giờ, chúng ta phải bắt đầu đề danh tiến, trước khi em thừa kế công ty thì mua một căn biệt thự to, được không?”

Kỷ Lăng Phong giơ tay, “Đồng ý! Như vậy biệt thự sẽ có phần của anh!”

“Ha ha, em phát hiện anh rất thích tị nạnh, vậy cho anh đứng tên luôn.....”

Hai người càng đi càng xa, để lại hai cái bóng thật dài.

Thật ra hạnh phúc có lúc chỉ đơn giản vậy thôi, nhưng đối với một số người thì nó lại là hi vọng xa vời.

Nhà Kỷ Lăng Phong

Hạ Mộng Lộ nghe nói Kỷ Lăng Phong sắp gặp cha mẹ vợ tương lai bèn xin nghỉ làm, ba chân bốn cẳng đi chuẩn bị quà tặng với Hạ Nguyệt Đình.

Hạ Mộng Lộ thầm nghĩ, Kỷ Lăng Phong gả đi, đồng nghĩa cô sẽ là nhà mẹ đẻ của cậu ta. Cậu ta không có người thân, chỉ có cô là bạn, cô không lo cho cậu ta thì ai lo?

Kỷ Lăng Phong đứng trước gương bắt mắt nói, “Có trang trọng quá không?” Lần đầu tiên anh mặc áo vest đeo cà vạt, dù trông chừng chặc lên nhiều, nhưng anh thật không quen.

“Cái gì?” Hạ Mộng Lộ tròn mắt, “Chẳng lẽ mặc mấy cái quần như ăn mỳ của cậu? Lộ gối lộ mông? Người ta không đuổi cậu ra ngoài mới là lạ đó! Tôi là người từng trải, cứ nghe tôi! Người lớn rất thích đàn ông chừng chặc, nhìn có cảm giác an toàn!”

“Chỉ việc cậu mới hai mươi lăm đã khiến hai bác không hài lòng, giờ còn khiến người ta không có cảm giác an toàn sẽ làm hai bác càng thêm không thích. Cứ nghe chị Mộng Lộ, không sai đâu! Đến đó, lúc ngồi phải ưu nhã một chút, cậu đừng nghĩ là đi gặp cha mẹ vợ, cứ coi như đi ký hợp đồng với một công ty lớn, đối phương là khách hàng vô cùng quan trọng không thể đắc tội. Cũng đừng hi hi ha ha, lúc cười chỉ cho lộ nhiều nhất là bốn cái răng!” Hạ Nguyệt Đình liếc Kỷ Lăng Phong một cái, chỉ vào quà tặng nói tiếp, “Những thứ này đều là hàng cao cấp, một bình rượu giá mười vạn mấy đó! Đủ cho cậu nở mày nở mặt!”

Cũng may chị Mộng Lộ và cô đều có chồng giàu, nếu không khó mà giúp được.

Kỷ Lăng Phong cảm giác cổ bị siết chặt không thể thở nổi, thầm nghĩ, cũng may anh không phải cấp dưới của Lạc Vân Hải, nếu không ngày nào cũng mặc kiểu này chắc chết?

“Chờ chút, cậu cầm cái này theo làm gì?” Hạ Mộng Lộ thấy Kỷ Lăng Phong xách theo một cái hộp dài có vẻ rất cổ bèn hỏi.

Kỷ Lăng Phong cười nói, “Chờ tin tốt của tôi đi!”

Nhà họ Thái

Cha Thái, mẹ Thái nghe nói con gái rút cuộc muốn kết hôn, vui vẻ ngồi trên ghế sa lon chờ. Mẹ Thái kéo tay chồng cười nói, “Cuối cùng cũng nghĩ thông!”

“Đúng vậy! Không biết là người nào có thể bắt được trái tim của con gái bảo bối nhà chúng ta? Tôi nghĩ chắc không kém Vân Hải bao nhiêu đâu!”

“Đương nhiên! Chẳng lẽ đến từ trung ương?” Đàn ông có sức hút hơn Lạc Vân Hải, cỡ như thị trưởng thành phố thì không đủ tư cách rồi, nhất định là nhân vật cấp cao hơn.

Thái Bảo Nhi nghe vậy, thầm đỏ mặt hời hợt, thấy Kỳ Lăng Phong đang từ cổng chính đi vào, bèn chạy nhanh ra mở cửa, “Cha mẹ, anh ấy tới! Cha mẹ đừng làm khó anh ấy đó!”

“Biết, biết!”

Năm phút sau.....

Không khí vui mừng trong phòng nhanh chóng ngưng kết thành băng. Mẹ Thái giống như hận không thể nhìn xuyên thủng Kỳ Lăng Phong. Cha Thái cũng đen mặt.

Kỳ Lăng Phong đứng ngồi không yên, lại gọi, “Bác trai, bác gái!”

“Cậu bao nhiêu tuổi rồi?”

Quả nhiên, cha Thái mẹ Thái không hề bị lão thị, câu đầu tiên đã hỏi đúng vấn đề mấu chốt.

Kỳ Lăng Phong cười gượng nói, “Dạ hai mươi lăm ạ. Vừa qua tết là được hai mươi sáu!”

“Qua tết Bảo Nhi được ba mươi ba!” Mẹ Thái giơ ngón tay ra tính, động tác giống y đúc Kỳ Lăng Phong lúc biết tuổi của Thái Bảo Nhi, “Hai mươi lăm, hai mươi sáu, hai mươi bảy.... Ba mươi hai....” Đếm xong bà la lên, “Con gái, con đang giỡn với cha mẹ phải không?”

“Mẹ, con thật sự thích Lăng Phong!”

Mẹ Thái rất muốn mở miệng nạt to, nhưng giáo dưỡng tốt đẹp ép bà phải nhịn xuống.

Cha Thái bình tĩnh nói, “Tại sao cậu muốn kết hôn với Bảo Nhi? Nhà cậu ở đâu? Sao cha mẹ cậu không đến? Còn nữa, cậu đang ở đâu....” Một đồng câu hỏi.

Kỳ Lăng Phong bị hỏi dồn dập hơi không vui, nhưng vẫn lễ phép trả lời, “Con yêu Bảo Nhi nên muốn cưới cô ấy. Nhà con vốn ở đây. Cha mẹ con đã qua đời từ lâu. Giờ con đang làm nghề tự do.”

“Có nghĩa là không có việc làm?” Mẹ Thái đấm ngực một cái, tức chết bà!

“Cha, cha biết anh ấy là ai không? Anh ấy chính là học trò của thầy Mạc, Kỳ Lăng Phong!”

Mẹ Thái không biết thầy Mạc là ai, càng không biết ai là Kỳ Lăng Phong, chỉ lo giận dữ.

Cha Thái tròn to mắt, kinh ngạc hỏi, “Kỳ Lăng Phong? Cậu chính là Kỳ Lăng Phong?” Trời, học trò của thầy Mạc đây sao?

“Dạ!” Kỳ Lăng Phong chưa bao giờ cảm thấy may mắn vì có một người thầy nổi tiếng như lúc này.

“Ôi, lần đầu tiên thấy con là bác đã biết con không phải người thường rồi! Giỏi lắm!” Mắt cha Thái sáng lên.

Kỳ Lăng Phong đỏ mặt, đứng dậy khom lưng, nói, “Năm ngoái con vẫn còn ở Đức ngủ dưới vòm cầu như một tên ăn xin, nói ra lại xấu hổ, là học trò của thầy Mạc, nhưng vẫn không thể vẽ nổi một bức tranh hoàn chỉnh, nếu không nhờ Bảo Nhi nhắc nhở con, con nghĩ con sẽ mãi mãi không dám khiêu chiến chính mình.

Về sau con sẽ cố gắng nhiều hơn nữa, để không phụ sự dạy dỗ của thầy con, không phụ sự mong đợi của Bảo Nhi! Con yêu Bảo Nhi! Con biết con không xứng với Bảo Nhi, nhưng xin bác hãy cho con một cơ hội, đời này con sẽ không bao giờ rời xa cô ấy, tuyệt đối không làm bất cứ chuyện gì tổn thương cô ấy!”

Kỳ Lăng Phong mở cái hộp dài ra, nâng bức tranh bằng hai tay, tiếp tục nói, “Thật ra đối với con, bức tranh này là vô giá, nhưng con không có tài sản gì, lại không muốn ở rẻ, chỉ có thể lấy nó làm sinh lễ. Nghe nói bác trai thích tranh, nên con tin tưởng bác nhất định sẽ bảo quản nó thật tốt!” Anh cúi người giờ bức tranh lên.

Thái Bảo Nhi hít hít lỗ mũi, cũng đứng dậy, khoác tay Kỳ Lăng Phong, nức nở nói, “Cha mẹ, chúng con thật lòng yêu nhau, chứ không phải con tìm đại một người để gạt cha mẹ. Lăng Phong không phải vì tiền mới kết hôn với con! Con thật không ngờ anh ấy sẽ đem tác phẩm quý nhất của anh ấy cho cha mẹ. Bức tranh này đã có người ra giá hơn một tỷ, cha mẹ thử nghĩ xem, nếu Lăng Phong là người tham tiền, vì sao không bán lấy tiền mà phải đi ngủ vòm cầu? Lúc trước khi con nói tuổi của con cho Lăng Phong biết, anh ấy đã bỏ đi, là tự con tìm anh ấy trước, anh ấy thừa nhận áp lực rất lớn, vậy nên cha mẹ đừng làm khó anh ấy được không?”

Mẹ Thái nghe vậy, bèn hỏi cha Thái, “Thật hơn một tỷ?”

Cha Thái cẩn thận mở bức tranh ra. Sau khi thấy rõ, cha Thái mừng rỡ kêu lên một tiếng.

Đây chính là bộ Quý Ốc Mị Ảnh đã biến mất thật lâu? Trời ơi! Đùng là bút danh của thầy Mạc! Có thể nó là đi mòn giày sắt tìm không thấy, bỗng nhiên lại có được chẳng mất chút công sức nào.

Cha Thái kích động nói, “Được, được, được! Bác nhất định sẽ trân trọng nó! Lăng Phong, bác biết con rất kính yêu thầy mình, đợi bác trăm tuổi, bác sẽ trả nó lại cho con! Đến đây, mau ngồi xuống, chuyện hai đứa, bác đồng ý!”

“Chỉ một bức tranh đã mua được ông?” Mẹ Thái trợn mắt nhìn chồng một cái, sau đó dịu dàng gật đầu, “Được rồi, bác tin con thật lòng yêu con gái bác! Là mẹ, bác không cầu gì hơn, chỉ mong con đừng thương tổn Bảo Nhi. Nó lớn tuổi hơn con, nhưng thật ra vẫn như một đứa bé, không bao giờ tranh giành cái gì với, có khổ cũng chỉ chịu đựng một mình. Con đừng cảm thấy áp lực gì hết, tiền tất nhiên quan trọng, nhưng so với tình cảm vợ chồng, nó chỉ là một đồng cạn bã, kiếm nhiều hơn nữa, lúc chết cũng chẳng mang theo xuống mộ được, chẳng qua vì tạo phúc cho con cháu mới cố gắng kiếm thôi. Nếu con sợ người ta coi thường thì sau này quyền thừa kế cứ để cho con của hai đứa là được chứ gì?”

Nếu không phải người tham tiền, nhất định sẽ đồng ý với bà.

Kỷ Lăng Phong nghe vậy cười nói, “Con hiểu ạ! Sau này sẽ chỉ có con của tụi con có quyền thừa kế!”

Đã hiểu? Không tệ, không tệ! Cuối cùng con gái cũng tìm được một người đàn ông tốt rồi!

Biệt thự bên bờ biển.

Bên ngoài tối thui như mực, gió lạnh thổi xào xào, trong hành lang rộng rãi, đèn đuốc sáng trưng, không biết có phải vì căn nhà quá lớn không, mà khiến người ta có cảm giác cực kỳ vắng vẻ.

Hai cha con Lạc Vân Hải đang ngồi đối mặt trước bàn ăn, nhai mì ăn liền mà như nhai sáp.

“Cha, không phải cha biết nấu cơm sao? Chúng ta còn phải ăn mì tới khi nào? Con ngán sắp ới rồi này!” Mỗi tối cậu đều phải ăn mì tôm, còn anh hai thì gà vịt, canh thịt đầy ắp, sớm biết thế này cậu đã không về rồi!

Lạc Vân Hải cau mày nói, “Sắp tết nên công ty rất bận, cha không có thời gian nấu cơm! Mau ăn đi! Ăn xong đi làm bài tập, cha còn phải làm việc!” Ăn mì ăn liền rất tốt, Mộng Lộ biết chắc chắn sẽ rất đau lòng, sau đó sẽ ngoan ngoãn quay về!

Lạc Vân Hải nhìn con trai ăn mì với vẻ mặt khổ sở lại thấy đau lòng, nhưng tự nhủ phải quyết tâm vì mười lăm tháng sau là đám cưới của A Đỗ và Nguyên Phụng, anh nhất định phải nhân cơ hội làm đám cưới với Hạ Mộng Lộ luôn! Anh tin cô không có lý do gì để từ chối! Hơn nữa, cô luôn nói anh là lưu manh, lần này sẽ để cô biết thế nào là lưu manh chân chính!

Bạn đang đọc truyện *Tiên Sinh Xã Hội Đen Ở Riêng Đi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 58

‘Rù rù!’

Hơn nửa đêm, ai còn nhấn tin?

Hạ Mộng Lộ mơ màng mò lấy điện thoại di động. Cô vừa ngáp vừa mở ra xem, đã mười hai giờ đúng.

Hạ Mộng Lộ thấy là tin nhắn của Lạc Vân Hải thì tỉnh táo hẳn.

‘Anh biết anh không phải người chồng giỏi dỗ dành vợ, giỏi nói lời ngon tiếng ngọt, nhưng những điều đó không đại biểu anh không hiểu tình yêu là gì. Lúc ở Phở Đà, lần đầu gặp em thì tìm anh đã đập loạn nhịp. Và khi biết em trở lại sau năm năm xa cách, anh cảm thấy rất hạnh phúc. Em từng hỏi anh tại sao lại hôn em, thật ra anh cũng không biết, muốn hôn thì hôn thôi! Anh và Bảo Nhi chơi chung với nhau từ nhỏ, mọi người luôn nói anh và cô ấy là một đôi trời định, lâu ngày khiến anh cũng nghĩ như vậy, cho rằng đó là tình yêu. Đến khi gặp em, anh mới khẳng định, đó không phải là tình yêu, chỉ là một loại thói quen!’

Đọc đến đây, Hạ Mộng Lộ ngồi bật dậy, hút hút mũi, lau nước mắt, tiếp tục xem.

‘Lúc ở bên Bảo Nhi, anh không buồn, cũng không vui đến mức đánh mất hình tượng. Anh từng nghĩ, nếu Bảo Nhi yêu cầu anh phải trở thành một tên ngốc trước mặt cô ấy, anh có đồng ý không? Anh chắc chắn, anh sẽ quay người đi một cách dứt khoát, tự tôn không cho phép anh làm vậy, nhưng với em, anh lại bỏ được. Lần em bị dọa sợ trên đỉnh núi, anh đã tự nói với mình chỉ cần em còn sống, kêu anh làm gì anh cũng chịu. Lúc đó, anh không ngừng cầu trời đừng mang em đi. Mộng Lộ, về sau mặc kệ xảy ra chuyện gì, xin em hãy nhớ, còn có một người là chồng em, sẽ san sẻ với em mọi khó khăn. Chồng em là một người rất mạnh mẽ, không hề sợ bất kỳ điều gì, và quan trọng nhất là sẽ mãi mãi đứng về phía em! Anh với em tuy hai mà một, gặp chuyện khó khăn, đầu tiên phải đi tìm anh bàn bạc, vứt mọi sợ hãi cho anh! Dù có chết, anh cũng sẽ đi cùng em!’

Tin nhắn vẫn đang gửi tới không ngừng.

“Hu hu hu hu!” Hạ Mộng Lộ đưa tay bịt miệng. Lạc Vân Hải, tối khuya rồi anh còn nói những lời như vậy làm gì? Nếu như lúc ấy cô thật sự bị hù chết ở đỉnh núi, anh sẽ ra sao? Cô không dám tưởng tượng nữa.

“Mặc dù em đã trưởng thành, nhưng trong lòng anh, em vẫn như một cô bé, cần được che chở, bảo vệ. Thật ra anh cảm thấy tính anh rất tốt, thật đó! Từ nhỏ anh đã có thói quen không tính toán chi li với phụ nữ, nên em có thể yên tâm là anh tuyệt đối sẽ không bao giờ để mất phong độ đàn ông trước mặt em. Bạo lực gia đình càng không! Gả cho anh đi, để chúng ta cùng nhau đối mặt với tương lai dù ngọt ngào hay cay đắng. Chỉ cần chúng ta mãi bên nhau không rời, có khổ mấy cũng sẽ thành ngọt. Anh có thể cam đoan với em, chỉ cần Lạc Vân Hải anh còn một hơi thở cũng sẽ không buông tha mạng sống vì bất kỳ người nào, dù cha mẹ, hay con cái. Anh sẽ đi với em tới cùng trời cuối đất, sẽ không để em cô đơn lúc già. Gả cho anh đi!”

Hạ Mộng Lộ siết chặt điện thoại di động, tim đập cuồng loạn.

Chẳng cần biết người đó là ai, chỉ cần biết có một người đàn ông có thể vì cô đến mức đó là đủ rồi!

“Được rồi, nếu em đã ngủ, vậy anh không quấy rầy nữa, khi nào thức dậy, hãy cho anh câu trả lời chắc chắn. Mười lăm tháng sau, anh muốn lấy danh nghĩa Lạc Vân Hải để kết hôn với Hạ Mộng Lộ, tổ chức một đám cưới hoành tráng, khiến cả thế giới đều biết, chúng ta là vợ chồng!”

Ha ha, em đồng ý! Kiếp này, kiếp sau, cả kiếp sau nữa cũng đồng ý!

Hi vọng kiếp sau chúng ta sẽ ở bên nhau từ nhỏ.

A Hải, cảm ơn anh, cảm ơn anh đã cho em cảm nhận được hạnh phúc đúng nghĩa. Hôn lễ ở Phở Đà không hề hạnh phúc, không hề có cảm giác an toàn, vì em luôn sợ một ngày nào đó khi anh khôi phục trí nhớ, anh sẽ không thích một cô gái vùng quê như em, nhưng giờ thì khác rồi, em không phải lo lắng gì nữa.

Chúng ta sẽ hạnh phúc!

Hạ Mộng Lộ cắt điện thoại, đi ngủ tiếp.

Hôm sau, cứ chốc chốc Lạc Vân Hải lại mở điện thoại ra xem có tin nhắn hay cuộc gọi nào không.

Hạ Mộng Lộ vẫn chưa trả lời chắc chắn, nhưng anh có dự cảm, khi đọc được những dòng đó, chắc chắn cô sẽ cười, bởi vì anh là người đàn ông quan trọng nhất trong cuộc đời cô. Dù xa cách năm năm, lòng cô vẫn không thay đổi, chỉ đang cần một cơ hội để buông xuống những oán hận khi xưa thôi. Nếu cô cần anh sẽ cho cô. Dĩ nhiên cũng không nắm chắc trăm phần trăm, nhưng đó là biện pháp duy nhất hiện nay.

Lại một đêm đông. Trong biệt thự bên bờ biển.

Lạc Khanh Khanh thấy cha ngồi im, rất muốn hỏi tại sao mẹ vẫn chưa về, nhưng lại sợ cha mất hứng. Đã lâu vậy, bà nội vẫn không tới cướp người, như vậy lý do mẹ không về chắc là vì mẹ vẫn chưa chịu tha thứ cho cha. Nghe bà nội nói, lúc đầu, cha từng làm tổn thương mẹ, đến nay mẹ vẫn không quên được.

Cuối cùng, Lạc Khanh Khanh không nhịn được nữa bèn hỏi, “Cha, năm đó rốt cuộc cha đã làm gì mà lâu vậy rồi mẹ vẫn không chịu tha thứ cho cha vậy?”

Chẳng lẽ cha đã từng đánh mẹ sém chết? Nếu vậy thì thật đáng sợ!

Lạc Vân Hải co rút khóe miệng, kiểu vấn đề ngây thơ thế này, từ trước tới giờ anh đều lười đáp. Anh nhìn về thùng mì tôm ở góc tường, vuốt cằm nói, “Con còn muốn ăn mì tôm tiếp không?” Nếu muốn đứa nhỏ này nghe lời, chỉ còn một cách duy nhất!

Lạc Khanh Khanh nghiêng đầu nhìn về phía thùng mì ăn liền, tóc gáy bỗng chốc dựng thẳng lên. Ngày nào cũng mì tôm mì tôm, cậu sắp chết vì ngán rồi!

Lạc Khanh Khanh kiên quyết lắc đầu, “Không muốn!” Chết cũng không muốn! Nhưng cha hỏi vậy có ý gì? Dù là có ý gì, chỉ cần không phải ăn mì ăn liền, bảo cậu làm gì cũng được.

Lạc Vân Hải hài lòng cười nói, “Không muốn ăn thì làm theo lời cha. Cha sẽ giao cho con một nhiệm vụ hết sức gian khổ!”

“Nhiệm... .. Nhiệm vụ gì ạ?” Lạc Khanh Khanh bỗng cảm thấy không khí xung quanh rất lạnh.

“Lát nữa tới nhà bà ngoại, con thấy mẹ thì lập tức ôm chân mẹ khóc rống lên. Mẹ không theo chúng ta về nhà thì con đừng buông, được không?”

Lạc Khanh Khanh ngơ người nhìn Lạc Vân Hải, khó hiểu hỏi, “Con không thích! Con trai không thể khóc nhè!”

Anh đã nói đứa nhỏ này không dễ lừa mà! Lạc Vân Hải nghiêng răng nói, “Cho nên, chỉ thỉnh thoảng con khóc một lần, mẹ con mới có thể mềm lòng, và con vẫn là đàn ông như thường!”

“Vậy sao cha không ôm chân mẹ khóc đi? Chắc chắn mẹ thích cha khóc hơn!” Thấy cậu la lối om sòm, nhất định mẹ sẽ tức giận, ngộ nhờ lỗ chân đá văng cậu luôn thì sao? Anh hai sẽ cười nhạo cậu cả đời mất!

Lạc Vân Hải hít sâu một hơi, cười nói, “Cha quá cao, ôm chân mẹ không được!”

“VẬY cha quỳ xuống ôm là được chứ gì!” Lạc Khanh Khanh tỏ vẻ ‘đừng tưởng con là con nít dễ lừa’.

Lạc Vân Hải thân nhiên nhún vai, “VẬY tiếp tục ăn mì tôm đi! Hôm nay không có nước nóng, chế nước lạnh ăn chắc cũng giống nước nóng thôi!” Nói xong anh đi tới chỗ thùng mì, lấy ra hai gói.

“ĐỪNG ĐỪNG ĐỪNG!” Lạc Khanh Khanh nhanh chóng nhảy xuống ghế, xông tới ôm lấy chân Lạc Vân Hải, “Con đồng ý là được chứ gì?”

Lạc Vân Hải cười tà, “VẬY mới là con trai ngoan của cha! Đi thôi!”

Trong thang máy, Lạc Vân Hải thấy Lạc Khanh Khanh cứ nhìn chăm chăm bốn sinh viên nữ đứng bên cạnh thì hận không thể đá văng cậu đi cho rồi. Anh đen mặt hỏi, “NHỮNG LỜI cha nói con có nhớ hết chưa?”

“Dạ, nhớ hết rồi!” Lạc Khanh Khanh nói, “Nếu mẹ không theo chúng ta về thì con sẽ ôm chân mẹ khóc lóc om sòm!”

“Ừ, không theo về thì không được buông ra!” Lạc Vân Hải vui vẻ gật đầu. Mặc dù có chút lưu manh, nhưng anh vốn cũng chẳng phải người tốt lành gì, vậy mới đúng bản chất!

“Phốc, ha ha ha!” Bốn sinh viên nữ nghe vậy, đều che miệng cười trộm. Hai cha con nhà này thật buồn cười, trông đáng vẻ đứa nhỏ có chỗ nào như muốn khóc chứ?

Lạc Khanh Khanh thấy người đẹp cười, vội ôm ngực nói, “Cha em có lỗi với mẹ, nhưng không có bản lĩnh xin mẹ tha thứ, đành phải nhờ em ra tay.....”

Lạc Vân Hải nghe vậy, đen mặt, đưa tay bịt miệng Lạc Khanh Khanh lại, lúng túng cười nói, “ĐỪNG ĐỂ Ý LỜI TRẺ CON!”

“TẠI EM HIỂU!” Bốn cô kia cố nhịn cười tới mức chảy cả nước mắt. Bọn họ tin đứa nhỏ không nó lão, người đàn ông này không chỉ đẹp trai, còn cố gắng nghĩ cách dỗ vợ, không tồi không tồi!

Lạc Vân Hải vừa bước ra khỏi thang máy đã nghe thấy tiếng cười to như sấm sau lưng. Anh bỗng có xúc động bóp chết Lạc Khanh Khanh cho rồi.

Đến trước cửa nhà mẹ vợ, Lạc Vân Hải trừng mắt nói, “Một hồi nhìn mặt cha mà làm theo, nếu nhìn không hiểu thì cha sẽ ra dấu tay, biết không?”

“Dạ!” Lạc Khanh Khanh lập tức gật đầu. “Cha phải tin tưởng năng lực của con! Hôm nay, nhất định mẹ sẽ theo chúng ta về nhà!”

‘CỐC CỐC CỐC!’

Hạ Mộng Lộ đang trò chuyện rôm rả với Hạ nguyệt Đình, nghe thấy tiếng gõ cửa, bèn hô, “Mẹ, mở cửa giùm con!”

Hạ Nguyệt Đình chỉ vào album nói, “THẬT RA em thích bộ này hơn vì bên trong có kèm đồ giữ ấm. Hơn nữa bộ này xòe bung ở dưới, chị mặc vào, người khác sẽ không nhìn ra bụng chị.....”

“A Hải? Mau vào đây, mẹ đang nấu cơm! Ồi Khanh Khanh của bà ngoại! Có nhớ bà ngoại không?” Mẹ Hạ vỗ đầu Lạc Khanh Khanh cười nói, “Hai cha con ngồi đi, mẹ đi giúp cha con dọn cơm!”

Lạc Vân Hải lễ phép gật đầu, “Dạ!”

Chờ mẹ Hạ đi rồi Lạc Vân Hải mới nói với Hạ Mộng Lộ, “MỘNG LỘ, thật ra hôm nay anh tới là để đón em về. Trong nhà rất ấm áp, nhưng vì chỉ có hai cha con anh nên bỗng trở nên vô cùng lạnh lẽo!” Anh nói xong liền ra nháy mắt ra hiệu ‘Tới phiên con’ cho Lạc Khanh Khanh.

Lạc Vân Hải thấy Lạc Khanh Khanh không có phản ứng gì, bèn vỗ tay phải một cái.

Hạ Mộng Lộ còn đang suy nghĩ mặc bộ váy nào thì đẹp nên không thêm quan tâm lời Lạc Vân Hải. Vốn cô đã định chờ sinh xong mới về.

Lạc Vân Hải cúi đầu nhìn thử tại sao Lạc Khanh Khanh không bắt đầu diễn, vừa thấy bản mặt mê gái của con trai thì mặt đen thui.

Lạc Khanh Khanh đang nhìn chăm chăm Hạ Nguyệt Đình, thầm nghĩ, di càng ngày càng đẹp, da trắng quá..... Cậu hút nước miếng, đang định nhào vào ngực người đẹp thì bị Lạc Vân Hải kéo lại.

Lạc Vân Hải cúi người nói nhỏ vào tai Lạc Khanh Khanh, “Cha đưa con tới để đón mẹ về, chứ không phải tới nhìn người đẹp? Xong chuyện này, muốn bao nhiêu người đẹp cha đều cho!”

Lạc Khanh Khanh nghe vậy vội véo đùi mình một cái thật mạnh, nước mắt lập tức trào ra, nhào vào người Hạ Mộng Lộ, ôm chân cô vừa lay vừa nói, “Mẹ..... Mẹ về nhà với con đi! Hu hu hu ngày nào cũng ăn mì ăn liền hu hu hu con sắp ngán chết rồi.... .. Mẹ, mẹ thương xót con đi.....”

“Chuyện gì vậy? Khanh Khanh, đừng quỳ xuống đất, mau tới chỗ bà ngoại này!” Mẹ Hạ vừa nghe thấy tiếng khóc, vội chạy tới kéo Lạc Khanh Khanh lên.

Hạ Mộng Lộ không ngờ con trai lại nhớ cô đến mức đó, “Con ngoan, đừng khóc!”

“Hu hu hu, con mặc kệ! Hôm nay mẹ phải về với con, nếu không con sẽ khóc suốt, khóc đến khi nào mẹ chịu về mới thôi hu hu hu.... .... Mẹ.....”
Lạc Khanh Khanh liếc mẹt giầy giũa, sau đó dứt khoát nằm vật ra đất gào, “Mẹ không thương con và cha! Hu hu hu về nhà cha sẽ lại cho con ăn mì ăn liền, ăn xong cha đi phòng sách làm việc, bỏ lại mình con trong phòng hu hu hu.... ... Con muốn mẹ, con muốn anh hai hu hu hu!”

Tiếng khóc thảm thiết của đứa nhỏ khiến người nghe đứt ruột đứt gan.

Lạc Vân Hải không ngờ Lạc Khanh Khanh lại diễn tốt như vậy, ngay cả anh cũng không thể không đồng tình. Anh ngồi xổm xuống, cầm lấy tay Hạ Mộng Lộ, chân thành nói, “Mộng Lộ, về với anh đi! Được không?”

Lạc Đào Đào thấy em trai khóc lóc thê thảm, cũng khóc theo, “Mẹ, con cũng muốn ngủ với Khanh Khanh! Con nhớ cha! Cả nhà ta phải ở bên nhau!”

Hạ Hưng Quốc ôm Lạc Khanh Khanh lên, thở dài nói, “Bà à, đi dọn đồ cho Mộng Lộ đi!”

Mẹ Hạ gật đầu một cái.

Hạ Mộng Lộ cười nói, “Không được để mẹ anh gây gỗ với em!”

“Mẹ muốn nịnh em còn không kịp nữa kia!”

Ba mươi phút sau.

Trước cửa chung cư, Hạ Hưng Quốc phát tay với Lạc Vân Hải, “Đi từ từ! Mẹ con sẽ thương qua giúp con chăm sóc Mộng Lộ!”

Lạc Vân Hải gật đầu xong, làm như sợ Hạ Mộng Lộ đổi ý, vội vàng đạp chân ga, chạy đi.

Ôi, trải qua bao gian khổ, rốt cuộc cũng đón được vợ về rồi!

Lạc Vân Hải sờ sờ cằm, vui vẻ nói, “Rốt cuộc cả nhà ta đã đoàn tụ!”

“Đúng vậy!” Hạ Mộng Lộ ôm hai con trai, gật đầu nói, “Việc đó.... .... Việc kết hôn..... Em đồng ý!”

“Vậy ngày mai đi chụp hình cưới?”

“Được!”

“Tụi con cũng muốn đi!” Hai đứa nhỏ đồng thời giơ tay.

Hạ Mộng Lộ cười nói, “Được, được! Cả nhà ta đều đi!” Rõ ràng không phải lần đầu tiên làm đám cưới, vì sao cô lại cảm động đến muốn khóc? Lạc Vân Hải quả thật không phải là một người đàn ông biết dỗ vợ, nhưng không sao, điều quan trọng nhất là trong lòng anh chỉ có cô! Người đàn ông này, từ nay về sau sẽ là chồng của cô!

Hạ Mộng Lộ bỗng nghĩ, gầy vò lâu như vậy, rốt cuộc là đang làm khổ anh hay đang làm khổ cô? Thật ra bấy lâu nay, cô đều rất nhớ anh.

Đời người chẳng có mấy năm để mà lãng phí? Từ nay về sau, chúng ta sẽ mãi mãi bên nhau!

Lạc Vân Hải nhìn qua gương chiếu hậu, thấy Hạ Mộng Lộ gạt đi những giọt nước mắt hạnh phúc thì thầm cười, ha ha, cô bé ngọc!

Bỗng Lạc Vân Hải nhíu mày nói, “Bữa giờ anh luôn suy nghĩ, nên tặng em cái gì? Tặng hoa thì quá tục, tiền có thể mua được, không cần anh phải tặng. Rốt cuộc, anh đã nghĩ ra một món quà, chắc chắn sẽ khiến em vừa lòng, đến hôm cưới sẽ đưa em!”

“Cái gì mà bí mật dữ vậy? Lạc Vân Hải, em ra lệnh cho anh, phải đưa em ngay bây giờ!” Ghét nhất cái kiểu nói một nửa cho người ta tò mò chơi. Rốt cuộc là thứ gì mà không mua được bằng tiền?

Lạc Vân Hải lắc đầu, “Bây giờ, thật sự là không được, phải đợi đến đám cưới! Hãy tin anh!” Nói xong anh nháy mắt với cô mấy cái.

Hạ Mộng Lộ đang rất muốn biết, nhưng đành bất đắc dĩ nhún vai, “Được rồi! Giờ anh cho em rất nhiều hi vọng, mong rằng đến lúc đó anh sẽ không làm em thất vọng! Nếu không, chúng ta tiếp tục ở riêng!”

“Đồng ý!” Cô khinh thường anh quá rồi!

Gần ngày mười lăm, bốn cô dâu tập trung lại bàn nhau chọn nơi tổ chức đám cưới và hưởng tuần trăng mật. Hạ Mộng Lộ muốn đi Đức, Hạ Nguyệt Đình muốn đi Paris, Thái Bảo Nhi muốn đi Victoria, Lam Băng thì nói chỉ cần kiếm một nhà thờ nào đó trong thành phố để cử hành hôn lễ là được. Còn bên phía người lớn cứ rối rít ngăn cản, nói nước ngoài không an toàn, không muốn lặp lại thảm trạng như ngày trước của Lạc Vân Hải.

Tuy ba người còn lại rất muốn đến nhà thờ ở Paris hoặc Đức hoặc Victoria cử hành hôn lễ, nhưng rốt cuộc vẫn quyết định nghe theo Lam Băng. Phần

lớn là vì muốn cho cô hiểu, mọi người sẽ luôn bên cạnh cô. Đến lúc đó tập trung tất cả trực thăng lại, có các đài truyền hình đến quay phim, cũng coi như hoành tráng.

Ngày cưới.

“Mộng Lộ, không thể kéo khóa được!” Thái Bảo Nhi vỗ nhẹ vào eo Hạ Mộng Lộ nói.

Hạ Mộng Lộ không muốn trưng cái bụng to đùng cho mọi người thấy, bèn cắn răng hóp bụng, “Cố gắng lên!” Mới hơn năm tháng, cũng chẳng lộ rõ lắm đâu!

Hạ Nguyệt Đình đã ăn mặc chỉnh tề, thấy Hạ Mộng Lộ cố chấp như vậy thì đen mặt, “Chỉ như vậy là đang ngược đãi đứa bé trong bụng đó!”

“Được rồi!” Thái Bảo Nhi kéo xong khóa nói.

Hạ Mộng Lộ sờ sờ bụng, thầm nói, con gái à, ráng một ngày này thôi! “Nhanh lên, bọn họ sắp tới rồi!” Cô nói xong kéo tay Lam Băng đi. Đang mùa đông, Lam Băng còn nằm ngày nửa mới tròn tháng, nên mặc dày nhất.

Về mặt Lam Băng vẫn thản nhiên như không. Đối với cô mà nói hôn lễ này chỉ như một trò chơi, chỉ cần đi đăng ký kết hôn là được rồi không phải sao? Nhưng cô phải làm cho cha mẹ chồng và mọi người thấy cô và Khâu Nguyên Phụng rất hạnh phúc.

Trên đường, hơn một trăm chiếc xe hoa nối đuôi nhau đậu, gồm bốn chiếc Rolls- Royce, và một chuỗi dài Ferrari đều màu đen, nên không muốn người ta chú ý cũng khó. Con đường gần như bị phong tỏa, chỉ cho người đi bộ qua lại. Trong số các cảnh sát giao thông đứng ngăn hai bên đường, phần lớn là người của Long Hồ giả làm. Buổi lễ ở Paris kia là một lần sơ sót hết sức nhục nhã, chuyện như vậy, tuyệt đối sẽ không có lần thứ hai!

Mùa đông năm nay có vẻ lạnh hơn năm trước rất nhiều. Gió lạnh thấu xương đập vào đoàn xe đang chạy chậm chậm, thỉnh thoảng lại có vài bông tuyết buồng bình rơi xuống tựa như đang khiêu vũ, trông rất đẹp mắt.

Đôi tay lạnh lẽo của Hạ Mộng Lộ đang được Lạc Vân Hải nắm chặt, sưởi ấm. Tư thế ngồi của anh vẫn ưu nhã như cũ. Anh khẽ cười ngó ra ngoài cửa sổ, “Người tới chúc phúc cho chúng ta không ít!”

“Đúng vậy! Có thể dùng từ ‘tấp nập’ để hình dung!” Hạ Mộng Lộ nghiêng người tựa vào vai Lạc Vân Hải, nhìn theo ánh mắt anh.

Lạc Vân Hải ôm Hạ Mộng Lộ vào lòng, nhẹ nhàng vuốt ve bụng cô. Con gái anh sắp ra đời. Anh có trai có gái, có vợ yêu. Tất cả những ấm áp này đều do cô cho anh. Anh vĩnh viễn sẽ không quên cô, dù có mất trí nhớ một lần nữa cũng không, bởi vì chiếc nhẫn cưới này đã trói anh thật chặt. Đột nhiên anh thật mong đến lúc tặng quà cho cô.

“Trời! Nhiều người quá!” Hạ Nguyệt Đình tựa vào cửa xe nhìn ra đường, cảm thán.

Cha mẹ, giờ Nguyệt Đình đang rất vui vẻ và hạnh phúc, cảm ơn cha mẹ đã sinh ra con, giờ cha mẹ có thể yên nghỉ rồi.

Đỗ Vương xoa đầu Hạ Nguyệt Đình, cười nói, “Ngoan, ngồi đằng hoàng nào!”

Bên xe Thái Bảo Nhi cũng đang rất ngọt ngào.

Duy chỉ có bên Lam Băng, tuy là vợ chồng mới cưới, nhưng hai người vẫn ngồi cách nhau một khoảng. Lam Băng ngồi sát bên trái, ôm ngực, lạnh nhạt nhìn ra ngoài. Còn Khâu Nguyên Phụng thì bắt chéo chân ngồi sát bên phải, một tay chống lên cửa xe, cũng nhìn ra ngoài, trông chẳng có vẻ gì là vui sướng.

Hứa Trí Viễn thấy hai người như vậy, bất đắc dĩ lắc đầu. Nguyên Phụng, tốt nhất cậu hãy cầu nguyện cha mẹ cậu mãi mãi không biết sự thật đi! Thì ra không phải mọi đám cưới đều vui vẻ. Anh cứ tưởng, đồng ý kết hôn nghĩa là bọn họ sẽ không có tranh chấp, không có hiểu lầm nữa, sẽ có một cuộc hôn nhân hoàn mỹ.

Nhưng khi giữa hai người bị chắn bởi một con sông thì mãi mãi sẽ không có cái gọi là hạnh phúc, có lẽ chỉ cần một trong hai người chịu nói một câu xin lỗi, thì bên còn lại sẽ khóc mà tha thứ, nhưng không ai chịu nhường bước hết. Thôi tùy họ đi, chuyện này người ngoài không giúp được, dù muốn giúp cũng không biết phải giúp sao? Chẳng lẽ, đánh Khâu Nguyên Phụng gần chết rồi nói cho Lam Băng? Anh tin Lam Băng sẽ chỉ nhẹ nhàng nói một câu, ‘Chết coi như là giải thoát, rất tốt!’, và tuyệt đối sẽ không đi thăm.

Chờ đến khi bảy tám chục tuổi, râu tóc bạc trắng, có lẽ họ sẽ nói, kiếp này chúng ta không nên gặp nhau, nếu có kiếp sau, mong rằng chúng ta chỉ là người bình thường.

Ha ha, kiếp sau! Thật sự có kiếp sau?

Trong tiếng hoan hô của mọi người, bốn cặp cô dâu chú rể lần lượt đi vào lễ đường.

Tới lúc chú rể hôn cô dâu, cặp Hạ Nguyệt Đình và Thái Bảo Nhi rất thuận lợi, đến phiên cặp Lam Băng lại rất cứng ngắc. Khâu Nguyên Phụng nhìn chăm chăm vào Lam Băng, bắt chước những chú rể khác, giữ mặt cô, nghiêng người hôn xuống. Lam Băng không nhúc nhích, cũng không thẹn thùng, hay kinh ngạc, lúc Khâu Nguyên Phụng vói lưỡi vào miệng cô, cô bỗng cười nhạt một tiếng. Khâu Nguyên Phụng sùng sốt nói nhỏ, “Kiếp sau, tôi hi vọng chúng ta sẽ không gặp lại nhau!” Xong anh cố nén xúc động muốn khóc, cười cười buông cô ra. Em rất đau lòng đúng không? Nhưng tôi còn đau

hơn em nhiều!

“Được!” Lam Băng mỉm cười, gật đầu một cái.

Ngay trong lễ cưới lại nói kiếp sau, hi vọng chúng ta không gặp lại nhau, chắc chỉ có ở đám cưới này thôi. Thế giới rộng lớn, quả nhiên chuyện gì cũng có.

Tới cặp Hạ Mộng Lộ, cô đỏ mặt, trầm nghĩ, trước mặt nhiều người như vậy, anh không thể nhẹ nhàng hôn lướt qua một cái thôi sao? Chờ Lạc Vân Hải buông ra, cô liền nghiêng răng nói, “Nửa đời sau, anh chờ bị tôi dạy dỗ đi!”

“Em thật là..... Trước mặt thần linh, không được nói vậy!”

“Tôi cứ thích vậy đó, anh cấm được sao?”

Sau khi buổi lễ kết thúc, Hạ Mộng Lộ được đón về nhà họ Lạc.

Trong bữa tiệc cưới ở nhà họ Lạc, Trình Thất cười to nói với mấy bà bạn, “Trước mặt tôi, con dâu tôi không dám nói lớn tiếng nữa là! Yên tâm, tôi trấn được nó!”

“Thật là một đứa dâu hiền!” Mấy người không ngừng chúc mừng Trình Thất.

Đúng lúc này, một cô gái trẻ chạy tới chỗ Trình Thất cười nói, “Di Trình, đây là thư do một ông chủ đã đưa cho con, chú ấy dặn, lúc nào đi vui nhất thì đưa cho đi!” Nói xong cô gái kia vội chạy đi.

Trình Thất nghi ngờ mở lá thư ra xem, có một tấm hình của Kỳ Dịch!

Lạc Viêm Hành không biết đã lên tới từ lúc nào, rình coi nội dung bức thư.

“Trình Thất, kiếp này anh thua tên đó, nhưng kiếp sau, chúng ta nhất định sẽ ở bên nhau! Xuống địa ngục anh sẽ xin Diêm Vương cho chúng ta đầu thai cùng một chỗ. Anh tình nguyện tiếp nhận bất kỳ nỗi khổ nào ở địa ngục để đạt được mong ước đó. Tuy em luôn xem anh như anh trai, nhưng anh thích em, thích từ rất lâu rồi!”

Tên Kỳ Dịch đáng ghét, chết rồi vẫn còn nhiều chuyện, không cho người ta sống yên ổn! Lạc Viêm Hành giật bức hình, hung hăng xé nát, “Kiếp sau? Kiếp sau Trình Thất vẫn là vợ của Lạc Viêm Hành này!” Phòng tên đó mấy chục năm, không ngờ còn có chiều này!

Trình Thất trừng Lạc Viêm Hành một cái, “Tôi đâu có ngốc! Chuyện này tôi đã biết từ sớm, chỉ nghĩ cứ giữ một khoảng cách, là anh ta sẽ hiểu và đi yêu người khác. Không ngờ đến chết anh ta vẫn không chịu từ bỏ. Ông già trong lòng tôi chỉ có ông, chết cũng không đổi, được chưa? Đừng tức giận nữa, tôi đi chào hỏi khách khứa đây!” Già rồi còn ghen! Nhảm chán!

Lạc Viêm Hành tức giận ném vụn giấy vào thùng rác. Tên Kỳ Dịch này đúng là si tình, hi vọng Diêm Vương đừng nghe lời nói bậy của tên đó. Cốc mà đòi ăn thịt thiên nga!

Ngay đêm tân hôn, Lạc Viêm Hành vừa từ phòng sách bước ra đã thấy con trai đang bùng một chậu nước nóng, bèn nói, “Phòng con có nhà tắm mà?”

“Mộng Lộ nói dùng nước muối rửa chân mới thoải mái!” Lạc Vân Hải thấy nước đã nóng vừa đủ, bèn lướt qua người Lạc Viêm Hành, “Cha ngủ sớm đi!”

“Đội đã.....!”

Lạc Viêm Hành ngăn Lạc Vân Hải lại, “Con rửa chân cho Mộng Lộ?”

Lạc Vân Hải không hiểu sao cha mình lại kinh ngạc như thế, nhưng vẫn gật đầu đáp, “Dạ!” Có gì không đúng à? Hiện giờ Mộng Lộ khom lưng rất khó khăn, anh không rửa chân cho cô thì ai rửa?

Lạc Viêm Hành tức giận vỗ đầu Lạc Vân Hải một cái, “Con..... Con thật vô dụng.....Còn tệ hơn cả cha!” Nói xong ông tức giận thờ phỉ phò đi xuống lầu. Còn chấn chỉnh nề nếp gia đình cái gì? Chuyện như vậy nó còn chịu làm thì không biết bình thường còn đến mức nào nữa! Trời ơi! Nhà họ Lạc bị cái gì nguyên rửa hả?

Lạc Viêm Hành rất hối hận, trầm nghĩ, sớm biết vậy đã không đi nói giúp giùm nó rồi!

Lạc Vân Hải liếc Lạc Viêm Hành một cái. Có bản lĩnh cha đi ra oai với mẹ đi! Việc này quả thật rất mất mặt, nhưng anh không thể để Mộng Lộ tự mình rửa chân được. Cha, chuyện chấn chỉnh nề nếp gia đình đành giao cho đời sau vậy. Đào Đào tuyệt đối không phải là một đứa sợ vợ đâu!

Ngày hôm sau Trình Thất tự tay mình làm cơm chiên trứng, chờ con dâu xuống thì nói, “Ăn hết cái này đi!”

Lạc Viêm Hành vừa nghe, trầm đồ mò hôi hột, giả bộ xem báo tiếp.

Hạ Mộng Lộ nhìn cái món đen thui trong đĩa, nghi ngờ hỏi, “Đây là gì vậy ạ?”

“Com chiên trứng!” Trình Thất tự hào hất cằm, “Món cha con thích ăn nhất!”

Lạc Viêm Hành thăm nghĩ, món ông thích nhất? Ngoại trừ món này bà ấy còn biết làm món nào khác nữa đâu! Nếu có thật sự ông rất muốn ăn món khác!

Hạ Mộng Lộ cau mày nói, “Không ăn!”

“Tại sao?” Trình Thất khó hiểu hỏi.

“Đây là cho người ăn à?” Hạ Mộng Lộ thấy Trình Thất hung hăng như muốn đánh nhau, bèn cười nhạo nói, “Ngày đầu tiên đã muốn gây gổ?”

Trình Thất siết chặt nắm tay, tức giận cầm cái khay đi vào bếp. Thật không muốn ăn? Bà cảm thấy rất ngon mà. Trình Thất cầm lấy cái muỗng, múc một muỗng to cho vào miệng, thật là thơm!

Hạ Mộng Lộ sờ sờ bụng mình, thăm nói, con gái à, có con thật là tốt! “A Hải, quà của em đâu?”

“Không có ở đây! Đi thôi!” Lạc Vân Hải nhìn đồng hồ một cái, rồi đứng dậy kéo hai cái va li đi ra cửa.

Có ý gì? Hạ Mộng Lộ gãi gãi đầu, không thể không đuổi theo. Dù rất tò mò nhưng cô vẫn không hỏi nhiều, vì cô biết, chỉ cần anh không muốn nói, có hỏi cũng mất công.

Khi thấy xe tới sân bay, Hạ Mộng Lộ thăm nghĩ, chẳng lẽ đi hưởng tuần trăng mật? Đây cũng được coi là quà tặng? Vốn là kế hoạch đã định sẵn mà?

Tới cửa kiểm tra, Hạ Mộng Lộ không nhận được nữa nói, “Lạc Vân Hải.....”

“Đình đình đình!”

Hạ Mộng Lộ chưa hỏi xong, Hạ Nguyệt Đình đã xuất hiện, lắc lắc vé máy bay trong tay, “Chẳng lẽ chị quên rồi sao? Trước kia, lúc ở Phở Đà, chúng ta đã từng hẹn, sẽ đi Bắc Kinh với nhau! Bảo Nhi cũng đi chung với chúng ta!” Nói xong, cô kéo tay Thái Bảo Nhi đang cười tươi rồi tới.

Hạ Mộng Lộ ngây người, “Bắc Kinh?”

Lạc Vân Hải ôm vai Hạ Mộng Lộ, nói nhỏ vào tai cô, “Em biết điều hạnh phúc nhất trên thế gian này là gì không? Chính là được đi du lịch với người yêu nhất và bạn bè tốt! Lần này chúng ta chỉ là những khách du lịch bình thường! Hải lòng không?”

Hạ Mộng Lộ đưa tay che miệng, hốc mắt ửng đỏ, “Thì ra mọi người vẫn nhớ!” Cô tưởng họ đã quên mất rồi. Đây quả thật là chuyện hạnh phúc nhất thế gian!

“Chị, ai cũng nhớ hết, không ai quên cả. Hơn nữa lần này là do anh rủ đề nghị!” Tuy anh rủ không biết nói lời ngon tiếng ngọt, nhưng những gì đã hứa, anh ấy đều ghi tạc trong lòng.

Thật giống như trở về sáu năm trước. Mùa xuân năm đó, bốn người ngồi trên du thuyền đi quanh Phở Đà. Quanh đi quẩn lại, ước nguyện đã được thực hiện! Hạ Mộng Lộ ôm lấy Hạ Nguyệt Đình và Thái Bảo Nhi, nức nở nói, “Chúng ta sẽ mãi mãi ở bên nhau đúng không?”

“Ừ! Mãi mãi bên nhau!” Thái Bảo Nhi cười vỗ lưng Hạ Mộng Lộ.

Mộng Lộ, Nguyệt Đình, Lam Băng, chúng ta sẽ mãi là chị em thân thiết nhất! Về già cũng sẽ giống như cha mẹ chúng ta, sống chung trong một khu rộng lớn, rảnh rỗi sẽ họp nhau đánh mạt chược, bàn về việc giáo dục con cái. Thì ra cuộc sống cũng có thể tươi đẹp đến vậy!

Kỷ Lăng Phong ôm vai Lạc Vân Hải nghiêm túc nói, “Tôi không thích anh, nhưng không thể không tiếp nhận anh. Về sau đừng nghĩ những chuyện không nên nghĩ, để tránh gây lúng túng cho mọi người. Tôi sẽ dùng tất cả những gì mình có để bảo vệ Bảo Nhi, còn Mộng Lộ, nếu như anh dám bắt nạt cô ấy, tôi sẽ khiến anh phải hối hận!”

Lạc Vân Hải hừ lạnh một tiếng, vẻ mặt khinh bỉ, qua một lúc lâu rồi cuộc cười nói, “Cô ấy không bắt nạt tôi là tôi đã cảm thấy cảm tạ trời đất rồi!” Cần gì so đo với một cậu nhóc cuồng vọng!

Kỷ Lăng Phong hài lòng gật đầu, nói “Đến giờ rồi, chúng ta đi thôi!”

Sáu người kéo va li đi vào phòng chờ, lúi rúi thảo luận sắp xếp hành trình như thế nào.

Tương lai là thứ không ai đoán trước được, nên cần gì phải lo lắng? Hãy cứ kiên trì với phương châm, ‘quý trọng cái trước mắt’!

Lên máy bay rồi Hạ Mộng Lộ đột nhiên nhớ ra hỏi, “Cha mẹ chăm nể hai nhóc quậy kia không?”

Lạc Vân Hải cười nói, “Có thể! Hai đứa nó, một đứa thích tiền, một đứa thích chị gái xinh đẹp, rất đơn giản!”

Nhưng lúc này ở nhà họ Lạc, khung cảnh có thể hình dung bằng bốn chữ ‘gà bay chó sủa’. Trình Thất và Lạc Viêm Hành, mỗi người kéo một va li và một đứa nhỏ chạy ra sân bay, lên đường đến Disneyland ở Hồng Kông.

“Tại sao ông lại thỏa hiệp? Tôi có thể nghĩ ra biện pháp khác!” Trình Thất vừa đi vừa cảm râm.

Lạc Viêm Hành cười lạnh nói, “Không dẫn bọn nhỏ đi, chúng ta sẽ phải ly hôn mất!” Tại sao ư? Bởi vì, bọn nhỏ vừa khóc, Trình Thất sẽ lập tức không vui. Bà không vui thì sẽ lập tức trút giận lên người ông! Cho nên đi Disneyland là biện pháp duy nhất!

Hết.

Bạn đang đọc truyện *Tiên Sinh Xã Hội Đen Ở Riêng Đi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.